Liturg. 4° 381 h Mauritius

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ

ΠΑΛΑΙ ΜΕΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΥΠΟ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ

ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΔΕ ΑΜΕΣΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΜΕΘ' ΟΣΗΣ ΠΛΕΙΣΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΑΝΑΚΑΘΑΡΘΕΙΣ, ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣ,
ΠΛΑΤΥΝΘΕΙΣ, ΑΝΑΠΛΗΡΩΘΕΙΣ, ΣΑΦΗΝΙΣΘΕΙΣ, ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΣΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΚΑΤΑΓΛΑΪΣΘΕΙΣ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΙΡΕΘΕΙΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

ΔΙΑ ΣΠΟΥΔΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΩΣΗΦ

ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΕ ΥΠΟ ΤΟΥ

ΙΕΡΕΩΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ Χ. ΑΣΛΑΝΟΓΛΟΥ

ΝΥΝ ΔΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΘΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΥΠΟ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΜΗΝΑΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΝ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ, ΜΑΡΤΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΡΙΛΙΟΝ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ

Διευθυνομένου ὑπὸ Ν. Ι. Ταρουσσοπούλου.

ΑΩΞΗ'

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

'Αριθ. Πρωτ. 8529.　　Περίληψις

Διεκπ. 6444. Περὶ μετατυπώσεως τοῦ Συναξαριστοῦ ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Κ. Σεργίου Χ. Ῥαφτάνη.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν 'Επικράτειαν Πανιερωτάτους Μητροπολίτας, 'Αρχιεπισκόπους καὶ 'Επισκόπους.

Ὁ ἐκ Ζακύνθου Κ. Σέργιος Χ. Ῥαφτάνης, προθέμενος μετατυπῶσαι τὴν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Νικοδήμου τοῦ ἁγιορείτου φιλοπονηθεῖσαν Ἐκκλησιαστικὴν Βίβλον, τὸν Συναξαριστὴν, ἐξέδοτο τὴν περὶ τούτου ἀγγελίαν αὐτοῦ, ἧς ἔκτυπα ὑπέβαλε καὶ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον δι' ἀναφορᾶς του, καὶ ἠτήσατο τὴν συνδρομὴν αὐτῆς τε καὶ σύμπαντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Ἡ Σύνοδος, θεωροῦσα τὴν μὲν Βίβλον ταύτην πολλοῦ λόγου ἀξίαν, ψυχωφελεστάτην, καὶ διὰ τοῦτο ἀναγκαιοτάτην εἰς πάντα μὲν Χριστιανὸν, ἐξαιρέτως δὲ εἰς πάντα κληρικὸν, τὴν δὲ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς ὁριζομένην ὑπὸ τοῦ μετατυπωτοῦ δαπάνην εὐτελεστάτην, ἀπεδέξατο τὴν αἴτησιν ταύτην εὐμενῶς.

Ὅθεν, πέμπουσα ὧδε ἐγκλείστως πρὸς ὑμᾶς ἀνὰ μίαν ἀγγελίαν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, συνίστησιν ὑμῖν τὴν Βίβλον, καὶ προσκαλεῖ ὑμᾶς ἵνα, συστήσαντες τό τε ἀναγκαῖον καὶ εὔωνον τῆς ἀποκτήσεως αὐτῆς εἰς ἅπαν τὸ χριστώνυμον πλήρωμα, καὶ ἰδίως εἰς τὸν κλῆρον τῆς καθ' ὑμᾶς Ἐπισκοπῆς, ἐνεργήσητε πρὸς ἐγγραφὴν, ὅσον ἔνεστι πλειόνων, συνδρομητῶν, ὧν τὰ ὀνόματα γεγραμμένα καθαρῶς καὶ εὐαναγνώστως, πεμφθήτωσαν ἐγκαίρως πρὸς τὸν εἰρημένον Σ. Χ. Ῥαφτάνην ἐν Ζακύνθῳ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Φεβρουαρίου 1868.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΦΙΛΟΣ, Πρόεδρος.
† Ὁ Ἰθάκης ΓΑΒΡΙΗΛ.
† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΔΟΣΙΘΕΟΣ.
† Ὁ Γυθείου ΙΩΣΗΦ.
† Ὁ Θήρας ΖΑΧΑΡΙΑΣ.

(Τ. Σ.)　　Ὁ Γραμματεύς
Ἀρχιμανδρ. Ἀβέρκιος Λαμπίρης.

Ἀριθ. Πρωτ. 8529. Περίληψις

Διεκπ. 6144. Περὶ μετατυπώσεως τοῦ Συναξαριστοῦ ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Κ. Σεργίου Χ. Ῥαφτάνη.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν Πανιερωτάτους Μητροπολίτας, Ἀρχιεπισκόπους καὶ Ἐπισκόπους.

Ὁ ἐκ Ζακύνθου Κ. Σέργιος Χ. Ῥαφτάνης, προθέμενος μετατυπῶσαι τὴν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου φιλοπονηθεῖσαν Ἐκκλησιαστικὴν Βίβλον, τὸν Συναξαριστήν, ἐξέδοτο τὴν περὶ τούτου ἀγγελίαν αὐτοῦ, ἧς ἔντυπα ὑπέβαλε καὶ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον δι' ἀναφορᾶς του, καὶ ᾐτήσατο τὴν συνδρομὴν αὐτῆς τε καὶ σύμπαντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Ἡ Σύνοδος, θεωροῦσα τὴν μὲν Βίβλον ταύτην πολλοῦ λόγου ἀξίαν, ψυχωφελεστάτην, καὶ διὰ τοῦτο ἀναγκαιοτάτην εἰς πάντα μὲν Χριστιανόν, ἐξαιρέτως δὲ εἰς πάντα κληρικόν, τὴν δὲ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς ὁριζομένην ὑπὸ τοῦ μετατυπωτοῦ δαπάνην εὐτελεστάτην, ἀπεδέξατο τὴν αἴτησιν ταύτην εὐμενῶς.

Ὅθεν, πέμπουσα ὧδε ἐγκλείστως πρὸς ὑμᾶς ἀνὰ μίαν ἀγγελίαν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, συνιστησιν ὑμῖν τὴν Βίβλον, καὶ προσκαλεῖ ὑμᾶς ἵνα, συστήσαντες τό τε ἀναγκαῖον καὶ εὔωνον τῆς ἀποκτήσεως αὐτῆς εἰς ἅπαντα τὸ χριστώνυμον πλήρωμα, καὶ ἰδίως εἰς τὸν κλῆρον τῆς καθ' ὑμᾶς Ἐπισκοπῆς, ἐνεργήσητε πρὸς ἐγγραφήν, ὅσον ἔνεστι πλειόνων, συνδρομητῶν, ὧν τὰ ὀνόματα γεγραμμένα καθαρῶς καὶ εὐαναγνώστως, πεμφθήτωσαν ἐγκαίρως πρὸς τὸν εἰρημένον Σ. Χ. Ῥαφτάνην ἐν Ζακύνθῳ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Φεβρουαρίου 1868.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΦΙΛΟΣ, Πρόεδρος.
† Ὁ Ὕδρας ΓΑΒΡΙΗΛ.
† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΔΟΣΙΘΕΟΣ.
† Ὁ Γυθείου ΙΩΣΗΦ.
† Ὁ Θήρας ΖΑΧΑΡΙΑΣ.

(Τ. Σ.) Ὁ Γραμματεύς
Ἀρχιμανδρ. Ἀβέρκιος Λαμπίρης.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΠΑΤΡΟΣ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΘΕΟΥ

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ

ΜΗΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ (1)

Ἔχων ἡμέρας λά. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ι'. καὶ ἡ νὺξ ὥρας ιδ'.

Εἰς τὴν Α'. ἑορτάζομεν τὴν κατὰ σάρκα Περιτομὴν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

»Χριστοῦ περιτμηθέντος, ἐτμήθη Νόμος· Περιτομὴ
»Καὶ τοῦ Νόμου τμηθέντος, εἰσήχθη Χάρις. τοῦ Χριστοῦ.

※ ΤΗΝ κατὰ σάρκα Περιτομὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ὁποίαν κατεδέχθη νὰ λάβῃ φιλανθρώπως κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ παλαιοῦ Νόμου (2), ἵνα ἀντὶ τῆς χειροποιήτου

(1) Ἰανουάριος ὁ μὴν οὗτος ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰανοῦ τινος, ὅς τις ἦτον ἄγαλμα τετράμορφον διὰ τὰς τέσσαρας τροπὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ· καὶ ἄλλοι μὲν ἔγλυφον αὐτὸ, κρατοῦν εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα κλεῖδα, τὸ ὁποῖον ἐδήλου τὴν ἄνοιξιν καὶ ἀρχὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐπεὶ καὶ ἀπὸ Ἰανουαρίου τὸ ἔτος ἄρχεται· ἄλλοι δὲ, εἰς μὲν τὴν δεξιὰν κρατοῦν τὸ στοιχεῖον τ. εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν τὸ ξε. ἤτοι τὰς τριακοσίας ἑξηκονταπέντε ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ὁ δὲ Λογγῖνος ὁ Γραμματικὸς αἰωνοάριον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, οἱονεὶ πατέρα.

(2) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι καίτοι Ἐφραὶμ ὁ Σύρος παρὰ τῷ Μελετίῳ Ἀθηνῶν (τόμῳ ά. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας) λέγει, ὅτι ὁ Κύριος περιετμήθη ὑπὸ τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ νομιζομένου πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ὅτι περιετμήθη ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὡς λέγει ὁ Ἐπιφάνιος παρὰ τῷ αὐτῷ Μελετίῳ· οἱ Θεῖοι ὅμως Εὐαγγελισταὶ περὶ τούτων οὐδὲν ἔγραψαν, ἀλλ' οὔτε ἦτο χρεία καὶ ἀνάγκη νὰ γράψωσι, καθότι ἡ τῶν τοιούτων γνῶσις οὐδὲν παρέχει ὄφελος εἰς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν.

Τινὲς δὲ ἀποροῦσι, τί ἆρά γε ἔγινε μετὰ ταῦτα τὸ περιτμηθὲν ἐκεῖνο μέρος τῆς Θεανδρικῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου, ἤτοι ἡ ἀκροβυστία;

Καὶ ὁ μὲν Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης καὶ ἄλλοι Ἀνατολικοὶ ἐδόξαζον, ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐφύλαξεν ἡ Παρθένος μετὰ τὴν Περιτομὴν, ὡς ἱερὸν κειμήλιον, διαφθορᾶς ἁπάσης ὂν ἀνώτερον, ἕως οὗ ὁ Κύριος ἀναστὰς, προσέλαβε πάλιν αὐτό· καὶ ὁ Θεοφύλακτος δὲ Βουλγαρίας ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου λέγει, ὅτι τὸ τμῆμα ἐκεῖνο προσέλαβεν ὁ Κύριος ἐν τῇ Ἀναστάσει.

Δυτικοὶ δέ τινες ἐδόξαζον ματαίως, ὅτι ἡ ἀκροβυστία τοῦ Κυρίου ἐσώζετο εἰς τὴν Καβίλλινον, πόλιν τῆς κάτω Βουργουνδίας, ἐν Ἐκκλησίᾳ τινί. Ἀλλ' ὁ ταύτης Ἐπίσκοπος Γγάστος ὀνόματι, ἀνοίξας ἐν ἔτει 1707. Ἀπριλίου 19. τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ἐνομίζετο ὅτι περιέχεται ἡ Θεία ἀκροβυστία, δὲν εὗρεν ἐντὸς αὐτοῦ ἄλλο τι, εἰμὴ ὀλίγην ἄμμον λεπτὴν καὶ ἕνα μικρὸν χάλικα· ὅθεν διεσκέδασε τὴν ἐπιπολάζουσαν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ δεισιδαιμονίαν πρὸ τεσσάρων ἤδη αἰώνων (ὅρα τὴν Ἑκατονταετηρίδα.) Ἐκ τούτου λοιπὸν ἐξάγομεν, ὅτι εἶναι ψευδὲς καὶ ἀπίστευτον καὶ ἐκεῖνο τὸ ἕτερον ὅπερ λέγουσιν οἱ αὐτοὶ Δυτικοὶ, ὅτι δηλ. ἡ τοῦ Κυρίου ἀκροβυστία σώζεται μέχρι τοῦ νῦν εἰς τὴν Ῥώμην ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ, ὡς σημειοῖ ὁ Καλμέτης ἐν τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν Λουκᾶν κεφάλ. β'.

Bayerische Staatsbibliothek München

καὶ σαρκικῆς περιτομῆς ἀντεισάξῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀχειροποίητον καὶ πνευματικὴν περιτομὴν, ἤτοι τὸ Ἅγιον Βάπτισμα· ταύτην, λέγω, τὴν τοῦ Κυρίου Περιτομὴν παρελάβομεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων νὰ πανηγυρίζωμεν κατ' ἔτος, ὡς καὶ τὴν πανηγυρίζομεν, λογιζόμενοι ταύτην ὡς μίαν τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν διὰ τὸν ἡμᾶς τιμήσαντα Κύριον διὰ μέσου αὐτῆς. Καθὼς γὰρ ὁ Κύριος κατεδέχθη δι' ἡμᾶς τὴν ἔνσαρκον αὐτοῦ γέννησιν, καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ ἄλλα ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅσα ἦσαν ὅλως ἀβλάβλητα καὶ ἀκατηγόρητα, τοιουτοτρόπως δὲν ἐπησχύνθη ὁ Πανάγαθος νὰ λάβῃ καὶ τὴν Περιτομὴν, διὰ δύο αἴτια· πρῶτον μὲν, διότι ἠθέλησε νὰ ἐμφράξῃ τὰ στόματα τῶν αἱρετικῶν, οἵ τινες ἐτόλμησαν νὰ εἴπωσιν, ὅτι δὲν ἀνέλαβεν ὁ Κύριος σάρκα ἀληθινὴν, ἀλλὰ κατὰ φαντασίαν (ὁποῖοι ἦσαν ὁ θεομάχος Μάνης καὶ οἱ τούτου ὀπαδοὶ Μανιχαῖοι), διότι πῶς ἤθελε περιτμηθῆ, ἐὰν δὲν ἐλάμβανε σάρκα ἀληθινήν; καὶ δεύτερον, ἵνα ἐπιστομίσῃ τοὺς Ἰουδαίους, οἵ τινες κατηγόρουν τὸν Κύριον, ὅτι δὲν φυλάττει τὸ Σάββατον, καὶ ὅτι παραβαίνει τὸν Νόμον, ψευδῶς συκοφαντοῦντες αὐτὸν, διότι αὐτὸς ἐφύλαττε τὸν Νόμον ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Περιτομήν (1).

Διὰ τοῦτο λοιπὸν μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ ἀπὸ τῆς ἐκ Παρθένου γεννήσεώς του, εὐδόκησεν ὁ Κύριος νὰ φερθῇ ὑπὸ τῆς Μήτρός του καὶ τοῦ Ἰωσὴφ εἰς τὸν διωρισμένον ἐκεῖνον τόπον, ὅπου ἦτο συνήθεια νὰ περιτέμνωνται τὰ βρέφη, ἔνθα περιετμήθη καὶ ἔλαβε τὸ γλυκύτατον ὄνομα Ἰησοῦς (τὸ ὁποῖον ἐκάλεσεν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ὅτε εὐηγγέλισε τὴν Θεοτόκον, πρὸ τοῦ νὰ συλληφθῇ ὁ Κύριος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Παρθένου, ὡς γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς). (2) Μετὰ δὲ τὴν Περιτομὴν εὑρίσκετο μετὰ τῶν γονέων του ὁ Κύριος, καὶ ἔζη ἀνθρωπίνως, προκόπτων καὶ αὐξάνων, τόσον κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος, ὅσον καὶ κατὰ τὴν σοφίαν καὶ χάριν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· «Ἰησοῦς γάρ φησι προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ »Θεῷ καὶ ἀνθρώποις.» (Λουκ. β'. 53.) (Ὅρα περὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης εἰς τὸν Νέον Θησαυρόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας τοῦ μεγάλου (3).

»Ζῇ Βασίλειος καὶ θανὼν ἐν Κυρίῳ,
»Ζῇ καὶ παρ' ἡμῖν ὡς λαλῶν ἐκ τῶν Βίβλων. Βασίλειος.
»Ἰανουαρίοιο θάνες, Βασίλειε, πρώτῃ.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βασίλειος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Οὐάλεντος ἐν ἔτει τξδ'. πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπαῤῥησιάσθη διὰ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν, καὶ ἤλεγ-

(1) Ὁ δὲ σοφὸς Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδηνὸς προστίθησι καὶ τρίτον αἴτιον, διὰ τὸ ὁποῖον περιετμήθη ὁ Κύριος, ὅτι δηλ. ἂν δὲν περιετέμνετο, οὐκ ἂν ὅλως παρεδέχθη διδάσκων, ἀλλ' ἀπεπέμφθη ἂν ὡς ἀλλόφυλος· οὐδ' ἂν ἐπίστευσέ τις ὅτι αὐτός ἐςιν ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς ἐκ σπέρματος Ἁβραὰμ, διότι οἱ ἐξ Ἀβραὰμ ἅπαντες σφραγῖδα καὶ σημεῖον τὴν περιτομὴν εἶχον, διαστέλλουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. (Ἑρμηνεία εἰς τὸ δ'. κεφάλ. τοῦ κατὰ Λουκᾶν.) Ἔπαυσε δὲ ὁ Κύριος τὴν περιτομὴν, καὶ πάνυ εὐλόγως, κατὰ τὸν αὐτὸν Εὐθύμιον, διότι ἡ περιτομὴ τῶν Ἑβραίων τὸ Βάπτισμα τῶν Χριστιανῶν ἐτύπου καὶ προεσήμαινεν, ὥσπερ γὰρ ἐκείνη τοὺς ἐξ Ἀβραὰμ ἐσφράγιζε καὶ διέςελλεν ἀπὸ παντὸς ἔθνους, οὕτω καὶ τοῦτο (τὸ Βάπτισμα δηλ.) τοὺς Χριστιανούς· καὶ καθάπερ ἐκείνη περιττὸν ἀποτέμνει τοῦ σώματος μέρος, οὕτω καὶ τὸ Βάπτισμα τὴν ἁμαρτίαν ἀποτέμνει περιττὴν ὑπάρχουσαν. Ἔδει δὲ παυθῆναι τὸν τύπον, ἐλθόντος τοῦ πρωτοτύπου, καὶ σιγῆσαι τὸ μηνύον ἐπιστάντος τοῦ μηνυομένου· τὸ γὰρ ἑαυτοῦ πεπλήρωκε, καὶ περιττόν ἐστι τοῦ λοιποῦ (αὐτόθι). Σημείωσαι, ὅτι λόγος εὑρίσκεται ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Διονυσίου εἰς τὴν Περιτομὴν, οὗ ἡ ἀρχή· «Σκιὰν μὲν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν». Ὁ αὐτὸς εὑρίσκεται καὶ ἐν τῇ τοῦ Βατοπαιδίου.

(2) Τί δηλοῖ τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ὅρα εἰς τὰ πνευματικὰ Γυμνάσματα τὴν μελέτην εἰς τὴν Περιτομὴν τοῦ Κυρίου.

(3) Εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐγκώμιον ἔπλεξε Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἔμελλεν ἄρα». Ὁ αὐτάδελφός του Γρηγόριος ὁ Νύσσης, οὗ ἡ ἀρχή· «Καλὴν ἐπέθηκεν». Ἐφραὶμ ὁ Σύρος, οὗ ἡ ἀρχή· «Κλί»νατέ μοι τὰς ἀκοὰς ἀδελφοί» (σώζονται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις). Καὶ ὁ Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἀγαπητοὶ, οὐκ ἦν ἀπεικός» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων). Ὅρα καὶ τὸ θαῦμα ὅπερ οὗτος ἐποίησεν, ἀνοίξας τὰς πύλας τοῦ Ναοῦ, κατὰ τὴν δεκάτην ἐννάτην τοῦ παρόντος.

ξεν αὐτόν, ἐπειδὴ ἔπεσεν εἰς τὴν κακοδοξίαν τῶν Ἀρειανῶν, καὶ μὲ ἄγριον καὶ θηριώδη τρόπον ἐκακοποίει καὶ ἐπολέμει τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων. Οὗτος λοιπὸν ἐκ πατρὸς μὲν ἦτο Μαυροθαλασσίτης, ἐκ μητρὸς δὲ Καππαδόκης, ἤτοι κατήγετο ἀπὸ τὴν λεγομένην Καραμανίαν. Κατὰ τοὺς λόγους δὲ καὶ τὴν παιδείαν ὑπερέβαλεν, ὄχι μόνον τοὺς ἐλλογίμους τῆς ἐποχῆς του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τοὺς παλαιοὺς φιλοσόφους· διότι διελθὼν πᾶν εἶδος παιδείας, ἐγένετο ἐγκρατὴς καὶ κάτοχος πάσης μαθήσεως μονονουχί, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ πράξεως ἠσκησε φιλοσοφίαν, καὶ διὰ τῆς πράξεως ἀνέβη καὶ εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὄντων. Ἐκ τούτων δὲ ἀνέβη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Γενόμενος δὲ Ἀρχιερεὺς, πολλοὺς ἀγῶνας ἐποίησεν ὁ μακάριος διὰ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν, διὰ τῆς σταθερότητος καὶ γενναιότητος τοῦ φρονήματός του καταπλήξας τὸν Ἔπαρχον Μόδεστον, διὰ τῶν ὀρθοδόξων λόγων, τοὺς ὁποίους συνέγραψε, κεραυνοβολήσας τὰ φρονήματα τῶν κακοδόξων, καὶ πρὸς τούτοις ῥυθμίσας τὴν κατάστασιν τῶν ἠθῶν, διδάξας τὴν ἀσκητικὴν φιλοσοφίαν καὶ σαφηνίσας τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων· ἐν βραχυλογίᾳ, ὁδηγήσας ὁ Ἅγιος οὗτος εἰς σωτηρίαν τὴν λογικὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην διὰ πάσης ἀρετῆς, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Ἦτο δὲ ὁ μέγας Βασίλειος κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος ἀναστήματος μεγάλου, ξηρὸς καὶ ὀλιγόσαρκος, μελάγχρους εἰς τὸ πρόσωπον πλὴν εἶχεν αὐτὸ καὶ ὠχρόν. Εἶχε ῥῖνα μεγάλην, τὰς δὲ ὀφρῦς στρογγύλας καὶ τὸ ἄνωθεν αὐτῶν δέρμα συνεσταλμένον, ὁμοιάζων μὲ ἄνθρωπον συλλογιζόμενον καὶ προσέχοντα εἰς ἑαυτόν· εἶχε τὸ πρόσωπον ἐρρυτιδωμένον μὲ ὀλίγας χαραγὰς, τὰς παρειὰς μακρὰς, τοὺς μήνιγγας δασεῖς ἀπὸ τρίχας συνεστραμμένας κυκλοειδῶς. Ἐφαίνετο κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ὅτι εἶχεν ὀλίγον κουρευμένας τὰς τρίχας· τὸ δὲ γένειον εἶχεν ἀρκετὰ μακρὸν, καὶ τὰς τρίχας μεμιγμένας, ἤτοι μαύρας ἐνταυτῷ καὶ λευκάς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Νέον Θησαυρόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδοτος ξίφει τελειοῦται.

»Ὁ Θεόδοτος οὐκ ἀνέξομαι λέγει, Θεόδοτος.
»Εἰ μὴ κεφαλὴν τοῦ Θεοῦ τμηθῶ χάριν.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ἐγκωμιαστὴν οἴκοθεν πλουτεῖς, Πάτερ, Γρηγόριος.
»Τῆς σῆς τελευτῆς, σοῦ τὸν ἐκ μηροῦ γόνον (1).

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος Ἡγούμενος Τριγλίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ὀφθεὶς Θεοδόσιος ἀρεταῖς μέγας, * Θεοδόσιος.
»Ἄρχειν ἐκρίθη καὶ Μονῆς Σεβασμίας.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Πέτρος Πελοποννήσιος ὁ ἐκ Τριπόλεως, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψος'. κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐν χώρᾳ καλουμένῃ Τεμίσι, ἀγχόνῃ τελειοῦται.

* »Πέτρᾳ ἱδρυνθεὶς πίστεως, Πέτρε μάκαρ, * Πέτρος.
»Ἐκ γῆς ἀνῆλθες εἰς Πόλον δι' ἀγχόνης (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὅρα εἰς τὸν ἐπιτάφιον λόγον, ὃν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος πλέκει εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τοῦτον Γρηγόριον, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ἵνα ἐντεῦθεν μάθῃς ὅτι οὗτος ὁ πατὴρ αὐτοῦ Γρηγόριος πρότερον μὲν ἦτον ὀπαδὸς τῆς αἱρέσεως τῆς λεγομένης τῶν Ὑψισταρίων, μᾶλλον δὲ ταπεινῶν, ἤ τις ἦτο σύμμικτος ἐκ τῆς ἑλληνικῆς πλάνης καὶ τῆς νομικῆς λατρείας· διότι οἱ ἐκ τῆς αἱρέσεως ταύτης ὄντες ἀπεστρέφοντο μὲν τὰ εἴδωλα καὶ τὰς θυσίας, ἐτίμων δὲ τὸ πῦρ καὶ τοὺς λύχνους, τὸ ὁποῖον ἦτο τῆς ἑλληνικῆς πλάνης ἴδιον—ὁμοίως ἠτίμαζον μὲν αὐτοὶ τὴν Περιτομὴν, ἐτίμων δὲ τὸ Σάββατον, τὸ ὁποῖον ἦτον ἴδιον τῆς νομικῆς λατρείας. Ὕστερον ὅμως ὁ ἐκ τοιαύτης ῥίζης καταγόμενος ἔγινε μέγας καὶ πολὺς τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος, καθὼς ἐν ἐκτάσει διηγεῖται ἐκεῖ ὁ Θεολόγος.

(2) Τὸ Μαρτύριον τούτου εἶναι ἀνέκδοτον ἔτι.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σιλβέστρου Πάπα Ῥώμης.

»Ζωοῖ νεκρὸν βοῦν αἰσχύνων Ζαμβρῆν μάγον, Σίλβεστρος.
»Ὁ καὶ νεκρὸς ζῶν Σίλβεστρος Ῥώμης Πάπας.
»Θυμὸν ἀποπνείει Σίλβεστρος δευτέρῃ ἠοῖ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος διὰ τὴν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς ἀνάβασιν ἐχειροτονήθη τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἐπίσκοπος, ἀφ' οὗ ἐκοιμήθη ὁ προκάτοχός του Ἐπίσκοπος Ῥώμης Μιλτιάδης Πολλὰ δὲ θαύματα ποιήσας, τὸν μέγαν ἐν Βασιλεῦσι Κωνσταντῖνον πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν ὡδήγησε, καὶ διὰ τοῦ Θείου Βαπτίσματος τὰ τῆς ψυχῆς ἐνταυτῷ καὶ τοῦ σώματος πάθη αὐτοῦ ἐκαθάρισε (1), καὶ ἀπέδειξε τὸν Χριστὸν, ὅτι προεκηρύχθη παρὰ τοῦ Νόμου. Αὐτὸς καὶ τὸν

(1) Διαφωνίαν εὑρίσκω μεγάλην περὶ τοῦ βαπτίσματος τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Ὁ μὲν γὰρ κύριος Μελέτιος Ἀθηνῶν σελ. 309. τοῦ πρώτου τόμου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας λέγει, ὅτι ὁ Ἅγιος οὗτος Σίλβεστρος, κεκρυμμένος ὢν διὰ τὸν ἐπικείμενον διωγμὸν, κατήχησε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, καὶ ἐβάπτισεν αὐτὸν, ὅς τις ἐξελθὼν τῆς κολυμβήθρας τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ἔγινεν ὑγιὴς, διότι ἔπεσον ἀπὸ τὸ σῶμά του ὡς λεπίδες τὰ ἐξανθήματα τὰ ὁποῖα εἶχε· καὶ ὅτι, τοῦτο ἰδὼν ὁ λαὸς, ἐβαπτίσθησαν πολλοί· καὶ ὅτι, ὅσοι λέγουσιν, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ἐβαπτίσθη εἰς τὴν Νικομήδειαν, ὢν ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὸν Ἀρειανὸν Εὐσέβιον τὸν Ἐπίσκοπον Νικομηδείας, οὗτοι ψεύδονται, ὡς λέγουσιν οἱ πλείονες, καὶ μάλιστα ὁ Θεοφάνης καὶ Μιχαὴλ ὁ Γλυκᾶς.

Ὁ δὲ Ἱεροσολύμων πολυμαθέστατος Κύριος Δοσίθεος σελ. 30. τῆς Δωδεκαβίβλου τὴν ἐναντίαν δόξαν ὑποστηρίζει, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἐβαπτίσθη ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὸν Ἅγιον Σίλβεστρον ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἀλλ' ἔν τινι προαστείῳ τῆς Νικομηδείας ὑπὸ τῆς κοινότητος τῶν Ἐπισκόπων, κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Φέρει δὲ μάρτυρας τὸν Εὐσέβιον Νικομηδείας, βεβαιοῦντα τοῦτο εἰς τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς ζωῆς Κωνσταντίνου· δηλαδὴ ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος συγκαλέσας τοὺς Ἐπισκόπους, κοινῶς διελέχθη αὐτοῖς περὶ τοῦ Βαπτίσματος, καὶ ὅτι οὐκ ἐβαπτίσθη πρότερον, διότι ἐβούλετο ἀπελθεῖν καὶ βαπτισθῆναι ἐν τῷ Ἰορδάνῃ Ποταμῷ. Οὕτω γὰρ ἐπὶ λέξεως λέγει· «Ἐπὶ »προάστειον τῆς Νικομηδέων ἀφικνεῖται πόλεως, »κἀνταῦθα συγκαλέσας τοὺς Ἐπισκόπους, ὧδέ πη αὐ»τοῖς διελέξατο. Οὗτος ἦν αὐτὸς ὁ πάλαι μοι διψῶντι »καὶ εὐχομένῳ τῆς ἐν Θεῷ τυχεῖν σωτηρίας καιρὸς »ἐλπιζόμενος. Ὥρα καὶ ἡμᾶς ἀπολαῦσαι τῆς ἀθανα»τοποιοῦ σφραγῖδος. Ὥρα τοῦ σωτηρίου σφραγίσμα»τος μετασχεῖν. Ἐπὶ ῥείθρων Ἰορδάνου Ποταμοῦ ἐ»νεννόουν ποτὲ, ἐφ' ὧν καὶ ὁ Σωτὴρ εἰς ἡμέτερον »τύπον τοῦ λουτροῦ μετασχεῖν μνημονεύεται. Θεὸς »δ' ἄρα τὸ συμφέρον εἰδὼς, ἐντεῦθεν ἤδη τούτων ἡ»μᾶς ἀξιοῖ» (κεφάλ. ξά.) Ὁμοίως φέρει μάρτυρα καὶ τὸν Θεοδώρητον λέγοντα αὐτολεξεὶ εἰς τὸ λ'. κεφ. 1. τοῦ ά. βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας· «Ἐν »Νικομηδείᾳ δὲ τῆς Βιθυνίας διάγων, ἠῤῥώστησεν (ὁ »Κωνσταντῖνος), τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἄ»δηλον ἐπιστάμενος, τοῦ Θείου Βαπτίσματος τὸ δῶ»ρον ἐδέξατο· ἀνεβάλλετο δὲ μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου, »ἐν Ἰορδάνῃ τῷ Ποταμῷ τούτου τυχεῖν ἱμειρόμενος.» Φέρει δὲ καὶ τὸν Σωζόμενον λέγοντα ἐν κεφ. λβ'. τοῦ β'. βιβλίου: «Χαλεπώτερον δὲ διατεθεὶς (ὁ Κωνσταντῖ»νος), διεκομίσθη εἰς Νικομήδειαν, ἔνθα δὴ ἐν προ»αστείῳ διάγων, ἐμυήθη τὴν ἱερὰν Βάπτισιν.» Ὁμοίως φέρει καὶ τὸν Σωκράτην τοῦτο μαρτυροῦντα.

Οὐ λέγει ὅμως ὁ Δοσίθεος, ὅτι ἐβάπτισε τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον ὁ Ἀρειανὸς Εὐσέβιος, ὄχι· καθότι οὐδὲ αὐτὸς ὁ Εὐσέβιος ἀναφέρει τοῦτο, εἰ γὰρ αὐτὸς ἐβάπτισε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, βεβαίως ἤθελεν ἀναφέρῃ τοῦτο εἰς καύχημά του. Οὐδὲ ἐν Νικομηδείᾳ ἐβαπτίσθη, ἀλλ' ἐν προαστείῳ τινὶ τῆς Νικομηδείας ὑπὸ τῆς κοινότητος τῶν Ἐπισκόπων, ἥ τις οὐκ ἦν αἱρετικὴ, ἀλλ' ὀρθόδοξος καὶ ὁμόπιστος αὐτῷ· καὶ μάλιστα οἱ ἔγκριτοι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει παρευρεθέντων Ἐπισκόπων ἦσαν οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτῷ. Προστίθησι δὲ ὁ αὐτὸς Δοσίθεος, ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἶναι, ὅτι πρὸ τοῦ βαπτίσματος ἐφόνευσεν ὁ Κωνσταντῖνος τὴν γυναῖκά του Φαῦσταν, τὴν θυγατέρα Μαξιμιανοῦ, καὶ τὸν υἱόν του Κρίσπον, ὅθεν καὶ εἰς τὸν ἀργυροῦν ἀνδριάντα ἐπέγραψε «Τῷ »ἠδικημένῳ υἱῷ μου»· τὸν μὲν γὰρ Κρίσπον ἐθανάτωσεν ἀδίκως διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ συκοφαντίαν τῆς Φαύστας, τὴν δὲ Φαῦσταν δικαίως ἐφόνευσεν, ὡς συκοφαντήσασαν τὸν Κρίσπον καὶ γενομένην αἰτίαν τοῦ ἐκείνου θανάτου.

Ἐὰν οὖν παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐβαπτίσθη ὕστερον, διότι ἐπρόσμενε νὰ βαπτισθῇ εἰς τὸν Ἰορδάνην, τοῦτο οὐδὲν παραβλάπτει τὴν αὐτοῦ ἁγιότητα· καθότι καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἅγιοι ἐπρόσμεναν

ταῦρον ἀνέστησε, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑβραῖος Ζαμβρῆς, ἐθανάτωσε μὲν, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἀναστήσῃ. Εἰς πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἀνθρώπους αἴτιος σωτηρίας γεγονὼς ὁ μακάριος οὗτος Πατὴρ, ἐν γήρατι βαθεῖ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων σώζεται εἷς λόγος πρὸς τὸν Ἅγιον τοῦτον Σίλβεστρον, οὗ ἡ ἀρχή· «Οἱ μὲν σεπτοὶ καὶ θεόπται Ἀπόστολοι», ἔστι δὲ ποίημα Ἰωάννου τοῦ Ζωναρᾶ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐν τῇ Λαύρᾳ Βίος αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχή· «Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου τὴν Ἐκκλησιαστικήν».)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεαγένους (1).

»Θεάγενες, βλήθητι τοῦ πόντου μέσον, Θεαγένης.
»Ὢ κἂν βυθισθῇς, ἔνδον ἐκνήξῃ πόλου.

Οὗτος ἦτον Ἐπίσκοπος ἐν τῇ πόλει, τῇ Παρίον λεγομένῃ, ἅτε κτισθείσῃ ὑπὸ τῶν Παρίων, ἥ τις εὑρίσκεται μεταξὺ τῆς Κυζίκου καὶ τῆς Λαμψάκου. Οὗτος λοιπὸν διαβληθεὶς εἰς τὸν Τριβοῦνον Ζηλικίνθιον, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν· ὅθεν δέρεται μὲ ξύλα, ἔπειτα δένεται, καὶ μετὰ ταῦτα ῥίπτεται ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, τελειώσας οὕτω τὸν δρόμον τοῦ Μαρτυρίου καὶ λαβὼν παρὰ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον.

Ὁ Ἅγιος Θεόπεμπτος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τὸν Θεόπεμπτον, σαρκικῆς λῦσαι πέδης, Θεόπεμπτος.
»Ἦλθον, Θεοῦ πέμψαντος, ἔμπυροι Νόες.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη, ἡ Μήτηρ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

»Νόσῳ παρῆλθε τὸν βίον Θεοδότη, Θεοδότη.
»Νόσων λυτῆρας ἡ τεκοῦσα τῷ βίῳ.

Ὁ Ὅσιος Μάρκος ὁ κωφὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ὁ Μάρκος οὐκ ἤκουε γηΐνων λόγων, Μάρκος.
»Καὶ πρὶν λιπεῖν γῆν, ὦτα γῆθεν ἐξάγων.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βασιλείου τοῦ ἐξ Ἀγκύρας.

»Βρύχημα, χάσμα, δῆγμα θηρῶν ἀγρίων, Βασίλειος.
»Βασιλείου τὸ πρᾶον οὐ κατεπτόει.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βασίλειος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ, ἐν ἔτει τξά. καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως Ἀγκύρας. Ἐπειδὴ δὲ ἐπίστευεν εἰς τὸν Χριστὸν, συνελήφθη, καὶ παρασταθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα Σατορνῖλον, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ μετὰ πολλῆς παῤῥησίας· ὅθεν κρεμασθεὶς καταξεσχίζεται ἀνηλεῶς. Ἔπειτα φέρεται ἐκ τῆς Ἀγκύρας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα πάλιν καταξεσχίζεται· καὶ τεντόνεται τόσον

νὰ γίνωσι τριάκοντα ἐτῶν, καὶ τότε νὰ βαπτισθῶσι, κατὰ μίμησιν τοῦ Κυρίου. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κωνστάντιος, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου του ἐβαπτίσθη· ὅθεν καὶ ἠξιώθη νὰ ψάλλωσιν οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, ἀφ' οὗ τὴν ψυχήν του παρέδωκεν, ὡς λέγει τοῦτο ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. Οὕτω γὰρ ἐκεῖνος φησίν· «Ἐπειδὴ τὸν »Ταῦρον (ἤτοι τὸ ὄρος τοῦ Ταύρου τὸ ἐν τῇ Ἀνα»τολῇ κείμενον) ὑπερβάλλει τὸ σῶμα, πρὸς τὴν πα»τρῴαν αὐτῷ (τῷ Κωνσταντίῳ) πόλιν διασωζόμε»νον... Φωνή τις ἐκ τῶν ἄκρων, ἔστιν, οἷς ἐξη»κούετο, οἷον ψαλλόντων καὶ παραπεμπόντων, Ἀγ»γελικῶν, οἶμαι, Δυνάμεων, γέρας τῆς εὐσεβείας ἐ»κείνῳ καὶ ἀντίδοσις ἐπιτάφιος. Καὶ γὰρ εἰς τὴν »ὀρθὴν δόξαν παρακινεῖν ἔδοξεν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο »τῆς τῶν ὑποδυναστευόντων σκαιότητος καὶ κακο»δοξίας τὸ ἔγκλημα· οἳ ἁπλῆν καὶ ἀπαγῆ εἰς εὐσέ»βειαν παραλαβόντες ψυχὴν, οὐ προορωμένην τὰ βά»ραθρα, ἀπήγαγον, ᾗ περ ἐβούλοντο.» (λόγῳ β'. κατὰ Ἰουλιανοῦ.)

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Θεογένους.

(2) ὅρα περὶ τῶν τριῶν συζυγιῶν τῶν Ἀναργύρων ἐν τῇ δεκάτῃ ἑβδόμῃ Ὀκτωβρίου.

ὁ ἀοίδιμος, ὥστε ἐξήθρώθησαν οἱ ἁρμοὶ καὶ αἱ κλειδώσεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὤμων του. Ἔπειτα κόπτουσι λωρία τὰ ὁποῖα ἀνασπῶσιν ἀπὸ τοῦ σώματός του, καὶ μὲ σίδηρα πεπυρωμένα κατακεντοῦσι τὰς σάρκας του. Ὅλας δὲ ταύτας τὰς ἀνυποφόρους βασάνους ἀνδρείως ὑπέφερεν ὁ καρτερόψυχος, ὅθεν καὶ παρὰ Θεοῦ τὰς ἀντιλήψεις καὶ βοηθείας ἐδέξατο· διότι ῥιφθεὶς ἐν καμίνῳ πυρὸς, παραδόξως διεφυλάχθη ἀβλαβὴς διὰ προσευχῆς του.

Μετὰ ταῦτα στρέφεται δέσμιος εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ καταδικάζεται ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Ἄρχοντος νὰ πολεμήσῃ μὲ τὰ θηρία· προσευχηθεὶς λοιπὸν καὶ κτυπηθεὶς ὑπὸ λεαίνης, ἐτελειώθη καὶ ἔλαβε τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον. Τὰ δὲ ἱερὰ αὐτοῦ λείψανα συνέλεξαν ἐπιμελῶς συγγενεῖς τινες καὶ ὁμόφυλοι, καὶ τυλίξαντες μὲ μύρα καὶ σινδόνας, ἐνεταφίασαν αὐτὰ μὲ τὴν πρέπουσαν τιμὴν ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ· ὕστερον δὲ ἔκτισαν ἐκεῖ καὶ Ἐκκλησίαν ἱερὰν εἰς τούτου τὸ Ἅγιον ὄνομα.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σέργιος ξίφει τελειοῦται.

»Οὕτω τις εἶπεν εἰσιδὼν εἰς τὸν πέλας (1)· Σέργιος.
»Ὅση χαρᾶ Σέργιος ἐτμήθη κάραν!

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόπιστος λιθοβοληθεὶς τελειοῦται.

»Κτείνει σε, Θεόπιστε πιστὲ, τοῖς λίθοις, Θεόπιστος.
»Ἡ τῶν ἀπίστων πληθὺς ἐκ δυσβουλίας.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῇ σεβασμίᾳ Μονῇ τῆς χώρας (2).

* »Διπλῆν ἔχων ἄνωθεν, Κοσμᾶ, τὴν χάριν, Κοσμᾶς.
»Κόσμος μέγας πέφηνας ὑψηλοῦ θρόνου.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ζώρζης ὁ Γγιουρζῆς ἐμαρτύρησεν ἐν Μιτυλήνῃ, τελειωθεὶς δι' ἀγχόνης ἐν ἔτει αψό. (3)

✻ »Σὴν χεῖρα θλίβε (καλῶς), ἀγχόνης Μάρτυς Ζώρζη, * Ζώρζης.
»Θλίψεις γὰρ οὕτω δυσμενῆ θλίψαντά σε.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Γ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Μαλαχίου.

»Ὁ κλῆσιν αὐχῶν Ἀγγέλου Μαλαχίας, Μαλαχίας.
»Αὐχεῖ μάλιστα τὴν μετ' Ἀγγέλων στάσιν.
»Ἐκ ῥεθέων Μαλαχίου ἀπέπτατο ἐν τρίτῃ ἦτορ.

Οὗτος ὁ Θεῖος Προφήτης ἐγεννήθη ἐκ φυλῆς Λευΐ, ἐν τόπῳ καλουμένῳ Σοφερῷ, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐπέστρεψαν οἱ Ἑβραῖοι εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Βαβυλῶνος· νέος δὲ ἔτι ὢν, ἀπέκτησε πολιτείαν ἐνάρετον καὶ ἀρίστην. Ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα Μαλαχίας (τὸ ὁποῖον ἑλληνιστὶ ἑρμηνεύεται Ἄγγελος), διὰ δύω αἴτια· τοῦτο

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται οὕτω πως ὁ στίχος οὗτος· «Οὐχ οἷον εἰπεῖν οὐδὲ πρὸς »γνῶσιν φέρειν».

(2) Ὁ Πατριάρχης οὗτος Κοσμᾶς ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Μοναχὸς ὢν πρότερον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Δοῦκα, ἐν ἔτει ͵αος΄. διάδοχος γενόμενος τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Πατριάρχου Ξιφιλίνου. Ὁ Κοσμᾶς δὲ οὗτος, ἦτο μὲν ἐστολισμένος μὲ ἀρετὰς πολλὰς, δὲν ἦτο δὲ καὶ μὲ λόγους ἐξησκημένος· ὅθεν διὰ τὰς ἀρετάς του ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Οὗτος ὁ Πατριάρχης ἔστεψε Βασιλέα Νικηφόρον τὸν Βοτανειάτην, ὅς τις ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει ͵αοη΄. (ὅρα τὸν Μελέτιον τόμ. β'. σελ. 413.)

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

μὲν, διότι ἦτον ὡραῖος καὶ εὐπρεπὴς, τοῦτο δὲ, διότι ὅσα ὁ Προφήτης οὗτος ἐπροφήτευεν, εὐθὺς ἐλάμβανον τὴν βεβαίωσιν διὰ Θείου Ἀγγέλου, ὅς τις ἔλεγε ταῦτα εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἔβλεπον μὲν οἱ ἀνάξιοι, ἀλλὰ μόνον οἱ ἄξιοι, τὴν δὲ φωνὴν αὐτοῦ ὅλοι ἤκουόν ἀνεξαιρέτως. Ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Ἔσδρα (1), τετρακόσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Ἦτο δὲ, ὡς εἴπομεν, ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ, ὡραῖος τὴν ὄψιν, ἔχων τὸ πρόσωπον, ὄχι στρογγύλον, ἀλλὰ μακρὸν, καὶ τὰς τρίχας συνεστραμμένας καὶ κυκλοειδεῖς, καὶ οἱονεὶ κουρευμένας, τὴν δὲ κεφαλὴν πλατεῖαν καὶ μεγάλην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γορδίου (2).

»Καὶ τίς παρέλθῃ Γόρδιον τὸν ὁπλίτην, — Γόρδιος.
»Πρὸς φρικτὸν ὅπλον στεῤῥὸν ἄνδρα, τὸ ξίφος;

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει τιδ'. καταγόμενος ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, στρατηγὸς καὶ ἀρχηγὸς εἰς ἑκατὸν στρατιώτας. Οὗτος λοιπὸν μὴ ἀνεχόμενος νὰ βλέπῃ τὴν αὐθάδειαν τῶν ἀσεβῶν Ἑλλήνων, καὶ νὰ ἀκούῃ τὰς βλασφημίας, ὅσας ἐξηκόντιζον κατὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀπεμακρύνθη τῆς πόλεως, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰ ὄρη, εὑρίσκετο μὲ τὰ θηρία καὶ μὲ τὰ ἄλογα ζῶα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἡσυχάζων, ἤναψεν ὁ ἀοίδιμος ἀπὸ τὸν τοῦ Χριστοῦ πόθον καὶ ἔρωτα· καὶ ἐνδυναμωθεὶς ὑπὸ Θεοῦ καὶ λαβὼν θάῤῥος κατὰ τῆς πλάνης τῶν Ἑλλήνων, ὥρμησεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν πόλιν, ὡς δυνατὸς λέων. Εἰσελθὼν δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῷ θεάτρῳ, ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν, καὶ διὰ τῆς θεωρίας του προσείλκυσεν ὅλον τὸ πλῆθος τῶν παρεστώτων εἰς τὸν ἑαυτόν του· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Ἄρχοντα τῆς πόλεως προκαθήμενον ἐκεῖ, τὸν κατέπληξε διὰ τῆς παῤῥησίας του. Ὅθεν ἐκεῖνος εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ὀργῆς σπρωχθεὶς, ἐπρόσταξε καὶ ἀπέκοψαν τὴν τιμίαν του κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ σημειοφόρου, τοῦ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ζαχαρίᾳ τῆς Ἀτρώας κειμένου (3).

* »Ἄλλος Πέτρος πρόκριτος ὡράθη Πέτρος, — Πέτρος.
»Σημεῖα ποιῶν ὡς ἐκεῖνος μυρία.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μήτηρ καὶ δύο τέκνα πυρὶ τελειοῦνται.

»Μητρὸς φλεγείσης, καὶ τὰ τέκνα πρὸς φλόγα — Μήτηρ.
»Τετρυγότα τρέχουσιν, ὡς στρουθοῦ τέκνα. — Τέκνα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Οὐ καλῶς δὲ γράφεται εἰς τοὺς Συναξαριστὰς, τὸν τετυπωμένον καὶ τὸν χειρόγραφον, ὅτι ὁ Προφήτης οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρχίας, ἢ τις ἔλαβε χώραν ἐν τῷ καιρῷ τῶν Κριτῶν· ψευδέστατον γὰρ τοῦτο ἐστὶν, ἐκτὸς μόνον ἂν θελήσῃ τις νὰ νοήσῃ ἀναρχίαν τὴν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν, ὅτε οἱ Ἑβραῖοι ἀρχὴν καὶ Βασιλείαν δὲν εἶχον. Ὅτι δὲ ἦτο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Ἔσδρα, μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὰ Ἰουδαϊκὰ (σελ. σπδ'.) ὅθεν καὶ ὁ Ἱερώνυμος ὑπέλαβεν, ὅτι ὁ Μαλαχίας οὗτος εἶναι ὁ ἴδιος Ἔσδρας, ὡς ἕνα τοὺς δύο λογιζόμενος· καὶ ὅτι ὠνομάσθη Μαλαχίας, ἤτοι Ἄγγελος, διὰ τὸ προφητικὸν χάρισμα, καὶ διὰ τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκέραιον τοῦ βίου. Ἐν τέσσαρσι δὲ κεφαλαίοις ἡ προφητεία αὐτοῦ διαιρεῖται, καὶ πολλὰ κατηγορεῖ ἐν αὐτοῖς τοὺς ἀθεμίτους γάμους, ὡς καὶ τοὺς Ἱερεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀμελοῦσιν εἰς τὰς τοῦ Θεοῦ διακονίας καὶ λειτουργίας· προφητεύει δὲ καὶ διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ δι' ἐκείνην τοῦ Θεσβίτου Ἠλιοῦ.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι οἱ τρεῖς Προφῆται, ὁ Ἀγγαῖος, ὁ Ζαχαρίας καὶ ὁ Μαλαχίας οὗτος λέγονται Προφῆται τοῦ δευτέρου Ναοῦ, ἐπειδὴ ἤκμασαν, ὅταν ἔκτισεν ὁ Ζοροβάβελ τὸν δεύτερον Ναὸν μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος· ἐπροφήτευσε δὲ ὁ Μαλαχίας ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν Ἀγγαῖον καὶ Ζαχαρίαν, τοὺς διὰ τῆς προτροπῆς αὐτῶν πείσαντας τοὺς Ἰουδαίους ἀνακαινίσαι τὸν Ναόν.

(2) Τοῦτον τὸν Μάρτυρα Γόρδιον ἐτίμησε μὲ ἐγκώμιον ὁ μέγας Βασίλειος, οὗ ἡ ἀρχή· «Νόμος ἐστὶ »φύσεως» (σώζεται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις.)

(3) Ὁ Πέτρος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Ἄργους, ὁ ἀδελφὸς Παύλου τοῦ Κορίνθου, τοῦ κατὰ τὴν

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Δ΄. ἡ Σύναξις τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

* »Τοὺς Ἑβδομήκοντα σοφοὺς Ἀποστόλους, — Ἀπόστολοι
»Καὶ συνάμα τοὺς πάντας τιμᾶσθαι θέμις (1). — Ἑβδομήκοντα.
»Ἀμφὶ τετάρτην ἄνδρας ἀγακλεέας κυδαίνω.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος, ὁ Ἡγούμενος τοῦ ἐν τῷ Κουκούμῳ (ἢ Κουνουμίῳ) τῆς Σικελίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ἐν γῇ χλοαυγεῖ τῆς Ἐδὲμ Θεοκτίστῳ — * Θεόκτιστος.
»Μοῖραν δίδως, ἄκτιστε τοῦ Θεοῦ Λόγε.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζωσίμου Μοναχοῦ καὶ Ἀθανασίου Κομενταρησίου.

»Ἀθανάσιος συνθανὼν τῷ Ζωσίμῳ, — Ζώσιμος,
»Ἔνδον πέτρας ἥδιστα καὶ συζῇν ἔχει. — Ἀθανάσιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ζώσιμος ἦτον ἐκ τῆς Κιλικίας, κατῴκει δὲ εἰς τὴν ἔρημον μετὰ τῶν θηρίων. Συλληφθεὶς λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος Δομετιανοῦ, καὶ ὁμολογήσας, ὅτι ὁ Χριστὸς

εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Μαρτίου ἑορταζομένου. Τῶν δύο τὸ Συναξάριον ὅρα εἰς τὴν τρίτην Μαΐου.

(1) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι διὰ τοῦ διστίχου τούτου, ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τοὺς χειρογράφους Συναξαριστὰς (ἐν γὰρ τοῖς τετυπωμένοις, οὔτε δίστιχον εὑρίσκεται ἰαμβικὸν, οὔτε στίχος ἡρωϊκὸς), δηλοῦται ὅτι σήμερον ἑορτάζονται ὅλοι ὁμοῦ οἱ ἑβδομήκοντα Ἀπόστολοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἰδιαιτέρως ἑορτάζεται εἰς διαφόρους ἡμέρας τῶν μηνῶν. Διὰ τοῦτο οὐδὲ Συναξάριον τούτων κοινὸν ἐδυνήθημεν νὰ εὕρωμεν, καθότι τὰ ἴδια Συναξάρια ἑκάστου ἐγράφησαν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἡμέραν αὐτοῦ· καὶ ὁ βουλόμενος ἂς ζητήσῃ ταῦτα.

Ἤθελε δὲ ἀπορήσῃ τις, διατί, ἐξαιρουμένων μόνων τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, ὅλοι οἱ μετ' αὐτοὺς Ἀπόστολοι ὀνομάζονται ἑβδομήκοντα, καὶ οὐχὶ περισσότεροι; ἐν ᾧ ὅτι εἶναι περισσότεροι τῶν ἑβδομήκοντα, τοῦτο φανερόν ἐστι, καθότι μόνοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀριθμοῦνται ἐν ὅλαις ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ μακαρίου Παύλου, καὶ μετὰ τῶν ἑβδομήκοντα καταλεγόμενοι, ὑπερβαίνουσι τοὺς πεντήκοντα, οἵ τινες δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα ἐκείνων Ἀποστόλων τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐξέλεξεν, ὡς γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἀλλ' ἄλλοι τινὲς, μαθηταὶ χρηματίσαντες τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἢ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων τῶν ἐκ τῶν δώδεκα. Καὶ ὅρα εἰς τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ Ἰουλίου ἐν τῷ Συναξαρίῳ Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος καὶ Παρμενᾶ.

Εἰς λύσιν οὖν τῆς ἀπορίας λέγομεν, ὅτι πάντες οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα Ἀπόστολοι μὲ ἓν κοινὸν ὄνομα ἑβδομήκοντα ὀνομάζονται, ἴσως διότι τὸ ἑ β δ ο μ ή κ ο ν τ α ἀόριστός ἐστιν ἀριθμὸς, καὶ δηλοῖ πλῆθος, κατ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον ὁ Κύριος· «Οὐ λέγω σοι ἕως ἑπτάκις ἀφιέναι τῷ ἀδελ»φῷ σου τὰ ἁμαρτήματα, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις »ἑπτά» ἀντὶ τοῦ πολλάκις καὶ μυριάκις, ὡς ἑρμηνεύει ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος. Ἢ λέγονται ἑβδομήκοντα οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα Ἀπόστολοι, καὶ οὐχὶ περισσότεροι, ἵνα φυλαχθῇ ἴσως τὸ σέβας καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐπέθηκεν εἰς τοὺς παρ' αὐτοῦ ἐκλεγέντας ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, μολονότι ὁ Ἰούδας εἶχεν ἐξαιρεθῇ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, αὐτὸς ὅμως μετὰ τὴν Ἀνάστασιν εἶπε περὶ τοῦ Θωμᾶ· «Θωμᾶς δὲ εἷς οὐχὶ ἐκ τῶν ἕνδεκα, ἀλλὰ ἐκ »τῶν δώδεκα», ἵνα φυλάξῃ τὸ σέβας καὶ τὴν τιμὴν τοῦ δωδεκάτου ἀριθμοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐπέθηκεν εἰς τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους. Εἰ δέ τις διαβατικώτερος ἄλλον λόγον ὑψηλότερον τούτου οἶδε, παρελθέτω εἰς τὸ μέσον καὶ εἰπέτω, καὶ ἡμεῖς χάριτας αὐτῷ τῆς εἰδήσεως ταύτης εἰσόμεθα.

Σημείωσαι, ὅτι ὁ Θεσπέσιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας γλαφυρῶς ἀλληγορεῖ εἰς τοὺς ἑβδομήκοντα τούτους Ἀποστόλους τὰ ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα στελέχη τῶν φοινίκων, ἅπερ ἦσαν εἰς τὴν Αἰλεὶμ, ὅπερ δηλοῖ ἀνάβασις, ἢ αὔξησις, οὕτω γάρ φησιν· «Ἀναβαίνον»τες εἰς τελειοτέραν σύνεσιν, καὶ εἰς αὔξησιν ἀνα»τρέχοντες τὴν πνευματικήν... Τὰ ἑβδομήκοντα »τῶν φοινίκων στελέχη εὑρήσομεν, τοὺς ἀναδειχθέν»τας δηλονότι παρὰ Χριστοῦ μαθητὰς, καὶ εὖγε δὴ »σφόδρα· φοίνιξι γὰρ παρεικάζονται οἱ μετὰ τοὺς δώ»δεκα ὄντες τὸν ἀριθμὸν ἑβδομήκοντα. Θαυμάζομεν »δὲ τοὺς ἑβδομήκοντα καὶ οἱονεὶ φοίνικας αὐτοὺς »εἶναί φαμεν· εὐκάρδιον γὰρ τὸ φυτὸν, εὔριζόν τε καὶ »εὔκαρπον, καὶ ἀεὶ τοῖς ὕδασιν ἐντεθηλὸς, τοιούτους

εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς, καταχαίεται εἰς τὰ ὦτα μὲ πεπυρωμένα σίδηρα, καὶ βάλλεται ἐντὸς λέβητος πλήρους ζέοντος βορβόρου· ἔπειτα κρεμᾶται κατακέφαλα, καὶ παραδόξως φυλάττεται ἀπὸ ὅλα ἀβλαβής. Ἐφάνη δὲ λέων τις ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅς τις μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν ἐλάλησε περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν ἐκ τούτου ὑπέστρεψεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τὸν Κομενταρήσιον Ἀθανάσιον. Λαβὼν δὲ ὁ Ἅγιος ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν Τύραννον, ὑπῆγε πάλιν εἰς τὴν ἔρημον καὶ εἰς τὰ ὄρη, ὅπου πρότερον διέτριβε, καὶ κατηχεῖ καὶ βαπτίζει τὸν ῥηθέντα Ἀθανάσιον. Ἐκεῖ λοιπὸν αὐτῶν εὑρισκομένων, ἐσχίσθη παραδόξως μία πέτρα, ἔνδον τῆς ὁποίας ἐμβάντες καὶ οἱ δύο, παρέδωκαν τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Ἀπολιναρίας τῆς Συγκλητικῆς.

»Αἴρουσιν ἐκ γῆς τὴν Ἀπολιναρίαν, Ἀπολιναρία.
»Καὶ γὰρ κατοικεῖν Οὐρανοὺς ἦν ἀξία.

Αὕτη ἡ ἀοίδιμος Ἀπολιναρία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ μεγάλου, τοῦ ἐπονομαζομένου Μακέλλη, ἐν ἔτει υνζ'. Θυγάτηρ Ἀνθεμίου, ὅς τις διωρίσθη παρὰ τοῦ Βασιλέως διοικητὴς τῆς Ῥώμης· κατὰ δὲ τὸ κάλλος καὶ τὴν σύνεσιν, αὕτη ὑπερέβαινε τὰς περισσοτέρας γυναῖκας τοῦ τότε καιροῦ. Ἐκ νεαρᾶς δὲ ἡλικίας ἐπόθησε τὴν παρθενίαν, καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νυχθημερὸν νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου, ἤτοι νὰ μείνῃ παρθένος ἕως θανάτου. Διὰ τοῦτο παρεκάλεσε καὶ τοὺς γονεῖς της νὰ τῇ ἐπιτρέψωσι νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ἀφ' οὗ ἔλαβε πρὸς τοῦτο ἐκείνων τὴν ἄδειαν, συμπαραλαβοῦσα ἡ μακαρία δούλους καὶ δούλας, ὡς ἐπίσης χρυσὸν καὶ ἄργυρον, καὶ πολύτιμα ἱμάτια, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἐκεῖ διένειμεν ὅλα εἰς τοὺς πτωχούς. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπροσκύνησε τοὺς ἁγίους τόπους, καὶ ἠλευθέρωσε τοὺς δούλους καὶ δούλας της, ἐκράτησε μόνον ἕνα γέροντα καὶ ἕνα εὐνοῦχον, τοὺς ὁποίους λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν· φθάσασα δὲ εἰς τόπον ὁμαλὸν καὶ ἴσον, ἀπεφάσισε νὰ καθήσωσιν ἐκεῖ, ὅπως ἀνακουφίσωσιν ὀλίγον τὸν κόπον τῆς ὁδοιπορίας.

Ὅταν δὲ οἱ ἄνθρωποί της ἐκοιμήθησαν, τότε ἡ τρισολβία πάντα καταφρονήσασα, φεύγει κρυφίως, καὶ ἐμβαίνει εἰς τὸ ἐκεῖσε εὑρισκόμενον δάσος, ἔνθα ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὕτως ὥστε ἔγινε τὸ δέρμα τοῦ σώματός της σκληρὸν, ὡς τὸ δέρμα τῆς χελώνης, ὑπὸ τῶν δηγμάτων τῶν ἐν τῷ δάσει ἐκείνῳ εὑρισκομένων κωνώπων. Ἔπειτα μεταβαίνει εἰς Σκήτην τινὰ, ὅπου ἠσκήτευον πολλοὶ Ἅγιοι Πατέρες, καὶ ἐκεῖ ὑποκρινομένη ὅτι εἶναι εὐνοῦχος, ὠνόμασε τὸν ἑαυτόν της Δωρόθεον· ὁ δὲ ἐκεῖ εὑρισκόμενος Ὅσιος Μακάριος ἐδέχθη αὐτὴν, καὶ τῇ ἔδωκε κελλίον, ἐν ᾧ ἐγκλεισθεῖσα ἡ τρισολβία, προσηύχετο εἰς τὸν Θεὸν νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Ὁ δὲ πατήρ της Ἀνθέμιος εἶχε καὶ ἄλλην θυγατέρα, ἡ ὁποία ἔπασχεν ἀπὸ ἀκάθαρτον Δαιμόνιον, καὶ ἔστειλεν αὐτὴν εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Σκήτεως ὅπως τὴν ἰατρεύσωσι· περὶ δὲ τῆς θυγατρός του ταύτης Ἀπολιναρίας ἀπέκαμε, καὶ πλέον δὲν ἠρεύνα δι' αὐτήν. Οἱ δὲ Πατέρες ἔστειλαν τὴν δαιμονισμένην πρὸς τὴν ἀδελφήν της, ἥ τις ὑπεκρίνετο ὅτι ὀνομάζεται Δωρόθεος, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω· καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν, ἠλευθερώθη ἀπὸ τοῦ Δαίμονος τὸ κοράσιον, καὶ ἀποστέλλεται ἀπὸ τοὺς Πατέρας ὑγιὲς εἰς τὰς πατρικὰς ἀγκάλας. Μετά τινας δὲ ἡμέρας, ἤρχισεν ἡ κόρη νὰ φαίνηται ὅτι εἶναι ἔγκυος· ὅθεν ὁ πατήρ της νομίσας ὅτι ἐγγαστρώθη ὑπὸ τοῦ Ἀββᾶ Δωροθέου, πέμπει παραυτα ταχυδρόμους, καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἔμπροσθέν του.

Ἡ δὲ Ὁσία δείξασα διά τινων σημείων, ὅτι ἦτο γέννημα καὶ θυγάτηρ τοῦ Ἀνθεμίου, ἐξέπληξε καὶ ἐφόβισεν ἅπαντας, καὶ μάλιστα διὰ τὸ θαῦμα ὅπερ ἐνήργησεν εἰς τὴν ἰδίαν ἀδελφήν της. Μετὰ ταῦτα μείνασα ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τῶν γονέων της, πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κελλίον της, χωρὶς οὐδεὶς νὰ μάθῃ ἐκεῖνο ὅπερ ἐποίησεν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελεύτησε, τότε ἐ-

»δὲ καὶ τοὺς Ἁγίους εἶναί φαμεν. Καθαρὸς μὲν γὰρ »ὁ νοῦς αὐτοῖς, βεβηκώς τε καὶ εὔκαρπος, καὶ τοῖς »νοητοῖς ὕδασιν ἐντρυφᾷν εἰωθώς.»

Καὶ τοῦτο δὲ σημείωσαι, ὅτι ἀτάκτως γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις τὸ Συναξάριον τῆς Ὁσίας Συγκλητικῆς· διότι τοῦτο γράφεται εὐτάκτως κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ παρόντος, ὅτε ἡ Μνήμη αὐτῆς γράφεται, καὶ ψάλλεται ὁ Κανὼν αὐτῆς.

γνωρίσθη εἰς τοὺς Μοναχούς, ὅτι ἦτο γυνή· ὅθεν ὅλοι ἐξέστησαν διὰ τοῦτο, καὶ παρεκινήθησαν νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν Θεόν.

Οἱ Ἅγιοι ἓξ Μάρτυρες ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

»Ψυχαὶ διαυγεῖς ἓξ ἀποπτᾶσαι βίου, Μάρτυρες ἕξ.
»Ἑξαπτέρυξι συμπαρίστανται Νόοις (1).

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ νέου, τοῦ κειμένου πλησίον τοῦ Ἁγίου Μωκίου.

* »Εὔθυμος Εὐθύμιος ἀσκήσας πόνοις, * Εὐθύμιος.
»Εὔθυμος ἧκε πρὸς Μονὰς εὐθυμίας.

* Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, ὁ ἐλέγξας τὸν Λατινόφρονα Βασιλέα Μιχαὴλ καὶ Βέκκον τὸν Πατριάρχην, ἐν τῷ βυθῷ τελειοῦται.

✠ »Ἔπνιξεν ὕδωρ Εὐθύμιον τὸν πάνυ * Εὐθύμιος.
»Καταισχύναντα Λατινοφρόνων πλάνην.

* Οἱ μετὰ τοῦ Εὐθυμίου δώδεκα Μοναχοὶ Βατοπαιδινοί, οἱ τοὺς ἀνωτέρω Λατινόφρονας ἐλέγξαντες, ἀγχόνῃ τελειοῦνται (2).

✠ »Εἶλεν μοναστῶν δωδεκὰς λαμπρὰ στέφη, * Μοναχοὶ δώδεκα
»Ἤλεγξε καὶ γὰρ Λατινοφρόνων πλάνην.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Χρυσάνθου καὶ Εὐφημίας τῆς πλησίον τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου.

Εἰς τὸν Χρύσανθον.

* »Χρύσανθος ἀνθεῖ καρπὸν ἥδιστον πάνυ, * Χρύσανθος.
»Τὸν καὶ πολὺ φανέντα κρείττω χρυσίου.

Εἰς τὴν Εὐφημίαν.

* »Εὐφημίας λόγος σε τὴν Εὐφημίαν * Εὐφημία.
»Τρανῶς κατηξίωσε τῆς ἀθανάτου.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Ὀνούφριος, ὁ ἐν Χίῳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ᾳωιη. ἔτος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ε'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοπέμπτου καὶ Θεωνᾶ (3).

Εἰς τὸν Θεόπεμπτον.

»Ὅπως τελευτᾷ Θεόπεμπτος εἰπέτω· Θεόπεμπτος.
»Ἀθλῶν τελευτῶ, τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει.

Εἰς τὸν Θεωνᾶν.

»Λάκκῳ Θεωνᾶς Μάρτυς ἐν κατωτάτῳ Θεωνᾶς.
»Ἔθεντό μ' ἐκραύγαζε, τὸ Ψαλτηρίον.

✠ »Πέμπτῃ ἐκ ξίφεος λίπε τόνδε βίον Θεόπεμπτος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόπεμπτος ἦτο Ἐπίσκοπος κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σῃ'. καὶ ὅτε ὁ ῥηθεὶς Τύραννος ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν,

(1) Ὅρα τὸ ἴδιον τοῦτο δίστιχον καὶ εἰς τοὺς ἓξ Πατέρας τοὺς ἑορταζομένους κατὰ τὴν ιε. τοῦ παρόντος Ἰανουαρίου.

(2) Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορ. Πατέρων.

(3) Σημείωσαι, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἥτις ἐστὶ παραμονὴ τῶν φώτων, συνειθίζεται νὰ ἀναγινώσκηται ἐν τοῖς εὐαγέσι Μοναστηρίοις τοῦ Ὄρους, καὶ μάλιστα ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου ἡ τοῦ μεγάλου Βασιλείου προτρεπτικὴ ὁμιλία εἰς τὸ Βάπτισμα, ἧς ἡ ἀρχή· «Ὁ μὲν σοφὸς Σολομών»,

τότε καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος πρῶτος ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν, καὶ ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. Συλληφθεὶς δὲ καὶ παρασταθεὶς ἔμπροσθεν εἰς τὸν Διοκλητιανὸν, ἤλεγξε τὴν πλάνην αὐτοῦ· διὸ βάλλεται ἐντὸς ἀναμμένου κλιβάνου, καὶ ἐκβαίνει ἐκεῖθεν σῶος καὶ ἀβλαβής. Ἔπειτα ἐξώρυξαν τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ μετὰ ταῦτα ἔδωκαν εἰς αὐτὸν καὶ ἔπιε θανατηφόρα δηλητήρια· ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθη ἀβλαβὴς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, προσείλκυσεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τὸν τὰ δηλητήρια ταῦτα κατασκευάσαντα μάγον, Θεωνᾶν ὀνόματι. Ἀφ' οὗ δὲ ἔπαθε καὶ ἄλλας ὁμοίας βασάνους, ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. Ὁ δὲ Θεωνᾶς ἐῤῥίφθη ἐντὸς λάκκου ἐπίτηδες κατασκευασθέντος, καὶ ἐπειδὴ ἐχύθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του χῶμα πολὺ, τούτου ἕνεκα ἐχώθη ὅλος, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Συγκλητικῆς.

»Συγκλητικὴ λιποῦσα δουλείαν βίου, Συγκλητική.
»Κλητοῖς Θεοῦ σύνεστι δούλοις ἐν πόλῳ.

Αὕτη ἡ Ἁγία Συγκλητικὴ ἦτον ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τμ'. καταγομένη ἀπὸ γένος ἔνδοξον καὶ περιβόητον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐσέβειαν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον ὡραία καὶ πλουσία, διὰ τοῦτο πολλοὶ ἐζήτουν νὰ λάβωσι αὐτὴν εἰς γυναῖκα· αὐτὴ ὅμως ἡ μακαρία ἔδιδε περισσότερον τὸν ἑαυτόν της εἰς τὸν πόθον καὶ ἔρωτα τοῦ Θεοῦ, ὅθεν καὶ τελείως ἀφήσασα τὰς φροντίδας τοῦ Κόσμου, ἔστρεψεν ὅλην τὴν σπουδήν της εἰς τὴν ἄσκησιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς ἀρετῆς. Νικήσασα δὲ τὸν ἐχθρὸν Διάβολον, πρὶν ἡ ἀκόμη ἀποθάνη, ἐξεδήμησεν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς τοῦ νοὸς θεωρίας. Εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς ζωῆς της ἐζήτησεν αὐτὴν παρὰ Θεοῦ ὁ πειράζων Διάβολος, ἵνα τὴν πληγώσῃ μὲ σωματικὴν ἀσθένειαν, ὥς ποτε ἐζήτησε καὶ τὸν Δίκαιον Ἰώβ· ὅθεν καθὼς ἐκεῖνον ἐπλήγωσεν, οὕτως ἐπλήγωσε καὶ τὴν μακαρίαν ταύτην μὲ δεινὰς ἀσθενείας, καὶ μὲ τόσας πληγὰς ἀνιάτους, ὥστε ἐσάπησεν ὅλον τὸ σῶμά της. Πλὴν οὐδόλως παρεξέκλινεν ἡ ἀῤῥενόφρων ἀπὸ τὸν τόνον καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως, μολονότι ἦτο γραῖα ὀγδοηκοντοῦτις· ὅθεν εἰς τοιούτους μαρτυρικοὺς πόνους καὶ ἀγῶνας εὑρισκομένη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν (1).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ ἐν τῷ Ἀκρίτᾳ.

»Ὁ Γρηγόριος ἀρεταῖς λάμψας μέγα, Γρηγόριος.
»Λαμπρῶς μεταστὰς, καὶ μέγα πλουτεῖ κλέος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος κατήγετο ἐκ τῆς περιφήμου Κρήτης, υἱὸς γονέων εὐσεβεστάτων, καλουμένων Θεοφάνους καὶ Ἰουλιανῆς· ἀφ' οὗ δὲ διέτριψεν ἀρκετὸν χρόνον εἰς τὰ μαθήματα, διετάχθη ὕστερον ὑπὸ τῶν γονέων του νὰ βόσκῃ πρόβατα. Μίαν φορὰν δὲ φλεχθεὶς ὑπὸ Θείου ζήλου καὶ ἔρωτος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σελεύκειαν, ἔνθα διαμείνας ὀλίγον χρόνον, ἔζη ὁ ἀοίδιμος μὲ ὀλίγιστον μόνον ἄρτον καὶ ὕδωρ. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ εἰκοστὸν ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἀπώλεσε μὲν τὴν ζωήν του ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ βασιλεύσας ἐν ἔτει ωιγ'. ἡ ὀρθοδοξία δὲ ἐπαῤῥησιάσθη· τότε καὶ ὁ Ὅσιος οὗτος ὑπῆγεν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπιθυμῶν νὰ προσκυνήσῃ πάντα Ἅγιον τόπον. Ὅσα δὲ ἐκεῖ ὑπέμεινε δεινὰ ἀπὸ τοὺς Ἀγαρινοὺς καὶ Ἑβραίους, ἐν διαστήματι δώδεκα ὁλοκλήρων ἐτῶν, ἀδύνατον εἶναι νὰ περιγράψῃ τις, θέλων νὰ φυλάξῃ τὴν συντομίαν.

Ἀναχωρήσας δὲ ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων, μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖ λαβὼν τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἐδάμαζε τὸ σῶμά του μὲ τὴν ἐγκράτειαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Σταυράκιος, καὶ ἐγένετο Βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Κουροπαλάτης καὶ Ῥαγκαβὲ, ὁ βασιλεύ-

(1) Τῆς Ἁγίας Συγκλητικῆς ταύτης τὸν κατὰ πλάτος Βίον συνέγραψε μὲν ὁ μέγας Ἀθανάσιος ὁ Ἀλεξανδρείας, μετέφρασε δὲ ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, καὶ εὑρίσκεται ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ· λέγουσι δέ τινες, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ παρθένος ἐκείνη, ἥ τις εἶχε κεκρυμμένον τὸν Ἅγιον ἓξ ἔτη ἐντὸς φρέατος.

σας ἐν ἔτει ωιά. Πατριάρχης δὲ Κωνσταντινουπόλεως ἔγινεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, ἐστάλη εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν ἁγιώτατον Πάπαν Μιχαὴλ Συνάδων, ὁ Ὁμολογητής· ὁ ὁποῖος εὑρὼν ἐκεῖ τὸν Ὅσιον Γρηγόριον τοῦτον, τὸν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ κατὰ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπάνοδόν του, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸ εὑρισκόμενον ἐν τόπῳ Ἀκρίτᾳ (κειμένῳ παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἤδη κάβο Ἀκρίτα καλουμένῳ), καὶ συνηρίθμησεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἐκεῖ Μοναχῶν. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Ὅσιος διῆγε τὸν βίον ἀνυπόδητος, ἔχων ἓν μόνον ὑποκάμισον, κοιμώμενος ἐπὶ ψιάθου, τρώγων δὲ καὶ πίνων, ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὀλιγώτατον ἄρτον καὶ ὕδωρ. Εἶτα ἐγκλείσας ἑαυτὸν ἐντὸς λάκκου βαθυτάτου, ἐκεῖ ἐθρήνησεν ἐπὶ πολυετίαν τὴν γενομένην ταραχὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων.

Ὕστερον δὲ ἐξελθὼν τοῦ λάκκου, ἐγκλείεται ἔν τινι στενωτάτῳ κελλίῳ, σκεπόμενος ἀπὸ δερμάτινον ὑποκάμισον. Πληρῶν δὲ ὕδατος πίθον μέγαν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὸν κῆπον, ἐξέβαλλε τὴν νύκτα τὸ ὑποκάμισόν του, καὶ ἐμβαίνων ἐν τῷ πίθῳ, ἐκεῖ ἀνεγίνωσκεν ὅλον τὸ Ψαλτήριον· ὅταν δὲ αὐτὸ ἐτελείονε, τότε ἐξήρχετο, καὶ τοῦτο ἐποίει καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Μὲ τοιούτους λοιπὸν ἀγῶνας καλῶς ἀγωνιζόμενος ὁ μακάριος, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φωστηρίου.

* »Φωστὴρ ὁ Φωστήριος ὄντως ὠράθη, Φωστήριος.
»Τῷ φωτὶ τοῦ βίου τε καὶ τῶν θαυμάτων.

*Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Φωστήριος, λάμψας ἐξ Ἀνατολῶν ὡς ἥλιος, ὑπῆγεν εἰς τὰ ἑσπέρια μέρη τῆς Δύσεως. Ἀναβαίνων δὲ ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ἡσύχου ὄρους, ἀΰλως εἰς τὸν ἄϋλον Θεὸν προσηύχετο, ὑποπιάζων καὶ δουλαγωγῶν ἑαυτὸν μὲ νηστείας, μὲ ἀγρυπνίας, μὲ χαμευνίας καὶ μὲ πᾶσαν ἄλλην κακοπάθειαν· ὅθεν ἐκ τούτων ἔγινεν ἀληθῶς φωστὴρ συμφώνως μὲ τὸ ὄνομά του λάμπων τὴν οἰκουμένην, διότι φυλάττων τὸ σῶμα αὐτοῦ ἁγνὸν καὶ τὴν ψυχὴν καθαράν, καὶ τηρῶν τὸ κατ' εἰκόνα ἀμόλυντον ὅσον ἦτο δυνατόν, ἐγένετο καταγώγιον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπλούτησεν ὁ ἀοίδιμος τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, ἰατρεύων πᾶσαν πολυχρόνιον καὶ ὀλιγοχρόνιον ἀσθένειαν ἐκείνων, ὅσοι προσήρχοντο αὐτῷ μετὰ πίστεως. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἄρτον ἐδέχετο ἐκ τῶν Οὐρανῶν ὁ μακάριος, καθὼς καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐλάμβανε τὸν ἄρτον διὰ τοῦ κόρακος, ὁ δὲ μέγας οὗτος Φωστήριος τὸν ἐλάμβανε διὰ Θείου Ἀγγέλου, καίτοι δὲν ἔβλεπεν αὐτὸν διὰ Θείαν τινὰ οἰκονομίαν· διότι φέρων καθ' ἑκάστην τὸν ἄρτον ὁ Ἄγγελος, ἔθετεν αὐτὸν ἔν τινι ἰδιαιτέρῳ τόπῳ χωρὶς νὰ ἦναι ὁρατὸς εἰς τὸν Ἅγιον, ἐὰν δὲ ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν δύο καὶ τρεῖς, ἢ περισσότεροι ἀδελφοὶ ξένοι, ὅσος ἦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν τόσοι εὑρίσκοντο καὶ οἱ ἄρτοι εἰς τὸν διωρισμένον τόπον. Ποῖος ποτὲ εἶδε τοιοῦτον θαῦμα ἐξαίσιον; ἢ ἤκουσε τοιοῦτον παράδοξον; σπανίως γὰρ καὶ εἰς πολὺ ὀλίγους Ἁγίους τοῦτο ἠκολούθησε. Πλὴν δὲν ἠξιώθη ὁ μακάριος Φωστήριος τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον ἕως τέλους ζωῆς του, διότι ἄλλως ἔδοξε τῇ Θείᾳ Προνοίᾳ· ἐν ὅσῳ γὰρ ἔζη κατὰ μόνας, ἡσυχάζων καὶ σχολάζων εἰς μόνον τὸν Θεόν, ἔφερεν αὐτῷ τὸν ἄρτον ὁ Ἄγγελος, ὅταν δὲ ἐσύστησε Μοναστήριον μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ συνήθροισε πολλοὺς Μοναχούς, τότε δὲν ἐλάμβανε πλέον τὸν ἄρτον παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἐργοχείρου του ἐπορίζετο, ὄχι μόνον τὰ πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ συντήρησιν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐχορήγει πρὸς συντήρησιν πολλῶν ἄλλων. Καὶ τοῦτο ἐγίνετο, ὄχι διότι ἠδυνάτησεν ὁ Θεός, ἄπαγε τῆς βλασφημίας! διότι πῶς ἤθελεν ἀδυνατήσῃ νὰ δίδῃ εἰς ἕνα τὰ χρειώδη ἐκεῖνος, ὅς τις ἔθρεψεν ἐν τῇ ἐρήμῳ τόσας χιλιάδας τῶν ἀχαρίστων Ἑβραίων; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐγίνετο, διότι ὁ Θεὸς ἀπεστράφη τὴν προσευχὴν τοῦ δούλου του, μὴ γένοιτο! ἐπειδὴ ὁ Ὅσιος οὐδέποτε προσευχήθη ἵνα τῷ δώσῃ ὁ Θεὸς φαγητὰ ἀπολλύμενα, ἤκουε γὰρ τοῦ Κυρίου λέγοντος· «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προς»τεθήσεται ὑμῖν.» (Ματθ. ς'. 33.)—ἀλλὰ τοῦτο ἐγίνετο, ἐπειδὴ πρότερον μὲν προσεῖχεν ὁ Ὅσιος ὅλως εἰς τὸν Θεόν, καὶ οὐδόλως ἐφρόντιζεν οὔτε δι' αὐτὴν τὴν ἀναγκαίαν τροφήν, ἐν ᾧ,

πρὸς τούτοις, δὲν εἶχεν οὐδὲ ὑπηρέτην τινὰ ὅς τις νὰ φροντίζῃ περὶ τοῦ ἄρτου του, ὅθεν ἐξ ἀνάγκης ἐχρειάζετο εἰς τοῦτο τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ συνεργίαν· μετὰ ταῦτα δὲ, ἐπειδὴ ἐστοχάσθη νὰ ὁδηγήσῃ καὶ ἄλλους εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν καὶ ἄσκησιν, διὰ τοῦτο εἰργάζετο διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ ἔδιδεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς παράδειγμα τοῦ νὰ ἐργοχειρῶσι καὶ αὐτοὶ, διὸ δὲν ἐχρειάζετο πλέον τὴν ἄνωθεν ἐρχομένην τροφήν. Τοῦτο γὰρ καὶ ὁ Θεὸς θέλει καὶ ἀποδέχεται πρὸ παντὸς ἄλλου, τὸ νὰ μὴ ἤμεθα πάντῃ ἀργοὶ καὶ νὰ τρώγωμεν δωρεὰν τὸν ἄρτον μας, ἀλλὰ νὰ ἐργαζώμεθα, καὶ ἐκ τοῦ ἰδίου ἔργου καὶ κόπου μας νὰ δίδωμεν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν, πρότερον μὲν ὁ Ἅγιος οὗτος ἐλάμβανε δι' Ἀγγέλου τροφὴν, ὕστερον δὲ ἐστερήθη αὐτῆς μονονουχὶ, ἀλλὰ καὶ ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ λαμβάνῃ παρά τινος τὰ χρειώδη τοῦ βίου, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἐργοχείρου του νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἵνα διδάσκῃ τοὺς μαθητάς του, ὄχι μόνον μὲ λόγους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ἔργον, καὶ νὰ ὑποδεικνύῃ αὐτοῖς, τὸ νὰ καταγίνωνται εἰς τὴν ἐργασίαν των καὶ εἰς τὴν ἱερὰν προσευχήν.

Ἐπειδὴ δὲ τότε ἀνεφύη αἵρεσις εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὶ Πατέρες συνήχθησαν ὅπως συγκροτήσωσι Σύνοδον περὶ αὐτῆς, προσκληθεὶς καὶ ὁ μακάριος οὗτος Φωστήριος εἰς τὴν Σύνοδον, δὲν παρῃτήθη, ἀλλὰ παρέστη καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῇ, καὶ ποιήσας ἀνδραγαθίαν, ἐθαυμάστωσε τὸ ὄνομά του· διότι πολλοὶ μὲν αἱρετικοὶ ὑπὸ τῶν λόγων του παρακινηθέντες, ὑπέστρεψαν ἐκ τῶν αἱρέσεών των εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ οἱ περισσότεροι, πειθόμενοι εἰς τὰς διδασκαλίας του, ἔγιναν Μοναχοί. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, πολλαὶ θαυματουργίαι διὰ τοῦ Ἁγίου τούτου ἐγίνοντο, ὄχι μόνον ὅταν ἔζη, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσίν του, ἥ τις συνέβη κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς πέμπτης ταύτης ἡμέρας τοῦ Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σάϊς ἐν θαλάσσῃ βληθεὶς τελειοῦται.

»Ἦλθον θαλάσσης εἰς βάθη, λέγει Σάϊς, Σάϊς.
»Φυγὼν τὰ ποντίζοντα τῆς πλάνης βάθη.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόειδος ὑπὸ δημίων καταπατούμενος τελειοῦται.

»Πόδες πατοῦντες σαρκίον Θεοείδου, Θεόειδος.
»Ψυχὴν ἀποθλίβουσι ληνῷ τοῦ πόλου.

Ἡ Ὁσία Δόμνινα (1) ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Χαρίζεταί σοι τὴν ἄνω κληρουχίαν, Δομνίνα.
»Δομνίνα, σαρκὸς ἡ κάτω κακουχία.

Ἡ Ὁσία Τατιανὴ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τατιανὴ τακεῖσα νηστείαις πάλαι, Τατιανή.
»Νῦν Ἀγγέλοις σύνεστι νηστείας φίλοις.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Ῥωμανὸς ὁ ἀπὸ Καρπενησίου, ἐν Βυζαντίῳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ αχϙδ'. ἔτος, ξίφει τελειοῦται.

✻ »Ἤθλησεν ὄντως Ῥωμανὸς ῥωμαλέως, * Ῥωμανός.
»Ῥώμην ἄμαχον ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ϛ'. τὰ Ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

»Τοὺς Οὐρανοὺς Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ σχίσαν, ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.
»Τοὺς αὐτὸ μὴ χραίνοντας ἔνδον εἰσάγει.
»Βάπτισεν ἐν ποταμῷ Χριστὸν Πρόδρομος κατὰ ἕκτην.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ Δόμνα ὀνομάζεται αὐτη.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

✻ Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑορτάζομεν σήμερον ἐν πάσαις ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, τὴν ἀγρυπνίαν τελοῦντες ἀφ' ἑσπέρας. Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ παρῆλθον τὰ τριάκοντα ἔτη τῆς ἡλικίας του, ἠθέλησεν ὁ Κύριος νὰ φανερωθῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι εἶναι Θεὸς ἐν σώματι, καὶ ὅταν ὁ Κύριος ἐβαπτίζετο ἀπὸ τὸν Ἰωάννην, ἐμαρτυρήθη ἄνωθεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα μὲ τὴν φωνὴν καὶ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι εἶναι Υἱὸς γνήσιος καὶ ὁμοούσιος αὐτοῦ· ἔκτοτε λοιπὸν ἐγνωρίσθη εἰς ὅλους διὰ τῶν θαυμάτων καὶ τῆς ὑψηλῆς του διδασκαλίας, ὅτι αὐτὸς εἶναι βεβαίως ὁ Θεός, ὁ διὰ τῶν Προφητῶν φανερῶς κηρυττόμενος (1).

Ἦλθε δὲ εἰς τὸ Βάπτισμα δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ὅταν ὁ Κύριος ἔγινεν ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν Νόμον ἐν ὅλῳ τῷ διαστήματι τῆς ζωῆς του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰωάννης ἦλθεν ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ ἐβάπτιζεν εἰς τὸν Ἰορδάνην, κατὰ τὸ γενόμενον εἰς αὐτὸν ῥῆμα Θεοῦ, ἤτοι κατὰ τὸ πρόσταγμα καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (Λουκ. γ'. 2.) θέλων ὁ Κύριος νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς Θεῖον νόμον, προσῆλθε μετὰ τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος εἰς τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην ἵνα βαπτισθῇ, ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, μολονότι δὲν εἶχε χρείαν βαπτίσματος, ἅτε ἀναμάρτητος ὤν. Ὁ δὲ Ἰωάννης εὐλαβούμενος τὸν Κύριον, καὶ τὴν ἐδικήν του ἀναξιότητα λογιζόμενος, ἔλεγεν· «Ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ »σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με;» Ἀλλ' ὁ Κύριος θαρσοποιεῖ καὶ παρακινεῖ τὸν Ἰωάννην εἰς τὸ νὰ τὸν βαπτίσῃ, δεικνύων αὐτῷ, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον νομίζει ἀπρεπές, αὐτὸ μάλιστα εἶναι πρέπον, δηλαδὴ τὸ νὰ βαπτισθῇ ὁ Δεσπότης ἀπὸ τὸν δοῦλον. Διὰ τοῦτο καὶ λέγει εἰς αὐτόν· «Ἄφες ἄρτι, οὕτω γὰρ πρέπον ἡμῖν ἐστί, πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην.» Δικαιοσύνην δὲ ἐδῶ ὀνομάζει ὁ Κύριος τὴν πλήρωσιν ὅλων τῶν ἐντολῶν, κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον (λόγῳ εἰς τὸ Βάπτισμα), ὡσεὶ ἔλεγεν, ἐπειδὴ ἐγὼ ἐπλήρωσα ὅλας τὰς ἄλλας ἐντολὰς τοῦ Θείου Νόμου, αὕτη δὲ μόνη ἔμεινε, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ πληρώσω καὶ ταύτην.

Τότε λοιπὸν ἔπαυσε τοῦ ἀνθίστασθαι ὁ Ἰωάννης, ὅθεν βαπτισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ Κύριος, εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος (2), καὶ ἰδοὺ ἀνεῴχθησαν αὐτῷ οἱ Οὐρανοί, καὶ εἶδεν ὁ Ἰωάννης

(1) Σημείωσαι, ὅτι κατὰ τὸν Εὐσέβιον, ὅταν ἐβαπτίσθη ὁ Κύριος ἦτο τρίτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος. Αἱ δὲ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων Διαταγαὶ λέγουσιν, ὅτι ἐβαπτίσθη ὥρᾳ δεκάτῃ τῆς νυκτός.

(2) Ὁ Θεῖος Χρυσόστομος ἀπορεῖ, διατὶ λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος καὶ Μάρκος, ὅτι ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος; λύων οὖν τὴν ἀπορίαν λέγει· Ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι βαπτιζόμενοι, ἐπειδὴ ἦσαν ἁμαρτωλοί, ἵσταντο βεβυθισμένοι ἐν τῷ ὕδατι ἕως οὗ ἤθελον ὁμολογήσῃ ὅλας τὰς ἁμαρτίας των, καὶ τότε ἐξήρχοντο, ὅθεν ἐν τῷ μεταξὺ παρήρχετο διάστημα χρόνου, ὁ δὲ Κύριος, ἐπειδὴ ἦτον ἀναμάρτητος καὶ ἁμαρτίας δὲν εἶχε νὰ ἐξομολογηθῇ, ἅμα ἐμβῆκεν ἐν τῷ ὕδατι, ἐκβῆκε παρευθύς (παρὰ τῇ Σειρᾷ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου.)

Ὅτι δὲ ὁ Χριστὸς βαπτισθείς, ὄχι μόνον ἡγίασε τὸν Ἰορδάνην Ποταμόν, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων, μαρτυρεῖ σαφῶς καὶ καθαρῶς ὁ αὐτὸς Θεῖος Χρυσορρήμων, οὕτως αὐτολεξεὶ λέγων ἐν τῷ εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα τοῦ Σωτῆρος λόγῳ αὐτοῦ· «Αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς ἐβαπτίσατο »καὶ τὴν τῶν ὑδάτων ἡγίασε φύσιν. Διά τοι τοῦτο »καὶ ἐν μεσονυκτίῳ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἅπαντες ὑδρεύονται, καὶ οἴκαδε τὰ νάματα ἀποτίθενται, »καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον φυλάττουσιν, ἅτε δὴ »σήμερον ἁγιασθέντων τῶν ὑδάτων. Καὶ τὸ σημεῖον »γίνεται ἐναργές, οὐ διαφθειρομένης τῆς τῶν ὑδάτων ἐκείνων φύσεως τῷ μήκει τοῦ χρόνου, ἀλλ' εἰς »ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον, καὶ δύο καὶ τρία πολλάκις ἔτη, τοῦ σήμερον ἀντληθέντος ὕδατος ἀκεραίου »καὶ νεαροῦ μένοντος, καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον »τοῖς ἄρτι τῶν πηγῶν ἐξαρπασθεῖσιν ὕδασιν ἁμιλλωμένου.» (Τόμ. έ. τῆς ἐν Ἐτόνῃ ἐκδόσεως.) Σημείωσαι, ὅτι τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου μίαν κατάδυσιν καὶ μίαν ἀνάδυσιν εἶχε, καὶ ἦτο μὲν ὑψηλότερον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ βαπτίσματος, ταπεινότερον δὲ τοῦ ἡμετέρου, καθάπερ γέφυρά τις ὂν ἑκατέρων τῶν Βαπτισμάτων, ἀπ' ἐκείνου πρὸς τοῦτο χειραγωγοῦν. Οὐ γὰρ ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, πλύνον τὰ ἱμάτιά σου, καὶ λοῦσον τὸ σῶμα, καὶ ἔσο καθαρός, ἀλλὰ τί; ποιήσατε καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας. Οὐδὲ Πνεύματος Ἁγίου χορηγίαν εἶχεν, οὔτε ἁμαρτημάτων ἄφεσιν. Ὁ δὲ Κύριος, οὔτε τὸ Ἰουδαϊκόν, οὔτε τὸ ἡμέτερον Βάπτισμα ἐβαπτίσθη (τὸ εἰς τρεῖς ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις γινόμενον), ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἰωάννου (τὸ εἰς μίαν κατάδυσιν), καὶ τοῦτο διὰ δύο

τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν, καὶ ἐρχόμενον εἰς τὸν Ἰησοῦν· ἀλλὰ καὶ φωνὴ ἐκ τῶν Οὐρανῶν ἠκούσθη λέγουσα· «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ ηὐδό-»κησα.» Ἐκ τούτου λοιπὸν ἐφανερώθη εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι δὲν ἦτον ὁ Ἰωάννης μεγαλείτερος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ἐσφαλμένην γνώμην, ἣν περὶ αὐτοῦ παρεδέχοντο τὸ πλεῖστον μέρος, ἀλλὰ ἦτον ἀσυγκρίτως πολὺ κατώτερος τοῦ Χριστοῦ, καὶ δοῦλος καὶ ὑποχείριος αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ Πνεῦμα κατελθὸν, ἀπήυθυνε τὴν φωνὴν τοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ οἱονεὶ δακτυλοδεικτοῦν ἐφανέρωσεν ὅτι τὸ «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός» δὲν ἐῤῥέθη διὰ τὸν Βαπτιςὴν Ἰωάννην, μολονότι αὐτὸς εἶχε παρὰ πᾶσι πολλὴν τὴν δόξαν καὶ τὸ ἀξίωμα, ἀλλ' ἐῤῥέθη διὰ τὸν βαπτιζόμενον Ἰησοῦν. Τελειώσας λοιπὸν ὁ Κύριος καὶ τοῦτο τὸ νομικὸν πρόςαγμα τοῦ Βαπτίσματος, ἔλυσε τὴν κατάραν, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὸν Ἀδὰμ διὰ τὴν παράβασιν τοῦ Θείου Νόμου· καὶ λυτρώσας ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδίκης, ἔπαυσεν εἰς τὸ ἑξῆς πάντα νόμον τελετουργικὸν, ἀναβιβάσας αὐτὸν εἰς τὸ πνευματικώτερον καὶ τελειότερον. Ἀκολούθως δὲ ἔπαυσε καὶ τὸ Ἰουδαϊκὸν βάπτισμα, καὶ παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας νὰ βαπτιζώμεθα μὲ τὸ εἰς τρεῖς ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις γινόμενον Βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἧς ἐστερεῖτο τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου. Βαπτισθεὶς γὰρ ὁ Κύριος εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν, ἐπλήρωσε μὲν τὸ σκιῶδες καὶ ἀτελὲς Βάπτισμα, ἤνοιξε δὲ τὰς θύρας τοῦ πνευματικοῦ καὶ Θείου τῆς Ἐκκλησίας Βαπτίσματος· τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἀφ' οὗ ἐβαπτίσθημεν, χρεωστοῦμεν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ φυλάττωμεν τὴν αὐτοῦ καθαρότητα ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον ἀπὸ ἁμαρτίας διὰ τῆς πληρώσεως τῶν ζωοποιῶν ἐντολῶν, ἵνα καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν τύχωμεν. (Ὅρα εἰς τὸν Δαμασκηνὸν, καὶ εἰς τὸν Προκόπιον, καὶ εἰς τὸν Χρύσανθον, καὶ εἰς τὴν Σάλπιγγα, καὶ εἰς τὴν Σαγήνην, καὶ εἰς τοὺς Μαργαρίτας, καὶ εἰς Μακάριον τὸν Κωφὸν τοὺς περὶ τῆς ἑορτῆς ἁπλοϊκοὺς λόγους.)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐμαρτύρησεν ἐν Βυζαντίῳ διὰ τὸν Χριστὸν ὁ Ἅγιος Νέος Ἱερομάρτυς Ῥωμανὸς Ἱερομόναχος ὁ Λακεδαίμων, ἐκ κώμης Δημινίτζης, κατὰ τὸ αχϟέ. ἔτος (1).

✠ »Ἐκ γῆς ἀπάρας Ῥωμανὸς διὰ ξίφους, * Ῥωμανός.
»Ἐκεῖ κατοικεῖ ἔνθα δῆμοι Μαρτύρων.

Ταῖς τοῦ σοῦ Νεομάρτυρος πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ζ'. Ἡ Σύναξις τοῦ τιμίου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Συνέδραμε δὲ καὶ ἡ τῆς παντίμου τούτου χειρὸς πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰσέλευσις.

»Ἐμὴ σε γλῶσσα, κῆρυξ, πῶς ἂν αἰνέσῃ, Σύναξις
»Ὃν γλῶσσα Χριστοῦ γηγενῶν μείζω λέγει; Ἰωάννου.
»Μνήμην ἑβδομάτῃ Προδρόμου λάχεν αἰδοίοιο.

αἰτία· πρῶτον μὲν ἵνα φανῇ ὅτι εἶναι υἱὸς Θεοῦ, μαρτυρούμενος ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ Πατρὸς, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ δεύτερον ἵνα πληρώσῃ πᾶσαν δικαιοσύνην, καθὼς ταῦτα πάντα βεβαιοῖ ὁ ἴδιος Χρυσόστομος ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ. Σημειῶσαι, ὅτι εἰς τὰ Θεοφάνεια ἔχουσι λόγους πολλοὶ, ἐξ ὧν Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὗ ἡ ἀρχή· «Πάλιν Ἰησοῦς ὁ »ἐμός». Ὁ Θεῖος Ἐπιφάνιος (λόγ. εἰς τὴν Ἀνάληψιν) πρώτην μὲν ἑορτὴν ἀριθμεῖ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, δευτέραν δὲ τὴν τῶν Θεοφανείων ταύτην, καὶ ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τὴν εἰς τὸ Συναξάριον τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Ὁ δὲ Νύσσης Γρηγόριος λόγον ἔχει εἰς τὸ, οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὁ μὲν φιλόστοργος οὗτος πατήρ». Ἕτερον ὁ αὐτὸς, οὗ ἡ ἀρχή· «Νῦν γνωρίζω τὴν ἐμὴν ἀγέλην». Ὁ Χρυσόστομος, οὗ ἡ ἀρχή· «Πάντες ἡμεῖς ἐν εὐθυ»μίᾳ». Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἄν»δρες φιλόχριστοι καὶ φιλόξενοι». Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων, οὗ ἡ ἀρχή· «Πάλιν φῶς προερχόμενον». Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, οὗ ἡ ἀρχή· «Μετάνοια καὶ ἀρχὴ «ἐςὶ καὶ μεσότης», καὶ ὁ αὐτὸς ἕτερον εἰς τὴν αὐτὴν, οὗ ἡ ἀρχή· «Χθὲς συνεκκλησιάζων καὶ συνεορτάζων» (σώζονται πάντες ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῇ τοῦ Βατοπαιδίου καὶ Ἰβήρων, καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου.) Ἀλλὰ καὶ ὁ Πρόκλος καὶ Ἱππόλυτος ἐγκώμια ἔχουσιν εἰς αὐτὴν (ἐν τῇ ἱερᾷ τελετουργίᾳ.)

(1) Τὸ αὐτοῦ Μαρτύριον ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Μετὰ μίαν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, ἤτοι τὴν σήμερον, παρελάβομεν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς νὰ ἑορτάζωμεν τὴν Σύναξιν καὶ ἑορτὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἐπειδὴ ὑπηρέτησεν εἰς τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Κυρίου· ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην συναριθμεῖται καὶ ἡ ἑορτὴ αὕτη μὲ τὰς λοιπὰς ἑορτὰς τοῦ Προδρόμου, ἵνα μηδὲν τῶν ἐκείνου θαυμασίων καὶ ὑπερφυσικῶν χαρισμάτων σιωπήσωμεν. Συνέβη δὲ νὰ λάβῃ χώραν καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην ἑσπέραν τῶν Θεοφανείων ἡ εἰς Κωνσταντινούπολιν τῆς τιμίας χειρὸς τοῦ Προδρόμου μετακομιδή, ἥ τις ἐγένετο τοιουτοτρόπως. Εἰς τὴν πόλιν Σεβαστήν, ἔνθα λέγουσιν ὅτι ἐτάφη τὸ ἱερὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου σῶμα, ἐκεῖ ὑπῆγεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, καὶ λαβὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ προφητικοῦ ἐκείνου σώματος, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, ὅπου καὶ ἐτέλει αὕτη πάμπολλα θαύματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἓν εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς. Εἰς τὰ ὅρια τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐνεφώλευεν δράκων, τὸν ὁποῖον ἐθεοποίουν οἱ Ἕλληνες οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐτίμων αὐτὸν ἐτησίως μὲ μίαν θυσίαν, τὸ χείριστον δὲ ἦτο ὅτι ἡ προσφερομένη αὕτη θυσία ἦτον ἄνθρωπος. Μετὰ παρέλευσιν δὲ χρόνου τινὸς ἔπεσεν ὁ λαχνὸς εἴς τινα Χριστιανόν, ὅτι νὰ δώσῃ τὸ θυγάτριόν του εἰς τὸν δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἐξερχόμενος τῆς φωλεᾶς του, καὶ φαινόμενος φοβερὸν καὶ ἐξαίσιον θέαμα, ἤνοιγε τὸ στόμα του καὶ ἐδέχετο ἔνδον τὸ αὐτῷ προσφερόμενον θῦμα, τὸ ὁποῖον οὕτως ἐσπάραττε μὲ τὰ ὀδόντιά του.

Διὰ τοῦτο ὁ πατὴρ τῆς κόρης παρεκάλει μὲ θερμοὺς ἀναστεναγμοὺς καὶ δάκρυα τὸν Θεὸν καὶ τὸν τίμιον Πρόδρομον, νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοιοῦτον πικρὸν φθορέα. Παρακαλῶν δὲ ἐσοφίσθη νὰ καταφύγῃ καὶ εἰς ἓν τοιοῦτον τέχνασμα· διότι εὐκόλως ἐφευρίσκει μηχανὰς καὶ τέχνας ὁ ἐν ἀνάγκῃ εὑρισκόμενος. Ἐζήτησε νὰ προσκυνήσῃ τὴν ἁγίαν χεῖρα τοῦ Προδρόμου, καὶ ἀσπαζόμενος αὐτήν, κρυφίως κόπτει μὲ τοὺς ὀδόντας του τὸν ἀντίχειρα, καὶ τυχὼν τοῦ ποθουμένου, ἐξέρχεται τοῦ Ναοῦ. Ὅτε λοιπὸν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς θυσίας τῆς θυγατρός του, καὶ ἦτο παρὸν ὅλον τὸ θέατρον τοῦ λαοῦ, τότε προσήγγισε τὸν δράκοντα καὶ ὁ πατήρ, φέρων ἐνταυτῷ καὶ τὴν θυγατέρα του καὶ ἅμα εἶδε τὸν δράκοντα νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ὅπως καταπίῃ τὴν κόρην του, ῥίπτει ἐν τῷ φάρυγγι αὐτοῦ τὸν ἱερὸν δάκτυλον τοῦ Προδρόμου, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐθανατώθη ὁ δράκων. Τούτου δὲ γενομένου, ὁ μὲν πατὴρ παρέλαβε ζῶσαν τὴν θυγατέρα του, καὶ ἐπανῆλθεν οἴκαδε χαίρων καὶ τὸ παράδοξον διηγούμενος· τὸ δὲ πλῆθος τοῦ λαοῦ, βλέποντες τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον, ἐξεπλάγησαν, ὅθεν καὶ εὐχαριστουν μεγάλως τῷ Θεῷ καὶ τῷ τιμίῳ Προδρόμῳ, κτίσαντες καὶ εἰς τὸ ὄνομά του Ναὸν μέγιστον.

Λέγεται δὲ καὶ τοῦτο ἀκόμη περὶ τῆς ἁγίας ταύτης χειρός, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἤτοι κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου, ὑψοῦτο καὶ ἡ τιμία αὕτη χεὶρ τοῦ Βαπτιστοῦ, ἥ τις ἄλλοτε μὲν ἐξήπλωνε τοὺς δακτύλους της, ἄλλοτε δὲ τοὺς συνέστελλε, καὶ μὲ τὴν ἔκτασιν μὲν ἐφανέρονεν ὅτι μέλλει νὰ γίνῃ ἀφθονία καρπῶν, μὲ τὴν συστολὴν δὲ ἐφανέρονε τὴν μέλλουσαν ἀκαρπίαν καὶ δυστυχίαν. Διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ Βασιλεῖς εἶχον ἀγάπην καὶ πόθον μέγαν νὰ ἀποκτήσωσι τὸν ἱερὸν αὐτὸν θησαυρόν, ἐξαιρέτως δὲ καὶ μάλιστα Κωνσταντῖνος καὶ Ῥωμανὸς οἱ Πορφυρογέννητοι, ὧν ὁ μὲν Κωνσταντῖνος ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ϡιβ'. ὁ δὲ Ῥωμανὸς ἐν ἔτει ϡιθ'. Ὅθεν ὅταν αὐτοὶ ἐβασίλευον, διά τινος Διακόνου τῆς πόλεως Ἀντιοχείας, Ἰὼβ καλουμένου, ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ τιμία αὕτη χείρ, κατ' αὐτὴν τὴν ἑσπέραν τῶν Θεοφανείων, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι παράδοσις νὰ γίνηται ὁ Ἁγιασμὸς εἰς τοὺς Χριστιανούς, κατὰ τὴν παραμονὴν δηλ. τῶν Θεοφανείων. Ὁ δὲ φιλόχριστος Βασιλεὺς (ὁ Κωνσταντῖνος) μετὰ πόθου πολλοῦ ταύτην κατησπάσατο, καὶ ἐν τοῖς Ἀνακτόροις αὐτὴν ἀπεθησαύρισε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τοῖς Φωρακίου (1).

(1) Σημείωσαι, ὅτι τώρα ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ τιμίου Προδρόμου εὑρίσκεται ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, τῷ εὑρισκομένῳ εἰς τὸ Ὄρος τοῦ Ἄθω, καὶ ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τοῦ τιμίου Προδρόμου. Καὶ τοῦτο σημείωσαι, ὅτι Θεόδωρος ὁ Δαφνοπάτης καὶ Ἀσηκρήτης ὑπόμνημα ἔχει εἰς τὴν ἐξ Ἀντιοχ-

* Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀθανασίου, τοῦ ἐξ Ἀτταλείας μὲν ὄντος, ἐν Σμύρνῃ δὲ μαρτυρήσαντος κατὰ τὸ ͵αψ΄. ἔτος.

* »Οὐχὶ παλαιὸς Ἀθανάσιος πέλει * Ἀθανάσιος.
»Οὗτος, νέος δὲ Μάρτυς ἐστὶ Κυρίου (1).

Μνήμη τοῦ ὑπὸ τοῦ τιμίου Προδρόμου γεγονότος θαύματος ἐν Χίῳ κατὰ τῶν Ἀγαρινῶν (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Η΄. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Δομνίκης.

»Λιποῦσα τὴν γῆν Οὐρανόφρων Δομνίκα, Δομνίκα.
»Εἰς Οὐρανοὺς ἀνῆλθεν ὥσπερ ἠγάπα.
»Δομνίκαν ὀγδοάτῃ πότμου λάβε νὺξ ἐρεβεννή.

Αὕτη ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τπδ΄. καταγομένη ἀπὸ τὴν ἐν Ἀφρικῇ Καρθαγένην. Αὕτη λοιπὸν διὰ οἰκονομίαν καὶ ὑπόθεσίν τινα, ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν μετ᾽ ἄλλων τεσσαράκοντα παρθένων· ὁ τότε δὲ πατριαρχεύων Νεκτάριος ἐδέχθη αὐτὰς ἐκ Θείας ἀποκαλύψεως, καὶ ἠξίωσε τοῦ Θείου Βαπτίσματος. Ἀφ᾽ οὗ δὲ ἐβαπτίσθη ἡ Ἁγία αὕτη, ἔγινε Μοναχή, καὶ ἀγωνισθεῖσα μὲ πόνους ἀνδρικούς, ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως, εἰς τρόπον ὥστε ἠξιώθη νὰ ποιῇ καὶ θαύματα. Ἐν τούτοις λοιπὸν διαλάμψασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου.

* »Σὺν δάκρυσι σπείραντι τῷ Γεωργίῳ, * Γεώργιος.
»Καιρὸς θερίζειν ἐστὶ σὺν εὐθυμίᾳ.

* Οὗτος ὁ ἀοίδιμος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος, ἀφήσας πατρίδα καὶ γένος καὶ ὅλον τὸν πρὸς τὰ κοσμικὰ ἔρωτα, ὑπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἵνα προσκυνήσῃ τὸν ζωοδόχον Τάφον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Προσκυνήσας δὲ ὅλους τοὺς πέριξ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἱεροὺς καὶ ἁγίους, καὶ πολλοῦ θαύματος γέμοντας τόπους, καὶ ἀπολαύσας τὴν τούτων ἁγιότητα καὶ χάριν, ὕστερον φέρων ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ οὕτως ὀνομαζόμενον τοῦ Χοζεβᾶ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ Χοζεβίτης, καὶ γενόμενος Μοναχός, συνηριθμήθη μὲ τοὺς ἐκεῖ ἀδελφοὺς καὶ Πατέρας. Τόσον δὲ ἀνδρεῖος καὶ πρόθυμος ἐφάνη ἐξ ἀρχῆς ὁ ἀοίδιμος, εἰς πάντα πόνον καὶ σκληραγωγίαν ἀσκητικήν, ὥστε ἐμιμεῖτο τὸν δι᾽ ἡμᾶς κατὰ σάρκα νεκρωθέντα Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ ἐσπούδαζε νὰ συννεκρωθῇ μὲ αὐτόν, καὶ νὰ συσταυρωθῇ διὰ τῆς ἀπαθείας ὡσεὶ ἦτό τις ἄσαρκος· διὸ καὶ ἐξέπληττε καθ᾽ ὑπερβολὴν ἅπαντας, καὶ παρεκίνει αὐτοὺς πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν τῆς ὑπερφυσικῆς αὐτοῦ ἀνδρίας καὶ γενναιότητος. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀπαθείας, ἐφάνη πλήρης τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος· ὅθεν ἔθηκε τὸν ἑαυτόν του, ὡς στήλην ἔμψυχον καὶ εἰκόνα πάσης ἀρετῆς, ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Μοναστηρίου του καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ μέχρι τέλους δὲν παρεξέκλινεν ὁ τρισόλβιος ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀσκήσεως. Διὰ τοῦτο καὶ εὗρεν ἀνάπαυσιν ἐκ τῶν πολλῶν του ἀγώνων

χείας Ἀνακομιδὴν τῆς ἁγίας χειρὸς τοῦ τιμίου Προδρόμου, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἰδοὺ καὶ πάλιν ἡμῖν ὁ ἱερὸς »τοῦ Χριστοῦ ἐπέστη Πρόδρομος» (σώζεται ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου.) Καὶ τοῦτο δὲ πρὸς τούτοις σημείωσαι, ὅτι κατὰ τὴν μεθέορτον ταύτην ἡμέραν τῶν Φώτων ἀναγινώσκεται ἐν τοῖς εὐαγέσι Μοναστηρίοις τοῦ Ὄρους, καὶ μάλιστα ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, ὁ λόγος εἰς τὸ Βάπτισμα Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, οὗ ἡ ἀρχή· «Χθὲς τῇ λαμπρᾷ τῶν »Φώτων ἡμέρᾳ,» (Τὸ τοῦ Δαφνοπάτου ὑπόμνημα σώζεται καὶ ἐν τῇ τοῦ Βατοπαιδίου καὶ Ἰβήρων, καὶ ἐν τῇ Λαύρᾳ.)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολ.

(2) Ὅρα τοῦτο εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

καὶ κόπων, ἐξεδήμησε γὰρ πρὸς τὸν ποθούμενον Θεὸν, ἵνα ἀπολαμβάνῃ καθαρώτερον καὶ ἐναργέστερον σὺν τοῖς Ἀγγέλοις τὴν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐκπεμπομένην ἔλλαμψιν καὶ μακαριότητα.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰουλιανοῦ, Βασιλίσσης, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς Κελσίου καὶ Ἀντωνίου.

Εἰς τὸν Ἰουλιανὸν καὶ Βασίλισσαν.

»Ἰουλιανῷ πολλὰ καὶ Βασιλίσσῃ — Ἰουλιανός.
»Ἔπαθλα κεῖνται κειμένοις ἐκ τοῦ ξίφους. — Βασίλισσα.

Εἰς τὸν Κέλσιον καὶ Ἀντώνιον.

»Τέμνει κεφαλὴν τὸ ξίφος τὴν Κελσίου, — Κέλσιος.
»Σὺν τῇ κεφαλῇ τῇδε τοῦ Ἀντωνίου. — Ἀντώνιος.

Ο Ἅγιος οὗτος Ἰουλιανὸς ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ τοῦ Ἡγεμόνος Μαρκιανοῦ ἐν ἔτει σϥ'. καταγόμενος ἐκ τῆς Ἀντινοουπόλεως τῆς ἐν Αἰγύπτῳ. Οὗτος λοιπὸν ἔπεισε τὴν νόμιμόν του γυναῖκα, Βασίλισσαν ὀνόματι, νὰ μένῃ ἐν σωφροσύνῃ καὶ παρθενίᾳ, καὶ ἀφ' οὗ ἐκούρευσεν αὐτὴν καλογραίαν ἔν τινι Μοναστηρίῳ, ἐμόνασε καὶ αὐτὸς ἔν τινι ἄλλῳ, καὶ ἐγένετο Ἡγούμενος εἰς δώδεκα χιλιάδας Μοναχούς. Κρατηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ μὴ ἀρνηθεὶς τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ περιπαίξας τὰ εἴδωλα, ἐκίνησε τὸν Ἡγεμόνα εἰς ὀργὴν καὶ θυμόν· ὅθεν ὁ μιαρὸς παρευθὺς ἔστειλεν ἀνθρώπους καὶ ἔκαυσαν τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου ὁμοῦ μὲ τοὺς Μοναχοὺς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατεκάησαν καὶ ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ λοιποὶ τῆς χώρας κληρικοὶ, ὅσοι κατέφυγον ἐκεῖ, οὕτω τελειωθέντος τοῦ αὐτῶν Μαρτυρίου.

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰουλιανὸς ἁπλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐδάρη· ἔπειτα δὲ ἔσφιγξαν αὐτὸν μὲ σιδη-
Δήμιος. || ρᾶς ἁλυσίδας, καὶ συνέτριψαν τὰ ὀστᾶ του. Τότε εἷς δήμιος τυφλὸς ὢν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἰατρεύθη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος· ὅθεν ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Κέλσιος δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Ἡγεμόνος, μετὰ εἴκοσι στρατιωτῶν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐπειδὴ εἶδον, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς διὰ προσευχῆς του ἀνέστησε νεκρόν. Διὰ τοῦτο, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος, πρῶτον μὲν ῥίπτεται ἐν φυλακῇ ὁ υἱός του Κέλσιος, ἔπειτα δὲ βάλλεται ἐντὸς λέβητος πεπυρωμένου καὶ πλήρους ζέοντος ὕδατος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι ἑπτὰ υἱοὶ τοῦ αὐτοῦ Ἡγεμόνος, ἅτε πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ· πρὸς τούτοις δὲ καὶ
Ἀναστάσιος. || ὁ Ἱερεὺς Ἀντώνιος, καὶ ὁ ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστὰς Ἀναστάσιος. Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς χάριτι Χριστοῦ, διὰ τοῦτο ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἕλληνες, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Κελσίου, ἡ γυνὴ δηλαδὴ τοῦ Ἡγεμόνος. Παρασταθέντες δὲ ὅλοι οἱ πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμόνος, προσευχήθησαν, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! πεσόντα τὰ ἐν τῷ ναῷ εἴδωλα συνετρίβησαν, καὶ ὁ ναὸς ἐβυθίσθη ἐν τῇ γῇ. Ὅθεν οἱ Ἕλληνες συλλέξαντες δεμάτια παπύρων, καὶ βρέξαντες αὐτοὺς μὲ ἔλαιον, ἔδεσαν τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τῶν Ἁγίων· ἔπειτα ἔρριψαν πῦρ εἰς τοὺς παπύρους, ἀλλ' ἡ Θεία χάρις ἐφύλαξε τοὺς Ἁγίους ἀβλαβεῖς καὶ δὲν ἐκάησαν. Διὰ τοῦτο, τοῦ μὲν Ἁγίου Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ Κελσίου ἔσυραν καὶ ἀνέσπασαν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, τοῦ δὲ Ἱερέως Ἀντωνίου ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ὀγκίνους, τὴν δὲ μητέρα τοῦ Κελσίου ἐκρέμασαν, καὶ εἶτα παρέδωκαν αὐτὴν εἰς τὰ θηρία ἵνα τὴν φάγουν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς καὶ ἀπὸ τὰς ῥηθείσας βασάνους, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις εἰς τὸν ἁγιώτατον καὶ μαρτυρικὸν αὐτῶν Ναὸν, ὅς τις εἶναι πλησίον εἰς τὸν Φόρον.

* Οἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ ἄνδρες ξίφει τελειοῦνται.

* »Χριστοῦ συνέντες ἄνδρες ἀληθὲς σέβας, — * Οἱ διὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ
»Προὔδωκαν εἰς θάνατον αὐτοὺς ἐμφρόνως. — πιστεύσαντες Μάρτυρες.

* Ἡ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ πιστεύσασα γυνὴ τοῦ Ἡγεμόνος ξίφει τελειοῦται.

* »Χριστοῦ πόθῳ τρωθεῖσα μήτηρ Κελσίου,
»Ἀνδρὸς κατεφρόνησε καὶ τῶν βασάνων. * Ἡ γυνὴ τοῦ Ἡγεμόνος.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καρτερίου.

»Πάλαιε, Καρτέριε, πρὸς πῦρ καὶ δόρυ,
»Τὸ καρτερόν σου πρὸς πάλας δεικνὺς δύω. Καρτέριος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Καισαρείας Καππαδοκίας Οὐρβανοῦ, ἐν ἔτει σηή. Ἱερεὺς καὶ Διδάσκαλος τῶν Χριστιανῶν. Οὗτος κτίσας οἶκον εὐκτήριον, συνήθροιζεν ἐκεῖ τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐδίδασκεν αὐτὰ νὰ σέβωνται μόνον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς ὄντα Θεὸν ἀληθινόν· καὶ ἄλλον Θεὸν νὰ μὴ γνωρίζωσι πλὴν αὐτοῦ. Διὰ ταῦτα λοιπὸν διαβληθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἐκρύβη. Ὁ δὲ Κύριος φαίνεται εἰς αὐτὸν καὶ τῷ λέγει· Ὕπαγε, ὦ Καρτέριε, καὶ παῤῥησιάσθητι εἰς τοὺς σὲ ζητοῦντας, διότι ἐγὼ μετὰ σοῦ ἔσομαι. Πρέπει δὲ νὰ πάθῃς πολλὰ διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι πολλοὶ διὰ σοῦ μέλλουν να πιστεύσωσιν εἰς ἐμὲ καὶ να σωθῶσι. Τότε ὁ Ἅγιος ἐμπλησθεὶς χαρᾶς, καὶ εὐχαριστήσας τὸν Θεόν, ἐπαῤῥησιάσθη· καὶ πρῶτον μὲν κλείεται ἐν φυλακῇ, ἔπειτα δὲ παρασταθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἐπροστάχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν ψευδοθεὸν Σάραπιν. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος διὰ προσευχῆς του κατεκρήμνισε τὸ εἴδωλον αὐτοῦ, διὸ καὶ ἐδάρη ὑπὸ δεκαὲξ στρατιωτῶν μὲ βάκλα (τυμπανόξυλα)· εἶτα κρεμάσαντες αὐτὸν ἐπὶ ξύλου, διὰ ξυραφίων μὲν ἀνέσπασαν τοὺς ὄνυχας τῶν τε χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του, διὰ σιδηρῶν δὲ ὀνυχίων κατεξέσχισαν ὅλον τὸ σῶμά του. Αὐτὸς ὅμως διὰ Θείου Ἀγγέλου ἔγινεν ἀνώτερος τούτων τῶν βασάνων, καὶ κατέστη ὑγιής. Ἀλλὰ πάλιν, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος, ἐτρύπησαν μὲ σίδηρον τοὺς ἀστραγάλους τοῦ Μάρτυρος, καὶ ἔχοντες ὕννίον πεπυρωμένον, ἐπέθηκαν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του. Μετὰ ταῦτα προστάσσουσιν αὐτὸν καὶ κάθηται ἐπὶ σιδηροῦ πεπυρωμένου ἑδωλίου, καὶ εἶτα τὸν ῥίπτουσιν ἐν τῇ φυλακῇ.

Ὅταν δὲ ἐνύκτωσε, φαίνεται πάλιν ὁ Κύριος εἰς αὐτόν, καὶ τὸν ἀπολύει τῶν δεσμῶν, ὑγιᾶ δὲ καταστήσας, τὸν ἐξήγαγε διὰ τῶν θυρῶν τῆς φυλακῆς. Ὅθεν πολλοὶ ἄπιστοι βλέποντες αὐτὸν ὑγιᾶ, πορευόμενοι ἐβαπτίζοντο παρ' αὐτοῦ, καὶ ἀπηλλάσσοντο ἀπὸ τὰς ἀσθενείας. Διὰ τοῦτο πάλιν τιμωρεῖται ὁ Ἅγιος. Ἐκρέμασον γὰρ ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του λίθους μεγίστους, καὶ μὲ βάκλα ἔδειραν αὐτὸν εἰς τὴν κοιλίαν· μὲ λαμπάδας δὲ ἀναμμένας αὐτὸν κατακαύσαντες, ἔῤῥαινον ἐπ' αὐτοῦ πίσσαν καὶ θεῖον. Εἶτα ἔχυσαν ἐπὶ τοῦ στόματός του βεβρασμένον μόλυβδον, καὶ τελευταῖον ἔῤῥιψαν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ· ἀβλαβὴς δὲ διαμείνας, ὕμνους καὶ εὐχαριστίας ἀνέπεμπε τῷ Θεῷ. Ὅθεν Ἑβραῖός τις ἐκεῖ παρατυχὼν ἐθυμώθη σφόδρα, καὶ λαβὼν ὁ ἀλιτήριος κοντάριον, ἐκτύπησε δι' αὐτοῦ καὶ διεπέρασε τὴν πλευρὰν τοῦ Ἁγίου· ἐκ τῆς ὁποίας πρῶτον μὲν ἐξῆλθεν ὕδωρ τόσον πολύ, ὥστε ἔσβεσε τὸ πῦρ τῆς καμίνου, ὕστερον δὲ ἐξῆλθε καὶ αἷμα. Καὶ οὕτω παρέδωκεν ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοφίλου Διακόνου καὶ Ἑλλαδίου λαϊκοῦ.

* »Πῦρ ζεῦγος ἀνδρῶν ἐν μεταφρένοις φέρει, Θεόφιλος.
»Ἐπισκιασθὲν τοῦ Θεοῦ μεταφρένοις. Ἑλλάδιος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἐκ τῆς Λιβύης, καὶ κρατηθέντες διότι ὡμολόγουν τὸν Χριστόν, ἀπήχθησαν εἰς τὸν Ἀνθύπατον καὶ Ἄρχοντα τῆς πόλεως ἐκείνης· ἐπιμείναντες δὲ στερεοὶ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, κατεξεσχίσθησαν, καὶ δεθέντες χεῖρας καὶ πόδας, ἐδέχθησαν πῦρ ἐπὶ τῶν μεταφρένων, ἤτοι τῶν ὠμοπλατῶν, καὶ κατεκεντήθησαν μὲ τοῦβλα σουβλερὰ καὶ ὀξέα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ βάσανος αὕτη παρετάθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας, παρέδωκαν οἱ Ἅγιοι τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἀνέβησαν νικηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κύρου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελεῖται

ἡ αὐτοῦ Σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ σεβασμίᾳ Μονῇ τῆς Χώρας καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ (1).

»Ὁ σὴν μελίζων σάρκα, Χριστέ μου, Κῦρος, Κῦρος.
»Σαρκὸς διαστὰς σῷ παρίσταται θρόνῳ.

Ὁ Ἅγιος Ἀττικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

»Ὅλην ὑπερβὰς τὴν ὕλην τοῦ σαρκίου, Ἀττικός.
»Ἥκεις ὅλος νοῦς, Ἀττικὲ, πρὸς τοὺς Νόας.

Ὁ Ἅγιος Προφήτης Σαμέας ὁ Ἐλαμίτης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἐν γῇ τὸ μέλλον οὐκ ἔτι χρᾷ Σαμέας· Σαμέας.
»Ἄνω γὰρ οὗτος ὁ προφητικὸς τρίπους (3).

Ὁ Ὅσιος Ἀγάθων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (4).

»Ὡς ἠγαθύνθην, Ἀγάθων, τὴν καρδίαν, Ἀγάθων.
»Εἰρηνικοῦ σοῦ καὶ μόνου μνησθεὶς τέλους (5).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὁ Κῦρος οὗτος ἦτον ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου καὶ Εἰκονομάχου, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει ψμά. ἐπατριάρχευσε δὲ ἔτη ἕξ, κατὰ τὸν Μελέτιον.

(2) Ὁ Ἀττικὸς οὗτος ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τοὺς χρόνους Ἀρκαδίου τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει τϥέ. μετὰ τὸν Ἀρσάκιον· κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν Σεβάστειαν τῆς Ἁρμενίας, ἄνθρωπος εὐλαβὴς, καὶ τὸν βίον ἀσκητικὸς, καὶ μετρίως πεπαιδευμένος. Ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν ἔτη εἴκοσι. Καὶ ὅρα τὸν β'. τόμον Μελετίου σελ. 5. ὅς τις προςτίθησιν, ὅτι ἐτελεύτησε τῇ δεκάτῃ τοῦ Ὀκτωβρίου, παρὰ τοῖς Συναξαρισταῖς δὲ σήμερον ἑορτάζεται. Σημείωσαι, ὅτι Κελεστῖνος ὁ Πάπας, ἐν τῇ πρὸς τοὺς Κωνσταντινουπολίτας ἐπιστολῇ, τὸν Ἀττικὸν τοῦτον ὀνομάζει Διδάσκαλον τῆς Καθολικῆς Πίστεως.

(3) Οὗτος ὁ Προφήτης Σαμέας εἶχε καὶ βιβλίον προφητικὸν, τὸ ὁποῖον ὅμως τώρα οὐχ εὑρίσκεται, καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ Θεία Γραφὴ λέγουσα περὶ τοῦ Βασιλέως Ῥοβοάμ· «Καὶ λόγοι Ῥοβοὰμ οἱ πρῶ»τοι καὶ ἔσχατοι, οὐκ ἰδοὺ γεγραμμένοι ἐν τοῖς »λόγοις Σαμέου τοῦ Προφήτου; καὶ Ἀδδὼ τοῦ ὁ»ρῶντος; καὶ Πράξεις αὐτοῦ; »(β'. Παραλειπόμ. κβ'. 15.) Οὗτος ὁ Προφήτης ἐμπόδισε τὸν Ῥοβοὰμ υἱὸν Σολομῶντος, ὅτε ἡτοιμάζετο νὰ συγκροτήσῃ πόλεμον κατὰ τῶν δέκα Φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, διότι ἀπεστάτησαν μὲν ἀπὸ αὐτὸν, ὑπῆγον δὲ μὲ τὸν Ἱεροβοὰμ τὸν δοῦλον τοῦ Σολομῶντος, εἰς τὴν Σαμάρειαν· ὅθεν καὶ κατέπαυσε τὸν κατ' ἐκείνων πόλεμον. Καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὴν τρίτην τῶν Βασιλειῶν, ἐν κεφαλαίῳ δωδεκάτῳ.

(4) Περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου Ἀγάθωνος γράφεται ἐν τῷ Γεροντικῷ, ὅτι τινὲς ἀκούοντες ὅτι ἔχει μεγάλην διάκρισιν, ἠθέλησαν νὰ τὸν δοκιμάσωσιν ἐὰν ὀργίζηται, καὶ εἶπον αὐτῷ· Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων; ἀκούομεν περὶ σοῦ, ὅτι εἶσαι πόρνος καὶ ὑπερήφανος. Ὁ δὲ Ὅσιος εἶπε· Ναὶ, τοῦτο ἔχει ἀληθείας. Πάλιν εἶπον· Σὺ εἶσαι Ἀγάθων ὁ φλύαρος καὶ κατάλαλος; ὁ Ὅσιος ἀπεκρίθη, ναὶ ἐγὼ εἶμαι. Οἱ δὲ πάλιν εἶπον· Σὺ εἶ ἀγάθων ὁ αἱρετικός; ὁ Ὅσιος ἀπεκρίθη· Οὐκ εἰμὶ αἱρετικός. Ἐκεῖνοι δὲ παρεκάλεσαν αὐτὸν λέγοντες· Διατί τὰς μὲν ἄλλας ὕβρεις ἐδέχθης, ταύτην δὲ οὐκ ἐβάστασας; ἀπεκρίθη ὁ Γέρων· Ἐκείνας μὲν ἐδέχθην, διότι εἶναι ὄφελος εἰς τὴν ψυχήν μου, τὸ δὲ αἱρετικὸς χωρισμός ἐστιν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐδέχθην. Οἱ δὲ ἀκούσαντες, ἐθαύμασαν τὴν διάκρισίν του. (σελ. 326. τοῦ Εὐεργετινοῦ.)

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἔφθασεν εἰς τὴν τελείαν ἀγάπην, καὶ διὰ τοῦτο εἶπε τὸ ἀξιομνημόνευτον τοῦτο λόγιον· Ἤθελον νὰ εὕρω ἕνα λωβὸν, καὶ ἐγὼ μὲν νὰ λάβω τὸ ἐδικόν του λωβὸν σῶμα, εἰς αὐτὸν δὲ νὰ δώσω τὸ ἐδικόν μου ὑγιεινὸν (σελ. 154. τοῦ Ἀββᾶ Ἰσαάκ.) Ὁ Ὅσιος οὗτος εὗρεν εἰς τὴν ἀγορὰν ξένον τινὰ ἐῤῥιμμένον, ἀσθενῆ καὶ ἀνεπιμέλητον· ὅθεν μισθώσας δι' αὐτὸν οἴκημα, ἐπεσκέπτετο τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ ἓξ μῆνας, ἕως οὗ ἔγινεν ὑγιής (αὐτόθι σελ. 551.) Ἐρωτηθεὶς ὁ Ὅσιος οὗτος Ἀγάθων παρά τινος, θέλοντος οἰκῆσαι μετὰ ἀδελφῶν, ἀπεκρίθη· ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ εἰσῆλθες κατοικῆσαι μετ' αὐτῶν, οὕτω φύλαξον τὴν ξενιτείαν σου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, ἵνα μὴ παῤῥησιάσῃ μετ' αὐτῶν. Ἡ γὰρ παῤῥησία ἔοικε καύσωνι μεγάλῳ, ὃς ὅταν γένηται, πάντες φεύγουσιν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ τῶν δένδρων τὸν καρπὸν διαφθείρει. Ἐρωτήσαντος δὲ αὐτὸν τοῦ Ἀββᾶ Μακαρίου, τόσον κακὴ εἶναι ἡ παῤῥησία; ἀπεκρίθη ὁ Ἀγάθων· Οὐκ ἔστιν ἕτερον πάθος χαλεπώτερον τῆς παῤῥησίας, γεννήτρια γάρ ἐστι πάντων τῶν παθῶν.

(5) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ καὶ ἀτάκτως παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη καὶ τὸ δίστιχον τοῦ Ὁσίου Θεοκτίστου τοῦ ἐν τῷ Κουκουμῷ

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Θ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου.

»Ὁ Πολύευκτος, οὗ πάθος τομὴ, Λόγε, — Πολύευκτος.
»Πολλῆς δι' εὐχῆς εἶχε σοῦ παθεῖν χάριν.
»Ἀμφ' ἐνάτην, Πολύευκτε, τομὴ πολὺ δῶκέ σοι εὖχος.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βασιλέων Δεκίου καὶ Οὐαλεριανοῦ, ἐν ἔτει σνέ. στρατιωτικὸς ὢν ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀρμενίας Μελιτινῇ, καὶ πρῶτος μαρτυρήσας ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει· ἐπειδὴ γὰρ ἐξεδόθη νόμος βέβηλος ὁ ὁποῖος διέτασσε νὰ ἀρνῶνται οἱ Χριστιανοὶ τὸν Χριστὸν, καὶ οἱ μὴ πειθόμενοι εἰς τοῦτο νὰ τιμωρῶνται μὲ ποινὴν θανάτου, ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος ἀθλητὴς Πολύευκτος, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ τελείως, ἐκήρυξε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν, συντρίψας ἐνταυτῷ μὲ τὸ πολὺ θάῤῥος καὶ τὴν μεγαλοψυχίαν του τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων λατρευόμενα εἴδωλα. Καίτοι δὲ ὁ πενθερός του τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ ἡ γυνή του ἐθρήνει καὶ ὠλοφύρετο δι' αὐτὸν, αὐτὸς ὅμως ὁ καρτερόψυχος, οὔτε εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ πενθεροῦ του ἐπείσθη, οὔτε εἰς τοὺς θρήνους τῆς γυναικός του ἐσυμπόνεσεν. Ἐφύλαττε δὲ βεβαίας τὰς συμφωνίας καὶ ὑποσχέσεις ὅσας ἔδωκεν εἰς τὸν Μάρτυρα Νέαρχον τὸν φί- || Νέαρχος.
λον του, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο καὶ ὑπώπτευε, μήπως παρεκκλίνῃ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν μείνας στερεὸς καὶ ἀμετασάλευτος ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς Πίστεως, ἔλαβε τὸν διὰ ξίφους θάνατον, καὶ οὕτως ὁ μακάριος ἀνῆλθεν εἰς τὰ Οὐράνια. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν μαρτυρικὸν καὶ ἁγιώτατον αὐτοῦ Ναόν. (Τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου τούτου Πολυεύκτου εὑρίσκεται ἑλληνικὸν ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Εἴπερ τις ἄλλη καλλίστη τῶν διηγήσεων». Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται τὸ Μαρτύριον τούτου μεταφρασμένον εἰς τὸ ἁπλοῦν ὑπὸ τοῦ πανοσιολογιωτάτου κυρίου Κυρίλλου Πελοποννησίου, τοῦ καὶ τῆς αὐτῆς μεγίστης Λαύρας Προηγουμένου.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐστρατίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

»Κἂν Εὐστρατίου πνεῦμα λαμβάνῃ Πόλος, — Εὐστράτιος.
»Τὸ σῶμα τῇ γῇ θαυμάτων βλύζει χάριν.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς χώρας Ταρσίας, τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῶν Ὀπτημάτων, Κόμης Βιτζιανῆς ὢν τὸ ἀξίωμα (1), καὶ υἱὸς γονέων εὐσεβῶν, Γεωργίου καὶ Μεγεθοῦς, οἵτινες ἔζων μὲ αὐτάρκη ἀγαθὰ, ἐν ἔτει ωή. Οὗτος λοιπὸν καλῶς ἀνατραφεὶς καὶ παιδευθεὶς ὑπὸ τῶν γονέων του, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, κατελήφθη ὑπὸ Θείου ἔρωτος· ὅθεν ἀφήσας τοὺς γονεῖς του, κατέφυγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ὀλύμπου, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ καλούμενον τῶν Ἀγαύρων, εἰς τὸ ὁποῖον διέλαμψαν κατὰ τὴν ἄσκησιν καὶ ἀρετὴν οἱ ἐκ μητρὸς θεῖοί του, ὁ Βασίλειος σὺν τῷ Γρηγορίῳ, καὶ ὑπὸ τούτων δε- || Βασίλειος.
χθεὶς ὁ Εὐστράτιος, ἐκουρεύθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ ἔγινε Μοναχός. Ἀφ' οὗ || Γρηγόριος.
δὲ ἐπέτυχε τοῦ ποθουμένου, ὑπηρέτει ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς μὲ καρδίαν πρόθυμον καὶ μὲ φρόνημα ταπεινὸν, χωρὶς νὰ σκέπτηται περὶ οὐδενὸς πράγματος τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ χωρὶς νὰ κέκτηται ἄλλο τι, εἰμὴ ἓν ὕφασμα τρίχινον, ὑφασμένον μὲ τρίχας αἰγὸς, καὶ ἓν ἕτερον, ὑφασμένον μὲ μαλλίον προβάτου, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεπαύετο. Τόπον δὲ διωρισμένον ἀναπαύσεως δὲν εἶχεν, ἀλλ' ἐλάμβανεν ὀλίγην ἄνεσιν εἰς τὸν πρῶτον τόπον τὸν ὁποῖον εὕρισκε. Λέγουσιν ὅτι, ἀφ' οὗ ἔγινε Μοναχὸς, οὐδέποτε ἐκοιμήθη ὕπτιος, οὔτε εἰς τὸ ἀριστερὸν μέ-

τῆς Σικελίας Ἡγουμένου· διότι ταῦτα προεγράφησαν κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ παρόντος, ὅτε καὶ ἡ Μνήμη, καὶ ὁ Κανὼν αὐτοῦ ψάλλεται.

(1) Τί ἀξίωμα ἦτον ὁ Κόμης, ὅρα εἰς τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Μαρτίου, ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Συναξαρίου τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμονος Πρεσβυτέρου Λαοδικείας. (Ἐν τοῖς Μηναίοις δὲ γράφεται ὅτι ἦτον ἐκ κώμης Βιτζιανῆς, καὶ ὄχι Κόμης αὐτῆς. Σ. Ε.)

ρος, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἑβδομήκοντα πέντε ἐτῶν τῆς ἀσκήσεώς του. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ προκάτοχοι Ἡγούμενοι τοῦ Μοναστηρίου ἐτελεύτησαν, τότε ὁ μέγας οὗτος Εὐστράτιος ἐνεπιστεύθη τὴν ἡγουμενίαν τῶν ἀδελφῶν, ἐνδώσας εἰς τὰς παρακλήσεις των.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον Λέων ὁ θηριώνυμος, ἤτοι Λέων ὁ πέμπτος, ὁ καλούμενος Ἀρμένιος, ἐπανελθὼν νικητὴς ἐκ τοῦ κατὰ τῶν Βουλγάρων πολέμου, ἐξηγέρθη κατὰ τῆς Βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου Μιχαὴλ (τοῦ Κουροπαλάτου δηλαδὴ καὶ Ῥαγκαβέ, τοῦ ἐν ἔτει ωιά. βασιλεύσαντος), καὶ στερήσας αὐτὸν τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του, καὶ δέσας καὶ κόψας τὴν κόμην του, ἐξώρισεν εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Κωνσταντινουπόλεως κειμένην νῆσον τῆς Πρώτης (1), ὁ ἀλιτήριος οὗτος Λέων κατεγίνετο νὰ ἀνακαινίσῃ πάλιν τὴν αἵρεσιν τῶν Εἰκονομάχων, τὴν ἐσβεσμένην οὖσαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Τότε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐγκαταλείποντες τὰς ἑστίας των, ἔφευγον· ὅθεν ἀκολούθως καὶ ὁ Ὅσιος οὗτος Εὐστράτιος, παρακινηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Ἰωαννικίου τοῦ μεγάλου, τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ δηλαδή, ἀφῆκε τὸ Μοναστήριόν του καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ὅτε δὲ ἐπανεκτήσατο ἡ Ἐκκλησία τὸν ἑαυτῆς κόσμον μὲ τὴν ἀναστήλωσιν καὶ προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, τὴν γενομένην ἐπὶ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας, ἐν ἔτει ωμβ'. τότε καὶ οἱ Ὅσιοι καὶ σημειοφόροι Πατέρες ἐπανῆλθον εἰς τὰ Μοναστήριά των, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Εὐστράτιος.

Ὅθεν καθ' ὅλην μὲν τὴν ἡμέραν συνεκοπίαζεν ἀόκνως μετὰ τῶν ἀδελφῶν εἰς τὰ σωματικὰ ἔργα, τὴν δὲ νύκτα διήνυε μὲ ὁλονυκτίους στάσεις καὶ γονυκλισίας. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐτελεῖτο ἡ κανονικὴ Ἀκολουθία καὶ ψαλμῳδία τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸς ὁ ἀοίδιμος εἰσερχόμενος ἐν τῷ Ἁγίῳ Βήματι, ἵστατο ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς Ἀκολουθίας, λέγων ἐκτενῶς τὸ Κύριε ἐλέησον. Ὅσα δὲ θαύματα ἐτελέσθησαν ὑπ' αὐτοῦ, ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰ περιγράψῃ τις, ὡς ἐκ τῆς πληθύος· καὶ ταῦτα ἔλαβε παρὰ Θεοῦ, ὡς σημεῖον ἀληθέστατον ὅτι εὐηρέστησε αὐτὸν τὸν Θεόν. Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς ὑποτασσομένους αὐτῷ Μοναχούς, καὶ τοῖς λέγει· Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς μου ἔληξεν, ὅθεν, τέκνα μου ἀγαπητά, φυλάξατε τὴν παρακαταθήκην τοῦ ἁγίου σχήματος, ἣν παρελάβετε, ἠξεύροντες, ὅτι τὰ μὲν παρόντα πράγματα εἶναι πρόσκαιρα καὶ μάταια, τὰ δὲ μέλλοντα εἶναι αἰώνια καὶ παντοτεινά· σπουδάσατε οὖν, τέκνα μου, νὰ ἀξιωθῆτε τῆς μερίδος τῶν σωζομένων. Ταῦτα εἰπὼν καὶ προσευχηθείς, ἐσφράγισεν αὐτοὺς (μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ), καὶ εἶτα ὑψώσας εἰς Οὐρανὸν τὰ ὄμματα, εἶπεν· «Εἰς χεῖράς σου, Κύριε, παρατίθημι, τὸ πνεῦμά μου». Εὐθὺς δὲ ὕπνωσε τὸν τῆς ἀναπαύσεως ὕπνον, ζήσας ἐννενήκοντα πέντε ὁλόκληρα ἔτη.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ι'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Νύσσης.

»Ἡ Μοῦσα Γρηγόριος, οὗ Νύσσα θρόνος, Γρηγόριος.
»Οὐ Πιερίαν, ἀλλ' Ἐδὲμ σκηνὴν ἔχει.
»Γρηγόριον δεκάτῃ θανάτου κνέφας ἀμφεκάλυψεν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος, ὁ Νύσσης Ἐπίσκοπος (ἥ τις κοινῶς Νύσι ὀνομάζεται, πόλις μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Καισαρείας, ἀπέχουσα ταύτης ἑξήκοντα μίλια), ἦτον ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἀκμάσας ἐν ἔτει τοδ'. λαμπρὸς ὢν ἐν λόγοις καὶ

(1) Ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Πρώτην εὑρισκόμενος ὁ Μιχαὴλ, ἔγινε Μοναχὸς καὶ διήνυσε τὴν ζωήν του. Τὸν δὲ υἱόν του Θεοφύλακτον εὐνούχισεν ὁ Λέων, ἐξώρισε δὲ τὴν μητέρα του καὶ τοὺς ἀδελφούς του. Ὅρα σελ. 258. τοῦ β'. τόμ. τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας τοῦ Μελετίου.

ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως. Διὰ τοῦτο καὶ προστάτης ἐχρημάτισε τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Πορευθεὶς γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ τρισόλβιος μετὰ τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι συνηθροίσθησαν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην Οἰκουμενικὴν δευτέραν Σύνοδον κατὰ τῶν Πνευματομάχων, ἐν ἔτει τπά. ἐδείχθη ὑπέρμαχος μὲν τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, ἀντίμαχος δὲ τῆς δυσσεβοῦς αἱρέσεως τῶν Πνευματομάχων, κατατροπώσας αὐτοὺς δι' ἐγγράφων ἀποδείξεων καὶ διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ λόγου, διότι διελθὼν πᾶν εἶδος λόγου καὶ ἀρετῆς ἐγένετο ἐγκρατὴς τούτων ἁπάντων. Οὗτος λοιπὸν ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του καλῶς καὶ ὁσίως, ἐν γήρᾳ καλῷ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτο δὲ, κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος, ὅμοιος κατὰ πάντα μὲ τὸν ἀδελφόν του Βασίλειον, ἐκτὸς τῆς λευκότητος τῆς κόμης, καὶ ὅτι ἦτο ὀλίγον τι χαριέστερος ἐκείνου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δομετιανοῦ Ἐπισκόπου Μελιτινῆς.

»Δομετιανὸς τῆς φθορᾶς ἀπηλλάγη, Δομετιανός.
»Εἴπερ φθορὰν χρὴ τόνδε τὸν βίον λέγειν.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μικροῦ, ἐν ἔτει χφά. (ἀναγ. Ἰουστίνου Β'. 565.) υἱὸς Θεοδώρου καὶ Εὐδοκίας, οἵτινες εἶχον ἀφθονίαν χρημάτων. Σπουδάσας ἀρκετὰ τὴν ἔξω παιδείαν, καὶ τὴν ἔσω τῶν Θείων Γραφῶν, συνεζεύχθη καὶ ἔζησεν ἔγγαμος ἐπ' ὀλίγον χρόνον· ἀφ' οὗ δὲ ἡ γυνή του ἐτελεύτησε, κατέστη, τριακοντούτης ὢν τὴν ἡλικίαν, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Μελιτινῇ ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ πᾶσαν σπουδὴν κατέβαλλεν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν φιλοσοφίαν. Συγκεράσας λοιπὸν τὴν πολιτικὴν φρόνησιν μὲ τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν, ὄχι μόνον ἐγένετο αἴτιος σωτηρίας εἰς τοὺς συνεπαρχιώτας του Χριστιανοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον ἁπλῶς τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων, διότι πολλάκις παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Μαυρικίου ἐν ἔτει φπδ'. ἀπεστάλη εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ὅτε ὁ Βαρὰμ ἐξηγέρθη ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Χοσρόου καὶ ἔξωσεν αὐτὸν τοῦ θρόνου, ὁ Ἅγιος οὗτος κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ πάλιν εἰς τὴν Βασιλείαν του· ὅθεν διὰ τοῦ τοιούτου κατορθώματος ὑπέταξε τὸν Χοσρόην εἰς τοὺς Ῥωμαίους, καὶ τὸν κατέστησεν ὑποτελῆ φόρου εἰς αὐτοὺς, τυχὼν οὕτω τῆς εὐνοίας τοῦ τε Μαυρικίου καὶ τῆς αὐτοῦ συζύγου, καὶ ἐκ τῆς εὐνοίας ταύτης γενόμενος κύριος πολλῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἐδαπάνησεν εἰς οἰκοδομὴν ἁγίων Ἐκκλησιῶν καὶ πτωχοτροφείων. Δεύτερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἔτυχε τιμῶν ὑφ' ὅλων τῶν ταγμάτων, Βασιλικῶν τε καὶ Ἐκκλησιαστικῶν, διότι τεθὲν ἐντὸς θήκης καὶ δορυφορούμενον μὲ λαμπάδας καὶ ὕμνους, μετεκομίσθη εἰς τὴν πατρίδα του. Πολλὰς δὲ ἐνεργείας θαυμάτων ἔδειξεν ὁ ἀοίδιμος καὶ ζῶν, ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, καὶ μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνατον. Τελεῖται ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαρκιανοῦ Πρεσβυτέρου καὶ Οἰκονόμου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.

»Ἀπῆρεν ἔνθα πρὸς Πόλον μέγα κλέος, Μαρκιανός.
»Ὁ Μαρκιανὸς, οὗ κλέος κἂν γῇ μέγα.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας, ἐν ἔτει υνγ'. οἱ δὲ πρόγονοι τούτου κατήγοντο ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, ὅθεν ἦλθον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Οὗτος λοιπὸν ἔκτισε Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ἐν τῇ παραλίᾳ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἥνωσε

(1) Ἄλλοι δὲ ἀκριβέστερον καὶ συντομώτερον γράφουσι ταῦτα περὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος, ὁ τῆς ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ Νύσσης Ἐπίσκοπος, Ἀναγνώστης ὢν πρότερον, ὕστερον ἀφήσας τὴν τάξιν, ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ῥητορικῆς· ἀνεκλήθη δὲ πάλιν εἰς τὴν τάξιν του διὰ τῶν ἐπιπληκτικῶν παρακινήσεων Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Πρὸ τοῦ νὰ γίνῃ Ἐπίσκοπος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεοσεβίαν, τῆς ὁποίας τὸν θάνατον ἀνδρείως ὑπέμεινε· χειροτονηθεὶς δὲ Ἐπί-

τὸν εὐκτήριον οἶκον τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου· ὁμοίως ἔκτισε Ναὸν καὶ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, τὸν εὑρισκόμενον εἰς τοὺς ἐμβόλους τοῦ Δομνίνου, καὶ τὸν ὁποῖον διέσωσεν ἐκ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, τῆς ἐκραγείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, τούτῳ τῷ τρόπῳ· ἐν ᾧ δηλ. ἡ πυρκαϊὰ εἶχε κατακαύσῃ τὰ ἄνω μέρη τοῦ Ναοῦ, αὐτὸς ἵστατο ἐπὶ τῆς στέγης, καὶ μὲ τεταμένας τὰς χεῖρας προσηύχετο. Τὴν δὲ ἐνέργειαν τῶν θαυμάτων ἣν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ὁ Ἅγιος οὗτος, καὶ τὴν εὐτέλειαν τῶν ἐνδυμάτων, καὶ τὴν πτωχικὴν δίαιταν, καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀσκήσεως ἣν ἠκολούθει, ἂν καὶ ἦτο πλούσιος, ταῦτα, λέγω, πλατύτερον διηγεῖται ὁ Βίος αὐτοῦ.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Προφήτου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, πλησίον εἰς τὴν Κιστέρναν τὴν Μωκησίαν, ἐν τῇ θέσει τῇ καλουμένῃ τοῦ Δανιήλ. Τελεῖται κατὰ τὴν ἰδίαν ταύτην ἡμέραν καὶ ἡ Σύναξις διὰ τὸν γεγονότα Σεισμὸν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Βασιλείας Βασιλείου, ὅταν ἔπεσεν ὁ Ναὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ ἐν τῷ Σίγματι, καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐπίσης Ἐκκλησίαι, καὶ οἶκοι ἰδιωτικοί. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ἁγίου τούτου ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος αὐτοῦ εὑρίσκεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα τὰ τὴν Βασιλίδα».)

Ὁ Ὅσιος Ἀμμώνιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

»Τῆς ἀρετῆς ὁ θεῖος ἐσβέσθη λύχνος, Ἀμμώνιος.
»Λύχνων μυσάντων σαρκικῶν Ἀμμωνίου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΑ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

»Κοινοῦ Θεοδόσιος Ἡγεμὼν βίου, Θεοδόσιος.
»Κοινὴ μονασταῖς ἐκβιώσας ζημία.
»Ἑνδεκάτῃ ὀλοὸν βίοτον λίπε Κοινοβιάρχης.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει υν'. ἔφθασε δὲ καὶ μέχρι τῶν χρόνων Ἀναστασίου τοῦ Δικόρου τοῦ ἐν ἔτει υιά. βασιλεύσαντος, καταγόμενος ἔκ τινος κώμης τῆς Καππαδοκίας Μωγαρισσοῦ καλουμένης, καὶ υἱὸς ὢν γονέων εὐσεβῶν

σκοπος κατὰ τὸ 372 ἔτος, μετ' ὀλίγον ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος καὶ περιεπλανᾶτο εἰς διαφόρους τόπους, ταλαιπωρούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν· ἐν ἔτει δὲ 378, τελευτήσαντος τοῦ Οὐάλεντος, ἀνεκλήθη εἰς τὸν θρόνον του ὑπὸ τοῦ Γρατιανοῦ. Παρέστη ἐν τῇ κατὰ Ἀντιόχειαν Συνόδῳ, καὶ ἐπέμφθη παρ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἀραβίαν, ὁμοῦ μὲ ἄλλους Ἐπισκόπους, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὰς ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας τοὺς ἁγίους Τόπους, ἀηδίασε διὰ τὰς ἐκεῖ τότε γινομένας κακίας. Παρὼν δὲ εἰς τὴν β'. Σύνοδον ἐν ἔτει 381, ἀνεπλήρωσε τὸ Σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ, προσθεὶς τὴν Θεολογίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὰ τέσσαρα ἄλλα ἄρθρα μέχρι τέλους. Εὑρέθη δὲ παρὼν καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην τοπικὴν Σύνοδον, περὶ Ἀγαπίου καὶ Βαγαδίου, ἐν ἔτει 394. Σημείωσαι, ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Ἑβδόμη Σύνοδος, ἐν τῇ ἕκτῃ πράξει αὐτῆς, πατέρα Πατέρων ὀνομάζει τὸν θεῖον τοῦτον Νύσσης Γρηγόριον. Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος λόγον ἔχει εἰς τὸν Γρηγόριον τοῦτον, οὗ ἡ ἀρχή· «Φίλου πιστοῦ οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα» (σώζεται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις.)

(1) Σημείωσαι, ὅτι δύο Ὅσιοι Ἀμμώνιοι ἀναφέρονται εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, ὧν ὁ μὲν ἦτο μαθητὴς τοῦ Ἀββᾶ Παμβὼ, καὶ εἶχε τρεῖς ἀδελφοὺς, καὶ δύο ἀδελφὰς, ὁμοίους εἰς τὰς ἀρετάς· οὗτος ἔκοψε τὸ ὠτίον του μόνον ἵνα μὴ γίνῃ Ἀρχιερεὺς, καὶ τούτου ἀπαθέστερος ἄλλος δὲν ἦτον εἰς τὴν ἔρημον, ὡς ἔλεγεν ὁ Εὐάγριος. Ὁ δὲ ἄλλος Ἀμμώνιος, συνείθιζε, ὅταν ἤρχετο νέος τις ἵνα μονάσῃ εἰς κελλίον, νὰ συναθροίζῃ τὴν Σκήτην, ὅπως κατασκευάζωσι κελλίον διὰ τὸν ἀδελφόν. Φαίνεται δὲ καὶ τρίτος Ἀμμώνιος εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ Ἁγίου Νίλου τοῦ Ἱερομάρτυρος, ὅς τις ἦτο μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Ποῖος δὲ ἐκ τῶν τριῶν εἶναι ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος, ἄδηλόν ἐστιν.

καὶ πιστῶν, πατρὸς μὲν Προαιρεσίου, μητρὸς δὲ Εὐλογίας, καλουμένων. Οὗτος ἀφ' οὗ ἔγινε Μοναχός, μετέβη εἰς 'Ιεροσόλυμα, καὶ ἐκεῖθεν εἰς 'Αντιόχειαν, ἔνθα ἠντάμωσε τὸν Ἅγιον Συμεὼν τὸν Στυλίτην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔμαθε καὶ τὴν μέλλουσαν πρόοδον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρετήν, καὶ ὅτι μέλλει νὰ γίνῃ ποιμὴν πολλῶν λογικῶν προβάτων. Ἔπειτα ἡσύχασε παρά τινι ἡσυχαστῇ, Λογγίνῳ καλουμένῳ, καὶ μετεχειρίσθη τὴν ἐγκράτειαν μὲ τόσην ἀκρότητα, ὥστε καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἅπαξ μόνον ἔτρωγεν ὁ ἀοίδιμος, καὶ ἐν διαστήματι τριάκοντα ὁλοκλήρων ἐτῶν δὲν ἔφαγε τελείως ἄρτον.

Ἀσκήσας λοιπὸν πᾶν εἶδος ἀρετῆς, εἰς τόσον ὕψος ἀναβάσεως ἔφθασεν ὁ τρισόλβιος, ὥστε ἠξιώθη νὰ τελῇ παράδοξα θαύματα. Αὐτὸς γὰρ μόνος ἔβλεπε, μετά τινος ἄλλου ἀδελφοῦ, τὸν μαθητήν του Βασίλειον, ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ ἐγκαινίασε πρῶτος, δηλαδὴ ἀπέθανε καὶ ἐνεταφιάσθη ἐν τῷ ἰδίῳ ἐκείνῳ τάφῳ, ὃν ὁ Ἅγιος ἔκτισε δι' ἑαυτὸν πρὸς ἐνθύμησιν τοῦ θανάτου, ἵστατο, μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ συνέψαλλεν ἀοράτως· αὐτὸς καὶ τὰ ἐσβεσμένα κάρβουνα ἤναψεν ἄνευ πυρὸς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἔμελλε νὰ θεμελιώσῃ τὸ Μοναστήριον· αὐτὸς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος μίαν γυναῖκα, ἥτις προσῆλθεν αὐτῷ μετὰ πίστεως· αὐτὸς δι' ἑνὸς κόκκου σίτου, τὸν ὁποῖον εὐλόγησεν, ἔκαμε νὰ ὑπερχειλίσωσιν αἱ τῶν σιτηρῶν ἀποθῆκαι· αὐτὸς ἀοράτως ἐπιφανείς, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βυθοῦ τοῦ φρέατος τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ ἔπεσεν· αὐτὸς κατέπαυσε καὶ τὸν θάνατον τῶν τέκνων γυναικός τινος, τὰ ὁποῖα πρὸ τοῦ ἀκόμη νὰ γεννηθῶσιν ἡρπάζοντο ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ τὴν τούτων μητέρα ἥτις δὲν ἦτον εὐτυχεστέρα μιᾶς πάντῃ στείρας, διὰ τὴν τῶν τέκνων στέρησιν, ὁ Ἅγιος πολύτεκνον διὰ προσευχῆς του ἐποίησεν. Ἀλλὰ καὶ νέφος ἀκρίδων ἐδίωξεν ὁ Ὅσιος διὰ μόνης τῆς ἐπιτιμήσεως. Αὐτὸς καὶ τὸν Κόμητα τῆς Ἀνατολῆς Κύρικον ἐφύλαξεν εἰς τὸν πόλεμον ἄτρωτον, διότι ἐφόρει ἐκεῖνος ἀντὶ σιδηροῦ θώρακος τὸ τρίχινον τοῦ Ἁγίου ἱμάτιον· καὶ τὴν γῆν ἀδικουμένην ὑπὸ ξηρασίας καὶ μὴ βλαστάνουσαν, ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἀνυδρίαν, καταβιβάσας βροχὴν διὰ προσευχῆς του.

Προεῖπε δὲ ὁ Ὅσιος καὶ τὸν χρημνισμόν, ὅς τις ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκ τοῦ σεισμοῦ. Πολλοὺς ἐλύτρωσε καὶ ἀπὸ τρικυμίας φανεὶς εἰς αὐτοὺς ἐν ὥρᾳ κινδύνου. Ἐχρημάτισε δὲ καὶ διδάσκαλος εἰς τὴν ἀρετὴν πολλῶν μαθητῶν, καὶ πλείστους παρεκίνησεν εἰς τὸν ὅμοιον ζῆλον καὶ μίμησιν τῆς ἐδικῆς του ἀρετῆς διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων του, προσοικειώσας αὐτοὺς ἀκολούθως μὲ τὸν Κύριον. Οὕτω λοιπὸν πολιτευσάμενος, καὶ δοξασθεὶς ἐν τῇ γῇ, ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ, εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ πνεῦμά του παραθέμενος. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν ἀποστολικὸν Ναὸν τοῦ Κορυφαίου Πέτρου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ἁγίου τούτου ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φιλοθέου, καὶ Ἐπίσκοπος Τραπεζοῦντος χρηματίσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Θεοδοσίῳ ἐπλάκη διπλοῦν στέφος, * Θεοδόσιος.
»Ὡς ἱεράρχῃ καὶ ὁσίῳ Κυρίου (2).

Ἡ Σύναξις τῶν Μυρίων Ἀγγέλων τελεῖται ἔνδον τοῦ Μαρτυρίου τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ἐν τοῖς Δομνίνου.

* »Τοὺς ἐξυμνοῦντας τὸν τρισάγιον ὕμνον, Μυρίοι (3)
»Ὕμνοις γεραίρειν εἰκός ἐστιν Ἀγγέλους. Ἄγγελοι.

(1) Τὸν δὲ ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἥδιστον μὲν ἔαρ» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις.)

(2) Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

(3) Μυρίοι Ἄγγελοι, ἐγὼ ἔγραψα, ἤτοι ἀναρίθμητοι, ὡς πρὸς ἡμᾶς, καὶ οὐχὶ μύριοι, δέκα δηλ. χιλιάδες. Καὶ ἀναλογώτερον, εἶναι τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου, καθότι ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος λέγει· «Πολλαί εἰσιν [αἱ μακάριαι στρατιαὶ τῶν ὑπερκο»σμίων νοῶν, τὴν [ἀσθενῆ καὶ συνεσταλμένην ὑπερ»βεβηκυῖαι τῶν καθ' ἡμᾶς ὑλαίων ἀριθμῶν συμμε»τρίαν.» (κεφ. ιδ'. περὶ Οὐρανίου Ἱεραρχίας.) Διατὶ δὲ ἐτελεῖτο ἡ Σύναξις αὕτη τῶν Μυρίων Ἀγγέλων, οὐδὲν ἀνεύρομεν.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τοῦ ἐν Πλακιδιαναῖς, καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, καὶ Ἀγαπίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

Στέφανος.
» Οἱ τρεῖς Τριάδος νῦν παρίστανται θρόνῳ, Θεόδωρος.
» Τὴν γῆν λιπόντες καὶ κατοικοῦντες Πόλον (1). Ἀγάπιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάϊρος αἰκιζόμενος τελειοῦται.

» Μάϊρος ἐκραύγαζεν ὢν ἐν αἰκίαις· Μάϊρος.
» Μὴ δειλιᾷς Μάϊρε, πλήττου καὶ στέφου.

Ὁ Ὅσιος Βιτάλιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

» Καὶ πνεῦμα δόντα, Βιτάλιε, Κυρίῳ, Βιτάλιος.
» Τὰ πνεύματα φρίττει σε τῆς πονηρίας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΒʹ. Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Τατιανῆς.

» Τῆς πάντα λαμπρᾶς Τατιανῆς τῇ κάρᾳ
» Λαμπρὸν προεξένησε τὸ ξίφος στέφος. Τατιανή.
» Τῇ δυοκαιδεκάτῃ Τατιανῆς αὐχένα κέρσαν.

Αὕτη κατήγετο ἐκ τῆς ἀρχαίας Ῥώμης ἀκμάσασα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου, ἐν ἔτει σκβʹ. θυγάτηρ μὲν πατρὸς πλουσίου καὶ περιφανοῦς ὁ ὁποῖος τρὶς ἐγένετο Ὕπατος, Διάκονος δὲ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἐπάγγελμα. Αὕτη λοιπὸν διότι ὡμολόγει τὸν Χριστὸν, ἐφέρθη ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως, καὶ εἰσελθοῦσα μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, διὰ προσευχῆς της κατεκρήμνισε τὰ εἴδωλα. Ὅθεν δέρουσι ταύτην εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ μὲ σιδηρᾶς ἀγκίδας σχίζουσι τὰ βλέφαρά της. Ἔπειτα κρεμῶσι αὐτὴν καὶ καταξεσχίζουσι τὸ σῶμά της, καὶ εἶτα ξυρίσαντες τὴν κεφαλήν της διὰ καταισχύνην, ῥίπτουσιν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ, καὶ δίδουσιν εἰς τὰ θηρία. Ἐπειδὴ δὲ διεφυλάχθη ἀπὸ αὐτὰ ἀβλαβὴς μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τούτου ἕνεκα ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἡ ἀοίδιμος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Ἀβεσαλαμίτου.

» Ἀπανθρακωθεὶς καρδίαν θείῳ πόθῳ, Πέτρος.
» Ἐπ' ἀνθράκων ἥδιστα Πέτρος ἐκπνέει.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἀνδρεῖος ὢν καὶ δυνατὸς, τόσον κατὰ τὸ σῶμα, ὅσον κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὴν πίστιν, ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν ἐν τῇ νεανικῇ του ἡλικίᾳ. Ὁ δὲ τῆς

(1) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Μάρκου πλησίον τοῦ Ταύρου, ἤτοι Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, διότι αὕτη τελεῖται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἀπριλίου· ὁμοίως καὶ ἡ Μνήμη τῆς Ὁσίας Εὐπραξίας, ἥτις ἑορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἰουλίου, ὅπου καὶ τὸ Συναξάριον αὐτῆς γράφεται.

(2) Οὗτος ὁ Ὅσιος φαίνεται νὰ ἦναι ὁ Βιτάλιος ἐκεῖνος, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Βίον Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ὅςτις ἦτον ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ Ἀββᾶ Σερίδου, καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὅπως δοκιμάσῃ τὸν Θεῖον Ἰωάννην ἐὰν εὐκόλως σκανδαλίζηται. Καταγράψας δὲ εἰς χαρτίον ὅλας τὰς πόρνας, κατεγίνετο εἰς τὸ ἐργόχειρόν του, καὶ ἐξ αὐτοῦ ποριζόμενος δέκα ὀβολοὺς καθ' ἑκάστην, μὲ τὸν ἕνα ἠγόραζε λουπινάρια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐτρέφετο, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐννέα ἔδιδεν εἴς τινα πόρνην ἑκάστην ἑσπέραν, ὅπως τὴν ἀποτρέψῃ τῆς ἁμαρτίας, λέγων αὐτῇ· Διὰ τὸν Κύριον, μὴ ἁμαρτήσῃς ταύτην τὴν νύκτα, καὶ λάβε τούτους. Αὐτὸς δὲ προσηύχετο διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρωῒ ἀνεχώρει ἐξορκίζων αὐτὴν νὰ μὴ ὁμολογήσῃ εἰς κανένα τὴν πρᾶξίν του. Ἀνάγνωθι ἐκεῖ καὶ τὰ ἐπίλοιπα περὶ αὐτοῦ.

Ἐλευθερουπόλεως Ἄρχων, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη, οὔτε μὲ κολακείας νὰ μαλάξῃ τὴν γνώμην του, οὔτε μὲ ἀπειλὰς νὰ τὸν φοβίσῃ, ἔῤῥιψεν αὐτὸν ἐν πυρκαϊᾷ, καὶ ἐκεῖ ὁ γενναῖος τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστὴς ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μερτίου.

»Θεὸν ποθῶν ὕψιστον ἰσχυρὸν μόνον, Μέρτιος.
»Μαστίζεται Μέρτιος ἰσχυρῶς ἄγαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, στρατιώτης ὢν εἰς τὸ στρατιωτικὸν τάγμα τὸ καλούμενον τῶν Μαύρων, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϟή. διεβλήθη εἰς αὐτὸν, ὅτι εἶναι Χριστιανός· ὅθεν φερθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως, ἐβιάσθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὰ εἴδωλα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπείσθη, τῷ ἀφαιροῦσι τὴν ζώνην, ἥ τις ἦτο σημεῖον τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας του, καὶ ἔπειτα δέρουσιν αὐτὸν καταξεσχίσαντες τὸ σῶμά του μὲ ξυλίας. Ὁ δὲ Ἅγιος μὲ τόσην γενναιοκαρδίαν ὑπέμεινε τὴν σκληρὰν ταύτην βάσανον, ὥστε οὐδὲ μικρὰν φωνὴν ἐξέφερε τοῦ στόματός του· διὸ ἐξεπλάγη ὁ Τύραννος, καὶ ἔκθαμβος ἐγένετο. Ἐπειδὴ δὲ ὁ δαρμὸς παρετάθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας, οὕτως ὥστε δὲν ἔμεινεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος τὸ ἐλάχιστον μέρος ἀπλήγωτον, ἐπρόσταξεν ὁ Τύραννος νὰ τὸν ἀφήσωσι, καὶ νὰ τὸν ῥίψωσι ἐν τῇ φυλακῇ. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀκτὼ ἡμερῶν ἔτρεξεν ὕλη πολλὴ ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀνέδιδον αὗται ὑπερβολικὴν δυσωδίαν· ὅθεν ἀποκαμὼν ὑπὸ τῶν πόνων ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς, παρέδωκε τὴν τιμίαν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἄφθαρτον στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι ὀκτὼ Μάρτυρες οἱ ἀπὸ Νικαίας ξίφει τελειοῦνται.

»Θνήσκει χορός τις ὀκτάριθμος ἐκ ξίφους, Μάρτυρες ή.
»Αἰῶνος εὑρεῖν ὀγδόου ζωὴν θέλων.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Εὐθασία ξίφει τελειοῦται.

»Αὐτῆς κεφαλὴν ἐκ ξίφους Εὐθασία Εὐθασία.
»Αὐτῷ Θεῷ Σωτῆρι κόσμου προσφέρει.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Θαυματουργοῦ Ἠλιοῦ (1).

* »Ἄλλος δέδεικται θαυματουργὸς Ἠλίας, Ἠλίας.
»Ὁ θαυματουργὸς οὗτος ὄντως Ἠλίας (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΓ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἑρμύλου καὶ Στρατονίκου.

»Ἡ σαργάνη ναῦς Ἑρμύλῳ, Στρατονίκῳ, Ἕρμυλος.
»Κοινὸν κατάπλουν εἰς βυθὸν ποιουμένοις. Στρατόνικος.
»Ἕρμυλον ἠδ' ἑτάρον δεκάτῃ πνίξε τρίτῃ Ἴστρος.

*Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει τιδ'. καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Ἕρμυλος ἦτο Διάκονος τὸ ἀξίωμα, ὁ δὲ Στρατόνικος φίλος τοῦ Ἁγίου Ἑρμύ-

(1) Περὶ τοῦ Ὁσίου καὶ θαυματουργοῦ τούτου Ἠλιοῦ γράφεται ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων, ὅτι εἶπε τοῦτο τὸ ἀξιομνημόνευτον ἀπόφθεγμα· Ἐγὼ τρία πράγματα φοβοῦμαι—ὅταν μέλλῃ ἡ ψυχή μου ἐξελθεῖν τοῦ σώματος, καὶ ὅταν μέλλω τῷ Θεῷ ἀπαντῆσαι, καὶ ὅταν μέλλῃ ἡ ἀπόφασις ἐξελθεῖν κατ' ἐμοῦ.

(2) Περιττῶς ἐδῶ γράφεται παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Εὐχαΐτοις, ἤτοι Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, διότι αὕτη ἑορτάζεται κατὰ τὴν ὀγδόην Φεβρουαρίου. Ὁμοίως περιττῶς γράφεται καὶ ἡ Μνήμη τῆς Ὁσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, διότι αὕτη ἑορτάζε-

λου. Παρασταθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος Ἕρμυλος ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως, καὶ ὁμολογήσας τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρῶτον μὲν δέρεται μὲ ῥόπαλα χάλκινα, ἔπειτα καταξεσχίζεται καθ' ὅλον τὸ σῶμα μὲ ῥαβδία ἀκανθωτά. Διὰ δὲ τῶν βασάνων τούτων παρακινεῖ τὸν φίλον του Στρατόνικον νὰ παῤῥησιασθῇ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστόν· διότι βλέπων ὁ Στρατόνικος τὸν Ἅγιον Ἕρμυλον ὅτι ἐδέρετο τόσον ἀσπλάγχνως, καὶ ὅτι ἡ κοιλία καὶ τὸ στῆθός του ἐσχίσθησαν ἐκ τοῦ μεγάλου δαρμοῦ καὶ τῶν ἀκανθωτῶν ῥάβδων, ἐλυπήθη, καὶ εὐθὺς ἐπαῤῥησίασε τὸν ἑαυτόν του, ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει τὴν αὐτὴν πίστιν τοῦ Ἑρμύλου. Ἐρωτηθεὶς λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, καὶ ὁμολογήσας, ὅτι εἶναι Χριστιανός, δέρεται, καὶ ῥίπτεται ἐν τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ ὁμοῦ μὲ τὸν Ἅγιον Ἕρμυλον, καὶ ἐκεῖ ἔλαβον ἀμφότεροι τὸ μακάριον τέλος τοῦ Μαρτυρίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τὴν εὑρισκομένην εἰς τὴν Ὀξεῖαν, καὶ εἰς τὴν Φυρμούπολιν, καὶ εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Σπουδαίου, πλησίον εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον. Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Τὸν δὲ ἑλληνικὸν τούτων Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Βασιλεύοντος Λικινίου τοῦ δυσσεβοῦς» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ ἀπὸ Νισίβεως.

»Τὸν Ἰάκωβον θνητὸν ὄντα τῇ φύσει, Ἰάκωβος.
»Θνητοῖς ὁμοίως μὴ θανεῖν οὐκ ἦν πρέπον.

✻Οὗτος ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει τιή. γέννημα καὶ θρέμμα τῆς μεγαλουπόλεως Νισίβεως, ἥτις πρότερον μὲν ἐλέγετο Ἀντιόχεια τῆς Μυγδονίας, τώρα δὲ ὀνομάζεται Νισβίν, εὑρισκομένη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ. Ἀγαπήσας οὗτος τὴν ἐρημικὴν καὶ ἥσυχον ζωήν, ἀνέβη εἰς τὰς ἐκεῖ ὑψηλοτάτας κορυφὰς τῶν ὀρέων, καὶ ὑπέμενεν ὁ ἀοίδιμος ἀνδρείως τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως, καταφλεγόμενος μὲν ἀπὸ τὸ καῦμα τοῦ θέρους, ταλαιπωρούμενος δὲ ἀπὸ τὴν ψυχρότητα τοῦ χειμῶνος. Φαγητὸν εἶχε τὰς ἀγρίας βοτάνας, ποτὸν δέ, νερὸν μέτριον, καὶ ἔνδυμα εὐτελές. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ὁ Ὅσιος οὗτος, τὸ μὲν σῶμά του κατεξήρανε μὲ τὴν τραχυτάτην ἄσκησιν, τὴν δὲ ψυχήν του ἔτρεφε πάντοτε καὶ ἐζωογόνει μὲ τὴν πνευματικὴν τροφήν, ἤτοι μὲ τὴν Θείαν προσευχὴν καὶ τὴν τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἀνάγνωσιν.

Ἐκ τούτων λοιπὸν τῶν θεοειδῶν ἀρετῶν ἀπέκτησεν ὁ μακάριος τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην καὶ παῤῥησίαν, καὶ ἔλαβε δύναμιν ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ θαυματουργῇ, καὶ νὰ προβλέπῃ τὰ μέλλοντα. Ὅθεν διαβαίνων ποτὲ ἔκ τινος τόπου, καὶ βλέπων εἰς μίαν βρύσιν νέας τινὰς αἱ ὁποῖαι ἔκαμνον ἀδιάντροπα σχήματα, κατηράσθη, καὶ εὐθέως ἡ μὲν πηγὴ ἐξηράνθη, αἱ δὲ μελαναὶ τῶν γυναικῶν κόμαι ἐλευκάνθησαν, καὶ ἔκαμε μὲν νὰ ἀναβλύσῃ πάλιν ἡ πηγὴ ὕδωρ, παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν, τὰς δὲ τρίχας τῶν γυναικῶν ἐκείνων δὲν ἐμαύρισεν (1). Οὗτος ὁ Ὅσιος βλέπων κριτὴν Πέρσην, ὅτι ἔκαμε κρίσιν καὶ ἀπόφασιν ἄδικον, κατηράσθη τὴν πλησίον αὐτοῦ πέτραν, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! ἡ πέτρα ἐσχίσθη εἰς μυρία τεμάχια (2).

ται κατὰ τὴν ἑνδεκάτην τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὁμοίως καὶ ἡ Μνήμη Ἀλεξάνδρου, τοῦ Κωνσταντινουπόλεως δηλαδή· τούτου γὰρ ἡ Μνήμη τελεῖται κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ Αὐγούστου.

(1) Σημείωσαι, ὅτι τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν Βίον γράφει ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ πρώτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' ὅπου καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἠρανίσθη. Προστίθησι δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὁ Ὅσιος ἐζήτησε τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἵνα τὰς ἰατρεύσῃ καὶ μαυρίσῃ πάλιν τὰ μαλλία των, ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖναι δὲν ἦλθον νὰ ζητήσωσι τὴν ἰατρείαν, δὲν τὰς ἰάτρευσεν, ἀλλὰ ἀφῆκε τὰς τρίχας των λευκὰς πρὸς σωφρονισμὸν καὶ διόρθωσιν· διότι αὗται πλύνουσαι ἱμάτια μὲ τοὺς πόδας, εἶχον τὰ φορέματά των ἀνασυρμένα καὶ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, προσβλέπουσαι οὕτω μετ' ἀδιαντροπίας τῷ Ἁγίῳ.

(2) Προσθέτει δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὁ κριτὴς βλέπων τὸ παράδοξον θαῦμα, ἐθεώρησεν ἐκ νέου τὴν

Ἠθουλήθη ποτὲ ὁ Ὅσιος νὰ ὑπάγῃ εἰς κώμην τινά, καὶ ἰδοὺ ἔρχονται πτωχοί, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ λάβουν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν ὑπεκρίθη, ὅτι ἦτον ἀποθαμένος, οἱ δὲ ἄλλοι παρεκάλουν ἐμπαικτικῶς τὸν Ὅσιον νὰ δώσῃ τὰ ἔξοδα τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ. Καὶ ὁ Ὅσιος παρεκάλεσε μὲν νὰ συγχωρηθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι τοῦ ὑποκριθέντος τὸν ἀποθαμένον, τὴν δὲ ψυχήν του διεχώρισε ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἀποθάνῃ τῇ ἀληθείᾳ, πάλιν ὅμως αὐτὸν ὕστερον ἀναστήσας, κατὰ παράκλησιν τῶν ἄλλων συντρόφων του. Οὗτος ὁ Θεῖος Ἰάκωβος διὰ τὰς πολλὰς ἀρετάς του ἔγινεν Ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του Νισίβεως, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὅπου παρέδωκεν εἰς τὸ ἀνάθεμα τὸν δυσσεβέστατον Ἄρειον· ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνος προσεπάθει νὰ δεχθῇ πάλιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ νὰ συλλειτουργήσῃ δολερῶς, ὁ Θεῖος οὗτος Ἰάκωβος μετὰ τῶν λοιπῶν Πατέρων ἐθανάτωσεν αὐτὸν διὰ τῆς προσευχῆς του, ἐκχυθέντων ὅλων τῶν σπλάγχνων ἐκείνου ἐντὸς τοῦ ἀναγκαίου.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Σαβώριος ὑπῆγε νὰ πολιορκήσῃ τὴν Νίσιβιν, καὶ μετεχειρίσθη πάντα τρόπον διὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως, ὁ Θεῖος οὗτος Ἰάκωβος, μόνος φανεὶς ἐξεδίωξε τοὺς Πέρσας, διότι διὰ τῆς δεήσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ἐφάνη νέφος ἀπὸ σκνίπας καὶ κώνωπας, οἱ ὁποῖοι ὥρμησαν ἐναντίον τῶν ἵππων καὶ τῶν ἐλεφάντων τῶν Περσῶν, καὶ τούτους δάκνοντες, τοὺς ἔκαμαν νὰ σπάσωσι τὰ δεσμὰ καὶ νὰ φεύγουν· ὅθεν ὁ Βασιλεὺς βλέπων τὸ παράδοξον τοῦτο, καὶ μὴ ἠξεύρων τί νὰ πράξῃ, ἐπανῆλθεν ἄπρακτος εἰς τὴν Περσίαν. Μὲ τὰ τοιαῦτα μεγαλώτατα θαύματα διαλάμψας ὁ Θεῖος Ἰάκωβος, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, μακαρίως ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀθανάσιος ῥαβδιζόμενος τελειοῦται.

»Ῥάβδοις, Ἀθανάσιος, σαυτὸν ἐκδίδως, — Ἀθανάσιος.
»Σπεύδων θανεῖν μέν, ζῆν δὲ πολλῷ κρειττόνως.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Παχώμιος καὶ Παπυρῖνος ἐν ποταμῷ ῥιφθέντες τελειοῦνται.

»Τοιοῦτον εὗρε καὶ Παπυρῖνος τέλος, — Παχώμιος.
»Οἷον σύ, Παχώμιε, βληθεὶς εἰς ὕδωρ. — Παπυρῖνος.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ, τῆς καλουμένης τοῦ βαθέως Ῥύακος (1).

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάξιμος ὁ καυσοκαλύβης, ὁ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω ἀσκήσας, κατὰ τὸ αψκ'. ἔτος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

* »Παρῆλθε πάντας ἀρεταῖς ὁ Μάξιμος, — * Μάξιμος.
»Κἂν τοῖς χρόνοις ἤσκησε νῦν τοῖς ἐσχάτοις.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΔ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων τριακονταοκτὼ καὶ ἄλλων Ἀββάδων, τῶν ἐν τῷ Σινᾷ Ὄρει ἀναιρεθέντων.

»Σπάθαι τὸ πρᾶξαν ὧδε τοὺς πολλοὺς φόνους, — Ἀββάδες
»Τὸ δ' αὖ πεπονθός, ἄνδρες ἀρετῆς φίλοι. — οἱ ἐν Σινᾷ.
»Ἀββάδας ἀμφὶ τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ κτάνε χαλκός.

Οὗτοι οἱ Ὅσιοι ἀγαπήσαντες τὴν ἀσκητικὴν ζωήν, ἀφῆκαν ὅλα τὰ τοῦ Κόσμου, καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν ἔρημον. Μετὰ τούτων ἦτο καὶ ὁ Ὅσιος Νεῖλος, ὁ πρώην Ἔπαρχος τῆς Κων-

κρίσιν, καὶ ἀντὶ τῆς προτέρας ἀδίκου δικαίαν ἐποίησεν ὕστερον. Φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ λόγον κατηράσθη ὁ Ὅσιος τὴν ἄψυχον καὶ ἀναίσθητον πέτραν, ἵνα διὰ τοῦ πάθους τοῦ ἀναισθήτου κτίσματος σωφρονίσῃ καὶ διορθώσῃ τὸν λογικὸν ἄνθρωπον.

(1) Ἡ Μονὴ αὕτη εὑρίσκεται παρὰ τῇ Τριγλίᾳ, ἤτοι εἰς τὰ Μουντανία.

(2) Τὸν Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

ςαντινουπόλεως (1), ὅςǀτις διὰ τῆς ἰσχύος τῶν λόγων του καὶ τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτι συνέγραψε κάλλιστα καὶ ὠφελιμώτατα συγγράμματα, τὰ ὁποῖα παρακινοῦσι μὲν τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἄσκησιν, διηγοῦνται δὲ ἄριστα τὴν ζωὴν ἐνταύτῳ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ φόνον τῶν Ἁγίων τούτων Πατέρων· διότι ἐλθόντες εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος οἱ βάρβαροι, οἱ καλούμενοι Βλέμμυοι (οἱ ὁποῖοι ζῶσιν ὡς ἄγρια ζῶα εἰς τὴν ἔρημον, ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου μέχρι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης), ἐφόνευσαν ἀσπλάγχνως τοὺς Ὁσίους τούτους.

Πρὸ πολλῶν δὲ ἐτῶν, ἤτοι ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σπη. καὶ ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Πέτρου Ἀλεξανδρείας, ἐφονεύθησαν καὶ ἄλλοι Ὅσιοι, οἵτινες ἡσύχαζον εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος (2), διότι ἐξελθόντες οἱ ἐκεῖ κατοικοῦντες Σαρακηνοί, ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ φύλαρχος αὐτῶν, ἐφόνευσαν πολλοὺς ἀσκητάς, τῶν λοιπῶν καταφυγόντων εἴς τι ὀχύρωμα καὶ πύργον, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ. Κατὰ Θείαν δὲ Πρόνοιαν ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς τοὺς Σαρακηνοὺς φλὸξ πυρός, ἡ ὁποία κατέκαιεν ὅλον τὸ Σίναιον Ὄρος, ἀναβαίνουσα μέχρις Οὐρανοῦ· ὅθεν βλέποντες αὐτὴν οἱ βάρβαροι, ἐφοβήθησαν, καὶ ῥίψαντες τὰ ὅπλα, ἔφυγον. Οἱ φονευθέντες δὲ Μοναχοὶ ἦσαν τριακονταοκτώ, οἱ ὁποῖοι εἶχον διαφόρους πληγὰς εἰς τὰ σώματά των· διότι ἄλλων μὲν αἱ κεφαλαὶ ἦσαν ἐντελῶς κεκομμέναι, ἄλλων δὲ ἐκράτει ἀκόμη τὸ δέρμα ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους, καὶ ἄλλοι ἦσαν κεκομμένοι εἰς τὸ μέσον. Ἐξ αὐτῶν εὑρέθησαν δύο Ὅσιοι ζωντανοί, Σάββας καὶ Ἡσαΐας ὀνομαζόμενοι, οἱ ὁποῖοι ἔθαψαν τοὺς φονευθέντας, καὶ διηγήθησαν τὰ περὶ αὐτῶν. (Ὅρα τὴν κατὰ πλάτος διήγησιν αὐτῶν εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Ὁ περὶ τούτων ἑλληνικὸς λόγος τοῦ Ἀββᾶ Νείλου σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἀλώμενος (ἤτοι πλανώμενος) ἐγὼ μετὰ τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων». Ἔχει δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ λόγον ἕτερον Ἀμμώνιος ὁ Μοναχός, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐγένετό μοι ποτὲ καθεζομένῳ ἐν τῷ ταπεινῷ μου κελλίῳ», καὶ σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων τριακοντατριῶν Ἀββάδων Πατέρων, τῶν ἐν τῇ Ῥαϊθῷ δηλαδὴ ἀναιρεθέντων.

»Ὡς πρὶν Ῥαχὴλ τὰ τέκνα, νῦν τοὺς Ἀββάδας
»Κλαίει Ῥαϊθὼ συγκεκομμένους σπάθαις.
Οἱ ἐν Ῥαϊθῷ Ἀββάδες.

Οὗτοι οἱ μακάριοι Πατέρες κατῴκουν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου εἶναι αἱ δώδεκα πηγαὶ τῶν ὑδάτων, καὶ τὰ ἑβδομήκοντα δένδρα τῶν φοινίκων, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ἡ Θεία Γραφὴ εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδου. Τριακόσιοι δὲ Βλέμμυοι ἐμβάντες ἐντὸς ξύλων καὶ σχεδίων μεγάλων, διέβησαν τὸ πέλαγος τῆς Αἰθιοπίας, καὶ ἐλθόντες εἴς τινα τόπον, εὗρον ἐκεῖ πλοιάρια, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐπιβιβασθέντες, ἐπέρασαν εἰς τὴν χώραν τῶν Φαρανιτῶν (3). Βλέποντες δὲ αὐτοὺς οἱ Φαρανῖται, παρετάχθησαν εἰς πόλεμον, καὶ νικηθέντες ἐφονεύθησαν ἐξ αὐτῶν ἄνθρωποι τεσσαρακονταεπτά. Οἱ δὲ Βλέμμυοι λαβόντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία τῶν Φαρανιτῶν, μετέβησαν ἐν τῷ φρουρίῳ ὅπου εἶχον τὴν Ἐκκλησίαν οἱ Ὅσιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι κλείσαντες τὴν θύραν, ἐπρόσμεναν τὸν θάνατον. Ἐλθόντες λοιπὸν οἱ βάρβαροι, καὶ ψηλαφήσαντες καὶ μὴ εὑρόντες χρήματα, ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Πατέρας, εἶτα λαβόντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία καὶ ὅσους ἄλλους εἶχον αἰχμαλωτίσῃ, ὑπῆγον ὅπως διαβῶσι τὴν θάλασσαν· μὴ εὑρόντες δὲ πλοιάριον, (διότι ἐβύθισαν αὐτὸ οἱ παρὰ τῶν Βλεμμύων ἀγγαρευθέντες καὶ ἔφυγον), ὠργίσθησαν καὶ κατέσφαξαν ὅλους τοὺς αἰχ-

(1) Οὗτος ἑορτάζεται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Νοεμβρίου.

(2) Ὅρα, ὅτι καὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τοῦ διωγμοῦ ἦσαν ἀσκηταὶ καὶ ἡσυχασταί. Καίτοι δὲ γράφεται εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ Θηβαίου, καὶ εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ ἔγιναν ἀρχηγοὶ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς, ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ προστίθεται καὶ τοῦτο, ὅτι αὐτοὶ πρῶτοι προὐχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ ὄχι ὅτι ἦσαν αὐτοὶ μόνοι ἀσκηταί, καὶ ὅτι μὲ ὀλιγίστους ἄλλους ἦσαν ἐκεῖνοι ἀρχηγοί. Σημείωσαι, ὅτι καὶ οἱ ἀσκηταὶ οὗτοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἦτο καὶ ὁ Ἀντώνιος.

(3) Οἱ Φαρανῖται ὀνομάζονται ἀπὸ τὴν ἔρημον τὴν καλουμένην Φαράν, ἥτις εὑρίσκεται εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν πλησίον εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον.

μαλώτους, τοὺς ὁποίους εἶχον μεθ' ἑαυτῶν. Ὕστερον δὲ συνεσφάγησαν καὶ αὐτοί. (Ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Θεοδούλου υἱοῦ τοῦ Ἁγίου Νείλου.

»Ὁ Θεόδουλος ἀρεταῖς ὤφθη μέγας, Θεόδουλος.
»Μιμούμενος μάλιστα πατρὸς τὸν βίον.

Οὗτος ἦτον υἱὸς τοῦ σοφοῦ Νείλου, ὅς τις ἔγινε μὲν πρότερον Ἔπαρχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὕστερον δὲ ἀφήσας τὴν δόξαν τοῦ Κόσμου, ὑπῆγεν εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ καὶ ἔγινε Μοναχὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ του Θεοδούλου. Ἐν ᾧ λοιπὸν αὐτοὶ ἐκεῖ ἡσύχαζον, αἰφνιδίως ὥρμησαν κατ' αὐτῶν βάρβαροι, καὶ ἤρχισαν νὰ σφάζωσι τοὺς Ἁγίους Πατέρας· καὶ ὁ μὲν πατὴρ Νεῖλος ἠδυνήθη νὰ φύγῃ, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Θεόδουλος ἠχμαλωτίσθη μεθ' ἑνὸς ἄλλου νέου, καὶ δεθέντες ἐσύροντο ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Φθάσαντες δὲ εἰς τὰς σκηνάς των οἱ βάρβαροι, ἐβουλήθησαν νὰ κατασφάξωσι τοὺς νέους, καὶ νὰ θυσιάσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀστέρα τῆς Ἀφροδίτης, τὸν αὐγερινόν, ὅς τις ἀνατέλλει πρὸ τοῦ ἡλίου. Τότε ὁ νεώτερος ἀδελφὸς ἐδυνήθη νὰ φύγῃ, ὁ δὲ Θεόδουλος ἔμεινε μόνος.

Οἱ βάρβαροι λοιπὸν κυριευθέντες ἀπὸ τὴν καρηβαρίαν τῆς μέθης, ἐκοιμήθησαν πολύ, καὶ δὲν ἐξύπνησαν εἰμὴ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου· ὅθεν μὴ ἰδόντες τὸν αὐγερινόν, δὲν ἔσφαξαν τὸν Θεόδουλον, ἀλλ' ἐσκέφθησαν νὰ τὸν πωλήσωσιν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀγοράζοντες ἔδιδον μόνον δύο φλωρία διὰ τὴν ἐξαγοράν του, εἷς βάρβαρος ξεγυμνώσας τὸ ξίφος του ἠθέλησε νὰ τὸν κατασφάξῃ, καὶ τοῦτο βλέπων ὁ Ἐπίσκοπος ἠγόρασεν αὐτόν, καὶ ἔπειτα τὸν ἠλευθέρωσε. Καλῶς λοιπὸν καὶ θεαρέστως πολιτευσάμενος ὁ ἀοίδιμος, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Τελεῖται δὲ ἡ Σύναξις καὶ ἑορτὴ τούτων τῶν δύο Πατέρων, τοῦ Θεοδούλου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Νείλου, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, τὸν εὑρισκόμενον εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον. (Ὅρα καὶ εἰς τὴν δωδεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, καὶ εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ κτίσαντος τὴν Μονὴν τοῦ Χηνολάκκου (1).

»Τῷ Χηνολάκκου τὴν Μονὴν δειμαμένῳ, Στέφανος.
»Θείῳ Στεφάνῳ λάκκος ὠρύχθη τάφου.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν, ἀπὸ γένος εὐγενές, ὡς ὁ δίκαιος Ἰώβ. Ἐξ ἀρχῆς δὲ ἠγάπησε τὴν ἀσκητικὴν ζωήν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ παρὰ τὸν Ἰορδάνην καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ κείμενα Μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια τῶν Ὁσίων Πατέρων, τοῦ τε Ἁγίου Εὐθυμίου, καὶ τῶν Ἁγίων Θεοδοσίου καὶ Σάββα. Καὶ ἀφ' οὗ ἔμαθε ἑκάστου Μοναστηρίου τὴν πολιτείαν, μετέβη ὕστερον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ψις'. φιλοξενηθεὶς ἐκεῖ ὁ Ὅσιος ὑπὸ τοῦ τότε ἁγιωτάτου Πατριάρχου Γερμανοῦ, παρὰ τῷ ὁποίῳ καὶ ἔμεινεν ἐπί τινα χρόνον. Πολὺ δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὠφεληθείς, καὶ λαβὼν συμβουλήν, τί ἀγαθὸν νὰ πράξῃ, διήνυσε τὴν ζωήν του ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου τώρα εὑρίσκεται τὸ παρ' αὐτοῦ συστηθὲν Μοναστήριον, ἐν ᾧ συναθροίσας πλῆθος Μοναχῶν, καὶ διοικήσας αὐτοὺς ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου, τοὺς ἀνεβίβασεν εἰς τελειότητα καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ. Καλῶς λοιπὸν πολιτευσάμενος ὁ ἀοίδιμος, καὶ τῆς μελλούσης δόξης καὶ μακαριότητος καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀκόμη τοὺς ἀῤῥαβῶνας λαβών, ἐπέταξεν ἀπὸ τὰς κάτω οἰκείας εἰς τὰς ἄνω καὶ οὐρανίας Μονάς. Τὴν δὲ Ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν ἄξιοί τινες ἐθεώρησαν, ὅτι ἀνέβαινε μετὰ δόξης καὶ προπομπῆς εἰς τὰ Οὐράνια, κατ' ἀφήγησιν αὐτῶν τῶν ἰδίων.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἁγνὴ ἐν σκοτεινῇ φρουρᾷ βληθεῖσα τελειοῦται.

»Ἁγνὴν ἄναγνοι θέντες εἰς οἶκον σκότους, Ἁγνή.
»Πάμφωτον αὐτῇ προυξένησαν οἰκίαν (2).

(1) Τὸ Μοναστήριον τοῦ Χηνολάκκου εὑρίσκεται εἰς τὰ Μουντανίᾳ.

(1) Ἡ Ἁγία αὕτη Ἁγνὴ ἄλλη φαίνεται νὰ ἦναι ἀπὸ τὴν Ἀγνὴν ἐκείνην, τῆς ὁποίας τὸ Συναξάριον

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα, τοῦ πρώτου Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας καὶ κτίτορος τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Χιλανταρίου.

✠ »Φωστὴρ ἐδείχθης φωτίσας τὴν Σερβίαν, * Σάββας.
»Ἔργοις λόγοις τε, Σάββα, τῶν Σέρβων κλέος (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΕ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Θηβαίου.

»Εἰ θαῦμα Θήβαις ταῖς παρ᾽ Αἴγυπτον πύλαι, Παῦλος.
»Πόσον γε Παῦλος, κἂν βίου λίπῃ πύλας;
»Βλαστὸς Θηβαΐδος πέμπτῃ δεκάτῃ θάνε Παῦλος.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει σνέ. καταγόμενος ἀπὸ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν τῆς Θηβαΐδος. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεκάλυψεν, ὅτι ὁ τῆς ἀδελφῆς του σύζυγος ἔμελλε νὰ προδώσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς Τυράννους ὡς Χριστιανὸν, μὲ σκοπὸν τοῦ νὰ κληρονομήσῃ τὸ μερίδιον τῆς γονικῆς κληρονομίας τοῦ Ἁγίου, τούτου ἕνεκα ἐμάκρυνε φυγαδεύων, κατὰ τὸν Δαβίδ, εἰς τὴν ἔρημον καὶ εἰς τὰ ὄρη, φοβούμενος τὰς βασάνους, μὲ τὰς ὁποίας οἱ Τύραννοι ἐβασάνιζον τοὺς Χριστιανούς· προχωροῦντος δὲ τοῦ καιροῦ, ὠλιγόστευεν ὁ τῶν βασάνων φόβος, καὶ ἐγεννήθη μᾶλλον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ὁσίου φόβος Θεοῦ, καὶ ἐπιθυμία τοῦ εὐαρεστῆσαι τῷ Κυρίῳ. Ὅθεν εἰσχωρήσας εἰς αὐτὰ τὰ βάθη τῆς ἐρήμου, ἐπλησίασε εἰς σπήλαιον, ἐν ᾧ διανύσας ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του μὲ εἰρήνην καὶ ἀταραξίαν παθῶν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τοῦτον τὸν Ὅσιον λέγουσιν, ὅτι εὗρεν ὁ μέγας Ἀντώνιος, καὶ ἐμακάρισεν αὐτὸν διὰ τὸν ἥσυχον καὶ ἐρημικὸν τόπον, ὅπου κατῴκει, διὰ τὴν πολυκαιρίαν καθ᾽ ἣν διέμεινεν ἐν τοιούτῳ τόπῳ, καὶ διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀναχώρησιν καὶ φυγήν του. Πρῶτος γὰρ οὗτος ἀπὸ τοὺς Ὁσίους ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ σχεδὸν πρῶτος αὐτὸς εἰς μακρὸν διάστημα χρόνου ἐξέτεινε τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως· διότι ἀπαλλαχθεὶς τῶν κοσμικῶν φροντίδων ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἔζησεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἑκατὸν δεκατρία ἔτη. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου ὅρα εἰς τὸν Παράδεισον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.

»Ἀρνησίκοσμος παῖς λιπὼν γῆς καλύβαν, Ἰωάννης.
»Ἐν Οὐρανοῖς ἔπηξε καὶ νῦν καλύβαν.

Οὗτος εἶχε πατρίδα τὴν Κωνσταντινούπολιν, υἱὸς ὢν Εὐτροπίου Συγκλητικοῦ καὶ Θεοδώρας, κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει υξ΄. Κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, καὶ ἐν ᾧ ἔτι ἐμαθήτευεν ἐν τῷ σχολείῳ, ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ ἀπὸ τοὺς διδασκάλους του, καὶ συνενωθεὶς μετά τινος Μοναχοῦ, ἐπορεύθη εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ἀκοιμήτων, καὶ ἐνεδύθη τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, συνειθίσας ἐκεῖ νὰ γυμνάζῃ τὸν ἑαυτόν του ὁ τρισμακάριστος μὲ δίαιταν σκληροτάτην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Διάβολος ἠνώχλει τὸν νέον μὲ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς του ἀγάπην, διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος πολεμεῖ καὶ νικᾷ τὸν ἐχθρὸν—πῶς καὶ τίνι τρόπῳ;

εὑρίσκεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ Ἰανουαρίου· καθότι αὕτη μὲν ἐτελειώθη ἐν τῇ φυλακῇ, ἐκείνη δὲ ἐν τῷ πυρὶ, καὶ καθότι ἄλλο μὲν δίστιχον ἔχει αὕτη καὶ ἄλλο ἐκείνη παρὰ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ, εἰ καὶ ἐν τῷ τετυπωμένῳ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εὑρίσκεται καὶ εἰς τὰς δύο οὐκ ὀρθῶς.

(1) Τὸν Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

(2) Τὸν Βίον τούτου συνέγραψεν ἑλληνιστὶ ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχή· «Καὶ ζωγράφοις τῶν ἀρχετύπων ἐκεῖνα πρὸς μίμησιν» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Ἀφ' οὗ ὁ Ὅσιος ἐφανέρωσε τὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν καθηγούμενον τῆς Μονῆς, ἐζήτησεν ἄδειαν ἀπὸ αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς γονεῖς του, καὶ λαβὼν εὐχὴν παρ' ὅλης τῆς ἀδελφότητος, ὑπῆγεν ἀγνώριστος εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός του μὲ εὐτελέστατα ἱμάτια καὶ μὲ πτωχικὸν σχῆμα. Ὅθεν ὡς ἐπαίτης λαβὼν παρὰ τοῦ πατρός του ὀλίγιστον τόπον πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου των, ἐκεῖ ἔκτισε καλύβην, ἔνθα διῆγε τὴν ζωήν του, φυλάττων ἑαυτὸν ἀγνώριστον, καὶ μάλιστα ὅτε ἔβλεπε τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του νὰ διέρχωνται ἐνώπιόν του μὲ κοσμικὴν μεγαλοπρέπειαν· οὐ μόνον δὲ ἐστενοχωρεῖτο ὁ ἀοίδιμος εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην καλύβην, ἀλλὰ καὶ τὸ χείριστον, ἐνεπαίζετο καὶ ἀπεσπρώχνετο ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δούλων.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν διήνυσεν ἐκεῖ τρία ἔτη μὲ πολλὴν ἐγκράτειαν καὶ στενότητα, προεγνώρισε τὴν πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν καὶ κοίμησίν του, ὅθεν προσκαλέσας τὴν μητέρα του, ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὴν διὰ μέσου τοῦ χρυσοκατασκευάστου Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς του κατεσκεύασαν δι' αὐτόν, ὅταν ἦτον ἀκόμη παῖς καὶ ἐμαθήτευεν ἐν τῷ σχολείῳ· καὶ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν, εὐθὺς ἐκοιμήθη ὁ μακάριος, καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (Τὸν κατὰ πλάτος αὐτοῦ Βίον ὅρα εἰς τὸν Παράδεισον. Τοῦτον δὲ συνέγραψεν ἑλληνιστὶ ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Τυραννικόν τι σχῆμα τεκόντων», καὶ σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλος Βίος αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχή· «Βίον θεάρεστον καὶ ἀμόλυντον ἀνδρὸς δικαίου».)

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πανσοφίου.

»Καὶ Πανσόφιον πλήξατε, πλάνοι, πλέον, Πανσόφιος.
»Οὕτω γὰρ αὐτῷ πλέξετε πλείω στέφη.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει σν΄. υἱὸς πατρὸς ὀνομαζομένου Νείλου, ὁ ὁποῖος ἦτο τετιμημένος μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀνθυπάτου. Οὗτος διὰ τοῦ πολλοῦ πλούτου του καὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ φύσεως, ὡς ἐπίσης καὶ χάριν τῆς τοῦ πατρός του φιλοκαλίας, ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς μαθήσεως καὶ παιδείας, τόσον τῆς ἐξωτερικῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅσον καὶ τῆς ἐσωτερικῆς τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ πατρός του, διένειμε τὸν πλοῦτόν του εἰς βοήθειαν τῶν πτωχῶν, καὶ ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὰς ἐρήμους, ζητῶν νὰ εὕρῃ τὸν Κύριον διὰ τῆς ἀποστροφῆς τῶν γηίνων πραγμάτων. Διανύσας δὲ εἰς τὴν ἔρημον εἰκοσιεπτὰ ὁλόκληρα ἔτη, ἐσχόλασε καταμόνας εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἡσυχίας καὶ προσευχῆς, καὶ ἀφ' οὗ ὕψωσε τὸν νοῦν του εἰς Οὐρανούς, διεβλήθη εἰς τὸν Αὐγουστάλιον, τὸν μικρὸν δηλ. Αὔγουστον καὶ Ἡγεμόνα τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅς τις ἀνεδέχθη παρὰ τοῦ Βασιλέως Δεκίου τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμόν, (διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ κεκαλυμμένη ἡ τόσον μεγάλη ἀρετὴ τοῦ Ἁγίου.) Παρασταθεὶς λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὁ Ἅγιος, ἤλεγξε τὴν τῶν Ἑλλήνων πλάνην διὰ τῶν ἰδίων μύθων των, καὶ ἐξευτελίσας τὸ φρόνημα τοῦ Τυράννου, δέρεται δυνατά, καὶ οὕτω λαμβάνει ὁ ἀοίδιμος τὸν ἀμάραντον στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι ἓξ Πατέρες, οἱ ἐν τῇ πανερήμῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

»Ψυχαὶ διαυγεῖς ἓξ ἀποπτᾶσαι βίου, Πατέρες ἕξ.
»Ἑξαπτέρυξι συμπαρίστανται Νόοις (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ις΄. Τελεῖται ἡ προσκύνησις τῆς τιμίας ἁλύσεως τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου Πέτρου.

»Σὴν προσκυνοῦντα, Πέτρε, σειρὰν τιμίαν, Ἅλυσις Πέτρου.
»Σειρᾶς μακρᾶς λῦσόν με τῶν ἐγκλημάτων.
»Σειρὴν προσκυνέω Πέτρου δεκάτῃ ἐνὶ ἕκτῃ.

(1) Ὅρα τὸ ἴδιον τοῦτο δίστιχον καὶ εἰς τοὺς ἓξ Μάρτυρας τοὺς ἑορταζομένους κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην προσκυνεῖται ἡ τιμία ἅλυσις, τὴν ὁποίαν ὁ Κορυφαῖος Πέτρος ἐδέχθη διὰ τὸν Χριστὸν κατὰ προσταγὴν τοῦ τετράρχου Ἡρώδου, ὡς ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς ἱστορεῖ ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν Πράξεων κεφαλαίῳ· διότι ἡ ἅλυσις αὕτη ἐκ τοῦ ἀποστολικοῦ ἐκείνου καὶ πανιέρου σώματος ἔλαβε τὴν ἁγιαστικὴν καὶ θαυματουργὸν χάριν, τὸ νὰ ἁγιάζῃ δηλονότι τοὺς αὐτὴν προσκυνοῦντας μετὰ πίστεως, καὶ νὰ ἀπαλλάσσῃ αὐτοὺς παντὸς κακοῦ καὶ πάσης ἀσθενείας. Ὅταν γὰρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ σώματος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Θείου Ἀγγέλου, εὐθέως γάρ φησιν ἐξέπεσον αἱ ἁλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν, τότε Χριστιανοί τινες εὑρόντες αὐτήν, τὴν ἐφύλαξαν κατὰ διαδοχήν· ὕστερον δὲ παρὰ τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων μετεκομίσθη αὕτη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπεθησαυρίσθη ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, τῷ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὅπου τελεῖται καὶ ἡ αὐτοῦ Σύναξις καὶ ἑορτή. (Ὅρα ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ τὸν εἰς τὴν τιμίαν ἅλυσιν ταύτην θαυμάσιον λόγον τοῦ σοφοῦ Θεοδώρου τοῦ καλουμένου πτωχοῦ Προδρόμου, ὃν ἔγραψε κατὰ ἀποκάλυψιν τοῦ Κορυφαίου Πέτρου, τίνι τρόπῳ ἡ ἅλυσις αὕτη ἀνεκομίσθη ἀπὸ Ῥώμης εἰς Κωνσταντινούπολιν.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ αὐταδέλφων Πευσίππου, Ἐλασίππου καὶ Μεσίππου, καὶ Νεονίλλης τῆς μάμμης αὐτῶν.

Εἰς τὸν Πεύσιππον, Ἐλάσιππον καὶ Μέσιππον.

»Κάνωσιν ἱππεῖς κλήσεων σημασίᾳ, — Πεύσιππος. Ἐλάσιππος.
»Πεζοὶ τρέχουσι τρίδυμοι τρεῖς πρὸς φλόγα. — Μέσιππος.

Εἰς τὴν Νεονίλλαν.

»Νεονίλλα γραῦς, ἀλλὰ πῦρ ἀνημμένον — Νεονίλλα.
»Ὥσπερ τις ἀκμάζουσα καρτερεῖ νέα.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι κατήγοντο ἐκ τῆς Καππαδοκίας, γεννηθέντες καὶ οἱ τρεῖς συγχρόνως, ἐκ τῆς αὐτῆς κοιλίας· ἦσαν δὲ ἐπιτηδειότατοι εἰς τὸ νὰ ἡμερόνωσι καὶ νὰ ἱππεύωσι τοὺς νέους καὶ ἀγρίους ἵππους, καὶ νὰ τρέχωσιν ἐπ' αὐτῶν εἰς τὴν πεδιάδα (2). Ἐν ᾧ δὲ εἶχον ἑορτὴν εἰς τὴν πατρίδα των, καλουμένην τοῦ Νεμεσίου Διός, ἐκάλεσαν καὶ τὴν μάμμην των Νεονίλλαν ὅπως τὴν φιλεύσωσιν. Ἡ δὲ γραῖα διδαγμένη οὖσα τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, διηγήθη εἰς τοὺς τρεῖς ἐγγόνους της τὴν περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν, καὶ ἐνέπαιξε τὰ εἴδωλα. Ἡ διήγησις λοιπὸν αὕτη ἔγινεν εἰς τοὺς νέους ἀφορμὴ πίστεως καὶ σωτηρίας, διότι ταῦτα διηγουμένης τῆς μάμμης των, ἐνθυμήθη ἕκαστος αὐτῶν ὅσα εἶδε κατ' ὄναρ, ταῦτα δὲ ὠδήγουν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ πιστεύσωσι τῷ Χριστῷ. Εὐθὺς λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς Ἅγιοι ἐκρήμνισαν τὰ εἴδωλα, καὶ τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ ὁμολογήσαντες, ἐῤῥίφθησαν ἀπὸ τοὺς αὐθέντας αὐτῶν Ἕλληνας εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἐκεῖ τελειωθέντες οἱ μακάριοι, ἐκομίσαντο τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δάνακτος ἀναγνώστου.

»Ἀφῃρέθης τὰ δέλτα σὺν χαρᾷ Δάναξ, — Δάναξ.
»Τμηθεὶς γὰρ ὤφθης Οὐρανοκράτωρ ἄναξ.

παρόντος Ἰανουαρίου. Σημείωσαι ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ Ἐπισκόπου Μαϊουμᾶ, διότι ταῦτα προεγράφησαν κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

(1) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὴν ἅλυσιν τοῦ Πέτρου ἐγκώμιον ἔχει Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὡς ἡδεῖα »τῆς ἡμέρας ἡ χάρις» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Διονυσίου.) Ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ἕκτῳ πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου σώζεται λόγος τοῦ Μεταφραστοῦ εἰς τὴν αὐτὴν ἅλυσιν τοῦ Πέτρου, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὅσοι τῷ τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων »ἔρωτι». Καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ δὲ Μονῇ τῶν Ἰβήρων σώζεται ὁ αὐτός, καὶ πρὸ τούτων ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ.

(2) Ἴσως δὲ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς τέχνης των ταύτης ἔλαβον καὶ τὰ ὀνόματα οἱ Ἅγιοι οὗτοι. Κατὰ τὸ Συναξάριον δὲ καὶ κατὰ τὸ δίστιχον αὐτῶν, ὅπερ ἐπίσης γράφεται καὶ ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ καὶ ἐν τοῖς Μηναίοις, ἦσαν τρίδυμοι, ἤτοι μονόκοιλοι, καὶ οἱ τρεῖς, διότι γεννῶσιν αἱ γυναῖκες καὶ τρίδυμα.

Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὸ Ἰλλυρικὸν, τὴν νῦν Σλαβονίαν, ἔκ τινος τόπου καλουμένου Αὐλῶνος, κληρικὸς ὢν τῆς ἐν αὐτῷ ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, Λαβὼν δὲ τὰ σκεύη τῆς Ἐκκλησίας ἵνα διαφυλάξῃ αὐτὰ ἀπὸ τῆς καταδρομῆς τῶν ἀπίστων, συνελήφθη παρ' αὐτῶν εἴς τινα τόπον, καὶ ἠναγκάσθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπείσθη, διὰ τοῦτο ἐθανατώθη ὑπὸ τούτων διὰ μαχαιρῶν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ἱερομάρτυς Δαμασκηνὸς, ὁ μαρτυρήσας ἐν τῇ κώμῃ τῆς ἐπαρχίας Τορνόβου, Γάμπροβον ὀνομαζομένῃ, κατὰ τὸ ‚αψοά. ἔτος, δι' ἀγχόνης τελειοῦται (1).

❋ »Χαρίζεταί σοι διὰ συκοφαντίαν, * Δαμασκηνός.
»Τὸ Μαρτύριον, ὦ ἀθλητὰ Κυρίου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΖ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου.

»Ἔχει τι μεῖζον Οὐρανὸς καὶ τῶν Νόων,
»Ἔξαρχον Ἀντώνιον ἀσκητῶν ἔχων. Ἀντώνιος.
»Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ Ἀντώνιον ἔνθεν ἄειραν.

Οὗτος ὁ μέγας Πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ἦτον Αἰγύπτιος, δεδιδαγμένος ὑπὸ τῶν γονέων του τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν. Ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν χρόνων τοῦ εὐσεβοῦς Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τιή. Οὗτος παραδοθεὶς ὅλως εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, τόσον ὑπερέβαλεν ἅπαντας τοὺς τότε ἀσκητὰς καὶ Ὁσίους, ὥστε ἔγινεν εἰς ὅλους τοὺς μεταγενεστέρους παράδειγμα καὶ τύπος τῆς ἀσκήσεως. Καὶ τὸ παράδοξον εἶναι, ὅτι καὶ πρῶτος αὐτὸς, ἢ μετὰ ὀλιγίστων ἄλλων, ἔγινεν ἀρχηγὸς τῆς ὑπὲρ ἄνθρωπον ταύτης ἀσκητικῆς καὶ ἀγγελικῆς πολιτείας (2), καὶ σχεδὸν μόνος ἔφθασεν εἰς τὸν ἀκρότατον ὅρον τῆς πολιτείας ταύτης, ὡς διηγεῖται ὁ κατὰ πλάτος Βίος αὐτοῦ· διότι ἡμεῖς τὴν συντομίαν ἐπιδιώκοντες, παραλείπομεν τὰ πεφημισμένα καὶ ὄντα γνωστὰ εἰς τοὺς πολλοὺς περὶ τοῦ μεγάλου τούτου Ἀντωνίου, περιοριζόμεθα δὲ μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ ἔτι τὸ θνητὸν σῶμα φέρων, ἡρπάζετο ἐκτὸς τοῦ σώματος, καὶ ἔβλεπε τὰς ἀναβάσεις τῶν ψυχῶν ὅταν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἄλλων μὲν ἀνθρώπων αἱ ψυχαὶ ἀνέβαινον ὑψηλότερα τῶν Δαιμόνων ζητούντων νὰ τὰς ἁρπάσωσι (3), ἄλλων δὲ, ἡρπάζοντο φεῦ! ὑπ' αὐτῶν καὶ κατεβιβάζοντο ἐντὸς χάσματος βαθυτάτου, τοῦθ' ὅπερ εἶναι βεβαίως ἴδιον μόνης τῆς νοερᾶς καὶ ἀσωμάτου φύσεως. Ζήσας δὲ ἔτη ἑκατὸν πέντε, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἐν ἔτει τξς'. καὶ τελεῖται ἡ αὐτοῦ Σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Ὁ κατὰ πλάτος Βίος αὐτοῦ συνεγράφη ἑλληνιστὶ καὶ ἐστάλη πρὸς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Μοναχοὺς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου τοῦ Ἀλεξανδρείας, ἄρχεται δὲ οὕτως· «Ἀγαθὴν ἅμιλλαν ἐνεστήσασθε». Ἐκ δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ μετεφράσθη εἰς τὸ ἁπλοῦν, καὶ εὑρίσκεται ἐν τῷ Παραδείσῳ· ὅρα καὶ ἐγκώμιον αὐτοῦ εἰς τὴν Σάλπιγγα.) (4)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Ὅρα περὶ τούτου εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ παρόντος Μηνὸς, ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Συναξαρίου τῶν ἐν Σινᾷ ἀναιρεθέντων.

(3) Ὅρα περὶ τούτου εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Ἀμμοῦν τοῦ Αἰγυπτίου, κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

(4) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ἕνα θαυμαστὸν ἔπαινον διὰ τὸν μέγαν τοῦτον Ἀντώνιον, ὅς τις γράφεται παρὰ τῷ Εὐεργετινῷ βιβλ. δ'. ὑποθέσει δ'. Ὅτι δηλαδὴ γέρων τις διακριτικὸς παρεκάλεσε τὸν Θεὸν ὅπως

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ὁ νέος καὶ θαυματουργός, ὁ ἐν τῇ Σκήτει τῆς Βεῤῥοίας ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

✻ »Ἀντώνιον δὲ τὸν νέον ποῦ τακτέον,
»Εἰ μὴ παλαιῷ συνάμα Ἀντωνίῳ;

* Ἀντώνιος.

✻ Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος, ὁ νέος, κατήγετο ἀπὸ τὴν Βέῤῥοιαν τῆς Μακεδονίας. Γεννηθεὶς ὑπὸ γονέων ἐναρέτων καὶ εὐδαιμόνων, ἀνετράφη ἐλευθερίως καὶ ὡδηγήθη ὑπ᾽ αὐτῶν εἰς τὴν ἀρετήν· πρὶν δὲ ἀκόμη διέλθῃ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἐτρώθη ὁ ἀοίδιμος ὑπὸ ἔρωτος Θείου. Ὅθεν ἀφήσας πᾶσαν τρυφὴν καὶ ματαιότητα τῆς ζωῆς ταύτης, ὑπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸ εὑρισκόμενον ἐν τόπῳ Περαίαν καλουμένῳ τοῦ ἐκεῖσε τρέχοντος ποταμοῦ· τὸ Μοναστήριον δὲ τοῦτο κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἤκμαζεν ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν Μοναχῶν καὶ τῆς ἐργασίας τῆς ἀρετῆς. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀποταξάμενος ὅλα τὰ τοῦ βίου, καὶ ἐνδυθεὶς τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἐποίει ἀόκνως πᾶσαν ὑπηρεσίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν διετάσσετο, γενόμενος εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς κανὼν καὶ παράδειγμα πάσης ἀρετῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμησεν ὁ Ὅσιος νὰ ἀποκτήσῃ ὑψηλοτέραν ζωὴν, παρεκάλεσε τὸν Ἡγούμενον, καὶ ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐκεῖ πλησίον ὄρος, ἵνα ζήσῃ ἡσύχως καὶ ἀναχωρητικῶς.

Ὅθεν ἐρευνήσας ὅλον τὸν τόπον τοῦ ὄρους, εὗρε κρημνῶδές τι καὶ ἄβατον σπήλαιον παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐκεῖ κατῴκησεν ὁ γενναῖος τῆς ἀρετῆς ἀγωνιστής. Οὐδεὶς δὲ δὲν ἤξευρεν αὐτὸν, εἰμὴ μόνον εἷς Ἱερεὺς, ὅς τις ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ ἐκόμιζεν εἰς τὸν Ὅσιον διὰ μυστικῆς καὶ στενῆς ὁδοῦ τὰ Ἅγια Μυστήρια, καὶ τὸν μετελάμβανεν. Ἐκεῖ λοιπὸν διήνυσεν ὁ Ἅγιος πεντήκοντα ὁλόκληρα ἔτη· καὶ δὲν ἔτρωγεν ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον τὰ χόρτα τὰ φυόμενα πέριξ τοῦ σπηλαίου, οὐδὲ ἔπινεν ἄλλο, πάρεξ μόνον τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ. Πολλοὺς δὲ καὶ

ἴδῃ τοὺς κοιμηθέντας Ὁσίους Πατέρας, καὶ εἶδεν αὐτοὺς, πλὴν τοῦ Ἀββᾶ Ἀντωνίου. Ὅθεν εἶπεν εἰς τὸν Ἄγγελον, ὅς τις ἐδείκνυεν αὐτῷ τοὺς Πατέρας· Ποῦ εἶναι ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος; ὁ δὲ Ἄγγελος εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ Ἀντώνιος εὑρίσκεται ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ὅπου εἶναι ὁ Θεός. Διατί δὲ ὁ Ἀντώνιος ἠξιώθη τοσαύτης δόξης ὑπὲρ τοὺς ἄλλους Πατέρας; ἐπειδὴ ἠγάπησε τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐκείνους. Παρέβαλε γὰρ ὁ Ὅσιος Ἀμμοῦν ὁ Νητριώτης εἰς τὸν Ἀββᾶν τοῦτον Ἀντώνιον καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ περισσότερον κόπον καταβάλλω εἰς τὴν ἄσκησιν ἀπὸ σὲ, καὶ πῶς τὸ ἐδικόν σου ὄνομα ἐμεγαλύνθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους περισσότερον τοῦ ἐμοῦ; ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος, ἐπειδὴ ἐγὼ ἠγάπησα τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ σέ. Ὅθεν καὶ συνείθιζεν ὁ ἀοίδιμος νὰ λέγῃ· «Ἐγὼ οὐκέτι φοβοῦμαι τὸν Θεὸν, »ἀλλὰ ἀγαπῶ αὐτὸν, ἡ γὰρ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλ»λει τὸν φόβον.» Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀββᾶς Σισώης, ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ὄρος τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν εἰπόντα ἀδελφόν· Δὲν ἔφθασας, Πάτερ, εἰς τὰ μέτρα τοῦ Ἀντωνίου; πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Σισώης· Ἐὰν εἶχον ἕνα ἐκ τῶν λογισμῶν τοῦ Ἀντωνίου, ἤθελα γίνῃ ὅλος ὡς πῦρ. (σελ. 283. τοῦ Εὐεργετινοῦ.) Τοσοῦτον ὑπερέβη τοὺς ἄλλους ἀσκητὰς ὁ Ἀντώνιος.

Καὶ τοῦτο δὲ σημειοῦμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ Ὅσιοι Πατέρες οἱ ἐν τοῖς Μοναστηρίοις εὑρισκόμενοι, ἅμα ἐτέλουν τὴν ἑορτὴν τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ἀνεχώρουν ἐκ τῶν Μοναστηρίων των καὶ ἐπορεύοντο εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ὄρη καὶ σπήλαια· ἐκεῖ δὲ ἔμενον μέχρι τῆς ἑβδομάδος τῶν Βαΐων, κατὰ μίμησιν τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ἢ μᾶλλον κατὰ μίμησιν τοῦ Κυρίου, ὅς τις μετὰ τὸ Βάπτισμα τὸ ἐν Ἰανουαρίῳ γεγονὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκεῖ ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ἡμέρας. Κατὰ δὲ τὴν ἑβδομάδα τῶν Βαΐων συνηθροίζοντο πάλιν εἰς τὰ Μοναστήριά των, καὶ τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων ἔπρεπε νὰ εὑρεθῶσιν ὅλοι συνηθροισμένοι. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰ Τροπάρια τῆς ἑβδομάδος ταύτης τῶν Βαΐων συνεχῶς ἀναφέρονται τὰ λόγια ταῦτα, προσκαλοῦντα τοὺς Ὁσίους οὕτως·

«Οἱ ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, ἥ»κατε, ἀθροίσθητε σὺν ἡμῖν βαϊοφόροι, ὑπαντῆσαι »τῷ Βασιλεῖ καὶ Δεσπότῃ» (τῇ Παρασκευῇ.) Ὁμοίως καὶ τὸ πρῶτον Τροπάριον τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων ταύτην τὴν Σύναξιν τῶν Πατέρων ἀναφέρει λέγον· «Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συ»νήγαγε. Καὶ πάντες αἴροντες τὸν Σταυρόν του »λέγομεν», διότι ἐσήκοναν οἱ τρισόλβιοι Πατέρες οὗτοι τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς ὤμους των διὰ τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων καὶ τῶν θλίψεων τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Μόνος δὲ ὁ Ἅγιος Σάββας προσέμενεν ἕως οὗ ἐτέλει τὴν ἑορτὴν τοῦ γέροντός του Ἁγίου Εὐθυμίου, καὶ τότε ἐπορεύετο εἰς τὴν ἔρημον,

μεγάλους πειρασμοὺς ἔλαβεν ὑπὸ τῶν Δαιμόνων ὁ μακάριος, καθὼς διηγήθη αὐτοὺς ὁ τοῦτον μεταλαμβάνων Ἱερεύς· διότι ποτὲ μὲν οἱ Δαίμονες ἐρχόμενοι πρὸς τὸν Ὅσιον ὡς λησταὶ ἔδερον αὐτὸν ἕως θανάτου, ποτὲ δὲ ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν· ὡς φοβερὰ καὶ ἀλλόκοτα θηρία, καὶ ἄλλοτε κατὰ φαντασίαν ἐφούσκονον τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ καταποντίσῃ τὸ σπήλαιον μετὰ τοῦ Ἁγίου. Οἱ μὲν οὖν Δαίμονες μὴ δυνηθέντες νὰ μετακινήσωσι τὸν Ἅγιον ἐκ τοῦ τόπου του, ἔφυγον κατῃσχυμένοι· ὁ δὲ Ὅσιος διανύσας ἐπέκεινα τῶν ἐννενήκοντα ἐτῶν, ἐτελεύτησεν ἐκεῖ εἰς τὸ ἴδιον σπήλαιον, ὅτε ἐγένετο καὶ ἓν τοιοῦτον θαυμάσιον.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἁγίου, κυνηγοί τινες ἐπορεύθησαν ἀντικρὺ τοῦ ῥηθέντος σπηλαίου, ὅπου εὑρίσκετο τὸ Λείψανον αὐτοῦ, οἱ δὲ θηρευτικοί των κύνες ὑλάκτουν παταγοῦντες. Οἱ κυνηγοὶ λοιπὸν ἀκούσαντες τὰς ὑλακὰς τῶν κυνῶν ἐθεώρησαν καλῶς, καὶ ἰδοὺ βλέπουσιν ἀνθρώπινον χεῖρα νεύουσαν καὶ προσκαλοῦσαν αὐτούς· οὗτοι δὲ νομίσαντες ὅτι κάποιος ἐκ τῶν συντρόφων των θὰ εὗρε καλόν τι κυνήγιον, διέβησαν τὸν ποταμὸν μετὰ σπουδῆς, καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν φωνὴν τῶν σκύλων, ὑπῆγαν εἰς τὸ σπήλαιον. Καὶ ἄνθρωπον μὲν ζῶντα οὐδένα εὗρον, τὸ δὲ ἅγιον Λείψανον τοῦ Ὁσίου βλέπουσι κείμενον εὐτάκτως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁμοίως καὶ λύχνον ἀναμμένον ἐπὶ τοῦ Λειψάνου. Ἐκ τούτων ὅθεν γνωρίσαντες, ὅτι ἦτο Λείψανον ἁγίου ἀνθρώπου, ἐπροσκύνουν αὐτό, καὶ μετ' εὐλαβείας κατεφίλουν τὰ ἴχνη του· ἐπανελθόντες ἔπειτα εἰς τὴν πόλιν, ἐφανέρωσαν εἰς τὸν Ἀρχιερέα τὸ πρᾶγμα.

Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς παραλαβὼν τοὺς Ἱερεῖς καὶ τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν, ὑπῆγεν εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ οὕτως ἔλαβον τὸ ἅγιον Λείψανον μετὰ λαμπάδων, μύρων, ὑμνῳδιῶν καὶ ᾀσμάτων. Ἐπειδὴ δὲ διηγέρθη φιλονεικία μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν τῶν κατοικούντων εἰς τὴν Περαίαν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι κατῴκουν εἰς τὴν Βέῤῥοιαν, περὶ τοῦ ποῖοι πρέπει νὰ λάβωσι τὸ ἅγιον Λείψανον, οἱ χωρικοί, ἢ οἱ πολῖται, ἔκριναν αὐτοὶ εὔλογον νὰ ἀφήσωσι τὴν περὶ τούτου κρίσιν τῷ Ἁγίῳ· ὅθεν ἀναβιβάσαντες τὸ Λείψανον ἐπὶ ἁμάξης, καὶ δέσαντες αὐτὴν εἰς δύο ἀζεύκτους βόας, ἀφῆκαν αὐτοὺς νὰ ὑπάγωσιν ὅπου θελήσει ὁ Ἅγιος. Οἱ βόες λοιπὸν ταχέως διαβάντες τὸν ποταμόν, κατηυθύνθησαν εἰς τὴν Βέῤῥοιαν χωρὶς νὰ παρεκκλίνωσι παντάπασι τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐμβαίνοντες ἐν τῇ πόλει, ἐκόμισαν τὸ Λείψανον εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον τοῦ Ἁγίου, ὅπου πρότερον μὲν ἦτο Ναὸς τῆς Θεοτόκου, τώρα δὲ εἶναι Ναὸς τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ· ἐκεῖ λοιπὸν ἐσταμάτησαν, οἱονεὶ ἔλεγον, ὅτι ἐνταῦθα θέλει ὁ Ἅγιος νὰ τεθῇ τὸ ἑαυτοῦ Λείψανον. Ἔκτοτε οὖν ἐκεῖ εὑρισκόμενον τὸ Λείψανόν του, καὶ μάλιστα ἡ Ἁγία του κεφαλή, δαιμονῶντας ἐλευθερόνει, καὶ θαύματα διάφορα ἐνεργεῖ εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας. Τὸ δὲ ὄρος ἐκεῖνο, ὅπου ἔκειτο τὸ σπήλαιον τοῦ Ἁγίου, ἔγινε κατοικητήριον Μοναχῶν, καὶ τοσαῦτα ἀσκητήρια ἐκεῖ ἐκτίσθησαν, ὥστε ὠνομάσθησαν Σκήτη τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου. (Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου τούτου δὶς ἐξεδόθη ἐν ἰδίᾳ φυλλάδι.)

* Μνήμη τοῦ Εὐσεβοῦς Βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου.

✻ »Ἡ Βασιλεία ἐμποδὼν οὐχ ὡράθη * Θεοδόσιος.
»Σοί, ὦ Θεοδόσιε, πρὸς σωτηρίαν.

✻Ὁ εὐσεβέστατος καὶ ἀοίδιμος οὗτος Βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ μέγας ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἱσπανίαν, περιφανὴς ὢν κατὰ τὸ γένος, καὶ κατὰ τὴν ἀνδρίαν περιφημότατος. Ἀναδειχθεὶς δὲ στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Γρατιανοῦ, τοῦ υἱοῦ Οὐαλεντιανοῦ, ὕστερον ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου Βασιλέως εἰς τὸ Σύρμιον, τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ Ἰανουαρίου, ἐν ἔτει τοθ'. Ἐχρημάτισε δὲ ἄριστος Αὐτοκράτωρ, ὡς λέγει ὁ Μελέτιος, καὶ πολύ, ὡς πρὸς τὴν ἀγαθότητα, διέφερεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους Βασιλεῖς, μολονότι ἦτον ὀλίγον ὀξύθυμος, καὶ τούτου φανερὸν τεκμήριον οἱ πολλοὶ καὶ ἄδικοι φόνοι, οὓς ἐποίησεν ἐν Θεσσαλονίκῃ διὰ τὴν αἰτίαν τοῦ φονευθέντος τότε Βερίχου· ὀλίγον δὲ ἔλειψε τὰ αὐτὰ νὰ πράξῃ καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διὰ τὴν φθορὰν τῶν ἀνδριάντων τῆς Βασιλίσσης Πλακίλλης, τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἥ τις ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἀλλ᾽ ὅμως ἀπὸ μὲν τοῦ πρώτου διωρθώθη διὰ τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου Ἐπισκόπου Μεδιολάνων, ὅς τις ἐμπόδισεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ, καὶ ἱκανοποίησιν ἔδωκεν αὐτῷ, τὴν ὁποίαν οὐ μόνον ἐδέχθη ὑπὸ τῆς μετανοίας ἀναγκαζόμενος, ἀλλὰ καὶ νόμον ἐθέσπισεν, ἵνα ἡ ψῆφος, ἡ κατὰ τῶν ὑποκειμένων εἰς φόνον, μὴ λαμβάνῃ τέλος εὐθὺς, ἀλλὰ μετὰ τριάκοντα ἡμέρας. Ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου ἐμπόδισεν αὐτὸν ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Φλαβιανὸς διὰ τῆς πρεσβείας του, συνεργησάντων μεγάλως καὶ τῶν περὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἀσκητῶν, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Χρυσόστομος εἰς τοὺς λόγους τῶν ἀνδριάντων, καὶ ὡς ὁ Νικηφόρος Κάλλιςος λαμπρότατα ἐκτίθησι. Τόσην δὲ ἄκραν μετάνοιαν ἔδειξεν ὁ ἀοίδιμος, ὥστε ἠξιώθη νὰ ἐνεργῇ καὶ θαύματα. Ἱστορεῖ γὰρ ὁ Κεδρηνὸς, ὅτι ὁ Βασιλεὺς οὗτος θέλων νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Ἁγίους Τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐνεδύθη σχῆμα ἰδιωτικὸν, καὶ μεταβὰς εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως ἔκρουσε τὴν θύραν· ἀνοίξαντος δέ τινος ὑπηρέτου, εἰσῆλθε, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! ἐν ᾧ ὅλαι αἱ κανδῆλαι ἦσαν ἐσβεσμέναι, ὅλαι εὐθὺς ἥναψαν, ὡς ἐν πανηγύρει. Ἐκπλαγέντος δὲ τοῦ ὑπηρέτου διὰ τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον, καὶ ἀναγγείλαντος τοῦτο εἰς τὸν Πατριάρχην, οὗτος διὰ προσευχῆς ἐγνώρισε, ποῖος ἦτο, καὶ τὸν ἐμακάρισεν. Εὐτύχησε δὲ οὗτος ὁ Βασιλεὺς διὰ τὰ ἑπόμενα· πρῶτον, διότι κατὰ τὴν ἐποχήν του συναχθεῖσα ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ δευτέρα Σύνοδος, ἐν ἔτει τπά. ἐκήρυξε Θεὸν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ ἀκολούθως ἡρμηνεύθη τελείως ἡ περὶ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος Θεολογία· δεύτερον, ὅτι εἰς τοὺς καιρούς του ἤκμασαν ἄνδρες σοφώτατοι καὶ ἁγιώτατοι, ἔν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Δύσει· τρίτον, ὅτι ἐφάνη καθαιρέτης ἰσχυρὸς τῶν αἱρετικῶν καὶ εἰδωλολατρῶν· τέταρτον, ὅτι ἔγινε καλλίτεχνος, καὶ πέμπτον, ὅτι ἐγένετο καὶ Ἅγιος. Οὗτος ὁ Βασιλεὺς ἔγραψεν ἰδίαις χερσὶ τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ καθ᾽ ἑκάστην ἀνεγίνωσκεν αὐτό. Βασιλεύσας δὲ ἔτη δεκαεπτὰ (ἢ δεκαὲξ κατ᾽ ἄλλους), καὶ γενόμενος ἑξηκοντούτης, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ἐν Μεδιολάνοις, τῇ δεκάτῃ ἑβδόμῃ τοῦ Ἰανουαρίου ἐν ἔτει τϙέ. ἀφήσας τὸν μὲν υἱόν του Ἀρκάδιον Βασιλέα τῆς Ἀνατολῆς, τὸν δὲ Ὀνώριον, Βασιλέα τῆς Δύσεως. Τὸ Λείψανόν του κομίσαντες ἐνεταφίασαν εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν. Λέγει δὲ ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος, ὅτι ὁ Βασιλεὺς οὗτος συνεχῶς ἔλεγεν, ὅτι ἔχαιρε περισσότερον, ὅτι εἶναι μέλος τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἢ ὅτι ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς γῆς. (Ὅρα περὶ τούτου τὸν β΄. τόμ. τοῦ Μελετίου σελ. 403 καὶ τὴν Δωδεκάβιβλον τοῦ Δοσιθέου σελ. 246.) (1)

Ὁ Ὅσιος Ἀχιλλᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

»Ὅπλοις Ἀχιλλεὺς τὰς κάτω πορθεῖ πόλεις, Ἀχιλλᾶς.
»Πόνοις Ἀχιλλᾶς τὴν ἄνω πλουτεῖ πόλιν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐν τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Ἰουλιανοῦ, διότι αὐτὸ προεγράφη κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς, καθ᾽ ἣν καὶ ἑορτάζεται. Ὁμοίως περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδότου Ἐπισκόπου Κυρηνίας τῆς Κύπρου, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Μαρτίου, ὅτε καὶ ἐτελεύτησε.

(2) Περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου Ἀχιλλᾶ γράφει ὁ Εὐεργετινὸς (σελ. 393.) ὅτι ὑπῆγε ποτὲ πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ἡσαΐαν, καὶ εὗρεν αὐτὸν ἐν ᾧ ἔτρωγεν, ἔχοντα ἐν τῷ πινακίῳ ἅλας μόνον καὶ ὕδωρ. Ὁ δὲ Ἡσαΐας ἰδὼν τὸν Ἀχιλλᾶν, ἔκρυψε τὸ πινάκιον ὄπισθεν τῆς σπυρίδος τὴν ὁποίαν ἔπλεκεν, ἵνα μὴ σκανδαλίσῃ αὐτόν. Ὁ δὲ Ἀχιλλᾶς βλέπων αὐτὸν τρώγοντα, καὶ μὴ ἔχοντα ἔμπροσθέν του μηδὲν φαγητὸν, τὸν ἠρώτησε, τί ἔτρωγεν. Ὁ δὲ Ἡσαΐας ἀπεκρίθη· Συγχώρησόν μοι, Ἀββᾶ, ὅτι ἔκοπτον θαλλία φοινίκων ἐν τῷ καύματι καὶ βαλὼν εἰς τὸ στόμα μου ἄρτον ξηρὸν, δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν καταβιβάσω, ἅτε ξηρανθέντος ὑπὸ τοῦ καύματος τοῦ φάρυγγός μου· ὅθεν ἠναγκάσθην νὰ βάλω νερὸν καὶ ἅλας, ἵνα βρέξω εἰς αὐτὰ τὸν ἄρτον μου, καὶ δυνηθῶ νὰ τὸν φάγω. Τότε λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀχιλλᾶς· ἔλθετε νὰ ἴδητε, ὦ Πατέρες τῆς Σκήτεως, τὸν Ἡσαΐαν, ὁ ὁποῖος τρώγει ζωμίον, εὑρισκόμενος εἰς Σκῆτιν. Εἶτα λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐὰν θέλῃς νὰ τρώγῃς ζωμίον, ὕπαγε εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἰδοὺ ποίαν ἐγκράτειαν εἶχον τότε εἰς τὰς Σκήτας.

Πρὸς τοῦτον τὸν Ἀββᾶν Ἀχιλλᾶν ὑπῆγε ποτὲ γέρων τις, καὶ βλέπει αὐτὸν χύσαντα ἀπὸ τοῦ στό-

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΗ'. Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπων Ἀλεξανδρείας.

Εἰς τὸν Ἀθανάσιον.
»Ἀθανάσιον καὶ θανόντα ζῆν λέγω· Ἀθανάσιος.
»Οἱ γὰρ δίκαιοι ζῶσι καὶ τεθνηκότες.
Εἰς τὴν φυγὴν Κυρίλλου.
»Φυγῆς Κυρίλλου σήμερον μνήμην ἄγει, Κύριλλος.
»Ἀλλ' οὐ τελευτῆς τῆς ἀειμνήστου κτίσις (1).
»Τάρχυσαν (ἤτοι ἐνεταφίασαν μετὰ ταραχῆς καὶ κλαυθμοῦ) ὀγδοάτῃ δεκάτῃ νέκυν Ἀθανασίου.

Ἐκ τῶν δύο τούτων Πατέρων ἡμῶν, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀθανάσιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει τιή. καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ γενομένην πρώτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν ἔτει τκέ. Διάκονος ὢν καὶ ἀντικαθιστῶν τὸν τότε Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρον, ὅπου καὶ κατήσχυνε τὸν δυσσεβῆ Ἄρειον διὰ σοφῶν λόγων καὶ δι' ἀποδείξεων ἐκ τῶν Θείων Γραφῶν· κοιμηθέντος δὲ τοῦ μακαρίου Ἀλεξάνδρου, ἔγινε τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ ἐπειδὴ ὁ Κωνστάντιος, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἦτον Ἀρειανός, ἐξωρίσθη εἰς διαφόρους τόπους ὁ μέγας οὗτος Ἀθανάσιος, ὅς τις ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη τοὺς διωγμοὺς ὑφιστάμενος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον (2). Ὁ δὲ Ἅγιος Κύριλλος ἤκμασεν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υιέ. ἀνεψιὸς ὢν Θεοφίλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ γενόμενος διάδοχος. Οὗτος ἐχρημάτισε ἔξαρχος καὶ προστάτης τῆς ἐν Ἐφέσῳ ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τρίτης Συνόδου, τῆς ἐν ἔτει υλά. συγκροτηθείσης, καὶ τὸν δυσσεβῆ καθεῖλε Νεστόριον, ὁ ὁποῖος βλάσφημα πολλὰ κατὰ τῆς Ἁγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ὁ κακόδοξος, ἐδογμάτισε. Μὲ πολλὰ δὲ κατορθώματα καὶ ἀρετὰς ὁ Ἅγιος Κύριλλος διαλάμψας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.—Κατέλιπον ἀμφότεροι πολλὰ σοφὰ καὶ ἄξια πλείστου λόγου θρησκευτικὰ Συγγράμματα.

Ἦσαν δὲ, κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀθανάσιος, μέτριος μὲν τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἡλικίαν, ὀλίγον πλατὺς, κυρτὸς, χαρίεις εἰς τὸ πρόσωπον, φαλακρὸς εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡραῖον χρῶμα ἔχων, τὴν δὲ ῥῖνα κυρτὴν ὡς τοῦ ἱέρακος· εἶχε δὲ τὸ πρόσωπον ὄχι ἐπιμῆκες, τὰς σιαγόνας πλατείας, τὸ γένειον μέτριον, καὶ τὸ στόμα μικρὸν, δὲν ἦτο δὲ οὔτε πολὺ λευκὸς, ἀλλ' ἐλαμπρύνετο διὰ χρώματος ὑποξάνθου. Ὁ δὲ Ἅγιος Κύριλλος εἶχεν ὀλίγον τι ὡραιότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, τὰς ὀφρῦς δασείας καὶ μεγάλας, καὶ στρογγύλας μετ' εὐαρμοστίας, τὴν ῥῖνα καὶ τὰς παρειὰς μακρὰς, τὰ χείλη παχέα, τὸ μέτωπον μικρὸν, καὶ τὸ γένειον δασὺ καὶ μακρόν· ἦτο φαλακρὸς, τὴν δὲ κόμην εἶχε συνεστραμμένην καὶ βοστρυχοειδῆ, ὢν ὀλίγον ξαν-

ματός του αἷμα, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν, τί εἶναι τοῦτο; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Αὐτὸ τὸ αἷμα εἶναι λόγος σκληρὸς ἑνὸς ἀδελφοῦ, ὅς τις μὲ ἐλύπησε, καὶ ἐγὼ προσεπάθησα νὰ μὴ φανερώσω εἰς οὐδένα τὸν λόγον αὐτὸν, παρακαλέσας τὸν Θεὸν νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἐνθύμησίς του ἀπ' ἐμοῦ. Ὅθεν ὁ λόγος ἐκεῖνος αἷμα εἰς τὸ στόμα μου ἐγένετο, καὶ τώρα πτύσας αὐτὸν, ἀνεπαύθην, λησμονήσας τὴν λύπην. (αὐτόθι. σελ. 169.)

(1) Σημειοῦμεν ἐδῶ, ὅτι ἡ Κυρία Μνήμη τῆς τελευτῆς τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου δὲν εἶναι σήμερον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐννάτην τοῦ Ἰουνίου μηνός· σήμερον δὲ εἶναι μόνον ἡ Μνήμη τῆς φυγῆς τοῦ Ἁγίου, ὡς δηλοῖ τὸ δίστιχον τοῦτο, δηλαδὴ τῆς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Ἔφεσον ἴσως ἀναβάσεως αὐτοῦ. Ἀξία δὲ ἑορτῆς ἐκρίθη ἡ τοιαύτη τοῦ Ἁγίου φυγὴ, διότι ἐγένετο αἰτία πολλῶν ἀγαθῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· καθότι δι' αὐτῆς ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ τρίτη Σύνοδος συνεκροτήθη, ἡ τοῦ Νεστορίου βλάσφημος αἵρεσις ἐξωστρακίσθη, καὶ ἡ ὀρθοδοξία τῆς Πίστεως εἰς τὴν οἰκουμένην ἐκηρύχθη. Τὸ δὲ σιγῆς ὅπερ εὑρίσκεται ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις ἀντὶ τοῦ φυγῆς, τυπογραφικὸν σφάλμα ἐστίν.

(2) Σημείωσαι, ὅτι Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐγκώμιον γλαφυρὸν πλέκει εἰς τὸν μέγαν τοῦτον Ἀθανάσιον, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἀθανάσιον ἐπαινῶν, ἀρετὴν ἐπαι»νέσομαι» (σώζεται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις.) Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ δύο Βίοι σώζονται τοῦ μεγάλου τούτου Ἀθανασίου, ὧν ὁ μὲν εἷς ἄρχεται οὕτως· «Ἄλλοι μὲν ἄλλα», ὁ δὲ ἕτερος οὕτω· «Πολλοὶ μὲν »τῶν Ἁγίων».

θὸς καὶ ἔχων τὰς τρίχας μεμιγμένας, ἤτοι λευκὰς μὲ μαύρας. Τελεῖται δὲ ἡ Σύναξις αὐτῶν ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Ὅρα τὸν Βίον μὲν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου εἰς τὸν Νέον Θησαυρὸν, καὶ ἐγκώμιον αὐτοῦ εἰς τὴν Σαγήνην· τὸν Βίον δὲ τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδούλης.

»Σύνδουλον οὐκ ἔφριττε πῦρ Θεοδούλη, Θεοδούλη.
»Θεῷ τιθεῖσα δουλικῶς τὰς ἐλπίδας.

✻Κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σιή. ἐστάλη εἰς τὴν Ἀνάζαρβον πόλιν τῆς Κιλικίας Ἡγεμών τις, ὀνόματι Πελάγιος, ἵνα τιμωρήσῃ τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους Χριστιανούς. Τότε λοιπὸν καὶ ἡ Ἁγία αὕτη Θεοδούλη ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀναζάρβου καταγομένη, ἥ τις ὕστερον ὠνομάσθη Διοκαισάρεια καὶ Καισαραυγοῦστα, τανῦν δὲ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἂκ Ἰσὰρ, ἢ Ἂκ Σεράϊ, συνελήφθη ὡς Χριστιανὴ, καὶ παρεστάθη εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Πελαγίου. Ὅθεν ὁμολογήσασα τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιον πάντων, ἐκρεμάσθη ἐκ τῆς κόμης ἐπὶ κυπαρίσσου, καὶ εἶτα ἐπλήγωσαν τοὺς μαστούς της μὲ πεπυρωμένους ὀβελούς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἁγία εἶπε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ποῦ εἶναι οἱ θεοί σου; δεῖξόν μοι αὐτοὺς ἵνα τοὺς τιμήσω καθ' ὅσον δύναμαι, εὐθὺς καταβιβάζουσιν αὐτὴν, καὶ τὴν στέλλουσιν εἰς τὸν ναὸν τοῦ εἰδώλου Ἀδριανοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχον ἐκεῖ περίφημον καὶ περιβόητον.

Ἐμβαίνουσα λοιπὸν ἡ Ἁγία ἐν τῷ ναῷ, προσευχήθη εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν, καὶ μὲ μόνον τὸ ἐμφύσημά της ἔπεσεν εὐθὺς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ διηρέθη εἰς τρία τεμάχια, εἶτα δὲ ἐξελθοῦσα λέγει πρὸς τὸν Ἡγεμόνα· Εἴσελθε ἵνα βοηθήσῃς τὸν θεόν σου Ἀδριανὸν, διότι ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ κατεθραύσθη. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν δρομαῖος εἰσῆλθεν ἐν τῷ ναῷ, καὶ βλέπων χαμαὶ τὸν Ἀδριανὸν διῃρημένον εἰς τρία τεμάχια, ἐθρήνησε μετὰ ἀγανακτήσεως. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἔφθασε καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Βασιλέως, εὐθὺς ἐστάλη ὁ πρῶτος Ἄρχων, ὁ ὁποῖος διέμενεν ἐν τῷ Βασιλικῷ παλατίῳ τῷ εἰς τὴν πόλιν Ἀνάζαρβον εὑρισκομένῳ, ἵνα ἐξετάσῃ ἐὰν τοῦτο ἔχηται ἀληθείας, καὶ τότε νὰ ῥίψωσι τὸν Πελάγιον εἰς τὰ θηρία. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Πελάγιος, προσέπεσεν εἰς τὴν Ἁγίαν Θεοδούλην, παρακαλῶν αὐτὴν μετὰ δακρύων νὰ προσευχηθῇ πρὸς τὸν Θεὸν, ἵνα γίνῃ πάλιν τέλειον τὸ θραυσθὲν ἄγαλμα τοῦ θεοῦ των, καὶ νὰ κατασταθῇ πάλιν ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἵστατο πρότερον, ὑποσχόμενος, ἂν τοῦτο γίνῃ, νὰ πιστεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Χριστὸν, γενόμενος Χριστιανός.

Τότε ἡ Ἁγία προσευχήθη, καὶ εὐθὺς τὸ τεθραυσμένον εἴδωλον ἔγινεν ὁλόκληρον, καὶ ἀποκατέστη πάλιν ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ ὡς πρότερον, τὸ ὁποῖον εὑρὼν σῶον ὁ ἀπεσταλμένος Ἄρχων, ἐπανῆλθε καὶ εἰδοποίησε περὶ τούτου τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς προστάσσει τὸν Πελάγιον διὰ γραμμάτων, νὰ τιμωρήσῃ πρότερον τὴν Ἁγίαν μὲ διαφόρους τιμωρίας, καὶ ἔπειτα νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς πικρὸν θάνατον. Ὁ Πελάγιος λοιπὸν ἐπρόσταξε νὰ καταξεσχίσωσι τὰς σάρκας τῆς Ἁγίας μὲ πεπυρωμένους ὀβελοὺς, καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ὡς οὐδὲν ἐλογίζετο ἡ Μάρτυς τὰ βάσανα, ἠγανάκτει ὁ ταλαίπωρος καὶ τρισάθλιος, καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ πράξῃ. Τότε Ἑλλάδιος ὁ Κομενταρήσιος ἐκεῖ παριστάμενος, λέγει πρὸς τὸν Πελάγιον· Δὸς εἰς ἐμὲ τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἂν ἐγὼ δὲν καταπείσω αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀποκεφάλισόν με. Εὐθὺς λοιπὸν ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν νὰ πράξῃ ὅσα ἐστοχάζετο.

Ὅθεν ποιήσας πέντε καρφία, τὰ μὲν δύο ἐνέπηξεν εἰς τὰ ὦτα τῆς Ἁγίας, τὸ τρίτον εἰς τὸ μέτωπόν της, καὶ τὰ ἄλλα δύο ἐνέπηξεν εἰς τοὺς μαστοὺς αὐτῆς. Ἀφ' οὗ δὲ τὰ ἐκάρφωσεν ὅλα, ὕψωσεν ἡ Ἁγία τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας της εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ προσευχήθη εἰς τὸν Θεὸν, ὅπως χαρίσηται ὑπομονὴν εἰς αὐτὴν νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀνυπόφορον ἐκείνην βάσανον· ὅθεν μετ' ὀλίγον ἐδόθη εἰς τὴν Ἁγίαν ἡ ὑπομονὴ, τὴν ὁποίαν ἐζήτησε. Βλέπων δὲ ὁ Κομενταρήσιος

(1) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐν τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Μαρκιανοῦ, διότι τοῦτο προεγράφη εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Νοεμβρίου, καθ' ἣν καὶ ἑορτάζεται.

τὴν τοσαύτην ὑπομονὴν καὶ γενναιοκαρδίαν τῆς Ἁγίας, καὶ ὅτι τὴν πικρὰν ἐκείνην βάσανον ἐνόμιζεν ὡς οὐδέν, πρὸς τούτοις δὲ συλλογισθείς, καὶ ὅτι ἂν δὲν πεισθῇ ἡ Ἁγία νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, θὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωή του, καθὼς ὑπεσχέθη· τούτων, λέγω, ἕνεκα προσεκάλεσε τὴν Ἁγίαν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ παρεκάλει αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ εἴδωλα. Ἡ δὲ Ἁγία βλέπουσα τὸν φόβον ὑφ' οὗ ἐκεῖνος κατείχετο, προσηυχήθη ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὸν Θεόν· εἶτα διδάξασα αὐτὸν διὰ τῶν Θείων αὐτῆς λόγων, τὸν κατέπεισε νὰ γίνῃ Χριστιανός.

Ὅταν λοιπὸν ἐξημέρωσε, παρέστη εἰς τὸν Πελάγιον ὁ Κομενταρήσιος μετὰ τῆς Ἁγίας, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· Δὲν ἠδυνήθην νὰ πείσω τὴν δούλην τοῦ ὄντως ἀληθινοῦ Θεοῦ νὰ παρεκκλίνῃ τῆς ἀγαθῆς καὶ εὐθείας ὁδοῦ, ἣν βαδίζει, αὐτὴ δὲ μᾶλλον μετέβαλεν ἐμέ, καὶ μὲ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἕως τώρα εὑρισκόμην, φωτίσασα τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου μὲ τοὺς Θείους λόγους της, καὶ προσενεγκοῦσά με εἰς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πελάγιος, ἧναψεν ἀπὸ ὀργήν, καὶ ἐπρόσταξε νὰ κοπῇ ἡ κεφαλή του, καὶ νὰ ῥιφθῇ τὸ σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν· οὕτω δὲ ἐτελείωσεν ὁ μακάριος Ἑλλάδιος τὸ Μαρτύριον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Ἰανουαρίου. Τὴν δὲ Ἁγίαν ἐπρόσταξε νὰ ῥίψωσιν ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου, ἀπὸ τῆς ὁποίας διαφυλαχθεῖσα ἀβλαβής, προσηύχετο ἐν αὐτῇ καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Ὅθεν ἀπορῶν ὁ Ἡγεμών, ἐφώναζε μεγάλως, δὲν ἠξεύρω τί νὰ πράξω μὲ αὐτὴν τὴν βιαιοθάνατον! εἷς δὲ τῶν παρεστώτων, Βοηθὸς ὀνομαζόμενος, παράδος αὐτὴν εἰς ἐμέ, εἶπεν, ὦ Ἡγεμών, διότι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄφρων καὶ ἀνόητος, ὡς ἦτον ὁ Κομενταρήσιος, ἵνα πεισθῶ εἰς αὐτήν. Ὁ δὲ Ἄρχων παρέδωκεν αὐτῷ τὴν Ἁγίαν· καὶ λαβὼν ὁ Βοηθὸς τὴν Μάρτυρα εἰς τὸν οἶκόν του, ἐδέχθη καὶ αὐτὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς διδασκαλίας της, καὶ ἠλλοιώθη τὴν Θείαν ἐκείνην ἀλλοίωσιν τοῦ Κομενταρησίου. Παρέστη λοιπὸν τὴν ἐπιοῦσαν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Πελάγιον μετὰ τῆς Ἁγίας, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἔρχομαι, ὦ Ἡγεμών, νὰ σοὶ φανερώσω τὰ ἀφορῶντά με. Ἤξευρε ὅτι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ὅτι αἱ ἐλπίδες τῶν ὑποσχέσεών μου ἐφάνησαν μάταιαι καὶ κεναί, διότι κάλλιον εἶναι νὰ φανῶ ψεύστης καὶ νὰ γίνω συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ, ἢ νὰ ἀληθεύσω καὶ νὰ κερδίσω τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Ἀλλὰ καὶ σύ, ὦ Ἡγεμών, ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ὅτι σὲ ἐλύτρωσε ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ νὰ πιστεύσῃς εἰς αὐτόν, καθὼς ὑπεσχέθης· σὺ δέ, ὄχι μόνον τοῦτο δὲν ἔπραξας, ἀλλὰ καὶ ἐφάνης ἀχάριστος, καὶ τὴν εὐεργέτιδά σου Θεοδούλην παρέδωκας εἰς ἀνυποφόρους βασάνους. Ταῦτα τοῦ Βοηθοῦ εἰπόντος, ἐπρόσταξεν ὁ Πελάγιος καὶ ἀπέκοψαν τὴν τιμίαν του κεφαλήν· διὰ δὲ τὴν Ἁγίαν ἐπρόσταξε νὰ ἁπλωθῇ αὕτη ἐπὶ πεπυρωμένης ἐσχάρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ ῥαίνηται πίσσα, ἔλαιον καὶ κηρίον, ὅπως ἡ ἐσχάρα ἀνάπτηται περισσότερον. Καὶ ὁ μὲν Βοηθός, τελειώσας τὸ Μαρτύριόν του, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἡ δὲ Θεοδούλη προσευξαμένη, ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, καὶ ἅμα ἡ ἐσχάρα ἐδέχθη αὐτήν, ἐσκορπίσθη καὶ ἐσφενδόνισε πλῆθυν ἀνθράκων ἐναντίον τῶν ἐκεῖ παρεστώτων, κατακαύσασα τοὺς περισσοτέρους αὐτῶν· ὅθεν ἔρριψαν τὴν Ἁγίαν ἐν τῇ φυλακῇ. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιοῦσαν, ἠνάφθη μεγάλη κάμινος, ἔνθα ἐρρίφθη ἡ Ἁγία μετὰ τοῦ Εὐαγρίου, Μακαρίου καὶ ἄλλων πολλῶν Ἁγίων· καὶ ἐκεῖ ἔλαβον ὅλοι ὁμοῦ τὸ μακάριον τέλος τοῦ Μαρτυρίου καὶ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους παρὰ Κυρίου.

Οἱ διὰ τῆς Ἁγίας Θεοδούλης πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ὅ τε Ἑλλάδιος ὁ Κομενταρήσιος καὶ ὁ Βοηθός, ξίφει τελειοῦνται.

* »Θεῖον Βοηθόν, σὺν Κομενταρησίῳ, — Βοηθός.
»Δόξης κατηξίωσε Χριστοῦ τὸ ξίφος. — Ἑλλάδιος.

Ὁ Ἅγιος Εὐάγριος καὶ Μακάριος, οἱ διὰ τῆς Ἁγίας Θεοδούλης πιστεύσαντες, πυρὶ τελειοῦνται.

✠ »Βληθέντες εἰς πῦρ ὀσφράδια Κυρίῳ — Εὐάγριος.
»Ὤφθητε, Μακάριε Εὐάγριέ τε. — Μακάριος.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ξένη πυρὶ τελειοῦται.

»Ὁ Χριστὸς ἦλθε πῦρ βαλεῖν εἰς γῆν πάλαι· — Ξένη.
»Ξένη τρέχουσα καρτερεῖ τοῦτο ξένως.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκιανοῦ τοῦ ἀπὸ Κύπρου.

* »Καὶ Μαρκιανὸς ἆθλον ἤθλησε ξένον, * Μαρκιανός.
»Οὐχὶ πρὸς αἷμα, πρὸς δὲ ἀρχὰς τοῦ σκότους.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΘ΄. Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ συνωνύμων Μακαρίων, τοῦ τε ἀναχωρητοῦ καὶ Αἰγυπτίου, καὶ τοῦ πολιτικοῦ καὶ Ἀλεξανδρέως.

»Θανοῦσα θείων ἡ δυὰς Μακαρίων, Μακάριος.
»Ζωῆς μετέσχε τῆς μακαριωτάτης. Μακάριος.
»Γῆν Μακάρων λάχον ἐννεακαιδεκάτῃ Μακάριοι.

*Ἐκ τῶν δύο τούτων Ὁσίων Μακαρίων, ὁ μὲν κατήγετο ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν καὶ Αἰγύπτιος ἐπικαλεῖται, ὁ δὲ ἄλλος ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, διὸ καὶ Ἀλεξανδρεὺς λέγεται. Καὶ ὁ μὲν Αἰγύπτιος Μακάριος, ὅς τις ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τογ΄. ἐπωνομάζετο μέγας, καθὸ πρῶτος καὶ μεγαλείτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν. Αὐτὸς λοιπὸν, ἀγαπήσας τὴν ἀρετὴν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἐφάνη ἄμεμπτος καὶ ἀκατηγόρητος εἰς τὴν ζωὴν μέχρι τῶν τριάκοντα ἐτῶν τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον. Τόσην δὲ ὑπομονὴν ἔδειξεν εἰς τοὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως ὁ ἀοίδιμος, ὥστε, διὰ ὀλίγα ἔτη, ἠξιώθη νὰ λάβῃ τὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως καὶ τὴν κατὰ Δαιμόνων ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, ὡς ἐπίσης τὸ νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα, καὶ νὰ ποιῇ θαύματα· κατ' ἐπίμονον δὲ παράκλησιν τοῦ Ἀρχιερέως ἐδέχθη καὶ τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα, ἐπειδὴ δὲν ὑπέφερεν ἐκεῖνος νὰ κρύπτηται ὁ λύχνος ὑπὸ τὸν μόδιον. Οὗτος προεῖπεν εἴς τινα μαθητήν του, κλέπτοντα τὰ εἰς τοὺς πένητας διδόμενα ἀργύρια, ὅτι θέλει λάβῃ παρὰ Κυρίου ὀργὴν καὶ τιμωρίαν, ἐὰν δὲν παύσῃ καὶ διορθωθῇ· ἡ δὲ πρόρρησίς του ἐπραγματοποιήθη, διότι ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος, ἐπειδὴ δὲν διωρθώθη, ἐλεπρίασεν. Ἐκ τῶν χαρισμάτων δὲ τούτων τοῦ Ἁγίου πολλοὶ παρακινούμενοι, ἔτρεχον πρὸς αὐτὸν καὶ ἠνώχλουν τὴν ἡσυχίαν του· ὁ δὲ Ὅσιος κατασκευάσας λάκκον ὑπόγειον μὲ στροφὰς, ὡς κοχλίαν κατὰ τὸ εἶδος, εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεως σταδίου ἀπὸ τὸ κελλίον του, καὶ σκάψας διὰ τῶν χειρῶν του εἰς τὸ ἄκρον τοῦ λάκκου σπήλαιον, ὅταν ἤρχοντο πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ τὸν ἠνώχλουν, διήρχετο κρυφίως τοῦ λάκκου καὶ ἐκρύπτετο ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὅπου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν εὕρῃ. Περιττὸν δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ ὀλίγου φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, τὸ ὁποῖον ἔτρωγε καὶ ἔπινεν ὁ ἀοίδιμος, διότι καὶ αὐτὴ μόνη ἡ θεωρία τοῦ σώματός του ἐμαρτύρει τὴν ἄκραν ἐγκράτειαν, ἣν μετεχειρίζετο.

Ἦλθε ποτὲ αἱρετικός τις πρὸς τὸν Ἅγιον, ὁ ὁποῖος διεφιλονείκει τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν· ὅθεν ὁ μέγας Μακάριος ἀνέστησεν ἕνα νεκρὸν (1), ἵνα τὸν πληροφορήσῃ καὶ πείσῃ. Ἔλεγε δὲ ὁ Ὅσιος, ὅτι εἶναι δύο τάγματα Δαιμόνων, καὶ τὸ μὲν πολεμεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς διάφορα πάθη, ὀργῆς καὶ ἐπιθυμίας, τὸ δὲ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἀρχικὸν, πολεμεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ῥίπτει εἰς διαφόρους αἱρέσεις καὶ βλασφημίας καὶ πλάνας· τοῦτο δὲ τὸ ἀρχικὸν τάγμα τῶν Δαιμόνων ἀποστέλλει ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Σατανᾶς εἰς τοὺς μάγους καὶ εἰς τοὺς αἱρεσιάρχας. Οὗτος ὁ Ὅσιος τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατὰ ἐνέργειαν τοῦ Διαβόλου ἔτρωγε τριῶν μοδίων ἄρτους, καὶ ἔπινεν ἓν μέτρον οἴνου, τὸν ἔκαμε νὰ τρώγῃ μόνον τρεῖς λίτρας ψιλὰς ἄρτου (2). Μίαν φορὰν εἶδεν ὁ Ἅγιος οὗτος τὸν Διάβολον ἔχοντα τὰς μηχανάς του καὶ τὰ ἐργαλεῖά του ἐντὸς λ ηκύθου, ἤτοι ἀγγείου ἐλαίου· ὅθεν ἐρωτήσας αὐτὸν, ἔμαθε καὶ διώρθωσε τὸν Μοναχὸν Θεόπεμπτον, τὸν ἀπατώμενον ἀπὸ τὰς μηχανορραφίας τοῦ Διαβόλου. Οὗτος περιπατῶν εἰς τὴν ἔρημον,

(1) Οὗτος ὁ νεκρὸς ἦτον Ἕλλην, ἀναστηθεὶς δὲ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθη· εἶτα ἐγένετο καὶ Μοναχὸς, ὀνομασθεὶς Μίλης. Περὶ τούτου ἀναφέρει ὁ εἰς τὸ Σάββατον τῆς Τυρινῆς ᾀσματικὸς Κανὼν, ὁ τὰ ὀνόματα τῶν Ὁσίων Πατέρων δηλῶν κατ' ἀλφάβητον, Μίλην νεκρέγερτον αὐτὸν ὀνομάζων.

(2) Ἑκάστη ψιλὴ λίτρα περιέχει δώδεκα οὐγγίας,

εὗρε κρανίον τι τὸ ὁποῖον ἦτον ἱερέως τινὸς τῶν εἰδώλων· ἐρωτήσας δὲ αὐτὸ, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅτι, ὅταν προσφέρῃ εἰς τὸν Θεὸν τὰς προσευχάς του, τότε ἐλαφρύνονται ὀλίγον ἀπὸ τῆς βασάνου οἱ ἐν τῇ κολάσει εὑρισκόμενοι (1). Οὗτος ἀνέστησε καὶ ἄλλον νεκρὸν, ἵνα εἴπῃ ποῦ ἔκρυψε τὴν παρακαταθήκην τινῶν οἱ ὁποῖοι τὴν ἐζήτουν, καὶ πάλιν ἐπρόσταξεν αὐτὸν καὶ ἐκοιμήθη· προεῖπε δὲ καὶ ὅτι μέλλει νὰ ἐρημωθῇ ἡ Σκήτη. Διηγεῖται ὁ Ὅσιος Παλλάδιος διὰ τὸν Αἰγύπτιον τοῦτον Μακάριον, ὅτι εἷς ἀκόλαστος, ζητῶν νὰ ἑλκύσῃ εἰς σατανικὸν ἔρωτα γυναῖκα τινὰ σώφρονα καὶ μὴ δυνηθεὶς, κατέστησεν αὐτὴν μὲ διαβολικὰς μαγείας νὰ φαίνηται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς φορβάς· ὅθεν ὁ Ὅσιος οὗτος ἐπικαλούμενος τὸν Θεὸν, ἀποκατέστησεν αὐτὴν νὰ φαίνηται πάλιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους γυνὴ, καθὼς ἦτον ἐκ φύσεως (2).

Λέγεται δὲ περὶ τοῦ οὐρανίου τούτου ἀνδρὸς, ὅτι τὸν περισσότερον χρόνον τῆς ζωῆς του ἐσχόλαζε μᾶλλον εἰς τὴν μετὰ Θεοῦ νοερὰν ἕνωσιν, ἢ εἰς ὅλα τὰ ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν πράγματα τοῦ κόσμου. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θεάρεστα ἔργα καὶ θαύματα ὑπερφυσικὰ διαλάμψας ὁ φερωνύμως Μακάριος ὁ μέγας, καὶ ἐτῶν ἐννενήκοντα γενόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον). (3)

✻Ὁ δὲ Ἅγιος Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ὁ καὶ πολιτικὸς ὀνομαζόμενος (διότι μᾶλλον τοῦ Αἰγυπτίου διέτριβεν εἰς τὰς πόλεις καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνανεστρέφετο, διὰ τὴν τῶν πολλῶν διόρθωσιν), ἐχρημάτισεν Ἱερεὺς τῶν λεγομένων Κελλίων, μεταχειριζόμενος ἄκραν ἐγκράτειαν καὶ ὑπομονήν· ὅθεν καὶ ἔλαβε τὴν χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ. Τούτου τὰς ἀρετὰς θαυμάσας ὁ μέγας Ἀντώνιος, εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἰδοὺ ἐπανεπαύθη τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ σὲ, καὶ θέλει γίνῃς κληρονόμος τῶν καλῶν ἀρετῶν. Οὗτος ὁ Ὅσιος, ὅταν ἤκουε περί τινος Μοναχοῦ, ὅτι ἔπραττε ἔργον καὶ κατόρθωμα ἀσκητικὸν, ἐλάμβανε ζῆλον ἐν τῇ ψυχῇ του, καὶ κατὰ μίμησιν ἐκείνου ἔπραττε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον κατόρθωμα. Ὅθεν ἀκούσας, ὅτι οἱ Μοναχοὶ, οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὰ Τάβεννα, καὶ διὰ τοῦτο Ταβεννησιῶται ὀνομαζόμενοι, καθ' ὅλην τὴν μεγάλην τεσσαρακοστὴν δὲν ἔτρωγον φαγητὸν μεμαγειρευμένον, τοὺς ἐμιμήθη καὶ αὐτὸς, καὶ δι' ἑπτὰ ἔτη δὲν ἔφαγε μεμαγειρευμένον φαγητὸν, ἐκτὸς λαχάνων ὠμῶν καὶ βρεκτῶν ὀσπρίων. Ἄλλοτε ἤκουσεν, ὅτι ἄλλος τις Ὅσιος ἔτρωγε μόνον μίαν λίτραν ἄρτου· ὅθεν ἐβίασε καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτόν του καὶ ἔτρωγεν ἐπὶ τρία ἔτη τέσσαρας, ἢ πέντε οὐγγίας, ἔπινε δὲ καὶ τόσον ὀλίγον ὕδωρ, ὅσον ἦτον ἀνάλογον καὶ ἀρκετὸν εἰς τὸν ὀλίγον ἄρτον, τὸν ὁποῖον ἔτρωγε.

Πορευθείς ποτε εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ταβεννησιωτῶν ἵνα μάθῃ ἑκάστου τὴν πολιτείαν, καὶ ἐλθούσης τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς, εἶδεν ὅτι, ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἔτρωγον μόνον τὴν ἑσπέραν ἑκάστης ἡμέρας, ἄλλοι δὲ ἀνὰ δύο ἡμέρας, ἄλλοι ἀνὰ τρεῖς, καὶ ἄλλοι ἀνὰ πέντε, ἄλλοι δὲ καθ' ὅλην τὴν νύκτα προσευχόμενοι εἰργάζοντο τὴν ἡμέραν. Ταῦτα, λέγω, βλέπων ὁ Ὅσιος, ἐστάθη ὄρθιος ὁ μεγαλόψυχος ἐν γωνίᾳ κέλλας τινὸς, καὶ βρέξας φοινίκια, εἰργάζετο ἕως οὗ ἐτελειώθη ὅλη ἡ τεσσαρακοστὴ, καὶ ἔφθασε τὸ Πάσχα. Κατὰ τὰς ἡμέρας δὲ ταύτας δὲν ἔκλινε γόνυ, δὲν ἐκάθησε, δὲν ἐπλαγίασεν εἰς κλίνην, δὲν ἔφαγε τελείως ἄρτον, οὔτε ἔπιεν ὕδωρ, ἐκτὸς μόνον

(1) Βάσανος καὶ κόλασις ἐννοεῖται ἐδῶ, ὄχι ἡ καθολικὴ, διότι αὐτη ἀκόμη δὲν ἐδόθη εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀλλὰ ἡ μερικὴ, ἥ τις εἶναι λύπη καὶ θλῖψις καὶ σκότος· τὰ ὁποῖα λαμβάνουν οἱ ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ Ἅδου εὑρισκόμενοι ἁμαρτωλοὶ, ἕως τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας.

(2) Προστίθησι δὲ καὶ τοῦτο ὁ Παλλάδιος, ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Ἅγιος ἰάτρευσε τὴν ἀνωτέρω γυναῖκα ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τοιαύτην συμβουλὴν λέγων· Γύναι, μὴ λείπῃς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῶν Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μεταλάμβανε συνεχῶς, διότι αὕτη ἡ διαβολικὴ ἐνέργεια σοὶ ἠκολούθησεν, ἐπειδὴ δὲν μετέλαβες πέντε ἑβδομάδας, καὶ ἐκ τούτου εὗρεν εὐκαιρίαν ὁ Διάβολος καὶ σὲ ἐπείραξε. Μέγας δὲ τῇ ἀληθείᾳ λόγος γράφεται περὶ τοῦ μεγάλου τούτου Μακαρίου παρὰ τῷ Εὐεργετινῷ σελ 592. δηλαδὴ, ὅτι αὐτὸς ἔγινε Θεὸς ἐπίγειος, καθὼς ἐστι γεγραμμένον· ὥσπερ γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς σκέπων τὸν Κόσμον, οὕτω καὶ ὁ Ἀββᾶς Μακάριος σκέπων ἦν τὰ ἐλαττώματα ἃ ἔβλεπεν, ὡς μὴ βλέπων, καὶ ἃ ἤκουεν, ὡς μὴ ἀκούων.

(3) Εἰς τοῦτον ἀποδίδονται αἱ 50 Πνευματικαὶ Ὁμιλίαι τυπωθεῖσαι πολλάκις, καὶ τελευταῖον τῷ 1857 ἐκδοθεῖσαι ἐν Βενετίᾳ μετ' ἐπιμελείας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Ζερβοῦ. Σ. Ε.

ἀπὸ φύλλα κραμβολαχάνου τὰ ὁποῖα ἔτρωγεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ καθ' ἑκάστην Κυριακὴν, ὅσον μόνον ἵνα φαίνηται εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι τρώγει.

Ἄλλοτε ὁ Ὅσιος δὲν ἐμβῆκεν ὑπὸ στέγην κελλίου εἴκοσιν ὁλόκληρα ἡμερονύκτια, ἵνα μόνον νικήσῃ τὸν ὕπνον· ὅθεν δὲν ἐκοιμήθη κατ' αὐτὰ τελείως, ἀλλὰ τὴν μὲν ἡμέραν ἐκαίετο ὑπὸ τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου, τὴν δὲ νύκτα ἐπήγνυτο ὑπὸ τῆς ψυχρότητος. Οὗτος ἐφιλονείκησε καὶ ἠγωνίσθη ποτὲ ἵνα μὴ ἀποσπάσῃ τὸν νοῦν του ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ πέντε ἡμέρας· καὶ τοσοῦτον παρώργισε τὸν Διάβολον, ὥστε ἐκεῖνος ἐπυρπόλησε τὸ ψαθίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ Ὅσιος, καὶ ὅσα ἄλλα εἶχεν εἰς τὸ κελλίον του. Μίαν φορὰν δὲ ἠνώχλησεν ὁ λογισμὸς τὸν Ὅσιον ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπως ὠφεληθῇ ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων Ὁσίων, αὐτὸς δὲ πεσὼν κατὰ γῆς, ἐξήπλωσε τοὺς πόδας του, καὶ ἔλεγε· Σύρετέ με σεῖς, Δαίμονες, διότι ἐγὼ θεληματικῶς μὲ τοὺς ἰδίους μου πόδας εἰς ἄλλο μέρος δὲν πορεύομαι. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἠνωχλεῖτο ἀπὸ τὸν λογισμὸν, ἐφορτόνετο ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης του σπυρίδα πλήρη ἄμμου, καὶ ἐπορεύετο εἰς ἄλλο τι μέρος, νικήσας τοιουτοτρόπως τὸν ἐνοχλοῦντα λογισμὸν, χάριτι τοῦ Χριστοῦ.

Ἠνωχλήθη ποτὲ ὁ Ὅσιος ὑπὸ τοῦ Δαίμονος τῆς πορνείας, διὸ ὑπῆγεν εἰς τὴν πανέρημον, καὶ ἐμβῆκεν ἐντὸς βαλτώδους τόπου, ἔνθα ἔμεινεν ἐπὶ ἓξ μῆνας· καὶ τοσοῦτον κατεπλήγωσαν τὸ σῶμά του οἱ ἐκεῖ εὑρισκόμενοι ὡς σφῆκες μεγαλώτατοι κώνωπες, ὥστε ἐγέμισαν ἀπὸ πρίσματα καὶ πληγὰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του. Ὅθεν ἐπανελθὼν μετὰ ἓξ μῆνας εἰς τὸ κελλίον του, ἀπὸ ἄλλο τι δὲν ἐγνωρίζετο ὅτι εἶναι ὁ Μακάριος, εἰμὴ ἀπὸ μόνην τὴν φωνὴν, διότι ἠλλοιώθη ὅλον του τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὡμοίαζε μὲ τοὺς λεπρωμένους. Οὗτος ἔσκαπτε ποτὲ φρέαρ, καὶ ἐκεῖ ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ μία ἀσπὶς, ἡ ὁποία ἐδάγκασε τὸν Ὅσιον εἰς τὰς χεῖρας θανατηφόρως· ὁ δὲ Ὅσιος λαβὼν αὐτὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν του ἐκ τῶν χειλέων καὶ τῆς σιαγόνος, ἐξέσχισεν αὐτὴν λέγων, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν σε ἔστειλε, πῶς σὺ ἐτόλμησας νὰ μὲ δαγκάσῃς; Μίαν φορὰν ἐκάθητο ὁ Ὅσιος εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἐλάλει εἰς τοὺς παρεστῶτας ἀδελφοὺς τὰ πρὸς ὠφέλειαν. Τότε ἔρχεται ἐκεῖ σῦς ἀγρία (μία ἀγριογουροῦνα), ἥ τις φέρουσα τὸ τέκνον της τὸ ὁποῖον ἦτο τυφλὸν, τὸ ἔῤῥιψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἁγίου, καὶ ὁ Ὅσιος πτύσας εἰς τοὺς τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ζώου, ἔκαμεν αὐτὸ νὰ ἀναβλέψῃ· ἐκείνη δὲ λαβοῦσα τὸ γέννημά της ἀνεχώρησε, καὶ τὸ πρωὶ ἔσπευσε νὰ φέρῃ εἰς τὸν Ὅσιον δέρμα μέγα προβάτου. Ὁ δὲ Ἅγιος εἶπε πρὸς αὐτήν· Ἐγὼ τὰ ἐξ ἀδικίας πράγματα δὲν δέχομαι. Καὶ ἡ σῦς κλίνασα τὴν κεφαλὴν, ἐξῆλθε τῆς αὐλῆς.

Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ ἐποίησε καὶ τὰ θαύματα ταῦτα ὁ Ὅσιος. Ἰάτρευσεν ἀνάξιόν τινα Ἱερέα, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ἐφαγώθη ὅλη ἕως εἰς τὸ κόκκαλον, ἀφ' οὗ πρότερον ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἱερουργῇ εἰς τὸ ἑξῆς ἀναξίως, ὅπερ ἦτο τὸ αἴτιον τοῦ τοιούτου πάθους καὶ τῆς ἀσθενείας του, καθὼς καὶ ὁ Ἅγιος τοῦτο προεῖπεν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ καὶ εὐγενῆ τινα καὶ παράλυτον παρθένον, ἥ τις ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἐκ Θεσσαλονίκης, ὑγιᾶ ἐποίησεν ὁ Ἅγιος, καὶ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο πρισμένον καὶ ἔκβαλλε νερὸν ἀπὸ ὅλας του τὰς αἰσθήσεις, ἐθεράπευσε δοὺς αὐτὸ ὑγιὲς εἰς τὸν πατέρα του. Τοσοῦτον δὲ πλῆθος δαιμονισμένων ἰάτρευσεν ὁ Ὅσιος οὗτος, ὥστε σχεδὸν δὲν ἔχει ἀριθμόν. Καὶ οὗτος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Μακάριος εἶδεν ἐπίσης τὸν Διάβολον (καθὼς τὸν εἶδε δηλαδὴ καὶ ὁ προῤῥηθεὶς Αἰγύπτιος) κρατοῦντα τὰ εἴδη καὶ ἐργαλεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπλάνα τοὺς Μοναχούς· ἐφανέρονε δὲ ταῦτα ὁ μιαρὸς αἰνιγματωδῶς δι' ἑνὸς τρυπημένου φορέματος, τὸ ὁποῖον ἐφόρει, καὶ διά τινων καλοκυνθίων, τὰ ὁποῖα ἐσήκονεν. Οὗτος ὁ Ὅσιος περιπατήσας ποτὲ μακρὸν δρόμον, ἐμβῆκεν ἐν τῷ κηποταφείῳ τοῦ Ἰαννῆ καὶ Ἰαμβρῆ, τῶν ἐπὶ τοῦ Φαραὼ μάγων, καὶ πάλιν ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ πάθῃ οὐδὲν κακὸν ὑπὸ τῶν Δαιμόνων. Εἶχε δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος σῶμα μικρὸν καὶ κολοβὸν, καὶ ὀλίγας τρίχας εἰς τὰ χείλη καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος, διότι ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τῶν ἀσκητικῶν κόπων οὐδὲ τρίχας ἀνέδιδε. Μὲ τοσαύτην λοιπὸν πολιτείαν καὶ θαύματα διαλάμψας καὶ οὗτος ὁ Θεῖος Μακάριος, ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ.

Μετὰ τούτων τῶν δύο Μακαρίων συνταξιδεύοντες ἐνδοξότατοι τινὲς Τριβοῦνοι τοῦ Βασιλέως, ἐθαύμαζον τὴν εὐτέλειαν καὶ πτωχείαν του, ὅθεν εἷς ἐξ αὐτῶν εἶπε· Μακάριοι εἶσθε σεῖς οἵ τινες περιπαίζετε τὸν κόσμον. Ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς Μακάριος ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· Ἡμεῖς μὲν ἐνε-

παίξαμεν τὸν κόσμον, ὁ δὲ κόσμος ἐμπαίζει σᾶς. Πλὴν ἤξευρε καλῶς, ὅτι καὶ ἡμεῖς Μακάριοι ὀνομαζόμεθα, καθὼς σὺ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς μᾶς ὠνόμασας. Ταῦτα δὲ εἰπόντος τοῦ Ἁγίου, κατενύχθη ὁ Τριβοῦνος, καὶ καταφρονήσας τὰ λαμπρὰ τοῦ βίου, ἀπετάξατο τοῖς ἑαυτοῦ ὑπάρχουσι, καὶ ἔγινε Μοναχός. (Περὶ τοῦ Ἀλεξανδρέως Μακαρίου ὅρα καὶ εἰς τὸ Λαυσαϊκόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εὐφρασίας.

»Ψεύδει σοφῷ φυγοῦσα σαρκὸς τὴν ὕβριν,
»Ἀθλεῖς ἀληθῶς ἐκ ξίφους, Εὐφρασία. — Εὐφρασία.

Η Ἁγία αὕτη ἦτον ἐκ τῆς πόλεως τῆς Νικομηδείας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σϥ'. καταγομένη ἀπὸ γένος ὀνομαστὸν καὶ ἔχουσα γνώμην σώφρονα καὶ εὐσεβῆ. Αὕτη λοιπὸν διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανή, καὶ μὴ πεισθεῖσα νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τοὺς Δαίμονας, δέρεται δυνατά, καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενεν εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ Πίστεως παρεδόθη εἰς ἕνα βάρβαρον ὅπως τὴν ἀτιμάσῃ. Ἐξηπατήθη ὅμως αὐτὸς ὑπὸ τῆς Ἁγίας μὲ τοιοῦτον σοφὸν τρόπον. Ὑπεσχέθη ἡ Ἁγία εἰς τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον, ὅτι ἐὰν αὐτὸς δὲν τὴν πειράξῃ, θέλει τῷ δώσει ἰατρικόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου θέλει διαμένῃ ἄτρωτος ἐναντίον παντὸς ξίφους καὶ κονταρίου ἐχθρικοῦ. Ταῦτα δὲ λέγουσα, προσέθηκε καὶ τοῦτο, ὅτι, ἐὰν θέλῃς νὰ πληροφορηθῇς ὅτι ὅπερ σοὶ λέγω εἶναι ἀληθές, δοκίμασον εἰς τὸν ἐδικόν μου λαιμόν· καὶ εὐθὺς ἐξέτεινε τὸν λαιμόν της. Ὁ δὲ βάρβαρος νομίσας ὅτι τῷ λέγει ἀληθῆ, καὶ κτυπήσας δυνατώτερα εἰς τὸν λαιμόν της διὰ τοῦ ξίφους, ἀπέκοψε τὴν ἁγίαν αὐτῆς κεφαλήν· καὶ οὕτω μείνασα ἀμόλυντος, ἔλαβεν ἡ μακαρία τὸν ἄφθαρτον στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γέγονεν ἡ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

»Ἔχει νεκρὸν σὸν ἡ καλὴ μετοικία, — Γρηγορίου
»Καλῶ γάρ, ὡς σύ, τοὺς Ἀποστόλους, Πάτερ (1). — Ἀνακομιδῇ.

(2) Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν Νικαίᾳ γενομένου μεγίστου θαύματος, ὅτε ὁ μέγας Βασίλειος διὰ προσευχῆς ἠνέῳξε τὰς πύλας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ παρέθετο αὐτὴν τοῖς Ὀρθοδόξοις.

* »Πῶς οὐκ ἂν ἦρε, Βασίλειε, τὰς πύλας — Θαῦμα
»Μέγας Ναός σοι, τῷ ναῷ τῷ ἐμψύχῳ; — Βασιλείου.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου τοῦ Γαλλησιώτου καὶ Ὁμολογητοῦ, ὅς τις ἐχρημάτισεν ἐν ἔτει ασν'.

✠ »Κτείνει Δαβὶδ μὲν ἀλλόφυλον σφενδόνῃ,
»Κτείνει δὲ Μελέτιος Αὐσόνων πλάνην (3). — * Μελέτιος.

* Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας τῶν Ἀνατολικῶν Γραικῶν μονομάχου καὶ ὑπερμάχου καὶ φύλακος.

✠ »Κρατεῖ μὲν Ἄτλας μυθικῶς ὤμοις Πόλον,
»Κρατεῖ δ' ἀληθῶς Μάρκος Ὀρθοδοξίαν (4). — * Μάρκος.

* Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου Ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Οὕτω γὰρ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ἐν τῷ Συντακτηρίῳ λόγῳ τῷ εἰς τοὺς ἑκατὸν πεντήκοντα Ἐπισκόπους τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς δευτέρας Συνόδου λέγει περὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων· «Χαίρετε Ἀπόστολοι, ἡ καλὴ με»τοικία.» Σημείωσαι ὅτι λόγος εὑρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων διαλαμβάνων περὶ τῆς ἐπανόδου τῶν λειψάνων τοῦ Θείου τούτου Γρηγορίου, οὗ ἡ ἀρχή· «Πανήγυριν ἱερὰν καὶ ὑπέρλαμπρον».

(2) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη Λουκιλλιανοῦ, Παύλης καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς νηπίων, Κλαυδίου, Ὑπατίου, Παύλου καὶ Διονυσίου· αὕτη γὰρ γράφεται μετὰ τοῦ Συναξαρίου αὐτῶν κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Ἰουνίου.

(3) Τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου μετέφρασεν ἡ ἐμὴ ἀναξιότης, καὶ ὅρα τοῦτον ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ· συνέγραψα δὲ καὶ Ἀκολουθίαν εἰς αὐτόν.

(4) Εἰς τὸν Ἅγιον Μάρκον τὸν Ἐφέσου Ἀκολου-

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Κ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ μεγάλου.

»Τί κοινὸν, Εὐθύμιε, σοὶ καὶ τῷ βίῳ, Εὐθύμιος.
»Πρὸς Ἀγγέλους ἄπαιρε τοὺς ξένους βίου.
»Λῆξε βίου Εὐθύμιος εἰκάδι ἠϋγένειος.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ μέγας Εὐθύμιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Γρατιανοῦ ἐν ἔτει τοζ'. (1), καταγόμενος ἐκ τῆς Μελιτινῆς τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ πιστῶν, Παύλου καὶ Διονυσίας ὀνομαζομένων. Καθὼς δὲ ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης ἐγεννήθη ὑπὸ στείρας μητρὸς, οὕτω καὶ ὁ Ὅσιος οὗτος Εὐθύμιος, καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Εὐθύμιος παρὰ Θεοῦ, πρὸ τῆς συλλήψεώς του· διότι παρακαλούντων τῶν γονέων του τὸν Θεὸν νὰ τοῖς δώσῃ τέκνον, ἐγένετο εἰς αὐτοὺς φωνὴ δι' Ἀγγέλου, ἥτις ἔλεγεν, ὅτι νὰ εὐθυμῶσι καὶ νὰ χαίρωσιν, ἢ μᾶλλον νὰ εὐθυμῶσι καὶ νὰ χαίρωσιν ἅπαντες καὶ ὄχι μόνον οἱ γονεῖς του, καθότι ἅμα τῇ γεννήσει τοῦ παιδίου μέλλει νὰ καταλυθῇ πᾶσα αἵρεσις, καὶ ἐντελὴς εἰρήνη θὰ χαρισθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ὠνομάσθη ὁ Ὅσιος οὗτος Εὐθύμιος. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου, προσεφέρθη ὁ Ὅσιος ὑπὸ τῆς μητρός του εἰς τὸν Εὐτρώϊον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Μελιτινῆς, καὶ ὑπ' αὐτοῦ συνηριθμήθη εἰς τὸ τάγμα τῶν κληρικῶν, ἤτοι ἔγινεν Ἀναγνώστης. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέδωκεν εἰς τὴν τῶν ἱερῶν μαθημάτων παιδείαν, καὶ ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς ἐναρέτους κατὰ τὴν αὔξησιν τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς, ἠναγκάσθη τούτου ἕνεκα νὰ χειροτονηθῇ Πρεσβύτερος, καὶ νὰ δεχθῇ τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν ἀσκητηρίων καὶ Μοναστηρίων. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔννατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ συγκατῴκησε μετὰ τοῦ Ὁσίου Θεοκτίστου ἔν τινι σπηλαίῳ, κειμένῳ ἐν τῷ ὄρει· ἐκεῖ δὲ κατοικῶν ὁ Ὅσιος, πολλοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσεν ἀπὸ δεινὰ πάθη καὶ ἀσθενείας.

Λέγεται δὲ, ὅτι καὶ ὁ Ὅσιος οὗτος δι' ὀλιγίστων ἄρτων ἔθρεψε τετρακοσίους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἦλθον εἰς τὸ Μοναστήριον. Ὄχι μόνον δὲ αὐτὸς ἔλυσε τὴν στείρωσιν τῆς μητρός του καὶ ἐγεννήθη, ἀλλὰ καὶ ἄλλας στείρας καὶ ἀτέκνους γυναῖκας ἀπέδειξε γονίμους καὶ πολυτέκνους διὰ προσευχῆς του. Αὐτὸς ἤνοιξε τὰς πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, καθὼς καὶ ὁ μέγας Ἠλίας, καὶ κατέφερε βροχὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἐθεράπευσε τὴν γῆν, πάσχουσαν ὑπὸ ἀκαρπίας. Ἐφανέρωσε δὲ τὴν ἐσωτερικὴν λαμπρότητα τῆς ψυχῆς τοῦ Θείου Εὐθυμίου ὁ στύλος τοῦ πυρὸς, τὸν ὁποῖον εἶδον οἱ παρεστῶτες, ὅτι κατέβη ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς ἐν ᾧ ἐλειτούργει ὁ Ἅγιος τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, καὶ ἐλάμπρυνε τὸν Ὅσιον ἕως οὗ ἐτελείωσεν ὁ καιρὸς τῆς ἱερουργίας. Σημεῖον δὲ καὶ ἀπόδειξις τῆς τελείας καθαρότητος καὶ ἁγνείας τοῦ Ὁσίου τούτου ὑπῆρξε, τὸ νὰ βλέπῃ νοερῶς μὲ τὸ διορατικὸν ὄμμα τῆς ψυχῆς τὰς διαθέσεις καὶ καταστάσεις τῶν ψυχῶν ἐκείνων, ὅσαι ἐπλησίαζον ἵνα μεταλάβωσι τὰ ἄχραντα Μυστήρια, ἤγουν ποῖος μὲν μεταλαμβάνει μετὰ καθαρᾶς συνειδήσεως, καὶ ποῖος μετὰ ἀκαθάρτου καὶ μεμολυσμένης. Φθάσας δὲ εἰς τὸ ἐννενηκοστὸν ἕβδομον ἔτος τῆς ζωῆς του, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτο δὲ, κατὰ μὲν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου, χαρίεις, κατὰ δὲ τὸν τρόπον τῆς ψυχῆς ἁπλοῦς καὶ εὐπροσήγορος, κατὰ τὸ χρῶμα λευκὸς, καὶ κατὰ τὴν ἠθίαν γλαφυρὰν συνέγραψεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, διὰ προτροπῆς τοῦ ἱερολογιωτάτου Διδασκάλου κυρίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, τοῦ σχολαρχοῦντος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ· καὶ εἴθε νὰ ἐκδοθῇ καὶ εἰς τὸ φῶς διὰ τοῦ τύπου, τῇ συνεργίᾳ τινὸς φιλομάρχου. Τὸν δὲ κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ, τὸν παρὰ τοῦ αὐτοῦ κυρ. Ἀθανασίου συγγραφέντα ῥητορικῶς, ὅρα ἐν τῷ βιβλίῳ τῷ Ἀντίπαπαν καλουμένῳ.

(1) Ἐν δὲ τῷ Ὡρολογίῳ γράφεται ὅτι ἦτον ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος κατὰ τοὺς χρόνους Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ἐν ἔτει υ'. καὶ ὅτι ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει υξε'. ἐπὶ τῆς Βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου. Οὗτος ὁ Ὅσιος διώρθωσεν Εὐδοκίαν τὴν Βασίλισσαν, πεσοῦσαν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοφυσιτῶν, καὶ ὅρα εἰς τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Αὐγούστου· ὁμοίως διώρθωσε καὶ τὸν Ὅσιον Γεράσιμον, τὸν Ἰορδανίτην, τὸν ἐξ ἀπάτης πεσόντα εἰς τὴν αὐτὴν αἵρεσιν, καὶ ὅρα εἰς τὴν τετάρτην Μαρτίου.

λικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος εὐπρεπὴς καὶ σεμνός· εἶχε τὰς τρίχας λευκάς, καὶ τὸ γένειον μακρὸν, φθάνον μέχρι τῶν μηρῶν του.

Λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἁγίου τούτου, ὅτι ὅταν ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ Μοναχός τις, ὁ ὁποῖος ἐνομίζετο μὲν, κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὅτι ἦτο σώφρων καὶ ἐγκρατὴς καὶ ἅγιος, κατὰ δὲ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ τὴν καρδίαν ἦτον ἀκόλαστος καὶ ἀκρατὴς, ἅτε συγκατατιθέμενος καὶ γλυκαινόμενος εἰς τοὺς αἰσχροὺς λογισμούς· ὅταν, λέγω, ὁ Μοναχὸς οὗτος ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἔβλεπεν ὁ μακάριος Εὐθύμιος ἕνα Ἄγγελον, ὅστις ἐκράτει κοντάριον μὲ τρεῖς ὀδόντας, καὶ δι' αὐτοῦ ἀνέσπα βιαίως τὴν ψυχὴν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Μοναχοῦ, καὶ ἤκουσε καὶ φωνὴν, ἡ ὁποία ἐφανέρονε τὰ κρυπτὰ καὶ αἰσχρὰ διανοήματα τοῦ ἀποθανόντος. (1) Τελεῖται δὲ ἡ τοῦ Ὁσίου Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βάσσος τὰς χεῖρας τμηθεὶς τελειοῦται.

»Χεῖρας Βάσσου τέμνουσι χεῖρες δημίων, Βάσσος.
»Χεῖρες βέβηλοι χεῖρας ἡγιασμένας.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσέβιος πέλυξι τμηθεὶς τελειοῦται.

»Τμηθεὶς πέλυξιν Εὐσέβιος πᾶν μέλος, Εὐσέβιος.
»Τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ἄτμητος μένει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐτύχιος εἰς τρία διαιρεθεὶς τελειοῦται.

»Εὐτύχιον εἰς μέρη διεῖλον τρία, Εὐτύχιος.
»Θείως Θεοῦ πρόσωπα τιμῶντα τρία.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βασιλίδης τὴν γαστέρα ῥαγεὶς τελειοῦται.

»Ἀποῤῥαγῆναι μὴ θέλων Βασιλίδης Βασιλίδης.
»Μοίρας ἀθλητῶν, ἐῤῥάγη τὴν γαστέρα.

Οὗτοι οἱ ἀνωτέρω τέσσαρες Μάρτυρες ὑπῆρξαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϟή. πλοῦτον ἔχοντες πολὺν, καὶ μετέχοντες τῆς Συγκλήτου Βουλῆς τοῦ Βασιλέως· Προσῆλθον δὲ εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔλαβον τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἐπειδὴ εἶδον τὸν Ἐπίσκοπον Θεόπεμπτον ἀνδρείως ὑπομένοντα τὰς παρὰ τῶν ἀπίστων || Θεόπεμπτος. βασάνους, καὶ θαυματουργοῦντα μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν διαβληθέντες εἰς τὸν Βασιλέα καὶ παρασταθέντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, πρῶτον μὲν στεροῦνται τὰς ζώνας τὰς ὁποίας ἔφερον ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας των, ἔπειτα ἕκαστος διαφοροτρόπως λαμβάνει τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος Βάσσος ῥιφθεὶς ἐντὸς λάκκου μέχρι μηρῶν, καὶ κοπεὶς τὰς χεῖρας καὶ ὅλον τὸ σῶμα, ἐξέπνευσεν· ὁ δὲ Ἅγιος Εὐσέβιος κρεμασθεὶς κατακέφαλα, καὶ κοπεὶς μερικῶς μὲ παλτὰ, ἐτελειώθη· καὶ ὁ Ἅγιος Εὐτύχιος τεντωθεὶς βιαίως εἰς τέσσαρας πάλους, καὶ εἰς τρία μερισθεὶς, ἔλαβε τὸ μακάριον τέλος· ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλίδης σχισθεὶς τὴν κοιλίαν μὲ μάχαιραν, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν, καὶ οὕτως ἔλαβον καὶ οἱ τέσσαρες τοὺς ϛεφάνους τοῦ Μαρτυρίου (3).

(1) Ἡ Θεία φωνὴ, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ὁ Ἅγιος, ἔλεγε ταῦτα, ὡς ἐν τῷ κατὰ πλάτος Βίῳ τούτου ὁρᾶται· «Καθὼς ἡ ψυχὴ αὕτη δὲν με ἀνέπαυσεν οὔτε »μίαν ἡμέραν, οὕτω καὶ σὺ μὴ παύσῃς σπαράττων »αὐτὴν, καὶ δεινῶς τιμωρούμενος.» Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν μέγαν τοῦτον Εὐθύμιον ὀκτωήχους Κανόνας ἐφιλοπόνησεν ὁ ὁσιολογιώτατος Διδάσκαλος κύριος Χριστοφόρος ὁ Προδρομίτης, καὶ ὁ βουλόμενος ζητησάτω τούτους.

(2) Τὸν Ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχή· »Καὶ παντὸς μὲν ἄλλου πράγ»ματος» (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

(3) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐγενίου, Κανδίδου, Οὐαλλεριανοῦ καὶ Ἀκύλα, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ παρόντος μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰνᾶ, Πιννᾶ καὶ Ῥιμμᾶ. Ἰννᾶς.

»Θλῖψις δεχέσθω τοὺς ἀθλητὰς Κυρίου, Πιννᾶς.
»Ἰννᾶν, Πιννᾶν Ῥιμμᾶν τε, τοὺς κρυσταλλίνους. Ῥιμμᾶς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τρεῖς Μάρτυρες ἦσαν ἐκ χώρας τινὸς κειμένης κατὰ τὸ βόρειον μέρος. Κρατηθέντες δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων εἰδωλολατρῶν, παρεστάθησαν εἰς τὸν Ἄρχοντα τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος βλέπων τοὺς Μάρτυρας ὁμολογοῦντας τὸν Χριστὸν, κατεδίκασεν αὐτοὺς νὰ τελειώσωσι τὴν ζωήν των μὲ τὸ κρύον. Δένονται λοιπὸν πρῶτον οἱ Ἅγιοι ἀπὸ ξύλα ὄρθια, τὰ ὁποῖα ἐνεπήχθησαν ἐν μέσῳ τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅτε καὶ αὐτὸ τὸ φύσει εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρὸν νερὸν δὲν διέφερε τῶν ἀκινήτων καὶ βαρέων σωμάτων, ἅτε ὂν ὅλον πεπηγμένον ὑπὸ τοῦ ψύχους· ὅθεν μὲ τὴν τοιαύτην βάσανον παρέδωκαν οἱ μακάριοι τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ μακαρίου Πέτρου τοῦ Τελώνου.

»Καλεῖ σε, Πέτρε, Χριστὸς ἐκ τελωνίου, Πέτρος.
»Πρὸς ἀρετὴν πρὶν, νῦν δὲ πρὸς τρυφὴν Πόλου.

Οὗτος ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει φλ'. Πατρίκιος τὸ ἀξίωμα καὶ διοικητὴς τῆς Ἀφρικῆς ὅλης. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἄσπλαγχνος καὶ ἀνελεήμων καθ' ὑπερβολὴν, ἔλαβε ἐπωνυμίαν καὶ ὠνομάζετο παρὰ πάντων φειδωλὸς, ἤτοι ἀκριβός. Μίαν φορὰν δὲ πτωχός τις προσῆλθεν αὐτῷ, χάριν δοκιμῆς, καὶ ἐζήτει φορτικῶς ἐλεημοσύνην· ὁ δὲ Πέτρος ὀργισθεὶς, ἥρπασεν ἕνα ἄρτον ζεστὸν ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτυχε νὰ φέρῃ ὁ δοῦλός του ἀπὸ τὸν κλίβανον, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ὡς λίθον κατὰ τοῦ πτωχοῦ, ὁ ὁποῖος ἁρπάσας τὸν ἄρτον, ἔφυγε. Δὲν εἶχον ἤδη παρέλθῃ δύο ἡμέραι, καὶ ὁ Πέτρος πίπτει εἰς βαρεῖαν ἀσθένειαν, καὶ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ βλέπει τὸν ἑαυτόν του ὅτι ἐζητεῖτο νὰ δώσῃ ἀπολογίαν τῶν ὅσων ἔπραξεν· ἔπειτα τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἐκεῖ ἦτο καὶ μία ζυγαρία, ἐν μὲν τῷ ἀριστερῷ μέρει τῆς ὁποίας ἔβλεπεν, ὅτι συνήγοντο μαῦροι τινὲς καὶ ἔθετον τὰς κακάς του πράξεις, ἐν δὲ τῷ δεξιῷ ἔβλεπεν ἄνδρας τινὰς λευκοφόρους καὶ θαυμαστοὺς κατὰ τὸ πρόσωπον, οἱ ὁποῖοι δὲν εὕρισκον ἄλλο τι καλὸν ἐκεῖ νὰ θέσωσι πρὸς ἰσοῤῥοπίαν, εἰμὴ μόνον τὸν ἄρτον ἐκεῖνον ὃν κατὰ τοῦ πένητος ἔῤῥιψε. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Πέτρος, συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν· καὶ ἅμα ἀναῤῥώσας, ὄχι μόνον διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἐφόρει ἔδωκεν εἴς τινα πτωχόν. Ἐπειδὴ δὲ εἶδε κατ' ὄναρ τὸν Χριστὸν ἐνδεδυμένον μὲ τὰ ἴδια ἐκεῖνα φορέματα, ἐπώλησεν ὁ ἀοίδιμος καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, δοὺς τὸ ἀντίτιμον εἰς τοὺς πένητας.

Ἐπωλήθη δὲ εἰς αὐθέντην, χρυσοχόον τὸ ἐπάγγελμα. Ἐπειδὴ δὲ ὕστερον ἔβλεπεν ὁ μακάριος, ὅτι ἔμελλε νὰ γνωρισθῇ ποῖος εἶναι, καὶ θέλων διὰ τοῦτο νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ αὐθέντου του, εἶπεν εἰς τὸν θυρωρὸν κωφὸν καὶ βωβὸν ὄντα· Ἐν ὀνόματι Χριστοῦ ἄκουσόν μου, καὶ ἄνοιξον τὴν θύραν. Καὶ ὢ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ὁ πρώην κωφὸς καὶ βωβὸς ἐλάλει καὶ ἤκουεν. Ὅθεν ἐξελθὼν ἔφυγε, καὶ μετέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· ἐκεῖθεν δὲ ἀναχωρήσας, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐνεταφιάσθη ἐν τῇ θέσει τῇ καλουμένῃ τοῦ Βοὸς, ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ.

* Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θύρσου καὶ Ἁγνῆς, ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται πλησίον Ἑλενιανῶν.

* »Θύρσος σὺν Ἁγνῇ Χριστὸν ἠγαπηκότες, * Θύρσος.
»Θάνατον ἠγάπησαν ἀσμένως πάνυ. * Ἁγνή.

* Μνήμη τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως Λέοντος τοῦ μεγάλου, τοῦ καλουμένου Μακέλλη καὶ Θρᾳκὸς, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει υνζ'. (1)

* »Ἄνακτα πιστὸν, τὸν Λέοντα τὸν μέγαν, * Λέων.
»Ἔστεψε Χριστὸς, οὐρανοκράτωρ Ἄναξ.

(1) Ὁ Βασιλεὺς οὗτος Λέων ἔγινε μετὰ τὸν εὐσεβέστατον Βασιλέα Μαρκιανόν. Ἐφύλαττε δὲ ὁ Λέων

* Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἄννης.

* »Ἄννα ποθοῦσα τὸν νοητὸν νυμφίον,
»Αὐτῷ προσῆλθε διὰ τοῦ Μαρτυρίου. * Ἄννα.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ζαχαρίας, ὁ μαρτυρήσας ἐν ταῖς παλαιαῖς Πάτραις τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸ αψπβ΄. ἔτος, τὰ σκέλη σχισθείς, τελειοῦται.

* »Σκελῶν πλατυσμῷ ἐν πλάτει οἰκεῖς Πόλου,
»Ὦ Ζαχαρία, καὶ βραβεῖον λαμβάνεις (1). * Ζαχαρίας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΑ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

»Ἄχειρ, ἄγλωττος χεῖρα καὶ γλῶτταν φύεις,
»Καὶ χερσὶ Θεοῦ, Μάξιμε, ψυχὴν δίδως. Μάξιμος.
»Εἰκάδι πρώτῃ πότμος Μαξίμου ὅσσ' ἐκάλυψεν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κώνσταντος, τοῦ πατρὸς μὲν Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, ἐγγόνου δὲ ὄντος Ἡρακλείου, ἐν ἔτει χογ΄. Τιμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Βασιλέων μὲ μεγάλας τιμάς, καὶ φανεὶς ἱκανὸς εἰς τὰς πολιτικὰς διοικήσεις, διά τε τὴν σοφίαν τῶν λόγων του, καὶ διὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν ἀγαθήν του προαίρεσιν, μάλιστα δὲ διὰ τὴν σύνεσιν, μεθ' ἧς ἦτο πεπροικισμένος ὑπὸ τῆς πολυχρονίου πείρας εἰς νὰ συμβουλεύῃ καλῶς τὰ πρακτέα· διὰ ταῦτα, λέγω, πάντα ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Πρωτοασηκρήτου, καὶ ἔγινε συγκοινωνὸς εἰς τὰς βουλὰς τῶν Βασιλέων. Ἐπειδὴ δὲ τότε ἐπεκράτει ἡ πονηρὰ καὶ αἱρετικὴ δόξα τῶν μίαν θέλησιν ἐπὶ Χριστοῦ ἀνοήτως καὶ δυσσεβῶς φρονούντων οἵ τινες διὰ τῆς αἱρέσεως ταύτης ἀνῄρουν τὰς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, ἐξετίθεντο εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ τὰς Ἐκκλησίας Βασιλικὰ διατάγματα τὰ ὁποῖα ἐπροστάτευον καὶ ἐστερέονον τὴν αἵρεσιν ταύτην. Τότε λοιπὸν ὁ φερωνύμως μέγιστος οὗτος Μάξιμος—διότι Μάξιμος (maximus) λατινιστὶ δηλοῖ μέγιστος—δὲν ὑπέφερε νὰ συγκοινωνῇ μὲ τὴν δυσσέβειαν τῶν δυσσεβῶν· διὸ ἀφήσας τὰς βασιλικὰς τιμὰς καὶ τὰς κοσμικὰς ἐξουσίας, προετίμησε κάλλιον νὰ ἦναι παρεῤῥιμμένος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἢ νὰ κατοικῇ εἰς τὰ σκηνώματα τῶν ἁμαρτωλῶν, ὡς λέγει ὁ Δαβίδ, καὶ πορευθεὶς εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ εὑρισκόμενον εἰς τὴν Χρυσόπολιν (Σκούταρι), ἔκειρε τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς καὶ ἔγινε Μοναχός, λαβὼν ὕστερον καὶ τὴν ἡγουμενίαν τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου.

Ἔπειτα πυρποληθεὶς ὑπὸ Θείου ζήλου, μεταβαίνει εἰς τὴν παλαιὰν Ῥώμην, καὶ πείθει τὸν μακαριώτατον Πάπαν Μαρτῖνον νὰ ἀθροίσῃ τοπικὴν Σύνοδον καὶ νὰ ἀναθεματίσῃ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Μονοθελητῶν· οὐ μόνον δὲ τοῦτο τὸ γενναῖον ἔργον ἐποίησεν ὁ τρισόλβιος, ἀλλὰ καὶ λόγους καὶ ἐπιστολὰς συνέγραψεν, ἐλέγχων τοὺς οὕτω φρονοῦντας αἱρετικούς, καὶ βεβαιόνων διὰ συλλογιστικῶν ἀποδείξεων καὶ διὰ γραφικῶν μαρτυριῶν τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, τὰ ὁποῖα ἔστειλεν εἰς διάφορα μέρη καὶ Ἐκκλησίας τῆς οἰκουμένης.

Ὅταν δὲ ἐπανῆλθεν ἐκ Ῥώμης εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς ὑπεύθυνος καταχρίνεται, μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ μαθητῶν Ἀναστασίων καλουμένων, ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Συγκλήτου τῶν ἀρχόντων,

οὗτος πολὺ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν, βεβαιώσας ἅπαντα τὰ κηρυχθέντα ὑπὸ τῶν προκατόχων του Βασιλέων κατὰ τῶν αἱρετικῶν διατάγματα, καὶ πρὸ πάντων τὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι τετάρτης Συνόδου θεσπίσματα· ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἦτον ἐν ἀνθηρᾷ καταστάσει. Ζήσας δὲ ἔτη δεκαοκτὼ ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ θρόνου, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον, προσβληθεὶς ὑπὸ ὑπερβολικῆς δυσεντερίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἔγινε τὸ Λείψανόν του ὡς φανός. (Ὅρα σελ. 39. τοῦ β΄. τόμ. τοῦ Μελετίου.)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

ἡ ὁποία συνεμερίζετο τὴν αἵρεσιν τοῦ Βασιλέως. Ὅθεν ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἔβλεπεν, ὅτι ὅλοι ἐπείθοντο εἰς τὸ φρόνημα τοῦ Βασιλέως, ὄχι μόνον αὐτὸς ἀντέστη κατ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους παρεκίνησε εἰς ἀντίστασιν πείθων αὐτοὺς νὰ φρονῶσι τὰ ἐναντία τῶν Μονοθελητῶν διὰ τῶν σοφῶν ἐπιστολῶν του. Διὰ ταῦτα λοιπὸν πέμπεται ἐξόριστος εἴς τινα φυλακὴν κατὰ τὸ μέρος τῆς Θράκης· καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενεν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Πίστεως, ἀπέκοψαν τὴν χεῖρα καὶ τὴν γλῶσσάν του. Ἐκεῖθεν δὲ ἔπεμψαν αὐτὸν ἐξόριστον εἰς τὴν τῶν Λαζῶν χώραν, ἔνθα τρία ἔτη διαμείνας, καὶ μόνος τὰς ἰδίας ἀνάγκας οἰκονομῶν, ἔγινε ἡμερῶν πλήρης· ἀσθενήσας δὲ ὀλίγον ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ ἐκεῖ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου, ἐνεργῶν καθ' ἑκάστην πολλὰ θαυμάσια.

Λέγουσι δὲ, ὅτι καὶ ἀφ' οὗ ἔκοψαν τὴν ἱερὰν γλῶσσάν του, κατέστη πάλιν αὕτη παρὰ Θεοῦ ὑγιὴς, ὡς πρότερον· ὅθεν καὶ ἐλάλει δι' αὐτῆς ἐντόνως καὶ καθαρῶς, ἕως ὅτου ἀφῆκε τὴν παροῦσαν ζωήν. Ἐκ τῶν δύο δὲ μαθητῶν του Ἀναστασίων, τοῦ μὲν μεγαλειτέρου κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀπέκοψαν τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν χεῖρα, ὡς καὶ τοῦ διδασκάλου του, καὶ ἐξώρισαν αὐτὸν εἰς μεμακρυσμένον τόπον· τὸν δὲ νεώτερον ἔπεμψαν καὶ αὐτὸν ἐξόριστον εἴς τι φρούριον τῆς Θράκης, ἔνθα οὗτος τελειώσας τὴν ζωὴν, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον). (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νεοφύτου.

»Τὸν Νεόφυτον ἐκριζοῖ γῆθεν δόρυ, Νεόφυτος.
»Νέου φυτοῦ κάλλιστον οἷά περ θάλος.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, υἱὸς γονέων Χριστιανῶν, Θεοδώρου καὶ Φλωρεντίας, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου καὶ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σῃ'. Ἐξ ἁπαλῶν δὲ ὀνύχων ἦτο πεπληρωμένος ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· διότι ἐννεαετὴς ἔτι ὢν καὶ ἐπασχολούμενος εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν γραμμάτων μετ' ἄλλων παιδίων, ἔκτοτε προσηύχετο, καὶ τὰ παιδία παραδόξως διέτρεφε, μία δὲ περιστερὰ ἐλθοῦσα εἰς τὴν κλίνην του, ἐφύλαττεν αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ περιστερὰ ὡμίλησε μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν, ἕνεκα τούτου ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου φοβηθεῖσα, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἅγιος ταύτην πάλιν διὰ προσευχῆς του ἀνέστησεν. Ὕστερον ἀναχωρήσας, ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὄλυμπον, καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς σπηλαίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ τοῦτον ὁδηγοῦσα περιστερὰ τῷ ἔδειξε νὰ εἰσέλθῃ· διώξας δὲ τὸ θηρίον τὸ ὁποῖον ἐκεῖ εὑρίσκετο, κατῴκησεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τρεφόμενος ὑπὸ Θείου Ἀγγέλου. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ ἑνδέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὁδηγηθεὶς ὑπὸ Θείας ἀποκαλύψεως, κατέβη ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ πορευθεὶς εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ χαιρετίσας αὐτοὺς, διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν περιουσίαν ἐκείνων, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Ὄλυμπον. Δεκαπενταετὴς δὲ γενόμενος, παρέστη εἰς τὸν Βασιλέα Δέκιον, ὁδηγηθεὶς εἰς τοῦτο ὑπὸ Θείου Ἀγγέλου. Ὅθεν διὰ τὴν πολλὴν παῤῥησίαν τοῦ Ἁγίου, πρῶτον ἔδειραν αὐτὸν, ἔπειτα τὸν ἔῤῥιψαν ἐντὸς ἀναμμένου κλιβάνου· καὶ μείνας ἐκ τούτων ἀβλαβὴς τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, ἐδόθη εἰς τροφὴν τῶν θηρίων· ἐπειδὴ δὲ καὶ ὑπὸ τούτων δὲν ἐβλάβη, ἐθανατώθη ὑφ' ἑνὸς βαρβάρου, ὅς τις ὥρμησε κατ' αὐτοῦ μὲ τὸ ξίφος, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (2)

(1) Ἡ μετάθεσις δὲ τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου τούτου Μαξίμου ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην Αὐγούστου. Ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅπου ὁ Ἅγιος οὗτος Μάξιμος ἑορτάζεται μετὰ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, καὶ μετὰ τῶν μαθητῶν του δύο Ἀναστασίων, καὶ Θεοδώρου, καὶ Εὐπρεπίου. Σημείωσαι, ὅτι ἑλληνικὸς λόγος πρὸς τὸν Ἅγιον Μάξιμον σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Καὶ »πάντων μὲν τῶν κατὰ Θεὸν πολιτευσαμένων». Ὁμοίως καὶ ὁ ἑλληνικὸς Βίος αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἡ»ρακλείου τῶν σκήπτρων τῆς ῥωμαϊκῆς».

(2) Τούτου τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου εὑρίσκεται ᾀσματικὴ Ἀκολουθία τελεία ἐν χειρογράφοις σωζομένη· εὑρίσκεται δὲ καὶ τετυπωμένη μετὰ ἀναπληρώσεως τῶν ἐλλειπόντων τῇ ἐν τοῖς Μηναίοις. Τὸν ἑλληνικὸν Βίον αὐτοῦ σύνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχή· «Αἱ »περιφανεῖς τῶν πόλεων» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ζώσιμος, Ἐπίσκοπος Συρακούσης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Μετάστασιν Ζώσιμος εὗρεν ἐκ βίου, Ζώσιμος.
»Ὢ καὶ πρὸ ταύτης πᾶς μετάστασις βίος.

✻Οὗτος ὁ Ἅγιος κατήγετο ἐκ τῆς νήσου Σικελίας, υἱὸς γονέων εὐλαβῶν καὶ πιστῶν, οἵτινες διῆγον τὴν ζωήν των μὲ αὐτάρκειαν τῶν τοῦ βίου ἀγαθῶν, καὶ εἶχον ἓν κτῆμα πλησίον εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἁγίας Λουκίας τῆς Παρθένου (1). Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐγεννήθη καὶ ἀπεγαλακτίσθη ὑπὸ τῆς μητρός του, ἐδόθη ὑπὸ τῶν γονέων του δῶρον εἰς τὴν Ἁγίαν Λουκίαν τὸ κτῆμα ἐκεῖνο μετὰ τοῦ υἱοῦ των τούτου Ζωσίμου. Ἔκτοτε λοιπὸν ἀνετράφη ὁ Ἅγιος εἰς τὸ Μοναστήριον, καθότι ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν πρὸ συλλήψεως· ὅθεν καὶ ὁ τοῦ Μοναστηρίου ἐκείνου Ἡγούμενος ἐπαίδευεν αὐτὸν ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου, διδάσκων αὐτὸν ἐπιμελῶς τοὺς κανόνας καὶ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Οὗτος δὲ ἅτε εὐφυὴς τὸν νοῦν καὶ ἐπιμελής, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κατώρθωσεν ὅλας τὰς ἀρετάς, διότι ἀπέκτησε πᾶσαν σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν εἰς ὅλα τὰ ἔργα, εἶχε ταπείνωσιν καὶ πραότητα, ἐπλούτισε καθαρότητα καὶ ὑπακοήν· καὶ ἐπειδὴ κατώρθωσε ταῦτα, ἐδόθη εἰς αὐτὸν καὶ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ Λειψάνου τῆς ῥηθείσης Ἁγίας Λουκίας, ἔγινε δηλ. προσμονάριος καὶ ὑπηρέτης τοῦ ἁγίου Λειψάνου. Ἐπεθύμησε ποτὲ ὁ Ὅσιος, νέος ὤν, νὰ ὑπάγῃ ἵνα ἴδῃ τοὺς γονεῖς του· καὶ δὴ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πόθου ὑπῆγεν, οἱ δὲ γονεῖς του εὐθὺς ἔπεμψαν αὐτὸν ὀπίσω λέγοντες, ἐκεῖ, τέκνον, χρεωστεῖς νὰ μένῃς ὅπου ἀφιερώθης. Ἀφ' οὗ ὅμως ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Μοναστήριον ἐφάνη εἰς αὐτὸν τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ Ἁγία Λουκία, ἡ ὁποία ἐξελθοῦσα τῆς θήκης, ἐφοβέριζεν αὐτὸν καὶ ἔμελλε νὰ τὸν δείρῃ δυνατά. Τότε ἄλλη τις γυνὴ ἐνδοξοτάτη καὶ ἐνδεδυμένη πορφύραν Βασιλικὴν ὑπερασπίσθη αὐτὸν (ἥ τις ἴσως ἦτον ἡ Κυρία Θεοτόκος)· ταύτην δὲ ἐντραπεῖσα ἡ Ἁγία, τὸν ἔδειρεν ὀλίγον, παρήγγειλεν ὅμως εἰς αὐτόν, ὅτι ἄλλοτε νὰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ Μοναστηρίου, τοῦθ' ὅπερ ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ, καὶ δὴ καὶ τὸ ἐφύλαξε. Διηγεῖτο δὲ οὗτος ὁ μακάριος Ζώσιμος περί τινος γυναικός, ἥ τις κατήγετο μὲν ἀπὸ λαμπρὸν γένος, ἦτο δὲ τὴν γνώμην αἰσχρὰ καὶ ἀκάθαρτος. Αὕτη ἐπειδὴ ἐδάρη ὑπὸ τοῦ συζύγου της δυνατά, μετέβη εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἁγίας Λουκίας, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἵνα διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν ἣν ἐδοκίμασεν ἀπὸ τὸν ὀργιζόμενον ἄνδρα της, καὶ ἐξ ἄλλου ἵνα ἰατρευθῇ ἀπὸ τὸν δαρμόν. Ὅταν δὲ ἐνύκτωσεν, ἐφώναξεν ἡ Ἁγία μίαν φωνήν, ἡ ὁποία εἰσδύσασα εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ζωσίμου κοιμωμένου ἔλεγεν, ἀπόῤῥιψον τὴν βρωμερὰν ταύτην ἔξω τοῦ Μοναστηρίου, ἔδειξε δὲ αὐτὴν καὶ διὰ τῆς χειρός. Ὁ δὲ Ζώσιμος μὲ φόβον πολὺν ἐξηγέρθη, καὶ εἶπεν εἰς τὰς θεραπαίνας ἐκείνης· Σηκώσατε ταχέως ἀπὸ ἐδῶ τὴν κυρίαν σας, καὶ ἐκβάλετε αὐτὴν ἔξω ὁμοῦ μὲ τὴν κλίνην της. Αἱ δὲ ὑπηρέτριαι πλησιάσασαι εἰς τὴν κλίνην, εὗρον τὴν κυρίαν των νεκράν.

Ὅταν δὲ ὁ τοῦ Μοναστηρίου ἐκείνου Ἡγούμενος ἀπέθανε, τότε ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ἀφήσαντες μόνον τὸν Ζώσιμον φύλακα τοῦ Μοναστηρίου, ἐπορεύθησαν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Ἰωάννην μὲ σκοπόν, ἵνα προχειρισθῇ παρ' αὐτοῦ ἄλλος ἄξιος Ἡγούμενος. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ἠρώτησεν, ἐὰν ἦναι καὶ ἄλλος ἀδελφὸς ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ ἐκεῖνοι εἶπον· Δὲν εἶναι ἄλλος, εἰμὴ ἐκτὸς ἑνὸς μόνου ὁ ὁποῖος ἔμεινε πρὸς φύλαξιν τοῦ Μοναστηρίου. Ὁ Ἐπίσκοπος ἀπεκρίθη, ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος ἵνα γίνῃ Ἡγούμενος, καὶ προσκαλέσας αὐτόν, τὸν ἐσφράγισεν εὐθὺς καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς αὐτούς, λέγων· Ἰδοὺ ἀδελφοί, ὁ ἐκ Θεοῦ σφραγισθεὶς ἐπιστάτης σας καὶ Ἡγούμενος. Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν ἐχειροτόνησεν αὐτὸν καὶ Ἱερέα. Ἐποίμανε λοιπὸν τὸ ποίμνιόν του ἔτη τεσσαράκοντα, μὲ πραότητα καὶ ἀνεξικακίαν μεγίστην, μὲ καθαρὰν ἀγάπην καὶ μὲ πᾶσαν ὑπερβολικὴν συμπάθειαν.

Ὅταν δὲ ἀπέθανεν ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σικελίᾳ Συρακούσης, μὲ ψῆφον Θεοῦ καὶ μὲ τὰς παρακλήσεις ὅλων τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν, ἐχειροτονήθη ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος τῆς Σικελίας ὑπὸ

καὶ ἐν ἄλλαις.) Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχή· «Οὐ πολλὰ μόνον, ἀλλά».

(1) Ταύτης τὸ Συναξάριον ὅρα κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ Ἰουλίου.

τοῦ Πάπα Ῥώμης Θεοδώρου, καὶ ταύτην ἐκυβέρνησεν ὁσίως καὶ θεαρέστως δεκατρία ἔτη. Θαύματα λοιπὸν πολλὰ ποιήσας, καὶ ἀσκητικῶς πολιτευσάμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Πολλοὶ δὲ ἀσθενεῖς ἰατρεύθησαν ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας καὶ πρὸ τῆς ταφῆς καὶ μετὰ τὴν ταφήν του, δαιμονισμένοι ἠλευθερώθησαν, τυφλοὶ ἀνέβλεψαν· εἷς δὲ Χριστιανὸς ἔχων τὴν γυναῖκά του αἱμοῤῥοοῦσαν, ἔλαβε τεμάχιον ἐκ τῶν φορεμάτων τοῦ Ἁγίου, καὶ δοὺς αὐτὸ εἰς τὴν σύζυγόν του, ἔγινε πρόξενος τῆς ἰατρείας τοῦ πάθους της, διότι παραυτα ἐσταμάτησεν ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Εὐγένιος, Οὐαλλεριανὸς, Κάνδιδος (1) καὶ Ἀκύλας οἱ ἐκ Τραπεζοῦντος, ξίφει τελειοῦνται.

»Τὸν Εὐγένιον καὶ συνάθλους τρεῖς ἅμα,
»Δι' εὐγένειαν ψυχικὴν, κτείνει ξίφος.

Εὐγένιος. Οὐαλλεριανός. Κάνδιδος. Ἀκύλας.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐμαρτύρησαν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ καὶ Λυσίου Δουκὸς, ἐν ἔτει σηβ'. διότι κρυπτόμενοι αὐτοὶ εἰς τὰ ὄρη τῆς Τραπεζοῦντος, συνελήφθησαν οἱ τρεῖς ἐξ αὐτῶν ὡς Χριστιανοὶ ὑπὸ τοῦ Λυσίου, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, ἐξορίζονται ἔν τινι στενῷ φρουρίῳ τῆς χώρας τῶν Λαζῶν, Πιτυοὺς ὀνομαζομένῳ. Ἐκεῖθεν δὲ φέρονται εἰς τὴν Τραπεζοῦντα, καὶ παρασταθέντες εἰς τὸν Δοῦκα Λυσίαν, κατaξεσχίζονται εἰς τὰς σάρκας μὲ βούνευρα· ἔπειτα κρεμασθέντες, ξεσχίζονται μὲ σιδηρᾶ ὀνύχια καὶ κατακαίονται μὲ ἀναμμένας λαμπάδας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τιμωροῦντες τοὺς Ἁγίους δήμιοι ἔπεσον πρηνεῖς εἰς τὴν γῆν, ἐταράχθη ὁ Λυσίας, καὶ ἐπρόσταξε νὰ φυλακισθῶσιν οἱ Ἅγιοι. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας εὑρεθεὶς καὶ ὁ Ἅγιος Εὐγένιος, συνελήφθη, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, δέρεται ἀσπλάγχνως· εἶτα ὑπῆγε μετὰ τοῦ Λυσίου εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ προσευχηθεὶς, κατέῤῥιψεν ὅλα τὰ εἴδωλα, καταστήσας αὐτὰ κόνιν. Ὅθεν ἐξαπλωθεὶς μὲ σχοινία, ἐδάρη διὰ χονδρῶν ῥαβδίων, ἔπειτα δὲ ἐκρεμάσθη καὶ ἐξεσχίσθη δυνατὰ εἰς τὰς πλευρὰς μὲ σιδηρᾶ ὀνύχια, καὶ ἐφλογίσθη μὲ ἀναμμένας λαμπάδας· ὕστερον δὲ ἔτριψαν τὰς πληγάς του μὲ ἅλας καὶ ὄξος δριμύτατον. Μετὰ ταῦτα ἔβαλον ὁμοῦ καὶ τοὺς τέσσαρας Ἁγίους ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου, καὶ ἐπειδὴ ἔμειναν ἀβλαβεῖς, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελεῖται ἡ Σύναξις τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ, τῇ οὔσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν (2).

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἁγνῆς.

* »Ὑπὲρ νέον σοι Μόσχον ὡς Δαβὶδ λέγει,
»Ἤρεσκεν Ἁγνὴ πυρπολουμένη, Λόγε.

Ἁγνή.

*Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἁγνὴ ἦτον ἐκ τῆς μεγαλουπόλεως Ῥώμης, καταγομένη ἀπὸ γένος λαμπρόν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τὴν ζωὴν ἁγνὴν καὶ καθαρὰν, σύμφωνον δηλαδὴ μὲ τὸ ὄνομά της, διὰ τοῦτο ἐδίδασκε τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο πρὸς αὐτὴν, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὡς ἐπίσης καὶ περὶ σωφροσύνης καὶ καθαρότητος· ἐσυμβούλευε δὲ αὐτὰς καὶ νὰ γνωρίζωσι τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν, καὶ νὰ λατρεύωσι αὐτὸν μόνον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ τῆς Ῥώμης Ἄρχων προσέταξε καὶ ἥρπασαν εὐθὺς τὴν Ἁγίαν. Παρασταθεῖσα δὲ αὕτη ἐνώπιόν του, διετάχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, εἰ δὲ καὶ δὲν θέλει, εἶπεν, ὅτι θὰ τὴν βάλῃ εἰς χαμαιτυπεῖον· ἡ δὲ Ἁγία, οὔτε εἰς τοὺς θεούς σου θυσιάζω, ἀπεκρίθη, οὔτε διὰ τὸ χαμαιτυπεῖον μὲ τὸ ὁποῖον μὲ φοβερίζεις φροντίζω, διότι πέποιθα εἰς τὸν Θεόν μου, ὅτι θέλω λυτρωθῇ ἀπὸ αὐτὸ καθαρὰ μὲ τὴν βοήθειάν του.

(1) Ἐν ἄλλοις δὲ χειρογράφοις Συναξαρισταῖς γράφεται οὗτος, Κανίδιος.

(2) Ἴσως πρέπει νὰ γράφηται τῆς οὔσης πρὸς τὴν θάλασσαν, τῆς Ἁγίας Εἰρήνης δηλαδή· καθότι ὁ Ἅγιος Μαρκιανὸς, ὁ οἰκονόμος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἔκτισεν ἕνα Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅρα ἐν τῷ Συναξαρίῳ ἐκείνου κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ παρόντος, καὶ καθότι καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ Συναξαριστοῦ ἀναφέρεται ἡ πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτὴ Ἁγία Εἰρήνη.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ παράνομος Ἄρχων, προσεκάλεσε τὸν ἔχοντα τὰς πόρνας γυναῖκας, καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν Ἁγίαν, προστάξας πρῶτον νὰ πομπεύσῃ τὴν Μάρτυρα εἰς τὴν πόλιν, φοροῦσαν ἓν μόνον φόρεμα. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνος τοῦτο ἐποίησεν, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σατανᾶ ὅπου ἕκαστος ἐπλησίαζεν αὐτὴν ἐλευθέρως ἵνα τὴν ἀτιμάσῃ· ὅλοι ὅμως ἅμα ἐπλησίαζον, ἀπεναρκοῦντο καὶ αἱμωδίαζον, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν ἐψυχραίνετο τόσον, ὥστε ἐγίνοντο οἱονεὶ νεκροί. Τότε εἷς ὑπερήφανος, μεγάλως κομπάζων καὶ καυχώμενος, ὠνείδιζε τοὺς ἄλλους, καὶ μετὰ μεγάλης θρασύτητος ἐμβῆκεν, ὡς ἵππος θηλυμανής, καὶ ἐπλησίασε τὴν παρθένον, ἀλλ' ὢ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἐνεκρώθη καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθε πολλὴ ὥρα, εἷς τῶν ἐκεῖ εὑρεθέντων, μὲ μεγάλην φωνὴν ἀνεβόησε λέγων· Μεγάλη εἶναι ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν. Ἐμβαίνοντες δὲ καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ βλέποντες τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θέαμα τοῦ νεκροῦ, ὅλοι ὁμοῦ ἐν ἑνὶ στόματι ἀνεβόησαν· Μεγάλη εἶναι ἡ τοῦ Χριστοῦ δύναμις. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἄρχων, παρέστησε τὴν Ἁγίαν ἔμπροσθέν του, καί, λέγε μοι, φησὶ πρὸς αὐτήν, λέγε μοι, ὦ πονηρὸν γύναιον, μὲ ποῖον τρόπον ἐθανάτωσας τὸν νεανίσκον; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη· Ὅταν σὺ προσέταξας νὰ μὲ ἀτιμάσωσι, τότε φερομένης ἐμοῦ εἰς τὸ χαμαιτυπεῖον, μὲ συνώδευσε νέος τις λευκοφόρος ὅς τις εἰσελθὼν μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Διαβόλου, ἵστατο πλησίον μου, καὶ αὐτὸς ἐνάρκονε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐπλησίαζον. Αὐτὸς δὲ ἐθανάτωσε καὶ τοῦτον τὸν νεκρὸν τὸν ὁποῖον βλέπεις, διότι αὐτὸς μὲ ἐπλησίασε κατόπιν μετὰ μεγάλης ὑπερηφανείας καὶ θρασύτητος, καὶ πρὶν ἔτι μὲ ἐγγίσῃ, ἢ νὰ εἴπῃ αἰσχρόν τινα λόγον, τὸν κατέστησεν ὁ λευκοφόρος ἐκεῖνος τοιοῦτον, ὁποῖον τὸν βλέπεις ἤδη.

Πάλιν ὁ Ἄρχων τῇ λέγει· Καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὅς τις σοὶ ἐβοήθησεν; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη,' ὁ Κύριος καὶ Θεός μου ἔστειλε τὸν Ἄγγελόν του, καὶ μὲ ἐφύλαξεν ἀνωτέραν πάσης ἀτιμίας. Ὁ Ἄρχων λέγει· Καὶ λοιπὸν ἐὰν θέλῃς νὰ μᾶς πληροφορήσῃς, ὅτι λέγεις ἀληθῆ, παρακάλεσον τὸν Θεόν σου, καὶ ἀνάστησον τὸν νεκρὸν αὐτόν. Τότε ἡ Ἁγία ὑψώσασα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανόν, προσευχήθη· καὶ ὢ τοῦ θαύματος! ἀνέστησε τὸν νεκρόν. Τὸ παράδοξον δὲ θαῦμα βλέποντες, ἐξεπλάγησαν ἅπαντες, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἄρχων καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐφώναξαν· Μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῶν Χριστιανῶν, καὶ μέγας βεβαίως εἶναι ὁ τῆς εὐγενεστάτης ταύτης γυναικὸς Θεός. Τινὲς δὲ τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀκαθάρτων ἐφώναξαν εἰς τὸν Ἄρχοντα· Σήκωσον ταύτην ἀπὸ τὸ μέσον, διότι ὅσα θαυμάσια φαίνεται ὅτι κάμνει, ὅλα τὰ ἐνεργεῖ διὰ μαγικῆς τέχνης. Τότε ὁ Ἄρχων διέταξε νὰ καύσωσι τὴν Ἁγίαν.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἡνάφθη ἡ πυρκαϊά, ἐσφράγισε πρῶτον ἡ Ἁγία τὸν ἑαυτόν της μὲ τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ ἔπειτα ἐμβῆκεν εἰς τὸ μέσον τῆς πυρκαϊᾶς μὲ μεγάλον θάρρος. Ὅθεν ἔχουσα τὴν προσευχὴν εἰς τὸ στόμα της, ἀνέδραμεν ἡ μακαρία εἰς τὰ Οὐράνια, πρὸς ὃν ἐπόθησε νυμφίον Χριστόν, ἀφήσασα τὸ παρθενικὸν σῶμά της ἐν τῇ πυρᾷ· ἀφ' οὗ δὲ ἐκείνη ἐσβέσθη, τότε Χριστιανοί τινες ἔλαβον κρυφίως τὸ τίμιον αὐτῆς Λείψανον, καὶ τὸ ἐνεταφίασαν ἐντίμως, δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Οἱ ἐν Τύρῳ Ἅγιοι τέσσαρες Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

»Στεῤῥῶν ἀθλητῶν τεσσάρων φωνὴ μία, Μάρτυρες δ'.
»Ἡμῖν τὸ θνήσκειν ἐκ ξίφους εὐθυμία.

* Ὁ Ὅσιος Νεόφυτος, ὁ προσμονάριος τῆς τοῦ Βατοπαιδίου Μονῆς, ὁ καὶ τῆς φωνῆς τῆς Θεοτόκου ἀκούσας, προελθούσης ἐκ τοῦ στόματος τῆς Ἁγίας αὐτῆς Εἰκόνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

* »Ὁ Νεόφυτος παρθένου πέλων φίλος, * Νεόφυτος.
»Φωνὴν ἀκούει τῆσδε. Ὢ θαῦμα ξένον!

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΒ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τιμοθέου.

»Ἔρωτι Θείων Τιμόθεος στεμμάτων, Τιμόθεος.
»Τυφθεὶς βάκλοις ἔβαψεν γῆν ἐξ αἱμάτων.
* »Εἰκάδι δευτερίῃ πνεῦμ' ἤρθη Τιμοθέοιο.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς πόλεως Λύστρας, τῆς ἐν Λυκαονίᾳ, ἢ Ἰσαυρίᾳ εὑρισκομένης, καὶ ὑποκειμένης εἰς τὸν Ἰκονίου· υἱὸς πατρὸς μὲν Ἕλληνος, μητρὸς δὲ Εὐνίκης καλουμένης. Μαθητεύσας δὲ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ, ἔγινεν ὁμοῦ μὲ αὐτὸν συνεργὸς καὶ κήρυξ τοῦ Θείου Εὐαγγελίου. Εἶτα καὶ μὲ τὸν Θεολόγον Ἰωάννην τὸν ἠγαπημένον μαθητὴν τοῦ Κυρίου συναντᾶται, καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ πλουσίαν τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, γενόμενος ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ Ἐπίσκοπος Ἐφέσου. Ὅταν δὲ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης ἐξωρίσθη εἰς τὴν Πάτμον ἀπὸ τὸν Δομετιανὸν, τότε ὁ μακάριος οὗτος Τιμόθεος ἐπεσκόπευεν εἰς τὴν Ἔφεσον. Μίαν φορὰν δὲ βλέπων τοὺς Ἕλληνας, ὅτι κατά τινα πάτριον ἑορτὴν Καταγώγιον ὀνομαζομένην ἐποίουν ἀταξίας, εἴδωλα βαστάζοντες εἰς τὰς χεῖρας, προσωπίδας θέτοντες εἰς τὰ πρόσωπα, τραγῳδοῦντες, ὁρμῶντες ληστρικῶς κατὰ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ φονεύοντες ἀλλήλους, ταῦτα, λέγω, βλέπων ὁ Θεῖος Τιμόθεος, ἐθερμάνθη ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ Θείου ζήλου, καὶ δὲν ἠνείχετο νὰ βλέπῃ τὰ τοιαῦτα ἄτοπα, ἀλλ' ἐδίδασκεν αὐτοὺς καὶ παρεκίνει νὰ παύσωσι τὰς ἀταξίας ταύτας. Οἱ δὲ ἀπάνθρωποι ἐκεῖνοι καὶ θηριώδεις, κινηθέντες ὑπὸ μανίας καὶ μεγάλης ὀργῆς, ἐφόνευσαν τὸν τοῦ Κυρίου Ἀπόστολον μὲ τὰ ξύλα τὰ ὁποῖα εἶχον εἰς τὰς χεῖράς των· καὶ οὕτω πως ὁ μακάριος τελειωθεὶς, ἐνεταφιάσθη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἀνεκομίσθη ὕστερον καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀποθησαυρισθὲν μετὰ τῶν Λειψάνων Λουκᾶ καὶ Ἀνδρέου ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου καὶ ἡ Σύναξις καὶ ἑορτὴ αὐτοῦ τελεῖται (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

»Ἀναστάσιος ἐν τραχήλῳ τὸν βρόχον, Ἀναστάσιος.
»Ὡς λαμπρὸν ὅρμον ὡραΐζεται φέρων.

* Ὁ ἔνδοξος οὗτος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσιος ἦτο Πέρσης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως μὲν τῆς Περσίας Χοσρόου, τοῦ Βασιλέως δὲ τῶν Ῥωμαίων Ἡρακλείου, ἐν ἔτει χιθ'. ἀπὸ πατρίδα Ῥαζὴχ καλουμένην, χώραν δὲ Νουνῆ. Ὠνομάζετο πρότερον Μαγουνδὰτ, υἱὸς μάγου τινὸς (2) ὀνομαζομένου Βὰβ, ὑφ' οὗ ἔμαθε τὴν μαγικὴν τέχνην, καὶ πρὸ μικροῦ εἶχε συναριθμηθῆ εἰς τὸ στρατιωτικὸν τάγμα τῶν καλουμένων Τηρώνων. Τότε δὲ ὥρμησαν οἱ Πέρσαι ἐναντίον τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἠχμαλώτισαν πολλοὺς, συλήσαντες ἐνταυτῷ καὶ τὸ τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Κύριος ἡμῶν τὸ δι' ἡμᾶς πάθος ὑπέμεινε, καὶ κομίσαντες αὐτὸ εἰς τὴν Περσίαν. Διὰ δὲ τὰ θαύματα ὅσα ἐκεῖ ἐτέλει, ἐφημίζετο, ὅτι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἦλθεν ἐνταῦθα (3).

(1) Σημείωσαι, ὅτι τὰ ἐλλείποντα τροπάρια τῇ Ἀκολουθίᾳ τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου, ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, ἅπερ καταχωροῦμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, καὶ εἴτις φιλοτιμόθεος ψαλλέτω ταῦτα. Ἔπλεξε δὲ ἐγκώμιον εἰς τὴν ἀποστολικὴν αὐτοῦ κεφαλὴν Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχή· «Τί »δὲ ὁ Τιμόθεος» (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῇ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῷ πρώτῳ πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, καὶ τῇ τῶν Ἰβήρων.) Τὸν δὲ ἐλ. Βίον αὐτοῦ συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχή· «Τιμόθεον τὸν μέγαν» (σώζεται ἐν τῇ μ. Λαύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλ.) Τὰ ἀνωτέρω τροπάρια ὅρα ἐν τέλει τοῦ παρ. τόμ. Σ. Ε.

(2) Ὁ Θεοδώριτος λέγει ὅτι οἱ Πέρσαι ὠνόμαζον μάγους τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιοῦντας (βιβλ. έ. κεφ. λή. τῆς Ἐκκλσ. Ἱστορ.)

(3) Ὅρα τὴν περὶ τοῦ Σταυροῦ ὑποσημείωσιν κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Ἰουλίου.

Ὁ δὲ Μαγουνδὰτ κινούμενος ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος, ἐζήτει θερμότερον τῶν ἄλλων νὰ μάθῃ περὶ τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν μαθὼν ὑπό τινος Χριστιανοῦ ὅλην τὴν κατὰ τὸν Σταυρὸν οἰκονομίαν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Ἔπειτα ἐλθὼν ὁμοῦ μὲ τὸ Περσικὸν στράτευμα εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ μαθὼν τὴν καταστροφὴν καὶ ἧτταν, ἣν ἐπήνεγκεν ὁ Ἡράκλειος κατὰ τῶν Περσῶν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἱεράπολιν, ἔνθα εὑρίσκει χρυσοχόον τινὰ καὶ ἐργάζεται μετ' ἐκείνου τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχνην. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἀναχωρήσας, πορεύεται εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅπου λαμβάνει τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Μόδεστον (1), καὶ ὀνομάζεται Ἀναστάσιος· εἶτα μεταβὰς εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου (2) γίνεται Μοναχός.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐνασκούμενος ὁ τρισόλβιος, ἔμαθε πᾶσαν ὁδὸν ἄγουσαν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀρετήν, καὶ ἀποστηθίσας τὸ Ψαλτήριον, ἤναψεν εἰς τὴν καρδίαν του περισσότερον τὸν πόθον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπεθύμει καὶ ηὔχετο νὰ τελειώσῃ τὴν ζωήν του διὰ Μαρτυρίου καὶ αἵματος. Βλέπων γὰρ εἰς τοὺς τοίχους τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπεικονισμένα τὰ μαρτύρια τῶν Μαρτύρων, καὶ εἰς τὰ βιβλία καὶ συγγράμματα τῶν Ἁγίων ἀναφερομένους τοὺς Μάρτυρας, ὡς νὰ ἦσαν ζωντανοὶ καὶ νὰ ἐμαρτύρουν κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τούτου ἕνεκα διακαῶς ἐπόθει νὰ τοὺς μιμηθῇ καὶ αὐτός· διὸ καὶ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν του, ὅτι ἔλαβε χρυσοῦν ποτήριον οἴνου πλῆρες ἵνα πίῃ, καὶ νομίσας τοῦτο, ὅτι εἶναι σημεῖον τῆς ἐγκαρδίου ἐπιθυμίας ἣν ᾐσθάνετο διὰ τὸ Μαρτύριον, μετέλαβε τὰ Θεῖα Μυστήρια, καὶ ἔπειτα ἀπῆλθε τοῦ Μοναστηρίου.

Ὅθεν ὑπῆγεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἐκεῖ βλέπων μάγους τινὰς Πέρσας, ἐχλεύασε τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα, καὶ ὀνομάσας τὸν ἑαυτόν του Χριστιανόν, ἐκρατήθη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐφέρθη πρὸς Μαρζαβανᾶν τὸν Ἄρχοντά των, ὁ ὁποῖος προσέταξε τὸν Ἅγιον νὰ φέρῃ πέτρας· ἔπειτα ἔθηκαν ἁλυσίδας εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ ἔδεσαν δι' ἑνὸς σιδήρου τὸν πόδα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν πόδα καταδίκου τινός. Τότε λοιπὸν ἐρχόμενοι ἐκεῖ πολλοὶ Πέρσαι συγγενεῖς καὶ ὁμογενεῖς τοῦ Ἁγίου, δὲν παρέλειπον οὐδεμίαν ὕβριν καὶ ἀτιμίαν, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἐκτοξεύωσι κατ' αὐτοῦ, πηδῶντες κατ' ἐπάνω του, δέροντες ὠμῶς, σύροντες αὐτὸν ἀπὸ τὰ γένεια, καὶ σχίζοντες τὰ ἐνδύματά του, ἅτε νομίζοντες οἱ ἄφρονες ὕβριν ἐδικήν των τὴν εἰς τὸν Χριστὸν Πίστιν, ἣν εἶχεν ὁ συγγενὴς αὐτῶν Ἅγιος. Ἐφέρθη δὲ καὶ εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Χοσρόην, καὶ ἐπειδὴ ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν ἔμπροσθέν του, καὶ δὲν ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν, ἔδειραν αὐτὸν ἀσπλάγχνως μὲ ῥαβδία· εἶτα στενοχωροῦσι καὶ σφίγγουσι τὰς κνήμας του μὲ δύο μεγάλα ξύλα, ἕως οὗ τὸ σφίγξιμον ἔφθασεν εἰς αὐτὰ τὰ κόκκαλα, διότι ἵσταντο ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ξύλων δύο ἀνδρεῖοι, ἵνα σφίγγωσι τὸν Ἅγιον περισσότερον. Ἔπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐκ τῆς μιᾶς χειρός, ἐκ δὲ τῆς ἄλλης ἐκρέμασαν βαρεῖαν πέτραν, ἵνα βαρύνῃ κάτω καὶ νὰ πονῇ τὸ σῶμά του περισσότερον. Τέλος πάντων, ἀφ' οὗ ἔπαθε πολλὰς βασάνους ὁ γενναῖος τῆς ἀληθείας ἀγωνιστής, ἐπνίγη διὰ σχοινίου, μετὰ πολλῶν ἄλλων αἰχμαλώτων Χριστιανῶν· ἐν ᾧ δὲ ὁ Μάρτυς ἀκόμη ἀνέπνεεν, ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν του κεφαλήν, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφεραν εἰς τὸν Βασιλέα, εἰς ἀπόδειξιν τοῦ θανάτου του. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν αὐτοῦ Ναὸν ὁ ὁποῖος ἦτον ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Φιλήμονος, ἐν τόπῳ καλουμένῳ Στρατηγίῳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον). (3)

(1) Περὶ τοῦ Μοδέστου τούτου ὅρα κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην τοῦ Δεκεμβρίου, ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Συναξαρίου τοῦ Ἁγίου Μοδέστου τοῦ πρώτου.

(2) Οὐκ ὀρθῶς δὲ γράφεται ἐν τοῖς Μηναίοις καὶ ἐν τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ, ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σάββα.

(3) Ἡ δὲ Ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Μάρτυρος τούτου ἑορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ παρόντος μηνός. Σημείωσαι, ὅτι ὁ Βίος τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου τούτου συνεγράφη ἑλληνιστὶ ὑπὸ Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ, οὗ ἡ ἀρχή· «Τῆς ἁγί»ας πόλεως Ἱεροσολύμων» (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις καὶ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βικεντίου τοῦ Διακόνου, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν ἑνδεκάτην τοῦ Νοεμβρίου· εἷς γὰρ εἶναι ὁ Βικέντιος ἐκεῖνος καὶ ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος παρὰ τοῖς Μηναίοις.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Μανουὴλ ξίφει τελειοῦται.

»Ξίφει, Μανουὴλ, εἰς μέρη τέμνη δύω, Μανουήλ.
»Τιμῶν ἀτμήτους οὐσίας Χριστοῦ δύω.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Γεώργιος καὶ Πέτρος ξίφει τελειοῦνται.

»Γεώργιον καὶ Πέτρον, οἷς κοινὸν σέβας, Γεώργιος.
»Τέμνουσι κοινῇ Δεσπότου κοινοῦ χάριν. Πέτρος.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Λέων ξίφει τὴν γαστέρα διαρραγεὶς τελειοῦται.

»Ἄῤῥηκτον εἶχε τὴν προθυμίαν Λέων, Λέων.
»Ῥήσσοντος αὐτοῦ τοῦ ξίφους τὴν γαστέρα.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Γαβριὴλ καὶ Σιώνιος ξίφει τελειοῦνται.

»Δέος, Ξίφους ταθέντος ἐγγὺς αὐχένων, Γαβριήλ.
»Μακρὰν Γαβριὴλ καὶ μακρὰν Σιωνίου. Σιώνιος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰωάννης καὶ Λέων ξίφει τελειοῦνται.

»Ὄντως στρατηγοὶ μὴ πτοούμενοι ξίφος, Ἰωάννης.
»Ἰωάννης τε καὶ Λέων οἱ γεννάδαι. Λέων.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πάροδος λίθοις βληθεὶς τελειοῦται.

»Βληθεὶς Πάροδος χειροπληθῶν ἐκ λίθων, Πάροδος.
»Ὁδὸν παρῆλθεν ἡδέως τὴν τοῦ βίου.

Οἱ σὺν τοῖς ἀνωτέρω Μάρτυσιν ἀναιρεθέντες τριακόσιοι ἑβδομήκοντα ἑπτὰ τελειοῦνται.

»Τρεῖς πενταρίθμους εἰκάδας κτεῖναν ξίφος, Μάρτυρες
»Συνῆψεν αὐταῖς ἐνδεκαπλῆν ἑπτάδα (1). τοζ'.

Οὗτοι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι κατήγοντο μὲν ἀπὸ διαφόρους ἐπαρχίας καὶ τόπους, κατῴκουν δὲ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. Οἱ δὲ ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες Βούλγαροι ἦλθον τότε ὅπως πολεμήσωσι τοὺς Ῥωμαίους· ὅθεν αἰχμαλωτίσαντες τοὺς ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ Χριστιανούς, ἠθέλησαν νὰ πολεμήσωσι καὶ τὴν βασιλεύουσαν τῶν πόλεων Κωνσταντινούπολιν, ἦλθον δὲ μέχρις Ἀδριανουπόλεως, καὶ προσμείναντες τρεῖς ἡμέρας ἥλωσαν αὐτήν. Ταῦτα δὲ ἐγίνοντο, βασιλεύοντος Λέοντος Ἁρμενίου τοῦ εἰκονομάχου, καὶ τοῦ Κρούμου ἐξουσιάζοντος τὸ ἔθνος τῶν Βουλγάρων, δηλαδὴ ἐν ἔτει ωιέ. Εἰσβαλὼν λοιπὸν ὁ Κροῦμος εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ κυριεύσας αὐτήν, ἐξεδίωξε τεσσαράκοντα χιλιάδας Χριστιανούς, ὁμοῦ καὶ τὸν ἁγιώτατον Ἐπίσκοπον τῆς Ἀδριανουπόλεως, τὸν ὁποῖον ῥίψας χαμαί, κατεπάτησεν εἰς τὸν λαιμόν· ἀφ' οὗ δὲ ὁ Κροῦμος ἀπέθανεν, ἔγινε διάδοχος τῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῶν Βουλγάρων ὁ Δούχουμος. Μετὰ τὴν τελευτὴν δὲ καὶ τούτου ἐγένετο Ἄρχων τῶν Βουλγάρων ὁ Δίτζεγγος, ἄνθρωπος ὠμὸς καὶ θηριώδης καὶ ἀπάνθρωπος, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν Ἀρχιερέα τῆς Ἀδριανουπόλεως, Μανουὴλ ὀνόματι, ἔσχισεν εἰς τὸ μέσον, καὶ κόψας τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς ὤμους του, τὰ ἔρριψεν εἰς τὰ θηρία ἵνα τὰ φάγωσιν· ὅθεν διὰ τὴν θηριωδίαν του, πληγωθεὶς θεόθεν μὲ ἀορασίαν καὶ τύφλωσιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του.

Διεδέχθη δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ ἡγεμονίαν τῶν Βουλγάρων ὁ Μουρτάγων, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ὅσοι δὲν ἐπείθοντο νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, ἄλλους μὲν δένων καὶ εἰς βασάνους καὶ στρέβλας ὑποβάλλων, ἄλλους δὲ τιμωρῶν μὲ ἀπανθρώπους τιμωρίας. Αὐτὸς καὶ τὸν ἐν Ἁγίοις Ἀρχιερέα Δελβέρτου Γεώργιον, καὶ Πέτρον τὸν Ἐπίσκοπον, κατεξέσχισε πρῶτον ἀπανθρώπως μὲ ῥαβδία, καὶ ἔπειτα ἀπέκοψε τὰς ἁγίας αὐτῶν κεφαλάς· ὁμοίως καὶ ἄλλους τριακοσίους ἑβδομηκονταεπτὰ ἐθανάτωσεν. Αὐτὸς διὰ τοῦ ξίφους καὶ τὸν Λέοντα

(1) Τρεῖς πεντάριμθοι εἰκάδες συμποσοῦνται τριακόσιοι, διότι πεντάκις οἱ εἴκοσι γίνονται ἑκατόν, τρὶς δὲ τὰ ἑκατὸν γίνονται τριακόσια· ἐνδεκαπλῆ δὲ ἑπτὰς εἶναι ἑβδομηκονταεπτά.

καὶ Ἰωάννην, τοὺς στρατηγοὺς τῶν Χριστιανῶν, ἀπεκεφάλισε· Λέοντος δὲ τοῦ Ἁγίου Ἐπισκόπου Νικαίας, τῇ θέσει φαινομένου εὐνούχου, ἔσχισε τὴν κοιλίαν διὰ τοῦ ξίφους, καὶ τὸν Γαβριὴλ καὶ Σιώνιον ἀπεκεφάλισε· Πάροδον δὲ τὸν ἱερώτατον Πρεσβύτερον κατεδίκασε νὰ λιθοβοληθῇ, καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς Χριστιανοὺς μὲ διαφόρους τιμωρίας βασανίσας, ἐθανάτωσεν ὁ ἀπάνθρωπος. Ὄχι μόνον δὲ ὁ δυσσεβὴς οὗτος Μουρτάγων ταῦτα ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἄρχοντες τῶν Βουλγάρων, οἱ κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐκείνων διαδεξάμενοι· καὶ αὐτοί, λέγω, ὅλοι οἱ ἀλιτήριοι πολλοὺς Χριστιανοὺς ἐθανάτωσαν μὲ διαφόρους βασάνους.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΓ΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κλήμεντος, Ἐπισκόπου Ἀγκύρας, καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθαγγέλου.

»Ἀγαθαγγέλου καὶ Κλήμεντος αἱμάτων — Κλήμης.
»Τὸ τοῦ ξίφους δίψαιμον (1) ἐπλήσθη στόμα. — Ἀγαθάγγελος.
»Εἰκάδι δ᾽ ἐτμήθητε τρίτῃ, Ἀγαθάγγελε, Κλήμη.

Ὁ μακάριος οὗτος καὶ θεσπέσιος Κλήμης ὅλην σχεδὸν τὴν ζωήν του διήνυσεν εἰς τὸ Μαρτύριον, διότι ἐπὶ εἰκοσιοκτὼ ἔτη παρετάθη ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ πρὸς τοὺς τυράννους αὐτοῦ πόλεμος καὶ ἀγών, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ ἐν τῷ μεταξὺ οὐδεμίαν ἄνεσιν, χωρὶς νὰ λάβῃ εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν, καὶ χωρὶς νὰ εἰδοποιηθῇ, οὕτως εἰπεῖν, ὅτι μετὰ τόσας, ὑποθετέον, ἡμέρας ἄρχεται πάλιν ὁ πόλεμος, καθὼς εἶναι νόμος νὰ γίνηται εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς πολέμους ἐξ ἀμφοτέρων τῶν διαμαχομένων μερῶν, ἵνα ἀναλαβόντες ἐκ τοῦ καμάτου ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἀνακωχῆς, ἐπαναλάβωσι τὸν πόλεμον δυνατοὶ καὶ ἀκμάζοντες· ἀλλὰ ὁ πόλεμος καὶ ἀγὼν τοῦ πολυάθλου τούτου Μάρτυρος ἦτο συνεχής, δυνατός, ταχὺς καὶ ἀδιάκοπος, ὥστε δὲν ἠξεύρει τις τί νὰ θαυμάσῃ περισσότερον, τὸ ἀδιάκοπον τοῦ καιροῦ, καθ᾽ ὃν ἐκαρτέρει ὁ μεγαλόψυχος, οἱονεὶ ἔπασχεν ἄλλος καὶ ὄχι αὐτός, ἢ τὸ πλῆθος καὶ τὴν δριμύτητα τῶν βασάνων καὶ τῶν τιμωριῶν, ὅσας ὑφίστατο. Μᾶλλον πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις ἐπίσης καὶ τὰ δύο· διότι ὁ ἀδαμάντινος οὗτος, δοκιμάσας ὅλα τὰ εἴδη τῶν βασάνων καὶ τιμωριῶν ἐπὶ μακρόν, ἤτοι ἐπὶ εἰκοσιοκτὼ ἔτη, κατέπληξε καὶ κατήσχυνε τοὺς τότε Βασιλεῖς καὶ Τυράννους, θέατρον γενόμενος εἰς ἅπασαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην, οὕτως ὥστε καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους Ἀγγέλους ἐνεποίησε θαυμασμὸν διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ καρτερίας του· καὶ οὕτω πως ὁ ἀοίδιμος, μεθ᾽ ὅλα ταῦτα, ἔλαβε παρὰ Κυρίου τῆς δόξης τὸν στέφανον. Ἦτο δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐκ τῆς Ἀγκύρας τῆς Γαλατίας, υἱὸς πατρὸς μὲν Ἕλληνος, μητρὸς δὲ εὐσεβοῦς καὶ πιστῆς, Σοφίας ὀνομαζομένης. Ὅταν δὲ ἔγινεν ἐτῶν δώδεκα προεχειρίσθη Μοναχός, καὶ εἰκοσαετὴς γενόμενος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερωσύνης (2). Διῆλθε δὲ μαρτυρῶν ὑπὲρ Χριστοῦ, Βασιλεῖς μὲν δύο, Διοκλητιανὸν καὶ Μαξιμιανόν, Ἄρχοντας δὲ καὶ Ἡγεμόνας ἐννέα, Δομετιανόν, Ἀγρίππαν, Κουμβρίκιον, Δομέτιον, Σακερδῶτα, Μάξιμον, Ἀφροδίσιον, Λούκιον καὶ Ἀλέξανδρον.

Ὁ δὲ μακάριος Ἀγαθάγγελος ἦτο Ῥωμαῖος τὸ γένος εἷς ἐξ ἐκείνων, καὶ μάλιστα ὁ πρῶτος αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος τούτου, ὅταν εὑρίσκετο εἰς τὴν φυλακὴν ἐν τῇ Ῥώμῃ· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐκεῖνοι οἱ τῷ Χριστῷ τότε πιστεύσαν-

(1) Ἤτοι τὸ στόμα τοῦ ξίφους, ὅπερ ἐδίψα αἷμα, κατὰ προσωποποιΐας σχῆμα, τὸ καὶ τοῖς ἀψύχοις καὶ ἀναισθήτοις ψυχὴν καὶ αἴσθησιν περιτιθὲν ἐμψύχων· γὰρ τὸ διψᾷν. Ἐν δὲ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις δίστομον γράφεται.

(2) Παρ᾽ ἡλικίαν ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς ὁ Ἅγιος οὗτος, καθότι τότε δὲν εἶχον συγκροτηθῇ ἀκόμη αἱ ἱεραὶ Σύνοδοι καὶ θεσπισθῇ οἱ Θεῖοι Κανόνες, οἱ ἐμποδίζοντες τὴν παρ᾽ ἡλικίαν χειροτονίαν Διακόνου, Ἱερέως, ἢ Ἀρχιερέως.

τες, κρατηθέντες ἐθανατώθησαν κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλέως, μόνος δὲ ὁ Ἀγαθάγγελος οὗτος ἔφυγε καὶ ἐσώθη ἐπιβιβασθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἐμβῇ καὶ ὁ Ἅγιος Κλήμης, ὄχι ἵνα ἀποφύγῃ τὸ Μαρτύριον, ἀλλὰ μᾶλλον ἵνα μεταβὰς εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἀντιπαλαίσῃ ἐναντίον μεγαλητέρων καὶ περισσοτέρων βασάνων, καὶ οὕτω λάβῃ παρὰ Θεοῦ καὶ μείζονα στέφανον. Ὅταν δὲ καὶ ὁ Θεῖος Κλήμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον, εἶδε τὸν Ἀγαθάγγελον πεσόντα πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ γνωρίσας αὐτὸν (διότι αὐτὸν πρῶτον ἀπὸ τοὺς ἄλλους πιστεύσαντας ἐβάπτισεν) ἐχάρη, καὶ τὸν κατησπάζετο ἐναγκαλιζόμενος, καὶ παρουσίαν ἀγαθοῦ Ἀγγέλου ἐνόμισε φερωνύμως τὴν παρουσίαν του· ὅθεν καὶ μὲ θερμοτέραν προθυμίαν ἀπήρχετο εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἵνα παρασταθῇ πρὸς τὸν Μαξιμιανόν. Ἔκτοτε δὲ συνηγωνίζετο εἰς τὸ Μαρτύριον ὁ Θεῖος Ἀγαθάγγελος μετὰ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς Ἄγκυραν, καὶ παρεστάθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Λούκιον, ὁ ὁποῖος ἐπρόσταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν ἀμφοτέρους, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας καὶ παιδία, ὅσοι ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ· καὶ οὕτως ἔλαβον ἅπαντες τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Τὰ δὲ εἴδη τῶν βασάνων, ὅσας ὑπέμεινεν ἰδιαιτέρως μόνος ὁ μακάριος Κλήμης, εἶναι ταῦτα. Ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐπὶ ξύλου καὶ ἐξέσχισαν, τὸν ἐλιθοβόλησαν εἰς τὰς παρειάς, τὸν ἔῤῥιψαν ἐν φυλακῇ, τὸν ἔδεσαν εἰς τροχόν, τὸν ἔδειραν μὲ βάκλα, τὸν κατέκοψαν μὲ μαχαίρας, τὸν ἔδειραν εἰς τὸ στόμα μὲ σιδηροῦς στύλους (1), καὶ συνέτριψαν τὰς σιαγόνας του· ἀνέσπασαν τὰ ὀδόντιά του, τὸν ἔδεσαν μὲ σίδηρα καὶ τὸν ἔῤῥιψαν πάλιν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἔθηκαν εἰς τὰ ὦτά του περόνια σιδηρᾶ ἀναμμένα, ἔκαυσαν αὐτὸν μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, τὸν ἔδεσαν μὲ πέτραν μεγάλην, ἔδειραν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον μὲ τυμπανόξυλα, καὶ καθ' ἑκάστην ἔδιδον εἰς αὐτὸν πεντήκοντα ῥαβδισμούς. Τὰ δὲ εἴδη τῶν βασάνων, ὅσας ὑπέμεινεν ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀγαθάγγελον, εἶναι ταῦτα. Ἔδειραν καὶ τοὺς δύο μὲ ξηρὰ βούνευρα, τοὺς ἐκρέμασαν ἐπὶ ξύλου, τοὺς ἔκαυσαν εἰς τὰ πλευρὰ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, τοὺς ἔδωκαν εἰς τὰ θηρία ἵνα τοὺς φάγωσιν, ἔβαλαν αὐτοὺς ἐντὸς ἀσβέστου ὅπου τοὺς ἀφῆκαν ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἀνέσπασαν ἐκ τοῦ δέρματός των λωρία, τοὺς ἔδειραν μὲ τυμπανόξυλα, τοὺς ἔθηκαν ἐπὶ σιδηρῶν καὶ ἀναμμένων κλινῶν, τοὺς ἔῤῥιψαν ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀφῆκαν ἓν ἡμερονύκτιον· τοὺς ἐξέσχισαν δυνατὰ εἰς τοὺς λαγόνας, τοὺς ἔῤῥιψαν ἐπὶ ὀξέων ὀβελῶν, οἵτινες ἦσαν μὲν ἐμπηγμένοι κάτω εἰς τὴν γῆν, εἶχον δὲ τὰ ὀξέα μέρη των ἐστραμμένα ἐπάνω, καὶ οἱ ὁποῖοι κατεκέντησαν πολὺ τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς κατεπλήγωσαν· ἔδεσαν ἀπὸ τοὺς λαιμούς των μυλόπετρας, τοὺς ἔσυραν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, καὶ ἐλιθοβόλησαν αὐτούς. Μόνος δὲ ὁ Ἅγιος Ἀγαθάγγελος ἐδέχθη εἰς τὴν κεφαλὴν μόλυβδον βεβρασμένον. Τελευταῖον δὲ ἀποκεφαλίζονται καὶ οἱ δύο εἰς τὴν Ἄγκυραν τῆς Γαλατίας, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν των Ναόν, τὸν εὑρισκόμενον πέραν εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον τοῦ Εὐδοξίου, ἄνωθεν τοῦ Ἀνάπλου, καὶ εἰς τὴν ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, τῆς παλαιᾶς καὶ νέας. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον, τὸν ὁποῖον ἑλληνιστὶ συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Μετὰ διακοσιοστὸν καὶ πεντηκοστὸν ἔτος», καὶ σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

»Δεῦρο πρὸς ἡμᾶς εἰς τὰ τερπνὰ τοῦ Πόλου,
»Εὐσεβίῳ λέγουσιν οἱ τερπνοὶ Νόες. Εὐσέβιος.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἦτο κεκλεισμένος ἐντὸς μικροτάτου καὶ σκοτεινοῦ κελλίου, ἐπειδὴ δὲν ἐφωτίζετο ὑπ' οὐδενὸς παραθύρου, καὶ ἐκεῖ ὑπεβάλλετο εἰς πᾶν εἶδος σκληραγωγίας καὶ ἀσκήσεως. Ὕστερον δὲ παρακινηθεὶς πολὺ ὑπό τινος ἀδελφοῦ, Ἀμμιανοῦ ὀνόματι, ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριον, ἵνα δεχθῇ τὴν προστασίαν καὶ ἡγουμενίαν τῶν ἀδελφῶν (2)· ὅθεν ἐ-

(1) Ἐργαλεῖον σουβλερόν, τὸ Γαλλικὸν stylet. Σ. Ε. τὸν Κύρου Θεοδώριτον ἐν ἀριθμῷ τετάρτῳ τῆς Φι-

(2) Ὁ Βίος τοῦ Εὐσεβίου τούτου συνεγράφη ἀπὸ λοθέου Ἱστορίας. Προστίθησι δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώριτος,

πολιτεύετο μὲ πραότητα καὶ ταπεινοφροσύνην, καὶ μὲ πᾶσαν τοῦ σώματος κακοπάθειαν, διότι ἀνὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ἔτρωγεν ὁ ἀοίδιμος, εἶχε δὲ καὶ ζώνην σιδηρᾶν εἰς τὴν μέσην του, καὶ ἅλυσίδα βαρυτάτην εἰς τὸν λαιμόν του. Βλέπων δέ τις αὐτὸν ὅτι ἔκυπτε κάτω κυρτούμενος ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς ἁλύσεως, τὸν κατηγόρησεν (1), ὁ δὲ Ὅσιος εἶπεν εἰς αὐτόν· Ἐγὼ τοῦτο πράττω, ἵνα ἀντιπολεμήσω τὰς μηχανὰς τοῦ Διαβόλου, ὅς τις μὲ πολεμεῖ. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ μὲ στερήσῃ μεγάλων πραγμάτων καὶ ἀρετῶν, σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης, καὶ νὰ μὲ ῥίψῃ εἰς μεγάλα κακά, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔστησα τὸν πόλεμον εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα κακοπαθήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐὰν μὲ νικήσῃ ὁ Διάβολος, δὲν θέλει πολὺ ὑπερηφανευθῇ, ἐὰν δὲ ἀπεναντίας εἰς αὐτὰ νικηθῇ ὑπ᾽ ἐμοῦ, θέλει εἶναι ἄξιος γέλωτος, ἐπειδὴ οὐδὲ εἰς τὰ μικρὰ ἐδυνήθη νὰ νικήσῃ. Μὲ τοιαύτην λοιπὸν πολιτείαν θεάρεστον ζήσας ὁ ἀοίδιμος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μαϋσιμᾶς ὁ Σύρος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Γλώσσαις λαλῶν πρὶν Μαϋσιμᾶς τῶν Σύρων, Μαϋσιμᾶς.
»Γλώσσαις λαλεῖ νῦν Ἀγγέλων πρὸς Ἀγγέλους.

Εἰς τὴν Κύρον τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐχρημάτισεν Ὅσιός τις Μαϋσιμᾶς μὲν ὀνομαζόμενος, Συριακὴν δὲ γλῶσσαν λαλῶν, ὁ ὁποῖος ἀγροίκως μὲν καὶ χωρικῶς ἀνετράφη κατὰ τὴν ζωήν, διέλαμψεν ὅμως κατὰ τὰς ἀρετάς. Εἶχε δὲ ἓν μόνον φόρεμα, καὶ ὅταν αὐτὸ ἤθελε παλαιωθῇ, δὲν τὸ ἀπέῤῥιπτεν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν ἐσχισμένων μερῶν τοῦ παλαιοῦ συνέῤῥαπτεν ἄλλα ἐμβαλώματα, καὶ μὲ αὐτὰ ἐσκέπαζε τὴν γύμνωσιν τοῦ σώματός του. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπεμελεῖτο καὶ ἐφιλοξένει ὁ ἀοίδιμος τοὺς ξένους καὶ πτωχούς, ὥστε ἤνοιγεν εἰς ὅλους τὰς θύρας τοῦ κελλίου του· λέγουσι δέ, ὅτι εἶχε δύο πίθους, τὸν μὲν πλήρη σίτου, τὸν δὲ πλήρη ἐλαίου, ἐκ τῶν ὁποίων ἔδιδε μὲν εἰς ὅλους τοὺς χρείαν ἔχοντας, ἀνέβλυζον δὲ αὐτοὶ πάντοτε, καὶ ποτὲ δὲν ἐκενοῦντο. «Διότι ὁ Θεὸς ἐκεῖνος, ὁ πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν», κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Παύλου (Ῥωμ. 1. 12), αὐτὸς καθὼς προσέταξε τὴν ὑδρίαν καὶ ἀποθήκην, καὶ τὸ ἐλαιοδοχεῖον τῆς Σαραφθίας χήρας, νὰ ἀναβλύζωσιν ἄλευρον καὶ ἔλαιον, δίδων εἰς αὐτὴν πλούσιον καρπὸν τῶν σπερμάτων τῆς πρὸς τὸν Ἠλίαν φιλοξενίας της, οὕτω, λέγω, ὁ αὐτὸς Θεὸς ἐχάρισε καὶ εἰς τὸν θαυμάσιον τοῦτον καὶ φιλόξενον Μαϋσιμᾶν τὴν δόσιν τῶν ἀγαθῶν, ἰσόμετρον μὲ τὴν προθυμίαν του. Καλῶς λοιπὸν οὗτος καὶ ὁσίως διανύσας τὸν τῆς ζωῆς του καιρόν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν (2).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαλαμάνου τοῦ Ἡσυχαστοῦ.

»Οἰχῇ χαμερποῦς καὶ χαμαιζήλου βίου.
»Ὑψηλὲ πρᾶξιν καὶ λόγον, Σαλαμάνη. Σαλαμάνης.

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, πρὸς δυσμάς, κεῖται κώμη τις Καπερσανᾶ ὀνο-

ὅτι ὁ Ἀμμιανὸς ἔκτισε μὲν τὸ Μοναστήριον ἐκεῖνο, καὶ συνήθροισε πολλοὺς ἀδελφούς, διὰ ταπεινοφροσύνην του ὅμως δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ Ἡγούμενος εἰς αὐτούς, μολονότι ἦτον ἄξιος καὶ διπλασίους αὐτῶν νὰ διοικῇ· ὅθεν παρεκάλεσε τὸν Ὅσιον Εὐσέβιον, καὶ ἡγουμένευσεν εἰς αὐτούς. Λέγει δὲ καὶ ὅτι ὁ Ὅσιος διώρισε τοὺς ὑπ᾽ αὐτὸν Μοναχοὺς νὰ τρώγωσιν ἅπαξ τῆς ἡμέρας, νὰ προσεύχωνται νοερῶς καὶ παντοτεινῶς εἰς τὸν Θεόν, καὶ κανένα καιρὸν νὰ μὴ ἀφίνωσιν ἄμοιρον τῆς τοιαύτης πνευματικῆς ἐργασίας.

(1) Ὁ Θεοδώριτος δὲν λέγει, ὅτι τὸν κατηγόρησεν, ἀλλ᾽ ὅτι τὸν ἠρώτησε, ποίαν ὠφέλειαν λαμβάνει, μὴ θέλων νὰ βλέπῃ τὸν Οὐρανόν, καὶ νὰ θεωρῇ ἐκείνην τὴν πεδιάδα ἥτις ἦτον ὑποκάτω τῆς κέλλης του, οὔτε νὰ περιπατῇ εἰς ἄλλον πλατύτερον δρόμον, πάρεξ εἰς ἐκεῖνον τὸν στενόν· ὁ δὲ Ὅσιος ἀπεκρίθη τὰ ἀνωτέρω.

(2) Καὶ τούτου τοῦ Μαϋσιμᾶ τὸν Βίον συνέγραψεν ὁ Κύρ. Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ τετάρτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἠρανίσθη. Προστίθησι δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, ὅθεν καὶ νεώτατόν τινα υἱὸν μιᾶς γυναικὸς ἀσθενήσαντα, διὰ προσευχῆς του ἰάτρευσεν. Ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ χωρίου ἐκείνου αὐθέντης Λητώϊος, ἐπειδὴ τυραννικῶς καὶ ὑποχρεωτικῶς ἐζήτει παρὰ

μαζομένη, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ὁ μακάριος οὗτος Σαλαμάνης. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπησε τὴν ἡσυχαστικὴν ζωὴν τῶν Μοναχῶν, εὑρὼν εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ χωρίον, μικρόν τι κελλίον, ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἐκεῖ οὔτε θύραν, ἵνα δύναται νὰ ἐξέρχηται, οὔτε παράθυρον, ἵνα εἰσχωρῇ φῶς· ἅπαξ δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ σκάπτων ὑπὸ τὴν γῆν ἐξήρχετο, καὶ δοκιμάζων ὀλίγον περισπασμὸν, συνέλεγε τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν δι' ὅλον τὸ ἔτος, καὶ οὕτως ἔζησεν ὁ ἀοίδιμος ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον. Μαθὼν δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ χωρίου τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς, ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν, θέλων νὰ τῷ δώσῃ τὴν Ἱερωσύνην, καὶ σκάψας ὀλίγον μέρος τοῦ μικροῦ του κελλίου εἰσῆλθε, καὶ θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ὁσίου, ἐτέλεσε τὴν εὐχὴν τῆς χειροτονίας· καὶ εἶπε μὲν πολλὰ εἰς αὐτὸν, καὶ ἀνήγγειλε τὴν χάριν τῆς Ἱερωσύνης, ἣν τῷ ἔδωκε, οὐδένα δὲ λόγον ἤκουσεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ὁσίου. Ὅθεν ἀνεχώρησε προστάξας νὰ κτίσωσι πάλιν τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κελλίου, τὸ ὁποῖον ἐχάλασεν.

Ἄλλοτε πάλιν διέβησαν διὰ νυκτὸς τὸν Εὐφράτην οἱ συνεγχώριοί του Χριστιανοί, καὶ κατέστρεψαν τὸ κελλίον του· εἶτα αἴροντες τὸν Ὅσιον, τὸν ἀπήγαγον εἰς τὸ χωρίον των, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἐναντιωθῇ εἰς ὅ,τι ἔπραξαν, καὶ χωρὶς πάλιν νὰ τοὺς προστάσσῃ τί νὰ πράξωσιν. Ἔχοντες δὲ εἰς τὸ χωρίον των ἄλλο μικρὸν κελλίον ἕτοιμον, τὸν ἔκλεισαν ἐντὸς αὐτοῦ· ὁ δὲ Ὅσιος παρομοίως ἡσύχαζε καὶ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ὁμιλῇ μὲ κανένα. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας, οἱ Χριστιανοὶ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸ ἀντίπεραν τοῦ ποταμοῦ ἄλλο χωρίον, πορευθέντες διὰ νυκτὸς, κατέστρεψαν καὶ τὸ κελλίον ἐκεῖνο, καὶ λαβόντες ὁμοίως τὸν Ὅσιον σηκωτὸν, τὸν ἀπήγαγον εἰς τὸ χωρίον των, χωρὶς μὲν ἐκεῖνος νὰ ἀντιλέγῃ εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς βιάζῃ ὅπως τὸν ἀφήσωσιν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ πορεύηται προθύμως.

Οὕτω κατέστησε τὸν ἑαυτόν του τελείως νεκρὸν ὁ ἀοίδιμος εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ὅθεν καὶ τὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου φωνὴν ἀληθεύων ἔλεγεν ὁ τρισόλβιος· «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ, »ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. Ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκὶ, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀ»γαπήσαντός με, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.» (Γαλ. β' 10.) Μὲ τοιοῦτον τρόπον νεκρώσας τὸν ἑαυτόν του ὁ μακάριος Σαλαμάνης, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε, διήνυσε τὴν ζωήν του, ἕως οὗ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἵνα χορεύῃ αἰωνίως (1).

Οἱ Ἅγιοι δύω Μάρτυρες οἱ ἐν τῷ Παρίῳ (2) βληθέντες ἐν λάκκῳ τελειοῦνται.

»Ἔνδον βόθρου χωροῦσι Μάρτυρες δύω, Μάρτυρες δύω.
»Θείου πόθου βάλλοντος ἔξω τὸν φόβον (3).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

τῶν γεωργῶν τοὺς καρποὺς, ἐδίδασκεν αὐτὸν ὁ Ὅσιος νὰ ἦναι φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων εἰς τοὺς ἀδελφούς· ἐκεῖνος δὲ ἔμενε σκληρὸς καὶ ἀμετάθετος, ὅθεν ἐν πράγματι ἐγνώρισε τὴν ἐκ τῆς ἀπειθείας καὶ σκληρότητός του βλάβην. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐστάθησαν ἀκίνητοι οἱ τροχοὶ τῆς ἀμάξης του, καὶ αἱ ἡμίονοι δὲν κατώρθονον νὰ τὴν σύρωσι. Τότε εἷς τῶν φίλων του εἶπεν αὐτῷ, ὅτι τοῦτο τῷ ἠκολούθησε διότι τὸν καταρᾶται ὁ Ὅσιος. Ὅθεν πηδήσας ἐκ τῆς ἀμάξης ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὅσιον, καὶ πεσὼν εἰς τοὺς πόδας του καὶ καταφιλῶν τὰ ῥυπαρὰ ἱμάτιά του, παρεκάλει αὐτὸν νὰ καταπραΰνῃ τὸν θυμόν· ὁ δὲ Ὅσιος τὴν παράκλησιν δεχθεὶς, ἔλυσε τοὺς ἀοράτους δεσμοὺς τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης, καὶ οὕτως ἔκαμε νὰ φέρηται αὕτη κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὸν δρόμον της.

(1) Καὶ τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν Βίον συνέγραψεν ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ ἐννάτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἠρανίσθη.

(2) Παρίον ἦτο πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, μεταξὺ Κυζίκου καὶ Λαμψάκου εὑρισκομένη, ἥ τις ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς νήσου Πάρου, κατὰ τὸν Μελέτιον, ὅθεν ἐξ αὐτῶν καὶ Παρίον ὠνομάζετο.

(3) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις, ἡ Μνήμη τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς ἕκτης Συνόδου, διότι αὕτη προεγράφη μετὰ τοῦ Συναξαρίου αὐτῆς κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΔ'. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης, καὶ τῶν δύο αὐτῆς θεραπαινίδων.

Εἰς τὴν Ξένην.

»Ἀποξενοῦται τοῦδε τοῦ βίου Ξένη, Ξένη.
»Οὐ ζῶσα καὶ πρὶν ὡς ἀληθῶς ἦν ξένη.

Εἰς τὰς δύο θεραπαινίδας.

»Θνήσκουσιν ἄμφω τῆς Ξένης αἱ δουλίδες, Δουλίδες
»Οὐ τῶν ἐκείνης ἀρετῶν οὖσαι ξέναι. β'.
»Οὐρανοῦ εἰς ξενίην Ξένη εἰκάδι ἦλθε τετάρτη.

Η μακαρία αὕτη καὶ ἀοίδιμος Ξένη ἦτον ἐκ τῆς μεγαλοδόξου πόλεως Ῥώμης, καταγομένη ἀπὸ γένος τίμιον καὶ ἀξιέπαινον. Ὅταν δὲ οἱ γονεῖς τῆς Ἁγίας ἠθέλησαν νὰ ὑπανδρεύσωσιν αὐτὴν, καὶ ἦσαν ἤδη ὅλα τὰ τοῦ γάμου ἕτοιμα, τότε ἡ Ἁγία, συμπαραλαβοῦσα δύο θεραπαίνας, ἐξῆλθε τοῦ νυμφικοῦ κοιτῶνος, καὶ ἐπιβιβασθεῖσα εἰς πλοιάριον, ἀνεχώρησε· διελθοῦσα λοιπὸν διαφόρους τόπους ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν Μύλασσαν, ἡ ὁποία εἶναι φρούριον ὀχυρὸν Μεσσὶ κοινῶς ὀνομαζόμενον καὶ εὑρισκόμενον εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Καρίαν, μὲ θρόνον Ἐπισκόπου τετιμημένη ὑπὸ τὸν Σταυρουπόλεως· μᾶλλον δὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀποκατέστη ἡ Ὁσία παρὰ τοῦ θεσπεσίου Παύλου τοῦ Μοναχοῦ καὶ Πρεσβυτέρου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν νῆσον Κῶ (1) φανεὶς θεόθεν εἰς αὐτὴν, τὴν ὡδήγησεν εἰς τὰ κρείττω καὶ εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωήν.

Ἐκεῖ λοιπὸν, ἐν τῇ πόλει Μυλάσσῃ, κατασκευάσασα ἡ μακαρία μικρὸν Ναὸν εἰς ὄνομα τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος, πολλὴν ἄσκησιν μετεχειρίζετο μετὰ τῶν δύο ὑπηρετριῶν της καὶ μετ' ἄλλων τινῶν ὀλίγων παρθένων, αἱ ὁποῖαι συνήχθησαν ἐκεῖ· ὅθεν διὰ τῆς ἀποχῆς ὅλων τῶν ἡδονῶν τῶν αἰσθήσεων ἀνεβίβασε τὸν ἑαυτόν της ἡ τρισολβία εἰς οὐράνιον πολιτείαν. Καλῶς οὖν διανύσασα τὴν ζωήν της, ἀφ' οὗ ὁσίως καὶ μακαρίως ἐκοιμήθη, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τοιαύτην μαρτυρίαν. Ἐν πλήρει δηλ. μεσημβρίᾳ, τοῦ ἡλίου καθαρῶς λάμποντος, ἐφάνη σταυρὸς εἰς τὸν Οὐρανὸν σχηματιζόμενος δι' ἀστέρων· καὶ τὸν φαινόμενον ἐκεῖνον ἀστεροειδῆ σταυρὸν περιέκλειεν εἰς τὸ μέσον χορὸς ἐξ ἑπτὰ ἄλλων ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πέριξ. Ἐφαίνετο δὲ ὁ σταυρὸς καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀστέρων, ὅτι συνώδευον τὸ φέρετρον τῆς Ὁσίας, διότι ὅταν ἐκεῖνο ἐκινεῖτο, τότε συνεκινοῦντο καὶ αὐτὰ, καὶ ὅταν ἐκεῖνο ἵστατο, τότε καὶ αὐτὰ ἐσταμάτων, ὥστε ἐφαίνετο, ὅτι ἦσαν ταῦτα στέφανος τῆς μακαρίας Ξένης, ὅς τις ἐδόθη εἰς αὐτὴν παρὰ Θεοῦ, ἀντὶ τῆς πολυχρονίου νηστείας, χαμευνίας, ἀγρυπνίας καὶ παρθενίας της· καὶ τοῦτο εἶναι φανερὸν, διότι ὅταν τὸ ἅγιον Λείψανον τῆς Ὁσίας ἐκαλύφθη ἐν τῇ γῇ καὶ δὲν ἐφαίνετο, τότε καὶ ὁ σταυρὸς ἐκεῖνος καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀστέρων ἔγιναν ἀφανεῖς καὶ ἀόρατοι. Ἐφανερώθησαν δὲ τὰ περὶ τῆς Ὁσίας ὑπὸ μιᾶς ὑπηρετρίας της, ἥ τις, ὅταν ἐτελεύτα ἡ Ὁσία, διηγήθη περὶ αὐτῆς τίς ἦτο, ποίαν εἶχε πατρίδα, καὶ ἐκ ποίου ἐπισήμου γένους κατήγετο· καὶ ὅτι πρότερον μὲν ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν γονέων της Εὐσεβία, ὕστερον δὲ αὐτὴ ὠνόμασε τὸν ἑαυτόν της Ξένην, θέλουσα νὰ κρυβῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους διὰ ταπείνωσιν. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, Παυσιρίου καὶ Θεοδοτίωνος, τῶν αὐταδέλφων.

Εἰς τὸν Παῦλον καὶ Παυσίριον.

»Παυσίριον καὶ Παῦλον ἄμφω συγγόνους, Παῦλος.
»Ποτάμιος ῥοῦς καὶ συνάθλους δεικνύει. Παυσίριος.

Εἰς τὸν Θεοδοτίωνα.

»Ἰδοὺ τράχηλος, ἐλθέτω δὴ τὸ ξίφος, Θεοδοτίων.
»Θεὸν ποθῶν ἔκραζε Θεοδοτίων.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ καὶ τοῖς Μηναίοις γράφεται, ὅτι ἐφάνη ὁ Μοναχὸς Παῦλος τῇ Ὁσίᾳ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

(2) Ὁ ἑλληνικὸς Βίος αὐτῆς εὑρίσκεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὁ καινὸς καὶ ξένος τῆς θαυμαστῆς Ξένης βίος».

Οὗτοι ὑπῆρξαν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, Ἀρειανοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Κλεοπατρίδι, τῇ ἐν Αἰγύπτῳ εὑρισκομένῃ (τῇ νῦν Σουέζ), ἐν ἔτει σι΄. ἦσαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς αὐτάδελφοι. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος καὶ Παυσίριος ἔγιναν Μοναχοὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ὁ δὲ Θεοδοτίων ἦτον εἰς τὰ ὄρη μετὰ τῶν κλεπτῶν· συλληφθέντες δὲ ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα, ὁ μὲν Παῦλος τριακονταετής, ὁ δὲ Παυσίριος εἰκοσιπενταετής, ὡμολόγησαν παῤῥησίᾳ τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν. Τότε ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν Θεοδοτίων, μαθὼν ὅτι συνελήφθησαν, ἀφῆκε τὰ ὄρη καὶ τοὺς κλέπτας, καὶ ὑπῆγε ἵνα τοὺς ἴδῃ καὶ τοὺς ἀποχαιρετίσῃ· βλέπων δὲ αὐτοὺς ὅτι ἐκρίνοντο ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα, νὰ πλησιάσῃ μὲν δὲν ἐτόλμησεν, ἀλλ' ἐλθὼν εἰς ἀπόκεντρον τινὰ τόπον, ἐσυλλογίζετο ποίαν ἆρά γε κληρονομίαν καὶ δόξαν θὰ ἀπολαύσωσιν οἱ ἀδελφοί του. Ὅθεν θερμανθεὶς τὴν καρδίαν ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος, ἐπέστρεψε, καὶ παρασταθεὶς ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμόνος, ὡμολόγησε καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτόν του Χριστιανόν· εἶτα ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐκρήμνισεν ἀπὸ τὸν θρόνον του. Εὐθὺς λοιπὸν διαπερῶσι πεπυρωμένα καρφία εἰς τὰς πλευράς του καὶ εἰς τὴν κοιλίαν του, ἔπειτα ἀποκεφαλίζουσιν αὐτόν, καὶ οὕτω λαμβάνει ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ὁ δὲ Παῦλος καὶ Παυσίριος ῥιφθέντες εἰς ποταμόν, ἔλαβον τέλος τοῦ Μαρτυρίου των.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα τοῦ ἐν Σικελίᾳ, καὶ Ἀγαπίου καὶ Τιμοθέου, τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Βαβύλαν.

* »Πρὶν Βαβύλας ἤθλησε κατὰ Δαιμόνων, Βαβύλας.
»Ἤθλησε λοιπὸν καὶ διὰ τῶν αἱμάτων.

Εἰς τὸν Ἀγάπιον καὶ Τιμόθεον.

* »Τὸν Ἀγάπιον συνάμα Τιμοθέῳ, Ἀγάπιος.
»Σαφῶς μιμητὰς οἶδα τοῦ Διδασκάλου. Τιμόθεος.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βαβύλας κατήγετο μὲν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, ἐγεννήθη δὲ ὑπὸ εὐγενῶν καὶ φιλοθέων γονέων εἰς τὴν ἐπίσημον Θεούπολιν (1). Οὗτος λοιπὸν ἐπαιδεύθη ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα φέρουσι τὸν ἄνθρωπον ταχύτερον εἰς τὸν Θεόν. Ἀγαπήσας δὲ τὸν Θεὸν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἐμίσησε τὸν κόσμον· ὅθεν ἀφ' οὗ οἱ γονεῖς του ἀπέθανον, διεμοίρασε τὸν πλοῦτόν του εἰς πτωχοὺς καὶ χήρας καὶ ὀρφανά, καὶ ἀπαλλάξας οὕτω τὸν ἑαυτόν του πάσης βιωτικῆς ταραχῆς καὶ φροντίδος, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος καὶ ἡσύχαζεν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ δύο μαθητάς, Ἀγάπιον καὶ Τιμόθεον. Ἔγινε δὲ καὶ Ἱερεύς, καὶ ἐτίμησεν ἀξίως τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα· ὕστερον δὲ ἀναχωρήσας, ὑπῆγεν εἰς Ῥώμην.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐκεῖ αἱμοβόροι Ἕλληνες προσεπάθουν νὰ παραδώσωσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Ἄρχοντας, τούτου ἕνεκα, ἀφήσας τὴν Ῥώμην ὁ Ἅγιος, ὑπῆγεν εἰς τὴν Σικελίαν ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο μαθητάς του, καὶ ἐκεῖ διατρίψας ἀρκετὸν χρόνον, πολλοὺς ἀπίστους ὡδήγησεν εἰς τὴν θεογνωσίαν μὲ τὴν ἐν αὐτῷ οἰκοῦσαν χάριν τοῦ Πνεύματος. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν δύναται νὰ κρυβῇ πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη, κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Εὐαγγελίου, δια τοῦτο οὐδὲ ὁ μακάριος οὗτος ἐδυνήθη νὰ κρυβῇ ἀπὸ τὸν Ἄρχοντα τῆς Σικελίας· ὅθεν κρατήσας ὁ Ἄρχων αὐτόν τε καὶ τοὺς δύο του μαθητάς, ἅμα εἶδεν ὅτι μὲ παῤῥησίαν ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, πρῶτον μὲν τοὺς ἔδειρε τοσοῦτον ὥστε κατεκοκκίνισαν τὰ σώματά των, ἔπειτα δὲ διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ τοὺς περιαγάγωσιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ συγχρόνως νὰ τοὺς τιμωρῶσιν

(1) Θεούπολιν φαίνεται ὅτι ὀνομάζει ἐδῶ ὁ τὰ Συναξάρια συνάξας τὴν πόλιν τῆς Ἀντιοχείας· αὕτη γὰρ Θεούπολις κατ' ἐξαίρετον λόγον ὠνομάσθη, διότι σεισμῶν ποτε γενομένων ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν τῷ τρίτῳ χρόνῳ Τιβερίου τοῦ Θρακός, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει 578, ἐφοβοῦντο οἱ πολῖται, καὶ ἐπέγραφεν ἕκαστος εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον «Χριστὸς μεθ' ἡμῶν στήτω», και οὕτως ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν καταπτωσιν τοῦ σεισμοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικηφόρος.

ἀπανθρώπως μὲ διαφόρους τιμωρίας, ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν ἵνα τιμωρῶν αὐτοὺς φοβίσῃ τὰς πόλεις τῆς Σικελίας, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ ἵνα χορέσῃ τὸ πάθος καὶ τὴν ὀργὴν ἣν ἔτρεφε κατὰ τῶν Ἁγίων. Οἱ δὲ Ἅγιοι Μάρτυρες ἐνεδυναμοῦντο εἰς τὰ βασανιστήρια, ἐλπίζοντες ὅλως καὶ ἀποβλέποντες εἰς τὰ αἰώνια ἀγαθά. Τὴν ἐπιοῦσαν δὲ κατέσφαξε τοὺς Ἁγίους διὰ μαχαιρῶν, καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἔρριψεν εἰς πυράν· δὲν ἔβλαψεν ὅμως ταῦτα παντελῶς τὸ πῦρ, ἀλλὰ σῶα καὶ ἀβλαβῆ διεφυλάχθησαν, καὶ λαβόντες αὐτὰ τινὲς Χριστιανοὶ, τὰ ἐνεταφίασαν τιμίως ἐν τῇ ἰδίᾳ νήσῳ τῆς Σικελίας.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μακεδόνιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Μονῶν ἀπείρων πατρικῆς σῆς οἰκίας,
»Μακεδόνιος, Χριστὲ, λαμβάνει μίαν. Μακεδόνιος.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μακεδόνιος παλαίστραν καὶ ἀγωνιστήριον μετεχειρίζετο τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, διότι ἐκεῖ εἶχε τὴν ἄσκησιν καὶ κατοικίαν του, ὁτὲ μὲν ἡσυχάζων εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ὁτὲ δὲ εἰς ἐκεῖνον, καὶ ἄλλοτε μεταβαίνων εἰς ἄλλον, εἰς Φοινίκην δηλαδὴ καὶ εἰς Συρίαν καὶ εἰς Κιλικίαν· ἐποίει δὲ τὰς μεταβάσεις ταύτας ἵνα ἀποφεύγῃ τὰς ἐνοχλήσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἐπροξένουν οἱ προστρέχοντες εἰς αὐτόν. Διῆλθε λοιπὸν ὁ μακάριος τεσσαρακονταπέντε ἔτη χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄνω τῆς κεφαλῆς του σκηνὴν, ἢ καλύβην, ἢ ἄλλην τινὰ σκέπην, ἀλλὰ ἱστάμενος ἐντὸς βαθέως λάκκου (1). Ὅταν δὲ ἔγινε γέρων, ἐπείσθη εἰς τοὺς παρακαλοῦντας αὐτὸν καὶ κατεσκεύασε μίαν καλύβην· ἀκολούθως δὲ μετεχειρίζετο πρὸς κατοικίαν μικρά τινα κελλία, ὄχι ἐδικά του, ἀλλὰ ξένα. Ὅθεν διήνυσεν ἀκόμη ἕτερα εἰκοσιπέντε ἔτη, ὥστε τὰ ἔτη ὅλα τῆς ζωῆς του συμποσοῦνται εἰς ἑβδομήκοντα· ἐπειδὴ δὲ ἐτρέφετο μὲ μόνον κριθὴν καὶ ὕδωρ εἰς διάστημα τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἔπεσεν ὁ ἀοίδιμος ὕστερον εἰς ἀσθένειαν, διὸ καὶ ἔζη εἰς τὸ ἑξῆς μὲ μικρὸν τεμάχιον ἄρτου καὶ μὲ ποτὸν ἁπλοῦ ὕδατος. Μὲ τοιαύτην θαυμασίαν ἄσκησιν ζῶν, ἠξιώθη παρὰ Κυρίου νὰ ποιῇ θαύματα, ἤτοι νὰ διώκῃ Δαιμόνια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ἰατρεύῃ διάφορα πάθη καὶ ἀσθενείας, καὶ νὰ ἐκτελῇ ἄλλα πολλὰ παράδοξα.

Εἰς τοῦτον τὸν Ὅσιον ἔφερον ποτὲ γυναῖκα τινὰ, ἥτις ἐνεργείᾳ τοῦ Διαβόλου ἔτρωγε καθ᾽ ὑπερβολὴν, διότι ἔτρωγε καθ᾽ ἑκάστην τριάκοντα κατοικησίμους ὄρνιθας καὶ δὲν ἐχόρταινεν, ἀλλὰ ἀκόμη ἐπείνα. Παρεκάλουν λοιπὸν τὸν Ὅσιον οἱ συγγενεῖς τῆς γυναικὸς, ἵνα εὐσπλαγχνισθῇ καὶ ἰατρεύσῃ αὐτὴν, ἥτις εἶχεν ἐξοδεύσῃ ὅλην αὐτῆς τὴν περιουσίαν εἰς τροφήν της· ὅθεν εὐσπλαγχνισθεὶς ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, προσευχήθη εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἶτα βαλὼν τὴν δεξιάν του χεῖρα ἐν ὕδατι, καὶ σφραγίσας αὐτὸ μὲ τὴν σωτήριον σφραγῖδα τοῦ Σταυροῦ, διέταξε νὰ τὸ πίῃ ἡ πάσχουσα γυνὴ, καὶ οὕτως ἔκαμεν αὐτὴν νὰ τρώγῃ κατὰ φύσιν, καὶ νὰ ἀρκῆται εἰς ἡμίσειαν ὄρνιθα μόνον. Γνησίως λοιπὸν δουλεύσας τῷ Θεῷ ὁ ἀοίδιμος ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον (2).

(1) Ὅθεν λέγει ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἐκ τοῦ λάκκου ἐκείνου ὠνόμαζον τὸν Ὅσιον Γουβᾶν, διότι Γούβα εἰς τὴν Συριακὴν γλῶσσαν δηλοῖ λάκκος. Ὁ Θεοδώριτος γὰρ γράφει καὶ τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν Βίον ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ τρίτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ὅστις λέγει καὶ τοῦτο, ὅτι αὐτὸς ὠνομάζετο Κριθοφάγος, ἐπειδὴ τροφήν του εἶχε κριθὴν, ὄχι κατεσκευασμένην ψωμίον, ὄχι βεβρασμένην, ἀλλὰ μόνον κοπανισμένην καὶ βεβρεγμένην μὲ νερόν.

(2) Προστίθησι δὲ καὶ ταῦτα ὁ Θεοδώριτος· Ὅτι μίαν φορὰν ὑπῆγε στρατηγός τις εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, ὅπου κατῴκει ὁ Ὅσιος, ἵνα κυνηγήσῃ. Βλέπων δὲ μακρόθεν τὸν Ὅσιον, καὶ μαθὼν παρὰ τῶν ἀνθρώπων του, ποῖος εἶναι, εὐθὺς ἐπήδησε κάτω ἐκ τοῦ ἵππου του, καὶ πλησιάσας τὸν ἐχαιρέτισεν· εἶτα τὸν ἠρώτησε, τί κάμνει ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος. Ὁ δὲ Ὅσιος τὸν ἀντηρώτησε, καὶ σὺ, τί ἀνέβης ἐδῶ νὰ πράξῃς; ὁ στρατηγὸς ἀπεκρίθη, ἦλθον ἵνα κυνηγήσω· καὶ ἐγὼ, ἀνταπεκρίθη ὁ γέρων, καὶ ἐγὼ κυνηγῶ τὸν ἐδικόν μου Θεὸν, καὶ ἀγαπῶ νὰ τὸν λάβω, καὶ ποθῶ νὰ τὸν ἴδω, καὶ δὲν θέλω ἀφήσει τὸ καλὸν τοῦτο κυνήγιον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ στρατηγὸς, ἐθαύμασε, καὶ ὠφεληθεὶς, ἀνεχώρησεν. Οὗτος ὁ Ὅσιος ἤλεγξε τοὺς στρατιώτας οὓς ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ἵνα θανατώσωσι τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες ἐκρήμνισαν ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς ἀνδριάντας τῆς συζύγου του· διότι καταβὰς οὗτος ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐκράτησε τοὺς ἀποσταλέντας δύο στρατηγοὺς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς, οἱ δὲ μαθόντες ποῖος εἶναι, εὐ-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γέγονεν ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

»Στεφθεὶς, Ἀναστάσιε, τῶν ἄθλων χάριν, Ἀναστασίου
»Παρέσχες ἡμῖν λειψάνων σῶν τὴν χάριν. Ἀνακομιδή.

Ἀφ' οὗ ὁ Ἡγούμενος τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου, ὁ καὶ γέρων τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου, ἔμαθεν ὅτι ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ υἱὸς Ἀναστάσιος ἐπεθύμησε νὰ πάθῃ διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν εὐσέβειαν, παρεκάλεσεν ὅλην τὴν ἀδελφότητα νὰ δεηθῶσι τοῦ Θεοῦ, ἵνα τελειώσῃ καλῶς τὸν δρόμον τοῦ Μαρτυρίου· ἔγραψε δὲ καὶ πρὸς τὸν ἴδιον Ἀναστάσιον ἐπιστολὰς μέσον δύο ἀδελφῶν, ἐνδυναμόνων δι' αὐτῶν περισσότερον τὴν προθυμίαν του. Ὁ εἷς δὲ ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑπῆγε μετὰ τοῦ Μάρτυρος ἐκ τῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης εἰς τὴν Περσίαν, καθὼς εἶχε παραγγελθῇ παρὰ τοῦ Ἡγουμένου, ἵνα ὑπηρετῇ τὸν Μάρτυρα εἰς τὰ χρειώδη καὶ παρηγορῇ τὴν ψυχήν του, ἡ ὁποία ἔπασχεν ἀπὸ τόσην κακοπάθειαν· καὶ πρὸς τούτοις, ἵνα ὢν μετ' αὐτοῦ, καὶ βλέπων ὀφθαλμοφανῶς τούτου τὰ Μαρτύρια, ἠμπορῇ ὕστερον νὰ τὰ διηγηθῇ ἀσφαλῶς εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ εἰς τὴν ἀδελφότητα. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὁ μακάριος Ἀναστάσιος ἐτελείωσε τὸν μέγαν καὶ πολὺν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου, ὑπῆγεν ὁ ἀπεσταλμένος ἐκεῖνος ἀδελφὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλους φιλοθέους Χριστιανοὺς, ἵνα συστείλωσιν ἱερῶς καὶ ὁσίως τὸ μαρτυρικὸν ἐκείνου σῶμα· καὶ ὢ τοῦ θαύματος! εὗρον τοὺς κύνας τρώγοντας μὲν τὰ τῶν ἄλλων σώματα, τούτου δὲ μόνου τοῦ Μάρτυρος Ἀναστασίου τὸ Λείψανον μηδόλως ἐγγίζοντας, ἀλλὰ καθημένους καὶ φυλάττοντας αὐτὸ εὐλαβῶς. Ὅθεν λαβὼν αὐτὸ ὁ ἀδελφὸς, καὶ τιμήσας καθ' ὅσον ὁ καιρὸς ἐπέτρεπε, τὸ ἐνεταφίασεν εἰς τὸ ἐκεῖ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σεργίου, κατὰ τὸ δέκατον μὲν ἔτος τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, κατὰ τὴν εἰκοστὴν δὲ δευτέραν τοῦ παρόντος μηνός. Ἔμεινε δὲ ὁ ἀπεσταλμένος Μοναχὸς εἰς τὴν Περσίαν διατρίβων ἐπί τινα χρόνον, καὶ συλλογιζόμενος πῶς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν Ἡγούμενον ἀκινδύνως.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ δέκα ἡμερῶν ἐφονεύθη ὁ δυσσεβὴς Χοσρόης, καὶ ἀφικνύεται εἰς τὴν Περσίαν ἕτερος Βασιλεὺς, συνωδευμένος μὲ Ῥωμαϊκὸν στράτευμα, πολὺ πρᾶος καὶ ἤπιος, καὶ κατὰ πάντα ἐναντίος εἰς τὸν Χοσρόην. Βλέπων λοιπὸν ὁ Μοναχὸς τὰ Ῥωμαϊκὰ στρατεύματα εἰς τὴν ξένην γῆν τῆς Περσίας, ὡς λαμπάδας ἀναμμένας ἐν τῷ σκότει, ἐχάρη καθ' ὑπερβολὴν, ἐπειδὴ ἠλευθερώθη ἀπὸ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐφοβεῖτο ὅτι ἔμελλε νὰ τῷ ἐπακολουθήσωσι καθ' ὁδόν· ὅθεν ἀποκαλυφθεὶς εἰς τὰ τῶν Ῥωμαίων στρατεύματα ὅτι εἶναι Χριστιανὸς, καὶ Μοναχὸς, διηγήθη χαίρων εἰς χαίροντας τὰ περὶ τοῦ Μάρτυρος Ἀναστασίου. Διὰ τοῦτο ἔγινε συγκοινωνὸς τῆς τραπέζης αὐτῶν καὶ συγκατοικίας, καὶ μετ' αὐτῶν διῆλθε τὴν χώραν τῶν Ἀρμενίων, καὶ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους ἔφθασεν εἰς τὸ Μοναστήριόν του φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ μοναχικὸν τοῦ Μάρτυρος Ἀναστασίου κολόβιον, ἤτοι μανδύαν, τὸν ὁποῖον ἐφόρει μέχρι σχεδὸν τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου του.

θὺς ἐπήδησαν ἀπὸ τὰ ἄλογα, καὶ ἠσπάζοντο τὰς χεῖρας καὶ τὰ γόνατά του. Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, νὰ εἴπωσιν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ἄνθρωπος ὢν, δὲν πρέπει νὰ ὀργίζηται ἀμέτρως κατὰ τῶν ὁμοίων του ἀνθρώπων, καὶ ἀντὶ τῶν ἐδικῶν του ἀψύχων εἰκόνων νὰ παραδίδῃ εἰς θάνατον τὰς τοῦ Θεοῦ εἰκόνας, ἤτοι τοὺς ἀνθρώπους· ἐν ᾧ μάλιστα, εἰς ἡμᾶς μὲν εἶναι εὔκολον πάλιν νὰ ἀναπλάσωμεν τὰς χαλκᾶς εἰκόνας, εἰς δὲ τὸν Βασιλέα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ σφαγέντα σώματα εἰς τὴν ζωήν· καὶ τί λέγω σώματα; οὐδὲ μίαν τρίχα δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς αὐτὸν νὰ κατασκευάσῃ.

Ταῦτα εἶπε μὲ Συριακὴν γλῶσσαν· οἱ δὲ στρατηγοὶ μεταγλωττίσαντες ταῦτα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, τὰ ἀνέφερον εἰς τὸν Βασιλέα. Οὗτος ὁ Ὅσιος Μακεδόνιος διὰ προσευχῆς του ἔκαμε τὴν μητέρα τοῦ Θεοδωρίτου νὰ γεννήσῃ υἱὸν αὐτὸν τὸν ἴδιον Θεοδώριτον, τὸν ταῦτα γράφοντα, διότι ἦτο πρότερον στεῖρα καὶ ἄτεκνος· ὅθεν καὶ Θεοδώριτος ὠνομάσθη ὁ υἱός της οὗτος, ὡς παρὰ τοῦ Θεοῦ δεδωρημένος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἐκινδύνευε νὰ ἀποβάλῃ ὅταν ἐν γαστρὶ εἶχε τὸν Θεοδώριτον, τούτου ἕνεκα ὁ Ὅσιος ἔδωκεν αὐτῇ νερὸν εὐλογημένον παρ' αὐτοῦ καὶ ἔπιε, καὶ οὕτως ἐλυτρώθη ἐκ τοῦ κινδύνου. Ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ κατετέθη τὸ Λείψανόν του μετὰ τῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Ἀφραάτου καὶ Θεοδοσίου.

Διηγήθη λοιπὸν ὁ Μοναχὸς εἰς ὅλην τὴν ἀδελφότητα τοὺς γενναίους ἀγῶνας τοῦ Μάρτυρος· προσέθετε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι εἷς δαιμονισμένος, ἅμα ἐνεδύθη τὸν ἄνωθεν μανδύαν τοῦ Μάρτυρος, εὐθὺς ἐξεδύθη τὸ Δαιμόνιον καὶ ἠλευθερώθη. Ὅταν δὲ ὁ Βασιλεὺς Ἡράκλειος, κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς βασιλείας του, ἔφερεν εἰς Ἱερουσαλὴμ τὰ τίμια ξύλα τοῦ Σταυροῦ, τὰ ὁποῖα ἐλαφυραγώγησεν ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Χοσρόης, τότε ἀπεστάλη καὶ εἷς Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον (1) τῶν Ῥωμαϊκῶν μερῶν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀναστασίου, δοὺς μὲν ἐκεῖ μικρὰν μερίδα τῶν ἁγίων λειψάνων, κρατήσας δὲ τὰ λοιπά. Ἡ δὲ τιμία κεφαλὴ τοῦ Μάρτυρος καὶ ἡ ἁγία του Εἰκὼν προσκυνοῦνται ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἑρμογένους καὶ Μάμαντος. (2)

* »Ἑρμογένης, Μάμας τε τοῦ Χριστοῦ φίλοι, Ἑρμογένης.
»Θανεῖν δι' αὐτὸν οὐδόλως ἐδειλίων. Μάμας.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Φύλων, Ἐπίσκοπος Καλπασίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (3).

* »Φῦλον βροτῶν προσῆξε τῷ Χριστῷ Φύλων, Φύλων.
»Ἅτε πρὸς αὐτοῦ προσλαβὼν θείαν χάριν.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Φιλιππικὸς (4), Πρεσβύτερος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Καθὼς περ ἵπποις τοῖς πόνοις κεχρημένος,
»Χαίρων ἀνέπτη Φιλιππικὸς πρὸς Πόλον. Φιλιππικός.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βάρσιμος σὺν τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ξίφει τελειοῦται.

»Τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς θεῖος εἰς συσχὼν πόθος,
»Θεῖον ποθεῖν ἔπειθεν ἐκ ξίφους τέλος (5). Βάρσιμος.

Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (6).

»Τίς τοὺς μακροὺς σου Ζωσιμᾶ φράσει πόνους; Ζωσιμᾶς.
»Καὶ τίς θανόντος τῶν πόνων σου τὰ στέφη;

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου πλησίον τοῦ Ταύρου.

* »Ἐμή σε γλῶσσα κήρυξ πῶς ἂν αἰνέσῃ, Πρόδρομος.
»Ὃν γλῶσσα Χριστοῦ γηγενῶν μείζω λέγει;

(1) Ἤτοι τὸν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης Πάπαν.

(2) Ἐν τῷ Μην. Β. Κουτλουμ. ἀπαντᾶται Μηνᾶς. Σ. Ε.

(3) Ὁ Φύλων οὗτος, ἢ Φίλων, ἐκ ποίας πατρίδος κατήγετο καὶ ποίων γονέων ἦτον υἱός, ἄδηλόν ἐστι. Γράφεται δὲ εἰς τὸν Βίον τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἦτο Διάκονος, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου τῶν Βασιλέων, εὑρισκομένη εἰς Ῥώμην καὶ ἀσθενήσασα, ἔμαθεν ὅτι ὁ Θεὸς θεραπεύει τοὺς ἀσθενεῖς διὰ τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Κύπρον τὸν Φίλωνα τοῦτον, ἵνα φέρῃ τὸν Ἐπιφάνιον εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀφιχθέντος τοῦ Φίλωνος, ὁ Θεῖος Ἐπιφάνιος κινηθεὶς ἐκ Θείας ἀποκαλύψεως, ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἐν Κύπρῳ Καρπασίου, ἢ Καλπασίου ἐν ἔτει 401. (κατὰ τὸν Κάβε)· ὅθεν ἀφήσας εἰς αὐτὸν τὴν μέριμναν τῆς ἐν Κωνσταντίᾳ Ἐκκλησίας, ὑπῆγεν εἰς Ῥώμην (ὅρα εἰς τὰ προλεγόμενα περὶ τῶν ὑπομνηματιστῶν ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς Ὀκταπεύχου). Σημείωσαι ὅτι τοῦ Φίλωνος τούτου φέρονται ὑπομνήματά τινα εἰς τὴν Πεντάτευχον, καὶ δὴ καὶ εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων, κατὰ τὸν Σουΐδαν.

(4) Ἐν τῷ Μηναίῳ τοῦ ἰδίου, Φίλιππος. Σ. Ε.

(5) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη Ἑλλαδίου τοῦ Κομενταρησίου, τοῦ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Θεοδούλης ἑλκυσθέντος, διότι αὕτη ἐγράφη κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην Ἰανουαρίου.

(6) Ὁ Ζωσιμᾶς οὗτος εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ζωσιμᾶν, τὸν εὑρόντα τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν καὶ ἐνταφιάσαντα αὐτήν, ὡς ἐν τῷ Βίῳ αὐτῆς ὁρᾶται, καὶ ὅστις ἑορτάζεται κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ἀπριλίου. Οὗτος λοιπὸν ὁ Ζωσιμᾶς ἀξιόλογα λόγια ἀφῆκεν ἡμῖν περὶ τῆς ὀργῆς ἐν σελίδι 499. τοῦ Εὐεργετινοῦ. Εἶπεν οὗτος, ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ νὰ νικήσῃ τις τὴν ὀργὴν εἶναι, τὸ νὰ ταράττηται μέν, νὰ μὴ λαλῇ δέ· ἐκ δὲ τοῦ μὴ λαλεῖν ἔρχεται καὶ εἰς τὸ νὰ μὴ ταράττηται ὅλως. Καθὼς καὶ ὁ Ἀββᾶς Μωϋσῆς, ὅταν μὲν τὸ πρῶτον ἐξουδενώθη ὑπὸ τῶν Πατέρων εἰπόντων· «Τί καὶ ὁ αἰθίοψ οὗτος ἔρχεται ἐν μέσῳ ἡμῶν;» τότε ἐταράχθη μέν, ἀλλὰ δὲν ἐλάλησεν, ὡς μόνος ἔλεγεν. Ὅταν δὲ δεύτερον ὑβρίσθη ὑπὸ τῶν κληρικῶν καὶ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸ Ἱερατεῖον, ὄχι μόνον δὲν ἐταράχθη, ἀλλὰ καὶ τὸν

* Ὁ Ὅσιος καὶ θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος, ὁ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

✠ »Ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρκος ἔζησας, Πάτερ, * Διονύσιος.
»Καὶ τοῖς ἀσάρκοις νῦν συνευφραίνῃ Νόοις.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΕ΄. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου.

»Θεοῦ γινώσκειν ὀρθοδόξως οὐσίαν,
»Χριστιανοῖς λεγάτον (2) ἐκ Γρηγορίου. Γρηγόριος.
»Εἰκάδι Γρηγόριος θεοῤῥήμων ἔκθανε πέμπτῃ.

Ο μέγας οὗτος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Οὐάλεντος καὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τξδ΄. (3) καταγόμενος ἐκ τῆς δευτέρας Καππαδοκίας. Οἱ γονεῖς δὲ αὐτοῦ ἦσαν εὐγενεῖς καὶ δίκαιοι, Γρηγόριος καὶ Νόννα ὀνόματι, σεβόμενοι πρότερον ἐξ ἀγνοίας τὰ εἴδωλα· ἀφ' οὗ δὲ ἐγέννησαν τὸν μέγαν τοῦτον Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας Γρηγόριον, τότε ἀνεγεννήθησαν καὶ αὐτοὶ δι' ὕδατος καὶ πνεύματος, ἤτοι ἐβαπτίσθησαν, καὶ ὁ πατήρ του ἔγινε γνήσιος Ἀρχιερεὺς τῆς Ναζιανζοῦ, ἡ ὁποία τώρα ὀνομάζεται τουρκιστὶ Σινασός. Φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν τινὰ ὁ Θεῖος Γρηγόριος, καὶ διελθὼν ὅλην τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ ὅλην τὴν ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν φιλοσοφίαν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔγινεν ἐξηγητὴς καὶ διδάσκαλος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βίου· διότι τοῦτον ἀναφέρει εἰς τοὺς ἐγκωμιαστικοὺς καὶ ἐπιταφίους λόγους οὓς συνέγραψε καὶ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον, καὶ εἰς τὸν Γρηγόριον τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του Καισάρειον, καὶ εἰς τὴν ἀδελφήν του Γοργονίαν. Ὅθεν ὅσοι συνέγραψάν τι περὶ τοῦ Θεολόγου τούτου, ὅλοι δὲν ἠρύσθησαν πληροφορίας ἀλλαχόθεν, ἢ ἐκ τῶν ἐδικῶν του λόγων.

Ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ μεγάλου τούτου Πατρός, ὅτι ἐὰν ἔπρεπε νὰ γίνῃ εἷς στύλος ἔμψυχος καὶ ζωντανός, συντεθειμένος παρ' ὅλων τῶν ἀρετῶν, ὁ στύλος οὗτος ἦτον ὁ μέγας Γρηγόριος· διότι ὑπερνικήσας μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς του τοὺς εὐδοκιμοῦντας κατὰ τὴν πρᾶξιν, εἰς τόσην ἀκρότητα τῆς θεωρίας ὑψώθη, ὥστε ὅλοι ἐνικῶντο ὑπὸ τῆς σοφίας του, τόσον εἰς τοὺς λόγους, ὅσον καὶ εἰς τὰ δόγματα, ὅθεν καὶ ἀπέκτησε κατ' ἐξαίρετον τρόπον τὸ νὰ ἐπονομάζηται Θεολόγος. Ἦτο δὲ κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος, μέτριος μὲν κατὰ τὸ μέγεθος, ὀλίγον δὲ ὠχρὸς ἐνταυτῷ καὶ χαρίεις, εἶχε κολοβὴν καὶ πλατεῖαν τὴν ῥῖνα, τὰς ὀφρῦς ἴσας, ἔβλεπεν ἠπίως καὶ καταδεκτικῶς, εἶχε τὸ δεξιὸν ὄμμα ξηρότερον τοῦ ἀριστεροῦ, ἐφαίνετο δὲ καὶ ἓν σημεῖον πληγῆς εἰς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ του (4)· εἶχε τὸ γένειον ἀρ-

ἑαυτόν του ἐπέπληξεν, εἰπών· «Σποδόδερμε, μελανέ, »καλῶς σοι ἐποίησαν, μὴ ὢν γὰρ ἄνθρωπος, τί ἔρ»χῃ ἐν μέσῳ ἀνθρώπων;» ὅθεν ἂς παύσωμεν τοῦ νὰ λέγωμεν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον τὸ νὰ μὴ ταράττηταί τις ὅλως ἐκ τῆς ὀργῆς. Καὶ δὲν ἀκούομεν τὸν Δαβὶδ λέγοντα· «Ἡτιμάσθην (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) καὶ οὐκ ἐταράχθην»;

(1) Τὸν Βίον τούτου ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Τούτου ἡ ᾀσματικὴ Ἀκολουθία εὑρίσκεται τετυπωμένη ἐν ἰδίᾳ φυλλάδι, καὶ ὁ βουλόμενος ἂς τὴν ζητήσῃ.

(2) Σημείωσαι, ὅτι κατὰ τὸ μδ΄. βιβλ. τῶν Βασιλικῶν τίτλῳ ά. λεγάτον εἶναι δωρεὰ ἐν διαθήκῃ καταλειφθεῖσα. Λέγει λοιπὸν τὸ ἀνωτέρω Ἰαμβικὸν δίστιχον, ὅτι τὸ νὰ γινώσκωσι πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι μίαν οὐσίαν Θεοῦ (τρεῖς δὲ ὑποστάσεις), τοῦτο ἐδόθη εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ἐκ τοῦ Γρηγορίου ὡς μία δωρεὰ καὶ ἐνδιάθηκος κληρονομία· ὅθεν καὶ ὁ Θεολόγος οὗτος, μὲ διάφορον τρόπον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Θεολόγους, ὀνομάζεται Τριαδικὸς Θεολόγος, καθότι εἰς ἕκαστον σχεδὸν λόγον του ἀναφέρει περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ περὶ τῆς μιᾶς αὐτῆς οὐσίας καὶ φύσεως. Φαίνεται δέ, ὅτι ἡ λέξις αὕτη παρελήφθη ἐκ τῆς λατινίδος γλώσσης.

(3) Ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ζήσας ὑπὲρ τὰ 80 ἔτη, ἀνεπαύθη τῷ 391. Σ. Ε.

(4) Τοῦτο τὸ σημεῖον ἐγένετο εἰς τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς ἑξῆς αἰτίας· Ὅταν ὁ Θεῖος Πατὴρ ἦτο παιδίον μικρόν, κόψας βέργαν ἀπὸ φυτὸν λυγαρίας, βιαίως ἔστρεψεν αὐτὴν καὶ τὴν κατέστησε κυκλοειδῆ·

κούντως μὲν δασὺ ἀλλ' ὄχι καὶ μακρόν· ἦτο φαλακρὸς καὶ λευκὸς εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐφαίνοντο τὰ ἄκρα τοῦ γενείου του, οἱονεὶ καπνισμένα.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὴν ἁγιωτάτην μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὸν Μαρτυρικὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, εἰς τὸ ἔμβασμα τοῦ τόπου τοῦ καλουμένου Δομνίνου καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων μεγάλων Ἀποστόλων, ὅπου τὸ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἀπεθησαύρισεν ὁ φιλόχριστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ βασιλεύσας ἐν ἔτει ϡιβ΄. ἤτοι 912. ἀφ' οὗ ἔφερεν αὐτὸ ἀπὸ τὴν Ναζιανζῶ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) Τὸν ἑλληνικὸν Βίον τοῦ Ἁγίου τούτου συνέγραψε Γρηγόριός τις, οὗ ἡ ἀρχή· «Συγκαλεῖ μὲν ἡμᾶς ὦ ἄνδρες» (σώζεται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πουπλίου.

»Ζωὴν ἔνυλον Πούπλιος καταστρέφει, — Πούπλιος.
»Καὶ τὴν ἄϋλον καὶ νοητὴν λαμβάνει.

✻ Οὗτος ὁ Ὅσιος κατήγετο ἔκ τινος τάγματος Βουλευτικοῦ, πατρίδα ἔχων τὴν ἐν τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ πόλιν Ζεῦμα ὀνομαζομένην, (ἥ τις ὀνομάζεται οὕτω, διότι κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁ Βασιλεὺς Ξέρξης πολυάριθμον στόλον συναθροίσας, ἐγεφύρωσε τὸν ποταμὸν, καὶ ἔζευξεν αὐτὸν μὲ τὴν στερεὰν, ὡς λέγει ὁ Κύρου Θεοδώριτος, ὁ τον Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου συγγράψας, ἐν τῷ πέμπτῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας). Οὗτος λοιπὸν ἀνέβη εἰς ὑψηλόν τι ὄρος, ἀπέχον τῆς ῥηθείσης πόλεως τριάκοντα στάδια, ἤτοι ὡς ἔγγιστα τέσσαρα μίλια, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε μικρὸν κελλίον· ὅσα δὲ πράγματα καὶ ὑποστατικὰ ἐκληρονόμησε παρὰ τῶν γονέων του, ὅλα τὰ διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἔζη μὲ πᾶν εἶδος ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς. Ὅθεν, ἐπειδὴ ἡ φήμη του ἐκηρύσσετο πανταχοῦ, διὰ τοῦτο ἔτρεχον πολλοὶ ἀδελφοὶ εἰς αὐτὸν, ἵνα συμμερισθῶσι καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ἀσκητικούς του ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους διέταξε καὶ ἔκτισαν κελλία μικρὰ ἐν οἷς ἡσύχαζον. Συνεχῶς δὲ ὁ Ὅσιος ἐπεσκέπτετο τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ παρετήρει, μήπως εὑρίσκηται εἰς τὸ κελλίον τινὸς ἀδελφοῦ τί περιττὸν καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν.

Ἀλλὰ καὶ τὸν ἄρτον τὸν ὁποῖον ἔτρωγον οἱ ἀδελφοὶ, τὸν ἐστάθμιζε μὲ ζυγαρίαν, καὶ ἐὰν εὕρισκεν εἰς κελλίον τινὸς περισσότερον τοῦ διωρισμένου μέτρου, ὠνόμαζε τὸν ἀδελφὸν ἐκεῖνον γαστρίμαργον καὶ φιλόσαρκον· εἰ δὲ ἔβλεπέ τινα ἀδελφὸν, ὅτι διεχώριζε τὰ πίτυρα ἀπὸ τὸ ἄλευρον, ἔλεγε περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἀπολαμβάνει τὴν τρυφὴν τῶν Συβαριτῶν, οἵ τινες κατηγοροῦντο ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ὡς τρυφηλοί. Μετέβαινε δὲ καὶ τὴν νύκτα εἰς τὴν θύραν ἑκάστου ἀδελφοῦ, καὶ εἰ μὲν εὕρισκεν αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα καὶ προσευχόμενον, ἀνεχώρει σιωπηλῶς, εἰ δὲ ἠννόει αὐτὸν ὅτι κοιμᾶται, διὰ μὲν τῆς χειρός του ἐκτύπα τὴν θύραν τοῦ κελλίου του, διὰ δὲ τῆς γλώσσης του ἔπληττε καὶ κατηγόρει τὸν κοιμώμενον ἀδελφόν. Ὅθεν διὰ τῆς τοιαύτης συνεχοῦς ἐπιμελείας καὶ ἐπισκέψεως τοῦ Ὁσίου, πολλοὶ ἀδελφοὶ, οἱονεὶ διὰ σπόγγου, ἀπέμαξαν ὅλας του

ἀπολυθεῖσα δὲ ἡ εἵργα, ἐκτύπησε δυνατὰ εἰς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ του καὶ τὸν ἐπλήγωσεν. Ὅθεν τὸ σημεῖον τῆς πληγῆς ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀφθαλμόν του ἕως οὗ ἐτελεύτησε· καὶ μάλιστα παρετήρησάν τινες, ὅτι τὸ σημεῖον αὐτὸ φαίνεται ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἁγίαν κάραν τοῦ Θείου Πατρὸς, τὴν εὑρισκομένην ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου. Τοῦτο τὸ διηγεῖται αὐτὸς οὗτος ὁ Ἅγιος διὰ στίχων ἡρωϊκῶν εἰς τὰ καθ' ἑαυτὸν ἔπη. Χαρίεν δὲ εἶναι τὸ θαῦμα ὅπερ ἐποίησεν ὁ Θεολόγος οὗτος Γρηγόριος, τὸ ὁποῖον γράφει ὁ Δοσίθεος σελ. 679. τῆς Δωδεκαβίβλου. Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς, ὅταν ἔλαβε τὴν Βασιλείαν ἐν ἔτει ωκ΄. εὐνούχισεν ἓν παιδίον τοῦ προκατόχου Βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, τὸ νεώτερον· τὸ ὁποῖον ἔζησε μὲν ἀφ' οὗ εὐνουχίσθη, ἐκρατήθη ὅμως ἡ φωνή του. Ὅθεν ἔκλαιεν ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνος τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, παρακαλοῦν τὸν Ἅγιον νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ τὴν προτέραν φωνήν. Τὴν νύκτα δὲ εἶδε, κατὰ τὸν Ζωναρᾶν, ἐν ὁράματι τὸν μέγαν Γρηγόριον λέγοντα αὐτῷ· Ἤκουσα τῆς προσευχῆς σου, καὶ τὸ ζήτημά σου ἀπέλαβες. Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνησε, καὶ λαβὼν τὸ βιβλίον τοῦ Θεολόγου, ἐξεφώνησε «Πάλιν Ἰησοῦς ὁ ἐμὸς, καὶ πάλιν Μυστήριον» (τὸν εἰς τὰ Φῶτα δηλαδὴ λόγον τοῦ Θείου Πατρός)· καὶ παραχρῆμα ἔδωκε δόξαν τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ, τὸ παιδίον. Ἡ Ἀνακομιδὴ δὲ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου τούτου ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἐννάτην τοῦ παρόντος.

τὰς ἀρετάς· ἐκ τούτων ἦτο καὶ ὁ Θεότεκνος καὶ Ἀφθόνιος, οἵ τινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὁσίου, ἐδέχθησαν τὴν προστασίαν καὶ ἡγουμενίαν τῶν ἀδελφῶν (1). Οὕτω λοιπὸν καλῶς ἀγωνισάμενος ὁ ἀοίδιμος Πούπλιος, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάρης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Μάρης.

»Πάσης ἀποστὰς ἀγάπης κόσμου Μάρης,
»Εἰς θεῖον ὕψος ἧκε θείας ἀγάπης.

*Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μάρης, νέος ἔτι ὢν καὶ ἐν τῷ κόσμῳ διατελῶν, ἦτον ὡραῖος καὶ καλόφωνος· ὅθεν ἐστόλιζε τὰς ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων διὰ τῶν γλυκυτάτων αὐτοῦ μελῶν καὶ ᾀσμάτων. Ἠγάπα δὲ πάντοτε τὸν Θεόν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ προθύμως ἐξετέλει· ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα μὲν αὐτοῦ ἐφύλαττε καθαρὸν ὁ ἀοίδιμος, τὴν δὲ ψυχήν του ἐτήρει ἄμωμον καὶ ἄσπιλον, καίτοι ἐν μέσῳ τῶν παγίδων τῶν ἡδονῶν εὑρισκόμενος, καὶ συναναστρεφόμενος μὲ κοσμικοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν δὲ ἠθέλησε νὰ ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, ὑπῆγεν εἰς κώμην τινὰ ὀνομαζομένην Ὁμήρου, καὶ ἐκεῖ κτίσας μικρὸν κελλίον, ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ, καὶ διήνυσεν ἔτη τριακονταεπτά· καίτοι δὲ τὸ κελλίον του πολλὴν ὑγρασίαν ἐδέχετο ἀπὸ τὸ πλησίον ὄρος, ἐκ τῆς ὁποίας αὐτὸς πολὺ ἐβλάπτετο, μ'ὅλον τοῦτο δὲν ἠθέλησεν ὁ ἀοίδιμος νὰ ἀλλάξῃ τὸ κελλίον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔμεινεν ἐν αὐτῷ, ἕως οὗ ἐτελείωσε τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. Οὗτος ἠγάπα μὲν τὴν ἁπλότητα, ἀπεχθαίνετο δὲ ὅλως τὰ ποικίλα ἤθη καὶ τὰς πανουργίας, καὶ ὠρέγετο μᾶλλον τὴν πτωχείαν ἢ τὸν πολὺν πλοῦτον· ὅθεν ἐφόρει ἱμάτια ὑφασμένα μὲ τρίχας αἰγός, καὶ ἠρκεῖτο εἰς ὀλίγιστον ἄρτον, ἅλας καὶ ὕδωρ.

Ἐπειδὴ δὲ εὑρισκόμενος οὗτος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀπὸ πολυετίας εἶχε νὰ ἴδῃ τελουμένην τὴν πνευματικὴν θυσίαν, ἤτοι τὴν Θείαν λειτουργίαν, διὰ τοῦτο ἐζήτησε νὰ γίνῃ λειτουργία εἰς τὸ κελλίον του. Ὅθεν παρευρεθεὶς ἐκεῖ ὁ Κύρου Θεοδώριτος (ὁ καὶ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου συγγράψας ἐν τῷ εἰκοστῷ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' ὅπου ἠρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο), ἀσμένως ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ Ὁσίου· καὶ παρευθὺς ἔστειλεν εἰς τὴν πλησίον κώμην καὶ ἔφερον ἱερὰ σκεύη, μεταχειρισθεὶς δὲ τὰς χεῖρας τῶν Διακόνων ἀντὶ Ἁγίας Τραπέζης, ἐπάνω εἰς αὐτὰς ἐπρόσφερε τὴν ἀναίμακτον θυσίαν ἔμπροσθεν τοῦ Ὁσίου. Ὁ δὲ Ὅσιος τοσαύτην ᾐσθάνθη ἡδονήν, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι βλέπει αὐτὸν τὸν ἴδιον Οὐρανόν, καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἄλλοτε δὲν ἀπήλαυσε τοιαύτην πνευματικὴν εὐφροσύνην (2). Οὕτω λοιπὸν καλῶς τὴν ζωήν του διανύσας, καὶ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀνελθών, χορεύει μεθ' ὅλων τῶν Ἁγίων εἰς τὰς αὐλὰς τῶν πρωτοτόκων.

(1) Ὁ δὲ Θεοδώριτος ἀναφέρει, ὅτι ἐν τῷ Κοινοβίῳ ἐκείνῳ τοῦ Ὁσίου Πουπλίου ἐχρημάτισε καὶ ἕτερος ἀδελφὸς Θεόδοτος, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸν Θεότεκνον, ἔλαβε τὴν προστασίαν τῶν ἀδελφῶν, καὶ διὰ τοσούτων ἀρετῶν ἦτον ἐστολισμένος, ὥστε ἀπέκρυψε τοὺς προτέρους μὲ τὴν φήμην του· τοσούτοις γὰρ αὐτὸν καὶ τοιούτοις ὁ Θεῖος πόθος κατέτρωσε βέλεσιν, ὥστε νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπήγαζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰ τῆς κατανύξεως δάκρυα.

Προστίθησι δὲ ὁ αὐτός, ὅτι ὁ ἀνωτέρω Ἀφθόνιος ἔγινε καὶ Ἀρχιερεὺς ὕστερον. Ἐν τῇ Ἀρχιερωσύνῃ ὅμως δὲν ἤλλαξε τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο καὶ παχὺ φόρεμα ὅπερ ἐφόρει ἐν τῇ ἀσκήσει· οὔτε ἐξεδύθη τὸ ἀσκητικὸν τρίχινον ὑποκάμισον ὅπερ εἶχεν, οὐδὲ τὰ ἀσκητικὰ φαγητὰ ἤλλαξεν, ἀλλ' ἔτρωγε τὰ ἴδια ἐκεῖνα, ἅπερ καὶ πρὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης. Ἐπορεύετο δὲ καὶ Ἀρχιερεὺς ὢν εἰς τὸ Κοινόβιον, καὶ ἐκάθητο ἡμέρας πολλάς, παρηγορῶν τοὺς ἀδελφούς, διαλύων τὰς διεγειρομένας μεταξύ των φιλονεικίας, καὶ συμβουλεύων αὐτοὺς τὰ πρὸς σωτηρίαν· καὶ ἄλλοτε μὲν ἔῤῥαπτε τὰ ξεσχισμένα φορέματα τῶν ἀδελφῶν, ἄλλοτε δὲ ἐκαθάριζε τὴν φακήν, ἢ ἐποίει ἄλλο τι εὐτελὲς ἔργον.

Ἀναφέρει δὲ καὶ ἄλλον τινὰ ἀδελφὸν τοῦ αὐτοῦ Κοινοβίου ὁ Θεοδώριτος, Γρηγόριον [* Γρηγόριος.] ὀνόματι, ὅς τις ὅλην του τὴν ζωήν, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ βαθύτατον γῆράς του, καρπὸν τῆς ἀμπέλου τελείως δὲν ἐδοκίμασεν, ἀλλ' οὐδὲ ὄξος, ἢ σταφίδας, ἢ γάλα, ἢ τυρίον ἔφαγε.

(2) Σημειοῦμεν ἐδῶ, ὅτι τοῦτο ὅπερ ἐποίησεν ὁ ἱερὸς Θεοδώριτος, τὸ ἐποίησε κατ' ἀνάγκην, καθὼς καὶ ὁ Ἱερομάρτυς Λουκιανὸς ὁ τῆς Ἀντιοχείας Πρεσβύτερος, ἐν τῇ φυλακῇ εὑρισκόμενος, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους του ἱερούργησεν· ἐπειδὴ τὰ στήθη καὶ

Ὁ Ὅσιος Ἀπολλὼς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Χρηστὸν βιώσας μέχρι καὶ τέλους βίον,
»Θραύει πονηροῦ πᾶν Ἀπολλὼς τὸ θράσος (1). Ἀπολλώς.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Μεδούλη μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῆς πυρὶ τελειοῦται.

»Σεπτὴ Μεδούλη, τοῦ Θεοῦ δούλη Λόγου,
»Δούλοις Θεοῦ σύναθλος εἰς πῦρ ὤφθη (2). Μεδούλη.

* Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Καστίνου Ἐπισκόπου Βυζαντίου.

* »Τὸν πάντα χρηστὸν καὶ δίκαιον Καστῖνον,
»Ἔδειξε Χριστὸς ἐξ ἀπίστου καὶ θύτην. * Καστῖνος.

*Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Καστῖνος κατήγετο μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ἦτο δὲ πρότερον Ἕλλην τὴν θρησκείαν· κατὰ δὲ τὸ ἀξίωμα ἦτον Ἄρχων τῆς Βασιλικῆς Συγκλήτου, καὶ ἀρκετὰ πλούσιος. Ἐπειδὴ δὲ γέγραπται παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ, ὅτι «Οὓς προέγνω ὁ Θεός, τού»τους καὶ προώρισε» (Ρωμ. ή.), διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοῦ Ἁγίου τούτου ᾠκονόμησε φιλανθρώπως καὶ σωτηρίως. Ὅλα δὲ ὅσα ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ γίνωνται εἰς ἡμᾶς, ἂν καὶ ἦναι κατὰ τὸ φαινόμενον ἐναντία τῆς ἡμετέρας γνώμης, ἀποβλέπουν ὅμως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας. Καθὼς δὲ καὶ ὁ ἐν Κορίνθῳ ἁμαρτήσας κηδεμονικῶς παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Παύλου εἰς τὸν Σατανᾶν, ἵνα, λέγει, ἡ ψυχή του σωθῇ, τοιουτοτρόπως καὶ οὗτος ὁ Ἅγιος ἐβασανίζετο ὑπὸ τοῦ Δαίμονος ἐπὶ πολλὰ ἔτη μὲ σκοπόν, ἵνα ἀποστραφῇ τὴν ἑλληνικὴν πλάνην· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς πάντα τρόπον καὶ μηχανὴν μετεχειρίσθη ἵνα ἰατρευθῇ ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον, καὶ οὐδὲν κατώρθωσεν, εὑρίσκετο εἰς ἀπορίαν καὶ ἀπόγνωσιν διὰ τὴν ἰατρείαν του.

Τότε λοιπὸν Κυριλλιανός, ὁ τῆς Ἀργυρουπόλεως Ἐπίσκοπος, ἐθαυματούργει εἰς τοὺς πλησιοχώρους τόπους τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ὅθεν ἠγγέλθη δὲ εἰς τὸν Καστῖνον ἐν Ῥώμῃ, ὅτι εὑρίσκεται τοιοῦτος θαυματουργὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον. Εὐθὺς λοιπὸν ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Ῥώμης, κατέφυγεν εἰς τὰ μέρη τοῦ Βυζαντίου, καὶ ἠντάμωσε τὸν Ἅγιον Κυριλλιανόν· ὅθεν προσπεσὼν εἰς τοὺς πόδας του καὶ παρακαλέσας αὐτὸν διὰ τὴν ἀσθένειάν του, ἰατρεύθη, καὶ μετὰ τὴν ἰατρείαν του, ἐβαπτίσθη παρευθύς. Τότε ἀποστείλας εἰς τὴν Ῥώμην, διεσκόρπισεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, αὐτὸς δὲ ἔμεινε μετὰ τοῦ θαυματουργοῦ Κυριλλιανοῦ, ὑπηρετῶν αὐτόν, ὡς εὐτελής τις δοῦλος.

Ὁ δὲ μακάριος Κυριλλιανὸς ἔχων προγνωστικὸν χάρισμα, προεῖδεν ὅτι καὶ ὁ ἀοίδιμος Καστῖνος γενήσεται ἱκανὸς νὰ ποιμάνῃ λαόν· διὸ καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν πᾶσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅταν αὐτὸς ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἐχειροτόνησε τὸν Καστῖνον Ἀρχιερέα τῆς Ἀργυρουπόλεως καὶ τοῦ Βυζαντίου, παραγγείλας εἰς αὐτὸν ταῦτα· Ἰδού, τέκνον, ὅτι ἔγινες Ἐπίσκοπος μὲ τὴν τοῦ Θεοῦ χάριν διὰ τῆς ἐμῆς χειρός, ὅθεν ἀγωνίσθητι νὰ μεταθέσῃς τὴν ἐν τῇ Ἀργυρουπόλει Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἀντίπεραν γῆν τοῦ Βυζαντίου, ἐπειδὴ τοῦτο ἐφανερώθη ὑπὸ Θεοῦ εἰς ἐμὲ πρὸ πολλοῦ χρόνου. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελεύτησεν ὁ Κυριλλιανός, ἠγωνίσθη ὁ μακάριος Καστῖνος πρῶτος πάντων, καὶ ἔκτισεν Ἐκκλησίαν ἐν τῷ βορείῳ μέρει τοῦ Βυζαντίου εἰς ὄνομα τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, ἥ τις τότε νεωστὶ εἶχε μαρτυρήσῃ εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ μετέθεσε τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην εἰς τὸ ἐπισκοπεῖον τῆς Ἀργυρουπόλεως· ὥστε ὁ Καστῖνος

χεῖρες τοῦ ἱερέως καὶ Διακόνου, εἶναι τιμιώτεραι ἀπὸ τὴν πετρίνην Ἁγίαν Τράπεζαν, κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον. Ὅθεν καὶ τὸ τοιοῦτον, ὡς σπάνιον καὶ ὡς ἐξ ἀνάγκης γενόμενον, δὲν πρέπει νὰ μιμῆται παρ' ἄλλου. Ὅρα καὶ τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ λά. Κανόνος τῆς ς'. ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ. Ὅρα καὶ εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Μάρη, κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

(1) Τούτου ὁ Βίος συνεγράφη μὲν ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου, εὑρίσκεται δὲ μεταφρασμένος εἰς τὸ Ἐκλόγιον.

(2) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη Ἠσαΐου τοῦ Προφήτου, διότι αὕτη γράφεται κατὰ τὴν ἐννάτην τοῦ Μαΐου, ὅτε καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ γράφεται.

οὗτος εἶναι μὲν δέκατος ὄγδοος Ἐπίσκοπος τῆς Ἀργυρουπόλεως, πρῶτος δὲ (μετὰ τὸν Ἀπόστολον Στάχυν) Ἐπίσκοπος τοῦ Βυζαντίου. Ἀποστολικῶς λοιπὸν καὶ θεαρέστως ποιμάνας τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον ἐπὶ ἔτη ἑπτὰ, καὶ διάδοχόν του χειροτονήσας ἐν τῷ Βυζαντίῳ Τίτον τινὰ εὐλαβέστατον, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον (1).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Δημητρίου Σκευοφύλακος.

* »Τῶν γηΐνων οὐκ ἦν τι τῷ Δημητρίῳ, Δημήτριος..
»Ἤδη βλέποντι πρὸς μόνην ἀϋλίαν.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Αὐξέντιος ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει ᾳψκʹ. ξίφει τελειοῦται.

✻ »Αὐξεντίῳ στέφανος ηὐξήθη μέγας, * Αὐξέντιος.
»»Εἰς Οὐράνια διὰ τοῦ Μαρτυρίου (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Κϛʹ. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ξενοφῶντος, καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ Μαρίας, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννου. Ξενοφῶν.

»Καὶ γῆν λιπόντας τοὺς περὶ Ξενοφῶντα, Μαρία.
»Ἁβρᾷ ξενίζω τοῦ λόγου πανδαισίᾳ. Ἀρκάδιος.
»Παισὶν ἅμ' ἠδ' ἀλόχῳ Ξενοφῶν θάνεν εἰκάδι ἕκτῃ. Ἰωάννης.

Ὁ Ὅσιος οὗτος Ξενοφῶν ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φκʹ. κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἦτο πλούσιος κατά τε τὸν ἐξωτερικὸν πλοῦτον καὶ κατὰ τὸν ἐσωτερικὸν τῆς εὐσεβείας καὶ κατὰ Θεὸν πολιτείας. Οὗτος λοιπὸν ἀπέστειλε τοὺς δύο υἱούς του Ἀρκάδιον καὶ Ἰωάννην εἰς τὴν Βηρυττὸν, ἵνα μελετήσωσι καὶ μάθωσιν ἐκεῖ τοὺς νόμους· πορευόμενοι δὲ ἐναυάγησαν. Ὅθεν ὁ πατὴρ αὐτῶν Ἅγιος Ξενοφῶν, μετὰ τῆς συζύγου του Μαρίας, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὑπῆγαν εἰς ἀναζήτησιν τῶν υἱῶν των· εὑρόντες δὲ αὐτοὺς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐνδεδυμένους τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἔγιναν καὶ αὐτοὶ Μοναχοὶ, καὶ τόσον ἐπρόκοψαν εἰς τὴν ἀρετὴν οἱ ἀοίδιμοι, οἵ τε γονεῖς καὶ τὰ τέκνα, ὥστε ἠξιώθησαν παρὰ Θεοῦ νὰ τελῶσι καὶ θαύματα. Εὐαρεστήσαντες λοιπὸν εἰς τὸν Θεὸν μέχρι τέλους, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησαν. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (3).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ μεγάλου σεισμοῦ.

* »Ἔσεισας ἀλλ' ἔστησας αὖθις γῆν, Λόγε. Σεισμοῦ
• »Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἰκτός ἐστι τὸ πλέον. Μνήμη.

(1) Συμπεραίνεται ἐκ τούτου, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἁγία Εὐφημία ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σπή. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἅγιος Καστῖνος οὗτος ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῶν Τυράννων, πρὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς ἐμαρτύρησεν ἡ Ἁγία Εὐφημία· καὶ ὅτι ἡ Ἀργυρούπολις εὑρίσκετο ἀντίπεραν τοῦ Βυζαντίου καθὼς ἦτο καὶ ἡ Χρυσόπολις. Ὁ δὲ Μελέτιος σελ. 318. τοῦ πρώτου τόμ. τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας λέγει, ὅτι ὁ Καστῖνος οὗτος ἢ Κηστῖνος, ἦτον ἐν ἔτει σμά. ἐπὶ Γορδιανοῦ Βασιλέως καὶ Φιλίππου τοῦ Ἄραβος, καὶ ἐπεσκόπησεν ἑπτὰ ἔτη, κτίσας καὶ Ναὸν ἐν τῷ Πετρίῳ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, ἥτις τότε ἐμαρτύρησεν. Ἀριθμεῖ δὲ αὐτὸν οὐχὶ δεύτερον Ἐπίσκοπον Βυζαντίου, ὡς ἀριθμεῖται ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ, ἀλλὰ δέκατον ἕβδομον, ἀπὸ τὸν Στάχυν. Ὁ δὲ Κυριλλιανὸς παρὰ τῷ Μελετίῳ ὀνομάζεται Κυριακὸς, ὅς τις ἐπεσκόπησε τοῦ Βυζαντίου πρὸ τοῦ Καστίνου, ἐν ἔτει σκέ. καὶ ἐστάθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν ἔτη ιϛʹ. ἀριθμούμενος δέκατος ἕκτος ἀπὸ τὸν Στάχυν. Ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅτε ὁ Κυριλλιανὸς οὗτος, ἢ Κυριακὸς, ἑορτάζεται ἰδιαιτέρως.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος αὐτοῦ σώζεται ἐν τῇ

Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ὥρᾳ δευτέρᾳ τῆς ἡμέρας, ἔγινε σεισμὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τόσον μέγας, ὥστε ἐκρημνίσθησαν τὰ τείχη αὐτῆς, καὶ μέρη πολλὰ καὶ οἰκίαι τῆς πόλεως, ἐξαιρέτως ὅμως ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς καλουμένης Τρωαδίσιον μέχρι τοῦ χαλκίνου τετραπύλου, διαρκέσαντος τοῦ τοιούτου σεισμοῦ ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Τότε ὁ Βασιλεὺς ποιῶν λιτανείαν μεθ᾿ ὅλου τοῦ λαοῦ, ἔλεγε μετὰ δακρύων πρὸς τὸν Θεόν· Ῥῦσαι ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τὴν δικαίαν σου ὀργήν, καὶ δὸς συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐπειδὴ διὰ τὰς ἁμαρτίας μας ἐσάλευσας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν, ἵνα σε δοξάζωμεν τὸν μόνον ἀγαθὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ φιλάνθρωπον.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεών, τοῦ ἐπιλεγομένου Παλαιοῦ.

»Τὸν χοῦν, Παλαιὲ Συμεών, ἀπεξύσω, Συμεών.
»Ἔχθροῦ παλαιοῦ λεπτύνας εἰς χοῦν κάραν.

Οὗτος ὁ Ὅσιος παιδιόθεν ἠγάπησε τὴν ἐρημικὴν ζωήν· ὅθεν κατοικήσας ἐντὸς σπηλαίου ἐν τῷ ὄρει τῷ καλουμένῳ Ἀμανῷ, δὲν ἀπήλαυσε οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην τροφήν, οὔτε ἄρτον δηλαδή, οὔτε ἄλλο τι, ἀλλὰ τροφήν του εἶχε μόνον τὰ χόρτα ὅσα τρώγονται. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, μετέβη ἐκεῖ, καὶ ἐμβὰς ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκείνῳ ἐν ᾧ ἐκρύβη ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἠξιώθη οὗτος νὰ ἴδῃ τὸν Θεόν, καθὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ἴδῃ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ἔπεσε πρηνής, καὶ διῆλθε νῆστις ἑπτὰ ἡμέρας, προσκαρτερῶν μὲ δάκρυα καὶ προσευχάς· καὶ ἐκεῖθεν δὲν ἠγέρθη εἰμὴ ὅτε ἤκουσε θεϊκὴν φωνήν, ἥ τις τὸν προσέταξε νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ φάγῃ τὰ τρία μῆλα, τὰ ὁποῖα ἔκειντο ἐνώπιόν του. Ἀφ᾿ οὗ δὲ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σινᾶ, ἔκτισε δύο Μοναστήρια· καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ τέλος τῆς ἐπιπόνου ταύτης ζωῆς, ποιήσας πρότερον πολλὰ παράδοξα θαύματα, εἰς δόξαν Θεοῦ (1).

μεγίστη Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, οὗ ἡ ἀρχή· «Ξενοφῶν ὁ θαυμάσιος». Ἐν δὲ τῇ ῥηθείσῃ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλος Βίος αὐτῶν, οὗ ἡ ἀρχή· «Διηγήσατό τις μέγας γέρων».

(1) Καὶ τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν Βίον συγγράφει ὁ Κύρου Θεοδώριτος ἐν τῷ ϛʹ. ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας· ἀδικίαν δὲ ἐνόμισα τὸ νὰ παρασιωπήσω τρία τινὰ ἀξιόλογα, τὰ ὁποῖα προστίθησι περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου. Ἰουδαῖοι τινὲς περιπατοῦντες, ἐπλανήθησαν καθ᾿ ὁδόν, καὶ ἐπειδὴ πιπτούσης ῥαγδαίας βροχῆς καὶ ἀνεμοστροβίλου γενομένου δὲν ἔβλεπον ποῦ βαδίζουσι, διὰ τοῦτο τρέχοντες ἔνθεν κἀκεῖσε ἔφθασαν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ὁσίου, καὶ βλέποντες αὐτόν, τὸν παρεκάλεσαν νὰ δείξῃ τὸν δρόμον εἰς αὐτούς. Ὁ δὲ Ὅσιος εἶπεν, ὅτι εὐθὺς θέλει τοὺς δώσει δύο ὁδηγούς. Ἐν ᾧ λοιπὸν ἐκεῖ ἐκάθηντο, ἰδοὺ φθάνουσι δύο λέοντες, οἱ ὁποῖοι ἔλειχον τὸν Ὅσιον ὡς αὐθέντην των, καὶ τούτους προσέταξε διὰ νεύματος ὁ Ὅσιος νὰ συνοδεύσουν τοὺς Ἑβραίους ἕως εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἔχασαν τὸν δρόμον.

Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ θέρους, καὶ εἷς ἄδικος γεωργὸς θερίζων εἰς τὸν ἀγρόν του ἔκλεψε τινὰ δεμάτια ἐκ τοῦ πλησίον ἀγροῦ, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ ἀλώνιόν του. Εὐθὺς δὲ ἡ Θεία δίκη τὸν ἐτιμώρησε, διότι κεραυνὸς οὐρανόθεν πεσών, ἔκαιε τὸ ἀλώνιον. Ὅθεν τοῦτο βλέπων ὁ γεωργός, ἔτρεξεν εἰς τὸν Ὅσιον (διότι ἦτο πλησίον ὁ τόπος) διὰ τὴν συμφοράν του ὀδυρόμενος, ἀπέκρυψεν ὅμως ἣν διέπραξε κλοπήν. Προσταχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ὁσίου νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ὡμολόγησε τὴν κλοπήν, καὶ τότε ὁ Ἅγιος τῷ εἶπεν, ὅτι ἐὰν σὺ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν ἀδικηθέντα τὸ κλαπέν, θέλει σβεσθῇ τὸ πῦρ· ὅθεν, ἐκεῖνος μὲν ἔτρεχεν ἵνα δώσῃ τὸ κλοπιμαῖον, τὸ δὲ πῦρ ἐσβέσθη ἄνευ ὕδατος.

Προστίθησι δὲ καὶ τοῦτο ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὅταν ὁ Ὅσιος Συμεὼν ἐπορεύετο εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, φθάσας εἰς τὴν ἔρημον τὴν κατὰ τὰ Σόδομα, βλέπει μακρόθεν ἀνθρώπου χεῖρας ἐξερχομένας ἐκ τῶν μυχῶν τῆς γῆς. Πλησιάζει λοιπόν, καὶ βλέπει ἕνα λάκκον ὅμοιον μὲ φωλεὰν ἀλώπεκος· ὁ δὲ ἐν τῷ λάκκῳ, ἀκούσας τὸν κτύπον τῶν ποδῶν, ἐκρύβη εἰς τὰ ἐντός. Κύψας δὲ ὁ γέρων, παρεκάλει πολὺ τὸν κρυφθέντα νὰ φανερωθῇ εἰς αὐτόν· καὶ μετὰ πολλὰς παρακλήσεις ἐπαρουσιάσθη. Ἦτο δὲ ἄγριος εἰς τὴν ὄψιν, εἶχε τὴν κόμην του ἀκάθαρτον καὶ ἀτημελῆ, τὸ πρόσωπον ἐρρυτιδωμένον, τὰ μέλη τοῦ σώματος κατάξηρα, ἐφόρει δὲ καὶ ἐμβαλωμένα ἱμάτια, ἐρραμμένα μὲ βαΐα.

Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Ὁσίου, πῶς κατῴκησεν εἰς τοιοῦτον τόπον, ἀπεκρίθη· Ὅτι, καὶ ἐγὼ ἔχων προθυμίαν νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, καθὼς καὶ σύ, εὗρον ἕνα συνοδίτην ἀδελφόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐδέθην μεθ᾿ ὅρκου νὰ μὴ χωρισθῶμεν ἕως θανάτου. Ὅθεν ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀπέθανε καθ᾿ ὁδὸν ἐν τῷ ἰδίῳ τούτῳ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνανίου πρεσβυτέρου, Πέτρου δεσμοφύλακος, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ἑπτὰ στρατιωτῶν.

»Πέτρος σὺν ἑπτὰ τὴν θάλασσαν εἰσέδυ, Ἀνανίας.
»Οἷς Ἀνανίας ἡδέως συνεισέδυ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, καὶ Μαξίμου Ἡγεμόνος τῆς Φοινίκης, ἐν ἔτει σϙε΄. Συλληφθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ ἐπειδὴ ὡμολόγησε μὲν τὸν Χριστὸν, ἐχλεύασε δὲ τὰ εἴδωλα, δέρεται μὲ ῥαβδία, καὶ κατακαίεται εἰς τὴν ὠμοπλάτην μὲ σουβλία πεπυρωμένα· ἔπειτα ῥαίνουσι τὰ κεκαυμένα μέλη του μὲ ὄξος καὶ ἅλας. Μετὰ ταῦτα διὰ προσευχῆς του ὁ Ἅγιος ἔσεισε μὲν τὸν ναὸν, κατεκρήμνισε δὲ τὰ εἴδωλα εἰς τὴν γῆν· ἕνεκα δὲ τούτου ῥίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἐκεῖ λαμβάνει τροφὴν παρὰ Θεοῦ. Προσελκύσας δὲ διὰ τοῦ θαύματος τούτου τὸν δεσμοφύλακα Πέτρον εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ῥίπτεται ὁμοῦ μὲ αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος· ἐπίσης καὶ ἑπτὰ ἄλλοι στρατιῶται, τοὺς ὁποίους ὡδήγησεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, ἐπειδὴ παραδόξως ἐφυλάχθη ἀβλαβὴς ἀπὸ τὰς βασάνους ὅσας ὑπέμεινε. Καὶ οὕτως οἱ μακάριοι ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ ὁμοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Ὅσιος Ἀμμωνᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

»Ζωῆς Ἀμμωνᾶς νῆμα πληρώσας ἅπαν, Ἀμμωνᾶς.
»Ζωὴν ἐφεῦρεν οὔποτε πληρουμένην.

Ὁ Ὅσιος Γαβριὴλ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Σὺν τῷ Γαβριὴλ τῷ Νόων πρωτοστάτῃ, Γαβριήλ.
»Καὶ Γαβριὴλ ἵστησι Χριστὸς τὸν νέον.

τόπῳ, ἐγὼ φυλάττων τὸν ὅρκον, ἀφ' οὗ τὸν ἐνεταφίασα, ἔσκαψα τὸν λάκκον τοῦτον καὶ κάθημαι ἐδῶ, προσμένων τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου· τροφὴν δὲ ἔχω τοὺς φοίνικας, τοὺς ὁποίους διωρίσθη παρὰ Θεοῦ νά μοι φέρῃ ἀδελφός τις. Καὶ ταῦτα λέγοντος, ἰδοὺ ἦλθε λέων, ὅς τις ἐβάσταζεν ἓν σταφύλιον τοῦ φοίνικος. Οἱ δὲ σὺν τῷ Ὁσίῳ ὄντες, βλέποντες τὸν λέοντα, ἐφοβήθησαν· ὁ δὲ γέρων ἐγερθεὶς ἔνευσεν εἰς τὸν λέοντα, καὶ οὗτος ἀπεμακρύνθη. Ἔπειτα πάλιν προσταχθεὶς, ἐπείσθη καὶ ἔφερε τοὺς φοίνικας· προσταχθεὶς δὲ καὶ πάλιν, ὑπῆγε μακρὰν καὶ ἐκοιμήθη, ὡς ἂν ἦτο λογικὸς ἄνθρωπος. Οὕτω δύναται ἡ ἀρετὴ νὰ ὑποτάσσῃ εἰς τοὺς ταύτην ἔχοντας καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία.

(1) Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος Ὅσιος Ἀμμωνᾶς ἦτον ὁ Ἐπίσκοπος, περὶ τοῦ ὁποίου προφητεύων ὁ μέγας Ἀντώνιος εἶπεν αὐτῷ, ὅτι μέλλει νὰ προκόψῃ εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Δείξας γὰρ αὐτῷ πέτραν, εἶπεν, ὕβρισον καὶ τύψον αὐτήν· ὁ δὲ ἐποίησεν οὕτω. Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἀντώνιος, οὕτω καὶ σὺ μέλλεις νὰ φθάσῃς εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, καθὼς καὶ ἔγινεν· ἐπειδὴ εἰς τόσην ἀνεξικακίαν καὶ ἀγαθότητα ἔφθασεν ὁ ἀοίδιμος Ἀμμωνᾶς, ὥστε δὲν ἐγνώριζε τελείως τὴν κακίαν. Ὅθεν, ὅταν ἔγινεν Ἐπίσκοπος, ἔφεραν εἰς αὐτὸν μίαν παρθένον, ἥ τις ἐφθάρη ὑπό τινος καὶ συνέλαβεν ἐν γαστρί· ὁμοίως ἔφεραν καὶ τὸν φθείραντα αὐτὴν, καὶ ἐζήτουν νὰ τοὺς ἐπιτιμήσῃ. Ὁ δὲ Ὅσιος, οὐχὶ μόνον δὲν τοὺς ἐπετίμησεν, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως τοὺς κατέκρινε· μάλιςα δὲ ἀντὶ νὰ ἐπιτιμήσῃ τὴν γυναῖκα ἐσφράγισε τὴν κοιλίαν της, καὶ ἔδωκεν αὐτῇ ἓξ ζεύγη σινδονίων, τὰ ὁποῖα, εἶπεν, ἂν τυχὸν κατὰ τὸν τοκετὸν ἀποθάνῃ αὐτὴ, ἢ τὸ τέκνον της, νὰ χρησιμεύσωσι διὰ σάβανα.

Ἄλλοτε δὲ πάλιν ὑπῆγεν ὁ Ὅσιος οὗτος εἰς τόπον τινὰ ἵνα φάγῃ ἄρτον, καὶ ἐκεῖ ἦτον εἷς ἀδελφὸς, ὅς τις ἐφημίζετο ὅτι πορνεύει γυναῖκα τινὰ, ἥ τις ἔτυχε τότε νὰ ἦναι ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ Μοναχοῦ. Μαθόντες δὲ οἱ ἐντόπιοι, ὅτι ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Ὅσιος, ὑπῆγαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κελλίον, ἵνα ἐνώπιόν του θεατρισθῇ ὁ Μοναχὸς, καὶ οὕτω διώξωσιν αὐτόν. Ὁ Μοναχὸς λοιπὸν ἐπρόφθασε καὶ ἔκρυψε τὴν γυναῖκα ἐντὸς πιθαρίου· ὁ δὲ Ὅσιος τὸ ἐγνώρισεν. Ὅθεν εἰσελθὼν ἐν τῷ κελλίῳ του, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ πιθαρίου, καὶ ἔπειτα διέταξε νὰ ἐρευνήσωσιν εἰς τὸ κελλίον πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς γυναικός· ψηλαφήσαντες δὲ, οὐχ εὗρον αὐτήν. Ὅθεν εἶπε τοῖς κατηγοροῦσιν ἐκεῖνον· Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ διὰ τὴν κατηγορίαν ἣν ἐποιήσατε κατὰ τοῦ Μοναχοῦ. Καὶ προσευχηθεὶς ἔκαμεν ὅλους νὰ ἀναχωρήσωσιν. Εἶτα λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Μοναχοῦ, εἶπεν αὐτῷ, πρόσεχε σεαυτῷ ἀδελφέ· καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἀνεχώρησε. (σελ. 591. τοῦ Εὐεργετινοῦ.) Ἔλεγε δὲ ὁ Ὅσιος οὗτος, ὅτι ἐν τῇ Σκήτει εὑρισκόμενος, δεκατέσσαρα ἔτη παρεκάλει τὸν Θεὸν νυχθημερὸν,

Οἱ Ἅγιοι δύω Μάρτυρες οἱ ἐν Φρυγίᾳ βάκλοις τυπτόμενοι τελειοῦνται.

»Βάκλοις ἀθληταὶ τραυματισθέντες δύω, Μάρτυρες
»Στεφθέντες εὗρον τὴν συνούλωσιν τάχει. β'.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΖ'. Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.

»Νεκρὸς καθέζῃ, ὦ Ἰωάννη, θρόνῳ, Χρυσοστόμου
»Ἀλλ' ἐν Θεῷ ζῶν, πᾶσιν εἰρήνη, λέγεις. Ἀνακομιδή.
»Ἄπνουν ἑβδομάτῃ κόμισαν δέμας εἰκάδι χρυσοῦν.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ Θεῖος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, διότι δὲν παρέβλεπε τὸ δίκαιον κατὰ φιλοπροσωπίαν, ἀλλ' ἤλεγχε τὴν Βασίλισσαν Εὐδοξίαν διὰ τὰς παρανομίας καὶ ἀδικίας ἃς διέπραττε, καὶ μάλιστα διότι τυραννικῷ τῷ τρόπῳ ἀφήρεσε τὸν ἀγρὸν χήρας τινὸς, Καλλιτρόπης καλουμένης, τούτου ἕνεκα δὶς μὲν ἐξωρίσθη, καὶ πάλιν ἀνεκλήθη ἐκ τῆς ἐξορίας, τρίτον δὲ καὶ τελευταῖον ἐπέμφθη εἰς Κουκουσὸν (ἡ ὁποία κατ' ἄλλους μὲν εἶναι κώμη πλησίον εἰς τὴν Τοκάτην, καὶ λέγεται τώρα τουρκιστὶ Κὲκζ, κατ' ἄλλους δὲ εἶναι ἡ λεγομένη Κόκουσις καὶ Κόκουσα, ἡ εὑρισκομένη εἰς τὰ ὅρια τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς ἐλάσσονος Ἀρμενίας, τιμωμένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου). Ἐκ δὲ τῆς Κουκουσοῦ ἐξωρίσθη εἰς Ἀραβισσὸν, ἥ τις τώρα ὀνομάζεται Ἀραπισσὸς, ὡς λέγουσί τινες· καὶ ἐκ ταύτης ἐξωρίσθη εἰς Πιτυοῦντα (ἥ τις ὡσαύτως πλησιάζει εἰς τὴν Τοκάτην, καὶ λέγεται κατ' ἄλλους Μπίζερε). Αὐτοὶ δὲ οἱ τρεῖς τόποι ἦσαν ὄχι μόνον ἔρημοι καὶ ἐστερημένοι τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ἐπολεμοῦντο ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων Ἰσαύρων.

Ἐκεῖ λοιπὸν εὑρισκόμενος ἐξόριστος ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ καὶ ἔνσαρκος Ἄγγελος, ἐκαλέσθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀπὸ τὸν Δεσπότην τῶν ἁπάντων, διὰ Πέτρου καὶ Ἰωάννου τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, καὶ οὕτω μεταβαίνει ἐκ τῆς γῆς εἰς τὰς οὐρανίους καὶ αἰωνίους Σκηνάς· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἀποθησαυρίζεται εἰς τὰ Κόμανα τῆς Καππαδοκίας, μετὰ τῶν ἁγίων Λειψάνων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Βασιλίσκου καὶ Λουκιανοῦ, καθὼς παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν μὲ ὀπτασίαν νυκτερινήν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Ἀρκάδιος καὶ ἡ σύζυγός του Εὐδοξία, καὶ διεδέχθη τὴν Βασιλείαν ὁ τούτων υἱὸς Θεοδόσιος ὁ μικρὸς ἐν ἔτει υή. τότε ὁ Ἅγιος Πρόκλος, ὁ μαθητὴς καὶ Διάκονος χρηματίσας τοῦ Θείου Χρυσοστόμου, μὲ κοινὴν ψῆφον ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὸ τέταρτον λοιπὸν ἔτος τῆς Πατριαρχείας του, ἐν ἔτει υλέ. ἔπεισε τὸν Βασιλέα, καὶ ἔπεμψεν ἵνα κομίσωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ Λείψανον τοῦ Θείου Πατρός. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος δὲν ἔδωκεν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος (τοῦτο δὲ τὸ ἔπραξε, διότι αὐθεντικῶς καὶ ὑπερηφάνως ἤθελε νὰ λάβῃ τὸ Λείψανόν του ὁ Βασιλεὺς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβούλετο νὰ διδάξῃ ὁ Ἅγιος ταπεινοφροσύνην καὶ μετριότητα), παρακαλεῖ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς διὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς, ἥ τις περιεῖχε ταῦτα·

ἵνα τῷ χαρίσῃ νίκην κατὰ τῆς ὀργῆς. (σελ. 501. αὐτόθι.)

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος Ἀμμωνᾶς εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ Βίος γράφεται εἰς τὸ Λαυσαϊκὸν, ὅς τις ἦτον Ἱερεὺς, καὶ εἶδε ποτὲ Ἄγγελον εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ Βήματος, ὅς τις ἔγραφεν ἐν βιβλίῳ τὰ ὀνόματα τῶν ἀδελφῶν ὅσοι προσήρχοντο εἰς τὴν ἱερὰν λειτουργίαν, ἐξαλείφων ἐκ τοῦ βιβλίου ἐκεῖνα τῶν μὴ προσερχομένων, οἵ τινες μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐτελεύτησαν. Ἐγὼ ὅμως τοῖς πρώτοις συντίθεμαι, νομίζων μᾶλλον, ὅτι ὁ Ἀμμωνᾶς οὗτος εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος.

«Εἰς τὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ Διδάσκαλον καὶ πνευματικὸν Πατέρα Ἰωάννην τὸν Χρυσό-»στομον, τὴν προσκύνησιν προσφέρω ἐγὼ ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος. Ἡμεῖς, Πάτερ τίμιε, νομίζοντες, ὅτι »εἶναι τὸ σῶμά σου νεκρὸν, καθὼς εἶναι καὶ τὰ ἄλλα σώματα τῶν ἀποθανόντων, ἠθελήσαμεν νὰ με-»ταφέρωμεν αὐτὸ ἁπλῶς εἰς ἡμᾶς, διὸ καὶ τοῦ ποθουμένου δικαίως ἐστερήθημεν· ἀλλὰ σὺ, Πάτερ τι-»μιώτατε, συγχώρησον ἡμᾶς μετανοοῦντας (σὺ γὰρ ἐδίδαξας εἰς ὅλους τὴν μετάνοιαν), καὶ δὸς σε-»αυτὸν, ὡς πατὴρ φιλόπαις, εἰς ἡμᾶς τοὺς φιλοπάτορας υἱούς σου, καὶ τοὺς σὲ ποθοῦντας εὔφρα-»νον διὰ τῆς παρουσίας σου».

Ὅταν λοιπὸν ἐπέμφθη ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, καὶ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἁγίου, τότε ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του ὁ Θεῖος Πατὴρ, καὶ ἡ περιέχουσα τὸ ἅγιον Λείψανον θήκη εὐκόλως καὶ ἀπόνως ἐφέρετο. Ἐν ᾧ δὲ ἔφθασε τὸ ἅγιον Λείψανον ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξῆλθε μὲν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὅλη ἡ Σύγκλητος εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ, ἡ δὲ θήκη τοῦ ἁγίου Λειψάνου ἐτέθη ἐντὸς Βασιλικοῦ πλοίου· γενομένης δὲ τρικυμίας τὰ μὲν ἄλλα πλοιάρια διεσκορπίσθησαν ἔνθεν κἀκεῖσε, τὸ δὲ περιέχον τὸ ἅγιον Λείψανον προσωρμίσθη εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς Καλλιτρόπης χήρας, τὴν ὁποίαν ἡ Εὐδοξία ἠδίκησεν, ὡς προείπομεν· καὶ ἀφ' οὗ ἀπεδόθη ὁ ἀγρὸς εἰς τὴν χήραν, τότε ἔγινε νηνεμία καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Πρῶτον λοιπὸν ἐφέρθη τὸ ἅγιον Λείψανον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, τὸν ὀνομαζόμενον τοῦ Ἀμαντίου, ὅπου παρευρέθη καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐσκέπαζε μὲ τὴν Βασιλικήν του χλαμύδα τὴν Θείαν σορὸν τοῦ Λειψάνου, παρακαλῶν ἐνταὐτῷ τὸν Ἅγιον νὰ σταματήσῃ τὸν κλόνον τοῦ τάφου τῆς μητρός του, ὁ ὁποῖος ἐκλονεῖτο καὶ ἔτρεμεν ἤδη εἰκοσιπέντε ἔτη· καὶ δὴ καὶ ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, διότι ἐστάθη παραδόξως ὁ κινούμενος τάφος ἐκείνης.

Ἔπειτα ἐφέρθη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, καὶ ἐκεῖ ἔθηκαν τὸ ἅγιον Λείψανον ἐπάνω εἰς τὸ ἱερὸν Σύνθρονον, καὶ ἐβόησαν ἅπαντες· «Ἀπόλαβε τὸν θρόνον σου, Ἅγιε.» Μετὰ ταῦτα ἀπέθηκαν τὴν θήκην τοῦ Λειψάνου ἐπὶ Βασιλικῆς ἁμάξης, καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων· ἐκεῖ δὲ ἔβαλον τὸ ἅγιον Λείψανον ἐπὶ τῆς ἱερᾶς καθέδρας, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! ἐπεφώνησεν εἰς τὸν λαὸν τὸ «Εἰρήνη πᾶσι». Καὶ ὕστερον ἐκαλύφθη ὑπὸ τὴν γῆν, ὅπου καὶ τώρα εὑρίσκεται. Ὅταν δὲ ἡ ἱερὰ λειτουργία ἐτελεῖτο, θαύματα μεγάλα ἐγίνοντο, ἓν ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθον. Ἄνθρωπός τις πάσχων ἀπὸ ἀρθρίτιδα (ἡ τις προξενεῖ πόνους καὶ ὀδύνας εἰς τὰ ἄρθρα καὶ τὰς ἁρμονίας τῶν μελῶν τοῦ σώματος), καὶ παράλυτος ὢν, καὶ σχεδὸν ἀκίνητος, ἤγγισε τὴν ἱερὰν θήκην τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἀπηλλάγη τελείως ἀπὸ τὸ πάθος. Οὕτως ἠξεύρει νὰ δοξάζῃ ὁ Θεὸς τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας διὰ τῆς πολιτείας των. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σῶμα κεῖται, ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου (1). Περὶ δὲ τῆς ἐξορίας τοῦ Ἁγίου, καὶ ὅτι μετὰ μεγάλης γενναιότητος ὑπέφερεν ὁ Χρυσορρήμων τὰς θλίψεις, θέλομεν ἀναφέρῃ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους, τοὺς ὁποίους ἔγραψεν ἐν εἴδει ἐπιστολῆς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Κυριακὸν, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐξόριστον, ἔχοντας οὕτως·

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

«Φέρε, ὦ ἀδελφὲ Κυριακὲ, νὰ ἀνακουφίσω τὴν πληγὴν τῆς λύπης σου, καὶ νὰ διασκεδάσω τοῦ λο-»γισμοῦ σου τὸ νέφος. Τί πρᾶγμα σὲ κάμνει, ἀδελφὲ, νὰ λυπῆσαι καὶ νὰ ἀδημονῇς; διότι ὁ χειμὼν εἶναι »μέγας, καὶ ἡ τρικυμία αὕτη, ἥ τις ἐπλάκωσε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι πικρὰ καὶ βαρεῖα; ναὶ, καὶ

(1) Σημείωσαι, ὅτι Κοσμᾶς ὁ Βεστίτωρ ἐγκώμια δύο ἔχει εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ Λειψάνου τοῦ Θείου Χρυσοστόμου, ὧν τοῦ μὲν ἑνὸς ἡ ἀρχή ἐστιν αὕτη· «Ἧκεν «ἡμῖν ἡ λαμπρὰ καὶ χαρμόσυνος», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη· «Ἀλλὰ πῶς ἄν τις αἰτίας καὶ μώμων» (σώζονται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων.) Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζονται προσέτι καὶ ἄλλοι δύο λόγοι εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν, ὧν τοῦ μὲν ἑνὸς ἡ ἀρχή ἐστιν αὕτη· «Δεῦτε ἀκούσατε καὶ διηγήσομαι ὑμῖν», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη· «Ἤκουσται πάντως ὑμῖν, ὦ φιλό-»χριστος πανήγυρις».

»ἐγὼ τὸ ἠξεύρω, καὶ οὐδεὶς ἀντιλέγει εἰς τοῦτο, ἀλλά, ἐὰν ἀγαπᾷς, ἐγὼ θὰ σοὶ ὑποβάλω μίαν παρο»μοίωσιν τῶν τωρινῶν ταραχῶν. Πολλάκις βλέπομεν τὴν αἰσθητὴν θάλασσαν ταραττομένην ὅλην κάτω»θεν ἐκ τῆς ἀβύσσου, βλέπομεν δὲ καὶ τοὺς ναύτας, οἵ τινες ἀγνοοῦντες τί νὰ πράξωσιν ἕνεκεν τῆς »ὑπερβολικῆς τρικυμίας, δένουσι τὰς χεῖρας καὶ εἰς γόνατά των, καὶ κάθηνται ἀποροῦντες, ἐπειδὴ δὲν »βλέπουν οὔτε Οὐρανόν, οὔτε πέλαγος, οὔτε γῆν, ἀλλὰ κεῖνται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, »καὶ ἐκεῖ κλαίουσι καὶ ὀδύρονται. Καθὼς λοιπὸν τοιαύτη τρικυμία γίνεται εἰς τὴν ὁρατὴν θάλασσαν, »οὕτω τώρα καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ γίνεται χειροτέρα τρικυμία, καὶ περισσότερα κύματα.

»Ὅθεν παρακάλει, ἀδελφέ, τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος δὲν καταπαύει »τὴν τρικυμίαν ταύτην μὲ τέχνην καὶ δυσκολίαν, ἀλλὰ μὲ μόνον τὸ νεῦμα καὶ τὴν θέλησίν του διαλύει τὴν »ταραχήν. Καὶ ἂν πολλάκις παρεκάλεσας τὸν Κύριον καὶ δὲν εἰσηκούσθης, μὴ ἀμελήσῃς, διότι τοιαύ»τη συνήθεια εἶναι εἰς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, νὰ μὴ εἰσακούῃ παρευθύς, προνοούμενος διὰ τὴν σωτη»ρίαν μας. Μήπως γὰρ δὲν ἐδύνατο νὰ λυτρώσῃ τοὺς τρεῖς Ἁγίους Παῖδας ἐκείνους, ὅπως μὴ ῥιφθῶσιν »εἰς τὴν κάμινον; ναὶ ἐδύνατο, ἀλλ' ὅμως πρότερον δὲν τοὺς ἐλύτρωσεν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνοι ἠχμαλω»τίσθησαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἀφ' οὗ ἐγκατελείφθησαν εἰς τὴν χώραν τῶν βαρβάρων, καὶ ἐξωρίσθησαν »ἐκ τῆς πατρικῆς των κληρονομίας, καὶ ἀφ' οὗ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἀπηλπίσθησαν παρὰ πάν»των, ὥστε οὐδεμία βοήθεια ἔμεινεν εἰς αὐτούς· τότε δὴ τότε ὁ ἀληθινὸς Θεός, αἰφνιδίως τὴν θαυμα»τουργίαν ἐποίησε, καὶ διεσκόρπισε τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων. Ἡ κάμι»νος λοιπὸν ἔγινεν Ἐκκλησία εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ εὑρισκομένους Παῖδας, ὅθεν καὶ ἐκάλουν ὅλα τὰ κτίσματα »Ἀγγέλους, Δυνάμεις, στοιχεῖα, καὶ οὕτως ὅλα συναθροίζοντες ἔλεγον· «Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου »τὸν Κύριον». Βλέπεις, ἀδελφέ, ὅτι ἡ ὑπομονὴ τῶν δικαίων μετέβαλε τὸ πῦρ εἰς δρόσον; καὶ ὅτι αὐτὴ ἔπεισε »τὸν Τύραννον Ναβουχοδονόσορα νὰ στέλλῃ ἐπιστολὰς εἰς ὅλον του τὸ βασίλειον καὶ νὰ λέγῃ· « Μέ»γας εἶναι ὁ Θεὸς Σεδρὰχ, Μισὰχ, καὶ Αὐδεναγώ»; καὶ βλέπε πόσον ἀπότομον καὶ φοβερὰν διαταγὴν »ἐξέδωκεν, ὁποιος, λέγει, ἤθελεν εἴπῃ λόγον ἐναντίον τῶν τριῶν Παίδων, τούτου τὸ οἴκημα νὰ διαρπά»ζηται, καὶ ἡ περιουσία του νὰ γίνηται αὐθεντική.

»Λοιπὸν μὴ λυπῆσαι, ἀδελφὲ Κυριακέ, διότι καὶ ἐγὼ ὅταν ἐξωρίσθην ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν »ἐφρόντιζον διὰ κανὲν πρᾶγμα, ἀλλὰ ἔλεγον ταῦτα καθ' ἑαυτόν· Ἐὰν θέλῃ ἡ Βασίλισσα νὰ μὲ ἐξορίσῃ, »Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς» (Ψαλ. κγ'. 1.) ἐὰν θέλῃ νά με πριονίσῃ, ἄς με πριονίσῃ, »ἔχω εἰς τοῦτο παράδειγμα τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν· ἂν θέλῃ νά με ῥίψῃ εἰς τὸ πέλαγος, ἐνθυμοῦμαι »τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, παρόμοιόν τι παθόντα· ἂν θέλῃ νὰ μὲ βάλῃ ἐν λάκκῳ, ἔχω παράδειγμα τὸν »Προφήτην Δανιὴλ ὅς τις ἐτέθη ἐν τῷ λάκκῳ τῶν λεόντων· ἐὰν θέλῃ νά με λιθοβολήσῃ, ἔχω τὸν πρω»τομάρτυρα Στέφανον, ὅς τις τοῦτο ἐδοκίμασεν· ἂν θέλῃ νά με ἀποκεφαλίσῃ, ἔχω ὑπόδειγμα τὸν Βα»πτιστὴν Ἰωάννην· ἂν θέλῃ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν περιουσίαν μου, ἐὰν ἔχω, ἄς τὴν λάβῃ. «Γυμνὸς ἐξῆλθον »ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι» (Ἰώβ, ά. 21.)

»Εἰς ἐμὲ παραγγέλλει καὶ ὁ Ἀπόστολος λέγων· «Πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει» (Γαλ. »β'. 6.) καί, «Εἰ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην.» (αὐτόθι 10.) Ὁπλίζει με »δὲ καὶ ὁ Δαβὶδ λέγων· «Ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον Βασιλέων, καὶ οὐκ ᾐσχυνόμην.» »(Ψαλ. ριή.) Πολλὰ κατεσκεύασαν ἐναντίον μου οἱ μισοῦντές με, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἔπραξαν ἐκ τοῦ φθόνου »των καὶ τῆς κακίας. Ἠξεύρω βεβαίως ὅτι λυπεῖσαι, ἀδελφέ, διότι ἐκεῖνοι οἵ τινες μὲ ἐξώρισαν, παῤῥη»σίᾳ περιέρχονται τὰς ἀγοράς, καὶ ἀκολουθεῖ αὐτοὺς πλῆθος δορυφόρων καὶ δούλων· ἀλλ' ὅμως ἐνθυμή»θητι πάλιν τὸν πλούσιον καὶ τὸν Λάζαρον, ποῖος μὲν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν ἐθλίβη, ποῖος δὲ πολλὰ »ἀπήλαυσε. Καὶ τί γὰρ ἔβλαψε τὸν Λάζαρον ἡ ἐδῶ πτωχεία; δὲν ἐφέρθη ἐκεῖνος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ »Ἀβραὰμ μὲ δόξαν ἀθλητοῦ καὶ τροπαιούχου; Τί δὲ ὠφέλησε τὸν πλούσιον ὁ πλοῦτος, τὸν ἐνδεδυμένον »μὲ πορφύραν καὶ βύσσον; (1) βεβαίως οὐδέν· διότι ποῦ εἶναι τώρα οἱ ῥαβδοῦχοί του; ποῦ οἱ δορυ»φόροι του; ποῦ εἶναι οἱ χρυσοχάλινοι ἵπποι του; ποῦ εἶναι οἱ κόλακες, καὶ ἡ βασιλικὴ του »τράπεζα; δὲν ἐφέρθη εἰς τὸν τάφον ὁ ἄθλιος, δεδεμένος ὡς λῃστής, φέρων τὴν ψυχήν του γυμνὴν »ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ φωνάζων μὲ κενὴν καὶ ἀνωφελῆ φωνήν· «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, »καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του ἐν ὕδατι, καὶ μὲ αὐτὸ δροσίσῃ τὴν γλῶσ»σάν μου, ἡ ὁποία τηγανίζεται πικρῶς εἰς τὴν φλόγα ταύτην;» (Λου. ις'. 24.)

»Ἄθλιε πλούσιε, τί πατέρα ὀνομάζεις τὸν Ἀβραάμ, τὴν ζωὴν τοῦ ὁποίου δὲν ἐμιμήθης; ὁ Ἀβραὰμ

(1) Βύσσος εἶναι λινάρι λευκότατον καὶ λεπτότατον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑφαίνονται τὰ λεπτότατα καὶ λευκότατα ἱμάτια ἅπερ φοροῦσιν οἱ πλούσιοι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θέρους.

»πάντα ἄνθρωπον ἐξενοδόχει εἰς τὸν οἶκόν του, σὺ δὲ οὐδὲ ἕνα πτωχὸν ἐφρόντισας; νὰ θρέψῃς. Δὲν πρέ-
»πει νὰ πενθήσῃ τις καὶ νὰ κλαύσῃ, ὅτι ὁ δυστυχὴς πλούσιος, ὁ κεκτημένος τόσον πλοῦτον, ἔγινεν ἐν-
»δεὴς μιᾶς μόνης ῥανίδος ὕδατος; καὶ διατί τοῦτο; ἐπειδὴ εἰς τὸν χειμῶνα τῆς παρούσης ζωῆς δὲν
»ἔσπειρε, διὰ τοῦτο ἦλθε τὸ θέρος τῆς ἄλλης ζωῆς καὶ δὲν ἐθέρισε. Καὶ τοῦτο γίνεται κατ' οἰκονο-
»μίαν τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων Θεοῦ, δηλαδὴ τὸ νὰ ἦναι ἡ κόλασις τῶν ἀσεβῶν καὶ ἁμαρτωλῶν, καὶ
»ἡ ἀνάπαυσις τῶν εὐσεβῶν καὶ δικαίων ἀντικρὺ ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην. Διατί; ἵνα βλέπωσιν ἀλλήλους
»οἱ ἀσεβεῖς καὶ εὐσεβεῖς, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ οἱ δίκαιοι, καὶ οὕτω νὰ γνωρίζωσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον·
»τότε γὰρ ἕκαστος Μάρτυς θέλει γνωρίσει τὸν τύραννον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβασάνισε, καὶ ἀντιστρόφως ἕ-
»καστος τύραννος θέλει γνωρίσει τὸν Μάρτυρα, τὸν ὁποῖον ἐτιμώρησεν.

»Καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγω δὲν εἶναι ἐδικά μου λόγια, ἄκουσον τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, λέγον-
»τος «Τότε στήσεται ἐν παῤῥησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐτόν» (Σοφ. έ. 1.)
»διότι ὡς ὁ ὁδοιπόρος, περιπατῶν εἰς τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου καὶ εὑρίσκων κατὰ τύχην πηγήν τινα καθαροῦ ὕ-
»δατος, κατακαίεται μὲν ἐκ τῆς δίψης, ἐμποδίζεται δὲ τοῦ νὰ πίῃ νερὸν, ἢ καθὼς τις λίαν πεινα-
»σμένος, ὅς τις παρακάθηται μὲν εἰς τράπεζάν τινα, ἥ τις περιέχει διάφορα φαγητὰ, ἐμποδίζεται δὲ
»ἀπὸ ἄλλον τινὰ δυνατώτερον νὰ μὴ φάγῃ, καθὼς, λέγω, οἱ τοιοῦτοι, καὶ ὁ διψασμένος δηλαδὴ καὶ ὁ πει-
»νασμένος, πολὺν πόνον καὶ τιμωρίαν δοκιμάζουσι, διότι καὶ ὁ διψασμένος δὲν ἠμπορεῖ νὰ σβύσῃ τὴν
»δίψαν του διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ ὁ πεινασμένος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν πεῖνάν του διὰ τοῦ φαγη-
»τοῦ, τοιουτοτρόπως θέλει ἀκολουθήσει καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· διότι θὰ βλέπωσι μὲν τοὺς Ἁ-
»γίους εὐφραινομένους οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ, δὲν θὰ δυνηθῶσι δὲ νὰ ἀπολαύσωσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ
»τὴν βασιλικὴν τράπεζαν τῶν δικαίων.

»Ὅθεν καὶ ὁ Θεὸς θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀδὰμ, τὸν ἐτοποθέτησεν ἀντικρὺ τοῦ Παραδείσου καὶ ἐκεῖ νὰ
»ἐργάζηται τὴν γῆν, ἵνα καθ' ἑκάστην βλέπων μὲν τὸν ποθεινὸν ἐκεῖνον τόπον τοῦ Παραδείσου, ἐκ τοῦ
»ὁποίου ἐξῆλθε, μὴ ἠμπορῶν δὲ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, ἔχῃ πάντοτε πόνον καὶ θλίψιν εἰς τὴν ψυχήν του ἀ-
»φόρητον. Ἐὰν δὲ, ἀδελφὲ Κυριακὲ, δὲν ἀνταμωθῶμεν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ,
»εἰς τὴν ἄλλην, οὐδεὶς θέλει μᾶς ἐμποδίσει τοῦ νὰ συναντηθῶμεν καὶ νὰ συζῶμεν ὁμοῦ. Τότε δὲ θέλο-
»μεν ἴδῃ καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐξώρισαν, καθὼς καὶ ὁ Λάζαρος εἶδε τὸν πλούσιον, καὶ οἱ Μάρτυ-
»ρες θὰ ἴδωσι τοὺς τυράννους, οἵ τινες τοὺς ἐμαρτύρησαν.

»Διὰ τοῦτο λοιπὸν μὴ λυπῆσαι, ἀγαπητὲ ἀδελφὲ, ἀλλ' ἐνθυμοῦ τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν λέγοντα·
»Μὴ φοβῆσθε ὀνειδισμὸν ἀνθρώπων, καὶ τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἡττᾶσθε, ὡς γὰρ ἱμάτιον βρω-
»θήσεται ὑπὸ χρόνου, καὶ ὡς ἔριον βρωθήσεται ὑπὸ σητὸς, οὕτω βρωθήσονται.» (Ἠσ. νά. 7.) Συλλο-
»γίσθητι δὲ καὶ τὸν Δεσπότην ἡμῶν Χριστὸν, ὅτι ἐν τοῖς σπαργάνοις ἔτι ὢν ἐδιώκετο, καὶ εἰς τὴν βάρβα-
»ρον γῆν τῶν Αἰγυπτίων ἀπεῤῥίπτετο—ποῖος; ἐκεῖνος ὅς τις κρατεῖ τὸν κόσμον εἰς τὰς χεῖράς του.
»καὶ διατί; ἵνα γίνῃ τύπος εἰς ἡμᾶς καὶ παράδειγμα, τοῦ νὰ μὴ παραπονώμεθα καὶ νὰ γογγύζωμεν
»εἰς τοὺς πειρασμούς. Ἐνθυμήθητι δὲ, πρὸς χάριν μου, καὶ τὸ πάθος τοῦ Σωτῆρος, καὶ πόσας ὕβρεις
»ὁ Δεσπότης τῶν ἁπάντων ὑπέμεινε δι' ἡμᾶς· διότι ἄλλοι μὲν τῶν Ἰουδαίων ὠνόμαζον αὐτὸν Σα-
»μαρείτην καὶ οἰνοπότην, ἄλλοι δὲ δαιμονισμένον καὶ ψευδοπροφήτην, ἔλεγον γὰρ, ὅτι «Ἰδοὺ ἄνθρωπος
»φάγος καὶ οἰνοπότης «(Λουκ. ζ'. 34.) καὶ «Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν Δαιμονίων, ἐκβάλλει τὰ Δαιμό-
»νια.» (Ματ. θ'. 34.)

»Τί δὲ νά σοι λέγω, πῶς ὑπῆγαν, ὢ τοῦ θαύματος! νὰ κατακρημνίσωσιν αὐτόν; καὶ πῶς εἰς τὸ πρό-
»σωπον αὐτὸν ἔπτυον; καὶ ῥαπίσματα τῷ ἔδιδον; τί νά σοι λέγω, πῶς ἐπότιζον αὐτὸν χολὴν, καὶ μὲ
»τὸν κάλαμον ἔτυπτον τὴν παναγίαν του κεφαλὴν, καὶ ἐνέδυον αὐτὸν μὲ ἐμπαικτικὴν χλαμύδα; τί
»νά σοι λέγω, πῶς μὲ ἀκάνθας ἐστεφάνονον αὐτὸν, καὶ ἐγονάτιζον ἔμπροσθέν του, ἐμπαίζοντες καὶ
»πᾶν εἶδος χλεύης κατ' αὐτοῦ ἐκτοξεύοντες; τί νά σοι λέγω, πῶς ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ πάθος καὶ εἰς
»τὸν σταυρὸν, γυμνὸν καὶ κατάκριτον, οἱ αἱμοβόροι ἐκεῖνοι σκύλοι; καὶ πῶς ὅλοι οἱ Μαθηταί του τὸν
»ἐγκατέλιπον; διότι ὁ μὲν Πέτρος τὸν ἠρνήθη, ὁ δὲ Ἰούδας τὸν ἐπρόδωκεν, οἱ δὲ ἐπίλοιποι ἔφυγον,
»καὶ μόνος λοιπὸν ἵστατο γυμνὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄχλων ἐκείνων (ἑορτὴ γὰρ τοῦ Πάσχα ἦτο τότε,
»ἡ ὁποία συνήθροιζεν ὅλους τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἵνα ἑορτάσωσιν)· ἢ τί νά σοι λέγω πῶς
»ἐσταύρωσαν αὐτὸν ὡς πονηρὸν ἀνὰ μέσον δύο κλεπτῶν; τί δὲ νά σοι διηγῶμαι, πῶς ὁ Κύριος ἔμενεν
»ἄταφος, ὅταν τὸν κατεβίβασαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἕως οὗ ἦλθεν Ἰωσὴφ ὁ Ἀριμαθαῖος καὶ ἐζήτησεν αὐτὸν
»ἵνα τὸν θάψῃ; (1) καὶ πῶς τὸν ἐσυκοφάντησαν, ὅτι δὲν ἀνεστήθη, ἀλλ' οἱ Μαθηταί του τὸν ἔκλεψαν;

(1) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ μὲν Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐφανέρωσε, διὰ ποῖον σκοπὸν ἐζήτησαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ συντριβῶσι τὰ σκέλη, τόσον τοῦ Κυρίου, ὅσον καὶ τῶν ληστῶν· ἵνα ἀποθάνωσι τουτέστι ταχύ-

»Ἐνθυμήθητι δὲ πάλιν τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Κυρίου, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελίου ἐξεδιώκοντο »ἐκ παντὸς τόπου, καὶ ὅτι ἐκρύπτοντο εἰς τὰς πόλεις, καὶ ὁ μὲν Παῦλος ἦτο κεκρυμμένος εἰς τὴν πορφυ- »ροπώλιδα γυναῖκα, ὁ δὲ Πέτρος εἰς τὸν Σίμωνα τὸν σκυτοτόμον, καὶ δὲν εἶχον τελείως παῤῥησίαν »εἰς τοὺς πλουσίους· ὕστερον ὅμως ὅλα ἔγιναν εὔκολα εἰς αὐτούς. Οὕτω καὶ σὺ, ἀδελφὲ, μὴ λυπῆσαι, »ἂν τώρα συμβαίνωσι λυπηρὰ, διότι ὕστερον θὰ ἐπακολουθήσωσι τὰ χαροποιά. Ἤκουσα δὲ καὶ διὰ »τὸν φλύαρον ἐκεῖνον Ἀρσάκιον, τὸν ὁποῖον ἐκάθισεν ἡ Βασίλισσα Πατριάρχην εἰς τὸν θρόνον μου, »ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἔθλιψε τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς παρθένους, οἵτινες μὲ ὑπερασπίζοντο καὶ δὲν ἠ- »θέλησαν νὰ συγκοινωνήσωσι μὲ αὐτὸν (1)· ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ καὶ ἀπέθανον ἐν τῇ φυλακῇ δι' ἀ- »γάπην μου. Ἐκεῖνος, λέγω, ὁ προβατόσχημος λύκος, ὁ ὁποῖος ἔχει μὲν σχῆμα Ἐπισκόπου, εἶναι δὲ μοιχὸς κατ' ἀλήθειαν, διότι καθὼς ἡ γυνὴ ὀνομάζεται μοιχαλὶς, ὅταν, ζῶντος τοῦ ἀνδρός της, λάβῃ ἄλλον ἄνδρα, οὕτω αὐτὸς εἶναι μοιχὸς οὐχὶ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα, ἐπειδὴ ζῶντος ἐμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αὐτὸς ἥρπασε τὸν θρόνον μου.

Ταῦτά σοι, ἀδελφὲ Κυριακὲ, γράφομεν ἀπὸ τὴν Κουκουσὸν, ὅπου ἐξωρίσθημεν κατὰ προσταγὴν τῆς »Βασιλίσσης. Πολλαὶ δὲ θλίψεις καὶ πειρασμοὶ μοὶ ἠκολούθησαν καθ' ὁδὸν, ἀλλ' ὅμως δι' αὐτὰς δὲν »ἐφρόντισα. Ὅταν δὲ ἤλθομεν εἰς τὴν χώραν τῶν Καππαδοκῶν, καὶ εἰς τὴν Ταυροκιλικίαν, χοροὶ »Ἁγίων Πατέρων μᾶς προϋπήντων· ἀλλὰ καὶ πλῆθος Μοναχῶν καὶ παρθένων, οἵτινες ἔχυνον βρύ- »σεις δακρύων ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των, καὶ ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα, βλέποντες ἡμᾶς ὅτι ἐφερόμεθα εἰς »τὴν ἐξορίαν, καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ὅτι, συμφερώτερον ἦτον εἰς τὸν κόσμον νὰ σβυσθῇ ὁ ἥλιος, ἢ »νὰ σιωπήσῃ τὸ στόμα τοῦ Ἰωάννου. Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ ἐτάραξαν καὶ μὲ ἐλύπησαν, ἀδελφὲ, πε- »ρισσότερον, ἀφ' ὅσον ὅλα τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα ἔπαθον, ἐπειδὴ καὶ ἔβλεπον ὅλους κλαίοντας· διὰ δὲ τὰ »ἄλλα, ὅσα μοι συνέβησαν, οὐδόλως ἐφρόντισα. Καταπολλὰ δὲ μᾶς περιεποιήθη καὶ ὁ Ἐπίσκοπος »ταύτης τῆς πόλεως, καὶ πολλὴν ἀγάπην ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς, ὥστε ἐὰν ἦτο δυνατὸν, καὶ ἐὰν δὲν ἐ- »φυλάττομεν τοὺς ὅρους καὶ Κανόνας, τοὺς μὴ συγχωροῦντας νὰ γίνωνται μεταθέσεις Ἐπισκόπων, »καὶ νὰ μὴ ἦναι δύο Ἐπίσκοποι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ Ἐπισκοπῇ, βεβαίως ἤθελε δώσῃ καὶ τὸν θρόνον »του εἰς ἡμᾶς. Δέομαι λοιπὸν καὶ ἀντιβολῶ, ἀπόῤῥιψον, ἀδελφὲ, τὴν λύπην καὶ ἀθυμίαν ἀπὸ τῆς »ψυχῆς σου, καὶ ἐνθυμοῦ καὶ ἡμᾶς εἰς τὰς πρὸς Θεὸν ἱκεσίας σου.»

(Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ἁγία Μαρκιανὴ ἡ Βασίλισσα, ἡ κατατεθεῖσα ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τὴν Βασίλισσαν Μαρκιανὴν ἐκ βίου, Μαρκιανή.
»Χριστὸς Βασιλεὺς ἐξάγει Βασιλέων.

τερον, καὶ καταβιβασθῶσιν ἀπὸ τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τοῦ μέσου διὰ τῆς ἐνταφιάσεως, ἵνα μὴ μένωσιν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐν τοιαύτῃ μεγάλῃ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα—τί γάρ φησιν; «Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἵνα μὴ »μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ Σαββάτῳ, »ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν (ἦν γὰρ μεγάλη ἡμέρα ἐκείνη »τοῦ Σαββάτου), ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον, ἵνα κατεα- »γῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη καὶ ἀρθῶσιν. Ἦλθον οὖν οἱ »στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη, »καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ·» (δῆλον δὲ ὅτι καὶ κατεβίβασαν αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς σταυροὺς καὶ ἐνεταφίασαν. (Ἰω. ιθ'. 31.) Ὁ τοίνυν Θεῖος Χρυσόστομος ἀκολουθῶν τὸν σκοπὸν τοῦτον τῶν Ἰουδαίων, ὑπέλαβεν ὅτι καθὼς οἱ στρατιῶται κατεβίβασαν τῶν λῃστῶν τὰ σώματα ἀπὸ τοὺς σταυροὺς, οὕτω κατεβίβασαν καὶ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν σταυρόν· καὶ διὰ τοῦτο λέγει ἐδῶ, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι αὐτοὶ κατήνεγκαν τὸν Κύριον ἀπὸ τὸν σταυρόν. Ἐπειδὴ ὅμως ῥητῶς τοῦτο ὁ Εὐαγγελιστὴς οὐκ ἐδήλωσε, μάλιστα δὲ λέγει παρακατιὼν, ὅτι «Μετὰ ταῦτα ἠρώτησε τὸν Πι- »λάτον ὁ Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας ἵνα . . . ἄρῃ (ὃ »δηλοῖ ἵνα σηκώσῃ ἐκ τοῦ μέσου καθὼς ἀνωτέρω ἡρ- »μηνεύθη καὶ τὸ ἀρθῶσι) τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ »ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος» (κεφ. ιθ'. 38.) καὶ ἴσως ἕως οὗ ὁ στρατιώτης νὰ νύξῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν, καὶ νὰ ῥεύσῃ ἐξ αὐτῆς αἷμα καὶ ὕδωρ, παρῆλθεν ἐν τῷ μεταξὺ χρονικόν τι διάστημα, μεθ' ὃ ὑπῆγεν ὁ Ἰωσὴφ, καὶ ἐζήτησε νὰ καταβιβάσῃ ἀπὸ τὸν σταυρὸν τὸ σῶμα τοῦ τεθανατωμένου Σωτῆρος. Μαρτυροῦσι δὲ τοῦτο συμφώνως καὶ οἱ δύο Εὐαγγελισταὶ, ὅ τε Μάρκος καὶ ὁ Λουκᾶς· ὁ μὲν γὰρ Μάρκος λέγει περὶ τοῦ Ἰωσὴφ «Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν, ἐνείλησε »τῇ σινδόνι» (Μάρ. ιϛ'. 46.) ὁ δὲ Λουκᾶς «Καὶ κα- »θελὼν αὐτὸ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι» (Λουκ. κγ'. 53).

(1) Ὅρα περὶ τοῦ Ἀρσακίου τούτου εἰς τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

(2) Εἰς τὴν Ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου τοῦ Θείου τούτου Χρυσοστόμου ἐγκώμιον ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, ἀλλὰ καὶ παρακλητικὸν Κανόνα συνέθεσα εἰς αὐτόν· καὶ ὁ βουλόμενος ζητησάτω ταῦτα.

Ὁ Ὅσιος Κλαυδῖνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ψυχῆς ἰδὼν σῆς κάλλος ἐξῃρημένον,
»Ὁ ψυχεραστὴς λαμβάνει σε, Κλαυδῖνε. Κλαυδῖνος.

Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ Αἰγύπτιος εἰς βαθὺ γῆρας ἐλθὼν ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

»Ὡς ὥριμός τις σῖτος ἐκ γήρως, Πέτρε, Πέτρος.
»Οἷον ταμείῳ συγκομίζῃ τῷ τάφῳ.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Δημήτριος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ αψπδ΄. ἔτος, ξίφει τελειοῦται.

»Φῶς οὐράνιον σῷ ἐπέστη Λειψάνῳ, Δημήτριος.
»Χριστοῦ ὑπερτμηθέντι θείας ἀγάπης (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΗ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου.

»Ἤκουσε γλῶτταν ψαλμικῶς, ἣν οὐκ ἔγνω,
»Ἐφραὶμ ἄνω καλοῦσαν, ὁ γλῶτταν Σύρος. Ἐφραίμ.
»Εἰκάδι ὀγδοάτῃ Νόες Ἐφραὶμ θυμὸν ἀπηῦρον.

Οὗτος κατήγετο ἐξ Ἀνατολῆς ἀπὸ τὸ γένος τῶν Σύρων, διδαχθεὶς τὴν εὐσέβειαν παρὰ τῶν προγόνων του, κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τογ΄. καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἀγαπήσας ὁ μακάριος τὴν Μοναχικὴν ζωήν. Εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον λέγεται, ὅτι ἐδόθη χάρις παρὰ Θεοῦ, διὰ τῆς ὁποίας συνέταξε πλεῖστα Συγγράμματα, πλήρη κατανύξεως καὶ ὠφελείας, καὶ μὲ αὐτὰ πολλοὺς ὡδήγησεν εἰς τὴν ἀρετήν. Οὗτος ἔγινε καὶ εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα Ὁσίους τύπος καὶ παράδειγμα τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐ-

(1) Ὁ Ὅσιος Πέτρος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων ἀναφερόμενος, ὁ τοῦ Ἀββᾶ Λὼτ μαθητής. Τοῦτον τὸν Πέτρον ἠρώτησέ τις ἀδελφὸς λέγων· Ὅταν ἦμαι μόνος ἐν τῷ κελλίῳ μου, ἐν εἰρήνῃ εὑρίσκεται ἡ ψυχή μου, ὅταν δὲ ἔλθῃ νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ ἀδελφός τις, καὶ εἴπῃ εἰς ἐμὲ λόγια τῶν ἔξωθεν ἀνθρώπων, τότε ἡ ψυχή μου ταράσσεται. Ἀπεκρίθη δὲ εἰς αὐτὸν ὁ Ἀββᾶς Πέτρος, ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Ἀββᾶς Λώτ, ὁ ἐκείνου γέρων· Τὸ κλειδίον σου ἀνοίγει τὴν θύραν. Λέγει δὲ ὁ ἀδελφός, τί σημαίνει ὁ λόγος αὐτός, Ἀββᾶ; Ὁ Πέτρος εἶπεν· Ἐὰν ἔλθῃ ἀδελφὸς πρὸς σέ, ἐρωτᾷς σὺ αὐτὸν—πῶς ἔχεις; πόθεν ἦλθες; πῶς ἔχουσιν οἱ ἀδελφοί, σὲ ἐδέχθησαν μὲ περιποίησιν, ἢ ὄχι; καὶ οὕτω μὲ τὰ λόγια ταῦτα ἀνοίγεις σὺ πρῶτος τὴν θύραν, ἵνα λαλήσῃ ὁ παραβαλὼν σοι ἀδελφός, καὶ οὕτω ἀκούεις ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν θέλεις, καὶ ταράττεται ἡ ψυχή σου. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀδελφός, οὕτω μὲν πράγματι ἔχει ἡ ἀλήθεια, τί δὲ πρέπει νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τυχὸν ἔλθῃ ἀδελφὸς πρὸς αὐτόν; καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Ὅταν ἔχῃ τις τὸ πένθος, τότε αὐτὸ γίνεται διδαχὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ διδάσκει αὐτὸν τί πρέπει νὰ πράξῃ, ὅταν δέ τις δὲν ἔχῃ πένθος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φυλαχθῇ. Ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφός· Ὅταν εὑρίσκωμαι ἐν τῷ κελλίῳ μου, τότε εὑρίσκεται καὶ τὸ πένθος μετ᾿ ἐμοῦ, ὅταν δὲ ἐξέλθω τοῦ κελλίου μου, τότε καὶ τὸ πένθος ἀναχωρεῖ ἀπὸ ἐμέ. Ὁ δὲ γέρων εἶπεν εἰς αὐτόν· Ὅτι καθὼς ὁ γνήσιος υἱὸς δὲν ἀφίνει τὸν πατέρα του, τοιουτοτρόπως καὶ τὸ πένθος, ὅταν γίνῃ ἕξις εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ κατασταθῇ ὡς υἱός του γνήσιος, δὲν ἀναχωρεῖ πλέον ἀπὸ αὐτόν, ἀλλ᾿ ὁποιανδήποτε ὥραν ζητήσῃ αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος, τὸ εὑρίσκει. Οὗτος ἠρωτήθη ποτέ, τίς εἶναι δοῦλος Θεοῦ; καὶ ἀπεκρίθη· Ἐν ὅσῳ εἶναί τις προσκεκολλημένος εἰς οἱονδήποτε πάθος, δὲν λογίζεται δοῦλος Θεοῦ, ἀλλὰ εἶναι δοῦλος ἐκείνου τοῦ πάθους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κυριεύεται· ἐν ὅσῳ δὲ αὐτὸς κυριεύεται, δὲν δύναται νὰ διδάξῃ τοὺς ἄλλους ὅσοι κυριεύονται ὑπὸ τῶν ἰδίων παθῶν, ἐπειδὴ ἐντροπὴ εἶναι εἰς αὐτὸν τὸ νὰ διδάξῃ πρὸ τοῦ αὐτὸς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ πάθος ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον διδάσκει.

(2) Ὅρα τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

τοῦ Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν Ναὸν τῆς 'Αγίας 'Ακυλίνης, ἐν τῇ Φιλοξένῳ, πλησίον εἰς τὸν Φόρον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ 'Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Παλλαδίου.

»Κρείττων ὑπάρξας σαρκικῶν σκιρτημάτων,
»Σκιρτᾷ παρ' αὐτῷ Παλλάδιος τῷ Πόλῳ. Παλλάδιος.

Οὗτος ὁ μακάριος Παλλάδιος ἔκτισε μικρὸν κελλίον εἰς τι ὄρος, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζεν εἰς κώμην τινὰ ὀνομαζομένην Ἴμμαι (καθὼς λέγει ὁ Θεοδώρητος, ὁ τὸν Βίον τοῦ 'Οσίου τούτου συγγράψας ἐν ἀριθμῷ ἑβδόμῳ τῆς Φιλοθέου 'Ιστορίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο.) Ἐν τῷ κελλίῳ λοιπὸν τούτῳ ἐκλείσθη ὁ Ὅσιος, καὶ ἀφ' οὗ ἀπέκτησεν ἀγρυπνίαν, νηστείαν καὶ παντοτεινὴν προσευχὴν, ἠξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν. Εἷς γὰρ ἔμπορος φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰ χρήματα, περιεπάτει εἰς τὸν δρόμον κατά τινα νύκτα, ἄλλος δὲ μιαρὸς καὶ κακότροπος ἄνθρωπος ἐννοήσας, ὅτι ἐβάσταζε χρήματα, τὸν ἐφόνευσε δι' ἐνέδρας, καὶ λαβὼν αὐτὸν, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θύραν τῆς κέλλης τοῦ 'Οσίου· ὅταν δὲ ἔγινεν ἡμέρα, καὶ ἐφανερώθη ὁ φονευθεὶς, τότε ὅλοι τρέξαντες ἔθραυσαν τὴν θύραν τοῦ κελλίου του, καὶ κατεδίκαζον τὸν Ὅσιον ὡς φονέα. Ἐν ᾧ λοιπὸν ὅλοι περιεκύκλωσαν αὐτὸν, προσευχήθη ὁ Ὅσιος, καὶ ἀνέστησε τὸν νεκρόν· ὁ δὲ νεκρὸς ἀναστηθεὶς, ἐφανέρωσε ποῖος τὸν ἐφόνευσε, καὶ ὅτι ὁ Ὅσιος δὲν ἐνείχετο εἰς τὸν φόνον (2). Οὐ μόνον δὲ τοῦτο τὸ θαῦμα ὁ Ὅσιος ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ἄλλα· περισσότερον ὅμως ἐθαυμαστώθη ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς του. Οὕτω λοιπὸν διανύσας τὴν ζωήν του, καὶ ἀξιομνημόνευτα Συγγράμματα ἀφήσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀναγινωσκόντων, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον μεταβέβηκεν (3).

(1) Τούτου τοῦ 'Αγίου τὰ Συγγράμματα εἶναι ἐκδεδομένα εἰς ἓξ τόμους, τρεῖς μὲν ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ, τρεῖς δὲ συριστὶ καὶ λατινιστί. Ὅθεν ἂς λάβωσι πρόνοιαν νὰ ἐξηγήσωσι καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς τόμους εἰς τὸ 'Ελληνικὸν, ἢ εἰς τὸ ἁπλοῦν, οἱ εἰδότες τὴν Λατινικὴν Ἕλληνες, καὶ ἂς μὴ ἀμελῶσι καὶ ἀφίνωσι νὰ στερῶνται οἱ ὁμογενεῖς των τοιαῦτα ἀξιόλογα Συγγράμματα τοῦ Ὁσίου, τὰ ὁποῖα εἶναι ἑρμηνευτικὰ τῆς Πεντατεύχου, τοῦ Ἰησοῦ, τῶν Κριτῶν, τῶν τεσσάρων Βασιλειῶν, τοῦ Ἰὼβ, 'Ησαΐου, 'Ιερεμίου, Θρήνων, 'Ιεζεκιὴλ, Δανιὴλ, 'Ωσηὲ, 'Ιωὴλ, 'Αμὼς, 'Αβδιοῦ, Μιχαίου, Ζαχαρίου καὶ Μαλαχίου. Ἐν τούτοις δὲ περιέχονται καὶ ἕνδεκα λόγοι ἐξηγητικοὶ εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τόπους τῆς Γραφῆς, δεκατρεῖς λόγοι εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου, λόγοι δώδεκα περὶ τοῦ ἐν Ἐδὲμ Παραδείσου, καὶ ἄλλα ἀξιόλογα καὶ ὠφέλιμα. Ἐὰν γὰρ ἀμελήσωσι, θὰ κατακριθῶσιν ὡς ὁ πονηρὸς δοῦλος, ὁ κρύψας τὸ τάλαντον τοῦ Κυρίου αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ. Λέγουσι δέ τινες, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἐφραὶμ συνέγραψε συριστὶ τρία ἑκατομμύρια στίχους· καὶ ὁ 'Ιερώνυμος μαρτυρεῖ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, ὅτι τὰ βιβλία του ἔφθασαν εἰς τόσην δόξαν καὶ προτίμησιν, ὥστε εἰς πολλὰς Ἐκκλησίας μετὰ τὰς 'Αγίας Γραφὰς ἀνεγινώσκοντο. (Ὅρα τὸν Μελέτιον τόμ. ά. τῆς Ἐκκλησ. 'Ιστορ. σελ. 398.) Ἵνα μάθῃς δὲ πόσην κατάνυξιν προξενοῦσι τὰ βιβλία τοῦ Πατρὸς τούτου Ἐφραὶμ, ὅρα εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ 'Οσίου Εὐαρέστου κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἕκτην τοῦ Δεκεμβρίου. Σημείωσαι, ὅτι Γρηγόριος ὁ Νύσσης ἐν τῷ εἰς τὸν Ἅγιον Ἐφραὶμ ἐγκωμίῳ του λέγει περὶ αὐτοῦ· «'Ο μέγας Πατὴρ ἡμῶν καὶ τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλος Ἐφραίμ». Τούτου τὸν Βίον ἑλληνιστὶ συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐφραὶμ ὁ θαυμάσιος» (σώζεται ἐν τῷ τέλει τῆς βίβλου τοῦ 'Αγίου Ἐφραὶμ, καὶ ἐν τῇ τῶν 'Ιβήρων καὶ ἐν ἄλλαις).

(2) Προστίθησι δὲ ὁ Θεοδώρητος, ὅτι ἀφ' οὗ ὁ ἀναστηθεὶς ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλόν του, ποῖος τὸν ἐφόνευσε, συνέλαβον τὸν φονέα, καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, εὗρον τὴν μάχαιραν ἐπάνω του ἡ ὁποία ἦτον ἀκόμη αἱματωμένη· ὁμοίως εὗρον καὶ τὰ χρήματα τοῦ φονευθέντος ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ τὸν φονεύσῃ.

(3) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος Παλλάδιος ἔγινεν Ἐπίσκοπος Ἑλενουπόλεως, καὶ ἤκμασεν ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ἐν ἔτει τπ΄. Λέγουσι δέ τινες, ὅτι ὁ Παλλάδιος οὗτος λέγεται καὶ Ἡρακλείδης ὅστις ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος Καππαδοκίας, καὶ συνέγραψε τοὺς Βίους τῶν Ὁσίων οἱ ὁ-

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰάκωβος ὁ Ἀσκητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἀπῆλθε σαρκὸς ὥσπερ ἔκ τινος πάγης,
»Ὁ σαρκὸς Ἰάκωβος οὐχ ἁλοὺς πάγαις. Ἰάκωβος.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἀφήσας ὅλα τὰ τοῦ κόσμου, κατῴκησεν ἔν τινι σπηλαίῳ δεκαπέντε ἔτη, πλησίον εἰς μίαν κωμόπολιν, ὀνομαζομένην Πορφυριώνη, καὶ ἐκεῖ μετεχειρίζετο πᾶσαν ἄσκησιν. Πρὸς τοῦτον τὸν Ὅσιον ἦλθέ ποτε γυνή τις πόρνη παρακινηθεῖσα ὑπὸ ἀκολάστων τινῶν, ἡ ὁποία πηδήσασα ἐπ' αὐτοῦ ἀναισχύντως, τὸν παρεκίνει εἰς ἀσέλγειαν. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐνθυμήσας εἰς αὐτὴν τὴν μέλλουσαν κόλασιν τοῦ αἰωνίου πυρὸς, τὴν ἔκαμε νὰ μετανοήσῃ, καὶ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐπειδὴ ὅμως οὐδεὶς ἁπλοῦς ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὰς μηχανὰς καὶ παγίδας τοῦ πονηροῦ Διαβόλου, διὰ τοῦτο συνέβη νὰ πέσῃ καὶ οὗτος ὡς ἄνθρωπος εἰς σφάλματα καὶ ἁμαρτίας μεγάλας, ἵνα ἐκ τοῦ παραδείγματος τούτου προσέχωσιν εἰς ἑαυτοὺς οἱ ἐνάρετοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι νομίζουσιν ὅτι εἶναι σταθεροὶ, καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑποπέσωσι· καὶ πρὸς τούτοις, ἵνα ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀφοῦ ὑποπέσουν οὗτοι εἰς ἁμαρτίας μεγάλας, πάλιν διορθωθῶσι διὰ τῆς μετανοίας, καὶ μὴ ἀπελπισθῶσιν.

Εἷς ἔνδοξος Ἄρχων, ἔχων θυγατέρα δαιμονιζομένην, προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν Ὅσιον τοῦτον ἵνα τὴν ἰατρεύσῃ, καὶ ὁ Ἅγιος προσευχηθεὶς, πάραυτα ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον. Ὁ πατὴρ λοιπὸν τῆς κόρης φοβηθεὶς μήπως πάλιν ὁ Δαίμων ἐνοχλήσῃ αὐτὴν, τὴν ἀφῆκε μετὰ τοῦ νέου ἀδελφοῦ της εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ὁσίου· ὁ δὲ Ὅσιος νικηθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, φεῦ τοῦ ἁμαρτήματος! διαφθείρει τὴν κόρην. Ἔπειτα τί γίνεται; φοβηθεὶς μήπως ἀποκαλυφθῇ ἡ βδελυρὰ αὕτη πρᾶξίς του, φονεύει μὲν τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἀδελφόν της, τὰ δὲ νεκρὰ σώματα τούτων ῥίπτει εἰς τὸν ἐκεῖ πλησίον ῥέοντα ποταμόν. Ἐκ τούτου δὲ ἀπελπισθεὶς τελείως διὰ τὴν σωτηρίαν του, ὥρμησεν ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸν κόσμον· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπορεύετο, ἀπαντᾷ αὐτὸν εὐλαβής τις Μοναχὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς παραινέσεις καὶ συμβουλὰς ὑπακούσας ὁ Ὅσιος, ἐκλείσθη ἐντὸς τάφου, καὶ ἐκεῖ ὑπέμεινε πᾶσαν σκληραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν (1). Ἐπισυμβάσης δέ ποτε ξηρασίας καὶ ἀνομβρίας εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, προστάσσει ὁ Θεὸς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως, ὅτι ἂν ὁ Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος εἶναι κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ τάφου, δὲν προσευχηθῇ, δὲν θέλει παύσει ἡ ἀνομβρία. Τότε λοιπὸν ὑπῆγε πρὸς τὸν Ὅσιον ὁ Ἐπίσκοπος μεθ' ὅλου τοῦ λαοῦ, καὶ πολὺ παρακαλέσας αὐτὸν, τὸν ἔπεισε νὰ προσευχηθῇ· ὅθεν ἅμα προσευχήθη, ἔγινε βροχὴ πολλή. Ἐκ τούτου λοιπὸν λαβὼν ὁ Ὅσιος καλὰς ἐλπίδας περὶ τῆς σωτηρίας του, προσέθηκε σκληραγωγίαν ἐπὶ σκληραγωγίας καὶ δάκρυα ἐπὶ δακρύων, καὶ οὕτω μὲ πολιτείαν θεάρεστον τελειώσας τὴν ζωὴν, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Αἱ Ἅγιαι δύο Μάρτυρες Μήτηρ καὶ Θυγάτηρ ξίφει τελειοῦνται.

»Τῇ παιδὶ συγκλίνασα μήτηρ τὴν κάραν, Μήτηρ.
»Ξίφει συνεξέπνευσε τῷ θυγατρίῳ. Θυγάτηρ.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Χάρις τοὺς πόδας ἐκκοπεῖσα τελειοῦται.

»Πόδας Χάρις τμηθεῖσα πρὸς Θεὸν τρέχει, Χάρις.
»Τοὺς ψυχικοὺς γὰρ οὐ συνετμήθη πόδας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

ποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὸ βιβλίον τὸ καλούμενον Λαυσαϊκὸν, συμπεραίνουσι δὲ τοῦτο, διότι καὶ ὁ Παλλάδιος ἔγραψε πρὸς Λαῦσον τὸν Πραιπόσιτον, πρὸς ὃν ἔγραψε καὶ ὁ Ἡρακλείδης· κατ' ἄλλους ὅμως ἄλλος εἶναι ὁ Παλλάδιος ἀπὸ τὸν Ἡρακλείδην. Καὶ τοῦτο δὲ ἀκόμη προσημειοῦμεν, ὅτι Παλλάδιος ὁ Ἑλενουπόλεως, ἄλλος εἶναι ἀπὸ τὸν Παλλάδιον τοῦτον· καθότι ὁ συγγράψας τὸν Βίον αὐτοῦ Θεοδώριτος δὲν γράφει ὅτι ἔγινεν Ἐπίσκοπος. Φέρεται δὲ καὶ ἕτερος Ὅσιος Παλλάδιος ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων, ἔχων διάφορα ἀποφθέγματα.

(1) Σημείωσαι, ὅτι ἡ προσευχὴ ἣν ἔλεγε γονυκλι-

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΘ΄. ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

»Χάρις λέουσιν, Ἰγνάτιε, παμβόροις, — Ἰγνατίου
»Σοῦ σώματος λιποῦσι καὶ πιστοῖς μέρος. — Ἀνακομιδή.
»Τῇ δ' ἐνάτῃ ἐπάνοδος Ἰγνατίῳ εἰκάδι τύχθη.

Οὗτος ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος ἔγινε διάδοχος τῶν Ἀποστόλων, δεύτερος Ἐπίσκοπος χρηματίσας Ἀντιοχείας, μετὰ τὸν Εὔοδον· ἐμαθήτευσε δὲ μετὰ τοῦ Σμύρνης Πολυκάρπου παρὰ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τῷ Θεολόγῳ. Οὗτος λοιπὸν ἐν ἔτει ρί. ἐφέρθη ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ὑπέμεινε πᾶσαν δοκιμὴν τῶν βασάνων, καὶ ἔμεινεν ἀβλαβὴς τῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ, ἐστάλη παρὰ τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Ῥώμην, ἵνα πολεμήσῃ μὲ τὰ θηρία· τούτου δὲ γενομένου διεσπαράχθη ὁ Ὅσιος ὑπὸ τῶν λεόντων, ὡς ἐπεθύμει καὶ ηὔχετο. Τὰ δὲ τίμια αὐτοῦ λείψανα συλλέξαντες τινὲς Χριστιανοί, τὰ μετεκόμισαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ δῶρον ποθούμενον εἰς τοὺς ἐκεῖ ἀδελφοὺς ταῦτα χαρίζονται, οἱ ὁποῖοι μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας ἀπεθησαύρισαν αὐτὰ ὑπὸ τὴν γῆν. Ἕνεκα τούτου ἑορτὴν χαρμόσυνον ἑορτάζει σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν σεπτὴν ταύτην Ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων του. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον). (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Μαρτύρων τῶν ἐν Σαμοσάτοις τελειωθέντων, Φιλοθέου, Ὑπερεχίου, Ἀβίβου, Ἰουλιανοῦ, Ῥωμανοῦ, Ἰακώβου καὶ Παρηγορίου — Φιλόθεος.

»Ὑπὲρ προσηλωθέντος ἐν σταυρῷ Λόγου, — Ὑπερέχιος. Ἄβιβος.
»Ἑπτὰ προσηλώθησαν ἀθλητῶν κάραι. — Ἰουλιανός. Ῥωμανός. Ἰάκωβος. Παρηγόριος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι στρατιῶται γενόμενοι τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, ἐστηλίτευσαν καὶ ἤλεγξαν τὴν πλάνην τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὅθεν συλλαβόντες αὐτοὺς οἱ εἰδωλολάτραι, συνέτριψαν μὲ χονδρὰς ῥάβδους τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς μηροὺς των· ἔπειτα ἐξέσχισαν αὐτοὺς ἀνηλεῶς, καὶ δέσαντες εἰς τὸν λαιμόν των βαρείας ἁλύσεις, τοὺς ἔρριψαν ἐν τῇ φυλακῇ. Μετὰ ταῦτα ἐκβαλόντες αὐτοὺς ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ ξεσχίσαντές τους διὰ δευτέραν φοράν, τοὺς κρεμῶσι, καὶ καρφώσαντες τας κεφαλάς των μὲ καρφία, τοὺς ἔκαμαν νὰ παραδώσωσι τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοι τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Σιλουανὸς Ἐπίσκοπος, Λουκᾶς Διάκονος, καὶ Μώκιος ὁ Ἀναγνώστης, θηριομαχήσαντες, τελειοῦνται. — Σιλουανός.

»Σιλουανὸς Λουκᾶς τε, σὺν τῷ Μωκίῳ, — Μώκιος.
»Ἤμβλυναν ὁρμὰς καὶ λεόντων ἀγρίων. — Λουκᾶς.

νῆς δέκα ἔτη ὁ Ὅσιος οὗτος Ἰάκωβος ἐν τῷ τάφῳ εὑρισκόμενος, ἦτον αὐτή· «Πῶς ἀτενίσω πρὸς σὲ ὁ »Θεός; ποίαν δὲ ἀρχὴν τῆς ἐξομολογήσεως εὕροιμι; »ποίᾳ καρδίᾳ ἢ ποίῳ θαῤῥήσας συνειδότι γλῶσσαν »ἀσεβῆ, καὶ χείλη μολυσμοῦ γέμοντα, κινῆσαι πειράσωμαι; ποίας δὲ ἁμαρτίας πρῶτον ἄφεσιν αἰτῆσαι κατατολμήσω; φεῖσαι, φιλάνθρωπε Κύριε! »ἵλεως γενοῦ τῷ ἀναξίῳ, Δέσποτα ἀγαθέ, καὶ μὴ »συναπολέσῃς με ταῖς αἰσχραῖς μου πράξεσιν. Οὐ γὰρ »μικρά μου τὰ δυσσεβήματα, πορνείαν ἐτέλεσα, φό»νον εἰργασάμην, αἷμα ἀθῷον ἐξέχεα· καὶ πρὸς τού»τοις, τοῖς ὕδασι καὶ θηρίοις καὶ πετεινοῖς δέδωκα εἰς »βοράν. Καὶ νῦν, Κύριε, εἰδότι σοι τὰ πάντα ἐξομολο»γοῦμαι, ἀγαθὲ, τὴν τούτων ἐξαιτούμενος ἄφεσιν. Μὴ »παρίδῃς με, Δέσποτα, ἀλλὰ κατὰ τὴν σοὶ πρέπουσαν »εὐσπλαγχνίαν, οἰκτείρησόν με τὸν ἀσεβῆ, καὶ κα»τάπεμψον εἰς ἐμὲ τὸ παρὰ σοῦ πλούσιον ἔλεος, »ἐλθόντα ἐπὶ τὰ τῆς ἁμαρτίας βάραθρα, κατεπόν»τισέ με γὰρ ἡ τοῦ λυμεῶνος ἐχθροῦ καταιγίς· »μὴ δὴ καταπίῃ με ὁ δράκων ὁ βύθιος».Καὶ τὰ λοιπά.

(1) Ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ Δεκεμβρίου ὅσα εἴπομεν περὶ τῆς καρδίας τοῦ Ἁγίου ἐν τῇ ὑποσημειώσει, ὅτι δὲν ἔφαγον αὐτὴν οἱ λέοντες. Σημείωσαι ὅτι ὁ Χρυσόστομος λόγον ἑλληνικὸν ἔχει εἰς

Ὅταν ὁ Νουμεριανὸς ἐβασίλευεν ἐν ἔτει σπδ'. καὶ διωγμὸς ἐκινήθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὁ Ἅγιος οὗτος Σιλουανὸς (1) ἦτον Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμεσηνῶν πόλεως, τῆς ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ, ἥ τις ὑπόκειται εἰς τὸν Ἀντιοχείας Πατριάρχην. Διαβληθεὶς λοιπὸν οὗτος εἰς τὸν ἐκεῖ Ἄρχοντα, εὐθὺς συνελήφθη, μετὰ τοῦ Διακόνου Λουκᾶ καὶ τοῦ Ἀναγνώστου Μωκίου, καὶ παρεστάθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἔμπροσθέν του δεδεμένοι. Ἐξετάσας δὲ αὐτοὺς ὁ Ἄρχων ἐπιμελῶς, ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ὡμολόγησαν μὲν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἀνεθεμάτισαν δὲ τοὺς προσκυνοῦντας τὰ εἴδωλα, ὠργίσθη καθ' ὑπερβολήν· ὅθεν μὴ δυνηθεὶς νὰ καταπείσῃ αὐτοὺς μὲ κολακείας ἵνα ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, τοὺς ἔδειρε δυνατά, καὶ ῥίψας αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ, τοὺς ἀφῆκε νὰ ἀποθάνωσι τῆς πείνης.

Μεθ' ἱκανὰς δὲ ἡμέρας, τοὺς ἐξήτασε πάλιν, καὶ δείρας αὐτούς, ἔκλεισε δεύτερον ἐν τῇ φυλακῇ· καὶ ἀφ' οὗ τοὺς κατεξήρανε μὲ τὴν πεῖναν καὶ δίψαν, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ αὐτοὺς εἰς τὰ θηρία, ἵνα πολεμήσωσι μὲ ἐκεῖνα. Ἐστάθησαν λοιπὸν οἱ Ἅγιοι εἰς τὸ στάδιον, καὶ ὅτε ἀφέθησαν διάφορα θηρία κατ' αὐτῶν, προσευχήθησαν οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ἵνα τελειωθῶσι μὲ τὸν τοιοῦτον ἀγῶνα· ὅθεν ὁ Θεός, ὁ εἰσακούων τῶν δούλων του, παρέλαβε τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καθὼς ἐζήτησαν. Τότε τὰ ἄγρια θηρία εὐλαβήθησαν τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων, καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίσωσι τελείως αὐτά, ἀνεχώρησαν· ὅταν δὲ ἐνύκτωσεν, ὑπῆγαν τινὲς Χριστιανοὶ καὶ ἔκλεψαν αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐνταφιάσαντες ἐντίμως, ἐδόξασαν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σαρβήλου καὶ Βεβαίας, τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, τῶν ἐν Ἐδέσσῃ μαρτυρησάντων.

* »Λιπὼν Σάρβηλος τὰς μυσαρὰς θυσίας, Σάρβηλος.
»Χριστῷ προσήχθη σὺν ἀδελφῇ θυσία. Βεβαία.

*Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἤκμασαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τραϊανοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει ρί. καταγόμενοι ἀπὸ τὴν πόλιν Ἔδεσσαν. Ὁ οὖν Ἅγιος Σάρβηλος ἱερεὺς ὢν τῶν εἰδώλων, καὶ ὑπηρέτης τῶν μυσαρῶν θυσιῶν τῶν Δαιμόνων, εἶχε πολλὴν ὡραιότητα καὶ δόξαν, ἐνδεδυμένος πολυτελῆ καὶ λαμπρὰ φορέματα, φέρων δὲ καὶ κίδαριν, ἤτοι μίτραν χρυσῆν, εἰς τὴν κεφαλήν· καὶ ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἐκεῖ Ἕλλησιν ὡς ἄλλος μικρὸς Βασιλεύς, καὶ ἐτιμᾶτο ὡς ἄλλος Θεός, διότι αὐτὸς ἦτον ὁ προστάσσων νὰ προσκυνῶσι καὶ νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὰ εἴδωλα. Οὗτος λοιπὸν πολλάκις ἠλέγχθη καὶ κατηχήθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον Βαρσιμαῖον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐδέσσης, ἀλλὰ δὲν ὑπέστρεψεν ἐκ τῆς πλάνης. Μίαν φορὰν δέ, ὅταν ἐτελεῖτο ἑορτὴ εἰς τοὺς Δαίμονας, καὶ ὁ Σάρβηλος ἦτον ἐπιστάτης ἐπὶ τῶν δαιμονικῶν θυσιῶν, τότε βλέπων αὐτὸν ὁ Ἅγιος Βαρσιμαῖος, ἤλεγξε πάλιν καὶ τὸν κατηγόρησεν, ὅτι γίνεται εἰς πολλοὺς αἴτιος ἀπωλείας. Ἀκούσας δὲ ὁ Σάρβηλος, κατενύχθη ὑπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ χάριτος, καὶ πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἐπισκόπου, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Βεβαίας· ὅθεν ἐβαπτίσθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἐπισκόπου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατηχήθη καὶ δεύτερον ὁ Σάρβηλος, καὶ πωλήσας ὅλην τὴν περιουσίαν του, διένειμεν αὐτὴν εἰς τοὺς πτωχούς, καὶ πτωχὸς γενόμενος, ὑπῆγε καὶ ἐκάθητο παρὰ τῷ Ἁγίῳ Βαρσιμαίῳ.

Τοῦτο δὲ μαθὼν Λυσίας ὁ Ἡγεμών, φέρει ἔμπροσθέν του τὸν Σάρβηλον, καὶ ἐξετάσας αὐτὸν καὶ εὑρὼν ὁμολογοῦντα τὸν Χριστόν, προστάσσει καὶ τὸν δέρουσι μὲ ῥαβδία. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μάρτυς πολὺ κατηγόρει αὐτὸν καὶ τὰ εἴδωλά του, ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Βασιλέα ὅς τις διώρισεν αὐτὸν Ἄρχοντα, χυριευθεὶς ὁ Ἄρχων ὑπὸ ὑπερβολικῆς ὀργῆς, προσέταξε καὶ ἔδειραν τὸν Ἅγιον μὲ νεῦρα βοῶν, ὄχι ἅπαξ, ἀλλὰ ἑπτάκις, ξεσχίσαντες αὐτὸν καὶ μὲ χειράγρας σιδηρᾶς καὶ καύσαντες μὲ ἀναμμένας λαμπάδας· ἀλλ' ὁ Μάρτυς ταῦτα πάσχων, ἀπέβλεπεν

τὴν Ἀνακομιδὴν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, οὗ ἡ ἀρχή· «Οἱ πολυτελεῖς καὶ φιλότιμοι» (σώζεται ἐν τῷ έ. τόμῳ τῆς ἐν Ἐτόνῃ ἐκδόσεως.)

(1) Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις καὶ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ Σιλβανὸς γράφεται.

εἰς μόνον τὸν Θεὸν καὶ προσηύχετο, διὸ καὶ ὁ Θεὸς ἐλάφρυνε τοὺς πόνους του. Βλέπων δὲ ὁ Λυσίας τὴν γενναιότητα καὶ ὑπομονὴν τοῦ Ἁγίου, διέταξε καὶ ἐνέπηξαν καρφία εἰς τὴν κεφαλήν του, καὶ ἔπειτα ἔβαλον αὐτὸν εἰς μηχανικόν τι ὄργανον, καὶ τὸν ἐπριόνισαν· διαφυλαχθέντος δὲ ἀβλαβοῦς τοῦ Ἁγίου τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, ἐξεπλάγησαν ἅπαντες.

Ταῦτα βλέπουσα ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου Βεβαία ὀνόματι, ἀφ' ἑαυτῆς ὑπῆγε καὶ ἐπαῤῥησιάσθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὀνομάζουσα τὸν ἑαυτόν της Χριστιανήν· ὁ δὲ Ἡγεμὼν, ἀφ' οὗ ἔδειρεν αὐτὴν ἀρκετὰ, τὴν ἔῤῥιψεν ἐν φυλακῇ. Τὸν δὲ ἀδελφόν της Σάρβηλον διέταξε καὶ τὸν ἔδειραν μὲ ξύλινα ξίφη, εἶτα ἐξέσχισαν τὸ πρόσωπόν του, μετὰ ταῦτα ἔδεσαν ὀπίσω τὰς χεῖράς του, καὶ τὸν ἔδειραν εἰς τὴν κοιλίαν· ἔπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ διὰ πυρὸς ἔκαυσαν διάφορα μέρη τοῦ σώματός του, καὶ ὕστερον ἐξέδαραν τὸ δέρμα του. Βλέπων δὲ ὁ Ἡγεμὼν, ὅτι ἀκόμη ἀναπνέει, διέταξε καὶ ἔκοψαν καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν τὰς κεφαλὰς, καὶ οὕτως ἔλαβον καὶ οἱ δύο τοῦ Μαρτυρίου τοὺς στεφάνους· τὰ δὲ τίμια αὐτῶν Λείψανα ἔλαβον κρυφίως τινὲς Χριστιανοὶ, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὰ ἐντίμως, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.

Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βαρσιμαῖος, Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης ὁ Ὁμολογητὴς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Δοὺς τὴν βαρεῖαν σάρκα γῇ Βαρσιμαῖος, Βαρσιμαῖος.
»Σύνεστι βαστάσασιν ἡμέρας βάρος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἔγινεν αἴτιος τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τοῦ Ἁγίου Σαρβήλου, ἐπιστρέψας καὶ βαπτίσας αὐτόν τε καὶ τὴν ἀδελφήν του Βεβαίαν· ἕνεκεν δὲ τούτου διεβλήθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἐδέσσης Λυσίαν, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, ἐδάρη καὶ ἐῤῥίφθη ἐν φυλακῇ. Ἔπειτα ἦλθον Βασιλικὰ διατάγματα, διορίζοντα νὰ παύσῃ ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμός· διὸ καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Βαρσιμαῖος ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Μητρόπολίν του, διήνυσεν εὐαρέστως τὴν ζωὴν, καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἀφραάτης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὢν Ἀφραάτης Ἀφραάτης.
»Αἰωνίως ζῇ καὶ νεκρὸς φανεὶς ἄπνους.

*Οὗτος ὁ Ὅσιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Οὐάλεντος, ἐν ἔτει τό. ἐγεννήθη δὲ καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐδιδάχθη τὰ τῶν Περσῶν νόμιμα. Ἐπειδὴ δὲ ἐβδελύχθη καὶ ἐμίσησε τὴν ἐκείνων ἀσέβειαν, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Περσίας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἔδεσσαν, ἔνθα βαπτισθεὶς καὶ γενόμενος Χριστιανὸς, ἐκλείσθη ἔν τινι μικρῷ κελλίῳ, ἔξω τοῦ τείχους τῆς πόλεως. Ἔπειτα μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ μείνας ἔν τινι Μοναστηρίῳ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἔμπροσθεν τῆς Ἀντιοχείας, ἐκεῖ ἐπεμελεῖτο μόνος τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του· συγκάτοικον δὲ ἄλλον ἀδελφὸν δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ, ἀλλ' οὔτε ἄρτον ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τελείως, οὔτε προσφάγιον, οὔτε φόρεμα παρ' ἄλλου τινὸς, πλὴν ἑνὸς μόνου, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε.

Μίαν φορὰν δὲ ὁ Ὕπατος Ἀνθέμιος ἀπεστάλη πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν παρὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐπανελθὼν διὰ τῆς Ἀντιοχείας, ἔφερεν εἰς τὸν Ὅσιον ἐν φόρεμα Περσικόν· ὁ δὲ Ὅσιος τοῦτο δὲν ἐδέχθη, τύψας καὶ ἐλέγξας αὐτὸν διὰ τῶν λόγων του. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν δυσσεβῆ Βασιλέα Οὐάλεντα συνομιλήσας, ὅς τις ἐτάραττε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς ὀρθοδόξους νὰ φρονῶσι τοῦ Ἀρείου τὴν κακοδοξίαν, τὸν ἐξέπληξε διὰ τῶν σοφωτάτων λόγων του καὶ διὰ τῶν προσφυῶν αὐτοῦ παραδειγμάτων (1). Ὅθεν εἷς εὐνοῦχος τοῦ

(1) Ἀναφέρει ὁ Κύρου Θεοδώριτος, ὅς τις καὶ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου συνέγραψεν ἐν ἀριθμῷ ὀγδόῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Ὅσιος Ἀφραάτης, βλέπων ὅτι ἐξωρίσθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ποιμένες τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὸν Ἀρειανὸν Βασιλέα Οὐάλεντα, καὶ ἔμειναν τὰ ποίμνια τοῦ Χριστοῦ

Βασιλέως ἠπείλησε νὰ τὸν θανατώσῃ, ἀλλ' ὅμως μετ' ὀλίγον ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὴν ἐκδίκησιν τῆς κατὰ τοῦ Ὁσίου θρασύτητος, διότι εὑρισκόμενος ἔν τινι λουτρῷ, ἔπεσεν ἐντὸς τῆς λεκάνης ἡ ὁποία εἶχε τὸ θερμὸν νερὸν, καὶ ἐκεῖ κακῶς τὴν ψυχήν του ἀπώλεσε· τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἐφοβήθη, διὸ οὔτε ἐξώρισεν, οὔτε ἐτιμώρησε διόλου τὸν Ὅσιον. Οὗτος ὁ Ὅσιος ἰάτρευσεν ἕνα ἵππον τοῦ Οὐάλεντος ἀσθενήσαντα, τὸν ὁποῖον ἠγάπα πολὺ ὁ Βασιλεύς. Αὐτὸς ἔκαμε καὶ γυναῖκα τινὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός της, ὅς τις τὴν ἐμίσει, δοὺς αὐτῇ ὀλίγον ἔλαιον παρ' αὐτοῦ εὐλογηθέν· καὶ μόνος δὲ ὁ ῥαντισμὸς τοῦ ὕδατος ἐκείνου, ὅπερ εὐλογεῖτο παρὰ τοῦ Ὁσίου, ἐφύλαξε τοὺς ἀγροὺς γεωργοῦ τινος ἀβλαβεῖς ἀπὸ τῆς φθορᾶς τῶν ἀκρίδων. Μὲ τοιαύτην λοιπὸν ἄσκησιν, καὶ μὲ τοιαῦτα ὑπερφυσικὰ ἔργα διαλάμψας ὁ ἀοίδιμος Ἀφραάτης, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκεψιμᾶ.

* »Ἀκεψιμᾶς τὴν σάρκα χαίρων ἐξέδυ,
»Ἡ νεκρικῶς σταλεῖσα τὴν γῆν εἰσέδυ. * Ἀκεψιμᾶς.

* Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Χίου, ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1802 (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Λ'. Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

»Ὁμοῦ δίκαιον τρεῖς σέβειν ἑωσφόρους,
»Φῶς τρισσολαμπὲς πηγάσαντας ἐν βίῳ.
»Κοινὸν τὸν ὕμνον προσφέρειν πάντας θέμις,
»Τοῖς ἐκχέασι πᾶσι κοινὴν τὴν χάριν.
»Ἔαρ χελιδὼν οὐ καθίστησι μία,
»Αἱ τρεῖς ἀηδόνες δὲ, τῶν ψυχῶν ἔαρ.
»Τὴν μὲν νοητὴν ἡ Τριὰς λάμπει κτίσιν,
»Τριάς γε μὴν αὕτη δὲ, τὴν ὁρωμένην.
»Ἀπώλεσαν μὲν οἱ πάλαι Θεοῦ σέβας,
»Ἐξ ἡλίου τε καὶ σελήνης ἀφρόνως·
»Κάλλος γὰρ αὐτῶν θαυμάσαντες καὶ τάχος,
»Ὥσπερ θεοῖς προσῆγον οὐκ ὀρθῶς σέβας.
»Ἐκ τῶν τριῶν τούτων δὲ φωστήρων πάλιν,
»Ἡμεῖς ἀνηνέχθημεν εἰς Θεοῦ σέβας·
»Κάλλει βίου γὰρ τῇ τε πειθοῖ τῶν λόγων,
»Πείθουσι πάντας τὸν μόνον Κτίστην σέβειν.
»Κτίσιν συνιστᾷ τήνδε τὴν ὁρωμένην, Βασίλειος.
»Τὸ πῦρ, ἀὴρ, ὕδωρ τε καὶ γῆς ἡ φύσις· Γρηγόριος.
»Οἱ δ' αὖ συνιστῶντές τε κόσμον τὸν μέγαν, Χρυσόστομος.
»Τὴν πρὸς Θεόν τε πίστιν ὡς ἄλλην κτίσιν,
»Στοιχειακῆς φέρουσι Τριάδος τύπον,
»Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδενὸς τῶν γηΐνων,
»Καὶ γήϊνον νοῦν ἔσχον οὐδὲν ἐν λόγοις.
»Ὁ Γρήγορος γὰρ πῦρ πνέει νοῦς τὸν λόγον,
»Πρὸς ὕψος αὖ πείθοντα πάντας ἐκτρέχειν.
»Τοῖς λειποθυμήσασι δ' ἐκ παθῶν πάλιν,
»Ἀναπνοή τις οἱ Βασιλείου λόγοι.
»Μιμούμενος δὲ τὴν ῥοὴν τῶν ὑδάτων,
»Ὁ καρδίαν τε καὶ στόμα χρυσοῦς μόνος,
»Τοὺς ἐκτακέντας ἐκ παθῶν ἀναψύχει.
»Οὕτω πρὸς ὕψος τὴν βροτῶν πᾶσαν φύσιν,
»Ἐκ τῆς χθονὸς φέρουσι τοῖς τούτων λόγοις.
»Λάμψεν ἐνὶ τριακοστῇ χρυσοτρισήλιος αἴγλη.

Η αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἔγινεν ἡ ἑορτὴ αὕτη τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν εἶναι ἡ ἑπομένη. Ἐπὶ τῆς

ἔρημα πάσης πνευματικῆς προστασίας, εὐσπλαγχνίσθη διὰ τὴν τούτων ἐρημίαν, καὶ ἀφήσας τὴν ἡσυχίαν του κατέβη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διδάσκων τοὺς Χριστιανοὺς καὶ στηρίζων αὐτοὺς εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Τότε λοιπὸν εὑρὼν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς περιπατοῦντα εἰς τὴν ἀγορὰν, τὸν ἠρώτησε, διατί ἀφῆκε τὴν ἡσυχίαν, καὶ περιπατεῖ εἰς τὴν πόλιν; ὁ δὲ Ὅσιος ἀπεκρίθη· Εἰπέ μοι, ὦ Βασιλεῦ, ἂν ἐγὼ ἤμην παρθένος κεκρυμμένη ἔν τινι κοιτῶνι, ἔπειτα ἔβλεπον τινὰ νὰ ῥίψῃ πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου, τί ἤθελε μὲ συμβουλεύσῃς νὰ πράξω; βεβαίως ἤθελε μὲ συμβουλεύσῃς νὰ τρέξω καὶ νὰ σβύσω τὴν φλόγα. Τοῦτο λοιπὸν συμβούλευσόν με καὶ τώρα, διότι βλέπω ὅτι καίεται ὁ οἶκος τοῦ Πατρός μου Θεοῦ, καὶ τρέχω καὶ ἀγωνίζομαι, νὰ σβύσω τὴν φλόγα· εἰδὲ μὲ κατηγορεῖς ὅτι ἀφῆκα τὴν ἡσυχίαν μου, κατηγόρει περισσότερον τὸν ἑαυτόν σου, ὅς τις ἔρριψας τὸ πῦρ εἰς τὸν τοῦ Θεοῦ οἶκον, καὶ μὴ κατηγόρει ἐμὲ, διότι ἀγωνίζομαι νὰ τὸ σβύσω.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

Βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, ὅς τις ἔγινε Βασιλεὺς μετὰ τὸν Βοτανειάτην περὶ τὰ αφ'. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, διηγέρθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔρις καὶ φιλονεικία μεταξὺ τῶν ἐλλογίμων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν, διότι ἐξ αὐτῶν ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἀνώτερον τὸν μέγαν Βασίλειον, ἐπειδὴ διὰ τῶν λόγων του μὲν ἠρεύνησε τὴν φύσιν τῶν ὄντων, διὰ τῶν ἀρετῶν του δὲ ὡμοίαζε καὶ συνερίζετο μὲ τοὺς Ἀγγέλους, μὴ συγχωρῶν προχείρως τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἀλλὰ σοβαρὸς ὢν τὸ ἦθος, καὶ μὴ ἔχων ἐφ' ἑαυτοῦ οὐδὲν γήϊνον· κατώτερον δὲ τοῦ Βασιλείου ἔλεγον τὸν Θεῖον Χρυσόστομον, ἐπειδὴ οὗτος εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, τρόπον ἐναντίον εἰς τὸν τοῦ Βασιλείου, καὶ εὐκόλως ἐσυγχώρει τοὺς ἁμαρτάνοντας, καὶ τὸ ἦθός του ἦτον ἑλκυστικὸν εἰς μετάνοιαν. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀνύψουν τὸν Θεῖον Χρυσόστομον, καὶ ἔλεγον αὐτὸν τοῦ Βασιλείου καὶ Γρηγορίου ἀνώτερον, καθότι μεταχειρίζεται διδασκαλίας συγκαταβατικωτέρας καὶ ὁδηγεῖ ὅλους μὲ τὸ σαφὲς καὶ εὔκολον τῆς φράσεώς του, καὶ ἑλκύει τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, καὶ καθότι ὑπερβαίνει τοὺς ἀνωτέρω δύο Πατέρας μὲ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν μελιῤῥύτων συγγραμμάτων του, καὶ μὲ τὸ ὕψος καὶ πλάτος τῶν νοημάτων. Ἄλλοι δὲ ἀφωσιωμένοι ὄντες εἰς τὰ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου συγγράμματα, ἔλεγον αὐτὸν ἀνώτερον τοῦ Βασιλείου καὶ Χρυσοστόμου, καθότι αὐτὸς μὲ τὸ κομψὸν καὶ πεποικιλμένον τῆς φράσεώς του, καὶ μὲ τὸ ὑψηλὸν καὶ δυσνόητον τῶν λόγων του, καὶ μὲ τὸ ἀνθηρὸν τῶν λέξεων, ὑπερέβη ὅλους τοὺς σοφοὺς, τόσον τοὺς παλαιοὺς καὶ περιβοήτους εἰς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἑλληνικὴν σοφίαν, ὅσον καὶ τοὺς νεωτέρους καὶ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικούς. Ὅθεν ἐκ τῆς τοιαύτης διχογνωμίας καὶ φιλονεικίας διῃρέθησαν εἰς τρία μέρη τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἄλλοι μὲν ἐλέγοντο Ἰωαννῖται, ἄλλοι δὲ Βασιλεῖται, καὶ ἄλλοι Γρηγορῖται.

Ἐπειδὴ λοιπὸν οὕτως ἦσαν διῃρημένοι οἱ Χριστιανοὶ, καὶ οὕτως ἐδιχογνώμουν οἱ ἐλλόγιμοι ἄνδρες, ἐφάνησαν κατ' ὄναρ οἱ τρεῖς οὗτοι Ἱεράρχαι καὶ Διδάσκαλοι, πρῶτον μὲν ἕκαστος κατ' ἰδίαν, ἔπειτα δὲ καὶ οἱ τρεῖς συνηνωμένοι, εἰς τὸν τότε Ἰωάννην τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Εὐχαΐτων (ἥ τις καὶ Εὐτιχατία λέγεται καὶ κοινῶς Ἐφλεέμ, ἐν τῇ Γαλατίᾳ εὑρισκομένη, καὶ ὑποκειμένη ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Γαγγρῶν·) ἦτο δὲ ὁ Ἰωάννης οὗτος ἀνὴρ ἐλλόγιμος, καὶ ἔμπειρος τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, καθὼς μαρτυροῦσι τὰ παρ' αὐτοῦ πονηθέντα συγγράμματα, καὶ πρὸς τούτοις κατὰ τὸ ἄκρον ἐνάρετος. Εἰς τοῦτον, λέγω, φανέντες, ἐν ἑνὶ στόματι τῷ λέγουσι καὶ οἱ τρεῖς· Ἡμεῖς ἓν εἴμεθα πλησίον εἰς τὸν Θεὸν, καθὼς βλέπεις, καὶ οὐδεμίαν ἐναντιότητα ἢ διαμάχην ἔχομεν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διαφόρους καιροὺς, καθ' οὓς ἐτύχομεν, οὕτω καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Θείου κινούμενος Πνεύματος διαφόρους καὶ τὰς διδασκαλίας συνέγραψε, καὶ ἐκεῖνα ἅπερ ἐδιδάχθημεν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ταῦτα καὶ ἐξεδώκαμεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων· πρῶτος δὲ μεταξὺ ἡμῶν δὲν εἶναι, οὔτε δεύτερος, ἀλλ' ἐὰν τὸν ἕνα εἴπῃς, εὐθὺς καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀκολουθοῦσι. Διὰ τοῦτο πρόσταξον τοὺς φιλονεικοῦντας νὰ μὴ διαχωρίζωνται ἐξ αἰτίας ἡμῶν· διότι εἰς ἡμᾶς ἦτο καὶ εἶναι σπουδὴ καὶ προθυμία, καὶ ὅτε ἤμεθα ζωντανοί, καὶ ἀφ' ὅτου μετέστημεν, νὰ εἰρηνεύωμεν καὶ νὰ φέρωμεν τὸν κόσμον εἰς ἕνωσιν καὶ ὁμόνοιαν, οὐχὶ δὲ νὰ τὸν διαχωρίζωμεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμέραν μίαν ἕνωσον καὶ τοὺς τρεῖς ἡμᾶς, καὶ σύνθεσον τὰ τῆς ἑορτῆς μας τροπάρια καὶ ᾄσματα, κατὰ τὴν σὴν σύνεσιν, καὶ ἀκολούθως παράδος εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, ὅτι ἓν εἴμεθα παρὰ τῷ Θεῷ. Βεβαίως δὲ καὶ ἡμεῖς θέλομεν συμβοηθήσει εἰς τὴν σωτηρίαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ τελῶσι τὴν κοινὴν Μνήμην μας, ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς φαινόμεθα, ὅτι ἔχομεν παῤῥησίαν τινὰ καὶ δύναμιν παρὰ τῷ Θεῷ. Ταῦτα εἰπόντες οἱ Ἅγιοι, ἐφάνησαν ὅτι ἀνέβησαν πάλιν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καταλαμπόμενοι ὑπὸ ἀπείρου φωτὸς, καὶ ὁ εἷς τὸν ἄλλον καλοῦντες κατ' ὄνομα.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου ὁ ἱερὸς Ἰωάννης, ἔπραξε καθὼς τὸν διώρισαν οἱ Θεῖοι Ἱεράρχαι· καὶ τὸ μὲν πλῆθος τοῦ λαοῦ κατεσίγασε, τοὺς δὲ φιλονεικοῦντας εἰρήνευσεν (ἦτο γὰρ περιβόητος κατὰ τὴν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ, ὅθεν καὶ ὁ λόγος του εἶχε δύναμιν καὶ πειθὼ), καὶ τὴν ἑορτὴν ταύτην παρέδωκε νὰ ἑορτάζηται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ βλέπε, ὦ ἀναγνῶστα, τὴν σύνεσιν καὶ διάκρισιν τοῦ Θείου τούτου ἀνδρός· ἐπειδὴ εὗρε τὸν Ἰανουάριον τοῦτον μῆνα ὅτι περιεῖχε καὶ τοὺς τρεῖς τούτους Ἱεράρχας, ἑορταζομένους τὸν μὲν μέγαν Βασίλειον κατὰ

τὴν πρώτην, τὸν δὲ Θεολόγον Γρηγόριον κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην, καὶ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην, τούτου ἕνεκα πάλιν ἥνωσεν αὐτοὺς κατὰ τὴν τριακοστὴν ταύτην τοῦ ἰδίου μηνός, καὶ τόσον ἐστόλισε τὴν Ἀκολουθίαν των μὲ κανόνας καὶ τροπάρια, καὶ μὲ λόγον ἐγκωμιαστικόν, καθὼς ἔπρεπεν εἰς τοιούτους μεγάλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χαριτώνυμος οὗτος Ἰωάννης, ὥστε φαίνωνται ὅτι κατὰ νεῦσιν καὶ φωτισμόν, ὡς νομίζω, τῶν τριῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν συνετέθησαν τὰ ᾄσματα τῆς Ἀκολουθίας ταύτης, διότι δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἔλλειψιν τῶν ἐπιχειρημάτων ἐκείνων ὅσα ἀποβλέπουν εἰς ἔπαινον τῶν Ἁγίων. Ὅθεν τὰ τροπάρια αὐτὰ εἶναι ἀνώτερα ὅλων τῶν ἄλλων ὅσα μέχρι τοῦ νῦν ἔγιναν, καὶ ὅσα εἰς τὸ μέλλον θὰ γίνωσιν.

Ἦσαν δὲ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου τοιοῦτοι οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι, καίτοι εἴπομεν περὶ τούτου καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἑορτὴν ἑκάστου. Ὁ μὲν Θεῖος Χρυσόστομος ἦτο μικρὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα, ζωηρὸς καὶ λίαν λεπτόσαρκος, ὠχρὸς ἐνταυτῷ καὶ λευκός, εἶχε μεγάλην κεφαλήν, ῥῖνα μακράν, τοὺς ῥώθωνας πλατεῖς, τοὺς ὀφθαλμοὺς κοίλους, τοὺς βολβοὺς μεγάλους· ὅθεν ἐκ τούτων ἔλαμπε μὲ χαριέστερα ὄμματα, ἂν καὶ κατὰ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματος ἐφαίνετο σκυθρωπός. Εἶχε τὸ μέτωπον μέγα καὶ χωρὶς τρίχας, κεχαραγμένον μὲ πολλὰς χαραγάς, τὰ ὦτα μεγάλα, καὶ τὸ γένειον μικρὸν καὶ ὡραιότατον, ἀνθισμένον μὲ ὀλίγας λευκὰς τρίχας· ἐκ τῆς νηστείας δὲ ἦτον ἡ σιαγών του εἰς τὸ ἄκρον βεβαθουλωμένη.

Ἀρκεῖ δὲ νὰ εἴπωμεν διὰ τοῦτον τὸν Ἅγιον, ὅτι μὲ τοὺς λόγους καὶ τὴν ῥητορικήν του εὐφράδειαν ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ ῥήτορας τῶν Ἑλλήνων· μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως μὲ τὸ πλάτος τῶν νοημάτων, καὶ μὲ τὸ σαφὲς καὶ ἀνθηρὸν τῆς φράσεως. Τοσοῦτον δὲ ἐσαφήνισε καὶ ἐξήγησε τὴν Θείαν Γραφήν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, καὶ μὲ τὰς τοιαύτας διδασκαλίας του τόσον πολὺ ἐβοήθησε καὶ ηὔξησε τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε, ἂν ὁ Ἅγιος οὗτος δὲν ἤθελε ὑπάρξῃ (καίτοι εἶναι τολμηρὸν νὰ τὸ εἴπῃ τις), ἔπρεπε πάλιν νὰ γίνῃ μία δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν γῆν. Τόσον δὲ μέγας ἔγινεν ὁ Χρυσορρήμων οὗτος κατὰ τὴν πρακτικὴν καὶ θεωρητικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τρόπον ὥστε ὅλους ὁμοῦ ὑπερέβαλε τοὺς ἐναρέτους, πηγὴ χρηματίσας τῆς ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης, καὶ ὅλος ὢν αὐτόχρημα φιλαδελφία τε καὶ διδασκαλία. Οὗτος λοιπὸν ζήσας ἑξηκονταтρία ἔτη, καὶ ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος ἦτο κατὰ τὸ ἀνάστημα πολὺ μακρύς, ξηρὸς καὶ ὀλιγόσαρκος, μαῦρος ἐνταυτῷ καὶ ὠχρὸς κατὰ τὸ χρῶμα, εἶχε τὴν ῥῖνα μακράν, τὰς ὀφρῦς στρογγύλας, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ μετώπου του δέρμα συνεσταλμένον, ἐφαίνετο ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον συλλογιζόμενον καὶ προσέχοντα εἰς ἑαυτόν· εἶχε τὸ πρόσωπον ὀλίγον ἐρρυτιδωμένον, τὰς παρειὰς μακρὰς καὶ τοὺς μήνιγγας δασεῖς ἀπὸ τρίχας συνεσπραμμένας καὶ κυκλοειδεῖς. Ἐφαίνετο κατ' ἐπιφάνειαν ὅτι εἶχεν ὀλίγον κουρευμένας τὰς τρίχας, τὸ γένειον εἶχε ἀρκετὰ μακρόν, καὶ τὰς τρίχας μεμιγμένας, ἤτοι μαύρας ἐνταυτῷ καὶ λευκάς. Οὗτος ὁ Ἅγιος ὑπερέβαλε κατὰ τὴν παιδείαν τῶν λόγων, ὄχι μόνον τοὺς σοφοὺς καὶ ἐλλογίμους τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς παλαιούς, διότι φθάσας εἰς πᾶν εἶδος παιδείας, ἐγένετο ἐγκρατέστατος εἰς ἑκάστην αὐτῶν· οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ πράξεως ἤσκησε φιλοσοφίαν, καὶ διὰ τῆς πράξεως ἀνέβη εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὄντων. Ἐκ τούτων δὲ ἀνέβη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερωσύνης, καὶ γενόμενος τεσσαρακοντούτης, ἀφ' οὗ ἐπὶ πέντε ἔτη ἐποίμανε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ (1), πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος ἦτο, μέτριος μὲν κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ὀλίγον δὲ ὠχρὸς ἐνταυτῷ καὶ χαρίεις, εἶχε κολοβὴν καὶ πλατεῖαν τὴν ῥῖνα, τὰς ὀφρῦς ἴσας, ἔβλεπεν ἠπίως καὶ καταδεκτικῶς, εἶχε τὸ δεξιὸν ὄμμα ξηρότερον τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ ἐφαίνετο ἴχνος

(1) Κατὰ δὲ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον ὀκτὼ ἔτη, καὶ οὐχὶ πέντε, ἐποίμανε τὴν Ἐκκλησίαν «Ὀκταετῆ λαοῖο θεόφρονος ἡνία τείνας,» ὥστε ἅπαντα τὰ ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ Θείου Βασιλείου εἶναι 49. καὶ οὐχὶ 40. ἢ 45. Καὶ παραλείπω, ὅτι κατὰ μὲν τὸν νεώτερον Γαρνέρον, ἔζησεν ἔτη 60. κατὰ δὲ τὸν Οὐδῖνον, ἔτη 50.

πληγῆς εἰς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ του (1)· εἶχε τὸ γένειον ἀρκούντως μὲν δασὺ, ὄχι δὲ καὶ μακρὸν, ἦτο φαλακρὸς καὶ λευκὸς εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐφαίνοντο δὲ καὶ τὰ ἄκρα τοῦ γενείου του οἱονεὶ καπνισμένα. Εἶναι δὲ ἀντάξιον νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ Θεολόγου τούτου, ὅτι ἐὰν ἔπρεπε νὰ γίνῃ εἰς στύλος ἔμψυχος καὶ ζωντανὸς, συντεθειμένος μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς, τοιοῦτος ἦτον ὁ μέγας οὗτος Γρηγόριος· διότι ὑπερνικήσας μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς του τοὺς εὐδοκιμοῦντας κατὰ τὴν πρᾶξιν, εἰς τόσην ἀκρότητα τῆς θεωρίας ἀνέβη, ὥστε ἅπαντες ἐνικῶντο ὑπὸ τῆς σοφίας του, τόσον εἰς τοὺς λόγους, ὅσον καὶ εἰς τὰ δόγματα, ὅθεν ἀπέκτησε κατ' ἐξαίρετον τρόπον καὶ τὸ νὰ ἐπονομάζηται Θεολόγος. Ἐποίμανε δὲ καὶ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίαν δώδεκα ἔτη, ζήσας ἐπὶ γῆς ὅλα ἔτη ὀγδοήκοντα. (Ὅρα περὶ τούτων καὶ εἰς τὸν Νέον Παράδεισον, καὶ εἰς τὴν Σάλπιγγα, καὶ εἰς τὸν Χρύσανθον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἱππολύτου Πάπα Ῥώμης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

»Τόλμῃ θάλασσαν Ἱππόλυτος εἰσδύνει, Ἱππόλυτος.
»Οἷα κροαίνων ἵππος ἐν λείῳ πέδῳ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κενσουρῖνος ξίφει τελειοῦται.

»Τείνων τράχηλον τῷ ξίφει Κενσουρῖνος, Κενσουρῖνος.
»Ἦν οἷον ξυρῷ τοῖς συνάθλοις ἀκόνη.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σαβαῖνος λαμπᾶσι πυρὸς τελειοῦται.

»Σπλάγχνα φλέγουσι Σαβαΐνου λαμπάσι, Σαβαῖνος.
»Τὰ παμπόνηρα τέκνα τῆς ἀσπλαγχνίας.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Χρυσῆ εἰς βυθὸν βληθεῖσα τελειοῦται.

»Χρυσῆ βυθῷ βληθεῖσα παστῷ τοῦ Πόλου, Χρυσῆ.
»Νύμφη πρόσεισι προσφάτως λελουμένη.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κλαυδίου, Ἡγεμόνος δὲ Βικαρίου, τοῦ καὶ Οὐλπίου Ῥωμύλου καλουμένου, ἐν ἔτει σξθ΄. ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος Κενσουρῖνος ἦτο πρῶτος τῆς Συγκλήτου Βουλῆς, Μάγιστρος κατὰ τὸ ἀξίωμα. Οὗτος λοιπὸν διαβληθεὶς ὡς Χριστιανὸς καὶ ἐρωτηθεὶς, ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν, διὸ καὶ ῥίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ· ἐπειδὴ δὲ ἐτέλεσε πολλὰ θαύματα, καὶ νεκρὸν ἀνέστησεν, ὅλοι οἱ παρευρεθέντες στρατιῶται ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ὅλοι ἀπεκεφαλίσθησαν, εἴκοσι ὄντες τὸν ἀριθμόν. Ἡ δὲ μακαρία Χρυσῆ διέλαμπε κατά τε τὸ γένος καὶ τὴν εὐσέβειαν, διότι ἦτο Χριστιανή· ὅθεν κρεμᾶται ἀπὸ ὑψηλὸν τόπον, καὶ μὲ βούνευρα ξεσχίζεται εἰς τὰς πλευρὰς, εἶτα δὲ ἐξαπλωθεῖσα κατὰ γῆς ὑπτία, δέρεται μὲ χονδρὰ ῥαβδία, καὶ κατακαίεται εἰς τὰς πλευρὰς μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, καὶ οὕτω ῥίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ. Ὕστερον ἐκβάλλουσιν αὐτὴν ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ διὰ λίθων μὲν συντρίβουσι τὰς σιαγόνας της, διὰ μολυβδίνων δὲ σφαιρῶν τὴν αὐτῆς ῥάχιν· μετὰ ταῦτα κρεμῶσιν ἐκ τοῦ τραχήλου της λίθον, καὶ ῥίπτουσιν αὐτὴν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτως ἀπέλαβεν ἡ μακαρία τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ὁ δὲ Ἅγιος Σαβαῖνος ὁμολογήσας καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν, δέρεται εἰς τὸν λαιμὸν μὲ σφαίρας βαρείας, ἔπειτα κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου καὶ δέρεται μὲ βούνευρα, καὶ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας καίεται εἰς τὰ σπλάγχνα· καὶ ἐν βασάνοις τοιαύταις εὑρισκόμενος, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Κυρίῳ,

(1) Περὶ τούτου ὅρα ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Συναξαρίῳ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου κατὰ τὴν κε΄. τοῦ παρόντος μηνός.

(2) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τοὺς τρεῖς τούτους Ἱεράρχας ἐγκώμια δύο γλαφυρὰ συνέταξεν ὁ Θεῖος Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτων, ὁ καὶ τὴν Ἀκολουθίαν αὐτῶν ἄριστα συγγράψας, ὧν τοῦ μὲν ἑνὸς ἡ ἀρχή ἐστιν αὕτη· «Τρεῖς με πρὸς τριώνυμον παροτρύνουσι κίνησιν», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη· «Πάλιν Ἰωάννης ὁ τὴν γλῶσσαν «χρυσοῦς». Ὁμοίως καὶ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἔδει μὲν ἔδει, ὦ Ἰωάννη» (σώζονται καὶ τὰ τρία ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου τὰ δύο τοῦ Εὐχαΐτων, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων.)

παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ τὰ μαρτύρια μαθὼν ὁ Ἅγιος Ἱππόλυτος ὁ Πάπας Ῥώμης, ἐκινήθη ὑπὸ Θείου ζήλου, καὶ προσελθὼν ἤλεγξε τὸν Ἡγεμόνα. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ὀργισθείς, διέταξε καὶ ἐρράπισαν τὸν Ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον· ὁμοίως καὶ πολλὰς ἄλλας βασάνους ὑπέστη ὁ μακάριος, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους. Τελευταῖον δέσαντες αὐτῶν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἔρριψαν αὐτοὺς ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοι τοὺς ἀμαραντίνους στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοφίλου τοῦ Νέου.

»Ὁ Θεόφιλος τὴν φίλην τμᾶται κάραν, — Θεόφιλος.
»Θεοὺς φιλῆσαι μὴ θελήσας βαρβάρων.

Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῶν Ὀρθοδόξων Βασιλέων, ἐν ἔτει ψπέ. γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐντὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Προχειρισθεὶς δὲ στρατηγὸς εἰς τὸν τόπον τῶν καλουμένων Κιβυρραιωτῶν, ὑπῆγε μετὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου, ὅς τις ἐκίνησεν ἐναντίον τοῦ στόλου τῶν τότε Σαρακηνῶν, ταὐτὸν εἰπεῖν τῶν Ἀγαρηνῶν· εἶχε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ δύο ἄλλους στρατηγοὺς εἰς βοήθειάν του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐφθόνουν. Ὅταν λοιπὸν προσήγγισαν οἱ Σαρακηνοί, ἐξῆλθεν αὐτὸς μετὰ τοῦ στόλου ἵνα τοὺς πολεμήσῃ, ἦσαν δὲ καὶ οἱ δύο στρατηγοί· καὶ πρῶτος ὁρμήσας ἐμβῆκεν εἰς τὸ μέσον τοῦ στόλου τῶν Σαρακηνῶν, καὶ μὲ μηχανὰς καὶ τέχνας κατέβαλεν αὐτούς, καὶ ἔκαμεν ἀνδραγαθίαν, οἱ δὲ φθονοῦντες αὐτὸν δύο στρατηγοὶ τὸν ἀφῆκαν καὶ ἔφυγον.

Ὅθεν ἐπειδὴ τὰ πλοῖα τῶν Σαρακηνῶν ἦσαν περισσότερα ἀπὸ τὰ ἐδικά του, ἐκεῖνοι περικυκλώσαντες αὐτόν, τὸν ἐζώγρησαν. Ἔπειτα ἀπαγαγόντες αὐτὸν εἰς τὸν τόπον των, τὸν ἔρριψαν ἐν φυλακῇ, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε τέσσαρα ἔτη, μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων τὸν ἀπεφυλάκισαν. Ἐν ᾧ δὲ οἱ Σαρακηνοὶ ἐτέλουν θυσίας, παρεκίνουν καὶ τὸν Ἅγιον νὰ θυσιάσῃ καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, πότε μὲ κολακείας, καὶ πότε μὲ ἀπειλάς· καὶ ἐπειδὴ ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς δὲν ἐπείσθη, οὔτε εἰς τὰς κολακείας, οὔτε εἰς τὰς ἀπειλάς των, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ἀμαράντινον στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Μιτυληναῖος, καὶ ἐν Μιτυλήνῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψπδ'. ἀγχόνῃ τελειοῦται.

* »Ὁ Θεόδωρος μαρτυρήσας προφρόνως, — * Θεόδωρος.
»Καὶ προφρόνως δέδεκται ἄφθαρτον στέφος (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΛΑ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κύρου καὶ Ἰωάννου.

»Κύρῳ συναθλῶν Ἰωάννης πρὸς ξίφος, — Κῦρος.
»Συνθαυματουργεῖ καὶ μετὰ ξίφος Κύρῳ. — Ἰωάννης.
»Κῦρον Ἰωάννην τε τάμον πρώτῃ τριακοστῇ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Κῦρος καὶ Ἰωάννης ἤκμασαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σιβ'. καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Κῦρος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐκ τῆς Ἐδέσσης, τῆς διασήμου πόλεως τῆς Μεσοποταμίας, ἡ ὁποία τώρα κοινῶς ὀνομάζεται Ὀουρφά. Ἐπειδὴ δὲ τότε ἐπεκράτει ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμός, διὰ τοῦτο ὁ Θεῖος Κῦρος ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, καὶ γενόμενος Μοναχὸς κατῴκησεν ἐν αὐτῷ· καὶ εἰς τοσοῦτον ὕψος ἀρετῆς ἔφθασεν, ὥστε ἐποίει καὶ θαύματα,

(1) Ὅρα τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

καὶ ἐθεράπευε πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Ὁ δὲ Ἰωάννης μετέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀκούσας τὰ θαύματα ἅπερ ἐποίει ὁ Ἅγιος Κῦρος, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ἐπορεύθη εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἦτον ὁ Ἅγιος Κῦρος, καὶ οὕτως εὑρίσκετο ὁμοῦ μὲ αὐτόν.

Ἐπειδὴ δὲ συνέβη νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γυνή τις Ἀθανασία ὀνομαζομένη, μετὰ τῶν τριῶν θυγατέρων της Θεοδότης, Θεοκτίστης καὶ Εὐδοξίας, καὶ ἔμελλον νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὸν κριτὴν καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς βασάνους ἵνα ἀρνηθῶσι τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ταῦτα ἀκούσαντες ὁ Κῦρος καὶ Ἰωάννης, ἐφοβήθησαν, μήπως καθὸ γυναῖκες δειλιάσωσιν εἰς τὸ Μαρτύριον· ὅθεν ὑπῆγαν καὶ τὰς ἐνεδυνάμωσαν διὰ τῶν λόγων των, καὶ παρεκίνησαν αὐτὰς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου. Ἕνεκα τούτου συνελήφθησαν καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐβασανίσθησαν μὲ πολλὰς τιμωρίας, καὶ τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν ὁμοῦ μὲ τὰς ῥηθείσας τέσσαρας Ἁγίας γυναῖκας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν Ναὸν τὸν εὑρισκόμενον εἰς τόπον καλούμενον Φωρακίου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς ἀνωτέρω ῥηθείσης Ἁγίας Μάρτυρος Ἀθανασίας καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων αὐτῆς Θεοδότης, Θεοκτίστης καὶ Εὐδοξίας.

»Μήτηρ ἀρίστη καὶ τριὰς θυγατέρων — Ἀθανασία. Θεοδότη.
»Πόθῳ πατρὸς θνήσκουσι τοῦ πάντων ξίφει. — Θεοκτίστη. Εὐδοξία.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Οὐϊκτωρῖνος, Οὐΐκτωρ καὶ Νικηφόρος ἐν ὅλμῳ συντριβέντες τελειοῦνται.

»Ὅλμῳ μέλη τρεῖς συντριβέντες γεννάδαι, — Οὐϊκτωρῖνος.
»Ὤφθησαν οἱ τρεῖς σώματος Χριστοῦ μέλη. — Οὐΐκτωρ. Νικηφόρος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κλαύδιος χεῖρας καὶ πόδας ἐκκοπεὶς τελειοῦται.

»Καλὴν ἀπ᾿ ἀρχὴν Κλαύδιος τῷ Κυρίῳ — Κλαύδιος.
»Ἐκ σώματος δίδωσι χεῖρας καὶ πόδας.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Διόδωρος ἐν καμίνῳ βληθεὶς τελειοῦται.

»Ἐν τῇ καμίνῳ καὶ τὸ τοῦ πόνου στέφος
«Εἴσελθε, Διόδωρε Μάρτυς, καὶ στέφου. — Διόδωρος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σαραπῖνος ξίφει τελειοῦται.

»Εἶτα ξίφους στέρξω σε τῷ φόβῳ βίε;
»Καὶ πῶς; Θεὸς στέρξει με τὸν Σαραπῖνον; — Σαραπῖνος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Παππίας ἐν θαλάσσῃ βληθεὶς τελειοῦται.

»Λοῦσαι θαλάσσης πικρὰ λουτρά, Παππία, — Παππίας.
»Ἵνα γλυκασμοῦ τῆς ἄνω τρυφῆς τύχῃς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, κατήγοντο μὲν ἐκ τῆς Κορίνθου, ἤκμασαν δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου, ἐν ἔτει σνά. διὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν καὶ πίστιν κρατηθέντες, ἐφέρ-

(1) Σημείωσαι, ὅτι τὰ θαύματα τῶν Ἁγίων τούτων Ἀναργύρων Κύρου καὶ Ἰωάννου συνέγραψεν ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, διότι ἰάτρευσαν τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ὅρα εἰς τὴν ἑνδεκάτην τοῦ Μαρτίου ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου. Ὅθεν καὶ ἐγκώμιον ἔπλεξεν εἰς αὐτούς, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἄλλοι μὲν ἄλλως τοὺς Ἁγίους τιμάτωσαν» (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων.) Ἀλλὰ καὶ τὸ Μαρτύριον αὐτῶν ἐν αὐταῖς σώζεται, οὗ ἡ ἀρχή· «Κῦρος ὁ περι»φανὴς τῶν Μαρτύρων». Ἐν δὲ τῇ ῥηθείσῃ Λαύρᾳ καὶ ἄλλος λόγος εὑρίσκεται, διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, καὶ περὶ τῶν Ἁγίων παρθένων Θεοδότης, Θεοκτίστης καὶ Εὐδοξίας, καὶ τῆς Μητρὸς αὐτῶν Ἀθανασίας, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὁ μὲν σωτήριος λόγος τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος».

θησαν ἐνώπιον τοῦ Ἀνθυπάτου Τερτίου, ὅς τις εἶχε τὴν ἐξουσίαν τῆς Πελοποννήσου. Ὅθεν ἀφ' οὗ ἐτιμωρήθησαν μὲ πολλὰς βασάνους, ἔλαβεν ἕκαστος αὐτῶν διαφορετικὸν τέλος τοῦ Μαρτυρίου, διότι ὁ μὲν Ἅγιος Οὐϊκτωρῖνος καὶ Οὐίκτωρ καὶ Νικηφόρος, οἱ τρεῖς ὁμοῦ, ἐτέθησαν ἐντὸς ἰγδίου μεγάλου, καὶ συντριβέντες εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος, παρέδωκαν τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ· ὁ δὲ Ἅγιος Κλαύδιος, χεῖρας καὶ πόδας κοπείς, ἐτελειώθη· ὁ Ἅγιος Διόδωρος ῥιφθεὶς ἐν καμίνῳ πυρός, ἔλαβε τὸ τέλος τοῦ Μαρτυρίου· ὁ δὲ Ἅγιος Σαραπῖνος ἀπεκεφαλίσθη διὰ ξίφους, καὶ τελευταῖον ὁ Ἅγιος Παππίας ῥιφθεὶς ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Καὶ οὕτως ἔλαβον ὅλοι παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Τρυφαίνης.

»Ταῦρος, Τρύφαινα, σοῦ τρυφᾷ τὸ σαρκίον, Τρύφαινα.
»Καὶ πρὸς τρυφὰς πέμπει σε τὰς ἀκηράτους.

Αὕτη ἡ Ἁγία κατήγετο ἐκ τῆς Κυζίκου τῆς παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, θυγάτηρ οὖσα Ἀναστασίου τινὸς Συγκλητικοῦ καὶ Σωκρατίας Χριστιανῆς. Ἐμαρτύρησε δέ, ὄχι φερθεῖσα ὑπὸ ἄλλων ἀνθρώπων εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀφ' ἑαυτῆς ὑπῆγεν εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐνέπαιζε τὰ εἴδωλά των, κατηγοροῦσα τὰς αἰσχρὰς πράξεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐνόμιζον οἱ ἄφρονες, ὅτι τιμῶσι τοὺς ψευδωνύμους θεούς των· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις ἐδίδασκεν αὐτούς, νὰ ἀφήσωσι μὲν τὴν θρησκείαν τῶν εἰδώλων, νὰ ἐπιστραφῶσι δὲ εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν, κατὰ προσταγὴν Καισαρίου τοῦ Ἡγεμόνος, ἔρριψαν αὐτὴν ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου· ἐπειδὴ δὲ διεφυλάχθη ἀβλαβὴς ὑπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ χάριτος, διὰ τοῦτο ἐκρεμάσθη ὑψηλά, καὶ ἀφεθεῖσα, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰ καρφία, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐμπεπηγμένα ὑποκάτω.

Ὅθεν ἐκαρφώθη δι' ἐκείνων τὸ σῶμά της, ἔπειτα ἐδόθη εἰς βορὰν τῶν θηρίων· καὶ τὰ μὲν ἄλλα θηρία δὲν τὴν ἤγγισαν, εἷς δὲ ἄγριος ταῦρος ὁρμήσας κατ' αὐτῆς, ἔσχισε την Ἁγίαν διὰ τῶν κεράτων του, καὶ οὕτως ἀπέλαβεν ἡ μακαρία τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον. Λέγουσι δέ, ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἐχύθη τὸ ἅγιον αἷμα τῆς Μάρτυρος, ἀνέβλυσε πηγὴ καθαροῦ ὕδατος, ἐκ τοῦ ὁποίου πίνουσαι αἱ γυναῖκες ὅσαι στεροῦνται γάλακτος μετὰ τὸν τοκετόν των, εὐθὺς καταβιβάζουσι, καὶ προχέουσι τοῦτο εἰς τὰ νεογέννητα τέκνα των. Οὐ μόνον δὲ αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ τὰ θηλυκὰ ἄλογα ζῶα, ὅσα δὲν ἔχουσι γάλα, καὶ αὐτά, λέγω, πίνοντα ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου τὴν ἰδίαν χάριν λαμβάνουσι καὶ καταβιβάζουσι γάλα.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἠλίας ὁ Ἀρδούνης, ὁ ἐν Καλάμαις τῆς Πελοποννήσου μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχπϛ'. πυρὶ τελειοῦται.

✠ »Οὐ πῦρ φλέγει σε, Ἠλία, στεφηφόρε· * Ἠλίας.
»Ἔνδον γὰρ εἶχες πῦρ Θεοῦ τῆς ἀγάπης (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

»Εἴληφε τέρμα μὴν Ἰανουαρίου,
»Θεῷ δὲ δόξαν τέρματος χωρὶς φέρει.

ΜΗΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ (1)

Ἔχων ἡμέρ. κή. εἰ δὲ ἐστὶ Δίσεκτος κθ΄. Ἡ ἡμέρ. ἔχει ὥρ. ιά. καὶ ἡ νὺξ ὥρ. ιγ΄.

Εἰς τὴν Α΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

»Σὺ δὲ Τρύφων τί; τὸ ξίφος θνήσκω φθάσας.
»Καιρὸς δὲ τίς σου τοῦ τέλους; νουμηνία. Τρύφων.
»Ἐν Φεβρουαρίοιο Τρύφων πρὸ τομῆς θάνε πρώτῃ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον ἔκ τινος κώμης τῆς Φρυγίας Λαμψάκου καλουμένης κατὰ τοὺς χρόνους Γορδιανοῦ Βασιλέως, μετὰ διακόσια ἐννενήκοντα πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ἤτοι ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ σλθ΄. (2) Οὗτος λοιπὸν ὁ Ἅγιος ἔτι πολὺ νέος ὤν, μετήρχετο καὶ ἔργον ἁρμόδιον εἰς τὴν ἡλικίαν του, ἐβοσκε δηλ. χῆνας, καὶ ἐν τῷ εὐτελεῖ ὅμως τούτῳ ἔργῳ καταγινόμενος, ἐνεπλήσθη ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος, ὅθεν δι᾽ αὐτῆς ἰάτρευε πᾶσαν ἀσθένειαν, καὶ Δαίμονας ἐδίωκεν. Αὐτὸς ἰάτρευσε καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Γορδιανοῦ, βασανιζομένην ἀπὸ Δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον κατὰ προσταγήν του ἐφάνη εἰς τοὺς παρεστῶτας ὡς μέλας κύων, καὶ ἐφανέρωσε τὰ πονηρὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ πράττωσι· διὰ τοῦ θαύματος δὲ τούτου πολλοὺς ἀπίστους εἵλκυσεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου, ὅς τις διεδέχθη τὸν Βασιλέα Φίλιππον τὸν Ἄραβα, ἐν ἔτει σνς΄. διεβλήθη ὁ Θεῖος οὗτος Τρύφων εἰς τὸν Ἔπαρχον τῆς Ἀνατολῆς Ἀκυλῖνον, ὅτι εἶναι Χριστιανός, καὶ ὅτι δὲν προσκυνεῖ τὰ εἴδωλα. Ὅθεν ἐφέρθη πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος ἐν τῇ Νικαίᾳ εὑρισκόμενον, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστόν, πρῶτον μὲν δέρεται μὲ ξυλίνας σπάθας, ἔπειτα δὲ δένεται εἰς ἵππους, οἵτινες διωκόμενοι ἔτρεξαν ἐν ὥρᾳ χειμῶνος εἰς τόπους δυσβάτους καὶ κρημνώδεις σύροντες τὸν Ἅγιον. Μετὰ ταῦτα σύρουσιν αὐτὸν γυμνὸν ἐπὶ σιδηρῶν καρφίων, δείραντες εἶτα αὐτόν, καὶ μὲ λαμπάδας πυρὸς καύσαντες τὰς πλευράς του· καὶ τελευταῖον ἀπεφασίσθη ὁ Ἅγιος νὰ ἀποκεφαλισθῇ διὰ τοῦ ξίφους, πρὶν ἢ ὅμως ἀποκεφαλισθῇ παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν μαρτυρικόν του Ναόν, τὸν εὑρισκόμενον ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον). (3)

(1) Σημείωσαι, ὅτι Φεβρουάριος ὁ μὴν οὗτος ὠνομάσθη ἐκ τοῦ februa τὸ ὁποῖον δηλοῖ κάθαρσιν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Σαβίνοις, διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐκαθάριζον τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἀγρούς των οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι, λιτανεύοντες ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας, καὶ θυσιάζοντες.

(2) Ἡ χρονολογία αὕτη φαίνεται οὐχὶ ἀκριβής. Σ. Ε.

(3) Σημειοῦμεν, ὅτι τοῦ Ἁγίου τούτου Τρύφωνος ἡ ἐμὴ ἀδυναμία ἀνεπλήρωσε τὴν Ἀκολουθίαν, τελείαν ταύτην ποιήσασα μετὰ νέου Κανόνος, ἐφιλοπόνησα δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἐγκώμιον, καὶ παρακλητικὸν Κανόνα εἰς τὴν ἁγίαν κάραν αὐτοῦ, καὶ εὐχὴν ἱκετήριον· ὅλα δὲ ταῦτα εὑρίσκονται ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Ξενοφῶντος. Τὴν ἱκετήριον εὐχὴν πρὸς τὸν Ἅγιον, ἥ τις λέγεται, ὅταν συμβῇ βλάπτεσθαι τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς κήπους ὑπὸ ἀκρίδων καὶ ἑρπετῶν, καταχωροῦμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος τόμου, καὶ ὅρα αὐτήν. Τὸν δὲ ἑλληνικὸν Βίον τούτου συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή «Τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡ»μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις). Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλος Βίος τούτου, οὗ ἡ ἀρχή «Ὁ »Βίος τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος».

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Γαλατίᾳ.

»Ἤσκει τελευτῆς Πέτρος ἄχρι Γαλάτης, Πέτρος.
»Λόγοις ἀλειφθεὶς Παύλου τοῖς πρὸς Γαλάτας (1).

Οὗτος ὁ μακάριος Πέτρος κατήγετο ἐκ τῆς Γαλατίας, τῆς λεγομένης Γαλλογραικίας, τουρκιστὶ δὲ καλουμένης Γελάς. Ἑπτὰ δὲ μόνον ἔτη ἀνατραφεὶς πλησίον εἰς τοὺς γονεῖς του, τὸ ἐπίλοιπον ὅλον διάστημα τῆς ζωῆς αὐτοῦ διήνυσεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ ἀσκήσεως. Καὶ πρῶτον μὲν ἠσκήτευσεν ἐν τῇ Γαλατίᾳ τῇ πατρίδι του, ἔπειτα δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν Παλαιστίνην, καὶ ἀφ' οὗ ἐκεῖ ἀπήλαυσεν ὅσα ἐπόθει, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Βλέπων δὲ τὴν φιλόθεον καὶ φιλόχριστον γνώμην τῶν Ἀντιοχέων, ἐπρόκρινε κάλλιον νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν ξένην γῆν, παρὰ εἰς τὴν πατρίδα του· ὅθεν εὑρὼν τάφον, ἐμβῆκεν ἐν αὐτῷ, καὶ ἐκεῖ διήνυσεν ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς του, τρώγων ἄρτον μόνον, καὶ τοῦτον ὄχι καθ' ἑκάστην, ἀλλὰ ἀνὰ δύο ἡμέρας, πίνων δὲ καὶ ὕδωρ ἁπλοῦν.

Μετὰ ταῦτα προσῆλθεν αὐτῷ εἷς δαιμονισμένος, Δανιὴλ ὀνομαζόμενος, ὁ δὲ Ὅσιος προσευχηθείς, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Δαίμονος· ἐλευθερωθεὶς δὲ ὁ ἄνθρωπος, ἔμεινεν εἰς τὸ ἑξῆς μὲ τὸν Ὅσιον, καὶ ὑπηρέτει αὐτόν, προσφέρων τὴν ὑπηρεσίαν, ὡς μισθὸν τῆς ἰατρείας τὴν ὁποίαν ἔλαβεν. Οὗτος ὁ Ὅσιος ἰάτρευσε καὶ τὴν εὐλαβεστάτην μητέρα τοῦ μακαρίου Θεοδωρίτου Ἐπισκόπου Κύρου (ὁ ὁποῖος καὶ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου συνέγραψεν ἐν τῷ ἐννάτῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠρανίσθη καὶ τὸ παρὸν Συναξάριον). Αὕτη εἶχε πάθος τι εἰς τὸν ὀφθαλμόν, τὸ ὁποῖον ἐφάνη ἀνώτερον πάσης ἐπιστήμης τῶν ἰατρῶν, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ ἰατρεύσῃ· ὁ δὲ Ὅσιος οὗτος τὸ ἰάτρευσε διὰ μόνης τῆς προσευχῆς του, ἐπιθέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ της, καὶ τὸν τύπον ποιήσας τοῦ τιμίου σταυροῦ (2). Ἄλλοτε δὲ πάλιν ἰάτρευσε τὸν δοῦλον τῆς αὐτῆς μητρὸς τοῦ Θεοδωρίτου, ὁ ὁποῖος ἠνωχλεῖτο ἀπὸ Δαιμόνιον, προστάξας πρῶτον τὸν Δαίμονα νὰ εἴπῃ, διὰ ποίαν αἰτίαν ἔλαβεν ἐξουσίαν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου· τὸ ὁποῖον καὶ ἐποίησεν ὁ Δαίμων, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ φόβου νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁμοίως καὶ ἄλλον δαιμονισμένον ἰάτρευσε, καὶ τὸν στρατηγὸν τῆς πόλεως, ὅς τις ἐβουλήθη νὰ βιάσῃ μίαν παρθένον μονάζουσαν, ἐμπόδισεν ὁ Ὅσιος ἀπὸ τὸ κίνημα τοῦτο, τυφλώσας τοὺς ὀφθαλμούς του· ἀλλὰ καὶ τὴν προῤῥηθεῖσαν μητέρα τοῦ Θεοδωρίτου, ἥ τις ἠσθένησεν, ὅταν ἐγέννησε τὸν Θεοδώριτον, καὶ ἐκινδύνευσε νὰ ἀποθάνῃ, ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἄλλα δὲ μυρία τοιαῦτα θαύματα ἐποίησεν ὁ μακάριος. Τούτου τοῦ Ὁσίου καὶ μόνη ἡ ἁφή, καὶ ἡ προσέγγισις τῶν φορεμάτων, ἐνήργει θαύματα, καθὼς τὰ φορέματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ τοῦτο γίνεται φανερὸν ἐκ τοῦ ἀκολούθου θαύματος· μοιράσας τὴν ζώνην τὴν ὁποίαν ἐφόρει εἰς δύο τεμάχια, (διότι ἦτο πλατεῖα καὶ μακρά, μὲ παχὺ καὶ χονδρὸν λινάριον πεπλεγμένη), μὲ τὸ ἥμισυ μέρος ἐσκέπαζε τὴν ζώνην του, μὲ τὸ ἄλλο δὲ ἥμισυ ἔζωσε τὴν

(1) Οἱ λόγοι τοῦ Παύλου, οὓς γράφει πρὸς Γαλάτας, καὶ διὰ τῶν ὁποίων παρεκινήθη ὁ Ὅσιος οὗτος εἰς τὴν ἄσκησιν, ἴσως εἶναι οὗτοι· «Ζῶ »δὲ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» καὶ ἄλλα ὅμοια.

(2) Προστίθησι δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὄχι μόνον σωματικῶς ὁ Ὅσιος ἐθεράπευσε τὴν μητέρα του, ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς, διότι ἐκείνη καθὸ νέα, ἦτο καὶ ἐστολισμένη μὲ χρυσᾶ καὶ μεταξωτὰ ἱμάτια, καὶ μὲ περιδέῤῥαια. Ὁ δὲ Ὅσιος δι' ἑνὸς παραδείγματος τὴν ἔπεισε νὰ ἀποῤῥίψῃ ὅλα ἐκεῖνα, εἰπὼν εἰς αὐτὴν ὅτι, καθὼς ζωγραφός τις ἄριστος ὁ ὁποῖος κατασκευάσῃ τεχνικήν τινα εἰκόνα, ἐὰν ἴδῃ ἄλλον ἄτεχνον ζωγράφον νὰ βάλῃ ἄλλα χρώματα ἐν αὐτῇ, ὀργίζεται, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως Πλάστης καὶ ζωγράφος Θεὸς ὀργίζεται, ὅταν αἱ γυναῖκες ψιμμυθιῶνται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ στολίζουν τὸ σῶμά των μὲ τὰ μάταια καὶ βδελυρὰ στολίδια. Κατηγοροῦσι γὰρ οὕτω τὸν Θεόν, ὅτι εἶναι ἀμαθὴς καὶ ἄτεχνος, καὶ δὲν ἤξευρε νὰ τὰς δημιουργήσῃ εὐμόρφους καὶ ὡραίας· καὶ δὲν συλλογίζονται τὰ ἀνόητα γύναια, ὅτι ὁ Θεὸς πάντα ὅσα θέλει καὶ ποιεῖ, γνωρίζων ὅμως τὸ συμφέρον, δὲν δίδει εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλας ἐκεῖνο ὅπερ δύναται νὰ ἀποβῇ βλαβερὸν εἰς τὰς ψυχάς των, καθὼς τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ σωματικὸν κάλλος.

διαληφθεῖσαν μητέρα τοῦ Θεοδωρίτου. Ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Θεοδωρίτου ἐπιθέσασα ταύτην ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της Θεοδωρίτου καὶ ἐπὶ τοῦ πατρός του ἀσθενούντων, ἀπεμάκρυνεν ἐξ αὐτῶν τὴν ἀσθένειαν· ἀλλὰ καὶ ὅταν τυχὸν ἠσθένει ἄλλος τις, μετεχειρίζετο ἡ αὐτὴ ὡς ἰατρικὸν τὴν ἰδίαν ζώνην τοῦ Ὁσίου καὶ τοὺς ἰάτρευεν, διὸ πολλοὶ ἐκ τῶν γνωρίμων καὶ φίλων της τοῦτο μαθόντες, συνεχῶς ἐλάμβανον τὴν ζώνην ἐκείνην εἰς βοήθειαν τῶν ἀσθενούντων. Μὲ τοιαῦτα ἔργα διαλάμψας ὁ θαυμάσιος Πέτρος, καὶ μὲ τὰς ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων του φωτίσας τὴν Ἀντιόχειαν, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ἀγώνων τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ ἀναμένει ἐν Οὐρανοῖς τὸν τέλειον στέφανον, τὸν φυλαττόμενον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ εἰς τοὺς νικηφόρους Μάρτυρας, ζήσας ἔτη ὁλόκληρα ἐννενηκονταεννέα.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενδιμιανοῦ.

»Βενδιμιανὸς δένδρον ἀρετῆς μέγα, — Βενδιμιανός.
»Φυτευθὲν εἰς γῆν καὶ μεταχθὲν εἰς Πόλον.

Οὗτος ἔγινε μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου, καὶ ἀφ' οὗ ὁ Αὐξέντιος ἐκοιμήθη, εὑρὼν πέτραν ἐσχισμένην, καὶ κτίσας ἐντὸς αὐτῆς μικρὸν κελλίον, ἐκεῖ ὑπέμεινεν ἔτη τεσσαράκοντα δύο, ποιήσας μεγάλους ἀγῶνας καὶ νίκας κατὰ Δαιμόνων· ὅταν δὲ ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἐγονάτισεν εἰς τὴν γῆν, καὶ παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ὁρμωμένου ἐξ Ἀθηνῶν.

* »Ὀρθῶς λαὸν σόν, Βασίλειε, ποιμάνας, — Βασίλειος.
»Ὄντως ἐβασίλευσας ἐκ τῶν πραγμάτων.

Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος ὁ Ὁμολογητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τιμόθεος μετέσχε τιμῆς τῆς ἄνω, — Τιμόθεος.
»Μὴ προκρίνας τι τῆς Θεοῦ τιμῆς κάτω.

Ὁ Ἅγιος Μαρτυς Θείων, μετὰ δύο παίδων, ξίφει τελειοῦνται.

»Θνήσκουσιν παισὶν εὐπροθύμως ἐκ ξίφους,
»Ὅλῃ Θείων εἵπετο προθυμίᾳ. — Θείων.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Καρίων τὴν γλῶτταν ἐκτμηθεὶς τελειοῦται.

»Φωνῆς στερήσει, γλωττότμητος Καρίων, — Καρίων.
»Γλωσσῶν πλάνων ἔπαυσεν ὑθλοφωνίαν.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Περπετούας καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Σατύρου, Ῥευκάτου, Σατορνίλου, Σεκούνδου καὶ Φιλικητάτης.

»Τὴν τῶν σφαγέντων Περπετούα πεντάδα,
»Ἤμειψε συσφαγεῖσα πρὸς τὴν ἑξάδα.

Περπετούα. Σάτυρος. Ῥευκάτος. Σατορνῖλος. Σεκοῦνδος. Φιλικητάτη.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Περπετούα κατήγετο ἔκ τινος τῆς Ἀφρικῆς πόλεως, Θουβρίτανα (2) ὀνομαζομένης, ἐκρατήθη δὲ ὡς Χριστιανὴ ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ ἐφέρθη πρὸς τὸν Χιλίαρχον μετὰ τῶν εἰρημένων νεανίσκων, τοῦ Σατύρου, Ῥευκάτου, Σατορνίλου, Σεκούνδου, καὶ Φιλικητάτης, οἵ τινες ἦσαν κατηχούμενοι. Ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ ὅλοι ὡμολόγησαν παῤῥησίᾳ τὸν Χριστόν, κατὰ μὲν τῆς Ἁγίας Περπετούας καὶ Φιλικητάτης ἀφῆκαν μίαν ἀγρίαν δάμαλιν, ἡ ὁποία ὁρμήσασα κατ' αὐτῶν, τὰς ἐξέσχισεν· οἱ δὲ ἄλλοι τέσσαρες Μάρτυρες ἐθανατώθησαν διὰ μαχαιρῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῶν ἀπίστων, καὶ οὕτως ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

(1) Ὁ ἑλληνικὸς Βίος τούτου σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Τὸ ἔαρ φιλοῦσιν».

(2) Ἐν τοῖς Μηναίοις ἡ πόλις αὕτη λέγεται Λουβρυτανῶν. Σ. Ε.

Bayerische Staatsbibliothek München

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἀναστάσιος ὁ Ναυπλιώτης, ὁ ἐν Ναυπλίῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχνέ. εἰς λεπτὰ τμηθεὶς τελειοῦται (1).

* »Ἀναστάσιος συγκοπεὶς σαρκὸς μέλη, * Ἀναστάσιος.
»Ἄρτιος ἔσται ἐσχάτη Ἀναστάσει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Β'. ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ Δίκαιος Συμεὼν (2).

»Κόλπους Πατρὸς τυποῦσι τοῦ σοῦ, Χριστέ μου, ΥΠΑΠΑΝΤΗ.
»Τοῦ Συμεὼν αἱ χεῖρες, αἱ φέρουσαί σε.
»Δέξατο δευτερίῃ Χριστὸν Συμεὼν παρὰ Νηῷ.

Μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς σωτηρίου ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ὑπὸ τῆς Ἁγίας Παρθένου ἀσπόρου αὐτοῦ γεννήσεως, προσεφέρθη ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἱερὸν, κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν, ὑπὸ τῆς Παναγίας Μητρός του καὶ τοῦ δικαίου Ἰωσὴφ τοῦ μνήστορος τῆς Θεοτόκου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ σκιώδους καὶ παλαιοῦ Νόμου. Τότε δὲ καὶ ὁ γέρων Συμεὼν, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο κεχρηματισμένον νὰ μὴ ἴδῃ θάνατον, πρὶν ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου, ἐδέχθη τὸν Κύριον εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ εὐχαριστήσας τὸν Θεὸν, ἐβόησε· «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦ»λόν σου Δέσποτα (3) κατὰ τὸ ῥῆμά σου (4) ἐν εἰρήνῃ» (5), καὶ μετὰ χαρᾶς ἐλύθη ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς, λαβὼν ἀντὶ τῶν προσκαίρων τούτων καὶ ἐπιγείων τὰ οὐράνια καὶ αἰώ-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Σημείωσαι, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη τῆς Ὑπαπαντῆς, κατὰ μὲν τὸν Κεδρηνὸν, ἐτυπώθη νὰ ἑορτάζηται ἐπὶ Ἰουστίνου τοῦ Θρακὸς, τοῦ ἐν ἔτει 518. βασιλεύσαντος, μὴ ἑορταζομένη πρότερον. Κατὰ δὲ τὸν Θεοφάνη ἐν τῷ χρονικῷ, ἤρχισεν αὕτη νὰ ἑορτάζηται κατὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ ῥηθέντος Ἰουστίνου, βασιλεύσαντος ἐν ἔτει 523. ἤτοι ἡ Ὑπαπαντὴ ἤρχισε νὰ ἑορτάζηται ἐν ἔτει 545. κατὰ τὴν β'. τοῦ Φεβρουαρίου, διότι πρότερον ἑωρτάζετο κατὰ τὴν ιδ'. τοῦ Φεβρουαρίου, ὡς λέγει Γεώργιος ὁ Ἁμαρτωλός. Ἴσως δὲ, ὁ μὲν Ἰουστῖνος διώρισε νὰ ἑορτάζηται αὕτη τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἀκριβέστερον διώρισε νὰ ἑορτάζηται τῇ β'. τοῦ Φεβρουαρίου. (Ὅρα σελ. 66. καὶ 88. τοῦ β'. τόμου τοῦ Μελετίου.)

(3) Ἤτοι, νῦν ἀπολύεις με τοῦ βίου πάντως, ὡς ὁ Ζυγαδηνὸς Εὐθύμιος ἑρμηνεύει, ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου τῇ νεοτυπώτῳ.

(4) Ἤτοι, καθὼς εἴρηκάς μοι, πάλαι διαποροῦντι περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, κατὰ τὸν αὐτὸν Εὐθύμιον (αὐτόθι.)

(5) Ἤτοι, ἐν εἰρήνῃ λογισμῶν, νῦν γὰρ οἱ ταράττοντές με λογισμοὶ περὶ τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως εἰρήνευσαν· ἢ ἐν εἰρήνῃ ἀφοβίας, μηκέτι φοβούμενον τὸν θάνατον, διὰ τὸ βαθύ μου γῆρας· ἢ ἐν εἰρήνῃ χαρᾶς, μηκέτι λυπούμενον περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Ἰσραὴλ, εἶδον γὰρ ἤδη τὸν ἐλευθερωτὴν, ὡς ὁ αὐτὸς Εὐθύμιος ἑρμηνεύει αὐτόθι. Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν λόγους συνέγραψαν, ὁ Χρυσόστομος δύο, ὧν τοῦ μὲν ἡ ἀρχή ἐστιν αὕτη· «Οὐ μόνον φο»ρεῖ σάρκα», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη· «Φαιδρὸν ἡμῖν »σήμερον τὸ θέατρον». Γρηγόριος ὁ Θαυματουργὸς ὁ καὶ Νεοκαισαρείας, οὗ ἡ ἀρχή· «Οἱ τῶν Ἁγίων καὶ »θεοπνεύστων Γραφῶν». Ἀμφιλόχιος ὁ Ἰκονίου, οὗ ἡ ἀρχή· «Πολλοὶ τῶν μεγάλων». Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων, οὗ ἡ ἀρχή· «Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών». Μεθόδιος ὁ Πατάρων, οὗ ἡ ἀρχή· «Πάλαι ἱκανῶς». Γεώργιος ὁ Νικομηδείας, οὗ ἡ ἀρχή· «Τὰ τῆς πα»ρούσης ἱερᾶς πανηγύρεως» (σώζονται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ τοῦ Διονυσίου.) Ὁ Νύσσης Γρηγόριος, οὗ ἡ ἀρχή· «Εἶχε μὲν ἡ τῶν Γενεθλίων», καὶ Λέων ὁ σοφὸς, οὗ ἡ ἀρχή· «Χριστοῦ ἑορτὴν τιμῶμεν» (σώζονται ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος.) Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου σώζονται μὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρων λόγοι τινὲς, σώζεται δὲ καὶ λόγος τοῦ σοφωτάτου Ἰωάννου τοῦ Ζωναρᾶ εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν, οὗ ἡ ἀρχή· «Πάλιν τοῖς εὐσεβέσι »πανήγυρις, καὶ πάλιν μυστήριον ἕτερον». Ἀλλὰ καὶ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς λόγον ἔχει εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν σωζόμενον ἐν τῷ Πρωτάτῳ, οὗ ἡ ἀρχή· «Τὴν μὲν »προγονικὴν ἐκείνην ἀράν τε καὶ καταδίκην».

νια. Ἡ δὲ τῆς ἑορτῆς ταύτης Σύναξις τελεῖται εἰς τὸν σεβάσμιον οἶκον τῆς ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τὸν εὑρισκόμενον εἰς τὰς Βλαχέρνας. (Λόγον τῆς Ὑπαπαντῆς ὅρα εἰς τὸν Θησαυρὸν τοῦ Δαμασκηνοῦ, καὶ εἰς Μακάριον τὸν Κωφόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθοδώρου.

»Ἀγαθοδώρῳ δῶρον ἐξ ἐμῶν λόγων Ἀγαθόδωρος.
»Δωρῶ, δοθέντι τῷ Θεῷ δι' αἱμάτων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀγαθόδωρος, ἐπειδὴ ὡμολόγει τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐφέρθη εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ πόλεως τῶν Τυάνων, ἡ ὁποία νῦν ὑπὸ τῶν Τούρκων ὀνομάζεται Νίδρα ἢ Νίγδελι. Καὶ πρῶτον μὲν ξεσχίσαντες αὐτόν, εἶτα δὲ θέσαντες ἐπὶ πεπυρωμένης ἐσχάρας, ἔκοψαν ὕστερον τὴν γλῶσσάν του, καὶ μὲ ὀδοντάγραν ἀνέσπασαν τὰ ὀδόντιά του, καὶ ἐξέδαραν τὸ δέρμα του μὲ ξυράφια· μετὰ ταῦτα συνέτριψαν τὰ σκέλη του, καὶ μὲ κοντάριον ἐτρύπησαν τὰς πλευράς του, ὕστερον δὲ ἐπέρασαν εἰς τοὺς μήνιγγας αὐτοῦ πεπυρωμένα σουβλία. Ὅθεν μὲ τὰς πολυειδεῖς ταύτας βασάνους ἐτελείωσε τὴν ζωὴν ὁ ἀοίδιμος, καὶ ἔλαβεν ἐκ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰορδάνης, ὁ Τραπεζούντιος, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει ͵αχν'. ξίφει τελειοῦται.

✠ »Ἰορδάνην δὲ μὴ ποταμὸν ἐννόει, * Ἰορδάνης.
»Χριστοῦ δ' ἀθλητήν, ἐσχάτοις ἐν τοῖς χρόνοις (1).

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Γαβριήλ, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει ͵αχος'. ξίφει τελειοῦται.

✠ »Τμηθείς, Γαβριήλ, δι' ἀγάπην Κυρίου, * Γαβριήλ.
»Σὺν τῷ Γαβριὴλ χορεύεις ἐν τῷ Πόλῳ (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Γ'. Μνήμη τοῦ Δικαίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος. Ἡ δὲ Σύναξις αὐτῶν τελεῖται ἐν τῷ Ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ Ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, πλησίον τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸν Συμεών.
»Ἤγγελλε νεκροῖς πρέσβυς, ὡς Θεὸς Λόγος, Συμεών.
»Ἄνθρωπος ὀφθείς, μέχρι καὶ τούτων φθάσει.
Εἰς τὴν Ἄνναν.
* »Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουὴλ θυγάτηρ, Ἄννα.
»Ἕως ἐπ' αὐτῆς τὸν Θεὸν εἶδε βρέφος.
»Τῇ τριτάτῃ δεσμοῖο βίοιο λύθη Συμεώνης.

Ὁ μὲν Ἅγιος Συμεὼν ὁ Θεοδόχος ἔλαβε μακρὰν καὶ πολυχρόνιον ζωὴν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἐπειδὴ ἐχρηματίσθη, ἤτοι ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι δὲν θὰ ἴδῃ θάνατον, πρὸ τοῦ νὰ θεωρήσῃ διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν του τὸν Δεσπότην Χριστόν. Ὅθεν ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν προσεφέρθη εἰς τὸν Ναὸν τεσσαράκοντα ἡμερῶν νήπιον, τότε ἐδέχθη αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὰ περὶ αὐτοῦ μέλλοντα, ἔλαβε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, κατὰ τὸν ἀνωτέρω χρηματισμὸν καὶ τὴν ἀποκάλυψιν

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (1). Ἡ δὲ προφήτισσα Ἄννα ἦτο θυγάτηρ Φανουὴλ, καταγομένη ἐκ τῆς Φυλῆς τοῦ Ἀσὴρ, ἑνὸς τῶν δώδεκα Πατριαρχῶν υἱῶν Ἰακώβ. Ἀφ' οὗ δὲ συνέζησε μὲ ἄνδρα ἔτη ἑπτὰ, καὶ ἐστερήθη τοῦτον διὰ τοῦ θανάτου, ἔκτοτε παρέμεινεν ἐν τῷ Ναῷ καὶ κατεγίνετο καθ' ὅλην τὴν ζωήν της εἰς προσευχὰς καὶ νηστείας· ὅθεν ἐπειδὴ ἀδιακόπως εὑρίσκετο εἰς τοιαῦτα θεάρεστα ἔργα, διὰ τοῦτο καὶ ἠξιώθη ἡ μακαρία νὰ ἴδῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅταν προσεφέρθη τεσσαράκοντα ἡμερῶν νήπιον εἰς τὸν Ναὸν ὑπὸ τῆς Παναγίας Μητρός του καὶ τοῦ δικαίου Ἰωσήφ. Ἀνθωμολογεῖτο δὲ αὕτη, ἤτοι εὐχαρίστει καὶ ἐδοξολόγει τὸν Θεὸν, καὶ ἐπροφήτευε φανερὰ τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλους ἐκείνους ὅσοι εὑρέθησαν τότε εἰς τὸν Ναὸν, λέγουσα ταῦτα· Τοῦτο τὸ Βρέφος εἶναι ἐκεῖνος ὁ Κύριος, ὅς τις ἐστερέωσε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τοῦτο τὸ Βρέφος εἶναι ὁ Χριστὸς, περὶ τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ Προφῆται προεκήρυξαν. Ἡμεῖς λοιπὸν τὴν Μνήμην τούτων τῶν δύο σήμερον ἑορτάζοντες, κηρύττομεν δι' αὐτῶν τὴν φρικτὴν καὶ ἀπόῤῥητον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν. (Ὅρα περὶ αὐτῶν εἰς τὸν Θησαυρὸν τοῦ Δαμασκηνοῦ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Εὐβούλου.

Εἰς τὸν Ἀδριανόν.

»Ἀδριανὸν χαίροντα τμηθῆναι ξίφει, — Ἀδριανός.
»Χεὶρ, ἡ φόνοις χαίρουσα, τέμνει δημίου.

Εἰς τὸν Εὔβουλον.

»Ξίφει θανὼν, Εὔβουλε, Κυρίου χάριν, — Εὔβουλος.
»Βουλὴν ἐπέγνως ὡς ἀρεστὴν Κυρίῳ.

Οὗτοι κατήγοντο ἐκ τῆς χώρας Βανέας, ἔχοντες δὲ πόθον εἰς τοὺς Ὁμολογητὰς καὶ Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, μετέβησαν εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅπου ἐμαρτύρουν πολλοί. Φανερωθέντες δὲ ἐκεῖ, ὅτι ἦσαν Χριστιανοὶ, ἐφέρθησαν εἰς τὸν Ἄρχοντα Φιρμιλιανὸν, καὶ παῤῥησίᾳ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, δέρονται παρευθὺς εἰς τὴν ῥάχιν καὶ εἰς τὰς πλευρὰς, ὁμοίως λαμβάνουσι καὶ ἄλλας μεγαλητέρας βασάνους· ἐπειδὴ δὲ ἔμενον στερεοὶ καὶ ἀμετάθετοι εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, ὠργίσθη ἕνεκα τούτου πολὺ ὁ Ἄρχων, καὶ δίδει αὐτοὺς εἰς τὰ θηρία ἵνα τοὺς φάγωσι. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ μακάριος Ἀδριανὸς, δοθεὶς εἰς ἕνα λέοντα, ἠγωνίσθη ἐναντίον ἐκείνου ἀγῶνα ἀνδρικώτατον, καὶ ἐπειδὴ διεφυλάχθη ἀβλαβὴς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀπεκεφαλίσθη· ἔπειτα ὁ Ἅγιος Εὔβουλος κολακευθεὶς πρότερον ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος καὶ πολὺ παρακληθεὶς νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, ὡς οὐδὲν ἐνόμισε τὰς κολακείας καὶ παρακινή-

(1) Σημείωσαι, ὅτι περὶ τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου διάφοροι διαφόρως λέγουσιν. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος Ἰωσὴφ ὁ Ὑμνογράφος ἐν τῷ δευτέρῳ τροπαρίῳ τοῦ πρὸς αὐτὸν ᾀσματικοῦ Κανόνος αὐτοῦ διατείνεται ὅτι ἦτον Ἱερεὺς, λέγων οὕτως, «Ἐν νόμῳ γενό»μενος, ἱερουργὸς ἱερώτατε». Ὁ δὲ Κριτικὸς Φώτιος ἐν τοῖς Ἀμφιλοχίοις πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα ἀποκρίνεται, ὅτι δὲν ἦτον Ἱερεὺς, ἦτον ὅμως τοῦ Ἱερέως ἀνώτερος. Ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἦτον οὗτος εἷς τῶν ἑβδομήκοντα ἑρμηνευτῶν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, καὶ ὅτι ἑρμηνεύων τὸ «Ἰδοὺ ἡ Παρ»θένος ἐν γαστρὶ ἕξει» καὶ ἀπιστήσας εἰς αὐτὸ, ἔλαβε χρηματισμὸν, ὅτι μέλλει νὰ ζήσῃ ἕως οὗ λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν προφητευθέντα παρθενικὸν τόκον, ὡς λέγει Γεώργιος ὁ Κεδρηνὸς ἐν τῇ Συνόψει, καὶ ὁ Ἀθηνῶν Μελέτιος (ὁμοίως καὶ Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδηνὸς ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ β'. κεφαλαίου τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου, τόμῳ τρίτῳ) καὶ ἄλλοι. Ὅθεν ἂν τοῦτο ἦναι ἀληθὲς, ὁ Συμεὼν ὅταν ἐδέχθη τὸν Χριστὸν, ἦτον ἐτῶν διακοσίων ἑβδομήκοντα καὶ ἐπέκεινα. Ἄλλοι γενεαλογοῦσι τὸν Συμεὼν τοῦτον, ὅτι ἦτον υἱὸς μὲν τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἑβραίων Χιλὲλ, πατὴρ δὲ τοῦ περιφήμου Γαμαλιὴλ, τοῦ ἀναφερομένου ἐν ταῖς Πράξεσι· καὶ ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἦτο πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἑβραίων. Οἱ δὲ ἀσφαλέστεροι καὶ μόνῃ τῇ Εὐαγγελικῇ Ἱστορίᾳ ἑπόμενοι, ὡς ἄνδρα ἁπλῶς πνευματοκίνητον τὸν Θεοδόχον γεραίρουσιν. (Ὅρα τὴν νεοτύπωτον Ἑκατονταετηρίδα.) Τὸ δὲ Λείψανον τοῦ Ἁγίου τούτου Συμεὼν εὑρίσκετο εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου, ὃν ἀνήγειρεν ὁ Βασιλεὺς Ἰουστῖνος (σελ. 1152. τῆς Δωδεκαβίβλου.) Σημείωσαι, ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου σώζεται ἐγκώμιον Συμεὼν ταπεινοῦ Μοναχοῦ, εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Συμεὼν τὸν Θεοδόχον, οὗ ἡ ἀρχή· «Τὴν πρὸς »τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ὁμοδούλων τιμήν.»

σεις του, ὅθεν ἐῤῥίφθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἴδιον λέοντα, τὸν ὁποῖον νικήσας καὶ μείνας καὶ αὐτὸς ἀβλαβής, ἀποκεφαλίζεται, καὶ οὕτω λαμβάνουσι καὶ οἱ δύο τοὺς ἀκηράτους στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βλασίου τοῦ Βουκόλου.

»Βοῶν ἐπαύλεις Βλάσιον εἶχον πάλαι, Βλάσιος.
»Αὐλαὶ δὲ νῦν ἔχουσιν αὐτὸν Κυρίου.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Βλάσιος ἦτον ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, υἱὸς γονέων πλουσιωτάτων, ηὔξανε δὲ τὸν πλοῦτόν των τὸ πλῆθος τῶν ζώων τὰ ὁποῖα εἶχον, καὶ ἐκ τοῦ πλούτου τούτου ἔδιδον ἀφθονοπαρόχως καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐλεημοσύνην. Ὅταν δὲ ἐκινήθη διωγμὸς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐζητεῖτο καὶ ὁ μακάριος οὗτος Βλάσιος καὶ δὲν εὑρίσκετο· τούτου ἕνεκα ἐρημίαι καὶ λαγκάδια ἠρευνῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὅθεν τοῦτο μαθὼν ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀνδρεῖος ἀγωνιστὴς, αὐθορμήτως παραδίδοται εἰς τοὺς διώκοντας, μετὰ τοσαύτης χαρᾶς, ὡσεὶ ἦτο κεκλημένος εἰς βασιλικὸν δεῖπνον, καὶ ὡς εὐεργέτας καὶ καλοθελητάς του ξενοδοχεῖ καὶ φιλεύει τοὺς διώκτας καὶ φονεῖς αὐτοῦ. Παρασταθεὶς λοιπὸν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, ἐφανέρωσε καὶ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν πίστιν του καὶ τὴν τέχνην του· διὸ πάραυτα ἐξαπλόνεται ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ σώματος, καὶ δέρεται μὲ ὠμὰ νεῦρα. Ὁ δὲ Θεὸς ἐλαφρύνει τοὺς πόνους του, καὶ ἰατρεύει τὰς πληγάς του. Βλέπων δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο ὁ Ἡγεμὼν, ὠνόμαζεν αὐτὸ μαγείαν. Εἶτα βάλλει τὸν Ἅγιον ἐντὸς λέβητος πλήρους βεβρασμένου ὕδατος, προστάξας νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἡμέρας πέντε· Ἄγγελοι δὲ Θεοῦ καταβάντες, παρεκίνουν τὸν Μάρτυρα νὰ μὴ φοβῆται, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ θάῤῥος, καὶ ἐνταυτῷ διεσκόρπιζον τὸ πῦρ καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ βλάβην. Ὅθεν μετὰ τὰς πέντε ἡμέρας ἐλθόντες οἱ στρατιῶται ἵνα ἐκβάλωσι τὸν Ἅγιον ἐκ τοῦ λέβητος, βλέπουσιν αὐτὸν ζωντανὸν καὶ ᾄδοντα μετὰ τῶν Ἀγγέλων, διὰ τοῦτο παρευθὺς ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς Χριστιανούς.

Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Ἡγεμὼν, ἔστειλεν ἄλλους στρατιώτας ἵνα τὸν ἐκβάλωσι· πορευθέντες δὲ καὶ ἐκεῖνοι, ὠνόμασαν ἑαυτοὺς Χριστιανούς. Ἔπειτα ὑπῆγε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἡγεμὼν, καὶ βλέπων τὸν Ἅγιον ἐντὸς τοῦ βράζοντος λέβητος, ἐνόμισεν ὅτι ἐψυχράνθη τὸ ὕδωρ, ὅθεν διέταξε νὰ τῷ φέρωσιν ἐξ ἐκείνου ἵνα νίψῃ τὸ πρόσωπόν του· τούτου δὲ γενομένου, εὐθὺς ἐτυφλώθη ὁ ἄθλιος, καὶ ἐνταυτῷ ἀπώλεσε καὶ τὴν μιαράν του ψυχήν. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς δι' ἐκείνου τοῦ ὕδατος ἐβάπτισεν ὅλους τοὺς πιστεύσαντας στρατιώτας εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος· ἔπειτα μεταβὰς πλησίον εἰς τὴν μάνδραν τῶν ζώων του παρήγγειλεν εἰς τὴν μητέρα του καὶ τοὺς συγγενεῖς του τὰ πρέποντα διὰ τὴν σωτηρίαν των, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ὅσοι ἔτυχον εἰς τὴν μακαρίαν του τελείωσιν, εἶδον τὴν ἁγίαν του ψυχὴν ἐξελθοῦσαν τοῦ σώματος, ὡς λευκὴν καὶ φωτεινὴν περιστερὰν, καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν Οὐρανόν. Τὸ δὲ ἱερὸν σῶμά του ἐνεταφιάσθη εἰς τὸν ἴδιον ἐκεῖνον τόπον, καὶ τὸ ῥαβδίον του ἐβλάστησε πλησίον τοῦ ἐκεῖ θυσιαστηρίου, καὶ γενόμενον δένδρον μέγα, ἐπεσκίασε τὸ αὐτὸ θυσιαστήριον.

Ὁ Προφήτης Ἀζαρίας ὁ υἱὸς Ἀδδὼ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Χρησμοὺς διδόντος πρὶν θανεῖν Ἀζαρίου, Ἀζαρίας.
»Σιγᾷ προφητεύουσα λοξὰ Πυθία.

Οὗτος ἦτον υἱὸς Ἀδδὼ, καταγόμενος ἐκ τῆς γῆς Συμβαθᾶ, καὶ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν Ἰσραὴλ τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰούδα, ἀποθανὼν δὲ ἐτάφη εἰς τὸν ἀγρόν του (1).

(1) Περὶ τοῦ Προφήτου Ἀζαρίου τούτου ταῦτα γράφει τὸ β'. τῶν Παραλειπομένων ἐν κεφαλαίῳ ιέ. 1. «Καὶ Ἀζαρίας υἱὸς Ὠδὴδ, ἐγένετο ἐπ' αὐτὸν »Πνεῦμα Κυρίου, καὶ ἐξῆλθεν εἰς ὑπάντησιν Ἀσὰ καὶ »παντὶ Ἰούδα καὶ Βενιαμὶν, καὶ εἶπεν· Ἀκούσατέ »μου Ἀσὰ, καὶ πᾶς Ἰούδα καὶ Βενιαμίν· Κύριος μεθ' ὑ- »μῶν ἐν τῷ εἶναι ὑμᾶς μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐὰν ἐκζη- »τήσητε αὐτὸν, εὑρεθήσεται ὑμῖν· καὶ ἐὰν ἐγκατα-

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Παῦλος καὶ Σίμων ξίφει τελειοῦνται.

»Καὶ Παῦλον ὧδε καὶ Σίμωνα γραπτέον, — Παῦλος.
»Μὴ καὶ λάθωσιν, ἐκκοπέντες τὰς κάρας. — Σίμων.

Ὁ Ὅσιος Κλαύδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἔχαιρεν εὑρὼν Κλαύδιος βίου τέλος, — Κλαύδιος.
»Ὡς εἴ τις εὕροι, ψαλμικῶς, πολλὰ σκῦλα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Δ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

»Πηλουσιῶτα, χαῖρε χαῖρε πολλά μοι, — Ἰσίδωρος.
»Τὸν πηλὸν ἐκδὺς, καὶ χαρᾶς τυχὼν ξένης.
»Ἐν δ' Ἰσίδωρον ἔθεντο τετάρτῃ σήματι λυγρῷ.

Οὗτος ὁ Θεῖος Πατὴρ ἡμῶν Ἰσίδωρος κατήγετο ἐκ τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς γονέων εὐγενῶν καὶ θεοφιλῶν, καὶ συγγενὴς Θεοφίλου καὶ Κυρίλλου τῶν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπισκόπων, ἀκμάσας περὶ τὸ υιβ'. ἔτος. Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ ἦτο γεγυμνασμένος εἰς τὸ ἄκρον τόσον κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν καὶ Θείαν φιλοσοφίαν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν, διὰ τοῦτο καὶ πάμπολλα συγγράμματα ἀφῆκεν εἰς τοὺς φιλομαθεῖς, λόγου καὶ ἐνθυμήσεως ἄξια. Αὐτὸς γὰρ παραιτήσας πλοῦτον καὶ γένος λαμπρὸν, καὶ εὐδαιμονίαν ζωῆς, μετέβη εἰς τὸ Πηλούσιον ὄρος, καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα φορέσας, ἐκεῖ ἐσχόλαζε προσευχόμενος καὶ συνομιλῶν νοερῶς τῷ Θεῷ. Ἐκεῖθεν δὲ ἐδίδασκε καὶ ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ ἐφώτιζεν αὐτὴν διὰ τῶν Θείων λόγων του, τοὺς ἁμαρτάνοντας εἰς μετάνοιαν ἐπιστρέφων, τοὺς ἐναρέτους εἰς τὴν ἀρετὴν ἐπιστηρίζων, τοὺς ἀπειθεῖς παρακινῶν εἰς εὐπείθειαν, καὶ μὲ τὸ αὐστηρὸν τῶν ἐλέγχων του, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους Βασιλεῖς ὑπομιμνήσκων καὶ παραινῶν τὰ συμφέροντα τῇ οἰκουμένῃ· καὶ ἐν γένει εἰπεῖν, εἰς ὅλους ἐκείνους ὅσοι ἠρώτων αὐτὸν ἀπορίας ἐκ τῶν Ἁγίων Γραφῶν, σοφωτάτας ἔδιδε τὰς λύσεις καὶ ἑρμηνείας. Λέγουσι δέ τινες, ὅτι αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Θείου τούτου Πατρὸς συμποσοῦνται εἰς δέκα ὡς ἔγγιστα χιλιάδας (1). Οὕτω λοιπὸν κάλλιστα διανύσας τὴν ζωήν του, καὶ κατὰ Θεὸν πολιτευσάμενος, μὲ γῆρας βαθὺ τελειόνει τὸν βίον του περὶ τὸ υν'. ἔτος τῆς σωτηρίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ὁμολογητοῦ τοῦ Στουδίτου.

»Ἔδοξε τῷ στήσαντι μέτρα τῷ βίῳ, — Νικόλαος.
»Καὶ Νικόλαον ἐκμετρῆσαι τὸν βίον.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐγεννήθη μὲν ἐν τῇ Κρήτῃ, βουλόμενος δὲ νὰ ἴδῃ τὸν συγγενῆ του Θεοφάνη, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα εὑρὼν ἐκεῖνον εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Στουδίου συνηριθμημένον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, ἐνδύεται καὶ αὐτὸς τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν. Ἀφ' οὗ δὲ διῆλθε πᾶσαν πνευματικὴν παιδείαν, καὶ ἐδιδάχθη ἀκριβέστατα, ποῖα εἶναι τὰ σημεῖα καὶ ἰδιώματα τῆς μοναχικῆς πολιτείας, καὶ ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς, ἐχειροτονήθη Ἱερεύς. Τί δὲ συνέβη μετὰ ταῦτα; ἐξορίζεται ὁ ἀοίδιμος οὗτος Νικόλαος μετὰ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Μοναστηρίου τῶν

»λίπητε αὐτὸν, ἐγκαταλείψει ὑμᾶς.» Καὶ ἄλλα πολλὰ λέγει ἐκεῖ, διὰ τῶν ὁποίων ἔγινε μὲν εἰς τὸν Βασιλέα Ἀσὰ καὶ εἰς ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰούδα καὶ Βενιαμὶν κήρυξ τῆς εὐσεβείας, στηλιτευτὴς δὲ τῆς δυσσεβείας.

(1) Τοῦτο τὸ λέγει Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος ἐν βιβλ. ιδ'. κεφ. νγ'. Ὁ δὲ Σουΐδας, εἰς τὴν λέξιν Ἰσίδωρος, λέγει, ὅτι ἔγραψε τρεῖς χιλιάδας Ἐπιστολὰς, πλήρεις Θείας καὶ ἀνθρωπίνης χάριτος.

Στουδιτῶν (1), καὶ ἀνακληθέντες καὶ οἱ δύο ἐκ τῆς ἐξορίας (2), δέρονται ἔπειτα μὲ βούνευρα κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλέως Λέοντος 'Αρμενίου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ωις'. διότι προσεκύνουν τὰς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ οὕτω ῥίπτονται ἐν τῇ φυλακῇ. Πάλιν δὲ ἐρωτηθέντες καὶ βεβαιοῦντες τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, δέρονται, καὶ οὕτω δεθέντες, ῥίπτονται πάλιν ἐν τῇ φυλακῇ· μείναντες δὲ ἐκεῖ ἔτη τρία, καὶ ταλαιπωρηθέντες μὲ πεῖναν καὶ δίψαν καὶ γύμνωσιν, ἐκεῖθεν στέλλονται εἰς τὴν Σμύρνην. Δαρέντες δὲ καὶ ἐκεῖ, ῥίπτονται ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἀσφαλίζονται εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον.

'Αφ' οὗ δὲ παρῆλθον εἴκοσι μῆνες, ἀπέθανεν ὁ 'Αρμένιος Λέων, καὶ τότε οἱ μακάριοι οὗτοι Ὅσιοι καὶ Ὁμολογηταί, ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς φυλακῆς, μετέβησαν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἐκεῖ συναντήσαντες τὸν τρισόλβιον Νικηφόρον τὸν Πατριάρχην Κωνςαντινουπόλεως, εὑρίσκοντο μετ' αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον δέ, ὅταν μετὰ τὸν 'Αρμένιον ἔγινε Βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς καὶ εἰκονομάχος, ἐν ἔτει ωκ'. ἐξορίζονται εἰς τὴν Προῦσαν κατὰ προσταγὴν τοῦ αὐτοῦ Μιχαήλ· ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἐξορίζονται εἰς τὸν 'Ακρίταν, ἔνθα διατρίβων ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. 'Αφ' οὗ δὲ ἀπέθανε Μιχαὴλ ὁ Τραυλός, καὶ ἐδέχθη τὴν Βασιλείαν Θεόφιλος ὁ υἱός του, ἐν ἔτει ωκθ'. πάλιν ἐκινήθη πόλεμος κατὰ τῶν εὐσεβῶν ὅσοι προσεκύνουν τὰς ἁγίας Εἰκόνας· ἀφ' οὗ δὲ καὶ ὁ Θεόφιλος ἔπαυσε τοῦ ζῆν, καὶ ἡ εὐσεβεστάτη Βασίλισσα Θεοδώρα μετὰ τοῦ υἱοῦ της Μιχαὴλ ἔγιναν διάδοχοι τῆς Βασιλείας ἐν ἔτει ωμβ'. ἐπῆλθεν εἰρήνη σταθερὰ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους. Ὅταν δὲ ὁ Μακεδὼν Βασίλειος ἔγινε Βασιλεὺς ἐν ἔτει ωξζ'. τότε μὲ πολλὰς παρακινήσεις του κατέπεισε τὸν Ὅσιον τοῦτον καὶ πολύαθλον Νικόλαον, καὶ κατέστησεν αὐτὸν 'Ηγούμενον εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Στουδίου. Μὲ τοιούτους λοιπὸν καὶ τοσούτους ἀγῶνας διανύσας τὴν ζωήν του ὁ 'Ιερὸς οὗτος Πατήρ, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν κακοπαθειῶν ταλαιπωρηθείς, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο, ζήσας ἔτη ἑβδομηκονταπέντε.

Μνήμη τοῦ 'Αγίου 'Ιερομάρτυρος 'Αβραμίου 'Επισκόπου 'Αρβὴλ τῆς Περσίδος.

»Πῶς τοῦτο φρικτὸν τοῖς ἀθληταῖς Κυρίου; 'Αβράμιος.
»Ἔφασκε δεικνὺς 'Αβράμιος τὸ ξίφος.

Κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τοῦ διωγμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγινεν εἰς τὴν Περσίαν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, συνελήφθη ὁ Ἅγιος οὗτος 'Αβράμιος, 'Επίσκοπος ὢν πόλεώς τινος τῆς Περσίας ὀνομαζομένης 'Αρβήλ, ὑπὸ τοῦ ἀρχιμάγου τοῦ Βασιλέως, καὶ βιάζεται ὑπ' αὐτοῦ νὰ ἀρνηθῇ μὲν τὸν Χριστόν, νὰ προσκυνήσῃ δὲ τὸν ἥλιον. 'Ο δὲ μακάριος 'Αβράμιος ἔλεγεν εἰς αὐτόν· Ἄθλιε καὶ ταλαίπωρε, πῶς δὲν φοβεῖσαι παρακινῶν με νὰ πράξω τὰ μὴ πρέποντα; καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήσω τὸν Ποιητὴν τοῦ ἡλίου καὶ ὅλων τῶν κτισμάτων, καὶ νὰ προσκυνήσω τὸν ἥλιον, τὸ τοῦ Θεοῦ κτίσμα καὶ ποίημα; Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ 'Επισκόπου οὐκ ὀλίγον ἐτάραξαν τὸν ἀρχιμάγον· ὅθεν παραυτὰ προστάσσει νὰ ἐκδύσωσι τὸν Ἅγιον καὶ νὰ ῥίψωσιν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ τὸν δέρωσι μὲ ἀγρίας ῥάβδους. 'Επειδὴ δὲ εἶδε τὸν Μάρτυρα, ὅτι ὑπέφερε μὲ γενναιοκαρδίαν τὴν τιμωρίαν ταύτην, καὶ ὅτι προσηύχετο διὰ τοὺς τιμωροῦντας αὐτὸν καὶ ἔλεγε «Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, διότι δὲν ἠξεύρουν τί πράττουσι», τούτου ἕνεκα διέταξεν ὁ θηριώδης καὶ ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ κεφαλήν· καὶ οὕτως ἐτελειώθη ὁ μακάριος 'Αβράμιος ἐν κώμῃ καλουμένῃ Θελμάν, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τοῦ Μαρτυρίου τὸν ςέφανον.

'Ο Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν 'Ιωάννης, ὁ ἐν Εἰρηνουπόλει (3), εἷς ὢν τῶν τριακοσίων δεκαοκτὼ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Καὶ 'Ιωάννης, ὀρθοδοξίας χάριν, 'Ιωάννης.
»Τοὺς δυσσεβεῖς ἤλεγχε σὺν παῤῥησίᾳ.

(1) 'Η ἐξορία αὕτη τῶν 'Οσίων τούτων φαίνεται ὅτι ἔγινεν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Νικηφόρου, τοῦ ἀπὸ Γενικῶν, ἐν ἔτει ωἱ.

(2) 'Η ἀνάκλησις αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐξορίας φαίνεται ὅτι ἔγινεν ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ τοῦ καλουμένου Κουροπαλάτου καὶ 'Ραγκαβέ, ἐν ἔτει ωιά. καὶ ὅρα τὸν Μελέτιον τομ. β'. σελ. 261. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας.

(3) 'Η Εἰρηνούπολις εἶναι πόλις ἐν τῇ Κιλικίᾳ.

Ὁ Ὅσιος Ἰάσιμος ὁ Θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἀλλ' Ἰασίμου καὶ μόνη κωφὴ κόνις — Ἰάσιμος.
»Νέμει νοσοῦσι τὴν ἰάσιμον χάριν.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόκτιστος ξίφει τελειοῦται.

»Θείοις σκεπασθεὶς πίστεως θείας ὅπλοις, — Θεόκτιστος.
»Γυμνοῖ τράχηλον Θεόκτιστος τῷ ξίφει.

*** Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωσὴφ Χαλεπλῆς, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχπϛ΄. ξίφει τελειοῦται.**

* »Τέμνου, Ἰωσήφ, ἀνδρικῶς διὰ ξίφους, — * Ἰωσήφ.
»Καὶ ἐκ Θεοῦ στέφανον ἄφθαρτον δέχου (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ε΄. τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

»Χαίρω σκότει δοθεῖσα φρουρᾶς Ἀγάθη, — Ἀγάθη.
»Μισοῦσα καὶ φῶς, εἰ πλάνων ὄψεις βλέπω.
»Πέμπτῃ ἐν φυλακῇ Ἀγάθη θάνεν εἶδος ἀρίστη.

Αὕτη ἦτον ἐκ Πανόρμου τῆς Σικελίας, διαλάμπουσα μὲν μὲ ὡραιότητα καὶ ἀφθορίαν σώματος, καὶ μὲ κάλλος ψυχῆς, πλουσιωτάτη δὲ καὶ πλήρης σωματικῶν ἀγαθῶν, κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σνά. Αὕτη λοιπὸν καθὸ Χριστιανή, προσεφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα Κυντιανόν, καὶ πρῶτον μὲν παραδίδοται εἰς ἄλλην τινὰ γυναῖκα ἄπιστον, Ἀφροδισίαν ὀνόματι, μὲ σκοπόν, ἵνα ἐκείνη διὰ τῶν παρακινήσεών της μεταθέσῃ τὴν Ἁγίαν ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ Πίστεως· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἁγία ἐκράτει δυνατῶς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἐπεθύμει μᾶλλον νὰ ἀποθάνῃ μὲ μαρτυρικὸν θάνατον, διὰ τοῦτο δέρουσιν αὐτὴν καθ' ὑπερβολὴν καὶ κόπτουσι τὸν μαστόν της, τὸν ὁποῖον κατέστησεν ὑγιᾶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος φανεὶς εἰς αὐτὴν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἔπειτα σύρουσιν αὐτὴν ἐπάνω εἰς τοῦβλα, καὶ διὰ πυρὸς αὐτὴν κατακαίουσι, καὶ εἶτα τὴν ῥίπτουσιν ἐν τῇ φυλακῇ, ὅπου παρέδωκεν ἡ μακαρία τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεοῦ (2). (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον, τοῦτον δὲ ἑλληνιστὶ συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Βασιλεύοντος Δεκίου», σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ ἐν τῷ Σκοπέλῳ, ἤτοι τοῦ ἐξ Ἀντιοχείας.

»Στενὴν ὁδεύσας Θεοδόσιος τρίβον, — Θεοδόσιος.
»Τὴν εὐρύχωρον τῆς Ἐδὲμ πατεῖ τρίβον.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὁ ἀσκητής, ἄλλος εἶναι ἀπὸ τὸν Κοινοβιάρ-

εὑρισκομένη παρὰ τὴν ὑπώρειαν τοῦ ὄρους Ταύρου τοῦ Κιλικίου, τετιμημένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου, ὑπὸ τὸν Ἀναζάρβου Μητροπολίτην, ἥ τις ὕστερον ὠνομάσθη Νερωνιάς.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Περὶ τῆς Ἁγίας ταύτης παρθένου Ἀγάθης λέγει ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος ἐν τῷ β΄. βιβλίῳ τοῦ Κεκραγαρίου, ἤτοι ἐν κεφαλαίῳ κϐ΄. τῶν Μονολογίων, ὅπου ἀναφέρει, ὅτι ἡ Θεία γλυκύτης ἅπασαν τὴν παροῦσαν τοῦ κόσμου πικρίαν ἀνταναιρεῖ. Τί δὲ λέγει περὶ αὐτῆς; «Ταύτης σου τῆς ὑπεραφράστου γλυκύ»τητος, Κύριε, κἀκείνη ἀπεγεύσατο ἡ παρθένος (ἡ »Ἀγάθη αὐτὴ δηλαδή), ἣν ἀναγινώσκομεν χαίρουσάν »τε καὶ μεγαλοφρονοῦσαν ἀπελθεῖν εἰς τὸ δεσμωτή»ριον, ὡς δὴ κεκλημένην πρὸς ἑστίασιν.» Σημειῶσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδούλης, διότι τοῦτο προεγράφη εἰς τὴν δεκάτην ὀγδόην τοῦ Ἰανουαρίου.

χην, διότι οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀντιοχείας, υἱὸς ὢν γονέων ὀνομαστῶν. Ἀκούσας δέ ποτε προσεκτικῶς τὴν δεσποτικὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, ἀφῆκεν οἰκίαν καὶ πλοῦτον, καὶ εὐγένειαν, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ κόσμου χαροποιά, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τόπους δασεῖς καὶ δενδρώδεις, καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀποκλίνοντας (1)· καὶ κτίσας ἐκεῖ κελλίον μικρότατον μετεχειρίζετο τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, ἐνδεδυμένος μὲν φορέματα τρίχινα, φορῶν δὲ ἔσωθεν σίδηρα βαρέα, ἓν εἰς τὸν λαιμόν, ἄλλο εἰς τὴν ὀσφὺν, καὶ δύο εἰς τὰς δύο του χεῖρας. Καταγινόμενος δὲ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὸ ἐργόχειρον, ἐκοίμιζε μὲ αὐτὰ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, ἐπιθυμίαν δηλαδὴ καὶ ὑπερηφάνειαν, καὶ τὰ λοιπά· εἰργάζετο δὲ, ποτὲ μὲν κατασκευάζων σπυρίδας, ποτὲ δὲ καλλιεργῶν ὀλίγους ἀγροὺς εἰς τὸ λαγκάδιον, τοὺς ὁποίους σπείρων, καὶ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκεῖθεν ποριζόμενος, ἐτρέφετο αὐτὸς καὶ ὅσοι ξένοι ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

Οὗτος εἶχεν ἀτημελῆ καὶ ἄλουστον τὴν κόμην του, ἡ ὁποία ἔφθανε μέχρι τῶν ποδῶν του, ἐπειδὴ δὲ καθ' ὅσον προὐχώρει ὁ καιρὸς, τοσοῦτον ηὔξανε πανταχοῦ τὸ ὄνομα καὶ ἡ φήμη του, καὶ ἐκ τούτου παρεκινοῦντο πολλοὶ καὶ προσέτρεχον εἰς αὐτὸν, ἀγαπῶντες νὰ μιμῶνται τὴν ζωήν του, διὰ τοῦτο δεχόμενος αὐτοὺς ὁ Ὅσιος, κατέστησε τὴν ἔρημον ἐκείνην ἄλλην σχεδὸν πόλιν οὐράνιον. Μίαν φορὰν ὑπῆγαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη Ἀγαρηνοὶ (2), οἱ ὁποῖοι ὅμως οὐδὲν κακὸν προὐξένησαν, διότι εὐλαβηθέντες τὸν μακάριον τοῦτον Θεοδόσιον, ἀνεχώρησαν εἰρηνικῶς. Πλὴν διὰ τὰς ἐπιδρομὰς αὐτῶν ἀφῆκε τὴν ἔρημον ὁ Ὅσιος, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του Ἀντιόχειαν, ἔνθα κτίσας μικρὰν καλύβην, μετά τινων ἄλλων ἀδελφῶν, εἰργάζετο τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν, ἔλεγε δὲ εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ· Καίτοι, ἀδελφοί, μᾶς εὐλαβήθησαν οἱ Ἀγαρηνοὶ καὶ δὲν μᾶς ἔβλαψαν, ὅμως εἶναι γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι πρέπει νὰ δίδωμεν τόπον εἰς τὴν ὀργὴν, διότι καὶ ὁ Κύριος φεύγων τὸν Ἡρώδην, διὰ τούτου μᾶς ἐδίδαξε νὰ φεύγωμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς κινδύνους, ἀλλὰ καὶ ἐδιδάχθημεν νὰ μὴ ῥίπτωμεν τὸν ἑαυτόν μας εἰς πειρασμούς. Κατὰ τί δὲ μᾶς ἐμποδίζει ἡ πατρὶς ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, ἐὰν ἡμεῖς προσέχωμεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας; κατ' οὐδὲν βεβαίως. Οὕτω λοιπὸν πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, καὶ ὀλίγον καιρὸν ζήσας εἰς τὴν πατρίδα του, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (3).

Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Πολύευκτος ὁ νέος, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (4).

☩ »Εὐκτοῦ τέλους ἔτυχες ποιμὴν Κυρίου, Πολύευκτος.
»Φερωνυμήσας πράγμασιν, θεηγόρε.

(1) Ἤτοι εἰς τὰ ὄρη τῆς Ῥώσου, ἥ τις εἶναι πόλις τῆς Κιλικίας κατὰ τὸν Θεοδώριτον, διότι οὗτος εἶναι ὁ γράφων πλατύτερον τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας του, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἠρανίσθη.

(2) Ὁ Θεοδώριτος δὲν ὀνομάζει αὐτοὺς Ἀγαρηνοὺς, ἀλλὰ λέγει, ὅτι αὐτοὶ πάλαι μὲν ὠνομάζοντο Σόλυμοι, νῦν δὲ ὀνομάζονται Ἴσαυροι.

(3) Προστίθησι δὲ καὶ ταῦτα ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἡ κόμη τοῦ Ὁσίου τούτου ἦτο μακρυτέρα καὶ ἀπὸ τοὺς πόδας του, ὅθεν καὶ ἔδενεν αὐτὴν εἰς τὴν ὀσφύν του· καὶ ὅτι ὄχι μόνον αὐτὸς εἰργάζετο, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἀδελφοὺς ἐδίδασκε, νὰ ἑνόνωσι μὲ τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς καὶ τοὺς ἱδρῶτας τοῦ σώματος, ἐπειδὴ ἄτοπον εἶναι, οἱ μὲν κοσμικοὶ νὰ κοπιάζωσι καὶ νὰ ἐργάζωνται ὅπως διατρέφωσι τέκνα καὶ συζύγους, καὶ νὰ πληρόνωσι φόρους, καὶ νὰ προσφέρωσι εἰς τὸν Θεὸν ἀπαρχὰς, καὶ πρὸς τούτοις νὰ ἐλεῶσι τοὺς πτωχοὺς, οἱ δὲ Μοναχοὶ νὰ μὴ πορίζωνται τὰ χρειώδη τῆς ζωῆς ἐκ τοῦ κόπου των, καὶ μάλιστα ἐν ᾧ μεταχειρίζονται φαγητὰ καὶ φορέματα εὐτελῆ, ἀλλὰ νὰ κάθηνται ἀργοὶ, καὶ νὰ λαμβάνωσι τὰ χρειώδη ἐκ χειρῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Διηγεῖται δὲ πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος ἐκτύπησε μὲ τὴν ῥάβδον του πέτραν σκληρὰν ἥ τις, ὢ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἀνέβλυσεν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον δι' ὑδραγωγίου ἔφερεν εἰς τὸ Μοναστήριόν του· καὶ ὅτι τὸ Λείψανον τούτου ἐτέθη μετὰ θάνατον ἐντὸς θήκης, ὁμοῦ μὲ τὸ Λείψανον τοῦ Ὁσίου Ἀφραάτου, ὅς τις ἑορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην τοῦ Ἰανουαρίου.

(4) Ὁ Πολύευκτος οὗτος φαίνεται ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Βασιλέων Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, τοῦ υἱοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου Ῥωμανοῦ ἐν ἔτει 959. ὅς τις ἦτον εὐνοῦχος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διέπρεπε μὲ λόγον καὶ ἀρετήν· Μοναχὸς δὲ ὢν πρότερον, ἐχειροτονήθη ὕστερον Κωνσταντι-

* Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀντωνίου Ἀθηναίου, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσαντος διὰ ξίφους, κατὰ τὸ ἔτος ͵αψοδ'.

» Σφαγεὶς ὁ Ἀντώνιος ὥσπερ ἡ ὄϊς, * Ἀντώνιος.
» Χριστῷ παρέστη ἀκολουθῶν ὡς ὄϊς (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ς'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βουκόλου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

» Σμύρνης ὁ ποιμὴν Βουκόλος θυηπόλος, Βουκόλος.
» Ἄγρυπνός ἐστι καὶ θανὼν ποίμνης φύλαξ.
* » Ἀγλαὸν ἠελίοιο φάος λίπε Βουκόλος ἕκτῃ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καθαρίσας τὸν ἑαυτόν του, ἔγινε κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὅθεν εὑρὼν αὐτὸν δόκιμον καὶ ἄξιον ὁ πανεύφημος καὶ ἠγαπημένος τῷ Χριστῷ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον καὶ Ποιμένα τῆς ἐν Σμύρνῃ Ἐκκλησίας. Ὁ Θεῖος λοιπὸν οὗτος Ἱεράρχης ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτιζόμενος, ἐφώτιζε καὶ αὐτὸς τοὺς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας εὑρισκομένους Ἕλληνας, καὶ διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ἐποίει αὐτοὺς υἱοὺς φωτὸς καὶ ἡμέρας, ἐλευθερόνων αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀνημέρων θηρίων, ἤτοι ἀπὸ τῶν ἀγρίων καὶ σκοτεινῶν Δαιμόνων. Μέλλων δὲ ὁ Ἅγιος νὰ ἀποδημήσῃ πρὸς Κύριον, ἐχειροτόνησε τὸν Ἅγιον Πολύκαρπον διάδοχον εἰς τὴν αὐτὴν μεγαλόπολιν Σμύρνην, καὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον αὐτὸν κατέστησε τῶν λογικῶν προβάτων, καὶ οὕτως ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὅταν δὲ ἐνεταφιάσθη τὸ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον, ἔκαμεν ὁ Θεὸς νὰ βλαστήσῃ ἐκ τοῦ τάφου του δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐχάριζε καὶ χαρίζει ἕως τὴν σήμερον διαφόρους ἰατρείας εἰς τοὺς προστρέχοντας αὐτῷ μετὰ πίστεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Ἐμέσῃ.

» Χριστὸς τέτρηται χεῖρας ἥλοις καὶ πόδας, Ἰουλιανός.
» Ἰουλιανὸς προστίθησι καὶ κάραν.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν Ἔμεσαν πόλιν τῆς Κοίλης Συρίας, εὐσεβὴς πρὸς τὸν Θεόν, νέος τὴν ἡλικίαν, καὶ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων. Ὅταν δὲ συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης Ἰουλιανός, καὶ ὁ Διάκονος Λουκᾶς, καὶ ὁ Ἀναγνώστης Μώκιος (2), κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Νουμεριανοῦ ἐν ἔτει σπδ'. καὶ κατεδικάσθησαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ δοθῶσι φαγητὸν εἰς τὰ θηρία, ὁ Ἅγιος οὗτος Ἰουλιανὸς βλέπων αὐτοὺς ἀπαγομένους εἰς τὰ θηρία, ἐπόνεσεν ἐγκαρδίως· ὅθεν τρέξας καὶ φθάσας αὐτοὺς τοὺς ἠσπάσθη, διὸ ἐκρατήθη καὶ αὐτός, ἀφ' οὗ ἐκεῖνοι ἐθανατώθησαν. Ἐκάρφωσαν λοιπὸν τὴν κεφαλήν του, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας

νουπόλεως ἀπὸ τὸν Καισαρείας Βασίλειον, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἡρακλείας Νικηφόρος, ἁμαρτήσας κατὰ τοῦ Βασιλέως, ἐστερήθη τοῦ προνομίου τούτου, τοῦ νὰ χειροτονῇ δηλαδὴ τὸν Πατριάρχην. Ὅθεν καὶ κατηγορία ὄχι ὀλίγη προσήφθη, οὐ μόνον κατ' ἐκείνου ὁ ὁποῖος διέταξε τοῦτο, κατὰ τοῦ Βασιλέως δηλαδή, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Καισαρείας ὅς τις τὸν ἐχειροτόνησεν (ὅρα περὶ τούτου σελ. 352. τοῦ β'. τόμ. τοῦ Μελετίου). Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ προστίθεται, ὅτι ὁ Πολύευκτος οὗτος εἶναι ὁ νέος, διὰ τοῦτο λέγομεν, ὅτι ἴσως οὗτος εἶναι Πολύευκτος ὁ ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ, ἐν ἔτει 969. ὅς τις μετὰ τὴν ἀνάῤῥησιν τοῦ Τσιμισκῆ, ἔζησε μόνον τριακονταπέντε ἡμέρας, καὶ ὅρα σελ. 367. τοῦ 6'. τόμ. τοῦ Μελετίου.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Οὗτοι ἑορτάζονται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην τοῦ Ἰανουαρίου.

του, οὕτω δὲ καρφωμένος ὢν ὁ τρισόλβιος, ἐπλαγίασεν ἐντὸς σπηλαίου, καὶ ἐκεῖ παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φαύστης καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Εὐϊλασίου καὶ Μαξίμου.

»Τρεῖς Μάρτυρες πάσχουσιν ἰχθύων πάθος, Φαῦστα.
»Κοινῇ τυχόντες ὀργάνου τοῦ τηγάνου. Εὐϊλάσιος.
Μάξιμος.

Αὕτη ἡ Ἁγία Φαῦστα ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σηθ'. καταγομένη ἀπὸ τὴν Κύζικον, θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων, μετὰ τὸν θάνατον τῶν ὁποίων ἔμεινε κάτοχος πολλοῦ πλούτου καὶ περιουσίας. Πλὴν οὔτε ἡ νεαρὰ ἡλικία της, οὔτε ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, ἐδυνήθησαν νὰ τὴν χωρίσωσιν ἀπὸ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ καλὰ ἔργα, διότι ἐσχόλαζεν ἡ μακαρία καὶ παρέδωκεν ἑαυτὴν εἰς τὴν ἀφθορίαν καὶ παρθενίαν, εἰς τὴν νηστείαν καὶ εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φήμη αὐτῆς ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως, ἐστάλη πρὸς αὐτὴν ἀνήρ τις περιφανὴς τῆς Συγκλήτου, Εὐϊλάσιος ὀνόματι, παραγγελθεὶς, ἢ νὰ πείσῃ αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς, ἢ, ἐὰν δὲν πεισθῇ, νὰ τὴν πνίξῃ ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Πορευθεὶς λοιπὸν ὁ Εὐϊλάσιος, ἐδοκίμασε τὴν Ἁγίαν διὰ πάσης δοκιμῆς βασάνων, καὶ ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὴν, ὅτι ἔμεινεν ἀβλαβὴς ἀπέναντι ὅλων τῶν βασάνων διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐτέλεσε διάφορα θαύματα, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἀποστέλλεται ἄλλος Ἄρχων παρὰ τοῦ Βασιλέως, Μάξιμος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος διὰ πικρῶν βασάνων ἐτιμώρησε καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ τὸν Εὐϊλάσιον· βλέπων δὲ τὰς θαυματουργίας, ὅσας ἐποίησεν ἡ Ἁγία διὰ τῆς προσευχῆς της, ἐπίστευσε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ ἐκείνῳ τηγανίῳ τὸ ὁποῖον ἡτοίμασεν ἵνα βάλῃ καὶ τοὺς δύο Ἁγίους, ἐν αὐτῷ τῷ ἰδίῳ ἐτέθη καὶ αὐτὸς μετ' ἐκείνων, κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλέως, καὶ οὕτως ὁμοῦ καὶ οἱ τρεῖς ἔλαβον τὸ τέλος τοῦ Μαρτυρίου καὶ τοὺς τοῦ Μαρτυρίου στεφάνους. (Τὸ κατὰ πλάτος Μαρτύριον αὐτῶν ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

* Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φαύστου, Βασιλείου καὶ Σιλουανοῦ, καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς Δαρείου. * Φαῦστος.

* »Τριῶν συνάθλων ἓν διὰ ξίφους τέλος, * Βασίλειος.
»Οἳ τὸν Θεὸν φρονοῦσιν ἕν τε καὶ τρία. * Σιλουανός.

* Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φωτίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ Προφητείῳ (ἤτοι ἐν τῷ Ναῷ) τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Ἡρεμίας (2).

* »Θνήσκων Φώτιος, οὐ ταράττομαι λέγει, * Φώτιος.
»Πρὸς τὴν τελευτὴν ὢν προητοιμασμένος.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαρσανουφίου.

* »Ἐκ γῆς συνέστη σῶμα Βαρσανουφίου, * Βαρσανούφιος.
»Καὶ γῆν ὑπῆλθε, τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

(1) Τὸ ἑλληνικὸν Μαρτύριον αὐτῶν εὑρίσκεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν.»

(2) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἱερὸς οὗτος Φώτιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοφίλου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει 829. τοῦ ὁποίου ἔγινε Πρωτοσπαθάριος καὶ Πρωτοασηκρῆτις, καὶ προέδρευε τῆς συγκλήτου καὶ Βασιλικῆς Βουλῆς, κατὰ τὸν Διάκονον Ἰωάννην τὸν συγγράψαντα τὸν Βίον τοῦ Ἁγίου Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου. Τόσην δὲ δύναμιν εἶχεν εἰς τὴν γραμματικὴν, ποιητικὴν, ῥητορικήν τε καὶ φιλοσοφίαν, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὴν ἰατρικὴν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐξωτερικὴν ἐπιστήμην, ὥστε ὄχι μόνον ἄλλος τοιοῦτος δὲν εὑρίσκετο ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς παλαιοῖς συνηριθμεῖτο, καθὼς Νικήτας ὁ Παφλαγονίας μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ Βίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, καίτοι ἦτον ἐχθρός του. Ψηφισθεὶς λοιπὸν οὗτος ὑφ' ὅλου τοῦ κλήρου (πλὴν πέντε μόνον), ἔγινεν ὑπὸ Γρηγορίου Ἐπισκόπου Συρακούσης τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ Μοναχὸς, τῇ δευτέρᾳ Ἀναγνώστης, τῇ τρίτῃ Ὑποδιάκονος, τῇ τετάρτῃ Διάκονος, τῇ πέμπτῃ Πρεσβύτερος, καὶ τῇ ἕκτῃ, ἤ τις

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Προφήτου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Βαρσανουφίου.

»Δίκαιόν ἐστιν, ὦ Ἰωάννη, ἅμα
»Τάττειν σε ὧδε τῷ φίλῳ διδασκάλῳ (1). * Ἰωάννης.

* Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης, ὁ ἐν Λυκῷ τῇ πόλει, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

»Τὸν ἐν Λυκῷ δὲ ποῦ Ἰωάννην θέμις
»Τάττειν, ὅτι μὴ ὧδ' Ἰωάννῃ ἅμα; * Ἰωάννης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ζ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου Ἐπισκόπου Λαμψάκου.

»Ἀφῆκε τὸν χοῦν Παρθένιος Λαμψάκῳ, Παρθένιος.
»Λαμπτῆρα πυρσεύοντα φῶς αὐτῇ μέγα.
»Παρθένιος κατέδαρθε λαχὼν μακρὸν ἑβδόμῃ ὕπνον.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τιή. υἱὸς Χριστοφόρου Διακόνου τῆς ἐν Μελιτοπόλει Ἐκκλησίας, καὶ ἦτο μὲν ἄπειρος γραμμάτων, ἐσπούδαζεν ὅμως νὰ μεταχειρίζηται ὅλην τὴν πρακτικὴν ἀρετήν. Τῆς ἀρετῆς δὲ ταύτης ὡς προκάλυμμα καὶ σκέπασμα εἶχε τὴν ἁλιευτικὴν τέχνην, διανέμων τοὺς ἰχθύας εἰς τοὺς ζητοῦντας· τόση δὲ πολλὴ ἦτον ἡ κρυπτομένη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ μακαρίου τούτου εὐσέβεια καὶ ἀρετή, ὥστε χάριν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ νὰ διώκῃ Δαιμόνια, καὶ νὰ ἰατρεύῃ πᾶσαν ἀσθένειαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπεμελήθη καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, τότε ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς ὑπὸ Φιλίππου Ἐπισκόπου Μελιτοπόλεως, χειροτονηθεὶς ἔπειτα καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Λαμψάκου ὑπὸ Ἀχιλλίου τοῦ Μητροπολίτου Κυζίκου. Ὅθεν ἔκτοτε ἐτέλει πλεῖστα θαύματα, διότι αὐτὸς ἰάτρευσε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐτυφλώθη ὑπὸ ταύρου· αὐτὸς ἠλευθέρωσε μὲ μόνον τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ γυναῖκα τινὰ ἀπὸ τὸ πάθος τὸ λεγόμενον καρκίνον· αὐτὸς ἐνέκρωσε μὲ μόνον τὸ φύσημά του τὸν κύνα ἐκεῖνον, ὅς τις ἐλύσσασε καὶ ἐδάγκασεν αὐτόν· αὐτὸς ἀνέστησε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅς τις κατεπατήθη ὑπὸ ἁμάξης καὶ ἐσχίσθη ἡ κοιλία του· αὐτὸς ἐδίωξε τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ ἐπιτρόπου· αὐτὸς ἔκαμε τοὺς βαφεῖς νὰ ἐνεργῶσιν ἐλευθέρως τὰ τῆς βαφικῆς τέχνης των, ἀποδιώξας τὸν ἐκεῖ ἐμφωλεύοντα Δαίμονα· καὶ ἐν βραχυλογίᾳ ὁ Ἅγιος οὗτος πολλὰ τοιαῦτα θαυμάσια ποιήσας, καὶ προειπὼν διὰ τὰ μέλλοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (3)

ἦτον ἡ κέ. τοῦ Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ἑορτάζομεν τὰ Γενέθλια τοῦ Κυρίου, ἔγινεν Ἐπίσκοπος, ἐν ἔτει 858. καὶ οὕτως ἐκβληθέντος τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, ἔγινεν οὗτος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἂν καὶ ἀκουσίως. Ψεύδεται ἄρα ὁ Νεοκαισαρείας Στυλιανός, γράφων πρὸς Στέφανον, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔγινε καὶ Πρεσβύτερος καὶ Ἐπίσκοπος· ὁμοίως καὶ ὁ Σμύρνης Μητροφάνης, καὶ ὁ Παφλαγονίας Νικήτας, καὶ ὁ Θεόγνωστος, οἱ πολλὰ κατὰ τοῦ ἁγιωτάτου Φωτίου τούτου γράψαντες· ὁμοίως καὶ ὁ Βαρώνιος ὁ λέγων, ὅτι ὁ Φώτιος ἦτον εὐνοῦχος, ἀρυόμενος τοῦτο ἀπατηλῶς ἔκ τινος ἐπιστολῆς Ἰωάννου Σακελλαρίου, διότι ὁ Ἰωάννης οὗτος δὲν ἔγραψεν πρὸς τὸν Φώτιον, ἀλλ' ὁ Φώτιος πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅρα σελ. 274. τοῦ β'. τόμ. τοῦ Μελετίου, καὶ εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ Σοφίᾳ συστάσης Συνόδου ἐπὶ τοῦ ἁγιωτάτου Φωτίου, ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ.

(1) Σημειοῦμεν, ὅτι ὁ Ἅγιος Βαρσανούφιος οὗτος σὺν Ἰωάννῃ τῷ ἐπικαλουμένῳ Προφήτῃ καὶ μαθητῇ αὐτοῦ, ἔχουσι βίβλον ἀξιόλογον, πολλὰς ἐρωτήσεις περιέχουσαν, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς μὲν λύονται ὑπὸ τοῦ ἑνός, τινὲς δὲ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου. Ἡ βίβλος αὕτη ἐτυπώθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1816.

(2) Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου εἰς τὸ Ἐκλόγιον.

(3) Τοῦ Ἁγίου τούτου Παρθενίου τὴν Ἀκολουθίαν ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, προσθέσασα καὶ νέ-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ τοῦ ἐν τῷ Στειρίῳ ὄρει τῆς Ἑλλάδος.

»Ἔπλησε Λουκᾶς θαυμάτων τὴν Ἑλλάδα, — Λουκᾶς.
»Ὃς οὐδὲ νεκρὸς παύεται τῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Λουκᾶς ἦτο γέννημα καὶ ἐντρύφημα τῆς Ἑλλάδος, οἱ δὲ τούτου πρόγονοι κατήγοντο μὲν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, μὴ ὑποφέροντες δὲ τὰς συνεχεῖς καταδρομὰς τῶν Ἀγαρηνῶν, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πατρίδος των, καὶ μετῴκησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰ μέρη τῆς Φωκίδος, τοῦ νῦν λεγομένου Σάλωνος, ἐν κώμῃ τινὶ Καστόριον καλουμένῃ, ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ μακάριος Λουκᾶς ἐν ἔτει ϡλ'. Οὗτος λοιπὸν παιδιόθεν ἀπέσχεν ὄχι μόνον κρέατος, ἀλλὰ καὶ ὠῶν καὶ τυροῦ, φαγητὸν δὲ καὶ ποτόν του ἦτο κρίθινος ἄρτος μετὰ ὀσπρίων καὶ ὕδωρ. Πλὴν μολονότι ὁ ἀοίδιμος κατεξήραινε τὸ σῶμά του διὰ πάσης κακοπαθείας καὶ σκληραγωγίας, ἐνόμιζεν ὅμως τρυφὴν καὶ χορτασμόν του, τὸ νὰ τρέφῃ τοὺς πεινῶντας καὶ νὰ ἐνδύῃ τοὺς γυμνητεύοντας· ὅθεν πολλάκις ἔδιδε καὶ τὸ ἔνδυμά του εἰς τοὺς πτωχούς, αὐτὸς δὲ ἐπανήρχετο γυμνὸς εἰς τὸν οἶκόν του. Ὅτε δὲ προσηύχετο πρὸς τὸν Θεόν, ὑψοῦντο οἱ πόδες του ὑπεράνω τῆς γῆς ἕως μίαν πῆχυν, καὶ ἵσταντο εἰς τὸν ἀέρα μετέωροι.

Μοναχὸς δὲ γενόμενος, δὲν δύναταί τις νὰ διηγηθῇ, πόσην ἐγκράτειαν καὶ πόσην κακοπάθειαν μετεχειρίζετο ὁ τρισόλβιος· διατρέξας δὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς παραθαλασσίους τόπους, ἔγινεν εἰς πολλοὺς αἴτιος σωτηρίας διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθέντων θαυμάτων. Ὕστερον ἀφίνων τὰς περιηγήσεις τῶν τόπων, μετέβη εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Στείριον, καὶ ἀφ' οὗ διῆλθεν ἐκεῖ ἑπτὰ ἔτη, προεῖπεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητάς του, ὅτι μέλλει νὰ ἀποθάνῃ, καὶ οὕτως ἐτελειώθη, παραδοὺς ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχήν του εἰς τὸν Κύριον (1).

Μνήμη τῶν Ἁγίων χιλίων τριῶν Μαρτύρων, τῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυρησάντων.

»Πλῆθος βροτῶν πρὸς τρισὶν ὄντων χιλίων, — Μάρτυρες
»Ξίφει θανεῖν εἵλοντο τοῦ Χριστοῦ χάριν. — χίλιοι τρεῖς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἦσαν ὑπηρέται τῶν τεσσάρων Προτικτόρων ἐκείνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκρατήθη ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Ἀλεξανδρείας καὶ ἀπεκεφαλίσθη διὰ Βασιλικῆς προσταγῆς (2)· ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσεν ὁ ῥηθεὶς Ἅγιος Πέτρος, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι Προτίκτορες μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας των καὶ ἐμαρτύρησαν. Τότε καὶ οἱ τούτων ὑπηρέται ἀνάψαντες ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς πίστεως, προσῆλθον αὐτόκλητοι εἰς τὸν Βασιλέα Διοκλητιανόν, εὑρισκόμενον ἐν Νικομηδείᾳ, μετὰ τῶν γυναικῶν των καὶ παίδων, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν θηλαζόντων νηπίων των, τὸν ἀριθμὸν ὄντες χίλιοι τρεῖς· ὁμολογήσαντες δὲ ὅτι εἶναι Χριστιανοί, καὶ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, κατεκόπησαν μὲ ξίφη ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ στρατεύματος, καὶ οὕτως ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι ἓξ Μάρτυρες οἱ ἐκ Φρυγίας καταγόμενοι πυρὶ τελειοῦνται.

»Μὴ τὴν πυρὸς φρίξαντες ἰσχὺν ἓξ Φρύγες, — Μάρτυρες
»Τῇ τῶν Φρυγῶν γῇ πύργος εἰσὶν ἰσχύος. — ἕξ.

ον Κανόνα. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς αὐτοῦ Βίος σώζεται ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων, οὗ ἡ ἀρχή· «Τὰ κατὰ τὸν μέγαν Παρθένιον».

(1) Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον, ὃν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία μετέφρασεν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ, τὸν ὁποῖον κάλλιστα καὶ γλαφυρώτατα συνέγραψεν ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Οὐ χρόνος ἦν ἀληθῶς». Τούτου τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ ἡ ᾀσματικὴ Ἀκολουθία εἶναι ἀναπεπληρωμένη, ἔχει δὲ οὗτος καὶ ὀκτωήχους Κανόνας, τὰ ὁποῖα ὅλα εὑρίσκονται ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ Μοναστηρίῳ, οὗ τινος ἡ Ἐκκλησία φημίζεται παρὰ πάντων διὰ τὴν ὡραιότητά της, καὶ μάλιστα διὰ τὰ θαυμαστὰ καὶ πορφυρᾶ μάρμαρα, καὶ τὰς πολλὰς στήλας, μὲ τὰς ὁποίας εἶναι ᾠκοδομημένη.

(2) Ὅρα τὸν Βίον τούτου τοῦ Ἁγίου Πέτρου, τὸν κατὰ πλάτος, εἰς τὸ Ἐκλόγιον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Νοεμβρίου, ὅτε καὶ ἑορτάζεται.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀπρίωνος Ἐπισκόπου Κύπρου.

* »Χριστὸς καλεῖ σε, σπεῦσον Ἀπρίων, ἴθι, * Ἀπρίων.
»Πρὸς τὰ βραβεῖα τῆς ἄνω κληρουχίας.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Μονοβάτοις ἀγωνισαμένου.

* »Ἀγῶνα τὸν μέγιστον ἀνύσας Πέτρος, Πέτρος.
»Ἐν Οὐρανοῖς εἴληφε πάντιμον στέφος.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοπέμπτου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

* »Καλῶς ἀθλήσας Θεόπεμπτος γεννάδας, Θεόπεμπτος.
»Σὺν τοῖς ἑαυτοῦ τὰ βραβεῖα λαμβάνει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Η'. τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

»Ὢν Θεόδωρος ἀξίαν στρατηλάτης, Θεόδωρος.
»Ὑπῆρξε τμηθεὶς καὶ Θεοῦ στρατηλάτης.
»Ὄμβριμον ὀγδοάτῃ Θεοδώρου αὐχένα κόψαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Λικινίου, ἐν ἔτει τκ'. καταγόμενος μὲν ἀπὸ τὰ Εὐχάϊτα, τὰ ὁποῖα κοινῶς λέγονται Ἐφλεὲμ, κείμενα ἐν τῇ Γαλατίᾳ, κατοικῶν δὲ εἰς τὴν Ἡράκλειαν, τὴν εὑρισκομένην ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Οὗτος λοιπὸν ὑπερέβαλε τοὺς πολλοὺς τόσον κατὰ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς καὶ τὴν εὐμορφίαν τοῦ σώματος, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων, διὸ καὶ ὅλοι ἐφιλοτιμοῦντο νὰ ἀποκτήσωσι τὴν φιλίαν του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Βασιλεὺς Λικίνιος πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα εἶχε νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, καίτοι ἤκουσεν, ὅτι ἦτο Χριστιανὸς, καὶ ὅτι βδελύσσεται καὶ μισεῖ τοὺς λεγομένους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου θεούς.

Ὅθεν τούτου ἕνεκα ἀπέστειλεν ἐκ τῆς Νικομηδείας ἐπὶ τούτῳ ἀξιωματικούς του τινὰς, τοὺς ὁποίους προσέταξε νὰ φέρωσι τὸν Ἅγιον μετὰ τιμῶν εἰς αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἐμήνυσε διὰ τῶν ἰδίων ἀπεσταλμένων εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος πρέπει μᾶλλον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἡράκλειαν, ὁμοῦ μὲ τοὺς μεγαλειτέρους του θεοὺς, καὶ διὰ ἄλλας αἰτίας, καὶ χάριν ὑποθέσεών τινων δημοσίων, εὐθὺς ὁ Βασιλεὺς λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς θεούς του, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἡράκλειαν. Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος ἐπροθυμοποιήθη καὶ ἐνεδυναμώθη εἰς τὸ Μαρτύριον μὲ ὀπτασίας νυκτερινὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπέμφθησαν εἰς αὐτὸν παρὰ Θεοῦ· ὅθεν ἅμα ἤκουσεν, ὅτι ὁ Λικίνιος, ἐπλησίασεν εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως, ἵππευσε, καὶ προϋπήντησεν αὐτὸν μετὰ τιμῶν, καθὼς ἔπρεπεν.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει, παρεκάλει τὸν Ἅγιον νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεούς· ὁ δὲ Μάρτυς ἐζήτησε νὰ λάβῃ αὐτοὺς ἵνα τοὺς λατρεύσῃ πρῶτον εἰς τὸν οἶκόν του, τοὺς ὁποίους καὶ λαβὼν ὁ Ἅγιος, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔθραυσεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς διένειμεν εἰς τοὺς πένητας. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, εἶπε Μαξέντιος ὁ Κομενταρήσιος πρὸς τὸν Βασιλέα, ὅτι εἶδε τὴν κεφαλὴν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος νὰ τὴν κρατῇ εἷς πτωχὸς καὶ νὰ τὴν περιφέρῃ εἰς τοὺς δρόμους. Τότε ἥρπασαν παρευθὺς οἱ δορυφόροι τοῦ Βασιλέως τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, καὶ πρῶτον μὲν ἐκδύουσιν αὐτὸν, καὶ τεντόνουσιν ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ σώματος, εἶτα δὲ δίδουσι μὲ βούνευρα εἰς μὲν τὴν ῥάχιν τοῦ ἀθλητοῦ ῥαβδισμοὺς ἑπτακοσίους, εἰς δὲ τὴν κοιλίαν του πεντήκοντα, καὶ τὸν λαιμὸν τοῦ Ἁγίου κτυπῶσι μὲ μολυβδίνας σφαίρας· ἔπειτα ξέουσιν αὐτὸν καὶ καίουσι μὲ λαμπάδας, ὕστερον δὲ τρίβουσι τὰς πληγωμένας καὶ κεκαυμένας σάρκας του μὲ τοῦβλα καὶ κεράμια, καὶ οὕτω τὸν ῥίπτουσιν ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ σφαλίζουσι τοὺς πόδας του εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, ἀφίνοντες αὐτὸν ἐκεῖ νῆστιν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

Μετὰ ταῦτα ἀπεφυλάκισαν αὐτὸν, καὶ ἐκάρφωσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς σταυρόν. Ἔπειτα, ὢ τῆς θηριώδους ἀπανθρωπίας! ἐπέρασαν εἰς τὸ παιδογόνον καὶ κρύφιον μέλος τοῦ Μάρτυρος περόνην, ἥτις ἔφθασε μέχρι τῶν ἐντοσθίων του, καὶ παιδία πέριξ ἱστάμενα, ἐτόξευον τὸν Ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐκ τῶν βελῶν ἐχύθησαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του· ἄλλοι δὲ κόπτοντες πλαγίως τὰ κεκρυμμένα του μόρια, ἀπέκοψαν ὁμοῦ καὶ τὰ σπερμογόνα του μέλη. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔμεινε καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἐνόμισεν ὁ Λικίνιος, ὅτι ἤδη ἀπέθανεν, πλὴν ἠπατᾶτο ὁ μάταιος· διότι ὁ Ἅγιος ἐλύθη ἐκ τῶν δεσμῶν ὑπὸ Θείου Ἀγγέλου, καὶ ὅλος ἔγινεν ὑγιὴς, ψάλλων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἔστειλεν ὁ Λικίνιος ἀνθρώπους, ἵνα λαβόντες τὸ σῶμά του ρίψωσιν αὐτὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι βλέποντες τὸν Ἅγιον ζῶντα καὶ ὑγιᾶ, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν ὄντες τὸν ἀριθμὸν ὀγδοηκονταπέντε, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίστευσαν καὶ ἄλλοι τριακόσιοι, τῶν ὁποίων ἦτο πρῶτος ὁ Ἀνθύπατος Κέστης, διότι καὶ οὗτοι ἀποσταλέντες ὅπως θανατώσωσι τοὺς πιστεύσαντας ὀγδοηκονταπέντε, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοί.

Βλέπων δὲ ὁ Λικίνιος, ὅτι ἡ πόλις ἦτο τεταραγμένη, προσέταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι τὸν Ἅγιον, πολλοὶ δὲ Χριστιανοὶ ἐκεῖ εὑρισκόμενοι, διεκώλυον τοὺς στρατιώτας· ἀλλ' ὁ Ἅγιος μόλις καθησυχάσας τοὺς Χριστιανοὺς, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἀνεκομίσθη ἐκ τῆς Ἡρακλείας εἰς τὰ Εὐχάϊτα, καὶ ἐτέθη εἰς τὸν πατρικὸν αὐτοῦ οἶκον, καθὼς ὁ Μάρτυς περὶ τούτου παρήγγειλεν εἰς τὸν ταχυγράφον του Αὔγαρον, ὁ ὁποῖος παρὼν εἰς τὸ Μαρτύριόν του, ἔγραψε τὰς κατὰ μέρος ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις τοῦ Ἁγίου, καὶ τὰ διάφορα εἴδη τῶν βασάνων ὅσας ἔλαβε, καὶ τὰς παρὰ Θεοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεις, ὧν ἠξιώθη (1). (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν πεζογράφον Δαμασκηνόν).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

»Ἵππους ἑώρας τοὺς Νόας, Ζαχαρία, Ζαχαρίας.
»Δι' ὧν πρὸς ὕψος Οὐρανῶν ἀφιππάσω.

Οὗτος ὁ Προφήτης Ζαχαρίας ἑρμηνεύεται μνήμη Θεοῦ· ἦτο δὲ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ ἐκ φυλῆς Λευὶ, καὶ ἐγεννήθη εἰς Γαλαάδ, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ τὴν ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίαν τῶν Ἑβραίων, προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν. Ἐκεῖ δὲ ἐν Βαβυλῶνι εὑρισκόμενος, πολλὰ ἐπροφήτευσεν εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλὰ τέρατα καὶ σημεῖα ἔδωκεν εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν προφητειῶν του. Οὗτος εἶπεν εἰς τὸν Ἀρχιερέα Ἰωσεδὲκ, ὅτι θέλει γεννήσει υἱὸν, καὶ ὅτι θέλει ἱερατεύσει εἰς τὸν Κύριον ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ· οὗτος εὐλόγησε καὶ τὸν Σαλαθιὴλ καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι θέλει γεννήσει υἱὸν, καὶ θέλει καλέσει τὸ ὄνομά του Ζοροβάβελ, ὅ ἐστι σπέρμα Βαβυλῶνος (διότι ζορὸ ἑρμηνεύεται σπέρμα, Βαβὲλ δὲ, Βαβυλών). Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Κύρου τοῦ Βασιλέως Περσῶν ἔδωκε σημεῖον παράδοξον διὰ τὸν Κροῖσον τὸν Βασιλέα τῆς Λυδίας, καὶ διὰ τὴν ἐκπόρθησιν καὶ τὸν ἀφανισμὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ διὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰσραήλ· ὁμοίως καὶ διὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῶν ἐθνῶν, καὶ διὰ τὴν μέχρι τέλους καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ Ναοῦ, καὶ ὅτι θὰ ἐκλείψωσιν οἱ Προφῆται ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας, καὶ θὰ ἀργήσωσιν οἱ Ἱερεῖς καὶ τὰ Σάββατα. Αὐτὸς καὶ διὰ τὴν διπλὴν μέλλουσαν κρίσιν (2) ἐ-

(1) Ἡ δὲ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου του ἑορτάζεται κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Ἰουνίου. Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Θεόδωρον ἐγκώμιον ἔπλεξεν Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδηνὸς, οὗ ἡ ἀρχή· «Τὸν τοῦ Θεοῦ δώρων ἐπώ»νυμον Μάρτυρα», ὅπερ μετέφρασεν εἰς τὸ ἁπλοῦν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, καὶ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐν Καρεαῖς κελλίον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς αὐτοῦ Βίος, εὑρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Λικινίῳ τῷ Βασιλεῖ».

(2) Ἴσως διπλῆ κρίσις ἐννοεῖται ἐδῶ ἡ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, διότι καὶ τὰ δύο ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει κριθήσονται. Σημείωσαι, ὅτι τὸ Λείψανον τοῦ Προφήτου τούτου Ζαχαρίου εὑρίσκετο εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναὸν τοῦ ἀδελφοθέου Ἰακώβου, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν Ἰουστῖνος ὁ Βασιλεὺς (σελ. 1152. τῆς Δωδεκαβίβλου.)

προφήτευσε, καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ προειπὼν, ἐκοιμήθη εἰς γῆρας βαθὺ, καὶ ἐτάφη παρὰ τῷ τάφῳ Ἀγγαίου τοῦ Προφήτου (1).

Αἱ Ἅγιαι Μάρτυρες Μάρθα καὶ Μαρία αἱ ἀδελφαὶ, σὺν τῷ Ὁσίῳ Λυκαρίωνι, ξίφει τελειοῦνται.

Εἰς τὴν Μάρθαν καὶ Μαρίαν.
»Ἅσπερ παρῆξεν εἰς τὸ φῶς γαστὴρ μία, Μάρθα.
»Μάρθαν, Μαρίαν, ἓν στερεῖ φωτὸς ξίφος. Μαρία.
Εἰς τὸν Λυκαρίωνα.
✻ »Διπλοῦν ἐδέξω, Λυκαρίων, τὸ στέφος, Λυκαρίων.
»Ὅσιος οἷα καὶ ἀθλητὴς Κυρίου.

Αὗται αἱ Ἅγιαι ἦσαν αὐτάδελφοι, ζῶσαι κατ' ἰδίαν, καὶ παρθενίαν μεταχειριζόμεναι. Διελθόντος δὲ κατὰ τύχην τοῦ Ἡγεμόνος ἐκ τῆς οἰκίας ὅπου αὗται κατῴκουν, προβᾶσαι ἐκ τοῦ παραθύρου, εἶπον, ὅτι εἶναι Χριστιαναὶ, καὶ ὁ μὲν Ἡγεμὼν λυπούμενος, ἐλεεινολόγει διὰ τὸν θάνατον τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ λάβωσιν ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, αἱ δὲ Ἅγιαι ἀνταπεκρίθησαν, ὅτι ὁ διὰ τὸν Χριστὸν θάνατος δὲν εἶναι θάνατος, ἀλλὰ ζωὴ, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τέλος· τοῦτο τὸ ἴδιον ὡμολόγησε καὶ ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Λυκαρίων, ὁ ὁποῖος ἦτο παῖς Μοναχὸς, καὶ σύντροφος τῶν Ἁγίων. Ὅθεν κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος καὶ οἱ τρεῖς ἐκαρφώθησαν εἰς τρεῖς σταυρούς· τελευταῖον δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν διὰ ξίφους ὑπὸ τῶν δημίων, καὶ οὕτω παρέδωκαν τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου (2).

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Νικηφόρος καὶ Στέφανος ξεσθέντες τελειοῦνται.

»Ξεσθεῖσι Νικηφόρῳ καὶ τῷ Στεφάνῳ, Νικηφόρος.
»Νικηφόρου στέφανος ἐπλάκη τέλους. Στέφανος.

*** Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλαδέλφου καὶ Πολυκάρπου.**

* »Ὑπῆρξεν ὄντως ἡ τελευτὴ τοῦ βίου * Φιλάδελφος.
»Καὶ Φιλαδέλφῳ καὶ Πολυκάρπῳ φίλη. * Πολύκαρπος.

*** Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου Ἐπισκόπου Πάφου.**

* »Πάφου πρόεδρος ἔνδον ἐκρύβη τάφου, * Μακάριος.
»Καὶ τ' ἄλλα Μακάριος, οὐ κλῆσιν μόνον.

*** Μνήμη τοῦ Ἁγίου Περγέτου.**

✻ »Πῶς ἂν παρέλθω ἀγέραστον Περγέτην, * Περγέτης.
»Σὺν τοῖς Ἁγίοις ὄντα κατειλεγμένον;

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὁ Ζαχαρίας οὗτος ἦτον υἱὸς Βαραχίου, καὶ ἐπροφήτευσεν ἐν τῷ ὀγδόῳ μηνὶ, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Βασιλέως Δαρείου· ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐν κεφαλαίῳ πρώτῳ τῆς αὐτοῦ προφητείας, ἡ ὁποία διαιρεῖται εἰς δεκατέσσαρα κεφάλαια. Ἦτο δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν ὁμῆλιξ μὲ τὸν Προφήτην Ἀγγαῖον, καὶ κατὰ τὸν βίον ὁμότροπος· τὰς προφητείας του δὲ προείρηκεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ πρὸ τοῦ Ἀγγαίου, καὶ μετὰ τὸν Ἀγγαῖον. Θαυμασίως δὲ ὁ Προφήτης οὗτος, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ διεσάφισεν, ὡς μαρτυρεῖ Ἀλέξανδρος ὁ Μαυροκορδάτος σελ. σπγ'. τῶν Ἰουδαϊκῶν. Ὁ γὰρ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ στέφανος, ὃν ἀναφέρει ἐν τῷ ς'. κεφαλ. τῇ μοναρχίᾳ τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ ἁρμόζει, τῇ συνεστώσῃ ἐξ Ἰουδαίων καὶ ἐθνῶν. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Προφήτης οὗτος ἠξιώθη μαρτυρικοῦ τέλους. Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ζαχαρίας οὗτος καὶ ὁ Ἀγγαῖος καὶ ὁ Μαλαχίας καλοῦνται Προφῆται τοῦ δευτέρου Ναοῦ, ὡς ἀκμάσαντες ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ὁ Ζοροβάβελ αὐτὸν ἔκτισεν, ὡς λέγει ὁ Κανόνικος Κλήμης ἐν τῇ ἀνασκευῇ τῆς τελευταίον διερμηνευθείσης Διαθήκης.

(2) Σημείωσαι, ὅτι τὸ ἐνταῦθα παρὰ τῷ Μηναίῳ κείμενον δίστιχον τοῦ ἁγίου Λυκαρίωνος εὑρίσκεται κατὰ τὴν ἑβδόμην τοῦ Ἰουνίου, ὅτε ἑορτάζεται ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λυκαρίων, καὶ γράφεται τὸ Συναξάριον αὐτοῦ· ἐκείνῳ γὰρ μᾶλλόν ἐστιν ἁρμόδιον, ἢ τούτῳ.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Θ'. τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

»Τὸν ἐκ παλαιοῦ κλητικὸν Νικηφόρον, Νικηφόρος.
»Τμηθέντα γνῶθι πρακτικὸν Νικηφόρον.
»Φασγάνῳ ἀμφ' ἐνάτῃ, Νικηφόρε, δειροτομήθης.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νικηφόρος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλλεριανοῦ καὶ Γαληνου τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει σξ'. ἰδιώτης κατὰ τὴν τύχην. Οὗτος λοιπὸν εἶχεν ὑπερβολικὴν φιλίαν μετά τινος Σαπρικίου Ἱερέως τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ὕστερον ἔκ τινος αἰτίας, ἢ μᾶλλον ἐξ ἐνεργείας διαβολικῆς, ἐμίσησε τὸν Ἅγιον, καὶ ἔγινε ἐχθρὸς αὐτοῦ ἀδιάλλακτος. Ὅθεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος πολλάκις μετεχειρίσθη μεσάζοντας καὶ ἔστειλε διαλλακτὰς εἰς αὐτὸν, ζητῶν συγχώρησιν, καὶ τὴν παλαιὰν φιλίαν ἀνακαλούμενος· ὁ Σαπρίκιος ὅμως δὲν ἤθελε τελείως νὰ συγχωρήσῃ τὸν φίλον του, ἀλλ' ἔτρεφε τὴν ἔχθραν καὶ τὴν μνησικακίαν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Συλληφθέντος δέ ποτε τοῦ Σαπρικίου ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὡς Χριστιανοῦ καὶ Ἱερέως τῶν Χριστιανῶν, καὶ φερομένου εἰς τὸ βασανιστήριον, ὁ Θεῖος Νικηφόρος ἔκρινε κατάλληλον τὸν καιρὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Σαπρίκιον ἀπὸ τῆς ἔχθρας, καὶ τρέξας ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, παρακαλῶν νὰ τὸν συγχωρήσῃ, μολονότι αὐτὸς ὁ εὐλογημένος δὲν ἦτο τῆς ἔχθρας ταύτης ὁ αἴτιος. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἰσηκούετο, πολλάκις τὸν προέφθανεν ὁ ἀοίδιμος καθ' ὁδὸν, καὶ ἔπιπτεν εἰς τοὺς πόδας του, ζητῶν συγχώρησιν· ὁ δὲ σαπρὸς Σαπρίκιος ἀδυσώπητος ἔμενε, καὶ νὰ καμφθῇ οὐκ ἐβούλετο.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐδοκίμασε πολλὰς βασάνους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν ἐπείσθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, τέλος πάντων κατεδικάσθη νὰ ἀποκεφαλισθῇ· ἐφέρετο λοιπὸν ὁ δυστυχὴς Σαπρίκιος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ ἐπλησίαζε νὰ λάβῃ τοῦ Μαρτυρίου τον στέφανον. Τότε ὁ καλὸς Νικηφόρος, φοβηθεὶς, μήπως τὸ Μαρτύριον τοῦ Σαπρικίου γίνῃ ἀπρόσδεκτον εἰς τὸν Θεὸν, διὰ τὸ πάθος τῆς ὀργῆς καὶ τῆς μνησικακίας του, πάντα τρόπον μετεχειρίζετο ὅπως τὸν καταπείσῃ νὰ διαλύσῃ τὴν ἔχθραν, ἵνα γίνῃ τὸ Μαρτύριόν του ἀκατηγόρητον· ὁ δὲ Σαπρίκιος οὐδὲ τότε ἀφῆκε τὴν ὀργὴν καὶ τὴν μνησικακίαν. Ὅθεν γυμνωθεὶς ὁ ἄθλιος τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ, καὶ σκοτισθεὶς τὸν νοῦν, ἠρνήθη φεῦ! τὸν Χριστὸν, καὶ μετὰ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον ἀπώλεσε καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ (1). Τοῦτο δὲ θεωρήσας ὁ μακάριος Νικηφόρος, καὶ καθ' ὑπερβολὴν λυπηθεὶς, πολλὰ δάκρυα ἔχυσε, καὶ πολὺ παρεκάλεσε τὸν Σαπρίκιον, νὰ μὴ ἐκπέσῃ τελείως ἀπὸ τὸν Χριστὸν, γενόμενος οὕτω παίγνιον εἰς τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθροὺς, Τυράννους τε καὶ Δαίμονας.

(1) Ἁρμόζει ἐνταῦθα νὰ εἴπωμεν τοὺς τοῦ Θείου Χρυσορρήμονος λόγους· «Ἀγάπης οὐδὲν, οὔτε μεῖ»ζον, οὔτε ἴσον ἐστιν, οὐδὲ αὐτὸ τὸ Μαρτύριον, ὃ »πάντων ἐστὶ κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν, καὶ πῶς; ἄ»κουσον. Ἀγάπη μὲν καὶ χωρὶς Μαρτυρίου ποιεῖ μα»θητὰς τοῦ Χριστοῦ, Μαρτύριον δὲ χωρὶς ἀγάπης οὐκ »ἂν ἰσχύσειε τοῦτο ἐργάσασθαι.» (Λόγ. εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Ῥωμανόν.) Καὶ πάλιν ἑρμηνεύων τὸ «Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ σύν»δεσμος τῆς τελειότητος» λέγει, «Ὃ δὲ θέλει εἰπεῖν, »τοῦτό ἐστιν, ὅτι πάντα ἐκεῖνα αὐτὴ συσφίγγει· ὅ»περ ἂν εἴπῃς ἀγαθὸν, ταύτης ἀπούσης, οὐδέν ἐστιν, »ἀλλὰ διαῤῥεῖ, οἷα γὰρ ἐάν τις ἔχῃ κατορθώματα, »πάντα φροῦδα, ἀγάπης μὴ οὔσης.» (Λόγ. ή. εἰς τὴν πρὸς Κολασσαεῖς.) Καὶ πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς, ὅτι οὐδὲ τοὺς ἀπίστους πρέπει νὰ μισῶμεν, ἀλλὰ τὰ πονηρὰ αὐτῶν δόγματα. «Τί οὖν φησιν, ἂν ἐχ»θροὶ ὦσι καὶ Ἕλληνες, οὐ δεῖ μισεῖν; μισεῖν μὲν, »οὐκ ἐκείνους δὲ, ἀλλὰ τὸ δόγμα, οὐ τὸν ἄνθρωπον, »ἀλλὰ τὴν πονηρὰν πρᾶξιν, τὴν διεφθαρμένην γνώ»μην· ὁ μὲν γὰρ ἄνθρωπος ἔργον Θεοῦ, ἡ δὲ πλάνη »ἔργον τοῦ Διαβόλου, μὴ τοίνυν ἀναμίξῃς τὰ τοῦ »Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ Διαβόλου.» (Λόγ. εἰς τὴν ά. πρὸς Κορινθ.) Ἁρμόδιον ἐπίσης εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖνο ὅπερ γράφει ὁ Εὐεργετινὸς σελ. 541. Ὅτι δηλαδὴ δύο ἀδελφοὶ συνελήφθησαν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ, καὶ βασανισθέντες, ἐῤῥίφθησαν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐπειδὴ δὲ διηγέρθη μεταξὺ αὐτῶν παροξυσμός τις καὶ λογοτριβὴ, ὁ μὲν, μετανοήσας διὰ τοῦτο, παρεκίνει ἀμέσως καὶ τὸν ἀδελφόν του εἰς μετάνοιαν λέγων· Αὔριον μέλλομεν νὰ τελειωθῶμεν διὰ τοῦ Μαρτυρίου, διὸ ἂς διαλύσωμεν τὴν ἔχθραν καὶ

Ἐπειδὴ δὲ εἰς κωφὸν ἐλάλει, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν, διὰ τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἀρνηθέντος Σαπρικίου ἐμβῆκεν ὁ τρισόλβιος Νικηφόρος εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου, καὶ ὡμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν. Ὅθεν, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος, ἀπεκεφαλίσθη ὁ ἀοίδιμος, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. (Ὅρα τὸ Μαρτύριον τοῦτο πλατύτερον εἰς τὸ Ἐκλόγιον. Τὸ δὲ ἑλληνικὸν αὐτοῦ Μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Οὐ»δὲν ἔοικεν ἀγάπης εἶναι μακαριώτερον». Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλο Μαρτύριον αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἦν τις Πρεσβύτερος ὀνόματι Σαπρίκιος».)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Κίλικος καὶ θαυματουργοῦ.

»Λήθην βαθεῖαν εἶχε καὶ ζῶν τοῦ βίου, Ῥωμανός.
»Ῥωμανὸς οὗτος, ὃς μετέστη τοῦ βίου.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Ῥωμανὸς ἦτον ἔκ τινος πόλεως τῆς Κιλικίας Ῥώσου ὀνομαζομένης, ἠγωνίσατο δὲ τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας καὶ ἄθλους εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Κτίσας ἔξωθεν τῶν τειχῶν τῆς Ἀντιοχείας μικρὸν κελλίον, πλησίον εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ ἐκεῖσε ὄρους, ἐντὸς αὐτοῦ ἀσκητικῶς ἠγωνίζετο ὁ ἀοίδιμος, χωρὶς νὰ ἀνάπτῃ πῦρ, καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ φῶς λύχνου. Ἡ τροφή του ἦτον ἄρτος καὶ ἅλας, τὸ δὲ ποτόν του, τὸ ἁπλοῦν ὕδωρ· εἶχε φόρεμα τραχὺ, τρίχινον, καὶ ἡ κόμη του ἔφθανε μέχρι τῶν ποδῶν του, ἐφόρει δὲ ἔσωθεν καὶ βαρέα σίδηρα, εἰς τὸν λαιμὸν, εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὴν ὀσφύν. Ὅθεν διὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους ἐδόθη εἰς αὐτὸν πολλὴ χάρις παρὰ Θεοῦ, διότι πολλοὺς πολλάκις ἐλύτρωσεν ἀπὸ χαλεπὰς ἀσθενείας, καὶ εἰς πολλὰς στείρας γυναῖκας ἐχάρισε τέκνα διὰ τῶν προσευχῶν του. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θαύματα διαλάμψας ὁ μακάριος, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη (1).

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων, Μαρκέλλου Ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαγρίου Ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίου.

»Αὐθέντες ἄνδρες σαρκικῶν τρεῖς ἀμμάτων, (ἤτοι δεσμῶν καὶ σχοινίων) Μάρκελλος.
»Τῶν τῆς Ἐδὲμ μετέσχον ἐντρυφημάτων. Φιλάγριος.
Παγκράτιος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἔγιναν μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ κορυφαίου Πέτρου. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος Μάρκελλος, ὁ κατὰ σάρκα πατὴρ τοῦ Ἁγίου Παγκρατίου, ἐν ᾧ ἀκόμη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔζη σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐθαυματούργει, ἀκούσας δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὰς θαυματουργίας του, ὑπῆγε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Παγκρατίου ἐκ τῆς Ἀντιοχείας εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἵνα ἴδωσι τὸν Κύριον· ὁ δὲ Παγκράτιος ἔκτοτε συνεσχετίσθη μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, καὶ ἀφ' οὗ ἀνελήφθη ὁ Κύριος, ἠκολούθει τὸν Ἀπόστολον, χειροτονηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ Ἐπίσκοπος Ταυρομενίου (ἥ τις ἦτο πόλις τῆς Σικελίας, τετιμημένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου καὶ μὲ λιμένα, κοινῶς καλουμένη Ταορμίνα), ἔνθα κηρύττων τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐφονεύθη διὰ

ἂς ἀγαπηθῶμεν, ὁ ἄλλος ὅμως δὲν ἐπείθετο. Τὴν ἐπιοῦσαν λοιπὸν ἐφέρθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐβασανίσθησαν, ἐκεῖνος δὲ ὅς τις δὲν ἠθέλησε νὰ λύσῃ τὴν ἔχθραν, εὐθὺς μὲ τὴν πρώτην δοκιμὴν τῶν βασάνων ἐνικήθη, καὶ ἠρνήθη τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἄρχων, διατί χθὲς μετὰ τόσας βασάνους τὰς ὁποίας ἐδοκίμασας δὲν ἠρνήθης, νῦν δὲ τόσον ταχέως ἐνικήθης; ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Διότι χθὲς μὲν εἶχον ἀγάπην μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, διὰ τοῦτο καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μὲ ἐνεδυνάμονε καὶ ὑπέμεινα τὰς βασάνους, νῦν δὲ ἐπειδὴ ἐμνησικάκησα κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, διὰ τοῦτο ἐγυμνώθην ἀπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ, καὶ παρηγορίαν, καὶ δύναμιν.

(1) Τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν Βίον γράφει ὁ Θεοδώρητος ἐν ἀριθμῷ ἑνδεκάτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ ἠρανίσθη τὸ παρὸν Συναξάριον. Προστίθησι δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώρητος, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος ἐπλεονέκτει ἤθους ἁπλότητι, καὶ πρᾳότητι τρόπων, καὶ φρονήματος μετριότητι, καὶ τούτου ἕνεκα τῆς Θείας χάριτος ἠφίει τὴν αἴγλην. «Ἐπὶ τίνα γὰρ »φησὶν ἐπιβλέψω, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν πρᾶον καὶ ἡσύ»χιον καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους; ὅθεν καὶ »τοσαύτην παρὰ τοῦ Θείου Πνεύματος δεξάμενος δύ»ναμιν, πτωχὸν ἑαυτὸν καὶ προσαίτην ὠνόμαζε. Διὸ »καὶ πάντας τοὺς παρ' αὐτῷ φοιτῶντας, καὶ φαινό»μενος, καὶ φθεγγόμενος, ὠφελείας πληρῶν, τὸν ἅ»παντα διετέλεσε βίον.»

τοῦτο κρυφίως ἀπὸ τοὺς Μοντανιστάς (1), Μαρκέλλου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ χειροτονηθέντος τῆς Σικελίας Ἐπισκόπου, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέψαντος πρὸς Κύριον, καὶ τελειωθέντος ἐν εἰρήνῃ. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Φιλάγριος γενόμενος τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος, ἐδίδασκε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκήρυττε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὅθεν πολλοὺς ὑπομείνας πειρασμοὺς διὰ τὴν ἀληθῆ Πίστιν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Δαμασκηνὸς ξίφει τελειοῦται.

»Ὁ ἐξελέγξας τοὺς παραπλῆγας Πέτρος, Πέτρος.
»Θνήσκει μονοπλὴξ τῷ διὰ ξίφους τέλει (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ι'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ θαυματουργοῦ.

»Κατηξιώθης, Χαράλαμπες, ἐκ ξίφους, Χαραλάμπης.
»Καὶ λαμπρότητος καὶ χαρᾶς τῶν Μαρτύρων.
»Τῇ δεκάτῃ, Χαράλαμπες, ἑὸν τμήθης ἀπὸ λαιμόν.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Χαραλάμπης ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Σεβήρου, καὶ Λουκιανοῦ Ἡγεμόνος, ἐν ἔτει ρϞή. Ἱερεὺς τῶν Χριστιανῶν ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πόλει. Οὗτος λοιπὸν διδάσκων τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας, καὶ κηρύττων τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἀνωῤῥηθέντων Τυράννων, καὶ ἐξεδύθη τὴν ἱερατικὴν στολήν, καὶ εἶτα ἐξέδαραν ὅλον τὸ δέρμα τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπεν αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν Λουκιανός, ὅτι ὑπομένει γενναίως τὰς βασάνους, ὠργίσθη καὶ ἐπεχείρει νὰ ξεσχίσῃ τὸν Ἅγιον μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, αἳ τινες ὅμως παρευθὺς ἀπεκόπησαν καὶ ἐκρεμάσθησαν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Μάρτυρος· ὁ δὲ Ἅγιος προσευχηθείς, τὸν ἰάτρευσε. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ δήμιοι Πορφύριος καὶ Βάπτος ὀνομαζόμενοι, ἠρνήθησαν τὰ εἴδωλα καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, ὡς καὶ τρεῖς γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι παρίσταντο ἐκεῖ καὶ ἔβλεπον· ὅλους δὲ τούτους συλλαβὼν ὁ Ἡγεμών, καὶ βασανίσας μὲ διάφορα παιδευτήρια, ἀσπλάγχνως αὐτοὺς ἀπεκεφάλισε, διότι ἂν καὶ ἰατρεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ὅμως κατὰ τὴν ψυχὴν ἔμεινεν ὁ ἄθλιος ἀνίατος. (Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ εἰς τὸν Νέον Παράδεισον, ὅρα καὶ εἰς τὸν Μακάριον Χριστιανόπουλον. Τὸ δὲ ἑλληνικὸν αὐτοῦ Μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Βασιλεύοντος »τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ)». (3)

Οἱ τιμωροῦντες Δήμιοι τὸν Ἅγιον Χαραλάμπη, Πορφύριος καὶ Βάπτος, πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ξίφει τελειοῦνται.

»Πορφύριος καὶ Βάπτος ἐκ κοινοῦ ξίφους Πορφύριος.
»Ἀθλήσεως βάπτουσι κοινὴν πορφύραν. Βάπτος.

(1) Ὁ Ἅγιος οὗτος Παγκράτιος ἑορτάζεται μόνος κατὰ τὴν ἐννάτην τοῦ Ἰουλίου.

(2) Ὁ Ἱερομάρτυς οὗτος Πέτρος, τινὲς μὲν λέγουσι πιθανώτερον, ὅτι εἶναι ὁ τῆς Δαμασκοῦ Ἐπίσκοπος, ὁ ἐπὶ τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἰωάννου ζῶν καὶ ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ἐν ἔτει ψοέ. ὁ καὶ μαρτυρικοῦ τέλους ἀξιωθείς· διότι τὴν τῶν Ἀράβων καὶ Μανιχαίων διελέγχων κακόδοξον αἵρεσιν, ὑπὸ Οὐαλίδ, υἱοῦ τοῦ τῶν Ἀράβων ἀρχηγοῦ Ἰσὴμ, ἐκόπη τὴν γλῶσσαν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, ἔνθα καθαρῶς λαλῶν καὶ ἱερουργῶν, ἐτελεύτησεν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Δαμασκηνὸς Πέτρος, ὁ τὴν νηπτικὴν βίβλον συγγράψας τὴν ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ περιεχομένην. Ἀντιλέγουσιν ὅμως εἰς τοῦτο τινὲς, δικαιολογούμενοι, ὅτι ὁ τὴν νηπτικὴν βίβλον συγγράψας, ἄλλος ἐστὶν ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω, καθότι ἀναφέρει Συμεῶνα τὸν Μεταφραστὴν, τὸν ὄντα μεταγενέστερον ἐκείνου. Πλὴν ὁ ἀναφερόμενος ἐδῶ παρὰ τοῦ Συναξαριστοῦ ἴσως εἶναι ὁ τὴν νηπτικὴν βίβλον συγγράψας, ὃν μαρτυρεῖ, τὸ, ὅτι ἦτον Ἱερεὺς, καὶ ὅτι ξίφει ἐτελειώθη, τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ Πέτρου ἐκείνου μὴ ξίφει τελειωθέντος.

(3) Εἰς τὸν Ἅγιον Χαραλάμπη ἐφιλοπόνησεν ἡ

Αἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους πιστεύσασαι Ἅγιαι τρεῖς Γυναῖκες ξίφει τελειοῦνται.

»Τὰς τρεῖς γυναῖκας ἀῤῥενωποὺς μηνύει, — Γυναῖκες
»Ἄῤῥην ἀριθμὸς, ὁ τρία, πρὸς τὸ ξίφος (1). — τρεῖς.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Παρθένων Ἐνναθᾶ καὶ Οὐαλεντίνης.

»Εἰς ἀῤῥαβῶνα παρθένοις κόραις δύω, — Ἐνναθᾶ.
»Ὁ νυμφίος δίδωσι θάρσος πρὸς φλόγα. — Οὐαλεντίνα.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παύλου.

»Ἐκεῖνος οὗτος Παῦλος ὁ Χριστοῦ φίλος, — Παῦλος.
»Χριστοῦ πόθῳ τράχηλον ἐκτετμημένος.

Ἐκ τῶν δύο ἀνωτέρω παρθένων, ἡ μὲν Ἐνναθᾶ κατήγετο ἐκ τῆς Γάζης τῆς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἥ τις καὶ Κωνστάντεια ὠνομάζετο· ἡ δὲ Οὐαλεντίνα κατήγετο ἐκ Καισαρείας. Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἡγεμὼν Φιρμιλιανὸς ἐκάθησεν εἰς τὸ κριτήριον, ἐφέρθη ἐνώπιόν του Ἐνναθᾶ ἡ γενναιοτάτη παρθένος, καὶ ἐρωτηθεῖσα, ἂν ἀρνῆται τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεῖσα, κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου, καὶ καταξεσχίζεται εἰς τὰς πλευρὰς μὲ ῥαβδισμοὺς, ὄχι ἅπαξ ἢ δὶς, ἀλλὰ πολλάκις. Ἡ δὲ τιμία Οὐαλεντίνα, καὶ αὐτὴ παρθένος οὖσα, καὶ μὴ ὑποφέρουσα νὰ βλέπῃ τὴν ἀπανθρωπίαν καὶ θηριότητα τοῦ Ἡγεμόνος, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε κατὰ τῆς παρθένου Ἐνναθᾶ, ἐπαῤῥησιάσθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ παραυτα προσετάχθη νὰ θυσιάσῃ, ἑτοιμασθέντος ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ δικαστήριον βωμοῦ· ἀφ' οὗ δὲ ἐφέρθη ἡ Ἁγία πλησίον εἰς τὸν βωμὸν, ἐλάκτισεν αὐτὸν μὲ τοὺς πόδας της, καὶ τὸν κατεκρήμνισε μετὰ τοῦ πυρὸς, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπάνω. Ὁ Τύραννος λοιπὸν ὀργισθεὶς, τοσαύτας βασάνους ἔδωκεν εἰς τὰς πλευρὰς τῆς Ἁγίας, ὥστε ἀδυνατεῖ πᾶς τις νὰ τὰς φανερώσῃ· καὶ ἀπελπισθεὶς καὶ ὑπὸ τῶν δύο παρθένων, ἀπεφάσισε νὰ τὰς θανατώσωσι διὰ πυρὸς, καὶ οὕτως αἱ μακάριαι κόραι ἀπέλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Μετὰ ταῦτα ἐμβῆκεν ὁ Ἅγιος Παῦλος εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ ἀφ' οὗ πρῶτον ἐδοκίμασε διαφόρους βασάνους καὶ ἐφυλάχθη ἀβλαβὴς ἀπὸ ὅλας μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, τότε κατεδικάσθη νὰ θανατωθῇ διὰ ξίφους· ὅθεν εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, καὶ προσευχηθεὶς διὰ τοὺς ὁμοπίστους, ἐδέχθη τὴν ἀποτομὴν τῆς τιμίας του κεφαλῆς, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως (2).

»Ἀναστάσιος, τὸν δρόμον τείνων πρόσω, — Ἀναστάσιος.
»Γῆς ἐξαναστὰς, πρὸς τὸν Ὕψιστον τρέχει.

* Μνήμη τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἀρεοβίνδου.

* »Ἀεὶ γεραίρειν τὴν μόνην χρὴ Παρθένον, — * Μνήμη
»Ἅπασι τιμῆς τῆς ἄνω τὴν αἰτίαν. — Θεοτόκου.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζήνωνος.

»Ζήνων τὰ τερπνὰ τῆς Ἐδὲμ ζητῶν μόνα, — Ζήνων.
»Εἰς τέρψιν εἶχε τὴν λύσιν τοῦ σαρκίου.

ἐμὴ ἀδυναμία δύο Κανόνας παρακλητικοὺς τὸν ἕνα περὶ μόνης τῆς πανώλης διαλαμβάνοντα, ὃν, ὡς γλαφυρὸν, ἔκρινα εὔλογον νὰ τυπώσω, καὶ ὅρα τοῦτον ἐν τέλει τοῦ τόμου· καὶ τὸν ἄλλον, περὶ ὅλων τῶν θαυμάτων καὶ μαρτυρίων του.

(1) Οἱ Πυθαγορικοὶ ὁμοῦ καὶ Πλατωνικοὶ καὶ Ἀριστοτελικοὶ Φιλόσοφοι, τὸν μὲν δύο ἀριθμὸν ἔλεγον θηλυκὸν, διότι εἶναι ζυγὸς, τὸν δὲ τρία ἔλεγον ἀρσενικὸν, διότι εἶναι μοναδικὸς, καὶ διὰ ἄλλους ἀκόμη λόγους. Παρομοιάζει λοιπὸν τὸ δίστιχον τοῦτο τὰς τρεῖς ταύτας γυναῖκας, μὲ τὸν τρία ἀρσενικὸν ἀριθμὸν, καὶ λέγει, ὅτι καὶ αὗται τρεῖς οὖσαι, ἐφάνησαν ἀῤῥενωπαὶ καὶ ἀνδρεῖαι, μὴ φοβηθεῖσαι τὸ ξίφος.

(2) Ὁ Ἀναστάσιος οὗτος ἦτον ἐπὶ Λέοντος τοῦ Πορφυρογεννήτου, τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου ἐν ἔτει 775, ὅστις ἐπατριάρχευσεν ἔτη εἰκοσιτέσσαρα.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ζήνων ἦτον ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας (1), υἱὸς πλουσίων καὶ περιφανῶν γονέων, συνηριθμεῖτο δὲ μετὰ τῶν διακομιστῶν τῶν γραμμάτων τοῦ Βασιλέως Οὐάλεντος, ἤτοι ἦτο γραμματοφόρος, ἐν ἔτει τξέ. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Οὐάλεντος εὐθὺς ἀπέρριψε τὴν στρατιωτικὴν ζώνην, καὶ εὑρὼν τάφον μέγαν (πολλοὺς δὲ μεγάλους τάφους περιέχει τὸ ὄρος τῆς Ἀντιοχείας), εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ ἐκαθάριζε τὴν ψυχήν του διὰ πόνων ἀσκήσεως· ὅθεν τούτου ἕνεκα δὲν εἶχεν οὔτε λύχνον, οὔτε κιβώτιον, οὔτε τράπεζαν, οὔτε βιβλίον, οὔτε στρῶμα. Τὸ στρῶμά του ἦτο στιβὰς ἐκ χόρτων καὶ ἄλλων εἰδῶν τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐστρωμένα ἐπὶ λίθων, φόρεμα δὲ εἶχεν ἓν παλαιὸν ῥάσον· ἡ τροφή του ἦτον εἷς ἄρτος ὁ ὁποῖος ἐδίδοτο αὐτῷ ἀνὰ δύο ἡμέρας ὑπό τινος φίλου του, τὸ δὲ ὕδωρ ἐπρομηθεύετο μακρόθεν.

Ἕνεκα τῶν ἀσκητικῶν λοιπὸν τούτων πόνων ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος πολλὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, ὥςτε ἂν καὶ ἡ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη γενομένη καταδρομὴ τῶν Ἰσαύρων πολλοὺς ἀσκητὰς καὶ καλογραίας ἔβλαψε καὶ κατέσφαξε, τοῦτον ὅμως τὸν Ὅσιον τελείως δὲν ἐδυνήθη νὰ βλάψῃ, μᾶλλον δὲ οὗτος ἐκείνους ἔβλαψε, τυφλώσας τοὺς ὀφθαλμούς των διὰ τῆς προσευχῆς του (2), εἰς τρόπον ὥςε δὲν ἔβλεπον τὴν εἴσοδον τοῦ κελλίου του. Δὲν ἔζησε δὲ μετὰ ταῦτα πολὺν καιρόν, ἀλλὰ ἐκ τῶν κόπων τῆς κάτω ἀσκήσεως ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἄνω ἀναπαύσεως.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΑ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου Ἐπισκόπου Σεβαστείας.

»Λαιμὸν Βλάσιος ἐκκοπεὶς διὰ ξίφους, Βλάσιος.
»Ἀλγοῦσι λαιμοῖς ῥευμάτων εἴργει βλάβος.
»Ἑνδεκάτῃ Βλασίου τάμεν αὐχένα χαλκὸς ἀτειρής.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει τιέ. Ἐπίσκοπος ὢν τῆς Σεβαστείας, καὶ κατοικῶν ἐν σπηλαίῳ ὄρους τινός, ἐν ᾧ ἐρχόμενα τὰ ἄγρια ζῶα, ἡμερόνοντο διὰ τῆς εὐλογίας του, καὶ χειροήθη ἐγίνοντο· ὢν δὲ ὁ Ἅγιος τῆς ἰατρικῆς ἔμπειρος, ἔλαβε πρὸς τούτοις παρὰ Θεοῦ καὶ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν, ὅθεν διὰ τῆς Θείας χάριτος πολλὰς ἐποίει ἰατρείας. Κρατηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀγρικόλαον, καὶ ὁμολογήσας ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐξυλοκοπήθη· ἔπειτα κρεμασθείς, κατεξεσχίσθη, καὶ οὕτως ἐρρίφθη ἐν φυλακῇ. Ἀπαγόμενον δὲ αὐτὸν εἰς τὴν φυλακήν, τὸν ἠκολούθησαν ἑπτὰ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ὁμολογήσασαι τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἀπεκεφαλίσθησαν.

(1) Ὁ δὲ Θεοδώριτος ὁ καὶ τούτου τοῦ Ὁσίου συγγράψας τὸν Βίον ἐν τῷ δωδεκάτῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἠρανίσθη, λέγει ὅτι ὁ Ζήνων οὗτος ἦτον ἀπὸ τὸν Εὔξεινον Πόντον. Προστίθησι δὲ καὶ ταῦτα, ὅτι ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἀπήλαυσε τὰ νάματα τῆς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου Πατρὸς Βασιλείου, καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ φέρῃ ἄλλος εἰς αὐτὸν νερόν. Ὅθεν βλέπων ποτὲ αὐτὸν Χριςιανός τις φορτωμένον μὲ δύο ὑδρίας ὕδατος, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν κόπον· ὁ δὲ Ὅσιος πρῶτον μὲν ἀντέστη, ὕστερον δὲ ἐπείσθη, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὰς ὑδρίας. Ὅταν δὲ αὐτὰς ἔφερεν, ἔχυσε τὸ νερὸν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς καλύβης του, καὶ ἔπειτα πάλιν ὑπῆγε μόνος καὶ τὰς ἐγέμισεν ἀπὸ τὴν βρύσιν. Εἶχε δὲ συνήθειαν καθ' ἑκάστην Κυριακὴν νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ νὰ μεταλαμβάνῃ τα Θεῖα Μυστήρια· ἐπανερχόμενος δὲ εἰς τὸ κελλίον του ἐπρομηθεύετο παρὰ τῶν φίλων ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἀνεγίνωσκεν ὁλόκληρον, τὸ ἐπέστρεφε καὶ ἐλάμβανεν ἄλλο.

(2) Προστίθησι καὶ τοῦτο ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἔβλεπεν ὁ Ὅσιος τρεῖς νέους, οἱ ὁποῖοι ἐδίωκον τὸ πλῆθος τῶν Ἰσαύρων, δεικνύοντος τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν καὶ πρόνοιαν, ἣν εἶχε διὰ τὸν δοῦλόν του.

Ὁ δὲ Ἅγιος Βλάσιος ἐῤῥίφθη ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἐκεῖ εὑρισκομένης λίμνης· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ Θείων Ἀγγέλων ἐξῆλθεν εἰς τὴν στερεὰν ἀβλαβής, διὰ τοῦτο ἀπεκεφαλίσθη, ὁμοῦ μὲ δύο βρέφη, τὰ ὁποῖα ἦσαν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ φυλακῇ καὶ τὰ ὁποῖα ἐδιδάχθησαν παρὰ τοῦ Ἁγίου τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐδιδάχθησαν αὐτὴν παρὰ τῆς ἄνωθεν σοφίας τοῦ Θεοῦ. Λέγουσι δέ, ὅτι ὁ ἴδιος οὗτος Ἅγιος Βλάσιος εἶναι ὅς τις ἔγινεν ἐπίτροπος εἰς τὴν ἔγγραφον διαθήκην τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐστρατίου, ὅτε ἐκεῖνος ἐμαρτύρησεν, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸν Βίον τῶν πέντε Μαρτύρων κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Δεκεμβρίου· ὅθεν καὶ εἰς ἓν παλαιὸν πανίον εὑρέθη εἰκονισμένος οὗτος ὁ Ἅγιος Βλάσιος, ἱστάμενος ἀνὰ μέσον τῶν πέντε Μαρτύρων, πλησίον εἰς τὸν Ἅγιον Εὐστράτιον, καὶ δεχόμενος ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ χαρτίον τῆς διαθήκης. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν ἁγιώτατον καὶ Μαρτυρικὸν αὐτοῦ Ναόν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται πλησίον εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Φίλιππον, ἐν τόπῳ λεγομένῳ τοῦ Μιλτιάδου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Ἐφραίμ.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ Ἅγιοι δύο Παῖδες, οἱ συναθλήσαντες τῷ Ἁγίῳ Βλασίῳ, ξίφει τελειοῦνται.

»Βαβαὶ τοσαύτης παιδίων εὐθαρσίας!
»Σπεύδουσιν ἄμφω ποῖον ἐκτμηθῇ φθάσαν. Παῖδες δύο.

Αἱ Ἅγιαι ἑπτὰ Γυναῖκες, αἱ ἀκολουθήσασαι τῷ Ἁγίῳ Βλασίῳ, ξίφει τελειοῦνται.

»Κτείνει γυναῖκας ἑπτὰ σεπτὰς τὸ ξίφος,
»Οὐ τῇ γυναικῶν συσχεθείσας δειλίᾳ. Γυναῖκες ἑπτά.

Ἡ εὕρεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου, τοῦ Πατρὸς τοῦ Προδρόμου.

»Φανεὶς ὁ νεκρὸς γῆθεν, ὁ Ζαχαρίου,
»Τοῖς ζῶσι πιστοῖς ἄφθονον βλύζει χάριν (2). Ζαχαρίας.

Μνήμη Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης, τῆς ἀνακαλεσάσης τὴν Ὀρθοδοξίαν.

* »Θεοδώραν Ἄνασσαν εὐσεβεστάτην,
»Χριστὸς Βασιλεὺς ἀξιοῖ θείου στέφους (3). Θεοδώρα.

Αὕτη ἦτο γυνὴ μὲν τοῦ Βασιλέως Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, ὀρθόδοξος δὲ καὶ εὐσεβής, καὶ οὐχὶ κακόδοξος, ὡς ὁ σύζυγός της, διότι ἐκεῖνος τὸν μὲν Ἅγιον Μεθόδιον τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ἐξώρισεν, ἀντὶ δὲ ἐκείνου διώρισε Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Μάγον καὶ Λεκανομάντιν, καὶ τὰς ἁγίας Εἰκόνας κατέκαυσεν· ἡ δὲ εὐσεβεστάτη αὕτη Βασίλισσα, παῤῥησίᾳ μὲν δὲν ἐτόλμα νὰ προσκυνῇ τὰς ἁγίας Εἰκόνας, κρυφίως δὲ εἶχεν αὐτὰς εἰς τὸν κοιτῶνά της, καὶ τὴν νύκτα ἵστατο ἔμπροσθεν αὐτῶν, προσευχομένη καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεόν, ἵνα γίνῃ ἵλεως εἰς τοὺς ὀρθοδόξους. Ἐγέννησε δὲ υἱὸν ὀνόματι Μιχαήλ, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν Ὀρθοδοξίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της Θεοφίλου, εὐθὺς ἀνεκάλεσεν ἐκ τῆς ἐξορίας τὸν Ἅγιον Μεθόδιον· συνήθροισε δὲ καὶ ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς εἰκονομάχους, καὶ τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην ἐξεθρόνισε, καὶ τὰς ἁγίας Εἰκόνας εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Εἶτα παρέδωκε τὸ πνεῦμά της τῷ Θεῷ, ἀφήσασα τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν Μιχαὴλ τὸν υἱόν της.

(1) Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος αὐτοῦ σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Βλάσιος »ὁ Μάρτυς». Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλος Βίος αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἡνίκα ὁ καιρὸς τῶν »εἰδώλων.»

(2) Τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου εὑρέθη ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ νέου Θεοδοσίου, ἐν ἔτει υθ'. ἐν τῇ κώμῃ Κοφὰρ τῆς Ἐλευθερουπόλεως τῆς ἐν Παλαιστίνῃ, ὑπό τινος Καλημέρου ὀνομαζομένου, καὶ ἐφόρει λευκὸν ἔνδυμα, μίτραν χρυσῆν εἰς τὴν κεφαλήν, σανδάλια χρυσᾶ εἰς τοὺς πόδας, καθὼς εὑρίσκετο εἰς τὸ θυσιαστήριον, ὅταν ἐλειτούργει τῷ Θεῷ (Δοσίθ. σελ. 267. τῆς Δωδεκαβίβλου)· τώρα δὲ εὑρίσκεται τὸ Λείψανόν του εἰς τὴν Ἰταλίαν, καθὼς λέγει ὁ Ἱεροσολύμων Νεκτάριος σελ. 192. τῆς περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα ἀντιῤῥήσεως.

(3) Τὸ δὲ ἐν τῷ Μηναίῳ δίστιχον ἀφέθη, ὡς πάντῃ ἄμετρον.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ὁ Σέρβος, ὁ ἐν τῇ πόλει Σοφίᾳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αφιέ. διὰ πυρὸς τελειοῦται.

✠ »Γεώργιος δὲ μὴ τὸ πῦρ δειλιάσας, * Γεώργιος.
»Ἀπυρπόλητος ἐν πυρὶ διαμένει (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΒ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς Μεγάλης.

»Τὰς χεῖρας αἴρων Μελέτιος Κυρίῳ, Μελέτιος.
»Ταῖς χερσί σου τίθημι τὴν ψυχὴν λέγει.
»Δωδεκάτῃ Μελέτιος ἔδυ χθόνα πουλυβότειραν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἤκμασεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τλδ'. καὶ ἔζησε μέχρι τῆς β'. Συνόδου ἐν ἔτει τπϐ'. ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. Διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν δὲ ἀρετήν του, καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν καθαρὰν ἀγάπην του, ἔγινεν εἰς τοὺς πολλοὺς τοσοῦτον ζηλωτὸς καὶ ἀξιέπαινος, ὥστε, ὅτε τὸ πρῶτον ἐμβῆκεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἦτον ἡ κυρία ἡμέρα τῆς χειροτονίας του, πᾶς Χριστιανὸς ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν πόθου, τὸν προσεχάλει εἰς τὸν οἶκόν του, νομίζων ὅτι μέλλει νὰ ἁγιασθῇ διὰ μόνης τῆς εἰσόδου τοῦ Ἁγίου. Τριάκοντα δὲ μόνον ἡμέρας διατρίψας εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ οὐδὲ αὐτὰς ὁλοκλήρους, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας Ἀρειανῶν, καθότι ἐπείσθη εἰς τὴν κακοδοξίαν των ὁ τότε Βασιλεὺς Κωνστάντιος, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, συγχωροῦντος ταῦτα τοῦ Θεοῦ, οἷς οἶδε κρίμασιν (2).

Ἀφ' οὗ δὲ ἐδιώχθη παρανόμως ἐκ τῆς ἐπαρχίας του, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔμεινεν εἰς αὐτὴν περισσότερον τῶν δύο ἐτῶν. Εἶτα δὲ ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς διὰ γραμμάτων νὰ μεταβῇ, ὄχι ἐκεῖ πλησίον, ἀλλὰ εἰς τὴν Θράκην· ὡσαύτως δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἐπίσκοποι πολλαχόθεν τῆς οἰκουμένης ἐκεῖ συνήχθησαν, καλεσθέντες καὶ αὐτοὶ διὰ Βασιλικῶν γραμμάτων, διότι τότε ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἔμελλε νὰ ἐλευθερωθῶσι ἀπὸ τὸν πολυχρόνιον χειμῶνα τῶν αἱρέσεων αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ λάβωσι τὴν τελείαν γαλήνην.

Τότε λοιπὸν ἐθαυμάσθη ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ Μελέτιος ὑφ' ὅλων τῶν ἐκεῖ συναχθέντων Ἐπισκόπων, τόσον διὰ τὴν ἀρετήν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν σύνεσιν τῶν λόγων του· καὶ ἐκεῖ ὀλίγον ἀσθενήσας, παρέδωκεν ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἀφήσας τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν εἰς τὴν ξένην γῆν. Τοῦτον τὸν Ἅγιον Μελέτιον ἀξίως ἐτίμησαν μὲ ἐπιτάφια καὶ θρηνητικὰ ἐγκώμια, ὅ τε Θεῖος Χρυσόστομος, οὗ ἡ ἀρχή· «Πανταχοῦ τῆς ἱερᾶς ταύτης ἀγέλης»,

(1) Τούτου τὸ Μαρτύριον ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Περὶ τοῦ Ἁγίου Μελετίου τούτου γράφει ὁ Θεοδώριτος εἰς τὸ τριακοστὸν πρῶτον κεφάλαιον τοῦ δευτέρου βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἀντιόχεια δὲν εἶχε Ποιμένα, ἀφ' οὗ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον ἐκείνης ὁ Ἀρειανὸς Εὐδόξιος, οἱ Ἀρειανοὶ νομίσαντες, ὅτι ὁ Θεῖος Μελέτιος ἦτον ὁμόφρων μὲ αὐτούς, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Κωνστάντιον νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, ὡς ἱκανὸν ὄντα εἰς τὸ λέγειν καὶ πείθειν· ψηφισθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος ὑπὸ πάντων τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἔλαβε τὸν θρόνον αὐτῆς, ὢν πρότερον Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἁρμενίᾳ Σεβαστείας, ὅθεν μετήχθη εἰς Βέῤῥοιαν τῆς Συρίας, καὶ ἀπὸ τὴν Βέῤῥοιαν ἐκλήθη εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ τὸν Μελέτιον Ἀθηνῶν. Ὅταν δὲ ἔγινεν Ἐπίσκοπος, παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ πλήθους νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς διδασκαλίαν σύντομον περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ δὲ Ἅγιος ἔδειξε πρῶτον εἰς τὸ πλῆθος τοὺς τρεῖς δακτύλους τῆς χειρός του, ὕστερον δὲ συστείλας τοὺς δύο δακτύλους ἀφῆκε μόνον τὸν ἕνα, καὶ τὴν ἀξιέπαινον ταύτην εἶπε φωνήν· «Τρία τὰ νοούμενα, ὡς ἑνὶ δὲ »διαλεγόμεθα.» Ὅθεν οἱ Ἀρειανοὶ ὀργισθέντες διὰ τοῦτο, διέβαλον τὸν Ἅγιον εἰς τὸν Βασιλέα Κωνστάντιον, ὅτι φρονεῖ τὰ τοῦ Σαβελλίου, καὶ οὕτω πως ἔπεισαν αὐτὸν καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν πατρίδα του.

καὶ ὁ Θεῖος Νύσσης Γρηγόριος, οὗ ἡ ἀρχή· «Ηὔξησεν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἀποστόλων», τὰ ὁποῖα σώζονται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς μετονομασθείσης Μαρῖνος.

»Στολὴ Μαρῖνον μαρτυρεῖ τὴν Μαρίαν· Μαρῖνος.
»Ταφὴ Μαρίαν δεικνύει τὸν Μαρῖνον.

Αὕτη ἡ Ὁσία ἀλλάξασα τὰ γυναικεῖα φορέματα, ἐφόρεσεν ἀνδρικὰ, καὶ ἀντὶ Μαρίας μετωνομάσθη Μαρῖνος· εἰσαχθεῖσα δὲ ἐν Μοναστηρίῳ, μετὰ τοῦ κατὰ σάρκα πατρός της, ἐκουρεύθη Μοναχὸς καὶ ὑπηρέτει μετὰ τῶν νεωτέρων Μοναχῶν, χωρὶς νὰ γνωρισθῇ τελείως ὅτι ἦτο γυνή. Μίαν φορὰν δὲ καταλύσασα ἔν τινι ξενοδοχείῳ, ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἀδελφοὺς, διεβλήθη ὅτι ἔφθειρε τὴν θυγατέρα τοῦ ξενοδόχου, καὶ δέχεται εὐχαρίστως τὴν συκοφαντίαν ταύτην καὶ τὸ ὄνειδος, καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ἔπραξε δῆθεν τὴν ἁμαρτίαν ἐκείνην· ὅθεν ἐξεδιώχθη τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη ἐταλαιπωρήθη ἡ ἀοίδιμος τρέφουσα τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αὐτὴ δὲν ἐγέννησε. Δεχθεῖσα δέ ποτε εἰς τὸ Μοναστήριον, εἶχε μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὸ ἐκ πορνείας ἀρσενικὸν παιδίον· ἐφανερώθησαν ὅμως τὰ κατὰ τὴν Ὁσίαν, ἀφ' οὗ ἐτελεύτησε, διότι ὅτε ἐνεταφιάζετο, ἐγνωρίσθη, ὅτι εἶναι γυνή. Ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ πανδοχέως ἡ συκοφαντήσασα τὴν Ὁσίαν, ἐκυριεύθη ὑπὸ πονηροῦ Δαίμονος, ὅθεν ὡμολόγησε φανερὰ καὶ εἶπεν, ὅτι διεφθάρη ὑπὸ στρατιώτου τινός· ὁ Ἡγούμενος λοιπὸν καὶ οἱ Μοναχοὶ, οἱ ὁποῖοι πρότερον ὠνόμαζον ἀθλίαν τὴν Ὁσίαν, τότε ὠνόμαζον αὐτὴν μακαρίαν, καὶ πολλῶν τιμῶν ταύτην ἠξίωσαν.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

»Οὐδέν τι προσχὼν Ἀντώνιος τοῖς κάτω, Ἀντώνιος.
»Καλῶν δικαίως ἠξιώθη τῶν ἄνω.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, κατὰ μὲν τὸν πατέρα κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν, κατὰ δὲ τὴν μητέρα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην (ἤτοι τὴν Ῥούμελιν)· ὡς τρίτην δὲ πατρίδα εἶχε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ ὁποία ἐνηγκαλίσατο καὶ ἔθρεψεν αὐτὸν, καὶ ἐκδύσασα ἐκ τῶν μητρικῶν σπαργάνων, τὸν κατέστησεν ἐνήλικα, μαθητεύσασα δὲ αὐτὸν καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα, ὕστερον τὸν ἀπέκτησε καὶ ἑαυτῆς Ποιμένα. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μέλλουν νὰ συμβῶσιν ὕστερον, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις εἴς τινας ἀνθρώπους τὰ τυπόνει ἐκ τῶν προτέρων, διὰ τοῦτο ὅταν ὁ Ἅγιος οὗτος ἦτο παιδίον μικρότατον, ᾠκονόμησε θαυμαστῶς νὰ τελῇ τὴν Θείαν λειτουργίαν, καθὼς ἔβλεπε τοὺς Ἱερεῖς νὰ τὴν τελῶσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ νὰ προσκομίζῃ ἄρτον, καὶ νὰ θυμιάζῃ μὲ θυμιατήριον· ἐφανέρωνε δὲ ἡ χάρις μὲ αὐτὰ, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, τὴν ἁγιότητα ἣν ἔμελλε νὰ λάβῃ ὕστερον ὁ μακάριος οὗτος.

Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν, ἔγινε Μοναχὸς, καὶ μετεχειρίζετο ἀνδρικώτατα τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν καὶ ἐσωτερικὴν φιλοσοφίαν· ἔπειτα ἐχειροτονήθη παρὰ τὴν θέλησίν του Πρεσβύτερος, καὶ ἔγινεν Ἡγούμενος τοῦ Μοναστηρίου του, τῶν Στουδιτῶν δηλαδή. Ἔκτοτε λοιπὸν ἠγάπησε τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν νηστείαν, τὸ ἀκούραστον τῆς προσευχῆς. Τότε δὲ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα· ὅθεν καιρὸν καὶ ἀφορμὴν λαβὼν ὁ Θεῖος οὗτος Ἀντώνιος, ἔκαμνε τὴν ἐλεημοσύνην καὶ μὲ τὰς δύο του χεῖρας, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον. Ἐν ᾧ δὲ διήρχετό ποτε ὁ Ἅγιος διὰ στενοῦ τινος τόπου καὶ ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην, φαίνεταί τις ἐκεῖ, ὁ ὁποῖος ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας χρηματόδεμα μέγα γεμάτον φλωρία, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἀν-

(1) Σημείωσαι, ὅτι τοῦ Ἁγίου τούτου τὴν Ἀκολουθίαν ἀνεπλήρωσε καὶ τελείαν ἐποίησεν ὁ ὁσιολογιώτατος Διδάσκαλος κύριος Χριστοφόρος ὁ Προδρομίτης, καὶ ὁ βουλόμενος ἑορτάζειν αὐτὸν, ζητησάτω ταύτην. Καὶ τοῦτο δὲ σημείωσαι, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Νύσσης Γρηγόριος ἐν τῷ πρὸς τὸν Ἅγιον Μελέτιον τοῦτον ἐγκωμίῳ λέγει· «Ηὔξησεν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν »τῶν Ἀποστόλων ὁ νέος Ἀπόστολος, ὁ συγκαταψηφισθεὶς μετὰ τῶν Ἀποστόλων», καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ εἰς Πλακιδίαν τὴν Βασίλισσαν λέγει περὶ αὐτοῦ· «Τῶν ἀγαθῶν ἡ ἁρμονία, ὁ τῆς Πίστεως ζῆλος, ὁ »τῆς Ἐκκλησίας στύλος, ὁ τῶν θυσιαστηρίων κόσμος.»

τώνιον, λάβε τοῦτο ἵνα ἐξοδεύῃς εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ ἡ μὲν χεὶρ τοῦ φανέντος ἐκείνου ἐκράτει τὰ φλωρία, εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἐφανερώθη ποῖος ἦτο. Μὲ τοιαῦτα καλὰ καὶ ἀρετὰς ἦτο πεπλουτισμένος ὁ θαυμαστὸς οὗτος Πατήρ.

Ὅθεν διὰ τὰς ἀρετάς του ταύτας, ὅταν ἦλθε καιρὸς καὶ ἐζητεῖτο Πατριάρχης ἄξιος, μὲ ψῆφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλέως ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Ἔτρεχε λοιπὸν ὁ μακάριος, ἐνδυναμούμενος ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς πόλεως μετὰ τοσαύτης ταχύτητος ὡσεὶ εἶχε πτερὰ (μόλονότι ἦτο γέρων), καὶ μὲ λιτανείας ἐδυσώπει τὸν πανάγαθον Θεόν· αὐτὸς ἐβοήθει μὲν τὰς Ἐκκλησίας ἐκείνας, ὅσαι ἦσαν σεσαθρωμέναι ἐκ τῆς πολυκαιρίας, ἐχορήγει δὲ ἀφθονοπαρόχως τὰ χρειώδη εἰς τοὺς ἐνδεεῖς κληρικοὺς καὶ ἀναγνώστας, καὶ παρηγόρει τὰς πολλὰς μυριάδας τῶν πτωχῶν μὲ σιτηρέσια καὶ τὰς ἐλεημοσύνας. Εἰς πολλοὺς λοιπὸν πολλῶν καλῶν γενόμενος πρόξενος, καὶ μεγαλώτατα θαύματα ποιήσας, εἰς γῆρας βαθὺ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸ Μοναστήριόν του (1).

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πλωτίνου καὶ Σατορνίνου.

»Τὰ θνήσιμαῖα ταῦτα τῶν τετμημένων Πλωτῖνος.
»Σατορνίνου πέφυκε καὶ τοῦ Πλωτίνου. Σατορνῖνος.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Χρῆστος ὁ Κηπουρός, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψμη. ξίφει τελειοῦται.

»Τμηθεὶς ὁ Χρῆστος δι' ἀγάπην Κυρίου, Χρῆστος.
»Κηπουρὸς ὤφθη τῆς Ἐδὲμ τοῦ χωρίου (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΓ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

»Μαρτινιανὸς σαρκικὴν σβέσας φλόγα, Μαρτινιανός.
»Φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτῶσαν φλόγα.
»Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδυ Μαρτινιανός.

Οὗτος ὁ Ὅσιος κατήγετο μὲν ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ἦτο δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υιέ. ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἤρχισε τὴν ἀσκητικὴν ζωήν, καὶ διέμενεν εἰς τὰς ἐρημίας καὶ εἰς τὰ ὄρη. Ἀφ' οὗ δὲ διῆλθεν ἐν τῇ ἀπομονώσει καὶ ἡσυχίᾳ εἰκοσιπέντε ἔτη, τότε μετὰ τὴν δοκιμὴν πολλῶν ἄλλων πειρασμῶν, ἐδοκίμασε καὶ τοῦτον ἀπὸ τὸν πονηρὸν Διάβολον. Πόρνη τις κινηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐχθροῦ, ἐφόρεσε πτωχικὰ ἐνδύματα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, ὅπου διέμενεν οὗτος ὁ Ὅσιος· ἑσπέρας δὲ γενομένης ὠδύρετο ἡ μιαρά, ὅτι δῆθεν ἔχασε τὸν δρόμον, καὶ θὰ τὴν φάγωσι τὰ θηρία, ἐὰν μείνῃ ἔξω, παρεκάλει ὅθεν τὸν Ὅσιον νὰ τὴν δεχθῇ ἐν τῷ κελλίῳ του, καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ γίνῃ τροφὴ τῶν θηρίων. Ὁ δὲ Ὅσιος δὲν ἐδυνήθη νὰ παραβλέψῃ αὐτὴν διὰ τὴν τοιαύτην ἀνάγκην, ἀλλὰ τὴν ἐδέχθη εἰς τὸ ἔξω μέρος τοῦ κελλίου του, αὐτὸς δὲ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐνδότερον.

Βλέπων δὲ κατὰ τὴν πρωΐαν ὁ Ὅσιος τὴν μεταβολὴν τοῦ σχήματος τῆς γυναικὸς (διότι εἶχε μεθ' ἑαυτῆς ἡ πονηρὰ ἄλλα φορέματα λαμπρά, μὲ τὰ ὁποῖα ἐστολίσθη τὴν νύκτα), τὴν ἠρώτησε ποία εἶναι, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ὑπῆγε πρὸς αὐτόν· ἡ δὲ πόρνη μετ' ἀναιδείας ἀπο-

(1) Οὗτος φαίνεται νὰ ἦναι οὐχὶ Ἀντώνιος ὁ Καυλέας, ὁ Πατριάρχης χρηματίσας Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ ἐν ἔτει 893. καὶ ἀρχιερατεύσας ἔτη ἑπτά, ἀλλὰ Ἀντώνιος ὁ Στουδίτης, ὁ ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ ἐν ἔτει 969. ὅς τις καὶ ἔγινεν Ἡγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τῶν Στουδίου, καὶ ὅρα σελ. 367. τοῦ β΄. τόμου τοῦ Μελετίου.

(2) Ὅρα τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

κριθεῖσα, διὰ σέ, εἶπεν, ἦλθον ἐνταῦθα. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ κατηγορῇ μὲν τὴν ζωὴν τῶν Μοναχῶν καὶ παρθένων, νὰ ἐπαινῇ δὲ τὸν γάμον, καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων της, ἔφερε καὶ μάρτυρας τοὺς πρὸ τοῦ Νόμου καὶ ἐν τῷ Νόμῳ δικαίους, οἵτινες εἶχον γυναῖκας, καὶ μὲ τὰ τοιαῦτα παρεκίνει τὸν Ὅσιον ἡ ἀναίσχυντος εἰς αἰσχρὰν πρᾶξιν.

Ὁ δὲ Ὅσιος συγκατετέθη ὀλίγον διὰ τοῦ λογισμοῦ, καὶ ἤδη ἐμαλάχθη ἡ γνώμη του ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός· ἐξελθὼν δὲ τοῦ κελλίου του, ἐθεώρει πῶς δύναται νὰ κρυβῇ, πράττων τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσυλλογίζετο, ἐθεωρήθη μᾶλλον αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅθεν πρὸ τοῦ νὰ πέσῃ, κατενόησε τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι τὸ ἁμάρτημα, καὶ ἐμποδίσθη ἀπὸ αὐτὸ μὲ τοιοῦτον τρόπον· συλλέξας εὐθὺς πλῆθος φρυγάνων, τὰ ἤναψεν ἔμπροσθεν τῆς γυναικός, καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ πυρᾷ, λέγων καθ' ἑαυτόν, ἐάν, Μαρτινιανέ, δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τὸ πῦρ τῆς γεέννης, πείσθητι καὶ εἰς τοὺς λόγους τῆς γυναικός, καὶ ὀρέχθητι τὴν αἰσχρὰν ἡδονήν. Κατακαύσας λοιπὸν ἀρκετὰ τὸν ἑαυτόν του, οὕτως ὥςε ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν σχεδὸν ἀκίνητος, τοιουτρόπως καὶ τὴν ἀγριότητα τῆς σαρκός του ἐταπείνωσε, καὶ τὴν γυναῖκα ἐσωφρόνισεν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε τὴν ἔπεισε νὰ ἀρνηθῇ τὰ τοῦ κόσμου· ὅθεν ἔστειλεν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ ἔγινε καλογραία.

Ὁ δὲ Ὅσιος ἀφ' οὗ ἰατρεύθη ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ πυρός, εὗρε ναύκληρόν τινα, ὁ ὁποῖος ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς μεγάλην τινὰ πέτραν, εὑρισκομένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, ἥ τις ἀπεῖχε τῆς γῆς ἕως μίαν ἡμέραν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔμεινεν ὁ ἀοίδιμος δέκα ἔτη, τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ μισόκαλος ἐχθρὸς δὲν τὸν ἀφῆκεν ἀπείρακτον· διότι κόρη τις ναυαγήσασα ὑπῆγε δι' ἑνὸς σανιδίου πλησίον εἰς τὴν πέτραν ἐκείνην, καὶ παρεκάλει καὶ ἐφώναζε νὰ τὴν ἐκβάλῃ τις ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὴν στερεάν. Ὁ Ὅσιος λοιπὸν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης βιαζόμενος, τὴν ἔσυρεν ἔξω, εἰς τὴν πέτραν, εἶτα εἰπὼν εἰς αὐτήν, ὅτι δὲν συμφωνεῖ τὸ χόρτον μὲ τὸ πῦρ, καὶ προσευχηθείς, ἐμβῆκεν οὕτως ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ εὐθὺς (ὢ τῆς θαυμαστῆς σου προνοίας, τὴν ὁποίαν ἔχεις διὰ τοὺς δούλους σου, Κύριε!) ἦλθον δελφῖνες, καὶ λαβόντες τὸν Ὅσιον ἐπὶ τῶν ὤμων των, τὸν ἔφεραν πλησίον εἰς τὴν στερεάν.

Ἔκτοτε λοιπὸν περιεπάτει ὁ Ὅσιος εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χώρας λέγων καθ' ἑαυτόν, φεῦγε, Μαρτινιανέ, μήπως πάλιν σὲ εὕρῃ πειρασμός, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ διανύσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, περιπατῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· ὅθεν ὑπῆγε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ διατρίψας ὀλίγον καιρόν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἐνεταφιάσθη δὲ ἐνδόξως ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Ἐπισκόπου καὶ ὑφ' ὅλου τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ, καθὼς ἦτο πρέπον. Λέγουσι δέ, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥ τις ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου εἰς Μοναστήριον, διήνυσεν ὁσίως καὶ ἐναρέτως τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς της, καὶ ἠξιώθη ὥστε νὰ τελῇ καὶ θαύματα, καὶ οὕτω ἀπῆλθε πρὸς Κύριον· ὁμοίως καὶ ἡ ἄλλη γυνή, ἥ τις ἔμεινεν εἰς τὴν θαλασσίαν πέτραν, ἐνεδύθη ἀνδρικὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἐκόμισεν εἰς αὐτὴν ὁ ναύκληρος, ὁ τρέφων τὸν Ὅσιον Μαρτινιανόν, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε τρεφομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ναυκλήρου· ὅθεν καλῶς καὶ θεοφιλῶς τὴν ζωήν της διανύσασα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τελεῖται δὲ ἡ Σύναξις τοῦ Ὁσίου Μαρτινιανοῦ εἰς τὸν σεπτὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ κορυφαίου Πέτρου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται ἐγγὺς τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. (Τὸν πλατύτερον Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος τοῦ Ὁσίου σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὃν τρόπον αἱ τῶν»).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης.

»Τμηθὲν γύναιον, Ἀκύλας φησί, βλέπων, — Ἀκύλας.
»Οὐκ ἀνδριοῦμαι πρὸς τομὴν ἀνὴρ κάρας; — Πρίσκιλλα.

✻Ὁ Ἅγιος οὗτος Ἀπόστολος Ἀκύλας κατήγετο ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἦτο δὲ τὴν τέχνην σκηνοποιός, ἤτοι κατεσκεύαζε σκηνὰς διὰ δερμάτων, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κλαυδίου, ἐν ἔτει σξή. (1) Ἀκούσας δὲ διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ὑπῆγε

(1) Οὕτως ἀριθμοῦνται τὰ ἔτη, καθ' ἃ ἐβασίλευσεν ὁ Κλαύδιος, ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ τοῦ

πρὸς αὐτὸν, ὅταν εὑρίσκετο εἰς τὴν Κόρινθον, ἢ μᾶλλον ὁ Θεῖος Παῦλος ὑπῆγε πρὸς τὸν Ἀκύλαν, ἐν Κορίνθῳ εὑρισκόμενον, διότι οὕτω γράφεται ἐν ταῖς Πράξεσι· «Μετὰ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς Κόρινθον, καὶ εὑρών τινα Ἰουδαῖον ὀνόματι Ἀκύλαν, Ποντικὸν τῷ γένει, προσφάτως ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Πρίσκιλλαν γυναῖκα αὐτοῦ (διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τῆς Ῥώμης), προσῆλθεν αὐτοῖς· καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι, ἔμενε παρ' αὐτοῖς καὶ εἰργάζετο, ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην.» (Πράξ. ιή. 1.) Ὅθεν ἀφ' οὗ συνεσχετίσθη μὲ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτοῦ αὐτός τε καὶ ἡ γυνή του Πρίσκιλλα, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ὑπηρέτουν τὸν Παῦλον καὶ ἠκολούθουν, συγκινδυνεύοντες μετ' αὐτοῦ εἰς ὅλους τοὺς πειρασμοὺς ὅσοι τῷ ἐγίνοντο.

Τοσοῦτον δὲ ἠγάπησε τοὺς δύο τούτους ὁ Ἀπόστολος, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ἀρετήν των, καὶ ἐξ ἄλλου διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν των, ὥστε ἀναφέρει δι' αὐτοὺς εἰς τρεῖς ἐπιστολάς του, διότι ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ γράφει «Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν» (Ῥωμ. ις'. 3.) ὁμοίως καὶ ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς Κορινθίους (ις'. 19.), καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ πρὸς Τιμόθεον (δ'. 19.) Μὲ τοιαύτην λοιπὸν πολιτείαν εὐηρέστησαν οἱ μακάριοι οὗτοι εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ εἰς τὸν μακάριον Παῦλον, καὶ ἐποίησαν πολλὰ θαύματα· ὕστερον δὲ συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως μετέβησαν ἐκ τῆς γῆς εἰς τοὺς Οὐρανούς. Ὁ δὲ Ἅγιος οὗτος Ἀκύλας ἑορτάζεται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Ἰουλίου.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐλογίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

»Ψυχὴν δίδωσιν Εὐλόγιος Κυρίῳ, Εὐλόγιος.
»Βοῶν πρὸς αὐτὴν (1)· Κύριον σὺν εὐλόγει.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου, ἐν ἔτει χί. (2) Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, πρὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ἐποίησε δὲ θαύματα πολλὰ, ἐξ ὧν ἓν εἶναι καὶ τοῦτο· Ὅταν ὁ ἁγιώτατος Λέων, ὁ τῆς Ῥώμης Ἐπίσκοπος, ἔγραψεν εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον τὴν πολυθρύλλητον ἐκείνην ἐπιστολὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀνέγνωσεν αὐτὴν ὁ Ὅσιος οὗτος Εὐλόγιος, καὶ ὄχι μόνον τὴν ἐπῄνεσε καὶ ἀπεδέξατο, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους αὐτὴν διεκήρυξεν. Ὁ Θεὸς λοιπὸν θέλων νὰ χαροποιήσῃ καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ θεράποντας, τὸν Ἅγιον Λέοντα, λέγω, καὶ τὸν Εὐλόγιον, ἔπεμψεν Ἄγγελον εἰς τὸν Εὐλόγιον ἐν σχήματι τοῦ Ἀρχιδιακόνου τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστει τὸν Ἅγιον Εὐλόγιον, ἐπειδὴ ἀπεδέχθη τὴν ῥηθεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ Λέοντος· ὁ δὲ Εὐλόγιος συνωμίλει μετὰ τοῦ Ἀγγέλου, ὡς ἂν συνωμίλει μετὰ τοῦ Ἀρχιδιακόνου τοῦ Πάπα Λέοντος. Ἀφ' οὗ δὲ ἔγινεν ὁ Ἄγγελος ἄφαντος ἀπὸ αὐτὸν, τότε ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτον Ἄγγελος Θεοῦ· εὐχαριστήσας ὅθεν τῷ Θεῷ, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας αὐτοῦ (3).

πρώτου τόμου τοῦ Μελετίου. Πολὺ δὲ ἐκτείνονται τὰ ἔτη ταῦτα, καθ' ἃ συμπεραίνεται ὅτι ἔζη ὁ Παῦλος ἐπὶ Κλαυδίου, κατὰ τὰς Πράξεις, διότι ἀπίστευτον εἶναι ὅτι ἔζη ὁ Παῦλος εἰς τὰ ξζή. ἔτη ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ ἂν παραδεχθῇ τις ὅτι ἔζησεν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη· ἐπειδὴ ἐπίστευσε δύο ἔτη μετὰ τὴν Ἀνάληψιν, ἢ τρία, κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους, ἤτοι κατὰ τὸ τριακοστὸν ἕκτον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Παῦλος ὅταν ἐπίστευσεν ἦτο τριακονταπέντε ἐτῶν (νεανίαν γὰρ αὐτὸν αἱ Πράξεις γράφουσιν), ἕως εἰς τὰ διακόσια ἑξηκονταοκτὼ ἀπὸ Χριστοῦ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ; ἃς τὸ συμβιβάσωσιν οἱ κριτικοί. Παρὰ τῷ Ὡρολογίῳ ὅμως γράφεται, ὅτι ὁ Ἀκύλας ἦτον ἐν ἔτει ξέ. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀοίδιμος Δοσίθεος ὁ Ἱεροσολύμων λέγει ὅτι τὸ τρίτον ἔτος τῆς Βασιλείας Κλαυδίου ἦτον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ τεσσαρακοστὸν δεύτερον, ἐν δὲ τῷ ἐννάτῳ ἔτει τῆς Βασιλείας του ἐδίωξε τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τῆς Ῥώμης, ἤτοι ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ὀγδόῳ ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ (σελ. 1118. τῆς Δωδεκαβίβλου), ὥστε καλῶς ἠπόρησα ἐγὼ ἀνωτέρω. Ἐσφαλμένα λοιπὸν εἶναι τὰ ἔτη τοῦ Κλαυδίου παρὰ τῷ Μελετίῳ, προσθήκην ἔχοντα διακοσίων καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν. (Δύο Κλαύδιοι ἐβασίλευσαν, ὁ μὲν περὶ τὰ μέσα τῆς ά. Μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὁ δὲ κατὰ τὴν γ'. Σ. Ε.)

(1) Πρὸς αὐτὴν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δηλαδὴ, κατὰ τὸ ψαλμικόν· «Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον».

(2) Ὁ Δοσίθεος λέγει, ὅτι ὁ Εὐλόγιος οὗτος ἦτον ἐπὶ Μαυρικίου (σελ. 527. τῆς Δωδεκαβίβλου), δηλ. πρὸ τοῦ Ἡρακλείου· ὁ δὲ Μελέτιος λέγει, ὅτι ὁ Εὐλόγιος ἦτον ἐν ἔτει φοζ'.

(3) Ὁ δὲ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ἄλλως γράφει

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Πατὴρ καὶ Υἱὸς σταυρωθέντες τελειοῦνται.

»Πατὴρ σὺν Υἱῷ σταυρικὸν πάσχει πάθος, Πατήρ.
»Ὑπὲρ Πατρὸς τοῦ δόντος Υἱὸν εἰς πάθος. Υἱός.

* Ὁ Ὅσιος Συμεών, ὁ κτίτωρ τῆς ἐν Ἄθῳ τοῦ Χιλανταρίου Μονῆς, ὁ ἀκμάσας ἐν ἔτει ͵αρϙ'. ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Τίς οὐκ ἐπαινέσειε, Συμεὼν Πάτερ, * Συμεών.
»Σὲ τὸν βλύσαντα μῦρον ἐκ τοῦ σοῦ τάφου; (1)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΔ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξεντίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει.

»Ὁ Βουνὸς ὡς Κάρμηλος ἦν Αὐξεντίῳ, Αὐξέντιος.
»Φανέντι τ' ἄλλα πλὴν τελευτῆς Ἠλίᾳ.
»Λεῖψε βίον δεκάτῃ Αὐξέντιος ἠδὲ τετάρτῃ.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, ἐν ἔτει υμ'. καταγόμενος μὲν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, Σχολάριος δὲ ὢν τὸ ἀξίωμα. Γενόμενος Μοναχός, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος ὅπερ κεῖται ἀντικρὺ τῆς Ὀξείας, μικρᾶς νήσου πλησίον τῆς Χάλκης καὶ τῶν ἄλλων νήσων, αἱ ὁποῖαι κεῖνται παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἦτο δὲ ὁ Ὅσιος οὗτος κατὰ τὴν ἄσκησιν καρτερικώτατος, καὶ κατὰ τὴν πίστιν ὀρθοδοξότατος, διότι αὐτὸς πολὺ μὲν ἤλεγξε τὴν κακοδοξίαν τοῦ Νεστορίου καὶ Εὐτυχοῦς, ἀπεδέχθη δὲ τὴν ἐν Χαλκηδόνι ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν τετάρτην Σύνοδον. Οὗτος ὁ ἀοίδιμος ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ καὶ τῆς τῶν θαυμάτων ἐνεργείας καὶ χάριτος, ἦτο δὲ καὶ κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ προσώπου κατηγλαϊσμένος, καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως, καὶ ὑπὸ τῆς χάριτος· ὅθεν δι' ὅλα ταῦτα τὰ προτερήματά του, ἦτο σεβαστὸς καὶ παρ' αὐτῶν τῶν Βασιλέων, καὶ πολλῆς τιμῆς ἠξιωμένος. Ἀναπαυθεὶς λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ, ἐνεταφιάσθη εἰς τὸν παρ' αὐτοῦ κτισθέντα εὐκτήριον οἶκον· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ καλούμενον τοῦ Καλλιστράτου (2).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρωνος.

»Φύσει μαρανθεὶς σαρκίου θάλλει Μάρων, Μάρων.
»Μετεμφυτευθεὶς τῆς Ἐδὲμ τῷ χωρίῳ.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐπιθυμήσας νὰ ζήσῃ ζωὴν ἄνευ στέγης καὶ ὀροφῆς, ὑπῆγεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινὸς τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Κύρου, ἡ ὁποία ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων

περὶ τούτου, διότι λέγει, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Θεόδωρος (οὗ ἡ Ἐπισκοπὴ ἦτον εἰς τὴν Λιβύην) ὢν Κουβικουλάριος τοῦ Πατριάρχου Εὐλογίου τούτου, εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ἄνθρωπόν τινα ὑψηλόν, πολλῆς τιμῆς ἄξιον καὶ εὐλαβείας, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Μηνύσαι εἰς τὸν Πάπαν Εὐλόγιον, ὅτι ἦλθεν ὁ Πάπας τῆς Ῥώμης Λέων ἵνα τὸν ἀνταμώσῃ. Ἔδραμε λοιπὸν ὁ Θεόδωρος παρευθὺς εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ εἶπεν αὐτῷ τὰ ῥηθέντα. Ἀνταμωθέντες δὲ οἱ δύο Πάπαι, ὁ τῆς Ῥώμης καὶ ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀντήλλαξαν προσρήσεις, καὶ μετ' ὀλίγον εἶπεν ὁ Λέων πρὸς τὸν Εὐλόγιον· Ἠξεύρεις διατί ἦλθον; ἦλθον ἵνα σοὶ εὐχαριστήσω, ὅτι πολὺ καλὰ ἐνόησας τὴν ἐπιστολήν μου καὶ τὴν ὑπερασπίσθης, ἤξευρε λοιπόν, ὅτι μεγάλην χάριν ἔκαμες, ὄχι μόνον εἰς ἐμέ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κορυφαῖον Πέτρον, καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔγινεν ἄφαντος. Τὸ πρωῒ διηγήθη τοῦτο ὁ Θεόδωρος εἰς τὸν Εὐλόγιον, ὁ δὲ Εὐλόγιος κλαίων ὑπὸ τῆς χαρᾶς, εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ, τῷ ποιήσαντι αὐτὸν κήρυκα τῆς ἀληθείας. (Δοσίθεος 527. τῆς Δωδεκαβίβλου.) Ὅρα περὶ τούτου καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ ἐν τοῖς προλεγομένοις περὶ τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου.

(1) Τὸν Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

(2) Ὁ ἑλληνικὸς Βίος τοῦ Ὁσίου Αὐξεντίου σώζεται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις,

ὅθεν καὶ τὸν ναὸν τῶν Δαιμόνων, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐκεῖ κτισμένος ὑπ' ἐκείνων, καθιερώσας εἰς τὸν Θεόν, ἐν αὐτῷ κατῴκησε, κατασκευάσας μίαν σκηνὴν πολὺ μικράν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν σπανίως ἔμβαινε. Καίτοι δὲ ἔζη ὁ ἀοίδιμος μὲ πόνους ὄχι μικρούς, αὐτὸς ὅμως δὲν εὐχαριστεῖτο εἰς ἐκείνους, ἀλλὰ ἐπενόει καὶ ἄλλους μεγαλειτέρους· ὁ δὲ ἀγωνοθέτης Θεὸς κατὰ τὸ μέτρον τῶν πόνων ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ τὸ μέτρον τῆς ἐδικῆς του χάριτος, διότι ἔβλεπέ τις, ὅτι διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ Ὁσίου τούτου οἱ πυρετοὶ καὶ αἱ θέρμαι ἐσβύνοντο, τὸ ῥῖγος ἔπαυεν, οἱ Δαίμονες ἔφευγον, καὶ αἱ διάφοροι ἀσθένειαι ἰατρεύοντο.

Οὗτος ὁ Ὅσιος πολλὰ Μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια ἔκτισε, καὶ πολλοὺς προσήνεγκε σεσωσμένους καὶ ἡγιασμένους εἰς τὸν Θεόν. Ὅθεν διὰ τῆς ἀσκήσεως τοιαύτην πνευματικὴν γεωργίαν μεταχειριζόμενος ὁ ἀοίδιμος, πολλὰ φυτὰ φιλοσοφίας καὶ ἀρετῆς ὑπέδειξεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Κύρου, διότι ὄχι μόνον τὰ σώματα, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς ἐθεράπευεν (1). Ἀῤῥωστήσας δὲ ὀλίγον, ἐξῆλθεν ἐν εἰρήνῃ ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ ὑπῆγεν εἰς Οὐρανοὺς ἵνα ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς τῶν ἱδρώτων του.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμου.

»Πράξει τὸ ταὐτὸν εὗρε κλήσεως πλέον, Ἀβραάμης.
»Πρὸς τὸν σύνοικον Ἀβραὰμ Ἀβραάμης.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει υ. καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως Κύρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, καὶ συνέλεξε τὸν πλοῦτον τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας καὶ ἀρετῆς, διότι διὰ τοσαύτης ἀγρυπνίας καὶ ὁλονυκτίου στάσεως καὶ νηστείας κατεδαπάνησε τὸ σῶμά του ὁ μακάριος, ὥστε ἔμεινεν ἀκίνητος διὰ πολλὰ ἔτη, χωρὶς νὰ δύναται νὰ περιπατῇ. Μαθὼν δὲ ὅτι πλησίον τοῦ ὄρους Λιβάνου ὑπῆρχε κώμη τις γεμάτη ἀπὸ εἴδωλα, ὑπῆγεν ἐκεῖ, καὶ ἐνοικιάσας οἶκον τινά, ἐκάθησεν ἡσυχάζων τρεῖς ἡμέρας· κατὰ τὴν τετάρτην δέ, ἐν ᾧ ἐξήρχετο ἥσυχος, πρῶτον μὲν συλληφθεὶς κατεχώσθη μὲ χῶμα ὑπὸ τῶν ἐκεῖ εἰδωλολατρῶν, εἶτα δὲ διετάσσετο ὑπ' αὐτῶν ἀναγκαστικῶς νὰ φύγῃ μακρὰν αὐτῶν. Ἐλθόντες ὅμως τότε ἐκεῖ οἱ τῶν φόρων εἰσπράκτορες, ἔδερον ἀσπλάγχνως τοὺς ἐγκατοίκους, ζητοῦντες παρ' αὐτῶν τὰ Βασιλικὰ δοσίματα· ὁ δὲ Ὅσιος Ἀβραάμης εὐσπλαγχνισθείς, ἔδωκεν εἰς τοὺς φορολόγους τοὺς φόρους ἐκείνων, καὶ οὕτως ἠλευθέρωσεν ἐκ τῶν δαρμῶν τοὺς τιμωρητάς του.

Ἐκεῖνοι δὲ βλέποντες τοῦτο, ὑπερεθαύμασαν τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Ὁσίου, καὶ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης γενόμενοι Χριστιανοί, εὐθὺς ἔκτισαν καὶ Ἐκκλησίαν, καὶ ἠνάγκαζον αὐτὸν νὰ γίνῃ εἰς αὐτοὺς Ἱερεύς· ὁ δὲ Ὅσιος ἱερωθείς, τρία ἔτη ἐκεῖ ἐκάθησε, καὶ καλῶς αὐτοὺς πρὸς τὴν εὐσέβειαν ὁδηγήσας καὶ στερεώσας, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀσκητικόν του κελλίον, ἀφήσας εἰς ἐκείνους ἄλλον Ἱερέα ἀντικαταστάτην του. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θεάρεστα ἔργα διαλάμψας ὁ Ὅσιος, ἔγινεν Ἐπίσκοπος τῶν Καρῶν, ἡ ὁποία ἦτο πόλις τῆς Παλαιςίνης γεμάτη ἀπὸ εἴδωλα· ἀπελθὼν δὲ ἐκεῖ, μὲ μυρίους πόνους καὶ μὲ θεοπνεύστους διδασκαλίας ὑπέστρεψε τοὺς ἐγκατοίκους εἰς τὴν εὐσέβειαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, καὶ τοὺς προσέφερεν εἰς τὸν Κύριον, πρῶτον διὰ τῶν ἔργων αὐτοὺς διδάσκων· διότι καθ' ὅλον τὸν καιρόν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἦτον Ἀρχιερεύς, οὔτε ἄρτον ἔτρωγεν, οὔτε ὄσπρια, οὔτε χόρτα μεμαγειρευμένα, ἀλλὰ μόνον μαρούλια καὶ

οὗ ἡ ἀρχή· «Θεοδόσιος ὁ μέγας τῶν Βασιλικῶν σκήπτρων». Ἀλλὰ δὴ καὶ Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς συνέγραψε Βίον ἢ ἐγκώμιον γλαφυρώτατον σωζόμενον ἐν μεμβράναις, μετεφράσθη δὲ ὑπὸ τοῦ σοφολογιωτάτου Διδασκάλου κυρ. Χριστοφόρου.

(1) Λέγει γὰρ ὁ Θεοδώριτος, ὁ τὸν Βίον τούτου συγγράψας ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ ἕκτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' οὗ ἠρανίσθη καὶ τὸ παρὸν Συναξάριον· ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος, ἄλλου μὲν ἰάτρευε τὴν πλεονεξίαν, ἄλλου δὲ τὴν ὀργήν, καὶ εἰς τοῦτον μὲν προςέφερε τὴν περὶ σωφροσύνης διδασκαλίαν, εἰς ἐκεῖνον δὲ τὴν περὶ δικαιοσύνης, καὶ ἄλλου μὲν ἐχαλίνονε τὴν ἀκολασίαν, ἄλλου δὲ ἐξύπνει τὴν ἀμέλειαν· καὶ οἱ μὲν ἰατροὶ εἰς ἕκαστον πάθος προσφέρουσι διαφορετικὸν ἰατρικόν, ὁ δὲ Ὅσιος οὗτος ἓν ἰατρικὸν ἔδιδεν εἰς ὅλα τὰ πάθη, τὴν εἰς Θεὸν προσευχήν.

πικρίδας καὶ μακεδονήσια, καὶ ἄλλα ὅμοια χόρτα ὠμά, ἔπινε δὲ καὶ ὀλίγον ὕδωρ. Ὅθεν ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ἀκούσας τὰ περὶ αὐτοῦ, τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Ὅσιος ἀπελθών, καὶ ὀλίγον καιρὸν ζήσας, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ σῶμά του ἔπεμψεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Καρῶν μετὰ μεγάλης τιμῆς ὁ ἀνωτέρω εὐσεβέστατος Βασιλεὺς Θεοδόσιος (1).

* Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλήμονος Ἐπισκόπου Γάζης.

* »Ἐγὼ Φιλήμων, καμίνου παρὼν μέσον, * Φιλήμων.
»Καὶ μαρτυρῶν, ἔγραψα τὴν κλῆσιν Πόλῳ.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ῥάπτης Μιτυληναῖος, ὁ καλούμενος Παϊζάνος, ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ εὐσεβείας ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος αχηγ'.

✠ »Γεώργιος τίς οὗτος ὑπάρχει πάλιν; * Γεώργιος.
»Μάρτυς νέος πέφυκεν, ὢ τῆς ἀνδρίας!

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΕ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὀνησίμου.

»Ἥπλωσεν Ὀνήσιμος εἰς θλάσιν σκέλη, Ὀνήσιμος.
»Παύλου σκελῶν δραμόντα γενναίους δρόμους.
»Πέμπτῃ Ὀνησίμου σκέλεα θραῦσαν δεκάτῃ τε.

✠ Οὗτος ὁ Ἅγιος Ὀνήσιμος ἦτον ὑπηρέτης τοῦ Ἀποστόλου Φιλήμονος, ὅς τις, κατὰ τὸν Κύρου Θεοδώριτον, κατήγετο ἀπὸ τὰς Κολασσάς (2), καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει ἰδιαιτέραν ἐπιστολὴν ὁ μακάριος Παῦλος. Κλέψας δὲ ὁ Ὀνήσιμος οὗτος χρήματα ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Φιλήμονος, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐκ τῆς ῥηθείσης τοῦ Παύλου πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολῆς, ἔφυγε

(1) Σημείωσαι, ὅτι καὶ τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν Βίον γράφει ὁ Κύρου Θεοδώριτος ἐν τῷ δεκάτῳ ἑβδόμῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρὸν Συναξάριον ἠρανίσθη. Προστίθησι δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι μολονότι αὐτὸς κατεξήρανε τὸ σῶμά του μὲ τὴν νηστείαν καὶ τὴν ἐγκράτειαν, διὰ τοὺς ξένους ὅμως ἐδείκνυεν ἀχόρταστον ἐπιμέλειαν, διότι εἰς αὐτοὺς ἡτοίμαζε στρώματα εὐπρεπῆ, ἄρτους λαμπρούς, οἶνον εὐώδη, ἰχθύας καὶ λάχανα· ἐκάθητο δὲ καὶ αὐτὸς ὁμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἐμοίραζεν εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν φαγητῶν τῆς τραπέζης, καὶ τὰ ποτήρια ἔδιδε, μιμούμενος τὸν ὁμώνυμόν του Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος διηκόνει μὲν τοὺς ξένους, αὐτὸς δὲ δὲν ἔτρωγεν. Ἄριστοι δὲ εἶναι καὶ οἱ λόγοι οὓς προστίθησιν ὁ Θεοδώριτος περὶ τοῦ Βασιλέως Θεοδοσίου, ὅθεν ἀντιγράφω αὐτοὺς ἐδῶ αὐτολεξεί· «Τούτου καὶ τὴν θέαν ἐπόθησε Βασιλεύς, »ὑπόπτερος γὰρ ἡ φήμη, πάντα ῥᾳδίως καὶ τὰ καλὰ »καὶ τὰ χείρω μηνύουσα, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκάλει, καὶ »ἀφικνούμενον ἠσπάζετο, καὶ τὴν ἀγροικικὴν ἐκείνην »σισύραν (ἤτοι τὴν χονδρὴν κάπαν) τῆς οἰκείας ἁ»λουργίδος τιμιωτέραν ἡγεῖτο· καὶ ὁ τῶν Βασιλίδων »δὲ χορός, καὶ χειρῶν ἥπτοντο καὶ γονάτων, καὶ »ἱκέτευον ἄνδρα, οὐδὲ ἐπαΐειν τῆς Ἑλλάδος ἐπιστά»μενον γλώσσης. Οὕτω καὶ Βασιλεῦσι, καὶ πᾶσιν »ἀνθρώποις αἰδοῦς ἄξιόν ἐστι χρῆμα φιλοσοφία, καὶ »τελευτήσαντες δὲ οἱ ταύτης ἐρασταὶ καὶ φροντισταί, »μείζονος εὐκλείας τυγχάνουσιν· ἐπειδὴ γὰρ οὗτος »ἐτελεύτησε καὶ τοῦτο ἔμαθεν ὁ Βασιλεύς, ἐβου»λήθη μὲν ἔν τινι τῶν ἱερῶν αὐτὸν καταθέσθαι ση»κῶν, μαθὼν δὲ ὡς ὅσιον εἴη τοῖς ποιμνίοις ἀποδο»θῆναι τοῦ ποιμένος τὸ σῶμα, καὶ αὐτὸς προὔπεμ»πεν ἡγούμενος, καὶ ὁ τῶν Βασιλίδων χορὸς ἐφε»πόμενος, καὶ ἄρχοντες ἅπαντες, καὶ ἀρχόμενοι, »καὶ στρατιῶται, καὶ ἰδιῶται. Μετὰ ταύτης αὐτὸν »τῆς σπουδῆς καὶ ἡ Ἀντιόχου ὑπεδέξατο πόλις, καὶ »αἱ μετὰ ταύτην, ἕως τὸν μέγαν ἐκεῖνον ἀφίκοντο »ποταμὸν (τὸν Εὐφράτην δηλαδή). Ἐγὼ δὲ (λέγει) »θαυμάσας, ὅτι τὴν πολιτείαν ἀμείψας, τὸν βίον »οὐ συμμετέβαλεν, οὐδὲ ἀνειμένην ἐν τῇ προεδρίᾳ »ἠγάπησε δίαιταν, ἀλλὰ τοὺς ἀσκητικοὺς ἐπηύξησε »πόνους, ἐν τῇ τῶν Μοναχῶν αὐτὸν Ἱστορίᾳ κα»τέλεξα.»

(2) Ὅρα εἰς τὰς εἰκοσιδύο τοῦ Νοεμβρίου, ὅτε ἑορτάζεται ὁ Ἅγιος οὗτος Ὀνήσιμος μετὰ τοῦ Ἁγίου Φιλήμονος.

καὶ ὑπῆγεν εἰς 'Ρώμην, ἔνθα ἀνταμώσας τὸν 'Απόστολον Παῦλον εἰς τὰ δεσμὰ εὑρισκόμενον, κατηχήθη ὑπ' αὐτοῦ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, καὶ βαπτισθείς, ἔγινε καὶ αὐτὸς θαυμάσιος εἰς τὴν ἀρετήν. 'Επειδὴ δὲ ὁ Παῦλος δὲν ἔκρινε δίκαιον νὰ λυπῆται ὁ Φιλήμων διὰ τὴν κλοπὴν καὶ φυγὴν τοῦ δούλου του τούτου 'Ονησίμου, ἀπέστειλεν αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὸν κύριόν του Φιλήμονα μετὰ τῆς πρὸς Φιλήμονα συστατικῆς καὶ παραθετικῆς ἐπιστολῆς.

'Ο δὲ Φιλήμων δεξάμενος τὸν 'Ονήσιμον σὺν τῇ ἐπιστολῇ, ἐχάρη, καὶ πάλιν ἀπέστειλεν αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὸν Παῦλον, καὶ ὑπηρέτει. 'Αφ' οὗ δὲ ὁ Παῦλος ἐτελείωσε διὰ τοῦ Μαρτυρίου, συνελήφθη ὁ Θεῖος οὗτος 'Ονήσιμος καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Τέρτυλον τὸν τῆς 'Ρώμης 'Επαρχον, ὅς τις ἔπεμψεν αὐτὸν ὡς κατάδικον εἰς Ποτιόλους· ἐκεῖ δὲ μεταβὰς καὶ ὁ Τέρτυλος, καὶ βλέπων τὸν 'Απόστολον ἐπιμένοντα εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, πρῶτον μὲν προσέταξε καὶ τὸν ἔδειραν δυνατὰ μὲ ῥαβδία, ἔπειτα δὲ συνέτριψαν τὰ σκέλη του, καὶ οὕτως ἀφῆκεν ὁ μακάριος τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωήν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ 'Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

»'Ανθρώπινον παρῆλθεν ἀσμένως βίον, Εὐσέβιος.
»Εὐσέβιος τὸ θαῦμα καὶ τῶν 'Αγγέλων.

Τούτου τοῦ 'Οσίου, οὔτε τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του, οὔτε τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ἐφανέρωσεν ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία· τοῦτο δὲ μόνον ἠξεύρομεν περὶ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ λέγομεν, ὅτι διὰ τῶν ἀσκητικῶν του πόνων ἀπέκτησε πατρίδα τὸν Οὐρανόν. Καὶ πρῶτον μὲν ὑπῆγεν εἴς τι Μοναστήριον καὶ ἔγινε Μοναχός, ἔπειτα δὲ ἀνέβη εἰς τὴν ἀκρώρειαν ὄρους τινὸς ἐν κώμῃ καλουμένῃ 'Ασιχᾶ, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε μικρὸν περιτείχισμα ἐκ ξηρολίθων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβίωσε ταλαιπωρημένος ὁ ἀοίδιμος, ἄνευ στέγης καὶ σκεπάσματος· καὶ φόρεμα μὲν εἶχε δερμάτινον, διὰ τροφὴν δὲ ἐρεβίνθους καὶ κουκία βεβρεγμένα, καὶ σπανίως ἔτρωγε ξηρὰ σῦκα, ἵνα δυναμόνῃ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος. Τόσον δὲ πολὺ ἐκράτει ἀδιακόπως τὴν ἄσκησιν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὥστε, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς γῆρας βαθὺ καὶ ἐστερήθη τῶν περισσοτέρων ὀδόντων του, καὶ τότε ἀκόμη δὲν ἤλλαξεν οὔτε τὸ φαγητόν του, οὔτε τὴν κατοικίαν του, ἀλλ' ὑπέφερεν ὁ τρισόλβιος ἀνδρείως τὰς ἐναντίας τοῦ ἀέρος ποιότητας, ἐρρυτιδωμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, καὶ κατεξηραμένα τὰ μέλη τοῦ σώματος, εἰς τρόπον ὥστε οὔτε αὐτὴ ἡ ζώνη ἐδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τὴν μέσην του, ἀλλὰ κατέπιπτε, ἐπειδὴ κατεφαγώθησαν αἱ σάρκες αἱ κάτωθεν τῆς ὀσφύος, ὡς καὶ τὰ κόκκαλα, ὅσα εἶναι ἑκατέρωθεν τῆς μέσης καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἵστανται τὰ μηρία. (2) 'Επειδὴ δὲ πολλοὶ ἤρχοντο εἰς αὐτόν, καὶ ἐτάραττον τὴν ἡσυχίαν του, διὰ τοῦτο ἀποστρεφόμενος τὰς ταραχάς, ἐπορεύθη εἰς ἓν ἀσκητήριον, ἐκεῖ πλησίον κείμενον, καὶ ποιήσας περιτείχισμα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου, ἐκεῖ ἠγωνίζετο τοὺς συνήθεις ἀγῶνας· λέγουσι δέ, ὅτι καθ' ὅλας τὰς ἑπτὰ ἑβδομάδας τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἔτρωγε μόνον δεκαπέντε σῦκα ξηρά, μολονότι ἦτον ἀποκαμωμένος ὑπὸ ἀσθενείας ἀνεκδιηγήτου. Μὲ τοιούτους λοιπὸν κόπους καὶ ἱδρῶτας περιρρεόμενος ὁ γενναῖος ἀγωνιστής, ἔζησε πλέον τῶν ἐννενήκοντα ἐτῶν, καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Μνήμη τοῦ 'Αγίου Μάρτυρος Μαΐωρος.

»Μάστιξι πληγεὶς τὰς ψόας ἐμπαιγμάτων, Μαΐωρ.
»Δαβὶδ τὸ ῥητὸν φάσκε Μάρτυς Μαΐωρ.

(1) 'Ο δὲ ἑλληνικὸς καὶ πλατύτερος αὐτοῦ Βίος εὑρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν 'Ιβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Χαίρει καὶ γένος».

(2) Καὶ τούτου τοῦ 'Οσίου τὸ διήγημα γράφει ὁ Κύρου Θεοδώρητος ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ ὀγδόῳ τῆς Φιλοθέου 'Ιστορίας, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρὸν ἠρανίσθη Συναξάριον. Προστίθησι δὲ καὶ ταῦτα, ὅτι ἐπειδὴ ἡ ζώνη δὲν ἐδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τὴν μέσην του, ἔρραψεν αὐτὴν ὁ Ὅσιος μὲ τὸ φόρεμά του, καὶ οὕτως ἐσάθη· καὶ ὅτι ἂν καὶ τοὺς ἄλλους δὲν ἐδέχετο εἰς ὁμιλίαν, τὸν Θεοδώριτον ὅμως ἐδέχετο καὶ ἠξίου αὐτὸν τῆς γλυκείας ἐκείνης καὶ Θεῷ φίλης φωνῆς του, καὶ ἀπιέναι βουλόμενον, ἐπιπλεῖστον κατεῖχε περὶ τῶν οὐρανίων πραγμάτων διαλεγόμενος.

Οὗτος ὑπῆρξεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων ἐν ἔτει σϥέ. στρατιώτης ὢν εἰς τὸ τάγμα τὸ ὀνομαζόμενον τῶν Μαύρων· ὅτε δὲ εὑρίσκετο ἐν τῇ πόλει τῆς Γάζης, διεβλήθη εἰς τὸν ἐκεῖ Ἄρχοντα, ὅτι ἦτο Χριστιανός. Παρασταθεὶς λοιπὸν ἐπὶ τοῦ κριτηρίου, καὶ Χριστιανὸν ὁμολογήσας ἑαυτὸν, δέρεται ἐπὶ ἑπτὰ συνεχεῖς ἡμέρας, καὶ μετὰ τοσαύτης δριμύτητος, ὥστε τριακονταὲξ στρατιῶται μετηλλάγησαν, δέροντες αὐτόν· τὸ δὲ αἷμα ἔτρεχε ποταμηδὸν ἐκ τοῦ σώματός του, ὥστε ἐκοκκίνησεν ὅλην ἐκείνην τὴν γῆν. Ἀνδρείως λοιπὸν ὑπομείνας τὴν μεγάλην ταύτην τιμωρίαν ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος ἀγωνιστὴς, ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως ἐπορεύθη Δαβιδικῶς εἰς δύναμιν στρατιᾶς οὐρανίου, παραδοὺς τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ λαβὼν τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐν τοῖς Διακονίσσης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ις'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παμφίλου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

»Ὑπὲρ τὸ πᾶν σε Πάμφιλος φιλῶν, Λόγε, — Πάμφιλος.
»Καὶ τὴν τομὴν ἡγεῖτο τῆς χαρᾶς φίλην.

Οἱ Ἅγιοι τρεῖς Μάρτυρες Οὐάλης, Παῦλος καὶ Σέλευκος ξίφει τελειοῦνται. — Οὐάλης.

»Παῦλον Σέλευκος, καὶ Σέλευκον Οὐάλης, — Παῦλος.
»Βλέπων τομῇ χαίροντα, τὴν τομὴν φέρει. — Σέλευκος.

Οἱ Ἅγιοι δύο Μάρτυρες Πορφύριος καὶ Ἰουλιανὸς πυρὶ τελειοῦνται.

»Ἥλαντο πρὸς πῦρ Μάρτυρες θεῖοι δύω, — Πορφύριος.
»Θείου πόθου πῦρ ἐν τρέφοντες οἱ δύω. — Ἰουλιανός.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδουλος σταυρωθεὶς τελειοῦται.

»Σταυροῦσι δοῦλοι τῆς πλάνης ἐπὶ ξύλου — Θεόδουλος.
»Καὶ Θεόδουλον, δοῦλον ἐσταυρωμένου.

Οἱ Ἅγιοι πέντε Μάρτυρες οἱ Αἰγύπτιοι, Ἠλίας, Ἱερεμίας, Ἡσαΐας, Σαμουὴλ καὶ Δανιὴλ ξίφει τελειοῦνται.

»Κλήσεις Προφητῶν καὶ τελευτὰς Μαρτύρων,
»Αὐχοῦσι πέντε Μάρτυρες τετμημένοι.
»Ἕκτη καὶ δεκάτη ξίφους τάμε Πάμφιλον ἀκμή.

Οὗτοι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἔνδοξοι Μάρτυρες ἦσαν κατὰ τὸ ἕκτον ἔτος τοῦ διωγμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκίνησεν ὁ Διοκλητιανὸς ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ σιϛ'. ἐφέρθησαν δὲ εἰς τὸ Μαρτύριον ἀποσπασθέντες ἐκ διαφόρων τόπων καὶ τεχνῶν καὶ ἀξιωμάτων, καὶ ἡνώθησαν ὁμοῦ ἐν ἑνὶ σώματι διὰ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, συλληφθέντες κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ὅταν αὐτοὶ ἔμελλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς θύρας τῆς πόλεως Καισαρείας, ἠρώτησαν αὐτοὺς οἱ φύλακες, ποῖοι εἶναι καὶ πόθεν κατήγοντο· ἀποκριθέντων δὲ τῶν Μαρτύρων, ὅτι εἶναι Χριστιανοί, καὶ ὅτι ἔχουσι πατρίδα τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ, συνέλαβον αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἔφερον εἰς τὸν Φιρμιλιανὸν τὸν Ἡγεμόνα τῆς Καισαρείας. Καὶ οἱ μὲν πέντε Μάρτυρες οἱ Αἰγύπτιοι, ὁ Ἠλίας, ὁ Ἱερεμίας, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Σαμουὴλ καὶ ὁ Δανιὴλ, μετὰ πολλὰς ἄλλας βασάνους τὰς ὁποίας ἐδοκίμασαν, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου, ἀποκεφαλισθέντων μετ' αὐτῶν καὶ τοῦ Παμφίλου, τοῦ Σελεύκου, τοῦ Οὐάλεντος καὶ τοῦ Παύλου· ὁ δὲ Πορφύριος, δοῦλος ὢν τοῦ Ἁγίου Παμφίλου, ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὸ Λείψανον τοῦ κυρίου του, καὶ συλληφθεὶς, παρεδόθη εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐτελειώθη, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς, ἐπειδὴ

κατησπάζετο τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων, ἐῤῥίφθη καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πυρκαϊᾷ καὶ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Θεόδουλος κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου σταυροειδῶς, ἐτελείωσε τὸ Μαρτύριον, καὶ οὕτως ἔλαβον ὅλοι τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ Μαρτύριον τούτων συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Καιρὸς δὴ καλεῖ» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Μαρτυρουπόλει (1) μαρτυρησάντων.

»Ἡ κλῆσις ἔργον μαρτυρωνύμῳ πόλει,
»Πολλῶν ἐν αὐτῇ μαρτυρησάντων ξίφει.

Ὁ Ὅσιος Μαρουθᾶς ὁ ἀνεγείρας τὴν ἀνωτέρω πόλιν ἐπ' ὀνόματι τῶν ῥηθέντων Μαρτύρων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Στέρξας Μαρουθᾶς τὸν Θεὸν σφόδρα σφόδρα, Μαρουθᾶς.
»Θεῷ παραστὰς τέρπεται σφόδρα σφόδρα.

Ὁ Ἅγιος οὗτος Μαρουθᾶς ἔγινεν Ἐπίσκοπος, ἀπεστάλη δὲ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τπ'. πρὸς τὸν Βασιλέα Περσῶν. Ὅθεν ἀπελθὼν εἰς τὴν Περσίαν, ἔλαβε μεγάλας τιμὰς παρὰ τῶν Περσῶν διὰ τὴν ἀρετήν του καὶ ἁγιότητα, μάλιστα δὲ διότι ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον τὴν δαιμονιζομένην θυγατέρα τοῦ Βασιλέως. Ἐπειδὴ δὲ εὗρε παῤῥησίαν εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὰ Λείψανα τῶν ἀνωτέρω Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίᾳ μαρτυρησάντων, καὶ κτίσας πόλιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν, ἀπεθησαύρισε τὰ Λείψανα ἐν αὐτῇ. Μετά τινα δὲ ἔτη ἐκοιμήθη κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνεκαινίασε τὴν παρ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν Μαρτυρούπολιν· διὸ καὶ ἡ τούτου Μνήμη ὁμοῦ μὲ τὴν Μνήμην τῶν Μαρτύρων συμπανηγυρίζεται.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

* »Σκώλοις νοητοῖς οὐχὶ προσκόψας πόδας, Φλαβιανός.
»Ὁ Φλαβιανὸς μέχρι σοῦ, Θεέ, τρέχει.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υιϐ'. Πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας Ἐκκλησίας, διὰ δὲ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν ἐχειροτονήθη καὶ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν ψῆφον τῆς Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Συγκλήτου· διανύσας δὲ εἰς τὸν θρόνον ἓν ἔτος καὶ μῆνας ἕξ, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ ἐξώσθη τοῦ θρόνου του παρὰ τοῦ Μονοφυσίτου Διοσκόρου καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ, καὶ ἐπέμφθη εἰς ἐξορίαν, ὅπου πολλὰς θλίψεις ὑπομείνας διὰ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν καὶ ἀσθενήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (2).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ.

»Ζωῆς ματαίας ἐκπεραιώσας χρόνον, Φλαβιανός.
»Ζῇ Φλαβιανὸς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Φλαβιανὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν κορυφὴν ὄρους τινός, καὶ κτίσας μικρὸν κελλίον, ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ διήνυσεν ἑξήκοντα ἔτη, χωρὶς νὰ συνδιαλέγηται

(1) Ἡ Μαρτυρούπολις τώρα ὀνομάζεται Μιεφερκίν, εὑρίσκεται δὲ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ πρὸς τὸν Νυμφαῖον ποταμόν, τετιμημένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου, ὑποκείμενον εἰς τὸν Ἀμίδας Μητροπολίτην, κατὰ τὸν Μελέτιον.

(2) Παρὰ δὲ τῷ Μελετίῳ Ἀθηνῶν τόμῳ δευτέρῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας σελ. 22. γράφεται, ὅτι ὁ Ἅγιος οὗτος Φλαβιανὸς ὀκτὼ μῆνας μόνον ἐπατριάρχευσε, καὶ εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ λῃστρικὴν Σύνοδον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδρείας Διοσκόρου, καὶ μετ' αὐτὸν προεχειρίσθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἀνατόλιος. Τὸ δὲ ἅγιον Λείψανον τοῦ Φλαβιανοῦ τούτου ἀνεκομίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατετέθη ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποςόλων, συνεργίᾳ τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου, ὡς γράφεται εἰς τὸ ἐκείνου Συναξάριον κατὰ τὴν τρίτην Ἰουλίου.

μετά τινος, καὶ χωρὶς νὰ ἦναι ὁρατὸς εἰς οὐδένα, ἀλλὰ νεύων τὸν νοῦν του εἰς τὴν καρδίαν του, ἐφαντάζετο τὸν Θεόν, καὶ ἐκεῖθεν ἐλάμβανε πᾶσαν παρηγορίαν, κατὰ τὴν προφητείαν τὴν λέγουσαν· «Κατατρύφησον τοῦ Κυρίου, καὶ δῴη σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου.» (Ψαλμὸς λς'. 4.) Εἶχε δὲ τόπον τινὰ ἐσκαμμένον, καὶ ἐξάγων ἐκεῖθεν τὴν χεῖρά του, ἐδέχετο τὴν κομιζομένην αὐτῷ τροφήν, ἀλλὰ προνοήσας τὸ νὰ μὴ φαίνηται εἰς τοὺς ἔξωθεν ἐρχομένους, εἶχε τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐσκαμμένον λοξῶς καὶ μὲ σχῆμα κυκλοειδές· ἡ τροφή του δὲ ἦτον, ὄσπρια βεβρεγμένα, ἐκ τῶν ὁποίων ἔτρωγεν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος.

Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ἔζησεν ὁ ἀοίδιμος ἑξήκοντα ὁλόκληρα ἔτη χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τελείως οὔτε τὴν τροφήν του, οὔτε τὴν ὑψηλὴν ταύτην πολιτείαν του. Ὅθεν ἐκ τούτων ἐπλουτίσθη παρὰ Θεοῦ μὲ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, διότι μεγαλώτατον δράκοντα ἐθανάτωσε διὰ προσευχῆς του, ἀσπίδα ἀπέκτεινε, καὶ πλῆθος ἀκρίδων ἐδίωξεν ἔκ τινος ἀγροῦ, τὸν ὁποῖον ἔμελλον νὰ καταφάγωσιν· αὐτὸς νέον δαιμονιαμένον ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον ἠλευθέρωσε, καὶ τὸν μαστὸν γυναικός, βλαφθέντα ἀπὸ πάθος καρκίνου, ἰάτρευσε, καί τινα ὑπὸ ταύρου πληγέντα καὶ ἀποθανόντα ἀνέστησεν. Οὕτω λοιπὸν διανύσας τὴν ζωήν του ὁ τρισόλβιος, ἀντικατέστησε τὴν παροῦσαν πολύμοχθον καὶ πρόσκαιρον ζωὴν μὲ τὴν αἰώνιον ἐκείνην καὶ μακαρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τώρα εὐφραίνεται.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Ῥωμανός, ὁ ἐκ Σοβολὰχ τοῦ Καρπεννησίου καταγόμενος καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αχηδ'. ξίφει τελειοῦται.

❋ »Ὡς εἰς γάμους ἔδραμες εἰς τὰς βασάνους, * Ῥωμανός.
»Ῥωμανὲ Μάρτυς' εὖγε τῆς σῆς ἀνδρίας! (1)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΖ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

»Τήρων ὁ δηλῶν ἀρτίλεκτον ὁπλίτην, Θεόδωρος.
»Θεῷ πρόσεισιν ἀρτίκαυστος ὁπλίτης.
»Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ πυρὶ Τήρωνα φλεγέθουσιν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ καὶ Μαξιμίνου τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει σιζ'. καταγόμενος ἐκ τῆς μητροπόλεως Ἀμασείας, ἥτις εἶναι πόλις περίφημος τῆς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Καππαδοκείας, ἀπὸ κώμην λεγομένην Χουμιαλῶν. Ὅτε λοιπὸν ὁ Ἅγιος οὗτος κατετάχθη εἰς τὸ στράτευμα τὸ ὀνομαζόμενον τῶν Τηρώνων (Τήρων δέ, ἢ ὀρθότερον Τίρων, ἐκ τοῦ λατινικοῦ Tiro παραγόμενον, ὅπερ καὶ Tyro γράφεται, δηλοῖ ὁπλίτης, ἤτοι στρατιώτης νεοσύλλεκτος), καὶ ἦτον εἰς τὸ τάγμα τοῦ Πραιποσίτου Βρίγκα, τότε, λέγω, ὡμολόγησεν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, καὶ ὅτι τὰ εἴδωλα τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἄψυχα ξόανα, καὶ ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων. Παρεστάθη δὲ ἔμπροσθεν τοῦ ῥηθέντος Πραιποσίτου, καὶ ἐκεῖνος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καιρὸν ὅπως σκεφθῇ. Τότε ὁ Ἅγιος μέγα κατόρθωμα ἐποίησεν, ἐπειδὴ λαβὼν τὸ εἴδωλον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας, κατὰ τὰ φληναφήματα τῶν Ἑλλήνων, ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸ κατέκαυσεν.

Ὅθεν ἐκρατήθη, καὶ ὁμολογήσας, ὅτι αὐτὸς κατέκαυσε τὸ εἴδωλον, πρῶτον μὲν κρεμασθεὶς ξέεται, ἔπειτα βάλλεται ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου, καὶ ἐν αὐτῇ τελειωθείς, λαμβάνει τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν αὐτοῦ Ναόν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὸν τόπον λεγόμενον Φωρακίου, κατὰ τὸ Σάββατον τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν, ὅτε ἔγινε παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ θαῦμα τὸ περὶ τῶν κολύβων, διὰ τοῦ ὁποίου ἠλευθέρωσε τὸν ὀρθόδοξον λαὸν τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τῶν μεμολυσμένων φαγητῶν τῶν εἰδωλο-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

θύτων. (Τὸ κατὰ πλάτος Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸν Δαμασκηνόν. Τὸ δὲ ἑλληνικὸν τούτου Μαρτύριον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Μαξιμιανῷ καὶ Μαξιμίνῳ», σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Μαριάμνης, ἀδελφῆς τοῦ Ἁγίου Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.

»Ἀφεῖσα τὴν γῆν Μαριάμνη παρθένος, Μαριάμνη.
»Τὸν ἐκ Μαρίας Παρθένου Χριστὸν βλέπει.

Μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετέβη ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος, μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Βαρθολομαίου καὶ Μαριάμνης τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, εἰς τὴν ἐν Φρυγίᾳ Ἱεράπολιν, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόστολος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἐκρεμάσθη ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων. Ὅταν δὲ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, προσευχήθη εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! κατεχώσθη εἰς τὴν γῆν ὅ τε ἐκεῖ εὑρισκόμενος Ἀνθύπατος καὶ Ἄρχων, καὶ ὁ ὑποτεταγμένος εἰς αὐτὸν λαός· καὶ οἱ λοιποὶ φοβηθέντες, παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιον Βαρθολομαῖον καὶ τὴν Ἁγίαν ταύτην Μαριάμνην, οἵ τινες ἦσαν καὶ αὐτοὶ κρεμάμενοι, ἵνα μὴ καὶ ἐκεῖνοι καταχωσθῶσιν. Ὁ δὲ Βαρθολομαῖος πάλιν καὶ ἡ Μαριάμνη παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιον Φίλιππον, καὶ ὄχι μόνον δὲ κατέχωσεν ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς καταχωσθέντας ἐξέβαλεν ἐκ τῆς γῆς· τὸν δὲ Ἀνθύπατον καὶ τὴν σύζυγόν του, ὀνόματι Ἔχιδναν, ἀφῆκε συγχωσμένους ἐν τῇ γῇ. Τότε ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Ἱεραπόλεως ὅ τε Βαρθολομαῖος καὶ ἡ Μαριάμνη· καὶ ὁ μὲν Βαρθολομαῖος ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἔνθα σταυρωθεὶς ἐτελειώθη, ἡ δὲ Μαριάμνη πορευθεῖσα εἰς τὴν Λυκαονίαν, ἐκήρυξε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς βαπτίσασα, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη. (Ὅρα τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Φιλίππου κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Νοεμβρίου.)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξιβίου Ἐπισκόπου Σόλωνος τῆς Κύπρου.

»Τὸν Αὐξίβιον οὐ παρόψεται λόγος, Αὐξίβιος.
»Φανέντα λῃξίβιον ἐξ ἐναντίου.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, Ἕλλην ὢν τὴν θρησκείαν· ἀκολουθήσας δὲ τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Μάρκον, ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ὅθεν βαπτισθείς, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σόλωνος τῆς ἐν Κύπρῳ, καὶ πολλοὺς ἀπίστους ἐπιστρέψας εἰς τὸν Χριστόν, καὶ διαφόρων θαυμάτων αὐτουργὸς γεγονώς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (2).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοστηρίκτου.

»Θεοστήρικτος τὸν Θεὸν πήξας βάσιν, Θεοστήρικτος.
»Ὄντως Θεοστήρικτος ἔργοις ὠράθη (3).

Ἡ εὕρεσις τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μηνᾶ τοῦ Καλλικελάδου

»Τὴν γῆν ὀρύξας, ὡς δικέλλῃ, τῷ λόγῳ, Μηνᾶς.
»Μηνᾶν ἐκεῖθεν ἐκφέρω κεκρυμμένον.

Κατὰ τοὺς χρόνους Μαρκιανοῦ (4) τοῦ φιλοχρίστου Βασιλέως ἐν ἔτει υν'. ὁ μακάριος Μάρ-

(1) Σημείωσαι, ὅτι ἐγκώμιον ἔπλεξεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἁγίου τούτου Θεοδώρου ὁ Θεῖος Νύσσης Γρηγόριος, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἡμεῖς ὁ τοῦ Χριστοῦ λαός, »ἡ ἁγία ποίμνη» (σώζεται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου.) Τοῦτο τὸ ἐγκώμιον μετέφρασεν εἰς τὸ ἁπλοῦν ὁ Διδάσκαλος κύριος Χριστοφόρος ὁ Προδρομίτης, καὶ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐν Καρεαῖς κελλίον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων· ἐκεῖ εὑρίσκεται καὶ λόγος Νεκταρίου Κωνσταντινουπόλεως μεταφρασμένος εἰς τὸ ἁπλοῦν, διαλαμβάνων, διὰ τίνα ἀφορμὴν ἑορτάζεται κατὰ τὸ πρῶτον Σάββατον τῶν νηστειῶν ὁ Ἅγιος οὗτος Θεόδωρος ὁ Τήρων.

(2) Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

(3) Ὁ Θεοστήρικτος οὗτος φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἑορταζόμενον κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἰαμβικὸν δίστιχον ἔχει καὶ ἐκεῖνος.

(4) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Βασιλείου· (ὡς καὶ ἐν τοῖς Μηναίοις. Σ. Ε.)

τους οὗτος Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος ἐφάνη κατά τινα νύκτα εἰς ἄνθρωπόν τινα, Φιλομμάτην καλούμενον, ὁ ὁποῖος συνηριθμεῖτο εἰς τὴν σχολὴν τὴν ἐπονομαζομένην τῶν Ἱκανάτων, καὶ λέγει εἰς αὐτόν, ὅτι αὐτὸς εἶναι Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος, καὶ ὅτι κρύπτεται ὑπὸ τὴν γῆν κατὰ τὸ μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ, ὅπου εἶναι ἡ ἀκρόπολις· δεικνύει δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν τόπον διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δακτύλου. Τότε ὁ φιλόθεος Φιλομμάτης ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου νυκτότερα, καὶ φανερόνει καταλεπτῶς εἰς τὸν φίλον του Μαρκιανὸν τὸν Νουμέριον τὴν ὀπτασίαν, ἐκεῖνος δὲ πάλιν φανερόνει αὐτὴν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ παρευθὺς στέλλονται στρατιῶται εἰς τὸν δηλωθέντα τόπον· οἱ ὁποῖοι σκάψαντες μὲ ταχύτητα, εὗρον σιδηρᾶν τινα θήκην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο τὸ Λείψανον τοῦ Μάρτυρος, ἀλλὰ καὶ γράμματα εὗρον ἐν αὐτῇ κεχαραγμένα ἐπὶ πλακός, τὰ ὁποῖα ἐσημείονον μὲν τοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐτέθη ἐκεῖ τὸ ἅγιον Λείψανον, ἐφανέρονον δὲ καὶ ποῦ εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ τεθῇ. Ἀριθμήσαντες λοιπὸν εὗρον, ὅτι εἶχον παρέλθῃ τετρακόσια ἔτη, ὅθεν ὅλον τὸ πλῆθος εὐχαρίστησε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν (1).

Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ λήξει γενομένων Βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (2).

☙ »Τὸν Μαρκιανὸν Πουλχερίαν συνάμα, — Μαρκιανός.
»Ἄζυγας εἰπεῖν οὐκ ἔχω ἢ συζύγους. — Πουλχερία.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος ὁ ἐν Μιτυλήνῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αψψέ. ἀγχόνῃ τελειοῦται.

☙ »Ὕμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ, — * Θεόδωρος.
»Χριστοῦ ἀθλητῇ, ἐνδίκως ἁρμοστέος (3).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΗ΄. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Πάπα Ῥώμης.

»Ψυχὴν ὁ Θεῖος ἐξερεύγεται Λέων, — Λέων.
»Καὶ Δαιμόνων φάλαγξιν ἐμβάλλει φόβον.
»Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ τε Λέων ἀπερεύξατο θυμόν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Λέων ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαρκιανοῦ ἐν ἔτει υν΄. διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτοῦ σωφροσύνην καὶ καθαρότητα, καὶ διὰ τὸ εἰλικρινὲς καὶ ἄμεμπτον τῆς ζωῆς του, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἐπίσκοπος τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Ὁσίως λοιπὸν ποιμάνας τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον, τὰς τῶν αἱρετικῶν βλασφημίας καθ᾿ ὁλοκληρίαν ἠφάνισε κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων, τῆς ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθείσης ἐν ἔτει υνά. ἡ ὁποία πολλὰ μὲν ἐξέθετο καὶ ἐδογμάτισε περὶ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, κατὰ κράτος δὲ ἀνέτρεψε τὰ δόγματα τῶν αἱρετικῶν ἐκείνων, οἵ τινες ἐφλυάρουν μίαν φύσιν καὶ μίαν ἐνέργειαν καὶ θέλησιν ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

(1) Περιττῶς γράφεται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Σαλαμάνου, διότι τοῦτο προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ Ἰανουαρίου.

(2) Ὅρα καὶ κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅπου ἰδιαιτέρως ἑορτάζεται ἡ Ἁγία Πουλχερία, καὶ τὸ Συναξάριον αὐτῆς γράφεται. Λέγομεν δὲ μόνον ἐνταῦθα περὶ τοῦ Μαρκιανοῦ, ὅτι ἐκοιμήθη αὐτὸς ἐν ἔτει 457. ζήσας εἰς τὴν Βασιλείαν μετὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς· ἄνθρωπος οὐ μόνον εὐσεβέστατος, ἀλλὰ καὶ εὐλαβέστατος, πεζὸς γὰρ ἐλιτάνευεν ἐν τῷ πεδίῳ, διὸ ἠναγκάζετο καὶ Ἀνατόλιος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, οὐκ ἐν φορείῳ, ἀλλὰ πεζὸς λιτανεύειν, κατὰ τὸν Θεοφάνη. (Ὅρα σελ. 400. τῆς Δωδεκαβίβλου.)

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Ἐπειδὴ οἱ θεοστυγεῖς ἐκεῖνοι ἐμάχοντο κατὰ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐσπούδαζον νὰ ἀνασκευάσωσι τὰ τῶν Θείων Πατέρων θεόπνευστα δόγματα, τούτου ἕνεκα ὁ Μακάριος οὗτος καμφθεὶς ὑπὸ τῆς παρακλήσεως, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν εἰς αὐτὸν ὅλη ἡ Σύνοδος, μετεχειρίσθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν καὶ προσευχήν· ὅθεν ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ ζωοποιοῦ Πνεύματος, ἐγγράφως ἐξέθετο καὶ ὥρισε διὰ τὰ τότε ζητούμενα. Ἀνεκήρυξε δὲ καθαρῶς δύο φύσεις καὶ δύο ἐνεργείας καὶ θελήσεις ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ταῦτα ἔστειλε δι᾽ ἐπιστολῆς πρὸς τὴν ἀνωτέρω τετάρτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν ὁποίαν δεξάμενον τὸ πλῆθος τῶν ἐκεῖ συνηθροισμένων Ὁσίων Πατέρων, ἐθεώρησε ταύτην ὡς στήλην Ὀρθοδοξίας, καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι αὐτὴ ἐξῆλθεν ὡς ἐκ στόματος τοῦ Θεοῦ· ὅθεν ἐπ᾽ αὐτῆς ἀναπαυσαμένη ἡ ἁγία ἐκείνη Σύνοδος, μὲ θάῤῥος περισσότερον ἀντέστη ἐναντίον τοῦ πλήθους τῶν τε Μονοφυσιτῶν καὶ τῶν Μονοθελητῶν, καὶ τούτων τὰς πολυπλόκους μηχανοῤῥαφίας διέλυσε. Καὶ ἡ μὲν ἁγία ἐκείνη Σύνοδος μετὰ ταῦτα διελύθη, ὁ δὲ θεσπέσιος Λέων μείνας ἔτι ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, καὶ ὡς φωστὴρ διὰ τῶν ἀρετῶν διαλάμψας, εἰς γῆρας βαθὺ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (1). (Τὸν ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Βούλομαι διηγήσασθαι», καὶ σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λέοντος καὶ Παρηγορίου, ἀθλησάντων ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας.

Εἰς τὸν Παρηγόριον.

»Παρηγόριος σάρκα δοὺς εἰς αἰκίας, *Παρηγόριος.
»Ἔχει παρηγόρημα τὰ στέφη μέγα.

Εἰς τὸν Λέοντα.

»Ἕλκων ἄνωθεν ἰσχὺν ἐκ Θεοῦ Λέων, Λέων.
»Ἕλξεις βιαίας ὡς Λέων ἐκαρτέρει.

Ἐκ τῶν δύο τούτων Μαρτύρων, ὁ μὲν μακάριος Παρηγόριος μὲ πολλὰ εἴδη βασάνων τιμωρηθεὶς ἔλαβε τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἄφθαρτον στέφανον, τελειωθεὶς ἐν Χριστῷ· ὁ δὲ ἀοίδιμος Λέων μείνας μόνος, δὲν ὑπέφερε τὸν χωρισμὸν τοῦ Μάρτυρος Παρηγορίου, καὶ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς δὲν ἐπέτυχε τὸν αὐτὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον, πικρῶς ἀνεστέναζε καὶ ἐθρήνει, καὶ ἐξελθὼν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον ἐνταφιασμένον τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου Παρηγορίου, ἐδάκρυε, καὶ ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ Μαρτυρίου ἐφλέγετο ἐγκαρδίως. Ἔπειτα ἀπελθὼν ἐκεῖθεν, ἐπορεύθη ἀλλαχοῦ ἔνθα ἐγίνετο πανήγυρις τῶν εἰδωλολατρῶν· βλέπων δὲ ἐκεῖ λύχνους καὶ κηρία, τὰ ὁποῖα ἔδιδον πολὺ φῶς, ἔλαβεν αὐτὰ ἰδίαις χερσὶ καὶ τὰ συνέτριψε, καὶ ῥίψας κατὰ γῆς τὰ κατεπάτησε. Κρατηθεὶς λοιπόν, παρέστη εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς πόλεως, καὶ ἐρωτηθείς, ἀνεκήρυξε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν· διὸ ἐδάρη δυνατὰ μὲ βούνευρα, ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς ὑπέφερε ταῦτα μετὰ τοσαύτης χαρᾶς, ὡς ἂν ἔπασχεν ἄλλος, καὶ ὄχι αὐτός. Ἔπειτα δερόμενος, ἐσύρθη βιαίως ἐπὶ κρημνώδους καὶ δυσβάτου ξηροποτάμου, λαβὼν δὲ ἄδειαν, προσευχήθη, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν ποθούμενον στέφανον. Οἱ δὲ δήμιοι ῥίψαντες τὸ Λείψανόν του εἰς τὴν φάραγγα, ἀνεχώρησαν.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀγαπητοῦ Ἐπισκόπου Σινάου, τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ θαυματουργοῦ.

»Ὃν ἠγάπησας, ἀγαπητέ, Δεσπότην, Ἀγαπητός.
»Οὗτος καλεῖ σε πρὸς τόπους, οὓς ἠγάπας.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀγαπητὸς ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σηή. καταγόμενος ἐκ τῆς Καππαδοκίας, τῆς νῦν Καραμανίας, υἱὸς γονέων Χριστιανῶν. Ὅταν δὲ ἦτο

(1) Περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Λέοντος ὅρα τὸ εἰς τὴν δεκάτην τρίτην Φεβρουαρίου, ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ Εὐλογίου Ἀλεξανδρείας. Ὅρα δὲ καὶ εἰς ἡμέτερον Πηδάλιον ἐν τοῖς προλεγομένοις περὶ τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου.

νέος τὴν ἡλικίαν, ὑπῆγεν εἰς ἓν τῶν ἐκεῖ Μοναστηρίων, ἐν ᾧ εὑρίσκοντο ἕως χίλιοι Μοναχοί, ἐκ τῶν ὁποίων συλλέξας διαφόρους ἀρετάς, ὡς ἡ μέλισσα συλλέγει τὰ διάφορα ἄνθη, ἐγένετο δόκιμος ἐργάτης τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, καὶ κατέφθειρε τὸ σῶμά του μὲ νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ μὲ τὴν τῶν ἄλλων ἐγκράτειαν· διότι ἐν διαστήματι ὀγδοήκοντα ὁλοκλήρων ἡμερῶν ἔτρωγε μόνον φλοιοὺς τῶν λουπιναρίων καὶ στάκτην ἀντὶ ἄρτου, ἀλλὰ καὶ τὸν ὕπνον ἐνίκησε, καθόσον εἶναι δυνατὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Οὗτος ὁ Ὅσιος ἦτον εὔχρηστος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ὅλους τοὺς Μοναχοὺς ὠνόμαζε κυρίους του, καὶ ὡς δεσπότας αὐτοὺς ἐνόμιζεν· ὅθεν καὶ ἀξιωθεὶς νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, διὰ μόνης τῆς προσευχῆς του ἐφόνευσεν ἕνα δράκοντα, καὶ ἰάτρευσε μίαν παρθένον ὑπὸ ἀσθενείας φθειρομένην, καὶ ἕνεκα τούτων ἠγαπᾶτο παρὰ πάντων καὶ ἐθαυμάζετο. Διὸ καὶ ὁ Βασιλεὺς Λικίνιος μαθὼν περὶ τοῦ Ἁγίου τούτου, ὅτι εἶναι ἀνδρεῖος εἰς τὸ σῶμα, ἔλαβεν αὐτὸν καὶ ἄκοντα, καὶ τὸν συνηρίθμησε μὲ τοὺς στρατιώτας του. Ὁ δὲ Ἅγιος καὶ ἐκεῖ εὑρισκόμενος, δὲν ἠμέλει τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ καὶ τὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας ἐξετέλει ἀνελλιπῶς, καὶ τοὺς συνήθεις κόπους τῆς ἀσκήσεως ἠκολούθει· οὐ μόνον δὲ τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀνιάτους καὶ θανατηφόρους ἀσθενείας ἰάτρευεν ὁ ἀοίδιμος, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἵππων, καὶ βοῶν, καὶ παντὸς ἄλλου ζώου, διὰ μόνης τῆς ἐπιφανείας καὶ παρουσίας του. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἶδεν ὁ Ἅγιος οὗτος αὐστηρῶς τιμωρουμένους, διὰ τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τοὺς τοῦ Χριστοῦ καλλινίκους Μάρτυρας, Βικτωρῖνον, καὶ Δωρόθεον, καὶ Θεόδουλον, καὶ Ἀγρίππαν, ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ γίνῃ κοινωνὸς τοῦ μαρτυρίου των· ὅθεν, ἀφ' οὗ ἐκεῖνοι ἀποκεφαλισθέντες, ἐτελειώθησαν καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως, τότε οὗτος ὁ μακάριος Ἀγαπητός, ἐκτυπήθη μὲν μὲ ἀκόντιον, διεφυλάχθη δὲ ἀβλαβὴς διὰ σωτηρίαν πολλῶν. Ὅταν δὲ ὁ Λικίνιος ἔπαυσε τοῦ ζῆν καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἀνέλαβεν ὅλην τὴν Βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, συνέβη τὸ ἀκόλουθον γεγονός.

Βικτωρῖνος. Δωρόθεος. Θεόδουλος. Ἀγρίππας.

Ὑπηρέτης τις τοῦ Βασιλέως εἰς ὑπηρεσίας χρήσιμος, ἐδαιμονίσθη ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου, ἐφώναζε δὲ καὶ ἐκάλει κατ' ὄνομα τὸν Ἅγιον τοῦτον Ἀγαπητόν. Ὅθεν ὁ Βασιλεὺς ἔφερε τοῦτον εἰς τὸ παλάτιον, καὶ ἅμα οὗτος προσευχήθη, ἐδιώχθη ὁ Δαίμων, καὶ ἔλαβεν ὁ δοῦλος τὴν ἰατρείαν του· ὁ δὲ Ἅγιος ἄλλην χάριν δὲν ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βασιλέως, εἰμὴ νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἠγαπημένην του ἡσυχίαν, καὶ ὁ Βασιλεὺς εἰς τοῦτο παραυτα συγκατένευσεν. Ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν ἡσυχίαν του, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Σινάου (ἢ τις κοινῶς Σιναοῦ ὀνομάζεται, καὶ εὑρίσκεται εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν μεσόγειος, κατὰ τὸ τέλος τῆς Βιθυνίας, τεσσαράκοντα μίλια ἀπέχουσα τῆς Νικαίας, καὶ τετιμημένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Ἱεραπόλεως Μητροπολίτην), ἔλαβε τὸν Ἅγιον τοῦτον, καὶ ἄκοντα ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἱερέα· καὶ ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος ἐτελεύτησεν, ἐχειροτονήθη ὁ μέγας οὗτος Σιναοῦ Ἐπίσκοπος μὲ ψῆφον Θεοῦ καὶ τῶν Ἱερέων καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ.

Ἅμα δὲ γενόμενος Ἀρχιερεύς, ἐποίει μεγαλείτερα θαύματα, καὶ τοῦ προφητικοῦ χαρίσματος ἠξιώθη· καὶ πρὸς καθαρὰν ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων, πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ προφητείας τινὰς καὶ θαυματουργίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἅγιος ἐποίησε. Γυνή τις ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἁγίου τούτου, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν του, ὑπῆγε πρὸς αὐτόν, βλέπων δὲ αὐτὴν ὁ Ἅγιος, τῇ εἶπε πάντα ὅσα ἔπραξε παιδιόθεν, καὶ νουθετήσας αὐτὴν καὶ ὠφελήσας, τὴν ἀπέστειλε· καὶ Διάκονον εὑρισκόμενον εἰς τὴν Ἡράκλειαν τῆς Θράκης, καὶ ἐλθόντα πρὸς αὐτὸν εὐλογίας χάριν, τὸν ἤλεγξεν ὁ Ἅγιος, ὅτι ἔφθειρε παρθένον τινά. Δαμιανοῦ δὲ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Σιλανδέων (ἔστι δὲ ἡ Σίλανδος πόλις εὑρισκομένη ἐν Λυδίᾳ) τοὺς ἀγροὺς ἠφάνιζεν ὁ παραῤῥέων τὸν χειμῶνα ποταμός· ὁ δὲ Ἅγιος Ἀγαπητὸς διὰ προσευχῆς του ἔδωκεν ἄλλην στροφὴν εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, καὶ οὕτως ἔμειναν ἀβλαβεῖς οἱ ἀγροὶ τοῦ Ἐπισκόπου. Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ἐποίησεν ὁ Ἅγιος θαύματα, τὰ ὁποῖα περιέχει ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία, ὄντα περισσότερα τῶν ἑκατόν· διότι οὗτος καὶ διὰ μόνης τῆς ἀφῆς τῆς χειρός του, καὶ διὰ μόνης τῆς σκιᾶς τοῦ σώματός του, καὶ διὰ μόνου τοῦ λόγου του, ἰάτρευσεν ἀνίατα πάθη. Καλῶς οὖν καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

* Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πιούλιος ξίφει τελειοῦται.

» Πᾶν, Πιούλιος εἶπεν, ἤλπιζον πάθος, * Πιούλιος.
» Μόνον δὲ τμηθεὶς, οὐ πέπονθα ζημίαν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΘ΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀρχίππου.

» Ποθῶν τὸν ἀκρόγωνον Ἄρχιππος λίθον, Ἄρχιππος.
» Κατηλοήθη (ἤτοι ἀλέσθη) τῷ πόθῳ τούτου λίθοις.
» Ἄρχιππος δεκάτη ἐνάτη θάνε χερμαδίοισιν.

Οὗτος ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπαινεῖται καὶ συστρατιώτης αὐτοῦ ὀνομάζεται ἐν τῇ πρὸς Φιλήμονα ἐπιςολῇ, καὶ ἐν τῇ πρὸς Κολασσαεῖς γράφει περὶ αὐτοῦ· «Εἴπατε Ἀρχίππῳ, βλέπε τὴν διακονίαν, ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ ἵνα αὐτὴν » πληροῖς» (Κολ. δ΄. 17.) Οὗτος λοιπὸν εὑρισκόμενος εἰς τὰς Κολασσὰς, πόλιν τῆς Φρυγίας, ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ τοῦ Ἁγίου Φιλήμονος· ὅθεν οἱ ἐκεῖσε εἰδωλολάτραι ὥρμησαν κατ' αὐτῶν, καὶ συλλαβόντες τὸν Ἀπόστολον τοῦτον, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀδροκλῆν. Μὴ πεισθεὶς λοιπὸν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸ εἴδωλον τὸ καλούμενον Μηνᾶν, ἐῤῥίφθη ἐντὸς λάκκου καὶ ἐχώσθη μέχρις ὀσφύος· εἶτα ἐκεντήθη μὲ βελόνας ὑπὸ παίδων, καὶ τελευταῖον λιθοβοληθεὶς, ἐτελειώθη, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀμαράντινον στέφανον (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου καὶ Ἡσυχίου. Μάξιμος.

» Ἀνδρῶν τριὰς σύναθλος εὐσθενεστάτη, Θεόδοτος.
» Ἀνδρίζεταί σοι καὶ τομῆς, Τριὰς, μέχρι. Ἡσύχιος.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀσκληπιοδότης.

» Ἔστεψε Χριστὸς τὴν Ἀσκληπιοδότην, Ἀσκληπιοδότη.
» Ἧς ἐξέκοψε τὴν κεφαλὴν τὸ ξίφος.

Οὗτοι οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι παρασταθέντες εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, πολλὰς τιμωρίας ἔπαθον. Καὶ πρῶτον μὲν κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου, ἐξέσθησαν μὲ ὀνύχια σιδηρᾶ, ἔπειτα μεταφέρονται καὶ σύρονται ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην πόλιν, καὶ μετὰ ταῦτα δίδονται εἰς τὰ θηρία ἵνα τοὺς φάγωσιν· ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος διεφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς. Ὁμοίως καὶ ἡ Ἁγία Ἀσκληπιοδότη ῥιφθεῖσα κατὰ γῆς ἐτανύσθη ἐπὶ ξύλου, εἶτα ἐδέθη εἰς ἕνα ταῦρον. Μετὰ ταῦτα ὅλοι ὁμοῦ λιθοβολοῦνται, καὶ σύρονται εἰς τόπους ἀλσώδεις καὶ δυσβάτους, καὶ τελευταῖον ἀποκεφαλίζονται, καὶ οὕτως οἱ μακάριοι λαμβάνουσι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ῥαβουλᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Βουλὰς Ῥαβουλᾶς θεὶς ἀπράκτους Δαιμόνων, Ῥαβουλᾶς.
» Ἀπῆρε, βουλῇ τοῦ Θεοῦ, τῶν ἐνθάδε.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ῥαβουλᾶς ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος, ἐν ἔτει υος΄. ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν πόλιν τῆς Συρίας τὴν λεγομένην Σαμόσατα, ἢ κοινῶς Σεμψὰτ, τετιμημένην μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Ἐδέσσης Μητροπολίτην· παιδευθεὶς δὲ ὑπὸ ἐνδοξοτάτου ἀνδρὸς, Βαρυψαβᾶ ὀνομαζομένου, ἔμαθε τὴν Συριακὴν γλῶσσαν. Ἐπειδὴ

(1) Ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Νοεμβρίου, ὅτε ἑορτάζεται ὁ Ἀπόστολος οὗτος Ἄρχιππος μετὰ τοῦ Φιλήμονος καὶ Ὀνησίμου.

δὲ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας μετεχειρίζετο πᾶσαν ἀρετὴν, διὰ τοῦτο ἔγινε Μοναχός. Ὅθεν ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, κατῴκει εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια μόνος, ὡς ὁ μέγας Ἠλίας καὶ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής· μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγων ἐτῶν μετέβη εἰς Φοινίκην ὁμοῦ μὲ ἄλλους τινὰς, καὶ ἐκεῖ περισσότερον διὰ τῶν ἀρετῶν διαλάμψας, ἔγινεν εἰς ὅλους φανερὸς καὶ μὴ θέλων.

Ὅθεν τῇ συνεργίᾳ τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος καὶ Ἰωάννου τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Βηρυτοῦ ἐποίησε Μοναστήριον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρους. Τότε λοιπὸν ὁ Θεῖος οὗτος Ῥαβουλᾶς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν ἀνὰ μέσον τῶν εἰδωλολατρῶν, καθὼς ἀνὰ μέσον τῶν Ἰουδαίων ἦσαν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας, ἢ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης· διὸ ποτὲ μὲν ἤλεγχον ἐκείνους, ποτὲ δὲ τοὺς ἐνουθέτουν, ἐπιστρέψαντες οὕτω σχεδὸν ὅλους τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους Ἕλληνας εἰς θεογνωσίαν. Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ πρῶτον καὶ ἐξαίρετον ἔργον τὸ ὁποῖον κατώρθωσεν ὁ μακάριος Ῥαβουλᾶς. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Ζήνων, ἔγινε διάδοχος τῆς Βασιλείας ὁ Δίκορος Ἀναστάσιος, ἐν ἔτει υϥά. τῇ συνεργίᾳ τοῦ ὁποίου ἔκτισεν ἄλλο Μοναστήριον ὁ Ὅσιος Ῥαβουλᾶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἐκ τοῦ ὀνόματός του Ῥαβουλᾶ· ὁμοίως ἐσύστησε καὶ ἄλλα πολλὰ Μοναστήρια εἰς διαφόρους τόπους. Ἦτο δὲ ὁ Ὅσιος οὗτος καθ' ὅλα προσεκτικὸς καὶ νηφάλιος, διδακτικὸς, ἀόργητος, συμπαθὴς, φιλάδελφος καὶ εἰς ὅλους εὔσπλαγχνος· καὶ ὅτε ἠνώχλει αὐτὸν ὁ πονηρὸς Διάβολος διά τινος πάθους, αὐτὸς ἀντέτασσεν εἰς τὸ πάθος ἐκεῖνο ἓν ῥητὸν τῆς ἁγίας Γραφῆς, καὶ οὕτω τὸ ἐδίωκε μακρὰν αὐτοῦ, διότι ἦτο γεμάτος ἀπὸ ῥητὰ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Γραφῆς. Ἔζησε δὲ ὁ Ὅσιος οὗτος ἕως εἰς τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, τοῦ οἰκοδομήσαντος τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ἐν ἔτει φκζ΄. βασιλεύσαντος. Γενόμενος δὲ γέρων ὀγδοηκοντούτης, καὶ ὀλίγον περισσότερον, ἤκουσε φωνῆς ἄνωθεν, ἡ ὁποία ἔλεγε· «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω »ὑμᾶς.» Ὅθεν ὕστερον ἀσθενήσας ὀλίγον, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἡμῶν καὶ Ὁμολογηταὶ Εὐγένιος καὶ Μακάριος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

* »Πρὸ τοῦ θανεῖν πάσχουσι δεινὰ μυρία, Εὐγένιος.
»Εὐγένιός τε καὶ Μακάριος ἅμα. Μακάριος.

Ὅταν Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης ἐβασίλευσε κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ ἐν ἔτει τξά. τότε οἱ Χριστιανοὶ ὅλοι ἔφευγον καὶ ἐκρύπτοντο ἵνα μὴ βλέπωσι τὰς μιαρὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ὁ ἀλιτήριος προσέφερεν εἰς τὰ εἴδωλα· οἱ δὲ ὁμόφρονές του Ἕλληνες, ὄχι μόνον αὐτοὶ ἔπραττον μετ' αὐτοῦ ἀσελγείας, καθιστῶντες οὕτω τὸν ἑαυτόν των ὕλην καὶ προσάναμμα τοῦ αἰωνίου πυρὸς τῆς κολάσεως, ἀλλὰ προσέτι καὶ τοὺς Χριστιανοὺς ἠνάγκαζον νὰ πράττωσιν ἀκουσίως τὰς αὐτὰς ἀσελγείας. Τότε λοιπὸν ὁ Μακάριος οὗτος καὶ ὁ Εὐγένιος, οἱ δοῦλοι καὶ θεράποντες τοῦ Χριστοῦ, συνελήφθησαν, καὶ τὸν μὲν Χριστὸν ὡμολόγησαν ἐνώπιον τοῦ Παραβάτου Θεὸν ἀληθινὸν καὶ κριτὴν ζώντων καὶ νεκρῶν, αὐτὸν δὲ τὸν δυσσεβῆ καὶ ἀλάστορα Τύραννον ἤλεγξαν, διότι παρέβη τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν καὶ ἔγινεν εἰδωλολάτρης. Ὅθεν ὁ μιαρὸς ὀργισθεὶς, διέταξε νὰ δεθῶσιν οἱ Ἅγιοι μὲ λεπτὰ λωρία, καὶ οὕτω νὰ κρεμασθῶσι κατακέφαλα, καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας νὰ καπνίζωνται κάτωθεν διὰ κόπρου· ἔπειτα διέταξε νὰ πυρωθῇ μία ἐσχάρα, καὶ ἐπ' αὐτῆς νὰ ἁπλωθῶσι γυμνοὶ οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες τὰ ὄμματά των προσηλωμένα εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος ἐνδυναμούμενοι, ἤλεγχον τὴν πονηρίαν καὶ ἀσέβειαν τοῦ Παραβάτου. Διὰ τοῦτο προσέταξεν ὁ θηριώδης καὶ ἔβαλαν σίδηρα εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός των, καὶ οὕτω τοὺς ἐξώρισεν εἰς τὴν Μαυριτανίαν, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐν τῇ Ἀφρικῇ κατὰ τὸ Βασίλειον τῆς Ἀλγερίας· οἱ δὲ Ἅγιοι Μάρτυρες χαίροντες διότι ἐξορίζοντο ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἔψαλλον ἀγαλλόμενοι «Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου», καὶ φθάσαντες εἰς τὴν Μαυριτανίαν, ἀνέβησαν ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ καὶ ἐκεῖ ἔζων μόνοι.

Οἱ δὲ ἐγχώριοι ἔλεγον εἰς αὐτοὺς, φύγετε, ἀδελφοί, ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον, διότι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ φοβερός τις δράκων, ὁ ὁποῖος εἶναι ὀλέθριος εἰς ὅσους τὸν πλησιάζουσιν· οἱ δὲ Ἅγιοι δείξατε, εἶπον, εἰς ἡμᾶς, τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ δράκων εὑρίσκεται, καὶ ἐκεῖνοι ἔδειξαν

εἰς αὐτοὺς τὸ σπήλαιον μακρόθεν. Οἱ ἀοίδιμοι Μάρτυρες κλίναντες τότε τὰ γόνατα εἰς τὴν γῆν, προσευχήθησαν, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! παρευθὺς διεῤῥάγη κεραυνὸς οὐρανόθεν, καὶ κατέκαυσε τὸν δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἐπήδησε μὲν ὅπως φύγῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· κατεκάη λοιπὸν καὶ αὐτὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς μετὰ τοῦ δράκοντος, καὶ ὁ ἀὴρ ὅλος ἐπληρώθη δηλητηρίου. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ ἐγχώριοι Ἕλληνες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Τότε εἰσελθόντες οἱ Ἅγιοι ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ δράκοντος, προσηύχοντο τριάκοντα ὁλοκλήρους ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἔχωσι τὴν ἐλαχίστην τροφὴν ἢ πόσιν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα, δοῦλοι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπάγετε εἰς τὴν πλησίον σας πέτραν· οἱ δὲ Ἅγιοι προσέξαντες εἶδον φῶς εἰς μίαν πέτραν, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐσχίσθη ἡ πέτρα εἰς δύο, καὶ ἀνέβλυσε πολὺ ὕδωρ, ἐκ τοῦ ὁποίου πιόντες οἱ Ἅγιοι ἐχόρτασαν, ὅθεν μὲ τὴν δύναμιν ἐκείνου ἀνεκούφισαν τὴν πεῖναν καὶ δίψαν, ἣν εἶχον πρότερον. Κατὰ δὲ τὴν τριακοστὴν ὀγδόην ἡμέραν παρεκάλεσαν τὸν Θεὸν νὰ τελειώσωσι τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ να ἀπέλθωσιν εἰς τὴν ἄλλην· ὁ δὲ Κύριος ἐπακούσας τῆς δεήσεώς των, παρέλαβε τὰς ψυχὰς καὶ τῶν δύο δοξαζόντων καὶ εὐλογούντων αὐτόν.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόνωνος.

✠ »Κόνων Ὅσιε, εἰ πάλην οἶδας φέρειν, Κόνων.
»Καὶ μισθὸν εἶχες παρὰ Κυρίου μέγαν.

Οὗτος ὁ Ὅσιος κατήγετο ἐκ τῆς Κιλικίας, ἔγινε δὲ Μοναχὸς, ἔτι πολὺ νέος ὢν, εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ καλούμενον τοῦ Πενθουκλᾶ, τὸ ὁποῖον ἦτο πλησίον εἰς τὸν Ἰορδάνην· εἶτα ἔγινε καὶ Πρεσβύτερος, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως. Μαθὼν δὲ ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων, Πέτρος ὀνόματι, τὴν θαυμαστὴν ἄσκησιν τοῦ Ὁσίου, διώρισεν αὐτὸν νὰ βαπτίζῃ ὅλους ἐκείνους, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὸν Ἰορδάνην· ὅθεν ἔχριεν αὐτοὺς μὲ τὸ ἅγιον ἔλαιον καὶ ἐβάπτιζεν. Ὅταν δὲ ἔμελλε νὰ χρίσῃ γυναῖκα τινὰ, ἐσκανδαλίζετο ὡς ἄνθρωπος, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέπτετο νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Κοινόβιον· ὁσάκις δὲ ἐσυλλογίζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ὁ μακάριος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου, λέγων, ὑπόμεινον, γέρων, καὶ ἐγὼ σὲ ἐλαφρύνω ἀπὸ τὸν πόλεμον.

Ἡμέραν δέ τινα ἦλθε κόρη τις ἐκ τῆς Περσίας ἵνα βαπτισθῇ, ἦτο δὲ τόσον πολὺ ὡραία, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ὁ Ἅγιος νὰ τὴν χρίσῃ γυμνὴν, καὶ ὡς ἐκ τούτου διέμεινεν ἐκεῖ ἡ κόρη δύο ἡμέρας ἄχριστος καὶ ἀβάπτιστος. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦτο, ἐξεπλάγη διὰ τὸ σκάνδαλον τοῦ γέροντος, καὶ ἠθέλησε νὰ διορίσῃ ἐπὶ τούτῳ γυναῖκα ἵνα χρίῃ καὶ βαπτίζῃ τὰς γυναῖκας· ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο τοῦτο δυνατὸν, εἴτε διὰ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ τόπου, εἴτε καὶ δι' ἄλλας περιστάσεις. Ὁ δὲ γέρων λαβὼν τὸ μηλωτάριόν του, ἀνεχώρησεν εἰπὼν, εἰς τὸ ἑξῆς δὲν μένω εἰς τὸν τόπον τοῦτον. Τότε ὑπήντησεν αὐτὸν ὁ τίμιος Πρόδρομος ἔξωθεν τοῦ Κοινοβίου, καὶ λέγει εἰς αὐτὸν μὲ πραεῖαν φωνήν· Ἐπίστρεψον εἰς τὸ Μοναστήριόν σου, καὶ ἐγὼ σὲ ἐλαφρύνω ἀπὸ τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ Ἀββᾶς Κόνων λέγει αὐτῷ ὀργίλως, πίστευσον ὅτι δὲν ἐπιστρέφω, ἐπειδὴ πολλάκις ὑπεσχέθης νὰ μὲ ἐλαφρύνῃς, καὶ οὐδὲν ἔπραξας.

Τότε ἐκράτησεν αὐτὸν ὁ Θεῖος Πρόδρομος, καὶ ἀνασύρας τὰ φορέματά του, ἐσφράγισε μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ τὰ ὑποκάτω μέρη τοῦ ὀμφαλοῦ του, καὶ εἶπε· Πίστευσόν μοι, Ἀββᾶ Κόνων, ἐγὼ ἤθελον νὰ ἔχῃς μισθὸν διὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν (1), πλὴν τώρα ἐπίστρεψον εἰς τὸ Μοναστήριόν σου καὶ πλέον μὴ ἀμφιβάλλῃς περὶ τούτου. Ὅθεν ὁ γέρων ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Κοινόβιον, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἔχρισε καὶ ἐβάπτισε τὴν Περσίδα κόρην, χωρὶς οὐδόλως νὰ στοχασθῇ ὅτι ἦτο γυνή. Ἔζησε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ὅσιος ἄλλα εἴκοσιν ἔτη, καὶ φθάσας εἰς

(1) Διὰ τοῦτο ἀναγινώσκομεν εἰς τὸ Γεροντικὸν, ὅτι εἶπε γέρων τις, ὅτι ὅποιος ὑποφέρει τὸν πόλεμον τῆς σαρκὸς, καὶ δὲν συγκατατίθεται εἰς τοὺς πορνικοὺς λογισμοὺς, αὐτὸς στέφανον Μαρτυρίου λήψεται παρὰ Θεοῦ.

τὸ ἄκρον τῆς ἀπαθείας, οὕτως ὥστε ἐνομίζετο ὅτι ἔγινεν ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Μνήμη τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης τῆς ἐξ Ἀθηνῶν (1). Φιλοθέα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Κ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Λέοντος Ἐπισκόπου Κατάνης.

»Ὁ μὲν νεκρὸς, Λέοντος· εἰ δ' οἵου πύθῃ, Λέων.
»Πάντως ἐροῦμεν, τοῦ προέδρου Κατάνης.
»Εἰκάδι ἀμφὶ Λέοντα χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευσαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Σοφοῦ ἐν ἔτει ωπϛ'. κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Ῥαβένης πόλεως τῆς Ἰταλίας, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν ἐνταυτῷ καὶ εὐγενῶν. Διὰ δὲ τὴν τῆς ζωῆς του καθαρότητα, διῆλθεν ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης, γενόμενος Ἀναγνώστης, Ὑποδιάκονος, Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος· τελευταῖον δὲ, μὲ θεϊκὴν ψῆφον, ἔγινε καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Κατάνης, ἡ ὁποία κεῖται κατὰ τὴν περίφημον νῆσον τῆς Σικελίας, ὅπου εὑρίσκεται καὶ τὸ βουνὸν τῆς Αἴτνης, τὸ ὁποῖον ἐξερεύγει φλόγας πυρὸς μέχρι τῆς σήμερον. Οὗτος λοιπὸν ὁ μακάριος, ὡς Λέων πεποιθὼς κατὰ τὸ ὄνομά του, καὶ ζῆλον ἔχων διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἔλαμψεν ὡς φωστὴρ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἐπιμελούμενος τῶν ψυχῶν, τῶν χηρῶν ὢν προστάτης, τοὺς πτωχοὺς παρηγορῶν, τὸ σκότος τῆς πλάνης διώκων, καὶ διὰ τῆς προσευχῆς του κρημνίσας χαμαὶ ἓν εἰδωλικὸν ἄγαλμα.

Οὗτος ἔκτισε καὶ Ναὸν μεγαλώτατον εἰς τὸ ὄνομα τῆς καλλινίκου Μάρτυρος Λουκίας, τῆς ἐκ Σικελίας, μὲ ἐδικά του φιλοτεχνήματα (2), καὶ κατέκαυσε τὸν μάγον καὶ τερατοποιὸν Ἡλιόδωρον. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς δὲν ἔπαυε μὲν ἐνοχλῶν ὅλους τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους Χριστιανοὺς, τέρατα ποιῶν ψευδῆ καὶ φαντασιώδη, ὕστερον δὲ ἐπεχείρησε νὰ φερθῇ καὶ ἐναντίον τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τούτου ἕνεκα ὁ μακάριος οὗτος Λέων ἐκράτησε τὸν τερατοποιὸν ἐκεῖνον διὰ τεχνασμάτων παντοίων, καὶ δέσας αὐτὸν μὲ τὸ ἱερὸν ἐπιτραχήλιόν του, διέταξε νὰ ἀναφθῇ μεγάλη πυρκαϊὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως· καὶ ἀφ' οὗ ὁ Ἅγιος ἐδημοσίευσε καὶ ἐθεάτρισε πᾶσαν μαγείαν, ἣν ἐτεχνεύετο ἐκεῖνος ὁ παράφρων, θέλων νὰ παραστήσῃ καθαρῶς εἰς ὅλους τὴν ἐδικήν του μὲν εὐσέβειαν καὶ ἀλήθειαν, ἐκείνου δὲ τοῦ ἀλιτηρίου τὴν δαιμονιώδη κακοτεχνίαν, ἐμβῆκε μετὰ τοῦ Ἡλιοδώρου ἐν μέσῳ τῆς πυρκαϊᾶς, καὶ δὲν ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῆς, εἰμὴ ἀφ' οὗ κατεκάη τελείως ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος καὶ δείλαιος.

Τοῦτο τὸ θαῦμα ἐξέπληξεν ἅπαντας, διότι ὄχι μόνον ὁ Ἅγιος ἔμεινεν ἄφλεκτος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὰ ἱερά του ἄμφια ἤγγισε διόλου ἡ φωτία. Ὅθεν ἐπειδὴ ἡ φήμη τοῦ τοιούτου θαύματος ἔφθασεν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο καὶ οἱ αὐτοκράτορες Λέων ὁ Σοφὸς καὶ Κωνσταντῖνος ὁ υἱός του, ἀκούσαντες, ἔστειλαν καὶ ἔφεραν τὸν Ἅγιον εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ λαμβάνοντες τοὺς ἱεροὺς πόδας του, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ δέηται τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ αὐτῶν. Οὗτος ὁ Ἅγιος ὄχι μόνον ζῶν ἦτο μέγιστος εἰς τὰ θαύματα, ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανε καὶ ἐνεταφιάσθη, ἐνήργει περισσότερα θαυμάσια. (Τὸν κατα πλάτος Βίον τούτου ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σαδὼκ Ἐπισκόπου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων Ἁγίων, τὸν ἀριθμὸν ὄντων ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ.

»Φέρει, σὺν ὀκτὼ καὶ Σαδὼκ Ἐπισκόπῳ, Σαδώκ.
»Ἡ δωδεκαπλῆ Μαρτύρων δεκὰς ξίφος.

(1) Ὅρα αὐτῆς τὸν Βίον εἰς τὸν Νέον Λειμωνάριον.

(2) Αὕτη ἡ Ἁγία Λουκία ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Δεκεμβρίου, ὅτε καὶ τὸ Συναξάριον αὐτῆς γράφεται.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐμαρτύρησαν εἰς τὴν Περσίαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Σαβωρίου ἐν ἔτει τλ΄. ἀποκεφαλισθέντες, διότι ὡμολόγησαν τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν. Ἱστορεῖται δὲ, ὅτι ὁ Ἅγιος Σαδὼκ, πρὶν ἢ συλληφθῇ καὶ μαρτυρήσῃ, εἶδε κατ' ὄναρ τὸν πρὸ αὐτοῦ Ἱερομάρτυρα Ἅγιον Συμεὼν (1), ὁ ὁποῖος ἵστατο ἐφ' ὑψηλῆς κλίμακος, καὶ παρεκίνει αὐτὸν νὰ ἀναβῇ· ἐφανέρονε δὲ μὲ τοῦτο, ὡς φαίνεται, τὴν διὰ τοῦ Μαρτυρίου τούτου ἀνάβασιν.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος.

»Πολλῶν ἱδρώτων καὶ πόνων Βησσαρίων Βησσαρίων.
»Πολλὰς θανὼν εὕρηκεν ἀντιμισθίας.

✻Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Βησσαρίων ἐγεννήθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀφ' οὗ δὲ ἀπεγαλακτίσθη καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, φῶς ἅγιον ἔλαμψεν ἐν τῇ καρδίᾳ του· ὅθεν ἐπειδὴ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἠγάπησε πολὺ τὸν Θεὸν, δὲν ἐμόλυνε παντελῶς δι' οὐδενὸς ἁμαρτήματος τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸν νηπιόθεν Ἅγιον Βάπτισμα, ἀλλ' ἀναβὰς ἐπὶ ἐρήμου τόπου, ἐκεῖ ὡς πετεινὸν καὶ οἱονεὶ ἄσαρκος ἠγωνίζετο, οὐ γὰρ εἶχε φροντίδα οἴκου, οὐ τόπους ἐπεθύμησεν, οὐ κόρον τροφῆς, οὐ κτήσεις ἀγρῶν, οὐ βίβλων περιφορὰς, καὶ τεσσαράκοντα ἔτη ποιήσας, δὲν ἐκοιμήθη πλαγιασμένος, ἀλλ' ἢ καθήμενος, ἢ ἱστάμενος. Καταφρονήσας ὅλως λοιπὸν τὸ σῶμα ὡς φθειρόμενον, ὑπέταξεν αὐτὸ εἰς τὸ κρεῖττον, ἤτοι εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ εὗρε τὸν Θεὸν βοηθὸν, τὸν ὁποῖον ἐπόθησε· διότι τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἐστάθη εἰς προσευχὴν ἐν μέσῳ μιᾶς ῥάμνου, ὡς στύλος ἀκίνητος, τεταμένας ἔχων τὰς χεῖράς του καὶ τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἡνωμένην ἔχων μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀχώριστον.

Διὰ τοῦτο καὶ ἠξιώθη ὁ τρισμακάριος νὰ λάβῃ τοιαύτην χάριν παρὰ Θεοῦ, ὥστε νὰ τελῇ οὐ τὰ τυχόντα θαυμάσια· διότι αὐτὸς, ὡς ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, χαράξας τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν ἀέρα, μετέβαλε τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἰς γλυκύτατον, καὶ μὲ αὐτὸ παρηγόρησε τὸν μαθητήν του καὶ τὸν ἐζωοποίησεν, ὅς τις λειποθυμισμένος ὢν ἐκ τῆς δίψης, ἔπιεν ἀπὸ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ὕδωρ καὶ ἐχόρτασε, καθὼς καὶ ἄλλοι πιόντες ἐξ αὐτοῦ, εὐχαρίστησαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Αὐτὸς, ὡς ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, εὑρεθεὶς εἴς τινα τόπον, καὶ συνομιλῶν μὲ πολλοὺς ἀδελφοὺς τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ἐσταμάτησε διὰ προσευχῆς του τὸν ἥλιον, ἕως ὅτου ἐτελείωσε τὴν διδασκαλίαν του· ἐπειδὴ, βασιλεύοντος τοῦ ἡλίου, δὲν προέφθανε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, ὅπου ἤθελεν. Αὐτὸς, ὡς ὁ Ἠλίας, ἐν καιρῷ ἀνομβρίας νερὸν ἐξ Οὐρανοῦ κατεβίβασεν, ὄχι ὅμως ὡς ὁ Ἠλίας ἅπαξ, ἀλλὰ δὶς καὶ πολλάκις, διότι τοῦτο ἐζήτησαν ἄλλοι ἀδελφοὶ παρ' αὐτοῦ· καὶ καθὼς ὁ Ἐλισαῖος διέβη τὸν Ἰορδάνην μὲ τὴν μηλωτὴν τοῦ Ἠλιοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οὗτος διέβη τὸν ποταμὸν Νεῖλον πεζὸς μὲ τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ὥστε μόνον οἱ πόδες του ἕως εἰς τοὺς ἀστραγάλους ἐβράχησαν. Οὗτος καὶ ἄλλα σημεῖα διάφορα ἐποίησε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Τὸν Θεὸν λοιπὸν μέχρι τέλους θεραπεύσας, ἐτελείωσε τὴν ζωήν του εἰς γῆρας βαθὺ, καὶ πρὸς ὃν ἐπόθει Χριστὸν ἐξεδήμησε (2).

(1) Οὗτος φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ Σελευκείας καὶ Κτησιφῶντος Ἐπίσκοπος, τὸν ὁποῖον διέβαλον οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς τὸν Σαβώριον. Ὅρα τὸν Μελέτιον τόμ. ά. σελ. 343. ἑορτάζεται δὲ κατὰ τὴν δεκάτην ἑβδόμην τοῦ Ἀπριλίου.

(2) Περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου Βησσαρίωνος ἀναφέρει ὁ Εὐεργετινὸς σελ. 400. ὅπερ εἴπομεν ἀνωτέρω· ἤγουν ὅτι τεσσαράκοντα ἡμερονύκτια ἐστάθη εἰς ἀκανθώδεις ῥάμνους χωρὶς νὰ κοιμᾶται, ἵνα νικήσῃ τὸν ὕπνον. Ὁ αὐτὸς λέγει, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος διῆλθεν ὅλην τὴν ζωήν του ἀταράχως καὶ ἀμερίμνως ὡς πτηνὸν, χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ οὐδὲν πρᾶγμα γήϊνον, οὔτε βιβλίον, οὔτε φόρεμα, ἐκτὸς ἑνὸς μόνου, καὶ αὐτοῦ ἐσχισμένου· ἀλλ' οὐδὲ ἔμβαινεν ὑπὸ σκέπην, ἀλλὰ περιπατῶν εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀκατοικήτους, ἔμενε πάντοτε χωρὶς στέγην, μαχόμενος μὲ τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος καὶ μὲ τὴν καῦσιν τοῦ θέρους, καὶ ἀνώτερος γενόμενος τῶν ἀναγκῶν τοῦ σώματος. Ἐὰν δέ ποτε τυχὸν μετέβαινεν εἰς κατοικούμενον τόπον καὶ εἰς Μοναστήριον, ἐκάθητο ἔξω τῆς θύρας καὶ ἔκλαιεν, ὡς ἂν ἤθελε ναυαγήσῃ· ἐρωτώμενος δὲ, διατί κλαίει, ἀπεκρίνετο, ὅτι κλαίει

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγάθωνος Πάπα Ῥώμης.

»Ῥώμης Ἀγάθων οἴακας διευθύνας, Ἀγάθων.
»Πρύμναν ἔκρουσε πρὸς νοητοὺς λιμένας.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ θαυματουργὸς Ἀγάθων κατήγετο ἐκ τῆς Ἰταλίας, υἱὸς ὢν γονέων εὐσεβῶν τε καὶ εὐλαβῶν, ἐν ἔτει χν΄. οἱ δὲ γονεῖς του ἐμόχθησαν καὶ ἐδίδαξαν αὐτὸν ὅλην τὴν ἁγίαν καὶ θεόπνευστον Γραφήν, ἐκ τῆς ὁποίας τόσον ὠφελήθη καὶ κατενύχθη ὁ ἀοίδιμος, ὥστε, ἀφ᾽ οὗ οἱ γονεῖς του ἀπέθανον, ἐσύναξεν ὅλον τὸν πλοῦτόν των, καὶ τὸν διένειμεν αὐθημερὸν τοῖς πτωχοῖς. Μετὰ ταῦτα δὲ ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἔγινε Μοναχός· ὅθεν ὑπηρέτει τῷ Θεῷ νυχθημερὸν καὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου προσηύχετο. Εἰς τόσην δὲ ἀρετὴν ἔφθασεν, ὥστε καὶ χάριν τῶν ἰαμάτων παρὰ Κυρίου ἔλαβε· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ δὲν δύναται νὰ κρυβῇ, διὰ τοῦτο ἔγινε καὶ Πάπας τῆς Ῥώμης. Καλῶς λοιπὸν διαλάμψας εἰς τὸ τοῦ Ἐπισκόπου ἀξίωμα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (1).

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κινδέου Ἐπισκόπου Πισσιδείας.

* »Ἐκ γῆς ἐλήφθης, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐστράφης, * Κινδέας.
»Γῆς δημιουργοῦ τῇ κελεύσει, Κινδέα.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πλωτίνου.

* »Τοῦ Κυρίου φήσαντος, ἦχθω Πλωτῖνος, * Πλωτῖνος.
»Ἄγοντες ἧκον Ἄγγελοι τὸν Πλωτῖνον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΑ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις.

»Καὶ ζῶντα, Τιμόθεε, καὶ τεθνηκότα, Τιμόθεος.
»Τιμᾷ Θεὸς ζώντων σε καὶ τεθνηκότων.
»Εἰκάδι Τιμόθεον πρώτῃ κατὰ σῆμα κάλυψε.

Οὗτος ὁ μακάριος Τιμόθεος ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἐνεδύθη τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, καὶ μὲ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν καὶ σύντονον προσευχὴν ἐνέκρωσε τὰ σκιρτήματα τῶν παθῶν· ὅθεν γενόμενος ἀπαθής, ἔμεινεν ἕως τέλους τῆς ζωῆς του παρθένος κατά τε τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχήν, δι᾽ ὃ κατέστη δοχεῖον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ χάρισμα ἔλαβεν ἰαμάτων, πᾶσαν ἀσθένειαν ἰατρεύων καὶ δαίμονας ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων διώκων. Οὕτω λοιπὸν καλῶς πολιτευσάμενος, μὲ γῆρας ἀγαθὸν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐσταθίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

* »Ἦν Εὐστάθιος μέχρις ἦν ζῶν καὶ πνέων, Εὐστάθιος.
»Θεοῦ κατ᾽ ἐχθρῶν εὐσταθὲς μάλα πνέων.

*Οὗτος ὁ Θεῖος Ὁμολογητὴς Εὐστάθιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ πρώτου ἐν τοῖς

διὰ τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον ἔχασε, καὶ διὰ τὴν δόξαν καὶ εὐγένειαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέπεσεν. Οἱ δὲ Μοναχοί, ἐπειδὴ δὲν κατέπειθον αὐτὸν νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ νὰ φάγῃ, διὰ τοῦτο ἔδιδον ἄρτον εἰς αὐτὸν λέγοντες· Λάβε τοῦτον, καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχασας, δυνατὸς εἶναι Θεὸς νὰ σοὶ τὰ χαρίσῃ πάλιν. Ἐκεῖνος δὲ λαμβάνων τὸν ἄρτον, ἀνεστέναζε λέγων, δὲν ἠξεύρω ἂν εὕρω πάλιν τὰ ἀγαθά, ὅσα ἔχασα, δὲν θέλω ὅμως παύσει τοῦ νὰ ζητῶ, ὅσον δύναμαι· ἐνόει δὲ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ ὧν ἐστερήθημεν διὰ τὴν παράβασιν. Ὁ δὲ Βίος αὐτοῦ πλατυτέρως συνετάχθη ἤδη ὑπὸ Ὀνουφρίου Μοναχοῦ Ἰβηρίτου.

(1) Σημείωσαι, ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τῆς Ἐπισκοπῆς

Βασιλεῦσι τῶν Χριστιανῶν Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τκδ'. κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Σίδης τῆς ἐν Παμφυλίᾳ, καθὼς λέγει ὁ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, ὁ δὲ Νικήτας λέγει ὅτι κατήγετο ἐκ τῆς Μακεδονίας τῆς Φιλίππου· Διδάσκαλος δὲ ὢν ὁ Ἅγιος οὗτος, ἔπεμπε μὲ τὸν λόγον τῆς σοφίας του τὰς ἀκτῖνας τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Οὗτος ἦτο παρὼν καὶ εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐν ἔτει τκέ. κρατύνων μὲν τὸ δόγμα τῆς εὐσεβείας καὶ Ὀρθοδοξίας, ἐλέγχων δὲ καὶ ἀνατρέπων τοὺς Ἀρειανούς, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῆς μιᾶς φύσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος τομὴν καὶ διαίρεσιν εἰσήγαγον οἱ ἄφρονες, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ κτίσμα λέγοντες, καὶ χωρίζοντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς οὐσίας καὶ τιμῆς καὶ ἀξίας τοῦ ὁμοουσίου Πατρός του.

Ὅθεν διὰ τὴν ἔνθεον αὐτοῦ παῤῥησίαν, καὶ διὰ τὸν ζῆλον ὅνπερ εἶχεν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, ἐφθόνησαν αὐτὸν Εὐσέβιος ὁ Νικομηδείας, καὶ Θεόγνις ὁ Νικαίας, καὶ Εὐσέβιος ὁ Καισαρείας, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἦσαν κοινωνοὶ τῆς ἀρειανῆς βλασφημίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀθείας. Ὅθεν κινηθέντες, ὅτι δῆθεν μέλλουν νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐκεῖ συνέδριον συγκροτήσαντες, καθήρεσαν τὸν Ἅγιον· ἵνα δὲ φανῶσιν ὅτι μὲ εὔλογον αἰτίαν καθήρεσαν αὐτόν, τί ἐτεχνεύθησαν οἱ πολυμήχανοι; ἔδωκαν δῶρα μεγάλα εἴς τινα πόρνην, ἔχουσαν παιδίον νεογέννητον, καὶ ἔπεισαν αὐτὴν νὰ εἴπῃ ψευδῶς, ὅτι μὲ τὸν Ἅγιον τὸ ἐγέννησεν. Ὅθεν ἐλθοῦσα ἡ πόρνη μετὰ τοῦ τέκνου της εἰς τὸ ἐκείνων Συνέδριον, ἐσυκοφάντησε τὸν Ἅγιον ὅτι ἐξ αὐτοῦ συνέλαβε καὶ ἐγέννησε τὸ παιδίον· οἱ δὲ δόλιοι ἐκεῖνοι Ἀρχιερεῖς δὲν ἐζήτησαν ἄλλας μαρτυρίας, ἀλλὰ μόνον ἐπέβαλον ὅρκον εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ ἀρκεσθέντες εἰς τοῦτο, πάραυτα προέβησαν εἰς τὴν καθαίρεσιν τοῦ Ἁγίου μονονουχί, ἀλλὰ πείθουσι καὶ τὸν Βασιλέα (τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον δηλαδὴ) νὰ ἐξορίσῃ τὸν Ἅγιον (1). Ὅθεν ἐπέμφθη ὁ μακάριος Εὐστάθιος εἰς τοὺς Φιλίππους διὰ τῆς Θράκης, καὶ ἐκεῖ ἐτελείωσε τὴν ζωήν του.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἑκατὸν ἐτῶν, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος, ἐν ἔτει υοζ'. ἀνεκομίσθη τὸ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον, καὶ ἐπέμφθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Τότε ὅλον τὸ πλῆθος ὥρμησεν ἐκτὸς τῆς πόλεως ἕως δεκαοκτὼ μίλια, καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸ εὐλαβῶς μὲ ὕμνους καὶ φῶτα καὶ θυμιάματα. Τοῦτον τὸν Ἅγιον ἐτίμησε μὲ ἐγκώμιον καὶ ὁ Θεῖος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Λέγουσι δέ, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐσυκοφάντησε τὸν μέγαν τοῦτον Εὐστάθιον, ἔπεσεν εἰς χαλεπὴν ἀσθένειαν, διὸ ὡμολόγησε μέν, ὅτι ἀδίκως διέβαλε καὶ ἐσυκοφάντησε τὸν Ἅγιον, ἐφανέρωσε δὲ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρειανῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι τὴν κατέπεισαν διὰ χρημάτων νὰ εἴπῃ κατὰ τοῦ Ἁγίου τὴν συκοφαντίαν ταύτην καὶ νὰ ὁρκισθῇ παραφρόνως· εἶπε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ νεογέννητον ἐκεῖνο παιδίον, τὸ συνέλαβε μεθ' ἑνὸς χαλκέως, ὀνομαζομένου Εὐσταθίου (2).

τοῦ Πάπα Ἀγάθωνος συνεκροτήθη ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ ἕκτη Σύνοδος κατὰ Μονοθελητῶν, ἐν ἔτει 680. ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀγάθωνος ἦσαν ἔξαρχοι ἐν τῇ Συνόδῳ ἐκείνῃ Θεόδωρος καὶ Σέργιος οἱ Πρεσβύτεροι, σὺν Ἰωάννῃ Διακόνῳ.

(1) Ὅρα ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι τοῦ Συναξαρίου τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου, κατὰ τὴν δευτέραν Μαΐου, τὴν ἀπολογίαν ἣν κάμνει ὁ Θεοδώριτος διὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον δηλαδή, ὅτι ἀπατηθεὶς ἐξώρισε τοῦτον τὸν Ἅγιον καὶ ἄλλους.

(2) Παρ' ἄλλοις συντομώτερα γράφεται τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου τούτου Εὐσταθίου. Ὅτι δηλ. αὐτὸς ἦτο πρῶτον Βεῤῥοίας τῆς ἐν Συρίᾳ Ἐπίσκοπος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικήτας, εἰς τὴν ὁποίαν παρών, τὸν πανηγυρικὸν λόγον ἐξεφώνησεν εἰς τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον· καὶ ὅτι οἱ ἀνωτέρω Ἀρειανοὶ τρεῖς Ἐπίσκοποι δεινὰς συκοφαντίας συνέῤῥαψαν κατ' αὐτοῦ, ἤτοι ὅτι ἦτο προστάτης τοῦ Σαβελλίου, ὅτι ἐφωράθη πόρνος, καὶ ὅτι κατεφρόνησε τὴν Βασιλίδα, τὴν μακαρίαν δηλ. Ἑλένην, τὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τότε διατρίβουσαν, καὶ οὕτω καθήρεσαν αὐτόν. Εἰς τούτους δὲ πεισθεὶς ὁ Βασιλεύς, τὸν ἐξώρισε διὰ τῆς Θράκης εἰς τὴν Τραϊανούπολιν, κατὰ τὸν Θεοδώριτον καὶ Ἱερώνυμον, (ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὴν παραθαλασσίαν τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Τράνι κοινῶς ὀνομαζομένη) περὶ τὸ 329. ἢ 330. ἐκεῖ δὲ διελθὼν ὁ Ἅγιος ἔτη τριάκοντα, μετέβη πρὸς Κύριον περὶ τὸ 360. ἔτος. Σημείωσαι, ὅτι Μιχαὴλ ὁ Σύγγελος, τὸν Ἅγιον Εὐστάθιον τοῦτον ὀνομάζει κορυφαῖον τῶν ἐν Νικαίᾳ Πατέρων, ὁ δὲ Χρυσόστομος ἐγκώ-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Ἀμάστριδος.

»Ὁ Γεώργιος καὶ λιπὼν τὸ σαρκίον, Γεώργιος.
»Πολλοῖς γεωργεῖ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἦτον υἱὸς εὐσεβῶν γονέων, Θεοδοσίου καὶ Μεγεθοῦς ὀνομαζομένων, οἱ ὁποῖοι κατήγοντο ἐκ τῆς Κρώμνης, ἥ τις εἶναι πόλις περὶ τὴν Ἀμάστριδα, εὑρισκομένη ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ γονεῖς τοῦ Ἁγίου τούτου ἔμενον ἄτεκνοι, παρεκάλουν τὸν Θεὸν διὰ προσευχῆς καὶ νηστείας νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς καρπὸν κοιλίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε· διότι μὲ Θείαν φωνὴν ἔμαθον καὶ τὴν σύλληψιν καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ λάβῃ ὁ ἐξ αὐτῶν μέλλων γεννηθῆναι υἱὸς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ γήρατός των, ὁ Γεώργιος οὗτος δηλαδή. Ὅταν δὲ ἐγεννήθη τὸ παιδίον καὶ ἀπεγαλακτίσθη, τὰ μὲν ἡδονικὰ καὶ πρόσκαιρα τῆς νεότητος πράγματα τελείως ἀπέβαλε, τὰ δὲ μέλλοντα ἀγαθὰ ὁλοκαρδίως ἐπόθησε· δὲν ἠμέλει δὲ καὶ τὰ μαθήματα, τά τε Θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα. Ὅθεν οἱ γονεῖς βλέποντες τὰς τοιαύτας ἀρετὰς τοῦ τέκνου των, ἔχαιρον καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἀρκούντως ἐξεπαιδεύθη ὁ Ἅγιος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ μετέβη εἰς τὸ ὄρος τῆς Συρικῆς, ἔνθα εὑρὼν τίμιον γέροντα, λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν· ἀφ' οὗ δὲ ὁ γέρων αὐτοῦ ἀπέθανεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Βόνιτζαν, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐν τῇ Ἠπείρῳ Ἀκαρνανίαν, πλησίον τοῦ Ξερομέρου, καὶ ἐκεῖ ὁ ἀοίδιμος ἐταλαιπώρει ἑαυτὸν διὰ πάσης σκληραγωγίας καὶ ἀσκήσεως. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Ἀμάστριδος ἐτελεύτησεν, ἀνεβιβάσθη, καίτοι ἀκουσίως, ὁ Ὅσιος οὗτος εἰς τὸν θρόνον ἐκείνης, ὡς λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν, μὲ τὴν ψῆφον τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν συμφωνίαν τῶν Ἱερέων.

Χειροτονηθεὶς δὲ Ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του Ἀμάστριδα. Ὅθεν ὅλα ὁμοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐπεμελοῦντο καὶ ἐσπουδάζοντο, διατάξεις τῶν ἱερῶν, στολισμοὶ τοῦ Ἁγίου Βήματος, καταστάσεις τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος, προστασίαι τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, πτωχοτροφίαι, χρεῶν ἐκκοπαὶ καὶ ἐλευθερίαι, καὶ πρὸ πάντων ἐσπουδάζετο, ὑπ' αὐτοῦ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐσέβεια καὶ ὀρθοδοξία. Πρὸς τούτοις δὲ ἔβλεπέ τις εἰς τὴν Ἀμάστριδα νὰ τελῶνται παρὰ τοῦ Ἁγίου τούτου θαύματα διάφορα. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον καλῶς διελθὼν τὴν ζωήν του ὁ τρισμακάριστος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, παραδοὺς εἰς αὐτὸν ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμά του.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Χριστοῦ τέθνηκας ὁ σχολαστικὸς θύτης, Ἰωάννης.
»Καὶ τῶν μακρῶν σου νῦν σχολὴν ἄγεις πόνων (1).

Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

μιον ἔπλεξεν εἰς αὐτὸν, οὗ ἡ ἀρχή· «Σοφός τις ἀνὴρ »καὶ φιλοσοφεῖν εἰδώς» (σώζεται ἐν τῷ πέμπτῳ τόμ. τῆς ἐν Ἐτόνῃ ἐκδόσεως.)

(1) Ὁ Ἰωάννης οὗτος ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν ἐχρημάτισε μὲν πρότερον Πρεσβύτερος Ἀντιοχείας, ὕστερον δὲ, εὑρισκόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκρισιάριος τοῦ Ἀναστασίου Ἀντιοχείας, κατὰ τὸν Ζωναρᾶν, ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, μετὰ τὸ ἐξορισθῆναι τὸν Πατριάρχην Εὐτύχιον. Οὗτος ὁ Ἰωάννης, κατὰ μὲν τὸν Δοσίθεον (σελ. 514. τῆς Δωδεκαβίβλου), ἄλλος εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀντιοχέα Ἰωάννην, κατ' ἄλλους δὲ, ὁ αὐτός ἐστιν. Οὗτος ἔχει καὶ βιβλίον Νομοκάνονος, περὶ τοῦ ὁποίου ὅρα τὸν Δοσίθεον σελ. 514. τῆς Δωδεκαβίβλου. Ὁ δὲ Μελέτιος λέγει, ὅτι οὗτος διήρεσε τοὺς Κανόνας εἰς τίτλους πεντήκοντα. Τὸ δὲ Νομοκάνονον αὐτοῦ σώζεται ἐν τῇ Βατικανῇ (τῇ ἐν Ῥώμῃ) βιβλιοθήκῃ, ὡς μαρτυρεῖ Νικόλαος ὁ Ἀλαμάνος ἐν τοῖς σημειώμασι τῆς ἀποῤῥήτου Ἱστορίας τοῦ Προκοπίου. Ὁ Ἰωάννης δὲ οὗτος ἐπατριάρχευσεν ἔτη ἕνδεκα καὶ μῆνας τινὰς, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει φοζ'. Μετ' αὐτὸν δὲ ἔγινεν ὁ Εὐτύχιος Πατριάρχης δὶς, ἀνακληθεὶς ἐκ τῆς ἐξορίας. Καὶ ὅρα εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ εἰς τὴν ἕκτην τοῦ Ἀπριλίου.

(2) Ὁ Ζαχαρίας οὗτος κατὰ μὲν τὸν Ζωναρᾶν ἐπατριάρχευσεν εἰκοσιπέντε ἔτη μετὰ τὸν Ἰσαάκιον, κατὰ δὲ τὸν Ἅγιον Νικηφόρον ἔτη εἰκοσιδύο, καὶ ἔγινεν ἀντ' αὐτοῦ ὁ Μόδεστος, ὅρα σελ. 517. τῆς Δωδεκαβίβλου. Ἐπατριάρχευσε δὲ οὗτος ἐπὶ Ἡρα-

»Μακάριος εἶ καὶ θανὼν, Ζαχαρία, Ζαχαρίας.
»Ζαχαρία πρόεδρε γῆς μακαρίας (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΒ'. Μνήμη τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου εὑρεθέντων Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρκαδίου.

»Φανέντες ἐκ γῆς Μάρτυρες κεκρυμμένοι, Μάρτυρες
»Αἴρουσι πᾶσαν ἐκ προσώπου γῆς βλάβην. φανερούμενοι.
* »Εἰκάδα δευτερίην ἀνὰ σεπτὰ φάνη χθονὸς ὀστᾶ.

Όταν ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης Θωμᾶς ἦτον εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἔτει τιέ. (2) τότε εὑρέθησαν τὰ τίμια Λείψανα Ἁγίων τινῶν Μαρτύρων κεκρυμμένα ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, τὰ ὁποῖα παρευθὺς ἀνεκομίσθησαν ὑπ' αὐτοῦ εὐλαβῶς τε καὶ σεβασμίως, μετὰ μεγάλης συῤῥοῆς λαοῦ· ὅτε καὶ διάφοροι ἀσθένειαι ἐθεραπεύθησαν. Μετὰ παρέλευσιν δὲ πολλῶν ἐτῶν, ἀπεκαλύφθη ἐκ Θεοῦ εἰς κληρικόν τινα καὶ καλλιγράφον, ὅτι εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἐκεῖνον τὸν καλούμενον Εὐγενίου εὑρίσκονται κεκρυμμένα καὶ τὰ ἅγια Λείψανα Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Θεῖος Ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ λέγων· «Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἵ »τινες εἰσὶν ἐπίσημοι ἐν τοῖς Ἀποστόλοις, οἳ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγόνασιν ἐν Χριστῷ.» (Ῥωμ. ιϛ'. 7.) (3)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἀθανασίου ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ.

»Ἀθανάσιος, θρέμμα Παυλοπετρίου, Ἀθανάσιος.
»Ἀποστόλοις σύνεστι Παύλῳ καὶ Πέτρῳ.

*Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ εὐλαβῶν καὶ πλουσιωτάτων γονέων, ἐπειδὴ δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἔγινεν εὐλαβὴς, ἠγάπησε νὰ ἐνδυθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ μεταβὰς εἰς τὰ μέρη τοῦ πορθμοῦ τῆς Νικομηδείας, ἐκεῖ ἔγινε Μοναχὸς ἔν τινι Μοναστηρίῳ· τόσον δὲ ὑψώθη ὁ ἀοίδιμος μὲ τὰς ἀρετὰς, καὶ τόσον διεδόθη ἡ φήμη του, ὥστε ἔγινε καὶ εἰς τοὺς Βασιλεῖς γνώριμος. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ εἰκονομάχου (4), διαβληθεὶς ὅτι σέβεται τὰς ἀχράντους Εἰκόνας, ἔλαβε διαφόρους βασάνους, καὶ ἐδοκίμασε πικροτάτας ἐξορίας καὶ θλίψεις· ὅθεν μένων στερεὸς, καὶ ἕως τέλους διατηρῶν τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀπῆλθε χαίρων πρὸς Κύριον.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἀνθοῦσα καὶ οἱ δώδεκα αὐτῆς οἰκέται ξίφει τελειοῦνται.

» Εὔνους ἐφεῦρες, Ἀνθοῦσα, τοὺς οἰκέτας, Ἀνθοῦσα.
»Ξίφει θανούσῃ συνθανόντας σοι ξίφει. Οἰκέται ιβ'.

κλείου Βασιλέως ἐν ἔτει 610. κατὰ τὸν Μελέτιον, καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Χοσρόου, πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ τοῦ νικητοῦ τῶν Περσῶν Ἡρακλείου, ὅτε καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀνεκαινίσθη, καὶ ὁ αἰχμαλωτισθεὶς τίμιος Σταυρὸς μετακομισθεὶς, ὑψώθη ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ αὐτοῦ Ζαχαρίου.

(1) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαυρικίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἑβδομήκοντα Μαρτύρων ἐν τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ, διότι τοῦτο προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Δεκεμβρίου.

(2) Ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρκαδίου, οὕτω χρονολογεῖ τὴν εὕρεσιν τῶν Λειψάνων τούτων ὁ προσθέσας τὰς χρονολογίας ἐν τῷ Ὡρολογίῳ. Ὁ δὲ Μελέτιος ἐκτείνει τὰ ἔτη, διότι ἀναφέρων τὸν Κωνσταντινουπόλεως Θωμᾶν τὸν πρῶτον, λέγει, ὅτι ἦτο Πατριάρχης ἐν ἔτει 607. ἀναφέρων δὲ καὶ τὸν δεύτερον Θωμᾶν τὸν Κωνσταντινουπόλεως, λέγει ὅτι ἦτον ἐν ἔτει 636.

(3) Ὁ Ἀνδρόνικος καὶ Ἰουνία ἑορτάζονται εἰς τὰς δεκαεπτὰ τοῦ Μαΐου· ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ἑορτάζεται καὶ εἰς τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰουλίου μετ' ἄλλων Ἀποστόλων.

(4) Ἴσως οὗτος εἶναι Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ βασιλεύσας ἐν ἔτει 813.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Συνετὸς ξίφει τελειοῦται.

»Ψάλλει Συνετὸς καὶ καταθνήσκει ξίφει· Συνετός.
»Βλέπων ἀσυνετοῦντας ἐξετηκόμην.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Θαλασσίου καὶ Λιμναίου.

»Λιμὴν Λιμναῖον καὶ Θαλάσσιον φέρει, Θαλάσσιος.
»Ὥσπερ θάλασσαν ἐκφυγόντας τὸν βίον. Λιμναῖος.

Ἐκ τῶν δύο τούτων Ὁσίων, ὁ μὲν Θαλάσσιος ἔκτισεν ἀσκητήριον ἐπὶ μικροῦ ὄρους χωρίου τινὸς τῆς Κύρου, Τιλλίμας ὀνομαζομένου, καὶ ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς τότε Ὁσίους, κατὰ τὴν ἁπλότητα τοῦ ἤθους καὶ κατὰ τὸ ταπεινὸν φρόνημα· ὁ δὲ Λιμναῖος, καὶ αὐτὸς ὑπεραγαπῶν τὴν ἀσκητικὴν ζωήν, ὑπῆγε πρὸς τὸν ἀνωτέρω μέγαν Θαλάσσιον, ὅταν ἦτο πολὺ νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ διδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τὰ τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας μαθήματα, ὑπῆγεν ὕστερον πρὸς τὸν ἀοίδιμον Ὅσιον Μάρωνα, ὁ ὁποῖος ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ παρόντος Φεβρουαρίου. Τούτου λοιπὸν τοῦ Μάρωνος μιμηθεὶς τὴν ζωὴν ὁ Θεῖος Λιμναῖος, ἠγάπησε νὰ διέλθῃ τὴν ζωήν του χωρὶς στέγην καὶ σκέπασμα· ὅθεν ἀναβὰς ἐπὶ κορυφῆς ὄρους τινός, εὑρισκομένης ἐπὶ ἑνὸς χωρίου ὀνομαζομένου Τάργαλα, ἐκεῖ ἔζη ἀσκητικῶς, χωρὶς νὰ κτίσῃ καλύβην, ἀλλὰ μόνον περιέφραξεν ἑαυτὸν μὲ περιτείχισμα ἐκ ξηρολίθων, τὸ ὁποῖον εἶχε στέγην τὸν Οὐρανόν.

Ἐκ τῶν τοιούτων λοιπὸν ἀγώνων ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ ὁ μακάριος νὰ διώκῃ δαιμόνια καὶ νὰ ἰατρεύῃ ἀσθενείας. Περιπατῶν δέ ποτε, ἐδαγκάσθη ὑπὸ ὄφεως, ἀλλὰ διὰ μόνης τῆς προσευχῆς του ἔμεινεν ἀβλαβής, καὶ ἐλυτρώθη ἐκ τοῦ θανάτου (1)· ἄλλοτε δὲ προσβληθεὶς ὑπὸ κωλικῆς (ἡ ὁποία εἶναι πάθος τῆς κοιλίας δεινὸν καὶ δυσκολοϊάτρευτον, ἤτοι ὁ κοινῶς λεγόμενος κώλικας), ἔλαβε τὴν ὑγείαν του μὲ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Θείου ὀνόματος. Οὗτος ὁ Ὅσιος συναθροίσας ὅλους τοὺς τυφλοὺς ὅσοι ἠναγκάζοντο νὰ ζητῶσιν ἐλεημοσύνην, καὶ κτίσας τόσα κελλία, ὅσοι ἦσαν καὶ οἱ τυφλοί, ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν κελλίων, αὐτὸς δὲ τοῖς ἐχορήγει τὴν ἀναγκαίαν τροφήν, τὴν ὁποίαν ᾠκονόμει ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, ὅσοι προσήρχοντο εἰς αὐτὸν χάριν εὐλογίας. Ἐν διαστήματι λοιπὸν τριακονταοκτὼ ἐτῶν, ἀσκεπὴς βιώσας ὁ ἀοίδιμος, ἐν εἰρήνῃ παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαραδάτου.

»Ἐν γῇ νεκρώσας, ὡς λέγει Παῦλος, μέλη, Βαραδάτος.
»Ζωῆς μετέσχεν ἐν Πόλῳ Βαραδάτος.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας, ἐπειδὴ δὲ ἠγάπησε τὴν ἐρημικὴν καὶ φιλόσοφον ζωήν, πρῶτον μὲν ἐκλείσθη ἐντὸς μικροῦ κελλίου, ἐκεῖθεν δὲ ὑπῆγεν εἰς μίαν ῥάχιν ὑψηλοτέραν, καὶ κατασκευάσας ἐκ ξύλων κιβώτιον μικρότατον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχώρει οὐδὲ αὐτὸ τὸ σῶμά του, ἠναγκάζετο ὁ ἀοίδιμος νὰ κύπτῃ πάντοτε, ἐπειδὴ τὸ κιβώτιον δὲν εἶχεν ὕψος σύμμετρον μὲ τὸ μέγεθος τοῦ σώματός του, οὐδὲ ἦτο συνηρμοσμένον καλῶς διὰ σανίδων, ἀλλὰ ἦτο καὶ χαμηλόν, καὶ ὅμοιον μὲ τὰς ἀνοικτὰς κιγκλίδας· ὅθεν οὔτε ὑπὸ τῆς βλάβης τῆς βροχῆς ἔμενεν ἐλεύθερος, οὔτε ὑπὸ τῆς φλογὸς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν δύο ἐβλάπτετο ὁ-

(1) Τούτων τῶν δύο Ὁσίων τοὺς Βίους συνέγραψεν ὁ Κύρου Θεοδώριτος, ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους συνηρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο. Προστίθησι δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὁ ὄφις ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐδάγκασε τὸν Ὅσιον τοῦτον, ἦτον ἔχιδνα δαγκάσασα αὐτὸν εἰς τὸν πόδα πλέον ἢ δεκάκις. Πικροὺς δὲ πόνους ὁ Ὅσιος δοκιμάζων ἀπὸ τὰ δαγκάματα τῆς ἐχίδνης, δὲν ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τέχνην ἰατρικήν, ἀλλὰ μὲ μόνην τὴν σφραγῖδα τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ μὲ τὴν προσευχήν, καὶ μὲ τὴν ἐπικάλεσιν τοῦ Θείου ὀνόματος ἰατρεύθη. Προστίθησι δὲ καὶ ταῦτα· «Ὅτι »ὁ τῶν ὅλων Θεὸς εἴασε κατὰ τοῦ ἱεροῦ σώματος »τὸ θηρίον ἐκεῖνο λυττῆσαι, ἵνα γυμνὴν ἅπασι τῆς »Θείας ἐκείνης ψυχῆς ἐπιδείξηται τὴν καρτερίαν.»

μοίως ἐβλάπτετο. Ἀφ' οὗ δὲ ἔζησε τοιαύτην τεταλαιπωρημένην ζωὴν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κιβωτίου, πεισθεὶς εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ τότε μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυρίου Θεοδότου. Πλὴν ἂν καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, ἵστατο ὅμως ἀδιακόπως ἐκτείνων τὰς χεῖράς του εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ δοξολογῶν μὲν τὸν τῶν ὅλων Θεὸν, κεκαλυμμένον δὲ ἔχων ὅλον τὸ σῶμά του μὲ χιτῶνα δερμάτινον, καὶ μόνον εἰς τὴν ῥῖνα καὶ εἰς τὸ στόμα του ἀφῆκε μικρὰν τρύπαν ἵνα ἐκεῖθεν ἀναπνέῃ τὸν κοινὸν τοῦτον ἀέρα. Ταύτας δὲ ὅλας τὰς κακουχίας ὑπέμεινεν ὁ ἀοίδιμος, μολονότι δὲν εἶχε σῶμα ὑγιεινὸν, ἀλλὰ ἀσθενὲς καὶ ἄῤῥωστον, ὑπὸ τοῦ Θείου ὅμως ἔρωτος καὶ ὑπὸ ζεούσης προθυμίας πυρπολούμενος, ἐβίαζε τὸ σῶμά του νὰ κοπιάζῃ εἰς ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐδύνατο νὰ κοπιάζῃ· καίτοι δὲ εὑρίσκετο εἰς αὐτὸ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς, εἶχεν ὅμως φρόνημα ταπεινὸν, διότι ἤξευρεν ὡς φρόνιμος, πόσην βλάβην προξενεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ὑπερήφανον φρόνημα. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον διελθὼν τὴν ζωήν του ὁ τρισμακάριστος, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (1).

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τελεσφόρου (2).

»Ἤνεγκε καρπὸν τῇ τομῇ Τελεσφόρος, Τελεσφόρος.
»Τελεσφορήσας εὐγενὴς οἷα σπόρος.

* Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βλάσιος Πάπας Ῥώμης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ἀρχιερεὺς Βλάσιος ὡράθη μέγας, * Βλάσιος.
»Κόσμος πεφηνὼς μᾶλλον αὐτὸς τῷ θρόνῳ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΓ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

»Σοὶ Πολύκαρπος ὡλοκαυτώθη, Λόγε, Πολύκαρπος.
»Καρπὸν πολὺν δοὺς ἐκ πυρὸς ξενοτρόπως.
»Εἰκάδι τῇ τριτάτῃ κατὰ φλὸξ Πολύκαρπον ἔκαυσεν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Θεολόγῳ καὶ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ μετὰ τοῦ Θεοφόρου Ἰγνατίου, ἔγινε δὲ Σμύρνης Ἐπίσκοπος μετὰ τὸν Ἅγιον Βουκόλον, ὁ ὁποῖος ἐπροφήτευσε διὰ τὴν Ἀρχιερωσύνην τὴν ὁποίαν ἔμελλεν οὗτος νὰ λάβῃ. Ὅταν δὲ ἐκίνησε διωγμὸν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν ὁ ἀσεβὴς Δέκιος (3) ἐν ἔτει ρμγ'. συνελήφθη καὶ ὁ Θεῖος οὗτος Πολύκαρπος, καὶ προσεφέρθη εἰς τὸν Ἀνθύπατον (ἤτοι τὸν δεύτερον ὄντα τοῦ Ὑπάτου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ νῦν

(1) Καὶ τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν Βίον συνέγραψεν ὁ Κύρου Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ ἑβδόμῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἐκ τοῦ ὁποίου συνηρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο. Προστίθησι δὲ ὁ Θεοδώριτος καὶ ταῦτα, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος συνέσει κεκοσμημένος, ἄριστα καὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐποιεῖτο, καὶ ἐσυλλογίζετο ἐνίοτε τῶν τοὺς Ἀριστοτελικοὺς λαβυρίνθους ἀνεγνωκότων ἄμεινόν τε καὶ δυνατώτερον.

(2) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται, ὅτι ὁ Τελεσφόρος οὗτος ἦτο Πάπας Ῥώμης, ἀλλὰ καὶ ὁ Μελέτιος τοῦτο τὸ ἴδιον λέγει (σελ. 199. τοῦ ά. τόμ. τῆς Ἐκκλ. Ἱστορ.) Ἐπεστάτησε δὲ οὗτος ὁ Τελεσφόρος ἔτη ἕνδεκα ἐν τῇ Ῥωμαίων Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἔλαβε τὸ μακάριον τέλος τοῦ Μαρτυρίου, ὡς λέγει ὁ Εἰρηναῖος ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀντωνίνου τοῦ Πίου, τουτέστι τοῦ Εὐσεβοῦς, ἤτοι ἐν ἔτει 139.

(3) Οὐχὶ ὁ Δέκιος, ἀλλ' ὁ Ἀντωνῖνος οὗτός ἐστιν, ὅς τις καὶ Πῖος, ἤτοι εὐσεβὴς, ὠνομάζετο, καθὼς καὶ ἐν τῷ Ὡρολογίῳ Ἀντωνῖνος γράφεται καὶ οὐχὶ Δέκιος, διότι ὁ μὲν Ἀντωνῖνος ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει 139. ὁ δὲ Δέκιος ἐν ἔτει 250. Ἐπὶ τῆς Ἀρχιερατείας δὲ τοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἀντωνίνου ὄντος Ἀνικήτου Πάπα Ῥώμης, ὑπῆγεν ὁ Πολύκαρπος οὗτος εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ συνδιελέχθη περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὡς ἱστορεῖ ὁ Εἰρηναῖος (βιβλίῳ γ'. κεφ. γ'. κατὰ αἱρέσεων)· μὴ συμφωνήσας δὲ τῷ Ῥώμης διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, ὡς λέγει ὁ Βαρώνιος καὶ ἄλλοι ἱστορικοί. (Ὅρα σελ. 199. τοῦ ά. τόμ. τοῦ Μελετίου.)

τουρκιστὶ λεγόμενος Καϊμακάμης), καὶ ὁμολογήσας παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν, ἐτελείωσε διὰ πυρὸς τὸ Μαρτύριον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος παρὰ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἔλαβε καὶ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Κυρίου· ὅθεν πρὸ τοῦ μὲν νὰ γίνῃ Ἀρχιερεὺς, διὰ προσευχῆς του ἐπλήρωσε σίτου τὰς ἀποθήκας τῆς ἀναθρεψάσης αὐτὸν γυναικὸς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκκενώσῃ πρότερον διὰ τὰς χρείας τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν, ἀφ' οὗ δὲ ἔγινεν Ἀρχιερεὺς, ἐκράτησε τὴν ὁρμὴν πυρκαϊᾶς, καὶ διὰ προσευχῆς του ἔφερε βροχὴν εἰς τὴν γῆν ἐν καιρῷ ἀνομβρίας, καὶ πάλιν ἐμπόδισε τὴν ἀμετρίαν καὶ ὑπερβολὴν τῆς βροχῆς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ἁγίου τούτου ὅρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον (2). Τὸν δὲ ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ», σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου, Μωϋσέως, Ἀντιόχου καὶ Ἀντωνίνου.

»Σύνταγμα τετράριθμον ἀνδρῶν τιμίων,
»Συντάσσεταί σοι (Χριστὲ δηλαδὴ) καὶ μεθίσταται βίου.

Ἰωάννης. Μωϋσῆς. Ἀντίοχος. Ἀντωνῖνος.

※ Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων Ὁσίων, ὁ μὲν Ἰωάννης ἔγινε μαθητὴς καὶ γνώριμος τοῦ Ὁσίου Λιμναίου, ὁ ὁποῖος ἠσκήτευσεν εἰς τὸ ὄρος ὅπερ πλησιάζει εἰς τὴν κώμην Τάργαλα, καθὼς προείπομεν κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ παρόντος μηνός. Οὗτος λοιπὸν μεταβὰς εἰς ῥάχην τινὰ ψυχροτάτην (διότι ἔκειτο εἰς τὸ βόρειον μέρος), ἐκεῖ διῆλθεν εἰκοσιπέντε ἔτη ἀσκεπὴς καὶ ἄστεγος· ἡ τροφή του ἦτον ἄρτος καὶ ἅλας, ἐφόρει ἔνδυμα ὑφασμένον μὲ τρίχας αἰγὸς, εἶχε δὲ τὸ σῶμά του δεδεμένον μὲ βαρύτατα σίδηρα, ὑπὸ τῶν ὁποίων καταβαρυνόμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καταφλεγόμενος, δὲν ἠθέλησέ ποτε νὰ λάβῃ ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς οὐδεμίαν ἄνεσιν καὶ παρηγορίαν εἰς τὰς κακοπαθείας ταύτας. Ὅθεν καὶ τὴν ἀμυγδαλέαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐφύτευσεν εἷς γνώριμός του πλησίον τῆς κλίνης του, καὶ ἡ ὁποία μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἔγινε σκιερὸν δένδρον, καὶ αὐτὴν, λέγω, διέταξε καὶ τὴν ἔκοψαν, ἵνα μὴ ἀπολαμβάνῃ ἐκ

(1) Ὁ Ἀποστολικὸς οὗτος ἀνὴρ Πολύκαρπος, δεινοπαθῶν καὶ λυπούμενος διὰ τοὺς ἐπὶ τοῦ καιροῦ του ἀσεβεῖς καὶ εἰδωλολάτρας, ἔλεγε τὸ ἀξιομνημόνευτον τοῦτο λόγιον· «Ὦ Θεέ μου, εἰς τίνα με καιρὸν »διετήρησας!» Περὶ τούτου τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου ἐβόων τὰ πλήθη τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν ἐθνῶν· »Οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Ἀσίας διδάσκαλος, ὁ Πατὴρ τῶν »Χριστιανῶν.» Τοῦτον ὁ Εὐσέβιος καλεῖ Ἀποστολικὸν καὶ προφητικὸν ἄνδρα, καὶ χαρακτῆρα τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας (βιβλίῳ δ'. κεφ. ιδ'. ιε'.) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸ βιβλίον, τὸ καλούμενον Νέον Ἄνθος Χαρίτων, καὶ ταῦτα τὰ ἀξιόλογα γράφονται περὶ τῆς σταθερότητος τοῦ Ἁγίου τούτου Πολυκάρπου, ἤγουν ὅτι οὗτος παρέστη ἔμπροσθεν τοῦ Ἀνθυπάτου, ὅς τις μολονότι ἐζήτει νὰ τὸν θανατώσῃ ὡς πταίστην, βλέπων ὅμως τὴν γηραλέαν καὶ σεβασμίαν ἡλικίαν καὶ πολιάν του, καὶ ἀκούων τὴν καλὴν φήμην τῆς ἐναρέτου πολιτείας του, τόσον πολὺ τὸν ἠγάπησεν, ὥστε ἐπεθύμει νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἐκ τοῦ θανάτου καὶ νὰ τῷ φυλάξῃ τὴν ζωήν· ὅθεν εἶπεν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τέλους, νὰ βλασφημήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μόνον ἅπαξ, ὄχι μὲ τὴν καρδίαν, ἀλλὰ μὲ τὴν γλῶσσαν, καὶ ἂν τοῦτο πράξῃ, εὐθὺς θέλει τὸν στείλῃ εἰς τὴν Ἐπισκοπήν του, ὄχι μόνον ἄνευ οὐδεμιᾶς ὕβρεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῶν χαρισμάτων. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν διαβολικὸν λόγον ἐφοβήθη καὶ ἐτρόμαξεν ὁ σεβάσμιος γέρων, εἶτα ὑψόνων τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν, εἶναι, ἀπεκρίθη, ὀγδοηκονταὲξ ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ὑπηρετῶ τὸν ἀγαθὸν τοῦτον κύριόν μου, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅς τις δὲν μοι προὐξένησεν οὐδεμίαν λύπην εἰς τὸ τόσον διάστημα τῆς ζωῆς μου, μάλιστα δέ μοι ἐχάρισε μυρίας εὐεργεσίας· πῶς λοιπὸν σὺ θέλεις τώρα νὰ ὑβρίσω ἐγὼ τοιοῦτον ἀγαθὸν καὶ εὐεργετικώτατόν μου αὐθέντην; μή μοι γένοιτο τοῦτο πώποτε! Οὐ μόνον δὲ οἱ λόγοι του ἦσαν τοσοῦτον σταθεροὶ καὶ γενναῖοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα του ὑπῆρξαν σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους, διότι ὅταν ἀνήφθη ἡ πυρκαϊὰ, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ ῥιφθῇ ἐν αὐτῇ, ὁ γενναῖος τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστὴς, ὅλος χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, μόνος ἔλυσε τὰ ὑποδήματά του, μόνος ἐξέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν του, καὶ μόνος ἀναβαίνων ἐπὶ τῆς πυρκαϊᾶς, ἐξηπλώθη ἡσύχως, ὄχι ὡς πταίστης ἵνα ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν, ἀλλ' ὡς ὁ θρυλλούμενος φοίνιξ, ἵνα ἀλλάξῃ τὰ πτερὰ, καὶ νὰ πετάξῃ εἰς τὰ Οὐράνια. Τὰ αὐτὰ γράφονται καὶ εἰς τὸν ῥηθέντα Βίον του μὲ ὀλίγην παραλλαγήν.

τῆς σκιᾶς της οὐδεμίαν ἀνακούφισιν. Μὲ τοιοῦτον τρόπον λοιπὸν ὁ Ὅσιος οὗτος Ἰωάννης ἀγωνιζόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ὁ δὲ μακάριος Μωϋσῆς, μιμηθεὶς τὴν ζωὴν τοῦ ῥηθέντος Ὁσίου Ἰωάννου, ὑπῆγεν εἰς κορυφήν τινα, κειμένην ἐν τῇ κώμῃ τῇ ὀνομαζομένῃ Ῥαμᾷ, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο μὲ ἀσκητικοὺς ἀγῶνας. Ὁ δὲ ἀοίδιμος Ἀντίοχος, καίτοι γέρων τὴν ἡλικίαν, μεγάλην ὅμως ἄσκησιν μετεχειρίζετο, ἀλλὰ καὶ ὁ τρισόλβιος Ἀντωνῖνος, γέρων ὤν, ἔκτισε περιτείχισμά τι εἰς ἐρημότατον τόπον, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο παρομοίως μὲ τοὺς νέους· διότι τὴν αὐτὴν τροφὴν τῶν νέων, δηλαδὴ ἄρτον καὶ ἅλας, ἔτρωγον καὶ οἱ δύο αὐτοὶ, καὶ τὸ αὐτὸ ποτὸν τῶν νέων ἔπινον, τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ αὐτὸ ἐκείνων τρίχινον φόρεμα ἐφόρουν, καὶ τὰς αὐτὰς ἐκείνων ἀγρυπνίας καὶ προσευχὰς ἐποίουν. Ἐν γένει δὲ εἰπεῖν, πάντοτε οἱ τέσσαρες οὗτοι Ὅσιοι εὑρίσκοντο εἰς πόνους καὶ κόπους, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, καὶ οὔτε ἡ πολυκαιρία τῆς ἀσκήσεως, οὔτε τὸ γῆρας, οὔτε ἡ ἀσθένεια τῆς φύσεως ὠλιγόστευσε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀνδρίαν των, διότι εἶχον ἐν τῇ καρδίᾳ των ἔνθεον ἔρωτα καὶ προθυμίαν νὰ κοπιάζωσι διὰ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἀγωνίζωνται. Ὅθεν μὲ τοιούτους ἀγῶνας διελθόντες τὴν ζωήν των, ἐν εἰρήνῃ παρέδωκαν τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ (1).

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ζεβινᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Θεῖος Ζεβινᾶς λῆξιν εἰς θείαν φθάνει, — Ζεβινᾶς.
»Λήξαντος αὐτῷ τοῦ παρ' ἀνθρώποις βίου.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Πολυχρονίου, Μωσέως καὶ Δαμιανοῦ, τῶν μαθητῶν τοῦ Ζεβινᾶ.

Πολυχρόνιος.
»Πολυχρόνιος καὶ συνασκηταὶ δύω, — Μωσῆς.
»Οἱ τρεῖς ὁμοῦ πληροῦσι τῆς ζωῆς χρόνους. — Δαμιανός.

Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων Ὁσίων, ὁ μὲν Θεῖος Ζεβινᾶς κατασκευάσας ἐπί τινος ὄρους κελλίον, μετεχειρίζετο ἐν αὐτῷ ἀσκητικοὺς ἀγῶνας μέχρι γήρατος. Ὑπερέβαλε δὲ ὅλους τοὺς Ὁσίους τοῦ καιροῦ του κατὰ τὴν ὑπομονὴν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐν τῇ ἁγίᾳ προσευχῇ, οὕτως ὥστε ἐπειδὴ ἕνεκα τοῦ γήρατος δὲν ἠδύνατο νὰ προσεύχηται ὄρθιος, προσηύχετο καὶ ἐδοξολόγει τὸν Θεὸν ὁ ἀοίδιμος ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς βακτηρίας του· ὅθεν ζήσας μὲ θαυμασίαν καὶ θεάρεστον ζωὴν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν παρόντα βίον, καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Θεῖος Πολυχρόνιος ἔγινε μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Ζεβινᾶ, καὶ τόσον πολὺ ἐμιμήθη τὰς ἀρετὰς τοῦ διδασκάλου του, καὶ τόσον καθαρῶς ἐτύπωσεν εἰς ἑαυτὸν τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνου, ὅσον δὲν τυποῦται εἰς τὸ κηρίον τοῦ δακτυλιδίου ὁ τύπος, διότι τὸ ἴδιον στάσιμον καὶ ἀδιάλειπτον τῆς ἐκείνου προσευχῆς μετεχειρίζετο καὶ οὗτος· σίδηρα ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ φορέσῃ, φοβούμενος μὴ ἡ ψυχή του ὑπερηφανευθῇ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἀντὶ τῶν σιδήρων διέταξε καὶ τῷ ἔφεραν ῥίζαν δένδρου βαρυτάτην, τὴν ὁποίαν ἐφορτόνετο τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ οὕτω φορτωμένος προσηύχετο, ἂν δέ τις ἤθελε κτυπήσῃ εἰς τὸ κελλίον του, ἔκρυπτε τὴν ῥίζαν εἰς ἀπόκρυφον τόπον ἵνα ἀποφύγῃ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων (2). Ὡς ἐκ τῶν τοιούτων δὲ ἀγώνων ἔλαβε χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ ὁ τρισόλβιος, καὶ διὰ προσευχῆς του διέλυσέ ποτε ξηρασίαν καὶ κατεβίβασε βροχὴν, καὶ ἐλαιοδοχεῖον κενὸν ἐπλήρωσεν ἐλαίου. Ταῦτα καὶ ἄλλα θαυμάσια ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

(1) Καὶ τούτων τῶν τεσσάρων Ὁσίων γράφει τοὺς Βίους ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ὅθεν ἠρανίσθη καὶ τὸ παρὸν Συναξάριον.

(2) Ὁμοίως καὶ τούτων τῶν τεσσάρων Ὁσίων τοὺς Βίους γράφει ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἠρανίσθη καὶ τὸ παρὸν Συναξάριον. Προστίθησι δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι αὐτὸς γνώριμος ὢν τοῦ Ὁσίου Πολυχρονίου τούτου, ἠθέλησε νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ῥίζαν ἐκείνην ἀπὸ τὸ κελλίον του ἵνα τὸν ἐλαφρύνῃ ἐκ τοῦ κόπου, ἀλλ' ὁ Ὅσιος δὲν τὸν ἀφῆκεν. Ἦτο δὲ ἡ ῥίζα τόσον βαρεῖα, ὥστε μόλις ἐσηκόνετο ἐκ τῆς γῆς μὲ τὰς δύο χεῖρας.

Οἱ δὲ ἀνωτέρω ἄλλοι δύο Ὅσιοι, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Δαμιανός, ἐχρημάτισαν καὶ αὐτοὶ μαθηταὶ τοῦ αὐτοῦ Θείου Ζεβινᾶ, ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς μὲν ἔμεινε μέχρι τέλους παρὰ τῷ Ζεβινᾷ προσφέρων αὐτῷ, ὡς εἰς πατέρα καὶ κύριόν του, πᾶσαν ὑπακοὴν καὶ ὑπηρεσίαν, καὶ μορφόνων εἰς ἑαυτὸν ὡς ἐν κατόπτρῳ τὴν ἀρετήν, ἥ τις ἤστραπτεν ἐκ τῆς ἱερᾶς ψυχῆς τοῦ μακαρίου ἐκείνου γέροντος· ὁ δὲ Δαμιανὸς διδάσκαλον τῆς μοναδικῆς πολιτείας μεταχειρισθεὶς πρότερον τὸν Ὅσιον Πολυχρόνιον, ὕστερον ὑπῆγεν εἰς κώμην τινὰ ἐκεῖ πλησίον Νιαρὰ καλουμένην, καὶ εὑρὼν ἔξωθεν αὐτῆς μικρὸν κελλίον, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ μετεχειρίζετο τὴν ἰδίαν πολιτείαν τοῦ διδασκάλου του Πολυχρονίου. Ὥστε ὅς τις καλῶς ἐγνώριζεν ἀμφοτέρους, τόν τε Πολυχρόνιον καὶ τὸν Δαμιανόν, ἔπειτα δὲ ἔβλεπε μόνον τὸν Δαμιανόν, ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἐνταυτῷ καὶ τὸν Πολυχρόνιον, καὶ θεωρεῖ τὴν τοῦ Πολυχρονίου ψυχήν, ἡνωμένην μὲ τὸ σῶμα τοῦ Δαμιανοῦ· ἐπειδὴ καὶ εἰς τοὺς δύο ἔλαμπεν ἡ αὐτὴ ἁπλότης, ἡ αὐτὴ πρᾳότης, ἡ αὐτὴ μετριότης, ἡ αὐτὴ γλυκύτης τῆς ὁμιλίας, ἡ αὐτὴ νῆψις καὶ προσοχὴ τῆς ψυχῆς, ἡ αὐτὴ κατανόησις τοῦ Θεοῦ, ὁ αὐτὸς κόπος καὶ ἡ ἀγρυπνία καὶ ἡ τροφὴ καὶ ἡ ἀκτημοσύνη, διότι τὸ κελλίον τοῦ Ὁσίου Δαμιανοῦ ἄλλο τι δὲν περιεῖχεν εἰμὴ φακὴν βρεκτήν, τόσην ὠφέλειαν ἀπέκτησεν ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοῦ Θείου Πολυχρονίου (1).

Ἡ Ἁγία Γοργονία, ἡ ἀδελφὴ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τιμῶ τελευτὴν σὴν σιγῇ, Γοργονία, — Γοργονία.
»Γρηγορίου μέλψαντος αὐτὴν ἐκ λόγων (2).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κλήμης ξίφει τελειοῦται.

»Κλήμης τὸ κλῆμα τῆς νοητῆς ἀμπέλου, — Κλήμης.
»Καινόν τι γλεῦκος, αἷμα, τμηθεὶς ἐκχέει.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Θεὴ ξίφει τελειοῦται.

»Θεὴν, ἀποσκώπτουσαν εἰς Θεοὺς πλάνους, — Θεή.
»Οἱ τῆς πλάνης κτείνουσι προστάται ξίφει.

* Ὁ Ὅσιος νέος Ὁσιομάρτυς Δαμιανός, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φιλοθέου πρότερον ἀσκήσας, εἶτα μαρτυρήσας ἐν Λαρίσσῃ ἐν ἔτει αφξή. ἀγχόνῃ τελειοῦται (3).

✻ »Εὐαγγελίου καρπὸν εἴληφας, Μάκαρ, — * Δαμιανός.
»Ὦ Δαμιανὲ, ἀγχόνῃ λαβεῖν τέλος.

* Ὁ Ὅσιος Δαμιανός, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς κατὰ τὸν Ἄθω ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται κατὰ τὸ αςπ'. ἔτος (4).

(1) Προστίθησι δὲ ὁ Θεοδώριτος περὶ τοῦ Πολυχρονίου καὶ τοῦτο, ὅτι ἦτο τόσον πολὺ ταπεινός, ὥστε τῶν προσερχομένων αὐτῷ ἐλάμβανε καὶ ἐνηγκαλίζετο τοὺς δύο πόδας, καὶ τὸ μέτωπόν του κλίνων ἕως εἰς τὴν γῆν, ἐζήτει παρ' αὐτῶν νὰ εὔχωνται ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε στρατιῶται ἦσαν, εἴτε χειροτέχναι, εἴτε ἀγροικοι. Ὅθεν ὑπῆγε ποτὲ εἰς αὐτὸν καὶ εἷς Ἡγεμών, λάτρις τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν εὐσεβῶν ἐραστής· ὁ δὲ Ὅσιος μαθὼν ὅτι εἶναι τοιοῦτος, ἔλαβε διὰ τῶν χειρῶν τοὺς πόδας ἐκείνου, λέγων, ὅτι ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ἓν αἴτημα. Τότε ὁ ἐν λόγῳ Ἡγεμὼν ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὅ,τι ἤθελε, νομίσας ὅτι θὰ τὸν παρεκάλει διά τινα ὑπήκοόν του, ὁ δὲ Ὅσιος εἶπεν αὐτῷ· Ἐπειδὴ μοι ὑπεσχέθης βεβαίως, σὲ παρακαλῶ νὰ προσφέρῃς εἰς τὸν Θεὸν εὐχὰς ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν κτυπήσας τὸ μέτωπόν του δεινοπαθῶς ἔλεγεν, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεόν, οὔτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Ὅθεν δικαίως προστίθησιν ὁ Θεοδώριτος περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου τὰ ἀξιόλογα ταῦτα· «Τὸν ἐν τοσούτῳ τοίνυν φιλοσοφίας ὕψει, τοσαύτην »ἔχοντα τοῦ φρονήματος μετριότητα, ποῖος ἂν λό»γος εὐφημῆσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσειε; »

(2) Τὸ ἐπιτάφιον ἐγκώμιον τῆς Ἁγίας Γοργονίας ὅρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον μεταφρασμένον.

(3) Ὅρα περὶ τούτου εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον καὶ εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

(4) Οὗτος ὁ Ὅσιος εἶχεν ἐντολὴν νὰ μὴ κοιμᾶται ποτε ἔξω τοῦ κελλίου του, εὑρεθεὶς δὲ μίαν φορὰν ἐκτὸς τῆς καλύβης του, καὶ μὴ γινώσκων ποῦ ἀπέρχεται ἕνεκα τοῦ ὁμιχλώδους καιροῦ, ἐπεκαλέσθη τὸν Θεὸν εἰς βοήθειαν· ὅθεν Ἄγγελος Κυρίου ἁρπάσας αὐτόν, τὸν ἔστησεν ἔμπροσθεν τῆς καλύβης του.

✻ »Δαμιανοῦ ὁ τάφος ἦν τῶν χαρίτων * Δαμιανός.
»Λειμὼν γλυκύπνους, ὢ ξένης εὐωδίας!

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΔ'. Γέγονεν ἡ πρώτη καὶ δευτέρα εὕρεσις τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

»Ἐκ γῆς προφαίνει Πρόδρομος σεπτὴν κάραν, Εὕρεσις
»Καρποὺς παραινῶν ἀξίους ποιεῖν πάλιν. Κεφαλῆς Προδρόμου.
»Ὁ βαπτίσας πρὶν ὑδάτων πηγαῖς ὄχλους,
»Γῆθεν φανεὶς βάπτιζε πηγαῖς θαυμάτων.
»Εἰκοστὴν Προδρόμοιο φάνη κάρη ἀμφὶ τετάρτην.

Η τιμία αὕτη καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος τοῦ Προδρόμου κεφαλὴ, πρῶτον μὲν εὑρέθη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἡρώδου, διὰ τῆς ἐπιφανείας καὶ ἀποκαλύψεως τοῦ ἰδίου Προδρόμου, ὑπὸ δύο Μοναχῶν οἱ ὁποῖοι μετέβαινον εἰς προσκύνησιν τοῦ ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Παρὰ τῶν Μοναχῶν δὲ ἐκείνων ἔλαβεν αὐτὴν εἷς κεραμεὺς, καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὴν Ἔμεσαν· γνωρίσας δὲ ἐκεῖνος ὅτι διὰ τῆς ἁγίας κάρας ἔλαβεν εὐτυχίαν, ἐτίμα αὐτὴν ὑπερβολικῶς, καὶ ὅταν ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, τὴν ἀφῆκεν εἰς τὴν ἀδελφήν του, παραγγείλας αὐτῇ νὰ μὴ τὴν μετατοπίσῃ, μήτε νὰ τὴν δείξῃ εἰς ἄλλον, ἀλλὰ νὰ τὴν τιμᾷ καὶ νὰ τὴν προσκυνῇ.

Ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐκείνου ἀπέθανεν, ἔλαβον τὴν ἁγίαν κάραν πολλοὶ, ἐπαλληλοδιαδόχως, καὶ ἐπὶ τέλους κατήντησεν ὁ πολύτιμος οὗτος θησαυρὸς εἴς τινα ἱερομόναχον Ἀρειανὸν, Εὐστάθιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἐδιώχθη παρὰ τῶν ὀρθοδόξων ἐκ τοῦ σπηλαίου, ὅπου κατῴκει, διότι ἀπέδιδεν εἰς τὴν κακοδοξίαν καὶ αἵρεσίν του τὰς ἰατρείας, ὅσας ἐνήργει ἡ ἁγία κάρα, ἔλεγε δηλ. ὅτι διὰ τοῦτο ἐνεργεῖ ἐκείνη τὰς ἰατρείας, διότι αὐτὸς, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχει, εἶναι Ἀρειανός· ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνος ὁ κακόδοξος ἐδιώχθη ἐκεῖθεν, ἀφῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον τὴν τιμίαν κεφαλὴν κατὰ Θείαν οἰκονομίαν, καὶ ἐκεῖ εὑρίσκετο αὐτὴ κεκρυμμένη μέχρι τῆς ἐποχῆς Μαρκέλλου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ἐμέσης Οὐρανίου λεγομένου, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ νέου Οὐαλεντιανοῦ ἐν ἔτει υλά. Τότε λοιπὸν πολλοὶ ἔλαβον Θείας ἀποκαλύψεις διὰ τὴν Προδρομικὴν ταύτην κεφαλήν· ὅθεν εὑρέθη αὐτὴ δεύτερον ἐντὸς στάμνου, ἥτις φερθεῖσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ ἄνω ῥηθέντος Οὐρανίου, τοῦ Ἐπισκόπου Ἐμέσης, ἐνήργει διαφόρους ἰατρείας, καὶ παράδοξα θαύματα. Τελεῖται δὲ ἡ τῆς εὑρέσεως αὐτῆς Σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἁγιώτατον καὶ προφητικὸν Ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸν εὑρισκόμενον εἰς τὸν τόπον ὀνομαζόμενον Φωρακίου (1).

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τόση δὲ πολλὴ εὐωδία μύρου ἔπνεεν ἐκ τοῦ τάφου του μετὰ θάνατον, ὥστε ᾐσθάνοντο αὐτὴν οἱ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἐσφιγμένου Πατέρες, οἱ μακρὰν ὄντες ἐπέκεινα τοῦ ἑνὸς μιλίου.

(1) Ὁ δὲ Δοσίθεος λέγει, ὅτι ἡ κάρα τοῦ Βαπτιστοῦ ἐφυλάχθη σῶα. Ὅθεν Γεώργιος ὁ Κωδινὸς ἱστορεῖ, ὅτι τινὲς τῶν τῆς Μακεδονίου αἱρέσεως (καίπερ ὁ Μεταφραστὴς δὲν λέγει ὅτι ἦσαν αἱρετικοί), εὑρόντες αὐτὴν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἔφεραν εἰς Κιλικίαν· ὁ Βασιλεὺς δὲ Οὐάλης ἐμήνυσε τῷ ἀρχιευνούχῳ αὐτοῦ Μιρδονίῳ ὄντι εἰς Κιλικίαν, νὰ ἀποστείλῃ τὴν κάραν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐλθοῦσα δὲ αὐτὴ εἰς τὸ Παντείχιον, ἐστάθη, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδύναντο νὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς τὰ πρόσω, τὴν ἀφῆκαν ἐν κώμῃ Κολάου λεγομένῃ· ἔνθα ὁ μέγας Θεοδόσιος μεταβὰς, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὴν Βασιλικὴν ἀλουργίδα του, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τόπον καλούμενον Ἕβδομον, ὅπου καὶ Ναὸν ἐγείρας περιβόητον τοῦ Βαπτιστοῦ, ἀπέθηκεν αὐτὴν ἐκεῖ. Ταύτης τῆς τιμίας κάρας μέρος μὲν ἦν εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστή-

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΕ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

»Ἄκλυστος ὅρμος Ταράσιον λαμβάνει, Ταράσιος.
»Κόσμου ταραχῆς καὶ ζάλης σεσωσμένον.
»Εἰκάδι ἐκ ταράχοιο Ταράσιος ἔπτατο πέμπτῃ.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ταράσιος ἐδογμάτισε τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, ἡ ὁποία ἐκινδύνευεν ὅλως νὰ ἀθετηθῇ καὶ νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· διότι διὰ συνεργίας αὐτοῦ συνεκροτήθη ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ ἑβδόμη Σύνοδος ἐν ἔτει ψπγ'. ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, διὰ δὲ τῆς Συνόδου ταύτης ἐπέστρεψαν οἱ τῶν Ῥωμαίων Βασιλεῖς εἰς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῶν Ἁγίων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων καὶ τῶν προτέρων ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἡνώθη μὲ τὰ Πατριαρχεῖα. Ζήσας λοιπὸν οὗτος εὐσεβῶς, ἔγινε τίμιος καὶ σεβάσμιος παρὰ τοῖς ἀνωτέρω Βασιλεῦσιν, ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν Μοναστήριον εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ στενοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ συνήθροισεν ἐν αὐτῷ πλῆθος Μοναχῶν· ἠλέησε δὲ καὶ τοὺς πτωχούς, καὶ καλῶς ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰκοσιδύο ἔτη, ἢ κατ' ἄλλους εἰκοσιὲν καὶ μῆνας δύο, καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, καὶ ἐνεταφιάσθη ἐν τῷ ἀνωτέρω Μοναστηρίῳ, ὅπερ ὁ ἴδιος ἔκτισε. Κατὰ δὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος ἦτον ὅμοιος μὲ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ἐκτὸς μόνον τῆς λευκῆς κόμης ἣν εἶχεν ὁ Θεολόγος, καὶ τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (1). (Τὸν ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Μέλλων »ἀπείρων μεγέθει», σωζόμενον ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις· τὸν δὲ ἁπλοῦν ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Δριζιπάρῳ τῆς Θράκης.

»Τὸν Ἀλέξανδρον δίσκος εἶδεν ἡλίου, Ἀλέξανδρος.
»Ὑπὲρ Θεοῦ τμηθέντα, δόξης ἡλίου.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ καὶ τοῦ Ἡγεμόνος Τιβεριανοῦ ἐν ἔτει τ'. καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως Καρθαγένης. Κρατηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος Ἡγεμόνος, καὶ παρακινηθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, ὄχι μόνον δὲν ἐπείσθη, ἀλλὰ καὶ ἐξύβρισε σφόδρα τὸν Ἡγεμόνα· ὅθεν ἀναρτᾶται ἀπὸ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν

ριον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου κατὰ τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω, ἀλλὰ λαφυραγωγηθὲν ἠφανίσθη, καὶ ποῦ ἤδη εὑρίσκεται, ἄδηλόν ἐστιν· μέρος δὲ ἦτον εἰς τὴν Οὐγγροβλαχίαν, εἰς Μοναστήριον ἐπιλεγόμενον Καλούτι, ὅπερ ἔγινεν ἀφιέρωμα τοῦ ἁγίου Τάφου, διὰ δὲ τὰς ἐκεῖ περιστάσεις ἔλαβε τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ ἀοίδιμος Δοσίθεος καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς Ἱερουσαλήμ, ἔνθα εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖνο δὲ ὅπερ γράφει ὁ Θεοφάνης, ὅτι ἡ κάρα τοῦ Βαπτιστοῦ μετετέθη ἐκ τοῦ σπηλαίου εἰς τὸν Ναὸν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἔμεσαν, ἴσως ἦτον ἡ ἡμίσεια (σελ. 267. τῆς Δωδεκαβίβλου)· ὅρα καὶ εἰς τὰς εἰκοσιεννέα τοῦ Αὐγούστου ἐν τῇ ὑποσημειώσει. Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὴν πρώτην ταύτην καὶ δευτέραν εὕρεσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ Βαπτιστοῦ λόγος ἑλληνικὸς σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, οὗ ἡ ἀρχή· «Πά»λιν ἡμῖν ὁ Θεῖος ἐφέστηκε Πρόδρομος», ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου λόγος διηγηματικὸς σώζεται περὶ τῆς εὑρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου διαλαμβάνων, οὗ ἡ ἀρχή· «Μοναχοὶ δύω ἐκ τῆς Ἑῴας ὁρμώμενοι», ὁ αὐτὸς δὲ σώζεται καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλος λόγος περὶ αὐτῆς διαλαμβάνων, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὁ ἀγαθότητι καὶ φιλαν»θρωπίᾳ, καὶ τῇ ἀρρήτῳ αὐτοῦ σοφίᾳ».

(1) Οὗτος ὁ Ἅγιος Ταράσιος ἦτο θεῖος τοῦ κριτικωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἑορταζομένου κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ παρόντος· συνέγραψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν εἰς τὸν Πάπαν Ῥώμης Ἀδριανὸν κατὰ Σιμωνιακῶν, τὴν ὁποίαν ὅρα εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον.

του κρεμᾶται πέτρα βαρεῖα, ἔπειτα κρεμασθεὶς πάλιν ξεσχίζεται καὶ δέρεται. Μεταβὰς δὲ εἰς τὴν Μαρκιανούπολιν, ἐκεῖ καίεται εἰς τὸ πρόσωπον μὲ λαμπάδα ἀναμμένην· εἶτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ ἐκεῖ ἀπεκεφαλίσθη, οὕτω λαβὼν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ῥηγῖνος (1) Ἐπίσκοπος Σκοπέλων ξίφει τελειοῦται.

»Ἄσειστος εἶ, Ῥηγῖνε, τὴν προθυμίαν, Ῥηγῖνος.
»Κἂν δεινὸν ἐνσείσωσι πυκνὰ σοι ξίφη.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι Λεβαδίας, υἱὸς γονέων Χριστιανῶν, διὰ δὲ τὴν ἐνάρετον πολιτείαν του ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σκοπέλου (τῆς νήσου δηλαδή)· καλεσθεὶς δὲ καὶ εἰς τὴν ἐν Σαρδικῇ, ἤτοι τῇ νῦν λεγομένῃ Τριαδίτζᾳ, γενομένην Σύνοδον, ἐν ἔτει τμζ'. ἐπὶ Κωνσταντίου καὶ Κώνσταντος τῶν αὐταδέλφων καὶ Βασιλέων, ἠφάνισε διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς παῤῥησίας του τοὺς Ἀρειανούς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ὁμοουσίου Εὐσεβιανούς (2). Ἀφ' οὗ δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἐπισκοπήν του, ἐκινήθη διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ὅθεν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ τότε Ἄρχοντος τῆς Ἑλλάδος, ὑπέστη πολλὰς τιμωρίας ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τελευταῖον ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν ὁ ἀοίδιμος, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον (3).

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ἐν ἐσχάρᾳ πυρὸς ἁπλωθείς, τελειοῦται.

»Ἐνθέντες Ἀντώνιον εἰς πῦρ οἱ πλάνοι, Ἀντώνιος.
»Ἕψουσιν ὄψον νόστιμον τῷ Κυρίῳ.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἑκὼν ἀμείψας, ὡς ὁ Δαβίδ, τὰς φρένας, Θεόδωρος.
»Βίον διέδρας, οὐ τὸν Ἀγχοῦς, παμμάκαρ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος, Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς Κύπρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Σπένδεις Θεῷ, Μάρκελλε, θερμῷ τῷ πόθῳ, Μάρκελλος.
»Θερμῶν σταλαγμοὺς αἱμάτων ἐξ αὐχένος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Κϛ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πορφυρίου Ἐπισκόπου Γάζης.

»Ὢ τίς παρέλθοι, τίς δὲ καὶ παραδράμοι, Πορφύριος.
»Τὸν Πορφύριον, κἂν παρῆλθεν ἐκ βίου;
»Πορφυρίοιο νέκυν κρύψε χθὼν εἰκάδι ἕκτῃ.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης, υἱὸς γονέων εὐγενῶν καὶ πλουσίων, κατὰ τοὺς χρόνους Ἀρκαδίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει τϥϛ'. ἀναχωρήσας δὲ ἐκ τῆς πατρίδος του μετέβη εἰς Αἴγυπτον, ὅθεν ὑπῆγεν εἰς σκῆτιν καὶ ἔγινε Μοναχός. Μετὰ παρέλευσιν δὲ πέντε ἐτῶν μεταβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ πολλοὺς ἀπίστους φωτίσας μὲ τὸν λόγον τῆς διδασκαλίας του, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Πραϋλίου· ὕστερον δὲ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Γάζης ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Ἰωάννου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔγινεν Ἐπίσκοπος, πολλὰ θαυμάσια ἐποίησε, καὶ πολλοὺς ἀπίστους εἰς θεογνωσίαν ὑπέστρεψεν. Εἶτα βλέπων ἀδικουμένους τοὺς συνεπαρχιώτας του Χριστιανοὺς ὑπὸ τῶν

(1) Εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Ῥηγῖνον ἐγκώμιον ἔχει διὰ στίχων πολιτικῶν ὁ μακαρίτης Καισάριος Δαπόντες ὁ Σκοπελίτης.

(2) Περὶ τῆς ἐν Σαρδικῇ Συνόδου ὅρα εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον.

(3) Περιττῶς δὲ καὶ ματαίως γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Ὑπατίου Ἐπισκόπου Γαγγρῶν, διότι ταῦτα προεγράφησαν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου.

ἐξουσιαστῶν τῆς Γάζης, εἰδωλολατρῶν ὄντων καὶ αἱρετικῶν, ὑπῆγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς βοήθειαν τῶν ἀδικουμένων, ἔνθα ἀνταμώσας τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, τότε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, διηγήθη αὐτῷ τὰς ἀδικίας τῶν δεσποτῶν τῆς Γάζης, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν· ὅθεν ἐσυστήθη ὁ Ἅγιος ὑπὸ τοῦ Θείου Χρυσοστόμου πρὸς τὸν Κουβικουλάριον τοῦ Βασιλέως Ἀμάντιον.

Ὑπὸ δὲ τοῦ Κουβικουλαρίου μαθοῦσα ἡ Βασίλισσα Εὐδοξία τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ἁγίου, ἐδέχθη μὲν αὐτὸν εὐμενῶς, ἀνέφερε δὲ τὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν Βασιλέα, ὡσαύτως καὶ τὴν προφητείαν τοῦ Ἁγίου περὶ τοῦ ἀρσενικοῦ παιδὸς, τὸν ὁποῖον ἔμελλον νὰ γεννήσωσιν, ἤτοι τὸν μικρὸν Θεοδόσιον· ὁ δὲ Βασιλεὺς μαθὼν τοῦτο, ἐχάρη καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν. Ἔπειτα γεννᾷ ἡ Βασίλισσα τὸν νέον Θεοδόσιον, καὶ προσκαλεσαμένη τὸν Ἅγιον Πορφύριον, εὐλογήθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλα του τὰ αἰτήματα, διὰ τὰ ὁποῖα παρεκάλεσε καὶ τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐδυσκολεύετο μὲν κατ' ἀρχὰς λέγων, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διωχθῶσιν ἐκ τῆς Γάζης οἱ εἰδωλολάτραι καὶ αἱρετικοὶ διὰ τὴν πολλὴν χρησιμότητα αὐτῶν καὶ βοήθειαν, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ Βασίλισσα ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν, ὅτι βαρεῖα μὲν εἶναι ἡ αἴτησις αὕτη, ὦ Δέσποτα, βαρυτέρα ὅμως εἶναι καὶ ἡ ταύτης παραίτησις, συνήνεσε καὶ αὐτὸς νὰ ἐκτελεσθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου αἰτούμενα, καὶ πάραυτα ἐστάλησαν προσταγαὶ Βασιλικαὶ, νὰ διωχθῶσιν ἐκ τῆς Γάζης οἱ αἱρετικοὶ καὶ εἰδωλολάτραι, οἵτινες ἐξουσίαζον.

Τότε ὁ μακάριος Πορφύριος, λαβὼν παρὰ τῆς Βασιλίσσης δύο κεντηνάρια χρυσίου πρὸς οἰκοδομὴν Ἐκκλησιῶν, καὶ διακόσια νομίσματα διὰ δαπάνας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, καὶ ἐκδιώξας τοὺς αἱρετικοὺς, τοὺς μὲν ἄλλους ναοὺς τῶν εἰδώλων κατεκρήμνισε, τὸν δὲν ναὸν τοῦ Θεοῦ τῶν Ἑλλήνων τοῦ ὀνομαζομένου Μαρνᾶ (ἤτοι Διὸς) κατέκαυσε, καὶ ἔκτισεν αὐτὸν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον διώρισεν ἡ Βασίλισσα Εὐδοξία. Διαλάμψας λοιπὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ὁ Θεῖος οὗτος Πατὴρ, καὶ ποιήσας θαύματα πάμπολλα ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρα ἔτη, ἕνδεκα μῆνας καὶ ὀκτὼ ἡμέρας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. (Τὸν ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς κατὰ πλάτος, οὗ ἡ ἀρχή· «Τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν τοὺς ἄθλους», καὶ σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος, ᾗ ὡμίλησεν ὁ Χριστὸς ἐν τῷ φρέατι, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ, ἤτοι τῶν πέντε αὐτῆς ἀδελφῶν καὶ τῶν δύο αὐτῆς υἱῶν, καὶ Σεβαστιανοῦ τοῦ Δουκός.

»Ῥίπτουσι τὴν σὴν Σαμαρεῖτιν εἰς φρέαρ,
»Τὴν εἰς φρέαρ σοι συλλαλήσασαν, Λόγε.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Νέρωνος ἐν ἔτει ξϛ΄. διωγμὸς μέγας ἐκινήθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν, διότι ἀφ' οὗ ἐμαρτύρησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Νέρωνος οἱ δύο Κορυφαῖοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος, ἔκτοτε ἐζήτουν ἐπιμελῶς οἱ τύραννοι νὰ θανατώσωσι τοὺς μαθητὰς τῶν Ἀποστόλων. Τότε λοιπὸν καὶ ἡ Ἁγία αὕτη Φωτεινὴ, μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἰωσῆ εὑρισκομένη εἰς τὴν Καρθαγένην, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς (τὴν νῦν Τύνιδα), ἐκήρυττε μετὰ παῤῥησίας τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Βίκτωρ δὲ ὁ μεγαλείτερος υἱὸς τῆς Ἁγίας, ποιήσας ἀνδραγάθημα καὶ νίκην εἰς τὸν τότε γινόμενον πόλεμον μετὰ τῶν Ἀράβων, οἱ ὁποῖοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, διωρίσθη ἀρχιστράτηγος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ὅμως ἀγνοῶν, ὅτι ἦτον ὁ Βίκτωρ Χριστιανὸς, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ διαταγὴν νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανούς.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Δοὺξ Σεβαστιανὸς, λέγει πρὸς τὸν Βίκτορα· Ἐγὼ ἠξεύρω καλῶς, ὦ Στρατηλάτα, ὅτι εἶσαι Χριστιανὸς, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ μήτηρ σου μετὰ του ἀδελφοῦ σου Ἰωσῆ, ἐπειδὴ ἠκολούθησαν τὸν πρότερον μαρτυρήσαντα Ἀπόστολον Πέτρον, ἀλλ' ἐκτέλεσον ἀφεύκτως ὅ,τι σὲ διέταξεν ὁ Βασιλεὺς, ἵνα μὴ κινδυνεύσῃ ἡ ζωή σου. Ὁ Βίκτωρ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ θέλω νὰ πράξω τὸ θέλημα τοῦ ἐπουρανίου καὶ ἀθανάτου Βασιλέως Χριστοῦ, τοῦ δὲ ἐπιγείου Βασιλέως Νέρωνος τὴν προσταγὴν, ἡ ὁποία ἐδόθη μοι ὅπως τιμωρῶ τοὺς Χριστιανοὺς, οὐδὲ νὰ ἀκούσω καταδέχομαι. Ὁ δὲ Δοὺξ, ἐγὼ, ἀδελφὲ, τῷ εἶπε, σὲ συμβουλεύω

ὡς γνήσιον φίλον μου ὅσα σοὶ εἶναι συμφέροντα, διότι ἂν σὺ καθήσῃς εἰς τὸ κριτήριον, καὶ θελήσῃς νὰ κρίνῃς καὶ νὰ βασανίζῃς τοὺς Χριστιανούς, ἤξευρε ὅτι καὶ τὸν Βασιλέα θέλεις εὐαρεστήσει, καὶ τὰ χρήματα τῶν Χριστιανῶν θέλεις ἀπολαύσει· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μητέρα σου καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου γράψον νὰ μὴ διδάσκωσι παῤῥησίᾳ τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀρνῶνται τὴν πάτριον θρησκείαν, ἵνα μὴ καὶ σὺ κινδυνεύσῃς ἕνεκα αὐτῶν, κρυφίως δὲ πρεσβεύετε τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ὡς βούλεσθε. Τότε ὁ Βίκτωρ ἀπεκρίθη· Μή μοι γένοιτο νὰ πράξω ὅ,τι λέγεις, ἤτοι νὰ τιμωρήσω ἐγὼ τοὺς Χριστιανοὺς ὅπως κερδίσω τι ἐξ αὐτῶν, ἢ νὰ συμβουλεύσω τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφόν μου νὰ μὴ κηρύττωσιν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐγὼ εἶμαι καὶ ἔσομαι κήρυξ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι. Ὁ Δοὺξ εἶπεν· Ἐγὼ μὲν σὲ ἐσυμβούλευσα ὅσα σοὶ εἶναι ὠφέλιμα, σὺ δὲ σκέφθητι τί ὀφείλεις νὰ πράξῃς.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δοὺξ, εὐθὺς ἐτυφλώθη, καὶ πεσὼν κατὰ γῆς ἐκ τῶν ὑπερβολικῶν πόνων τῶν ὀμμάτων του, ἔμεινεν ἄφωνος· ὅθεν ἤγειραν αὐτὸν οἱ παρεστῶτες, καὶ τὸν ἔθηκαν ἐπὶ κλίνης, ἔνθα ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας χωρὶς νὰ λαλήσῃ τελείως. Μετὰ δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφώναζε μεγαλοφώνως λέγων· Εἷς εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Ἐλθὼν δὲ ὁ Βίκτωρ πρὸς αὐτόν, διατί τόσον ταχέως, τῷ εἶπε, μετεβλήθης; ὁ Δοὺξ ἀπεκρίθη, ὁ Χριστὸς μὲ προσκαλεῖ, γλυκύτατε Βίκτωρ. Ὅθεν εὐθὺς κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βίκτορος, ἐβαπτίσθη, καὶ ἅμα ἐξελθὼν ἐκ τῆς ἁγίας κολυμβήθρας, ἔλαβε τὸ φῶς του, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Βλέποντα δὲ τὰ πλήθη τῶν Ἑλλήνων τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα, ἐφοβήθησαν, μὴ καὶ αὐτοὶ πάθωσι τὰ ὅμοια, καὶ προστρέξαντες εἰς τὸν Βίκτορα, ἐβαπτίσθησαν.

Μετὰ ταῦτα ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Νέρωνος ἡ φήμη αὕτη, ὅτι ὁ Στρατηλάτης τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ καὶ ὁ Δοὺξ αὐτῆς Σεβαστιανὸς κηρύττουσι τὸ κήρυγμα Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας προσφέρουσιν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τῆς Πίστεως, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Στρατηλάτου Φωτεινὴ μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἰωσῆ, πορευθεῖσα εἰς Καρθαγένην, πράττει καὶ ἐκείνη τὰ ἴδια. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐξήφθη, καὶ στέλλει παραυτα στρατιώτας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἵνα φέρωσιν ἔμπροσθέν του τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους Χριστιανούς, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως ἐφάνη πρότερον ὁ Κύριος λέγων· «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες »καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς· μὴ φοβεῖσθε, ἐγὼ εἶμαι μεθ' ὑμῶν, καὶ ὁ Νέρων θέ»λει νικηθῆ μετὰ τῶν συντρόφων του». Ἐφάνη δὲ καὶ εἰς τὸν Βίκτορα ἰδιαιτέρως καὶ τῷ εἶπεν· «Ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἦναι τὸ ὄνομά σου Φωτεινός, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐφωτίσθησαν ὑπὸ σοῦ, »καὶ προσεφέρθησαν εἰς ἐμὲ διὰ τῆς πίστεως, τὸν δὲ Σεβαστιανὸν ἐνδυνάμωσον εἰς τὸ μαρτύριον »διὰ τῶν λόγων σου, καὶ μακάριος ὅς τις ἀγωνισθῇ μέχρι τέλους».

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύριος, ἀνέβη εἰς τοὺς Οὐρανούς. Ἀπεκαλύφθησαν δὲ ἐκ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν ὅσα ἔμελλον νὰ τῇ ἐπακολουθήσωσιν· ὅθεν ἀναχωρήσασα ἐκ τῆς Καρθαγένης, ὁμοῦ μὲ πλῆθος Χριστιανῶν, μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Ἐταράχθη δὲ ὅλη ἡ πόλις λέγουσα, ποία εἶναι αὐτή, ἡ ὁποία ἦλθεν ἐδῶ μετὰ τοσούτου πλήθους; ποία εἶναι αὐτὴ ἥ τις κηρύττει τὸν Χριστὸν μετὰ τοσαύτης παῤῥησίας; Τότε ἐφέρθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ὁ Φωτεινός, ὁ υἱὸς τῆς Ἁγίας, ὡς καὶ ὁ Δοὺξ Σεβαστιανός. Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ ἐπρόλαβε νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἰωσῆ καὶ τῶν Χριστιανῶν. Βλέπων δὲ αὐτοὺς ὁ Νέρων, τοὺς ἠρώτησε, διὰ ποίαν αἰτίαν ἤλθετε εἰς ἡμᾶς; καὶ ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, ὅπως σὲ διδάξωμεν νὰ πιστεύσῃς εἰς τὸν Χριστόν.

Οἱ δὲ παρεστῶτες ἄρχοντες ἀνήγγειλον εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ὁ Δοὺξ Σεβαστιανὸς καὶ ὁ Στρατηλάτης Βίκτωρ, οἱ ἀπιστοῦντες εἰς τοὺς θεούς, ἦλθον ἐκ τῆς Ἰταλίας. Ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶπεν, ἂς προσέλθωσι, καὶ ὅταν ἐκεῖνοι παρεστάθησαν ἔμπροσθέν του, τοῖς λέγει, τί εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἤκουσα περὶ ὑμῶν; οἱ Ἅγιοι ἀπεκρίθησαν, ὅσα ἤκουσας δι' ἡμᾶς, ὦ Βασιλεῦ, εἶναι ἀληθῆ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς βλέπων τοὺς Ἁγίους μὲ ἄγριον ὄμμα, ἀρνεῖσθε, τοῖς εἶπε, σεῖς τὸν Χριστόν, ἢ προτιμᾶτε νὰ ἀποθάνητε μὲ ἐπονείδιστον θάνατον; οἱ δὲ Ἅγιοι ὑψώσαντες τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανόν, μὴ γένοιτο! ἀπεκρίθησαν, μὴ γένοιτο εἰς ἡμᾶς, Χριστὲ Βασιλεῦ, νὰ χωρισθῶμεν ἀπὸ τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἀ-

γάπη σου! Ἔπειτα πάλιν ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς τοὺς Ἁγίους, πῶς ὀνομάζεσθε σεῖς; ἀπεκρίθη δὲ ἡ Ἁγία· Ἐγὼ μέν, ἡ πρώτη ἀδελφή, ὠνομάσθην ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου Φωτεινή, ἡ δὲ δευτέρα μου ἀδελφὴ ὀνομάζεται Ἀνατολή, ἡ τρίτη Φωτώ, ἡ τετάρτη Φωτὶς, ἡ πέμπτη Παρασκευὴ καὶ ἡ ἕκτη Κυριακή· ἐκ τῶν υἱῶν μου δὲ, ὁ μὲν πρῶτος ὀνομάζεται Βίκτωρ, καὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετωνομάσθη Φωτεινός, ὁ δὲ δεύτερος, ὅς τις εἶναι μετ' ἐμοῦ, ὀνομάζεται Ἰωσῆς. Τότε ὁ Νέρων λέγει, ὅλοι σεῖς ἐσυμφωνήσατε νὰ τιμωρηθῆτε καὶ νὰ ἀποθάνητε διὰ τὸν Ναζωραῖον; ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη· Ναὶ ὅλοι ἡμεῖς διὰ τὴν αὐτοῦ ἀγάπην χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι ἀποθνήσκομεν. Ὅθεν προσέταξεν ὁ Βασιλεὺς νὰ συντριβῶσι μὲ σφαίρας σιδηρᾶς οἱ ἁρμοὶ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν των, καὶ ἅμα ἐφέρθη ἐκεῖ εἰς ἄκμων, ἔθηκαν οἱ Ἅγιοι τὰς χεῖράς των ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς κτυπῶσιν οἱ ὑπηρέται ἀπὸ τῆς τρίτης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς ἕκτης· καὶ αὐτοὶ μὲν τρὶς μετηλλάγησαν, κτυπῶντες τὰς χεῖρας τῶν Ἁγίων, οἱ δὲ Ἅγιοι δὲν ᾐσθάνοντο τελείως τὴν βάσανον, οὔτε αἱ χεῖρές των συνετρίβησαν.

Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ διέταξε νὰ ἀποκόψωσι τὰς χεῖρας τῶν Ἁγίων· παρευθὺς δὲ οἱ ὑπηρέται ἔδεσαν τὰς χεῖράς των, καὶ τὰς ἔθηκαν ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος, καταβιβάσαντες δὲ τὰς μαχαίρας ἑπτάκις, οὐδὲν κατώρθωσαν, ἀλλὰ παρελύθησαν καὶ ἔπεσον κάτω ὡς νεκροί. Ἡ δὲ Ἁγία ἀβλαβὴς διαφυλαχθεῖσα ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε χαίρουσα τὸ τοῦ Δαβίδ· «Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.» Ἤρχισε λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς νὰ ἀπορῇ καὶ νὰ διαλογίζηται μὲ ποίους τρόπους καὶ τέχνας θὰ ἠδύνατο νὰ νικήσῃ τοὺς Ἁγίους, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας προσέταξε νὰ ῥίψωσιν ἐντὸς σκοτεινοτάτης φυλακῆς, τὴν δὲ Ἁγίαν καὶ τὰς ἀδελφάς της νὰ ὁδηγήσωσιν εἰς τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ κουβούκλιον, καὶ ἐκεῖ νὰ στρώσωσιν ἑπτὰ κλίνας χρυσᾶς, καὶ ἑπτὰ χρυσοῦς θρόνους καὶ τράπεζαν, καὶ νὰ θέσωσιν ἐνώπιόν των πολλὰ χρήματα καὶ χρυσᾶ ϛολίδια, καὶ ἐνδύματα καὶ ζώνας χρυσᾶς· ἔπειτα προσέταξε καὶ τὴν θυγατέρα του Δομνίναν νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ μὲ τὰς θεραπαίνας της, καὶ νὰ συνομιλῇ μὲ τὰς Ἁγίας. Βλέπουσα δὲ ἡ Ἁγία Φωτεινὴ τὴν Δομνίναν, εἶπεν εἰς αὐτήν, χαῖρε ἡ τοῦ Χριστοῦ νύμφη· ἡ δὲ Δομνίνα ἀπεκρίθη, χαίροις καὶ σύ, κυρία μου Φωτεινή, ἡ λαμπὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσασα δὲ ἡ Ἁγία Φωτεινὴ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εὐχαρίστησε τὸν Κύριον, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὴν Δομνίναν, τὴν κατησπάσθη· ἔπειτα τὴν κατήχησεν ὁμοῦ μὲ τὰς ἑκατὸν ὑπηρετρίας της, καὶ τὰς ἐβάπτισεν ὅλας, τὴν μὲν Δομνίναν μετονομάσασα Ἀνθοῦσαν, τὴν δὲ μεγαλητέραν θεράπαινάν της, Στεφανίδα. Παρευθὺς δὲ διέταξεν ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα καὶ διενεμήθησαν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα τὰ χρήματα καὶ κοσμήματα, ὅσα ἦσαν ἐν τῷ κουβουκλίῳ.

Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεύς, ὠργίσθη σφόδρα, καὶ προστάσσει νὰ καύσωσιν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας κάμινον, καὶ ἐν αὐτῇ νὰ ῥίψωσι τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν καὶ ὅλους τοὺς συντρόφους της, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Ἀφ' οὗ δὲ τοῦτο ἔγινεν, ἔμειναν οἱ Ἅγιοι ἐν μέσῳ τῆς καμίνου τρεῖς ἡμέρας, καὶ ὁ τύραννος νομίζων ὅτι κατεκάησαν ὑπὸ τοῦ πυρός, διέταξε νὰ ἀνοιχθῇ ἡ κάμινος, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν Ἁγίων νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὸν ποταμόν· ἀνοίξαντες δὲ εὗρον, ὢ τοῦ θαύματος! ὅλους τοὺς Ἁγίους σώους καὶ ἀβλαβεῖς, δοξάζοντας καὶ εὐλογοῦντας τὸν Θεόν, καὶ ἐξέστησαν ἅπαντες, ἐπειδὴ τὸ πῦρ δὲν ἤγγισεν αὐτοὺς παντελῶς. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα ὡς εἶδον καὶ ἤκουσαν οἱ ἐν Ῥώμῃ, ἐξεπλάγησαν καὶ ἐδόξαζον καὶ αὐτοὶ τὸν Θεόν· ὁ δὲ Βασιλεὺς πάντη ἀσύνετος ὤν, προσέταξε νὰ δοθῇ εἰς τοὺς ἁγίους Μάρτυρας θανατηφόρον δηλητήριον, τὸ ὁποῖον προσεκλήθη ὁ μάγος Λαμπάδιος ὀνομαζόμενος νὰ κατασκευάσῃ. Τοῦτο ἔλαβε πρώτη ἡ Ἁγία Φωτεινή, λέγουσα πρὸς τὸν μάγον· Δὲν ἔπρεπε νὰ λάβωμεν παντάπασιν ἐκ τῶν χειρῶν σου τὸ δηλητήριον καὶ νὰ πίωμεν, ἐπειδὴ εἶσαι ἀκάθαρτος, ἵνα ὅμως γνωρίσῃς σύ, ὦ Βασιλεῦ, καὶ ὁ κατασκευάσας τὸ δηλητήριον μάγος τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, ἰδοὺ ἐγὼ πίνω αὐτὸ πρώτη πάντων ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ μου, καὶ ἔπειτα θὰ τὸ πίωσι καὶ ὅλοι ὅσοι εἶναι μετ' ἐμοῦ.

Ἀφ' οὗ δὲ ὅλοι τοῦτο ἔπιον, καὶ ἔμειναν ἀβλαβεῖς, βλέπων ὁ μάγος ἐξεπλάγη· εἶτα θεωρήσας τὴν Ἁγίαν Φωτεινήν, ἔχω, εἶπε, καὶ ἄλλο δηλητήριον πολὺ δυνατώτερον, καὶ ἂν σεῖς πίητε καὶ τοῦτο ἀβλαβῶς, θέλω πιστεύσει καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Χριστόν σας. Ἐπειδὴ δὲ ἔπιον ὅλοι καὶ ἐξ ἐ-

κείνου, καὶ οὐδὲν κακὸν ἔπαθον, τούτου ἕνεκα λαβὼν ὁ μάγος τὰ μαγικά του βιβλία, τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη καὶ μετωνομάσθη Θεόκλητος. || Θεόκλητος. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, διέταξε νὰ ἁρπάσωσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου τῶν Ἁγίων, καὶ νὰ ὑπάγωσι νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν ἔξω τοῦ τείχους τῆς πόλεως, καὶ οὕτω πρὸ τῶν ἄλλων ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον ὁ ἀοίδιμος Θεόκλητος, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν ἄφθαρτον στέφανον· Τῶν δὲ ἄλλων Ἁγίων καὶ τῆς μεγαλομάρτυρος Φωτεινῆς διέταξε νὰ κόψωσι τα νεῦρα· τούτου δὲ γενομένου, οἱ Ἅγιοι ἐνέπαιζον τὸν Βασιλέα καὶ τοὺς θεούς του. Τότε ὁ ἀλιτήριος προστάσσει νὰ ποτίσωσι μὲν τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν μόλυβδον βεβρασμένον ὁμοῦ μὲ θεῖον, νὰ χύσωσι δὲ τοῦτο καὶ εἰς τὰ ὦτα τῶν ἄλλων Ἁγίων.

Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι ἔμειναν ἀβλαβεῖς ἐκ ταύτης τῆς βασάνου, εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἔλεγον, ὅτι διὰ τοῦ βεβρασμένου μολύβδου ἐδρόσισας τὰς καρδίας μας, αἱ ὁποῖαι ἐδίψων, ὡς ἐκ μεγάλης φλογός. Τότε ὁ Νέρων θαυμάζων καὶ ἐκπληττόμενος, προσέταξε νὰ κρεμασθῶσιν οἱ Ἅγιοι, καὶ οὕτω νὰ ξεσχίζωνται δυνατὰ εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ νὰ κατακαίωνται μὲ ἀναμμένας λαμπάδας· ἐπειδὴ δὲ οὗτοι προσευχηθέντες, ἐνεδυναμώθησαν ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος, ὀργισθεὶς ὁ Νέρων, διέταξε νὰ συγκερασθῇ στάκτη μετὰ ὄξους, καὶ νὰ χυθῇ εἰς τὰς ῥίνας τῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι λαμβάνοντες ταύτην τὴν βάσανον, τὸ ὄξος σου, εἶπον, ὦ Βασιλεῦ, γλυκύτερον φαίνεται εἰς ἡμᾶς τοῦ μέλιτος καὶ κηρίου.

Ἐκ τούτου λοιπὸν ὀργισθεὶς ὁ Τύραννος περισσότερον, διέταξε νὰ ἐξορύσσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἁγίων, καὶ νὰ ῥίψωσιν αὐτοὺς ἐν σκοτεινῇ φυλακῇ, ἡ ὁποία ἦτο πλήρης δηλητηριωδῶν ὄφεων καὶ ἄλλων ἐντόμων· καὶ ὢ τοῦ θαύματος! τὰ μὲν φαρμακερὰ ἐκεῖνα ἔντομα ἐνεκρώθησαν, ἡ δὲ ἐκεῖθεν ἐκπεμπομένη ἀποφορὰ μετεβλήθη εἰς εὐωδίαν, καὶ τὸ σκότος τῆς φυλακῆς ἔγινε φῶς ὑπέρλαμπρον. Τότε ὁ Χριστὸς ἐφάνη ἐν μέσῳ τῶν Ἁγίων, καὶ λέγει εἰς αὐτοὺς, εἰρήνη ὑμῖν· λαβὼν δὲ τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν ἐκ τῆς χειρὸς, ἤγειρεν αὐτὴν καὶ εἶπεν, ἐγὼ εἰμὶ μεθ' ὑμῶν πάντοτε, ὅθεν μὴ φοβεῖσθε, ἀλλὰ μᾶλλον πάντοτε χαίρετε. Καὶ μὲ τὸν λόγον του εὐθὺς ἔπεσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των οἱονεὶ λέπια, καὶ οὕτω πως οἱ Ἅγιοι ἔλαβον τὸ φῶς των, καὶ ἰδόντες τὸν Κύριον, προσεκύνησαν αὐτόν· ὁ δὲ Κύριος εὐλογῶν αὐτοὺς, εἶπεν, ἀνδρίζεσθε καὶ ἐνδυναμοῦσθε, καὶ οὕτως ἀνέβη εἰς τοὺς Οὐρανούς.

Ὁ δὲ ἀσεβὴς Νέρων ἀφῆκε τοὺς Ἁγίους ἐν τῇ φυλακῇ ἔτη τρία, ἵνα ἐκ τῆς κακοπαθείας τελειώσωσι τὴν ζωήν των μὲ πικρὸν θάνατον. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον τὰ τρία ἔτη, εἶχεν ὁ Βασιλεὺς δοῦλον τινὰ κεκλεισμένον ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ διέταξε νὰ τὸν ἐκβάλωσι· πορευθέντες δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι ἵνα ἐκβάλωσι τὸν δοῦλον, ὡς εἶδον τοὺς ἁγίους Μάρτυρας ὑγιεῖς καὶ δυνατοὺς, ἐφανέρωσαν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι οἱ τυφλωθέντες Γαλιλαῖοι βλέπουσι καὶ εἶναι ὑγιεῖς, καὶ ὅτι ἡ φυλακὴ λάμπουσα ὑπὸ φωτὸς καὶ εὐωδιάζουσα ἐκ μύρων, μετεβλήθη εἰς οἶκον Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν συῤῥέοντες οἱ Ἕλληνες, βαπτίζονται ὑπ' αὐτῶν, πιστεύοντες εἰς τὸν ὑπ' αὐτῶν κηρυττόμενον Χριστόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐξεπλάγη, καὶ ἀποστείλας ὑπηρέτας, ἔφερε τοὺς Ἁγίους ἔμπροσθέν του, καὶ λέγει εἰς αὐτούς. Δὲν σᾶς διετάξαμεν μὲ προσταγὴν Βασιλικὴν νὰ μὴ κηρύττητε τὸν Χριστὸν εἰς τὴν πόλιν ταύτην τῶν Ῥωμαίων; πῶς λοιπὸν σεῖς ἐν τῇ φυλακῇ εὑρισκόμενοι, κηρύττετε τὸν Χριστόν; μάθετε ὅτι διὰ τοῦτο θέλω σᾶς βασανίσει μὲ πολλὰς καὶ μεγάλας τιμωρίας. Οἱ δὲ Ἅγιοι ἀπεκρίθησαν, ἐκεῖνο ὅπερ θέλεις ποίησον, διότι ἡμεῖς δὲν θέλομεν παύσει κηρύττοντες τὸν Χριστὸν, ὅς τις εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς καὶ ποιητὴς τοῦ παντός. Τότε ὁ Νέρων ὀργισθεὶς, προσέταξε νὰ σταυρώσωσι τοὺς Ἁγίους κατακέφαλα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ νὰ ξεσχίζωσι τὰς σάρκας των μὲ βούνευρα, ἕως οὗ διαλυθῶσιν οἱ ἁρμοὶ αὐτῶν· ἀφ' οὗ δὲ τοῦτο ἔγινε, προσέταξε νὰ μείνωσι κρεμασμένοι ἀκόμη τέσσαρας ἡμέρας. Τὴν δὲ πέμπτην ἡμέραν μεταβάντες οἱ δήμιοι ὅπως ἴδωσιν ἂν ζῶσιν οἱ Ἅγιοι, καθὼς εἶδον αὐτοὺς κρεμασμένους, αὐτοὶ μὲν οἱ δήμιοι ἐτυφλώθησαν, Ἄγγελος δὲ Κυρίου καταβὰς ἐκ τῶν Οὐρανῶν, ἔλυσε τοὺς Ἁγίους καὶ εἶτα χαιρετήσας αὐτοὺς, τοὺς ἀφῆκεν ὑγιεῖς.

Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ εὐσπλαγχνισθεῖσα διὰ τὴν τύφλωσιν τῶν δημίων, προσευχήθη, καὶ εὐθὺς ἐκεῖνοι ἔλαβον τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν των· ὅθεν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθη-

σαν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Νέρων ὠργίσθη, καὶ διέταξε νὰ ἐκδάρωσι τὸ δέρμα τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τούτου δὲ γενομένου, ἡ Ἁγία ἔψαλλε λέγουσα· «Κύριε ἐδοκίμασάς με καὶ ἔγνως με». Ἀφ' οὗ δὲ ἐξέδαραν αὐτὴν, τὸ μὲν δέρμα της ἔῤῥιψαν εἰς τὸν ποταμὸν, τὴν δὲ Ἁγίαν ἐντὸς ἀνύδρου φρέατος· εἶτα τὸν Ἅγιον Σεβαστιανὸν καὶ Φωτεινὸν καὶ Ἰωσῆν συλλαβόντες, ἔκοψαν τὰ κρύφια αὐτῶν μέλη καὶ τὰ ἀπέῤῥιψαν, αὐτοὺς δὲ ἔκλεισαν ἐντὸς παλαιοῦ λουτροῦ. Τὰς δὲ πέντε ἀδελφὰς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς παρέστησεν ἔμπροσθέν του ὁ Νέρων, καὶ πρῶτον μὲν διέταξε νὰ κόψωσι τοὺς μαστούς των, εἶτα νὰ ἐκβάλωσι τὸ δέρμα των. Ὅταν λοιπὸν ὑπῆγαν οἱ δήμιοι ἵνα ἐκδάρωσι τὴν Ἁγίαν Φωτίδα, τὴν τετάρτην ἀδελφὴν, δὲν κατεδέχθη ἐκείνη νὰ κρατηθῇ ὑπό τινος, καθὼς αἱ λοιπαὶ ἀδελφαί της, ἀλλὰ μόνη ἐστάθη ἀνδρείως, καὶ ἀνέσπασαν τὸ δέρμα της· ὥστε ἐθαύμασεν ὁ Βασιλεὺς τὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοψυχίαν της.

Διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς σφόδρα, μετὰ τὴν βάσανον ταύτην ἐπενόησεν ὁ θηριώδης καὶ ἄλλην κατὰ τῆς Ἁγίας Φωτίδος, πολὺ δεινὴν καὶ ὀλεθρίαν, προσέταξε δηλ. νὰ κλίνωσι μὲ βίαν τὰς κορυφὰς δύο δένδρων, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὸν κῆπόν του, καὶ ἀφ' οὗ εἰς αὐτὰς δέσωσι τὴν Ἁγίαν, νὰ τὰς ἀφήσωσι πάλιν νὰ στραφῶσιν εἰς τὴν προτέραν των θέσιν· ὅθεν ὑπὸ τούτων σχισθεῖσα ἡ Ἁγία εἰς δύο, παρέδωκεν ἡ μακαρία τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον. Τότε προσέταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι μὲν ὅλους τοὺς Ἁγίους, μόνην δὲ τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν νὰ ἐκβάλωσιν ἐκ τοῦ ξηροῦ φρέατος, καὶ νὰ τὴν ῥίψωσιν ἐν τῇ φυλακῇ· ὅθεν αὕτη ἐλυπεῖτο διότι ἔμεινε μόνη καὶ δὲν ἐστέφθη ὁμοῦ μὲ τὰς λοιπὰς ἀδελφάς της, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου, ὁ ὁποῖος ἐμφανισθεὶς καὶ σφραγίσας αὐτὴν τρὶς μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ πληρώσας χαρᾶς, τὴν κατέστησεν ὑγιᾶ. Μετὰ πολλὰς δὲ ἡμέρας ὑμνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεὸν, παρέδωκε τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας αὐτοῦ (1).

Ἡ Ἁγία Ἀνατολὴ, ἡ δευτέρα ἀδελφὴ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

»Ἀνατολὴν εὕρηκε τὴν νοουμένην, Ἀνατολή.
»Ἀνατολὴ τμηθεῖσα γενναιοφρόνως.

Ἡ Ἁγία Φωτὼ, ἡ τρίτη ἀδελφὴ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

»Φερνὴν ταλάντων μυρίων ἀνταξίαν, Φωτώ.
»Φωτὼ φέρει σοι τὴν κάραν, φώτων Πάτερ.

Ἡ Ἁγία Φωτὶς, ἡ τετάρτη ἀδελφὴ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, εἰς δύο προσδεθεῖσα δένδρα καὶ διαμερισθεῖσα τελειοῦται.

»Δώσεις ἔπαθλον δενδροάθλῳ Φωτίδι, Φωτίς.
»Δενδρῶνα σεπτὸν τῆς Ἐδὲμ, Θεοῦ Λόγε.

Ἡ Ἁγία Παρασκευὴ, ἡ πέμπτη ἀδελφὴ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

»Ἡ Παρασκευὴ πρὸς ξίφος τὸν αὐχένα, Παρασκευή.
»Ἕτοιμον εἶχε καὶ παρεσκευασμένον.

Ἡ Ἁγία Κυριακὴ, ἡ ἕκτη ἀδελφὴ τῆς Ἁγιας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

»Ἐκ Κυριακῆς οὐδὲ τοῦ ξίφους φόβος Κυριακή.
»Τοῦ Κυρίου τὸν θεῖον ἐκβάλλει φόβον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Φωτεινὸς, ὁ πρῶτος υἱὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

»Τίς οὗτος ἀτμὸς ἐκ ζεόντων αἱμάτων; Φωτεινός.
»Φωτεινὸς ἄρτι Μάρτυς ἐτμήθη κάραν.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἰωσῆς, ὁ δεύτερος υἱὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

»Τομεὺς τραχήλων ἐξεγύμνου τὸ ξίφος, Ἰωσῆς.
»Ἰωσῆ δὲ τράχηλος οὐ φρίττει ξίφος.

(1) Τοῦτο τὸ ἴδιον Συναξάριον τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς εὑρίσκεται μεταφρασμένον καὶ εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

Ὁ Ἅγιος Σεβαστιανὸς ὁ Δοὺξ ξίφει τελειοῦται.

»Σεβαστιανῷ τοῦτον εἴπω τὸν λόγον· Σεβαστιανός.
»Σέβαζομαί σε τὴν κάραν τετμημένον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βίκτωρ ξίφει τελειοῦται.

* »Βίκτωρ ἐπ' ὤμοις τὴν κεφαλὴν οὐκ ἔχων, * Βίκτωρ.
»Κεῖται πρὸ τῆς γῆς ἐκταθεὶς μέγας μέγα.

* **Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Χριστόδουλος ξίφει τελειοῦται.**

* »Κλῆσις διδάσκει τίς σύ, καὶ δοῦλος τίνος, * Χριστόδουλος.
»Σπάθη δέ, Χριστόδουλε, ποῖόν σοι τέλος.

* **Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης Κάλφας, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αφοέ. ξίφει τελειοῦται.**

✱ »Πληγὰς ἀριθμεῖν μή, Ἰωάννη, θέλε, * Ἰωάννης.
»Σκηνὰς δὲ μᾶλλον, ἃς ἔχει ἔνδον Πόλος (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΖ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

»Οὐδέν, Δεκαπολῖτα, γῆς πᾶσαι πόλεις, Προκόπιος.
»Πρὸς τὴν νοητὴν ἔνθα περ τάττῃ Πόλιν.
»Εἰκάδι ἑβδομάτῃ Προκοπίῳ τέρμα φαάνθη.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου καὶ εἰκονομάχου ἐν ἔτει ψμ'. καὶ πρῶτον μέν, γενόμενος Μοναχός, διῆλθε πᾶσαν ἄσκησιν μὲ ἀκρίβειαν καὶ ἐντελῶς ἐκαθάρισε τὸν ἑαυτόν του, ὕστερον δὲ ἀνδρείως ἤλεγξε τοὺς αἱρετικοὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἠθέτουν τὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς μὴ προσκυνοῦντες τὴν τοῦ Χριστοῦ ἔνσωμον Εἰκόνα, καὶ ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδοξίας, ὄχι μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλῶν κακοπαθειῶν καὶ θλίψεων. Ὅθεν ἐκ τούτου ἐφάνη μέγας Ὁμολογητής, καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γελασίου τοῦ ἀπὸ Μίμων, ὃς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα κελευσθεὶς διαπαῖξαι, βαπτίζεται ἀληθῶς καὶ ξίφει τελειοῦται.

»Φώτισμα μέλλων ἐκγελᾷν γελᾷς πλάνην, Γελάσιος.
»Πλυθεὶς δέ, Γελάσιε, τέμνῃ τὴν κάραν.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θαλλέλαιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

»Ὁ Θαλλέλαιος φαιδρὸς ἥκει πρὸς Πόλον, Θαλλέλαιος.
»Θαλλοῖς ἐλαιῶν, ἀρεταῖς ἐστεμμένος.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς Κιλικίας, ἀγαπήσας δὲ τὴν ἀσκητικὴν ζωήν, ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Γαβάλων (τὴν νῦν Γιβέλ, εὑρισκομένην ἐν τῇ Συρίᾳ καὶ ἀπέχουσαν τῆς Λαοδικίας μίλια δεκαοκτὼ πρὸς νότον), καὶ μακρὰν τῆς πόλεως ταύτης ἕως εἴκοσι στάδια, ἤτοι ἕως δύο ἥμισυ μίλια, εὑρὼν ὁ Ὅσιος οὗτος τόπον ὑψηλόν, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τοὺς Δαίμονας καὶ τιμώμενος μὲ πολλὰς θυσίας ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἔκτισεν ἐκεῖ μικρὰν καλύβην. Βλέποντες δὲ οἱ Δαίμονες τὴν ἐκεῖ ἄφιξιν τοῦ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου Θαλλελαίου, ἐπεδίω-

(1) Τὸ Μαρτύριον τούτου ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Οὐκ ὀρθῶς δὲ οὗτος γράφεται Ὁμολογητὴς παρὰ τῷ Μηναίῳ.

κον νὰ θανατώσωσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν ἐδύναντο κατ' οὐδένα τρόπον, διότι καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀδίστακτος πίστις τοῦ 'Οσίου ἐφύλαττεν αὐτὸν, καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις τὸν ἐβοήθει. Μὴ δυνάμενοι λοιπὸν οἱ Δαίμονες νὰ βλάψωσι τὸν Ὅσιον, ὠργίσθησαν σφόδρα, καὶ ὥρμησαν κατὰ τῶν ἐκεῖ πεφυτευμένων δένδρων, οὕτως ὥστε αἴφνης ἐξερρίζωσαν πλείονα τῶν πεντακοσίων.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ μὲ αὐτὸ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φοβήσωσι τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀγωνιστὴν, ἐφεῦρον οἱ ἀλιτήριοι ἄλλα μηχανεύματα, διότι συναχθέντες τὴν νύκτα, μετεχειρίζοντο θρήνους καὶ ὀλολυγμοὺς, εἶτα δεικνύοντες ἀναμμένας λαμπάδας, προσεπάθουν νὰ ἐνσπείρωσι φόβον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ 'Οσίου· ἐπειδὴ δὲ ὅλα τὰ μηχανεύματά των ὁ Ὅσιος κατεφρόνησε, τούτου ἕνεκα ἀφήσαντες αὐτὸν οἱ Δαίμονες, ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ Ὅσιος κατασκευάσας δύο τροχοὺς, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἦτο μεγάλος δύο πήχεις, συνήρμοσε καὶ τοὺς δύο μὲ σανίδας, ὄχι πυκνὰς, ἀλλὰ ἀραιὰς, καθήσας δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῶν τροχῶν, ἐκάρφωσε μὲ καρφία τὰς ἀραιὰς ἐκείνας σανίδας, καὶ ἐκρέμασε τὸν διπλοῦν ἐκεῖνον τροχὸν εἰς τόπον ἀσκεπῆ, καὶ οὕτω καθήμενος ἐντὸς αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ κρεμάμενος, διῆλθεν ἔτη δέκα· ἐπειδὴ δὲ εἶχε σῶμα μέγα, ὅταν ἐκάθητο, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτείνῃ πρὸς τὰ ἄνω τὸν λαιμόν του, ἀλλὰ ἔκυπτε πάντοτε, καὶ εἶχε τὸ πρόσωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν γονάτων.

Πρὸς τοῦτον τὸν Ὅσιον ὑπῆγε ποτὲ ὁ Κύρου Θεοδώριτος, ὁ ὁποῖος γράφει καὶ τὸν Βίον του ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ ὀγδόῳ τῆς Φιλοθέου 'Ιστορίας, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν, διὰ ποίαν αἰτίαν μετεχειρίζετο τὸν καινὸν ἐκεῖνον τρόπον τῆς ἀσκήσεως, ὁ δὲ Ὅσιος ἀπεκρίθη· Ἐγὼ ἐπειδὴ εἶμαι ὑποκείμενος εἰς πολλὰς ἁμαρτίας, πιστεύω δ' ἄλλως τε ὅτι εἶναι ἀληθεῖς αἱ τιμωρίαι ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας ἀπειλεῖ ὁ Θεὸς κατὰ τῶν ἁμαρτωλῶν, διὰ τοῦτο ἐφεῦρον τὸν καινὸν τοῦτον τρόπον τῆς ζωῆς, μηχανευόμενος εἰς τὸ σῶμά μου μετρίας τινὰς τιμωρίας εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἵνα ἐλαφρώσω τὸ βάρος τῶν ἐπαπειλουμένων ἐκείνων τιμωριῶν τῆς μελλούσης κολάσεως. Χειρότεραι δὲ εἶναι αἱ τιμωρίαι ἐκεῖναι, ὄχι μόνον κατὰ τὸ ποσὸν, ἀλλα καὶ κατὰ τὸ ποιὸν, διότι εἶναι στανικαὶ καὶ ἀκούσιαι, ὅ,τι δήποτε δὲ εἶναι στανικὸν καὶ χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὸ εἶναι λυπηρότατον, ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ὅ,τι εἶναι θεληματικὸν καὶ ἑκούσιον, καὶ ἂν ἦναι κοπιαστικὸν καὶ λυπηρὸν, εἶναι ὅμως κατώτερον κακὸν, διότι ὁ κόπος ἐκείνου εἶναι θεληματικὸς, καὶ ὄχι βίαιος καὶ δυναστικός· ἐὰν λοιπὸν μὲ τὰς μικρὰς ταύτας θλίψεις ὀλιγοσεύσω τὰς μελλούσας μεγάλας τιμωρίας, βεβαίως ἀποκτῶ μέγα κέρδος.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεοδώριτος, ἐθαύμασε πολὺ διὰ τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ 'Οσίου, διότι ὄχι μόνον ἠγωνίζετο περισσότερον τῶν διωρισμένων καὶ συνήθων ἀγώνων εἰς τοὺς ἀσκητὰς, καὶ ἐφεύρισκε μόνος ἄλλους ἀγῶνας μεγαλειτέρους, ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἤξευρε καὶ τὰς αἰτίας τούτων, καὶ ταύτας εἰς τοὺς ἄλλους ἐδίδασκεν. Ἔλεγον δὲ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ πέριξ, ὅτι πολλὰ θαύματα ἐποίησεν ὁ Ὅσιος οὗτος διὰ τῆς προσευχῆς του, ὄχι μόνον εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς ζῶα, καθότι καὶ ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἔλαβον δι' αὐτοῦ τὴν ἰατρείαν εἰς πολλὰ πάθη. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ 'Οσίου παρακινούμενοι οἱ τὸν τόπον ἐκεῖνον κατοικοῦντες Ἕλληνες, ἀφῆκαν τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν καὶ τὸ περικαλύπτον αὐτοὺς σκότος, καὶ ἔλαβον τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας καὶ πίστεως· τούτους δὲ μεταχειριζόμενος ὁ Ὅσιος ὑπουργοὺς καὶ συνεργοὺς, ἐκρήμνισε τὸν ἐκεῖ εὑρισκόμενον ναὸν τῶν Δαιμόνων, καὶ ἔκτισεν αὐτὸν Ναὸν ἱερὸν εἰς ὄνομα τῶν καλλινίκων Μαρτύρων. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ἀγωνισθεὶς ὁ μακάριος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἵνα λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀσκήσεως.

Ὁ Ἅγιος Στέφανος, ὁ συστησάμενος τὸ γεροκομεῖον τοῦ 'Αρματίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Γήρει Στέφανος πρύτανις ζωῆς πόρου, Στέφανος.
»Ὅνπερ θανόντα Πρύτανις στέφους στέφει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νήσιος βουνεύροις τυπτόμενος τελειοῦται.

»Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχων φέρει, Νήσιος.
»Νευρούμενος γὰρ τῶν πόνων λήθην ἔχει.

Οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἡμῶν Ἀσκληπιὸς καὶ Ἰάκωβος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

* »Πᾶσαν δικαίως γῆν κρίνοντι Δεσπότῃ, * Ἀσκληπιός.
»Ἄνδρες δίκαιοι συμπαρέστησαν δύω (1). * Ἰάκωβος.

Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ὁ ἐν Καισαρείᾳ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Τὸν Τιμόθεον ὡς Θεοῦ τιμῶ φίλον, * Τιμόθεος.
»Οὗ καὶ τελευτὴ σφόδρα μοι τιμητέα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΗ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βασιλείου, συναθλητοῦ τοῦ Ἁγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

»Ὁ Βασίλειος Χριστὸν ἐν ψυχῇ φέρων, Βασίλειος.
»Ψυχὴν σκιᾶς (ἤτοι εἰκόνος) τίθησι τῆς αὐτοῦ χάριν.
»Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκάδι ὀγδοάτῃ Βασίλειον.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ψμ΄. νέος δὲ τὴν ἡλικίαν ἔγεινε Μοναχὸς, καὶ μετεχειρίζετο ἄκραν ἄσκησιν. Πρῶτον λοιπὸν καλῶς ἀγωνισάμενος, ὕστερον ἀντέστη ἀνδρείως εἰς τοὺς εἰκονομάχους διὰ τὴν τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, διὸ καὶ συνελήφθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ πολὺ ἐτιμωρήθη ὁ ἀοίδιμος, δὲν συγκατέβη ὅμως ἀπὸ τὴν καλὴν ταύτην ἀντίστασιν, ἀλλὰ ἐκήρυττε τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδοξίας μέχρι θανάτου, συναγωνιστὴν ἔχων καὶ τὸν Θεῖον Προκόπιον τὸν Δεκαπολίτην, τὸν ἑορταζόμενον κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ παρόντος· τούτου ἕνεκα καὶ ξεσμοὺς ἔλαβεν εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸν τράχηλον παρὰ τῶν εἰκονομάχων, καὶ εἰς φυλακὴν ἐῤῥίφθη. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἴσαυρος ἀπέθανεν, ἠλευθερώθη ὁ Ἅγιος ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ πάλιν ἠκολούθει τὴν προτέραν ἀσκητικὴν πολιτείαν, πολλοὺς μὲν ἁμαρτωλοὺς παρακινῶν εἰς τὴν ἀρετὴν διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματός του, πολλοὺς δὲ κακοδόξους ἐπιστρέφων εἰς τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, χαίρων καὶ εὐχαριστῶν ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ὃν ἐκ βρέφους ἠγάπησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Προτερίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, καλάμοις ὀξέσι σφαγέντος.

»Ὁ Προτέριος σφάττεται τοῖς καλάμοις, Προτέριος.
»Ὀξυγράφου κάλαμος ὢν κατὰ πλάνης.

Οὗτος ὁ ἀοίδιμος ἦτο Πρεσβύτερος τῆς ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας ἐν ἔτει υν΄. κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας· ὅταν δὲ συνεκροτήθη ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ τετάρτη Σύνοδος ἐν ἔτει υνά. ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλεξανδρινῶν Ἐπισκόπων του καὶ Πρεσβυτέρων, καὶ πολὺ ἠγωνίσθη ὁ ἀοίδιμος κατὰ τῆς αἱρέσεως τῶν Μονοφυσιτῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Ἀλεξανδρείας Ἀπολινάριος (ὅς τις ἔγινε μετὰ

(1) Τούτων τῶν δύο Ὁσίων τοὺς Βίους συντόμως ἀναφέρει ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ πέμπτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας λέγων, ὅτι ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς συζήσας πρότερον μὲ πολλοὺς, καὶ μηδὲν βλαβεὶς ἐκ τῆς ἐπιμιξίας, ὕστερον μετεχειρίσθη τὴν ἀσκητικὴν καὶ ἐρημικὴν πολιτείαν, διὸ καὶ διπλῶν ἠξιώθη τῶν στεφάνων· ὁ δὲ Θεῖος Ἰάκωβος κεκλεισμένος ὢν ἐντὸς μικροῦ κελλίου, παρὰ κώμῃ τινὶ Νιμουζᾷ καλουμένῃ, δὲν ἤναπτε φωτίαν, δὲν εἶχε φῶς λύχνου, δὲν ἦτον ὁρατὸς εἰς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀπεκρίνετο δι' ἑνὸς τόπου πλαγίως ἐσκαμμένου, καίτοι δὲ ἦτον ἐπέκεινα τῶν ἐννενήκοντα ἐτῶν γέρων, δὲν ἐξῆλθεν ὅμως ἐκ τοῦ κελλίου ἐκείνου· Ἤκμασαν δὲ οὗτοι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θεοδωρίτου.

τὸν Μονοφυσίτην Διόσκορον τὸν ἐν τῇ τετάρτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ καθαιρεθέντα), ἐδέχθη τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Θεῖος οὗτος Προτέριος, προβληθεὶς ὑπὸ τῆς Συνόδου πάσης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μονοφυσῖται καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Εὐτυχοῦς ἐποίουν ταραχὰς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἠπείλουν τὴν παρεμπόδισιν τῆς μετακομίσεως τοῦ σίτου ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, διὰ τοῦτο ὁ εὐσεβὴς Βασιλεὺς Μαρκιανὸς διέταξε νὰ μεταφέρωσι τὸν σῖτον εἰς τὸ Πηλούσιον ὄρος διὰ τοῦ ποταμοῦ Νείλου, καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ὅθεν οἱ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ κατοικοῦντες, στενοχωρηθέντες ὑπὸ τῆς πείνης, ἔβαλον μεσίτην εἰς τὸν Βασιλέα τὸν Θεῖον τοῦτον Προτέριον· ὁ δὲ Βασιλεὺς πεισθεὶς εἰς τὴν μεσιτείαν καὶ παράκλησιν τοῦ Ἁγίου, προσέταξε νὰ καταβαίνῃ πάλιν ὁ σῖτος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Μαρκιανὸς, Τιμόθεος ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλουρος, ἐκλέξας νύκτα τινὰ σκοτεινὴν καὶ ἀσέληνον, ὑπῆγε παράωρα εἰς τὰ κελλία τῶν Μοναχῶν, φορῶν σχῆμα μαῦρον, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, ὅτι εἶναι Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῖς παραγγέλλει νὰ χωρισθῶσι τῆς κοινωνίας καὶ ἑνώσεως τοῦ Προτερίου. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἁπλοϊκοὶ ὄντες, ἠπατήθησαν, καὶ ἐπανεστάτησαν κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως των· ὁ δὲ Προτέριος φοβηθεὶς, ἔφυγεν, ὅτε βλέπει τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν λέγοντα εἰς αὐτὸν, ἐπίστρεψον καὶ ἐγὼ προσμένω νὰ σὲ δεχθῶ, οὗτος δὲ ὁ λόγος ἐφανέρονε τὸν θάνατον τοῦ Προτερίου.

Ἐπανελθὼν λοιπὸν ὁ Θεῖος Πατὴρ, ἐμβῆκεν (ἴσως ἵνα κρυβῇ) ἐντὸς τῆς μεγάλης κολυμβήθρας, τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ ἀνωτέρω πλανηθέντες Μοναχοὶ καὶ οἱ λοιποὶ Μονοφυσῖται, ἔτρεξαν, καὶ ἐκεῖ ἔνδον κατέσφαξαν μὲ κοπτεροὺς καλάμους τὸν τοῦ Θεοῦ Ἀρχιερέα· ἔπειτα ἀντ' αὐτοῦ ἐχειροτόνησαν Ἀρχιερέα τὸν ἀπατήσαντα αὐτοὺς κακόφρονα Τιμόθεον, καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας τοῦτον ἀνεβίβασαν. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ μετὰ τὸν Μαρκιανὸν βασιλεύσας Λέων ὁ μέγας, ὁ καὶ Μακέλλης ἐπονομαζόμενος, τὸν μὲν Τιμόθεον ὑπέβαλεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀρχιερέων, ἵνα κριθῇ κανονικῶς ὑπ' αὐτῶν, οἵ τινες καθαιρέσαντες αὐτὸν τῆς ἀρχιερωσύνης, ἐξώρισαν εἰς τὴν Γάγγραν, τοὺς δὲ λαϊκοὺς, τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὸν φόνον τοῦ Ἁγίου Προτερίου, ἐτιμώρησεν ὁ Βασιλεὺς μὲ δαρμοὺς καὶ μὲ δήμευσιν τῶν κτημάτων των· διέταξε δὲ καὶ ἐχειροτονήθη ἄλλος Ἀρχιερεὺς ὀρθόδοξος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, Τιμόθεος Σαλοφακιόλιος ὀνομαζόμενος, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος καὶ κατέπαυσεν ἡ ταραχὴ αὕτη καὶ ἐπανάστασις (1).

Ὁ Ὅσιος Βάρσος Ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. — Βάρσος.

»Πανήγυριν ῥέοντος ἐκλιπὼν βίου,
»Σύνεστι Βάρσος Ἀγγέλων πανηγύρει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἁβρίκιος (2) ξίφει τελειοῦται. — Ἁβρίκιος.

»Χριστοῦ λατρευτὴς αὐχένα τμηθεὶς ξίφει,
»Θεῶν λατρευτὰς Ἁβρίκιος αἰσχύνει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέστωρ σταυρωθεὶς τελειοῦται. — Νέστωρ.

»Οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος ἐν ξύλῳ,
»Νέστωρ ἁπλωθεὶς, τὸ προφητικὸν φᾶναι.

(1) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐν τῇ πρὸς τὴν πέμπτην Σύνοδον ἐπιστολῇ λέγει περὶ τοῦ Ἁγίου τούτου Προτερίου· «Ὁ Μέγας Ἱερεύς». Ἀλλὰ καὶ ὁ Δοσίθεος σελ. 400. τῆς Δωδεκαβίβλου λέγει, ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Βασιλέως Λέοντος τοῦ Μακέλλη κατέφυγεν εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Βαπτίσματος ὁ Θεῖος Προτέριος, ἵνα διασωθῇ ἐκεῖ, ὁ δὲ Αἴλουρος κατώρθωσε νὰ σφάξωσιν αὐτὸν οἱ Μονοφυσῖται, οἵ τινες ἐμπήξαντες τὸ ξίφος εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ Ἁγίου, ἔφαγον ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ σπλάγχνα του ὡς θηρία, καὶ μετὰ τοῦ Ἁγίου Προτερίου ἔσφαξαν ἐκεῖ καὶ ἄλλους ἕξ· ἔπειτα σύραντες αὐτοὺς μὲ σχοινία εἰς ὅλην τὴν πόλιν τῆς Ἀλεξανδρείας, τὸ μὲν ἓν μέρος τοῦ σώματος τοῦ Προτερίου ἔῤῥιψαν εἰς τοὺς σκύλους, τὸ δὲ ἄλλο κατακαύσαντες κατὰ τὴν μεγάλην ἑβδομάδα, ἔῤῥιψαν τὴν κόνιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα. Γράφει δὲ ὁ Θεοφάνης ὅτι ὁ Αἴλουρος ἐχειροτόνει χωρὶς νὰ ἦναι Ἐπίσκοπος, καὶ ἐβάπτιζε χωρὶς νὰ ἦναι Πρεσβύτερος, ὅθεν καὶ Πρόδρομον αὐτὸν τοῦ Ἀντιχρίστου καλεῖ.

(2) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Ἀβίρκιος.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου καὶ τοῦ Ἡγεμόνος Πουπλίου ἐν ἔτει σν'. καταγόμενος ἀπὸ τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας· ἐπειδὴ δὲ ἐσέβετο τὸν Χριστόν, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος Εἰρηνάρχου, καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα. Ὁμολογήσας λοιπὸν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ἐσταυρώθη· ὅθεν εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ μὲ πολλὰς εὐχαριστίας, καὶ τοὺς Χριστιανοὺς στηρίζων εἰς τὴν Πίστιν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, καὶ ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Γυναικῶν Μαράνας τε καὶ Κύρας.

»Καταξιοῦνται Μαράνα τε καὶ Κύρα, Μαράνα.
»Σαρκὸς μαρασμῷ κυριεύειν τοῦ Πόλου. Κύρα.

Αὗται αἱ Ἅγιαι γυναῖκες εἶχον πατρίδα τὴν Βέῤῥοιαν τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἦσαν δὲ περιφανοῦς καὶ ἐξόχου καταγωγῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνατροφή των ἦτον ὁμοία μὲ τὸ γένος των· αὗται ὅμως αἱ ἀοίδιμοι, καταφρονήσασαι τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους, καὶ ὅλα τὰ τερπνὰ καὶ χαροποιὰ τῆς ζωῆς ταύτης, ἔκτισαν ἐκτὸς τῆς πόλεως μικρὸν περιτείχισμα, καὶ εἰσελθοῦσαι ἐντὸς αὐτοῦ ἔφραξαν τὴν θύραν μὲ λίθους καὶ πηλόν. Βλέπουσαι δὲ αὐτὰς αἱ τούτων δύο ὑπηρέτριαι, ἠθέλησαν καὶ αὐταὶ νὰ ζήσωσι παρομοίαν ζωήν, ὅθεν διέταξαν αὐτὰς αἱ τούτων δέσποιναι, νὰ κτίσωσιν ἔξωθεν τοῦ ἐδικοῦ των περιτειχίσματος μικρὸν κελλίον, καὶ ἐκεῖ νὰ ἀγωνίζωνται· ἔβλεπον δὲ ἔκ τινος μικροῦ παραθύρου τὰ ὑπὸ τῶν ὑπηρετριῶν των γινόμενα, καὶ συχνότερα τὰς παρεκίνουν νὰ προσεύχωνται, καὶ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ περισσότερον τὰς ἐθέρμαινον. Αὗται αἱ μακάριαι, ἡ Μαράνα, λέγω, καὶ ἡ Κύρα, δὲν εἶχον οἶκον, οὔτε καλύβην, ἀλλὰ ἦσαν χωρὶς στέγην καὶ σκέπασμα, καὶ ὑφιστάμεναι βροχὰς καὶ χιόνας τὸν χειμῶνα, καὶ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ θέρος, ἐνόμιζον, ὅτι ἀπολαμβάνουσι πολλὴν εὐφροσύνην. Τὴν τροφήν των δὲ ἐλάμβανον ἔκ τινος μικρᾶς θυρίδος, καὶ ἐκεῖθεν συνωμίλουν καὶ μὲ τὰς γυναῖκας, ὅσαι ἤρχοντο εἰς αὐτάς, κατὰ μόνον τὸν καιρὸν τῆς Πεντηκοστῆς, κατὰ δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἡσύχαζον καὶ δὲν ὡμίλουν· σημειωτέον δὲ ὅτι μόνη ἡ Μαράνα ὡμίλει, τῆς δὲ Κύρας οὐδεὶς οὐδέποτε ἤκουσε τὴν φωνήν. Ἐφόρουν δὲ καὶ σίδηρα πολλὰ καὶ βαρέα εἰς τὸ σῶμά των, ὥστε ἡ Κύρα, ἔχουσα σῶμα ἀσθενέστερον, ἕνεκα τοῦ μεγάλου βάρους τῶν σιδήρων ἔκυπτε χαμαί, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνορθώσῃ τὸ σῶμά της· τὰ δὲ φορέματά των ἦσαν μεγαλώτατα, ὥστε ἐκάλυπτον καλῶς ὄχι μόνον ὅλον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς πόδας των (1).

Μὲ τοιαύτην ζωὴν πολιτευόμεναι αἱ μακάριαι, διῆλθον τεσσαράκοντα δύο ἔτη, καὶ διαρκούσης τῆς ζωῆς των διὰ τρίτην φορὰν ἐνήστευσαν ἡμέρας τεσσαράκοντα, κατὰ τὸν Μωσῆν καὶ τὸν Ἠλίαν· ὁμοίως καὶ διὰ τρίτην φορὰν ἐνήστευσαν τρεῖς ἑβδομάδας, καθὼς ἐνήστευσεν ὁ Προφήτης Δανιήλ. Ἐπιθυμήσασαι δέ ποτε νὰ ἴδωσι τοὺς ἱεροὺς τόπους τῶν σωτηρίων παθημάτων καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, κατέβησαν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν δὲν ἔφαγον παντελῶς τροφήν, ἀλλὰ τότε μόνον ἔφαγον ἀφ' οὗ προσεκύνησαν τοὺς ἁγίους τόπους· ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπάνοδόν των δὲν ἔφαγον παντάπασι καθ' ὁδόν, ἐν ᾧ ὅπως διέλθῃ τις τὸ μεταξὺ Βεῤῥοίας τῆς Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων ἐνυπάρχον διάστημα πρέπει νὰ δαπανήσῃ ὄχι ὀλιγώτερον τῶν εἴκοσιν ἡμερῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμησαν νὰ ἴδωσι καὶ τὸν Ναὸν τῆς

(1) Σημείωσαι, ὅτι καὶ τὸ Συναξάριον τῶν δύο τούτων γυναικῶν συνέγραψεν ὁ Κύρου Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ ἐννάτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ὅς τις προστίθησιν, ὅτι βλέπων ὁ ἴδιος Θεοδώριτος τοσοῦτον βάρος τῶν σιδήρων, τὸ ὁποῖον εἶχον εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὴν ζώνην, καὶ εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, τὰς παρεκάλεσε νὰ ἀποβάλωσι τὰ σίδηρα, καὶ πεισθεῖσαι τὰ ἀπέβαλον· ἀφ' οὗ δὲ ἀνεχώρησεν ὁ Θεοδώριτος, πάλιν τὰ ἐφόρεσαν. Ὅθεν ἀκολούθως λέγει αὐτὸς τὰ ἀξιομνημόνευτα ταῦτα· «Τοσοῦτον ἀγωνισάμεναι χρόνον, ὡς ἄρτι τῶν ἀγώνων ἀψάμεναι, »τῶν ἱδρώτων ἐρῶσι. Τὸ γὰρ τοῦ Νυμφίου φανταζόμεναι κάλλος, εὐπετῶς μάλα καὶ ῥᾳδίως φέρουσι τοῦ »δρόμου τὸν πόνον, καὶ καταλαβεῖν ἐπείγονται τῶν »ἀγώνων τὸ τέλος, ἐν ἐκείνῳ τὸν ἐρώμενον ἑστῶτα »βλέπουσαι, καὶ τῆς νίκης ὑποδεικνῦντα τὸν στέφανον... Τοσοῦτον αὐτὰς τὸ θεῖον ἐξεβάκχευσε φίλτρον, »οὕτως αὐτὰς ὁ θεῖος ἔρως περὶ τὸν Νυμφίον ἐξέμηνεν.»

Ἁγίας Πρωτομάρτυρος Θέκλης τὸν ἐν Ἰσαυρίᾳ εὑρισκόμενον, ἵνα διὰ τῆς ἐκείνου θεωρίας ἀνάψωσιν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὸ πῦρ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης, μετέβησαν καὶ ἐκεῖ, καὶ ἐπέστρεψαν, χωρὶς νὰ γευθῶσιν οὐδὲν φαγητόν· τοσοῦτον κατέφλεξε τὰς μακαρίας ὁ ἔρως τοῦ νοητοῦ νυμφίου Χριστοῦ! Μὲ τοιαύτην λοιπὸν ἐνάρετον πολιτείαν στολίσασαι αἱ τρισόλβιαι τὸ γένος τῶν γυναικῶν, καὶ γενόμεναι εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας παραδείγματα ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως, πρὸς ὃν ἠγάπησαν νυμφίον Χριστὸν ἐξεδήμησαν.

Οἱ Ἅγιοι ἓξ Μάρτυρες οἱ ἐξ Αἰγύπτου ξίφει τελειοῦνται.

»Ξίφει θανεῖν ἔγραψαν ἓξ Αἰγυπτίους, — Μάρτυρες
»Οἱ τοὺς χρόνου γράψαντες ἄθλους καὶ βίους. — ἕξ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Νυμφᾶς καὶ Εὔβουλος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

»Χριστοῦ φυτεία Χρισταπόστολοι δύω, — Νυμφᾶς.
»Χριστῷ σύνεισιν, Εὔβουλος Νυμφᾶς ἅμα (1). — Εὔβουλος.

* Ἡ Ἁγία νεομάρτυς Κυράννα ἡ σωφρονεστάτη κατὰ τὴν Θεσσαλονίκην ἐν ταῖς βασάνοις τελειοῦται, ἐν ἔτει αψνά.

✻ »Κυράννα παθῶν καὶ βασάνων κυρία — * Κυράννα.
»Φανεῖσ' ἀπῆλθε πρὸς Κύριον Κυρίων (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΘ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου.

»Θείους μεταστὰς Κασσιανὸς πρὸς Νόας, — Κασσιανός.
»Θείας νοητῶς κασσίας ἀποπνέει.
* »Εἰκάδα ἀμφ' ἐνάτην θάνε Κασσιανὸς μεγαθύμων (3).

Οὗτος ὁ ὁσιώτατος Πατὴρ ἡμῶν Κασσιανὸς κατήγετο ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ ἐνδόξων, ὑπὸ τῶν ὁποίων παρεδόθη εἰς διδάσκαλον, καὶ ἐπαιδεύθη εἰς τὸ ἄκρον τὴν ἐξωτερικὴν φιλοσοφίαν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶχεν εὐφυΐαν ὀξυτάτην, εἶχε καὶ σπουδὴν θερμοτάτην καὶ ἐπιμέλειαν. Εἶτα ἐπεδόθη εἰς τὰ ἱερὰ καὶ Θεῖα μαθήματα τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Γραφῆς· ὅθεν ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς Θείας γνώσεως, καὶ ἐστόλισε τὴν ζωήν του μὲ ἁγνείαν καὶ καθαρότητα. Ἀναχωρήσας δὲ ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ ἀφήσας γένος καὶ στρατείαν (ἦτο γὰρ πρότερον συγκατηριθμημένος εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς καταλόγους), καὶ πᾶσαν περιφάνειαν τῆς ζωῆς ταύτης, ἔλαβε τὸν Σταυρὸν εἰς τοὺς ὤμους του καὶ ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ, διότι εἰσελθὼν ἔν τινι Μοναστηρίῳ, ἔγινε Μοναχός, καὶ ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς πᾶσαν ὑπακοὴν καὶ σκληραγωγίαν τοῦ σώματος, καὶ προσεῖχε πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς προσευχῆς, φθάσας ἐκ τῆς ἄκρας ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς διακρίσεως, καὶ οὕτως ὑπῆγεν εἰς τὴν ἡσυχίαν.

Ἔπειτα μεταβαίνει εἰς διαφόρους τόπους, καὶ ἀνταμόνει ἁγίους καὶ γνωστικωτάτους Ὁσίους, καὶ τὰς ἀρετὰς ὅλων συναθροίζει εἰς τὸν ἑαυτόν του, ὡς ἄλλη φιλόπονος μέλισσα, ὥστε καὶ

(1) Περὶ τῶν δύο τούτων Ἀποστόλων ἀναφέρει ὁ Παῦλος εἰς τὰς ἐπιστολάς του. Περὶ μὲν τοῦ Νυμφᾶ, ταῦτα· «Ἀσπάσασθε Νυμφᾶν καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐ»τοῦ Ἐκκλησίαν.» (Κολ. δ'. 15.) περὶ δὲ τοῦ Εὐβούλου ταῦτα γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον· «Ἀσπάζεταί σε Εὔ»βουλος» (β'. Τιμ. δ'. 21.)

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆς ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον, τὴν δὲ ᾀσματικὴν Ἀκολουθίαν συνέθετο ὁ σοφολογιώτατος Διδάσκαλος κύρ. Χριστοφόρος ὁ Προδρομίτης.

(3) Σημείωσαι, ὅτι καὶ ὅταν δὲν ἦναι Δίσεκτος, ἤγουν καὶ ὅταν ὁ Φεβρουάριος ἔχῃ μόνον ἡμέρας εἰκοσιοκτώ, καὶ τότε ἀναγινώσκεται τὸ Συναξάριον τοῦτο τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ.

αὐτὸς ἔγινεν εἰς τοὺς ἄλλους τύπος καὶ παράδειγμα παντὸς εἴδους ἀρετῆς, καὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ παρεκίνει ἐκείνους νὰ μιμηθῶσι τὸν ἑαυτοῦ ζῆλον. Πάντα γὰρ τὰ Μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια περιῆλθεν ὁ ἀοίδιμος, ὅσα εὑρίσκοντο ἐν ἁπάσῃ τῇ Αἰγύπτῳ, Θηβαΐδι, Νητρίᾳ, Ἀσίᾳ, Πόντῳ καὶ Καππαδοκίᾳ. Ὅθεν ἀνώτερος τῶν παθῶν γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν καθαρίσας, ἐγνώρισεν ἀκριβῶς τόσον διὰ τῆς πείρας ὅσον καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἀκρίβειαν καὶ τὴν τελείαν κατὰ τῶν παθῶν νίκην· διὰ τοῦτο σοφῶς ἄγαν καὶ ὑψηλῶς συνέγραψε περὶ τῶν ὀκτὼ λογισμῶν (1) καὶ περὶ τῆς τάξεως τῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀσίᾳ Κοινοβίων, διὰ τῶν ὁποίων συγγραμμάτων μεγάλην ὠφέλειαν προξενεῖ εἴς τε τοὺς ἡσυχαστὰς καὶ τοὺς κοινοβιάτας.

Ἦτο δὲ ὁ μακάριος οὗτος καὶ διὰ μόνης τῆς θεωρίας του πολλῆς ὠφελείας καὶ πνευματικῆς ἡδονῆς πρόξενος, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, αὐτὸς καὶ σιωπῶν καὶ λαλῶν ἔδιδε διδασκαλίαν καὶ συμβουλήν· αὐτὸς ἦτον ἐνταὐτῷ καὶ ἁπλούστατος καὶ διακριτικώτατος, ὥστε καὶ ὁ πανόσιος ἐκεῖνος καὶ τρισμακάριος Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος ἐπαινεῖ τὸν Ὅσιον τοῦτον εἰς τὸν περὶ ὑπακοῆς λόγον του. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ὁσίως ζήσας, καὶ εἰς ἄκρον ἀπαθείας φθάσας, καὶ μὲ προφητικὸν διαλάμψας χάρισμα, καὶ μέγας ἀναφανεὶς πανταχοῦ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον ἀναβρύει πλουσίως διαφόρους ἰατρείας εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῷ πλησιάζοντας.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὅρα περὶ τοῦ Συγγράμματος τούτου εἰς τὴν Φιλοκαλίαν σελ. 59.

»Φεβρουάριος μὴν ἔληξεν ἐνθάδε,
»Θεῷ δὲ δόξαν τῷ ἀλήκτῳ προσφέρει.

ΜΗΝ ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας ΛΑ΄. ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιβ΄. καὶ ἡ νὺξ ὥρας ιβ΄.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

*Ὁ Μὴν οὗτος, ἀδελφοί, ὀνομάζεται ἀρχὴ καὶ πρῶτος τῶν μηνῶν ὑπὸ τοῦ Προφήτου καὶ θεσπεσίου Μωϋσέως, οὕτω δὲ γράφεται περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἐξόδου· «Ὁ μὴν οὗ»τος ὑμῖν, ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτός ἐστιν ὑμῖν ἐν τοῖς μησὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ.» (Ἔξ. ιβ΄. 1.) καὶ ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως μανθάνομεν, ὅτι, κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν ἱερῶν ἑρμηνευτῶν, ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ ἐποίησεν ὁ Θεὸς ὅλα τὰ αἰσθητὰ κτίσματα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. Καὶ τοῦτο γίνεται φανερὸν, διότι κατ᾽ ἔτος εἰς τὸν Μάρτιον μῆνα ἡ γῆ βλαστάνει τὰς βοτάνας καὶ τὰ χόρτα, καθὼς καὶ τότε ἐβλάστησε ταῦτα εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Κόσμου, ὅταν ὁ Θεὸς προσέταξε καὶ εἶπε· «Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου.» (Γέν. ά. 11.) καὶ διότι εἰς τὸν Μάρτιον γίνεται ἡ γλυκυτάτη ἄνοιξις, καὶ ἡ θάλασσα γαληνιᾷ, καὶ ὁ Οὐρανὸς φαίνεται διαυγέστερος καὶ λαμπρότερος, ἐλευθερούμενος ἀπὸ τὸ νεφελῶδες τοῦ προλαβόντος χειμῶνος. Καθὼς ταῦτα ἔγιναν καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην δημιουργίαν τοῦ Κόσμου.

Ὅθεν ἀκολούθως, εἰς τὸν Μάρτιον τοῦτον μῆνα ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον (1), κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα ἠλευθερώθη ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Φαραὼ, καὶ τὸ Πάσχα ἐποίησε, καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διῆλθε, κατὰ τὸ ῥητὸν τῆς Ἐξόδου, τὸ ὁποῖον ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω· κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα εἰσῆλθον οἱ Ἰσραηλῖται εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἤτοι εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καθὼς τοῦτο συνάγεται ἐκ τῆς βίβλου Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἔνθα γράφεται, ὅτι οἱ Ἰσραηλῖται ἐποίησαν τὸ Πάσχα εἰς τὴν Ἱεριχὼ, κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ μηνὸς, δηλαδὴ τοῦ Μαρτίου· «Καὶ ἐποίησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ Πάσχα τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς ἀφ᾽ ἑ»σπέρας, ἐπὶ δυσμῶν Ἱεριχὼ ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῷ πεδίῳ.» (Ἰησ. έ. 10.)

(1) Ποία εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον; Ὁ μὲν Ματθαῖος ὁ πεζὸς χρονογράφος, καὶ ὁ Ξανθόπουλος, καὶ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, εἶπον ὅτι εἶναι ἡ εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Μαρτίου· ὁ δὲ Πατριάρχης Ἀναστάσιος εἶπεν, ὅτι εἶναι ἡ εἰκοστὴ τοῦ Μαρτίου, ἡ δὲ εἰκοστὴ πέμπτη εἶναι ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγινεν ὁ Εὐαγγελισμὸς καὶ ἡ Ἀνάστασις. Ἀληθέστερον ὅμως εἶπεν ὁ πεζογράφος Δαμασκηνὸς, ὅτι πρώτη ἡμέρα, ἐν ᾗ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, εἶναι ἡ δωδεκάτη Μαρτίου· κατὰ δὲ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Μαρτίου παρέβη ὁ Ἀδὰμ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ἀληθέστερον δὲ οὗτος λέγει, καθότι ἡ τετάρτη ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐγένοντο οἱ φωστῆρες, ἦτον ἡ δεκάτη πέμπτη τοῦ Μαρτίου· ἐπειδὴ ἡ Σελήνη εὑρέθη τότε δεκατεσσάρων ἥμισυ ἡμερῶν, καὶ ἕως ἑσπέρας ἔγινε δεκατεσσάρων ἡμερῶν, καὶ δεκαοκτὼ ὡρῶν, καὶ εἰκοσιδύο πρώτων λεπτῶν, διότι εἰς τόσον διάστημα γίνεται ἡ Σελήνη τελεία καὶ πλησιφαὴς καὶ ὁλόφωτος, καθὼς διδάσκουσιν ὁ Θεῖος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς, ὁ νομικὸς Ματθαῖος ὁ Βλάσταρις, ὁ κύρ. Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς καὶ πάντες οἱ νεώτεροι ἀστρονόμοι. Ἐκ τούτου λοιπὸν συνάγεται, ὅτι ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, ἦτο δεκάτη ἑβδόμη τοῦ Μαρτίου. Πλὴν αἱ ἕνδεκα πρῶται ἐκεῖναι ἡμέραι τοῦ Μαρτίου ἦσαν ἀνυπόστατοι καὶ ἀνύπαρκτοι, ἐπειδὴ ἐννοοῦνται γεγενημέναι πρὸ τῆς γενέσεως τοῦ Κόσμου καὶ τῶν φωστήρων, διότι εὑρέθη τότε ἡ Σελήνη τελεία, ὡς εἴπομεν· καὶ ὅρα περὶ τούτου τὸν Σεβαστὸν Τραπεζούντιον ἐν τῇ β΄. ἐρωτήσει. Καὶ ὁ μὲν Μάρτιος εἶναι ἀρχὴ φυσικὴ τῆς γεννήσεως ὅλων τῶν καρπῶν τῆς γῆς, ὁ δὲ Σεπτέμβριος εἶναι φυσικὴ ἀρχὴ τῆς συλλήψεως καὶ ἐγκυμοσύνης ὅλων σχεδὸν τῶν αὐτῶν καρπῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ κύκλοι τοῦ Ἡλίου, ὁμοίως καὶ οἱ κύκλοι τῆς Σελήνης καὶ τὰ Θεμέλια καὶ αἱ Ἐπακταί, ἀπὸ τὸν Μάρτιον μῆνα ἄρχονται· ὅρα καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός.

Κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα κατέβη ἐκ τῶν Οὐρανῶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν μας, καὶ συνελήφθη εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, σάρκα ἐξ αὐτῆς δανεισάμενος, δηλ. κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ Μαρτίου τούτου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορτάζεται ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἄσπορος σύλληψις. Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, ἤτοι κατὰ τὰς εἰκοσιτρεῖς τοῦ Μαρτίου, κατεδέχθη νὰ λάβῃ ὁ Κύριος τὸν διὰ Σταυροῦ θάνατον, καὶ κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ ἰδίου τούτου Μαρτίου ἀνέστη ὁ Κύριος ἐκ τοῦ μνήματος, ὅτε καὶ κύριον Πάσχα λέγεται, καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του ἐχάρισε καὶ εἰς ἡμᾶς θεοπρεπῶς τὴν ἀνάστασιν. Εἰς τὸν μῆνα τοῦτον πιστούμεθα, ὅτι μέλλει νὰ γίνῃ καὶ ἡ κοινὴ καὶ παγκόσμιος ὅλων τῶν ἀνθρώπων Ἀνάστασις, ὡς καὶ ἡ παντελὴς καὶ ἀκατάλυτος πάντων τῶν κτισμάτων ἀποκατάστασις. Ὅθεν ὅς τις ὀνομάσει τὸν Μάρτιον τοῦτον μῆνα ἄρτιον, φερωνύμως καὶ προσφυῶς θέλει τὸν ὀνομάσει, ἐπειδὴ εἰς τὸν μῆνα τοῦτον εὑρίσκει περιεχόμενα τὰ μυστήρια ὅλα τῆς πλάσεως καὶ ἀναπλάσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅλης τῆς κτίσεως, ὅσα ἔγιναν, καὶ γίνονται, καὶ θὰ γίνωσιν.

Οὗτος ὁ μήν, παρὰ μὲν τοῖς Ἑβραίοις ὀνομάζεται Νισάν, παρὰ δὲ τοῖς Λατίνοις πρῶτον μὲν ὠνομάζετο Πρίμος, ἤτοι πρῶτος, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ῥώμου τοῦ οἰκοδομήσαντος τὴν πόλιν τῆς Ῥώμης, καὶ δόντος εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομά του, Μάρτιος, διὰ τὴν ἑπομένην αἰτίαν. Ὁ Ῥῶμος οὗτος ἔκτισεν ἱερὸν τοῦ ψευδωνύμου θεοῦ Ἄρεως κατὰ τὸν Πρίμον τοῦτον μῆνα, ὅταν δὲ ἀπεπεράτωσε καὶ ἐνεκαινίασεν αὐτό, μετωνόμασε Μάρτιον καὶ τὸν μῆνα τοῦτον, τὸ ὁποῖον δηλοῖ ἑλληνιστὶ μὴν τοῦ Ἄρεως· ἐποίησε δὲ τοῦτο, ἵνα μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ τιμήσῃ τὸν ἐδικόν του θεόν (1). Καὶ ἵνα ποιήσωμεν μικράν τινα παρέκβασιν, ὁ μὴν οὗτος ὠνομάσθη Μάρτιος, ἤτοι μὴν ἄρτιος καὶ τέλειος, ἐπειδὴ ὁ προηγούμενος μὴν τοῦ Φεβρουαρίου εἶναι ἀτελὴς καὶ κολοβός· καὶ διὰ μὲν τοῦ ἀτελοῦς καὶ κολοβοῦ Φεβρουαρίου δηλοῦνται αἱ πρὸ τῆς κρίσεως καὶ τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως ἡμέραι, περὶ τῶν ὁποίων νομίζω ὅτι εἶπεν ὁ Κύριος αἰνιγματωδῶς ἐν Εὐαγγελίοις «Ὅτι εἰμὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, »οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ» (Ματθ. κδ'. 22.), διὰ δὲ τοῦ τελείου καὶ ἀρτίου τούτου μηνὸς δηλοῦται ἡ τελειότης καὶ ἀρτιότης, τὴν ὁποίαν μέλλουν νὰ λάβωσι τότε οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως, καὶ πᾶσα ἡ κτίσις διὰ τῆς ἀφθαρσίας καὶ ἀποκαταστάσεως. Καὶ ταῦτα μὲν εἴπομεν περὶ τοῦ Μαρτίου μηνός, τώρα δὲ πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν σὺν Θεῷ, κατὰ τάξιν, καὶ τὰ τοῦ Μαρτίου Συναξάρια.

Εἰς τὴν Α'. Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Εὐδοκίας τῆς ἀπὸ Σαμαρειτῶν.

»Ἡ Σαμαρεῖτις οὐχ ὕδωρ Εὐδοκία, — Εὐδοκία.
»Ἀλλ' αἷμα, Σῶτερ, ἐκ τραχήλου σοι φέρει.
»Μαρτίου ἀμφὶ πρώτῃ ἡ Εὐδοκίη ξίφος ἔτλη.

Αὕτη ἡ Ἁγία κατήγετο ἐκ τῆς Ἡλιουπόλεως τῆς εὑρισκομένης εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λιβανησίας τῆς Φοινίκης, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ ἐν ἔτει ρζ'. ἦτο δὲ ἄπιστος καὶ εἰδωλολάτρις. Καὶ πρότερον μὲν διῆλθε τὴν ζωήν της εἰς πορνείας καὶ ἀκολασίας, καὶ ἐπειδὴ προσείλκυεν πολλοὺς ἐραστὰς διὰ τῆς ὡραιότητος ἣν εἶχε, διὰ τοῦτο συνήθροισε καὶ πολὺν πλοῦτον· ὕστερον δὲ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν διά τινος Μοναχοῦ, Γερμανοῦ ὀνομαζομένου, τοῦ ὁποίου ἤκουεν ἀναγινώσκοντος λόγους ψυχωφελεῖς περὶ εὐσεβείας καὶ μετανοίας. Ἐβαπτίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Θεοδότου, πεισθεῖσα εἰς τὰς Θεϊκὰς ἀποκαλύψεις, ὅσας ἠξιώθη νὰ ἴδῃ· διότι αὐτὴ ὑπὸ Θείου Ἀγγέλου ὁδηγουμένη, κατελήφθη ὑπὸ ἐκστάσεως, καὶ τῇ ἐφάνη, ὅτι ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ὅτι εἶδε μὲν τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι συνέχαιρον διὰ τὴν ἐπιστροφήν της, εἶδε δὲ καί τινα μαῦρον καὶ ἀσχημότατον εἰς τὸ πρόσωπον, ὁ ὁποῖος ἔτρυζε τοὺς ὀδόντας καὶ ἐφώναζεν, ὅτι ἀδικεῖται, ἐὰν τὴν ἀποσπάσῃ τις ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Ὅθεν συνελθοῦσα εἰς

(1) Ἄλλοι δὲ προσθέτουσι καὶ ἄλλην αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὀνομάζεται Μάρτιος ὁ μὴν οὗτος, ἤγουν μὴν τοῦ Ἄρεως, καθότι ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ ἐπιτοπλεῖστον συνειθίζουσι νὰ συγκροτῶσιν οἱ Βασιλεῖς τοὺς πολέμους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦτον ἔφορος ὁ πολεμοποιὸς Ἄρης, κατὰ τὴν δοξασίαν τῶν Ἑλλήνων.

ἑαυτήν, διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλον τὸν κακῶς συναχθέντα πλοῦτόν της, καὶ μεταβᾶσα εἰς Μοναστήριον, ἔγινε Μοναχή. Ἀφ' οὗ δὲ καλῶς διήνυσε τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἐφέρθη εἰς τὸν Αὐρηλιανὸν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν Τραϊανὸν ἔγινε Βασιλεὺς ἐν ἔτει σό. (1) διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανὴ ὑπὸ τῶν πρώην αὐτῆς ἐραστῶν· ἐπειδὴ δὲ ἐθαυματούργησε καὶ ἀνέστησε τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλέως, προσείλκυσε τὸν Βασιλέα εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ὕστερον δὲ ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἡλιουπόλεως Διογένη, καὶ ἐπειδὴ πάλιν ἐθαυματούργησε, πάλιν ἀφέθη ἐλευθέρα ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος. Μετὰ ταῦτα, ὅταν ὁ Βικέντιος ἔγινεν Ἡγεμὼν, τότε καὶ ἡ μακαρία αὕτη παρ' ἐκείνου ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἄφθαρτον στέφανον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς ὅρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Δομνίνης τῆς Νέας.

»Τῶν ἀρετῶν φέρουσα φόρτους Δομνίνα, Δομνίνα.
»Θεῷ προσῆλθεν ἔμπορος πανολβία.

☩ Αὕτη ἦτον ἐκ τῆς πόλεως Κύρου, τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Ἐκ νεαρᾶς δὲ ἡλικίας ἀγαπήσασα τὸν Θεόν, ἐμιμήθη τὴν ζωὴν τοῦ Ὁσίου Μάρωνος (ὁ ὁποῖος ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Φεβρουαρίου), ὅθεν ἔκτισε μικρὰν καλύβην εἰς τὸν κῆπον τοῦ μητρικοῦ της οἴκου, καὶ ἐκεῖ ἡσυχάζουσα καὶ πενθοῦσα, ἔβρεχε μὲ παντοτεινὰ δάκρυα τὰς παρειάς της, καὶ τὰ τρίχινα ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρει. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πλησίον Ἐκκλησία, ἐξηγείρετο ἡ μακαρία κατὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐπορεύετο εἰς αὐτὴν, ἔνθα προσέφερε τὰς προσευχὰς καὶ ὑμνῳδίας της εἰς τὸν Θεόν· τοῦτο δὲ τὸ ἴδιον ἐποίει καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας καὶ κατὰ τὸ τέλος, διότι προέκρινε παντὸς ἄλλου τόπου νὰ προσεύχηται εἰς τὸν ἀφιερωμένον τόπον τῷ Θεῷ, δηλαδὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τοῦτο καὶ πολὺ ἐπεμελήθη καὶ ἐστόλισεν αὐτὴν, πείσασα τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς της νὰ δαπανήσωσι τὴν περιουσίαν των εἰς καλλωπισμὸν τοῦ Ναοῦ ἐκείνου. Αὕτη ἡ μακαρία τροφήν της εἶχε τὴν βεβρεγμένην φακὴν, καὶ τὸν πόνον τῆς νηστείας ταύτης ὑπέμεινε, μολονότι εἶχε σῶμα ἡμιθανὲς καὶ ἀσθενέστατον· ἐδεικνύετο δὲ εἰς ὅλους τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, ὅσοι τὴν ἔβλεπον, χωρὶς αὐτὴ νὰ βλέπῃ πρόσωπόν τινος, καὶ χωρὶς νὰ δεικνύῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὸ ἐδικόν της πρόσωπον, ἐπειδὴ ἦτο κεκαλυμμένη μὲ τὸ τρίχινον φόρεμα, καὶ ἔκυπτε μέχρι γονάτων, ὡμίλει δὲ λεπτὰ μὲν καὶ ἄναρθρα, καὶ πάντοτε δακρυῤῥοοῦσα.

Αὕτη ἡ ἀοίδιμος πολλάκις λαμβάνουσα τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ μακαρίου Θεοδωρίτου τοῦ Ἐπισκόπου Κύρου ἵνα τὴν ἀσπασθῇ (οὗτος δὲ ὁ Θεοδώριτος ἔγραψε καὶ τὸν Βίον της ἐν τῷ τριακοστῷ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἐξ οὗ ἠρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο), καὶ ἐπιθέτουσα αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της πρὸς ἁγιασμὸν, διὰ τοσούτων δακρύων τὴν κατέβρεχεν, ὥστε ἔσταζον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοδωρίτου τὰ δάκρυά της· ἐγέννα δὲ τὸ δάκρυον ἐκεῖνο ὁ θερμὸς πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῆς ἔρως, ὁ ὁποῖος ἤναπτε μὲν τὸν νοῦν τῆς Ὁσίας εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ θεωρίαν, ἐκέντα δὲ τὴν καρδίαν της μὲ τὰ βέλη του, καὶ ἔσπρωχνε τὴν ψυχήν της νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ ταύτης τῆς ζωῆς, καὶ τὴν μετάστασιν εἰς τὴν ἄλλην. Μὲ τούτους τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας διήρχετο ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νύκτα ἡ τρισολβία, καὶ πρὸς τούτοις ὑπηρέτει καὶ ἀνέπαυε μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις τοὺς τότε Ὁσίους καὶ ἀσκητάς· ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ὅσοι ἤρχοντο πρὸς αὐτὴν, τοὺς ἔστελλε μὲν νὰ καταλύσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιερέως (τοῦ Θεοδωρίτου δηλαδὴ), ὅλα δὲ τὰ χρειώδη αὐτὴ τὰ ἔπεμπεν εἰς αὐτούς· διότι τῇ ἐπετρέπετο νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν της, καὶ νὰ τὰ ἐξοδεύῃ εἰς ἐλεημοσύνην, ἵνα ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης εὐλογηθῶσι καὶ αὐξηθῶσι περισσότερον. Οὕτω λοιπὸν ἡ Ὁσία Δομνίνα ζήσασα θεαρέστως, μετέβη εἰς τὰς οὐρανίας παστάδας ἵνα χαίρῃ αἰωνίως.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀντωνίνης.

»Θάλαμος ἡ θάλασσα νυμφικῶς γίνῃ, Ἀντωνίνα.
»Ἀντωνίναν κρύπτουσα, νύμφην Κυρίου.

(1) Ὁ Αὐρηλιανὸς διεδέχθη κατὰ μὲν τὸν Σ. Κομητᾶν ἐν τῇ Ἐκ. Ἱστ. τὸν Κλαύδιον, κατὰ δὲ τὸν τοῦ Μαθᾶ Ἱστ. Κατάλ. Πατριαρχῶν, τὸν Κυντιλιανὸν, τοῦ Τραϊανοῦ βασιλεύσαντος περὶ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος. Σ. Ε.

*Αὕτη κατήγετο ἐκ τῆς Νικαίας, ἥ τις νῦν τουρκιστὶ καλεῖται Ἰσνὶκ, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σιέ. Παρασταθεῖσα λοιπὸν ἔμπροσθεν τοῦ ῥηθέντος Βασιλέως, καὶ τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ ὁμολογήσασα, πρῶτον μὲν λαμβάνει διαφόρους βασάνους καὶ ῥίπτεται ἐν φυλακῇ, εἶτα δὲ ἀποφυλακίζεται, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπείσθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, κρεμᾶται καὶ ξεσχίζεται εἰς τὰς πλευράς. Ταῦτα πάσχουσα ἡ μακαρία ἐνέπαιζε τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν πλάνην τοῦ Βασιλέως, διὸ παρεδόθη εἰς τοὺς δημίους, ἵνα ἐκδύσωσι καὶ δείρωσιν αὐτὴν δυνατά· ὅταν δὲ οἱ δήμιοι ἐπλησίασαν ἵνα γυμνώσωσιν αὐτὴν, εὐθὺς κατῆλθον Ἄγγελοι οὐρανόθεν, καὶ τοὺς μὲν δημίους κτυπήσαντες δυνατὰ τοὺς ἔσπρωξαν, τὴν δὲ Ἁγίαν διεφύλαξαν ἀβλαβῆ. Μετὰ ταῦτα ἥπλωσαν αὐτὴν ἐπὶ ἀναμμένης ἐσχάρας, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐκ τῆς βασάνου ταύτης ἔμεινεν ἀβλαβὴς μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο βάλλεται ἐντὸς σάκκου, καὶ ῥίπτεται ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Νικαίας, καὶ οὕτως ἡ ἀοίδιμος λαμβάνει τοῦ Μαρτυρίου τον στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μάρκελλος καὶ Ἀντώνιος πυρὶ τελειοῦνται.

»Χώνη τις ἡ κάμινος ἀθλητᾶ; δύω, Μάρκελλος.
»Οἳ χρυσίου λάμπουσιν ἐν ταύτῃ πλέον. Ἀντώνιος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Σίλβεστρος καὶ Σωφρόνιος ξίφει τελειοῦνται.

»Οὐ καρτερῶν Σίλβεστρος θρησκεύειν πλάνην, Σίλβεστρος.
»Σὺν Σωφρονίῳ τὴν τομὴν ἐκαρτέρει. Σωφρόνιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νεστοριανὸς ξίφει τελειοῦται.

»Εἰς τοὐπίσω τράχηλον ἐξειλκυσμένος, Νεστοριανός.
»Νεστοριανὸς τὴν τομὴν πρόσω φέρει.

* Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Χαρισίου, Νικηφόρου καὶ Ἀγαπίου. * Χαρίσιος.

✻ »Τριὰς Τριάδι νῦν παρίστατ' ἐν Πόλῳ, * Νικηφόρος.
»Ἡ τῶν ἀθλητῶν τῇ τὰ πάντα κτισάσῃ. * Ἀγάπιος.

* Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς τοῦ Βατοπαιδίου Μονῆς ἀσκήσας, ὁ ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν αἰχμαλωτισθεὶς, καὶ αὐτοὺς μεταβαλὼν καὶ βαπτίσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

✻ »Εἰ καὶ τὸ σῶμα αἰχμάλωτος, παμμάκαρ, * Ἀγάπιος.
»Ἀλλ' οὐχὶ γνώμην, Ἀγάπιε, ὡράθης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Β'. (2) Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἡσυχίου τοῦ Συγκλητικοῦ.

* »Ποταμὸν Ἡσύχιος ὑδάτων ἔδυ, Ἡσύχιος.
»Ὅπως ποταμὸν τοῦ πυρὸς διεκφύγῃ.
✻ »Δευτερίῃ προσέβη Ἡσύχιος ἐν Πόλου ὅρμοις.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἡσύχιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει τϐ'. πρῶτος ὢν τοῦ βασιλικοῦ παλατίου καὶ τῆς Συγκλήτου Βουλῆς, διότι ἦτο Μαγισρι-

(1) Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρ.

(2) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τοῦ Μαρτίου μηνὸς, ἐν τῷ ἑσπερινῷ καὶ τῷ ὄρθρῳ, ψάλλονται τροπάρια καὶ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἡσυχίου παρὰ τοῖς Μηναίοις· ἐν δὲ τοῖς Συναξαρίοις τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐδὲ γρῦ ἀναφέρεται περὶ τοῦ Ἡσυχίου τούτου, ἀτάκτως πάνυ καὶ ἀηδῶς. Ὅθεν ἡμεῖς εὑρόντες τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου τούτου Ἡσυχίου κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου κείμενον, μετεγράψαμεν αὐτὸ εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, ἵνα μὴ ἄλλοθι μὲν εὑρίσκηται ἡ Ἀκολουθία αὐτοῦ, ἄλλοθι δὲ τὸ Συναξάριόν του.

ανὸς τὸ ἀξίωμα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμιανὸς διέταξεν, ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ, ὅσοι ἦσαν βασιλικοὶ στρατιῶται, ἐὰν δὲν ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, νὰ στερηθῶσι τὰς ζώνας τὰς ὁποίας ἔφερον ὡς σημεῖον τῆς βασιλικῆς αὐτῶν ἀξίας, καὶ νὰ ζῶσιν ὡς ἰδιῶται καὶ ἄτιμοι, τοιαύτη παράνομος προςταγὴ παρεκίνησε πολλοὺς Χριστιανοὺς νὰ προτιμήσωσι κάλλιον ζωὴν ἄμοιρον ἐξωτερικῶν τιμῶν, ἢ νὰ ἔχωσι μὲν τιμὰς, νὰ ἀπολλύωσι δὲ τὰς ψυχάς των· μετὰ τῶν ἀνωτέρω δὲ Χριςιανῶν συνηριθμήθη καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Ἡσύχιος. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, διέταξε νὰ ἐκδυθῇ τὰ πολύτιμα ἐνδύματα, ἅπερ ἐφόρει ὁ Ἅγιος, καὶ νὰ ἐνδυθῇ μανδύαν πενιχρὸν, χωρὶς χειρίδας (μανίκια), ὑφασμένον ἀπὸ μαλλία, καὶ νὰ συναναστρέφηται μὲ τὰς γυναῖκας, πρὸς ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν.

Τούτου δὲ γενομένου, προσεκάλεσεν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, καὶ τῷ εἶπε, δὲν ἐντρέπεσαι, ὦ Ἡσύχιε, ὅτι ἔχασας μὲν τὴν τιμὴν καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Μαγιστριανοῦ, κατεβιβάσθης δὲ εἰς τὴν ἄτιμον ταύτην ζωήν; ἢ δὲν ἠξεύρεις ὅτι οἱ Χριστιανοὶ, τῶν ὁποίων προετίμησας τὴν ζωὴν, δὲν ἔχουσι δύναμιν νὰ σὲ ἀποκαταστήσωσι πάλιν εἰς τὰς προτέρας μεγάλας τιμὰς καὶ εἰς τὸ ἀξίωμά σου; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα, ἡ μὲν τιμή σου αὕτη, ὦ Βασιλεῦ, εἶναι προσωρινὴ, ἡ δὲ τιμὴ καὶ δόξα, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Χριστὸς, εἶναι αἰωνία καὶ ἀτελεύτητος. Ὅθεν διὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Βασιλεὺς ὀργισθεὶς, διέταξε νὰ δέσωσι μεγάλην μυλόπετραν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ἁγίου, καὶ νὰ ῥίψωσιν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ, τοῦ καλουμένου Ὀρόντου, τοῦ ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ εὑρισκομένου, ὅς τις κοινῶς ὀνομάζεται Ὀρόντζ, καὶ οὕτως ὁ μακάριος ἔλαβε παρὰ Κυρίου τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδότου Ἐπισκόπου Κυρηνίας τῆς Κύπρου.

»Ἄθλων πέπλησαι, Θεόδοτε, στιγμάτων, Θεόδοτος.
»Εἰ καὶ μετ' εἰρήνης σε Χριστὸς λαμβάνει.

*Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως καὶ Σαβίνου Ἡγεμόνος Κύπρου, ἐν ἔτει τκ΄. διὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν καὶ πίστιν παρέστη εἰς τὸν ῥηθέντα Ἡγεμόνα· καὶ πρῶτον μὲν ἔδειραν αὐτὸν μὲ βούνευρα, ἔπειτα δὲ τὸν ἐκρέμασαν καὶ ἐξέσχισαν τὰς σάρκας του, εἶτα ἥπλωσαν αὐτὸν ἐπὶ σιδηρᾶς καὶ ἀναμμένης κλίνης. Ἐπειδὴ δὲ διεφυλάχθη ἀβλαβὴς ἐκ τοῦ πυρὸς μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐκάρφωσαν τοὺς πόδας του μὲ καρφία, καὶ οὕτω τὸν ἠνάγκασαν νὰ περιπατῇ· ὕστερον δὲ ἔῤῥιψαν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Λικινίου ἔπαυσεν ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπελύθη τῆς φυλακῆς ὁ Ἅγιος κατὰ τὴν δεκάτην ἐννάτην τοῦ Ἰανουαρίου· ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον δύο ἔτη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τοῦ Μαρτίου. Τελεῖται ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τὴν εὑρισκομένην εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἁρματίου (1).

Ὁ Ἅγιος Ὁμολογητὴς Κοΐντος ὁ Θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ἐπωνυμίαν ἔσχες ἐκ τῶν πραγμάτων, Κοΐντος.
»Τὰ θαυμάσια, ὦ Κοΐντε παμμάκαρ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐγεννήθη κατὰ τὴν Φρυγίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμαθε καὶ τὴν εὐσέβειαν, κατὰ τοὺς χρόνους Αὐρηλιανοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σοβ΄. μεταβὰς δὲ εἰς κώμην Αἰολίδα καλουμένην (2), ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχούς. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν Ῥοῦφος συλλαβὼν τὸν Ἅγιον καὶ διατάξας αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, ἐδαιμονίσθη· παρακαλέσας δὲ ὁ Ἅγιος τὸν Θεὸν, ἠλευθέρωσε τὸν Ἡγεμόνα ἀπὸ τὸ δαιμόνιον, καὶ ὄχι μόνον ἀφέθη ἕνεκα τούτου ἐλεύ-

(1) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον Θεόδοτον ἐγκώμιον ἔχει Νικήτας ὁ Ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐγκω»μιαζομένου δικαίου» (σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Διονυσίου.)

(2) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Νεολίδα.

θερος, ἀλλὰ καὶ δῶρα ἔλαβεν εἰς ἀντιμισθίαν τῆς χάριτος παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος. Ἐπειδὴ δὲ διὰ προσευχῆς τοῦ Ἁγίου ἔγινε σεισμός, καὶ ἐκ τοῦ σεισμοῦ ἐκρημνίσθη ὁ ναός, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ εἴδωλα ἔπεσον, φυγόντες οἱ Ἕλληνες ἀφῆκαν τὸν Ἅγιον ἐλεύθερον. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον μετὰ τὸν σεισμὸν τεσσαράκοντα ἡμέραι, συνέλαβε τὸν Ἅγιον ὁ ἄρχων Κλέαρχος, πολὺ δεισιδαίμων καὶ ζηλωτὴς ὢν τῆς θρησκείας τῶν εἰδώλων· ὅθεν προσέταξε καὶ συνέτριψαν τὰ σκέλη τοῦ Ἁγίου, τὰ ὁποῖα παρευθὺς ἔγιναν σῶα καὶ ὑγιῆ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα περιεπάτει ὁ Ἅγιος εἰς διαφόρους τόπους ἐν διαστήματι δέκα ὁλοκλήρων ἐτῶν, ἰατρεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν, καὶ τοὺς πτωχοὺς ἐλεῶν, καὶ οὕτω μὲ τὰ τοιαῦτα θαύματα καὶ θεάρεστα ἔργα πολιτευσάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Νέστορος καὶ Τριβιμίου.

»Ὁ τὸν τράχηλον Νέστορος πλήξας ξίφει, — Νέστωρ.
»Πληγὴν ὁμοίαν ἐντρίβει Τριβιμίῳ. — Τριβίμιος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν μὲν ἐκ τῆς χώρας τῶν Κυβερραιωτῶν (1), ἐκ τῆς Πέργης δὲ τῆς Παμφυλίας (ἡ ὁποία τώρα Πίργι ὀνομάζεται, καὶ ἦτο μὲν πρότερον τετιμημένη μὲ θρόνον Μητροπολίτου, δεκαπέντε Ἐπισκόπους ἔχουσα, τώρα δὲ εἶναι ἔρημος καὶ μετετέθη εἰς τὴν Ἀττάλειαν, ἥ τις πρότερον ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆς Πέργης.) Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου ἐν ἔτει σνά. ἐπροδόθησαν οὗτοι ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ἐδάρησαν μὲ ξηρὰ βούνευρα, ἔπειτα κρεμασθέντες, ἐξεσχίσθησαν μέχρι τῶν σπλάγχνων· ἐμμείναντες δὲ ἀμετάθετοι εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρωαδίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων ἐπὶ Δεκίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σνγ'.

»Μὴ μέλλε, Τρωάδιε, θνήσκειν ἐκ ξίφους, — Τρωάδιος.
»Μὴ μέλλε καὶ μέλλησιν οὐχ ἕξει στέφος.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς καὶ Παρθένος Εὐθαλία ξίφει τελειοῦται.

»Υἱὸν φιλοῦσα μητροπαρθένου κόρης, — Εὐθαλία.
»Τομὴν ὑπέστη καλλιπάρθενος κόρη.

✠ Αὕτη ἡ Ἁγία Μάρτυς Εὐθαλία ἦτον ἐν Σικελίᾳ μητέρα ἔχουσα αἱμοῤῥοοῦσαν, Εὐθαλίαν καὶ αὐτὴν καλουμένην, καὶ ἰατρευθεῖσαν ἐκ τῆς ἀσθενείας ὑπὸ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλφειοῦ, Φιλαδέλφου καὶ Κυπρίνου (2), οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν αὐτῇ κατ' ὄναρ καὶ τῇ εἶπον, ἐὰν πιστεύσῃς εἰς τὸν Χριστὸν καὶ βαπτισθῇς, βεβαίως θέλεις ἰατρευθῇ καὶ σωθῇ, ἐὰν δὲ μὴ πιστεύσῃς, φεῦγε μακρὰν ἡμῶν· ἡ δὲ Εὐθαλία ἐξυπνήσασα, ἐπείσθη εἰς τοὺς λόγους τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, καὶ πιστεύσασα εἰς τὸν Χριστόν, ἐβαπτίσθη μετὰ τῆς συνωνύμου θυγατρός της. Εἶχε δὲ αὕτη υἱόν, ὀνομαζόμενον Σερμιλιανόν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κρατηθεῖσα ἡ μακαρία, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῇ ὑπ' αὐτοῦ διότι ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ λυτρωθεῖσα ἀπὸ τῶν χειρῶν του διὰ βοηθείας μιᾶς ὑπηρετρίας της ἔφυγεν. Ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτῆς Εὐθαλία ἤλεγξε πολὺ τὸν ἀδελφόν της, διότι ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ τὴν μητέρα των, ἐκεῖνος δὲ εἶπε πρὸς αὐτήν· Μήπως καὶ σὺ ἦσαι Χριστιανή; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, ναὶ Χριστιανὴ εἶμαι, καὶ διὰ τὸν Χριστὸν εἶμαι ἑτοίμη προθύμως νὰ ἀποθάνω. Τότε ὁ μιαρὸς καὶ ἀλιτήριος ἀδελφὸς ἐγύμνωσεν αὐτὴν καὶ ἔδειρε δυνατά, εἶτα παρέδωκεν αὐτὴν εἴς τινα δοῦλόν του ἵνα τὴν ἀτιμάσῃ· ἡ δὲ Ἁγία προσευξαμένη, ἐτύφλωσε τὸν δοῦλον, ὅπερ βλέπων ὁ ἀδελφός της ἠγέρθη ὡς ἄλλος δεύτερος Κάϊν καὶ ἀπέκοψε τὴν ἁγίαν αὐτῆς κεφαλήν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἡ μακαρία τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Κυραιωτῶν.

(2) Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἑορτάζονται κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀνδρόνικος καὶ Ἀθανασία ξίφει τελειοῦνται.

»Ἀθανασίᾳ συνθανόντα τῇ πάνυ, Ἀνδρόνικος.
»Πεπείσμεθα ζῆν Ἀνδρόνικον τὸν πάνυ. Ἀθανασία.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Γ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐτροπίου, Κλεονίκου, καὶ Βασιλίσκου.

Εἰς τὸν Εὐτρόπιον.
»Ὁ χρηστὸς ἡμῖν Εὐτρόπιος τοὺς τρόπους, Εὐτρόπιος.
»Ἐφεῦρε Χριστὸν καὶ τέλος διὰ ξίφους.
Εἰς τὸν Κλεόνικον.
»Καὶ Κλεόνικος εὐκλεᾶ νίκην ἔχει, Κλεόνικος.
»Σταυρῷ κρεμασθεὶς, ὡς ὁ Χριστός μου πάλαι.
Εἰς τὸν Βασιλίσκον.
»Εἱρκτὴν τὸ σῶμα καὶ πρὸ τῆς εἱρκτῆς ἔχων, Βασιλίσκος.
»Εἱρκτῶν λυτροῦται Βασιλίσκος ἐκ δύω.
»Ἐν ξύλῳ Εὐτρόπιος σταυροῖο τρίτῃ ἀεθλεύει.

✻Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϞϛ'. καταγόμενοι μὲν ἐκ τῆς Ἀμασείας, ἡ ὁποία εἶναι πόλις διάσημος τῆς ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας, συγγενεῖς δὲ ὄντες καὶ συστρατιῶται μὲ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Τήρωνα. Οὗτοι λοιπὸν διαβληθέντες εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀσκληπιοδότην, δέρονται δυνατὰ, ὁ δὲ Ἅγιος Εὐτρόπιος λαμβάνει καὶ εἰς τὸ στόμα πληγὰς, ἐπειδὴ ὕβρισε τὸν Ἡγεμόνα· καὶ οἱ μὲν δέροντες αὐτοὺς ϛρατιῶται παρελύθησαν καὶ ἀπέκαμον, οἱ δὲ δερόμενοι Ἅγιοι ἔγιναν ὑγιεῖς, διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, θαῦμα παράδοξον τὸ ὁποῖον βλέποντες πολλοὶ ἄπιστοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν διὰ τοῦτο. Ταῦτα ἰδὼν καὶ ὁ Ἡγεμὼν μετεβλήθη, καὶ ἐπειρᾶτο μὲ κολακείας νὰ κλονίσῃ ἀπὸ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἅγιον Κλεόνικον, καὶ ἄλλα μὲν δῶρα ἔδιδεν εἰς αὐτὸν, ἄλλα δὲ ὑπέσχετο νὰ τῷ δώσῃ· ἀλλ' ὁ Ἅγιος, ὄχι μόνον ἐκ τούτων δὲν ἐμαλάχθη κατὰ τὴν γνώμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις παροργισθεὶς, ἐχλεύασε καὶ τὴν ἀγνωσίαν τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ τὴν ἀσθένειαν τῶν εἰδώλων. Ὅθεν ἐν ᾧ ὁ Ἡγεμὼν καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες προσέφερον θυσίας εἰς τοὺς θεούς των, ὁ Ἅγιος Κλεόνικος προσευχηθεὶς, ἐκρήμνισε χαμαὶ τὸ εἴδωλον τῆς Ἀρτέμιδος. Ταῦτα βλέποντες οἱ εἰδωλολάτραι, παρωργίσθησαν σφόδρα, καὶ βράσαντες εἰς τρεῖς λέβητας πίσσαν ὁμοῦ μὲ ἄσφαλτον, ἔχυσαν ταῦτα ἐπὶ τῶν ὠμοπλατῶν τῶν τριῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων· καὶ οἱ μὲν Ἅγιοι ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς, κατεκάησαν δὲ οἱ χύνοντες ταῦτα ὑπηρέται. Ἔπειτα, ὁ μὲν Ἅγιος Εὐτρόπιος καὶ Κλεόνικος σταυρωθέντες, ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου, καὶ πρὸς τὴν αἰώνιον ἀπῆλθον ζωήν· ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλίσκος, ῥιφθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἐν αὐτῇ διανύσας ἀρκετὸν χρόνον, τελειοῦται. (Ὅρα τὸ κατὰ πλάτος τούτων Μαρτύριον εἰς τὸν Ἐφραίμ.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδωρίτου Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας.

»Χωρεῖν ἔχει που τῆς Ἐδὲμ τὸ χωρίον, Θεοδώριτος.
»Καὶ τὸν Θεοδώριτον ἔνδον τὸν μέγαν.

Ὅταν ὁ δυσσεβὴς καὶ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει τξά. τότε καὶ ὁ θεῖος αὐτοῦ καὶ συνώνυμος Ἰουλιανὸς, Χριστιανὸς ὢν καὶ πιστὸς θεράπων τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἀναγνώστης τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπείσθη ὁ ἄθλιος εἰς τὸν ἀνεψιόν του, τὸν δυσσεβῆ καὶ παραβάτην Βασιλέα. Ὅθεν ὄχι μόνον ἠρνήθη, φεῦ! τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, καὶ προσεκύνησε

τὰ εἴδωλα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις ἐπρόδωκεν ὁ ἀσεβὴς εἰς τὸν Τύραννον ὅλον τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἱερὰ κειμήλια, ὅσα ἀφιέρωσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας, καὶ οὕτω κατέστη ὁ πρώην εὐσεβὴς Θεῖος, ὑπὸ τοῦ ἀσεβεστάτου ἀνεψιοῦ του, διώκτης καὶ τύραννος τῶν Χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν, οἱ μὲν ἄλλοι κληρικοὶ καὶ Ἱερεῖς τῆς Ἀντιοχείας διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη, μόνος δὲ οὗτος ὁ Ἅγιος Θεοδώριτος, Πρεσβύτερος ὢν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας, ἔμεινεν ἐκεῖ μετά τινων ἄλλων Χριστιανῶν, κηρύττων παῤῥησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ὁμολογίαν. Διὸ συλλαβὼν αὐτὸν ὁ ῥηθεὶς Ἰουλιανὸς ὁ τοῦ Παραβάτου Θεῖος, τὸν ἔῤῥιψεν ἐν τῇ φυλακῇ, ἔπειτα παραστήσας αὐτὸν ἔμπροσθέν του, διέταξε πρῶτον μὲν νὰ δείρωσι τὸν Ἅγιον εἰς τοὺς πόδας, εἶτα δὲ νὰ δείρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλήν· μετὰ ταῦτα ἐκδύσαντες αὐτὸν, καὶ κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου, τὸν ἐξέσχισαν ἀνηλεῶς, καὶ ἐπειδὴ ἐξεσχίζετο εἰς διάστημα τριῶν ὡρῶν, τὸ μὲν αἷμα ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ σώματός του ὡς βρύσις, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφαίνετο ὡραιότερον καὶ λαμπρότερον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἤκουε τοῦ μιαροῦ Ἰουλιανοῦ λέγοντος, θυσίασον, ἄθλιε, εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ ἂν χρεωστῇς εἰς τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, ἢ εἰς ἄλλον τινὰ, ὁ ἀνεψιός μου Βασιλεὺς θέλει σὲ ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ χρέος, ἵνα μὴ οὕτω κακῶς ἀπολέσῃς τὴν ψυχήν σου—ταῦτα ἐκείνου λέγοντος, ὁ Ἅγιος, σὺ εἶσαι, ταλαίπωρε, ἄθλιος, ἀπεκρίθη, σὺ καὶ ὁ Βασιλεύς σου, διότι ἀφήκατε τὸν Χριστὸν, καὶ προσεκολλήθητε εἰς τὸν Ἀντίχριστον, διὸ καὶ θέλετε γίνῃ ἀμφότεροι προσάναμμα τοῦ αἰωνίου πυρὸς τῆς κολάσεως· ἐγὼ δὲ δὲν χρεωστῶ εἰς οὐδένα, εἰμὴ εἰς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, διότι εἰς αὐτὸν χρεωστῶ νὰ φυλάξω ἀληθινὴν πίστιν μέχρις ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀκάθαρτος καὶ θεομίσητος τύραννος, προσέταξε νὰ κατακαίωσι τὰς πλευρὰς τοῦ Ἁγίου μὲ ἀναμμένας λαμπάδας· ὁ δὲ Μάρτυς ὑψώσας τὰ ὄμματά του εἰς τὸν Οὐρανὸν, προσηύχετο σιωπηλῶς, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἔπεσον ὡς νεκροὶ εἰς τὴν γῆν οἱ τὰς λαμπάδας κρατοῦντες, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Τότε ὁ Ἰουλιανὸς καὶ οἱ συντρόφοι του ὀργισθέντες ἀνήγειραν τοὺς δημίους, καὶ τρισκατάρατοι, ἔλεγον, διατί ἀφήκατε τὰς λαμπάδας καὶ δὲν κατεκαύσατε τοῦτον τὸν δυσσεβῆ καὶ πανάθλιον, ἀλλὰ κατελήφθητε ὑπὸ ναρκώσεως καὶ ἀμελείας; ταῦτα μὲν εἶπον ἐκεῖνοι, ὁ δὲ Ἅγιος, σὺ εἶσαι, ἀπεκρίθη εἰς τὸν τύραννον, δυσσεβὴς καὶ τρισκατάρατος καὶ τετυφλωμένος κατὰ τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμοὺς, διότι δὲν βλέπεις, ἄθλιε, τοὺς Ἀγγέλους οἱ ὁποῖοι φυλάττουσιν ἐμὲ τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σᾶς ἀφίνουν νὰ μὲ ἐγγίσητε, μὴ μωρολογῇς λοιπόν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶναι μέγας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰουλιανὸς κατησχύνθη, καὶ προστάσσει νὰ ῥιφθῶσιν οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι ἐν τῷ πελάγει· βλέπων δὲ αὐτοὺς ὁ Ἅγιος Θεοδώριτος φερομένους εἰς τὴν θάλασσαν, πορεύεσθε, τοῖς εἶπεν, ὦ τεκνία μου, ἐν εἰρήνῃ, πορεύεσθε τὴν μακαρίαν ταύτην ὁδὸν, διότι καὶ ἐγὼ μετ᾽ ὀλίγον μέλλω νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἵνα συγχαίρω μεθ᾽ ὑμῶν εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀσεβὴς Θεῖος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐβίαζε τὸν Ἅγιον Θεοδώριτον νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος, σὺ μὲν, τῷ ἀπεκρίθη, σὺ δυσσεβέστατε καὶ ἀθλιώτατε ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μετ᾽ ὀλίγας ἡμέρας θέλεις μασσήσει ὅλα σου τὰ ἐντόσθια, καὶ ἐκ τούτου θέλεις ἀποῤῥίψει βιαίως τὴν μιαράν σου ψυχὴν εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως· ὁ δὲ ἀσεβέστερος σοῦ Τύραννος Ἰουλιανὸς ὁ ἀνεψιός σου, αὐτὸς, λέγω, εἰς τὴν γῆν τῆς Περσίας μέλλει νὰ κεντηθῇ μὲ οὐράνιον λόγχην, καὶ θέλει ῥιφθῇ εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς, καὶ πλέον δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ οὕτω ὁμοῦ καὶ οἱ δύο μέλλετε νὰ λάβητε τὰ ἐπίχειρα καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς κακίας σας, ἐγὼ δὲ θέλω θυσιάσει εἰς τὸν Θεόν μου θυσίαν αἰνέσεως. Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Ἅγιος, ὁ δὲ ἀσεβὴς Ἰουλιανὸς προσέταξε παρευθὺς νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν· ἀπαγόμενος δὲ ὁ Μάρτυς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, προσηύχετο μὲ χαρὰν τῆς ψυχῆς του, καὶ ἀποκεφαλισθεὶς ἀνέβη εἰς τὸν Θεὸν ἵνα λάβῃ παρ᾽ αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον λαβόντες τινὲς Χριστιανοὶ, ἐντίμως αὐτὸ ἐνεταφίασαν, καὶ ἐσημείωσαν τοὺς ἀνωτέρω λόγους, οὓς ἐπροφήτευσεν ὁ Ἅγιος, καὶ οἵ τινες μετ᾽ ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβον διὰ τῶν πραγμάτων τὴν ἔκβασιν· διότι, καθὼς προεῖπεν ὁ Ἅγιος, καὶ οἱ δύο Ἰουλιανοὶ, ὁ κακὸς Θεῖος καὶ ὁ κάκιστος ἀ-

νεψιός, κακῶς οἱ κακοὶ ἐξέψυξαν, καὶ παρεδόθησαν αἱ ψυχαί των εἰς τὰς τιμωρίας τοῦ Ἅδου (1).

Οἱ Ἅγιοι Ζήνων καὶ Ζώϊλος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

»Ζωῆς λύσις Ζήνωνι καὶ τῷ Ζωΐλῳ, Ζήνων.
»Ζωῆς ὑπῆρξε κρείττονος παραιτία. Ζώϊλος.

Ἡ Ὁσία Πιαμοῦν, ἡ παρθένος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Κροσσωτὰ χρυσᾶ Πιαμοῦν μελανφόρος, Πιαμοῦν.
»Τὰς ἀρετὰς ἄπεισιν ἠμφιεσμένη (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Δ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου.

»Ὑπηρέτης θὴρ τῷ Γερασίμῳ γέρας, Γεράσιμος.
»Θῆρας παθῶν κτείναντι πρὶν λῆξαι βίου.
»Τῇ δὲ τετάρτῃ Γεράσιμος βιότοιο ἀπέπτη.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως, τοῦ καλουμένου Πωγωνάτου ἐν ἔτει χό. ὡς λέγει Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων ὁ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου συγγράψας (3)· παιδιόθεν δὲ στοιχειωθεὶς μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνδυθεὶς τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, μετέβη εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρημον τῆς Θηβαΐδος. Εἰς τοσοῦτον δὲ ὕψος ἀρετῶν ἔφθασε, καὶ τοσαύτην οἰκειότητα ἔλαβε πρὸς τὸν Θεὸν, φυλάξας τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν καθαρὸν, ὥστε εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία· διότι τὸν ὑπηρέτει λέων τις, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὸν Ὅσιον, εἶχε καὶ τὰ διακόνημα τοῦτο, τὸ νὰ βόσκῃ τὸν ὄνον, ὅς τις ἔφερεν ὕδωρ εἰς τὸν Ὅσιον. Μίαν φορὰν δὲ διελθόντες ἐκεῖθεν τινὲς ἔμποροι, καὶ βλέποντες μόνον τὸν ὄνον, ἔκλεψαν αὐτὸν, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ λέων ὅς τις ἐκοιμᾶτο· καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἑσπέρας ἐπανῆλθεν οὗτος εἰς τὸν Ὅσιον παρὰ τὸ σύνηθες ἄνευ τοῦ ὄνου.

Βλέπων δὲ τὸν λέοντα μόνον ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ὁσίου, ἔλεγεν εἰς τὸν γέροντα, ὅτι αὐτὸς ἔφαγε τὸν ὄνον· ὅθεν κατεδικάσθη ὁ ταλαίπωρος λέων, νὰ φορτόνηται ἐπὶ τῶν ὤμων του τὰς στάμνους, καὶ νὰ φέρῃ τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀντὶ τοῦ ὄνου, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐκρατεῖτο ὁ ὄνος ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐμπόρων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἴδιοι ἔμποροι ἔτυχε νὰ διέλθωσι πάλιν τὸν ἴδιον ἐκεῖνον δρόμον, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν ὄνον, διὰ τοῦτο ἅμα εἶδε ὁ λέων τὸν ὄνον, ἐγνώρισεν αὐτὸν, καὶ ὥρμησεν αἰφνιδίως ἐναντίον τῶν ἐμπόρων μὲ μεγάλον βρύχημα, οἵ τινες φοβηθέντες ἔφυγον. Ἔπειτα ἔλαβε διὰ τῶν ὀδόντων του τὸν χαλινὸν τοῦ ὄνου καὶ τὸν ἔσυρε, μετὰ τοῦ ὄνου δὲ ἔσυρεν καὶ ὅλας τὰς καμήλους, αἱ ὁποῖαι ἦσαν δεδεμέναι εἰς αὐτὸν, καὶ οὕτω τὰς ἔφερεν ὅλας εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ὁσίου Γερασίμου· κτυπῶν δὲ μὲ τὴν οὐράν του τὴν θύραν τοῦ κελλίου τοῦ γέροντος, ἔκαμνεν ὡς ἐπίδειξιν, ὅτι προσέφερεν αὐτὰς κυνήγιον εἰς τὸν γέροντα.

(1) Λέγει γὰρ ὁ Θεοδώριτος ἐν τῷ γ'. βιβλίῳ κεφ. ιβ'. τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὅτι ὁ φερώνυμος θεῖος τοῦ Ἰουλιανοῦ πεσὼν εἰς βαρυτάτην ἀσθένειαν, διεφθάρη ὑπὸ σήψεως τῶν ἐντοσθίων καὶ τὴν κόπρον του ἐξέμεττεν ἐκ τοῦ στόματός του, ἡ δὲ γυνή του πιστὴ καὶ εὐσεβὴς οὖσα, ἔλεγεν αὐτῷ· Πρέπει, ὦ ἄνδρα μου, νὰ ὑμνῇς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ὅς τις διὰ τῆς τιμωρίας ταύτης ἔδειξεν εἰς σὲ τὴν δύναμίν του, ἐπειδὴ ἂν αὐτὸς μετεχειρίζετο τὴν συνήθη του μακροθυμίαν, σὺ δὲν ἤθελες γνωρίσῃ ποῖος εἶναι ὁ παρὰ σοῦ πολεμούμενος.

(2) Τὸν Βίον τῆς Πιαμοῦν ὅρα εἰς τὸ Λαυσαϊκὸν, καὶ ἐκεῖ θέλεις ἴδῃ, ὅτι διὰ προσευχῆς της ἔμειναν ἀκίνητοι οἱ κάτοικοι πόλεώς τινος, οἵ τινες ἐκινήθησαν μὲ ὁρμὴν φονικὴν ἵνα θανατώσωσι τοὺς κατοίκους ἑτέρας πόλεως μικροτέρας.

(3) Ἐν δὲ τῷ Ὡρολογίῳ χρονολογεῖται οὗτος, ὅτι ἦτον ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Μαρκιανοῦ τοῦ ἐν ἔτει υν'. βασιλεύσαντος.

Βλέπων δὲ ὁ γέρων τὸ πρᾶγμα, ἐχαμογέλασεν ὀλίγον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν μαθητήν του, ἀδίκως κατηγορεῖτο ὑφ' ἡμῶν ὁ ἀθῶος λέων, ὅτι ἔφαγε τὸν ὄνον· τώρα λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσωμεν ἐκ τοῦ κόπου τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἂς ὑπάγῃ νὰ βόσκῃ εἰς τοὺς συνειθισμένους του τόπους. Τότε κλίνας τὴν κεφαλήν του ὁ λέων, ὡς ἂν ἦτο λογικός, καὶ τρόπον τινὰ ἀποχαιρετήσας τὸν γέροντα, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐρημίαν· καθ' ἑκάστην δὲ ἑβδομάδα ἤρχετο μίαν φορὰν, καὶ προσεκύνει τὸν γέροντα. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ γέρων ἀπέθανεν, ἦλθε πάλιν ὁ λέων κατὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ ἐζήτει νὰ προσκυνήσῃ τὸν γέροντα, μὴ εὑρίσκων δὲ αὐτὸν, ἐφαίνετο ὅτι λυπεῖται καὶ ἀγανακτεῖ· ἐπειδὴ δὲ ὁ μαθητὴς τοῦ Ὁσίου μὲ πολλὰ σχήματα ἔδωκεν εἰς τὸν λέοντα νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἀπέθανεν ὁ γέρων, διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ἐθρήνει μὲ λεπτὸν βρύχημα τὸν θάνατον τοῦ γέροντος, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτει τὸν τάφον του. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ μαθητὴς τοῦ Ὁσίου ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον τοῦ γέροντος, τότε ὁ λέων ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ μεγάλως βρυχήσας, ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ πόνου τῆς τοῦ γέροντος ἀγάπης ἐξέπνευσε. Μὲ τοιοῦτον τρόπον δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας, οὕτω κάμνει νὰ ὑποτάττωνται τὰ θηρία εἰς ἐκείνους, ὅσοι φυλάττουσι καθαρὸν τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

»Ὁ κείμενος μὲν, Παῦλος, ἡ δὲ κειμένη, Παῦλος.
»Ἰουλιανὴ, σύγγονοι τετμημένοι. Ἰουλιανή.

Οὗτοι οἱ δύο αὐτάδελφοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Αὐρηλιανοῦ ἐν ἔτει σοϛ'. καταγόμενοι ἐκ τῆς Πτολεμαΐδος, υἱοὶ γονέων εὐσεβῶν. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος ἦτον Ἀναγνώστης ἤτοι ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸν λαὸν τῆς ἱερὰς βίβλους, τὰς ὁποίας μελετήσας φιλοπόνως, κατέλαβε τὸ νόημα αὐτῶν· διὸ καίτοι νέος ὤν, ἐπεστόμιζεν ὅμως τοὺς ἐναντίους λίαν προχείρως, καὶ ἦτο κήρυξ ἔνθεος τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίας. Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς Αὐρήλιος εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, ἔδιδε θάῤῥος εἰς τὴν ἀδελφήν του Ἰουλιανὴν, καὶ ἐνεδυνάμονεν αὐτὴν νὰ σταθῇ προθύμως, ἐπειδὴ μέλλει νὰ ἀκολουθήσῃ πειρασμὸς μέγας· αὐτὸς δὲ ὥπλισε τὸν ἑαυτόν του μὲ τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Ἐπειδὴ δὲ εἶδον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες, ὅτι ἔκαμε τὸν σταυρόν του, τὸν διέβαλον ὡς Χριστιανὸν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ παραστα θεὶς εἰς αὐτὸν, καὶ ἐλέγξας τὴν ματαιότητα τῶν εἰδώλων, ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίσθη.

Ἡ δὲ Ἰουλιανὴ βλέπουσα τὸν ἀδελφόν της ξεσχισμένον, ἐφώναζε, κατηγοροῦσα τὸν Τύ-

(1) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος Γεράσιμος, ὡς ἁπλοῦς καὶ ἄκακος, ἠπατήθη ὑπὸ τοῦ μονοφυσίτου Θεοδοσίου (καθὼς ἠπατήθησαν καὶ ὁ Πέτρος, ὁ Μάρκος, ὁ Ἰούλλων καὶ Σιλβανὸς οἱ ἀναχωρηταὶ), καὶ ἐδόξαζε συνουσίωσιν καὶ φυρμὸν ἐπὶ τῶν ἀσυγχύτων τοῦ Χριστοῦ δύο οὐσιῶν τε καὶ φύσεων, καὶ μόλονότι ἐτέλει θαύματα. Ὕστερον δὲ μεταβὰς πρὸς τὸν Ἅγιον Εὐθύμιον ἡσυχάζοντα τότε εἰς τὸν Ῥουβᾶν, ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ περὶ πίστεως, καὶ εὑρέθη ἠπατημένος· ὅθεν διωρθώθη ὑπὸ τῶν θεοῤῥήτων λόγων τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου, καθὼς καὶ οἱ ἀνωτέρω ἀναχωρηταὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου διωρθώθησαν (ὅρα σελ. 399. τῆς Δωδεκαβίβλου.) Ὅρα καὶ εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῆς Μνήμης Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Αὐγούστου, καὶ εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Ἰουλίου ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Συναξαρίου τῶν δέκα χιλιάδων Ὁσίων. Ὅρα δὲ καὶ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον ἐν τῷ πρὸς τὸν Ἰὼβ τετάρτῳ λόγῳ αὐτοῦ, ὅπου φέρων τοὺς ἀπὸ ἀκακίας λεχθέντας λόγους πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὸ τοῦ Ἰὼβ τολμηρῶς, οἷον τό «Τίς δώσει κριτὴν ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ »σοῦ, ἵνα γνῶ πόσαι εἰσὶν αἱ ἁμαρτίαι μου, ὅτι οὕτω »με ἔκρινας;» καὶ τὸ «Λαλήσω πικρίᾳ ψυχῆς μου συνεχόμενος, καὶ ἐρῶ πρὸς Κύριον· μή με ἀσεβεῖν δί»δασκε, καὶ διατί με οὕτως ἔκρινας;» (1. ί.) Τούτους, λέγω, τοὺς τολμηροὺς λόγους, καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, φέρων εἰς τὸ μέσον, λέγει· «Φοβερὸν τὸ »ῥῆμα, ἀλλ' ἀπ' ἀκακίας.... οὕτω καὶ ὁ Θεὸς εἰδὼς »ὅτι οὐκ ἐκ κακίας, ἀλλ' ἐξ ἀκακίας φθέγγεται» (μαρτυρεῖ γὰρ αὐτῷ λέγων «Ἔτι δὲ ἔχεται ἀκακίας»), δέχεται τὰ παρὰ τοῦ Ἰὼβ, εἰς κρίσιν καλούμενος παρ' αὐτοῦ. Ὅθεν ἐπιφέρει ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ τὰ λόγια ταῦτα ὁ Χρυσοῤῥήμων· «Ἐπειδὴ διὰ τὴν »ἀκακίαν ἐξῆλθες τῶν μέτρων τῆς φύσεως, συνέ»γνων σου τῇ ἀκεραιότητι. Κἂν γάρ τις ἀπὸ ἀκακίας »ἁμάρτῃ, ὁ Θεὸς διορθοῦται τὰ ἀπὸ ἀκακίας γινό»μενα.» Διατί δὲ ἀνέφερα ἐδῶ τὰ εἰρημένα; ἵνα προσαρμόσωμεν ταῦτα καὶ εἰς τὸν Ὅσιον Γεράσιμον τοῦ-

ραννον, ὅτι ἀδίκως ξεσχίζει τὸν ἀδελφόν της· ὅθεν συνελήφθη καὶ αὐτὴ, καὶ κρεμασθεῖσα ἐξεσχίσθη. Ἔπειτα ῥίπτονται καὶ οἱ δύο ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ὕστερον βάλλονται ἀμφότεροι ἐντὸς λέβητος πλήρους πίσσης βεβρασμένης· μετὰ ταῦτα ἁπλόνονται ἐπὶ κλίνης πεπυρωμένης, καὶ δέρονται εἰς τὴν ῥάχιν. Τότε ὁ Κοδράτος καὶ Ἀκάκιος οἱ δήμιοι, συμπονέσαντες τοὺς Ἁγίους, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, διὸ καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Ἔπειτα δεθέντες οἱ Ἅγιοι μὲ σιδηρᾶ δεσμὰ, ἐῤῥίφθησαν ἐν τῇ φυλακῇ, ἀπελύθησαν ὅμως δι' ἐπιφανείας Θείου Ἀγγέλου, καὶ φαγόντες μέχρι κόρου, εὐχαρίστησαν τὸν Χριστὸν, καὶ πάλιν παρεστάθησαν εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος παρακινῶν τοὺς Ἁγίους νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, οὐδὲν κατώρθωσε· διὰ τοῦτο πάλιν κρεμασθέντες οἱ Μάρτυρες, ἐδάρησαν δυνατά.

Τότε καὶ ὁ δήμιος Στρατόνικος, συμπονέσας τὴν Ἁγίαν Ἰουλιανὴν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ Τύραννος μαθὼν τοῦτο ὠργίσθη, καὶ παρευθὺς διέταξε νὰ κόψωσι μὲν τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, τοὺς δὲ Ἁγίους νὰ κλείσωσιν ἐντὸς τόπου, ὅπου εἶχε θηρία καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἑρπετὰ θανατηφόρα. Ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐφυλάχθησαν οἱ Ἅγιοι ἀβλαβεῖς, διὰ τοῦτο, τὸν μὲν Ἅγιον Παῦλον προσέταξε νὰ δέσωσιν εἰς ἕνα πάλον, καὶ νὰ κτυπῶσι τὰς σιαγόνας του μὲ μολύβδους, τὸ δὲ ἄλλο σῶμά του νὰ δέρωσι μὲ πεπυρωμένα σιδηρᾶ ῥαβδία· τὴν δὲ ἀδελφήν του Ἁγίαν Ἰουλιανὴν προσέταξε νὰ φέρωσιν εἰς πορνοστάσιον, καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν διαφθείρωσι ἀσελγεῖς τινες καὶ ἀκόλαστοι ἄνθρωποι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου παραστὰς, μὲ τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν του ἐτύφλονε τὰ ὄμματα τῶν ἀκολάστων ἐκείνων· εὐσπλαγχνισθεῖσα ὅμως ἡ Ἁγία τοὺς ἐλεεινοὺς ἐκείνους, ἔχυσεν εἰς αὐτοὺς νερὸν καὶ τοὺς κατέστησεν ὑγιεῖς.

Διαμείνασα λοιπὸν ἄφθορος, ῥίπτεται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της ἐντὸς λάκκου πλήρους πυρὸς, καὶ ἐπειδὴ ὁ Τύραννος διέτασσε νὰ λιθοβοληθῶσιν οἱ Ἅγιοι ἐντὸς ἐκείνου τοῦ λάκκου τοῦ πυρὸς, διὰ τοῦτο, ὢ τοῦ θαύματος! ἐφάνη ἐκ τῶν Οὐρανῶν νεφέλη πλήρης φλογὸς, ἥ τις πλησιάσασα εἰς τὸν Βασιλέα, ἀντὶ νὰ βρέξῃ βροχὴν ὕδατος, ἔβρεξεν ἐπ' αὐτοῦ βροχὴν πυρός. Ὁ δὲ Βασιλεὺς φοβηθεὶς, ἐξήγαγε μὲν τοὺς Ἁγίους ἐκ τοῦ λάκκου, δὲν διωρθώθη ὅμως, ἀλλὰ πάλιν προσέταξε νὰ κατακαύσωσι τὰ πρόσωπα καὶ ὅλον τὸ σῶμα τῶν Ἁγίων μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, καὶ τελευταῖον διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτούς· οὕτω δὲ οἱ τοῦ Χριστοῦ καλλίνικοι Μάρτυρες τοὺς στεφάνους ἔλαβον τῆς ἀθλήσεως.

* Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ ἀνωτέρω, Κοδράτος, Ἀκάκιος καὶ Στρατόνικος οἱ ἀπὸ δημίων, ξίφει τελειοῦνται. * Κοδράτος.

* »Τρεῖς ἐκχέαντες αἷμα πολλῶν ὡς ὕδωρ, * Ἀκάκιος.
»Σφῶν αἷμα, Χριστὲ, σοὶ χέουσιν ἐκ ξίφους. * Στρατόνικος.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Ἐπίσκοπος Κύπρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἔλαφος ὥσπερ ἐκ βρόχου ῥυσθεὶς βίου, Γρηγόριος.
»Ἄνεισι Γρηγόριος, ἔνθα ζῶν ὕδωρ.

* Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ἐπίσκοπος Ἄσσου τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὁ ζήσας ἐν ἔτει ρν΄. ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

※ »Ἐκ τοῦ τάφου σου, Γρηγόριε, ἐκρέει, * Γρηγόριος.
»Ὕδωρ γλύκιστον δόξαν εἰς Θεοῦ, μάκαρ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

τον καὶ τοὺς ἄλλους ἀναχωρητὰς, καὶ εἰς τὰς δέκα χιλιάδας τῶν Ὁσίων, οἵτινες ἐξ ἁπλότητος καὶ ἀγνοίας περιέπεσον εἴς τινα ἀπᾴδοντα τῇ κοινῇ δόξῃ τῆς Ἐκκλ.

(1) Τὸν Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ε΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Κόνωνος τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ.

»Ἥκεις πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν Θεὸς θέσει, Κόνων.
»Εἰς γῆν ἀφεὶς σου τὴν κόνιν, Κόνων Πάτερ.
✻ »Πέμπτῃ καρτερόφρων ψυχὴν ὁ Κόνων ἀφέηκεν.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καταγόμενος μὲν ἐκ κώμης τινὸς ὀνομαζομένης Βυδανῆς ἥ τις ἀπεῖχε τῆς πόλεως Ἰσαυρίας δεκαοκτὼ στάδια, ἤτοι δύο καὶ ἐπέκεινα μίλια, υἱὸς δὲ ὢν γονέων, Νέστορος καὶ Νάδας καλουμένων. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν, ἔλαβε διὰ γάμου γυναῖκα ὀνόματι Ἄνναν, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῶν γονέων του. Ὁ δὲ Ἅγιος ἔπεισε τὴν σύζυγόν του νὰ προτιμήσῃ τὴν παρθενίαν μᾶλλον τοῦ γάμου, ὅθεν συνέζη μὲ ἐκείνην, ὄχι ὡς μὲ σύζυγον, ἀλλ᾽ ὡς μὲ ἀδελφὴν καὶ κοινωνὸν τῆς παρθενίας καὶ καθαρότητος· διότι εἰς τοῦτο ὡδηγήθη ὁ Ἅγιος ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου καὶ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι ἐφάνη εἰς αὐτὸν μὲ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ τὸν ἐδίδαξε τὴν εἰς Χρισνὸν Πίστιν, καὶ βαπτίσας αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ζωαρχικῆς Τριάδος, τὸν ἐκοινώνησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια. Οὗτος, καὶ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου, δὲν ἔλειπε τοῦ νὰ συμπαρίσταται αὐτῷ ἀοράτως, καὶ νὰ τῷ χαρίζῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν παραδόξων θαυμάτων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος καὶ τὴν σύζυγόν του Ἄνναν ἔπεισε νὰ παρθενεύῃ, καὶ τοὺς γονεῖς του ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐβάπτισε.

Λέγεται δὲ, ὅτι Νέστωρ ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου τούτου ἐκρατήθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, διότι ὡμολόγει Θεὸν τὸν Χριστὸν, καὶ ἠξιώθη τέλους μαρτυρικοῦ. || Νέστωρ. Ἐπειδὴ δὲ ἔλαβε χώραν συζήτησις καὶ φιλονεικία μεταξὺ τοῦ Ἁγίου Κόνωνος καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν, ποῖος ἆρά γε Θεὸς εἶναι μεγαλείτερος, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου πιστευόμενος, ἢ ὁ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ οἱ εἰδωλολάτραι ἔμελλον νὰ ὑπάγωσι μακρὰν εἰς ἓν σκοτεινὸν σπήλαιον, καὶ ἐκεῖ νὰ ἑορτάσωσιν εἰς τὸν ψευδώνυμον θεόν των, ἀπεφασίσθη ἐκ συμφώνου, ὅτι, οἱονδήποτε ἐκ τῶν δύο μερῶν φθάσῃ πρότερον εἰς τὸ σπήλαιον, τούτου ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλείτερος· καὶ οἱ μὲν εἰδωλολάτραι ἔτρεχον ἔφιπποι ἵνα φθάσωσι πρῶτοι, ὁ δὲ Ἅγιος, μολονότι πεζὸς, ἔφθασεν αὐτὸς πρῶτος, καὶ τόσον πολὺ τοὺς ὑπερέβαλεν εἰς τὸν δρόμον, ὥστε ὅταν αὐτὸς ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ σπηλαίου, τότε συνήντησεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον μὲ πολὺν ἱδρῶτα καὶ αἱσθμαίνοντες. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐθαύμασαν μὲν διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, σκληροὶ δὲ πάλιν μένοντες, ἐζήτησαν νὰ μάθωσι καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ εἰδώλου τοῦ Δαίμονος, ποῖος εἶναι Θεὸς μεγαλείτερος. Τότε ὁ Ἅγιος διέταξε τὸ εἴδωλον νὰ καταβῇ κάτω σὺν τῷ τοῦ εἰδώλου δαιμονίῳ· κατέβη δὲ τὸ δαιμόνιον, καὶ πλησιάσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, ἐφώναξεν· «Εἷς Θεὸς εἶ»ναι, ὁ Χριστὸς, ὁ ὑπὸ σοῦ κηρυττόμενος.» Τότε οἱ Ἕλληνες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐφώναξαν καὶ αὐτοί· «Εἷς εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος,» καὶ, «Ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος ἐνίκησεν»· ὅθεν αἱ τοιαῦται φωναὶ κηρύττονται μεγαλοφώνως ὑπὸ τῶν Ἰσαύρων μέχρι τῆς σήμερον, ὅταν τελεῖται ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου τούτου Κόνωνος. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Θεῖος Κόνων οὗτος τοσαύτην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔλαβεν ὑπὸ Θεοῦ κατὰ τῶν Δαιμόνων, ὥστε ἄλλους μὲν Δαίμονας ἀπέστελλεν εἰς γεωργίαν, ἄλλους δὲ εἰς φύλαξιν τῶν καρπῶν, καὶ ἄλλους ἔκλεισεν ἐντὸς πηλίνων ἀγγείων, τὰ ὁποῖα σφραγίσας ἔκρυψε καὶ κατέχωσεν ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ οἴκου του.

Ὁ δὲ τρόπος τοῦ Μαρτυρίου αὐτοῦ ἔγινεν οὕτω πως. Ὅταν ὁ Ἡγεμὼν Μάγνος ἔχων βασιλικὰς προσταγὰς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, τότε καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Κόνων συνελήφθη καὶ ἐφέρθη πρὸς αὐτόν· ὅθεν ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, ἐδάρη δυνατὰ καὶ ἐδέθη. Τοῦτο δὲ μαθὸν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἔτρεξεν ὅπως διασώσῃ μὲν αὐτὸν, ἀποκτείνῃ δὲ τὸν Ἡγεμόνα, ἐπειδὴ ὅλοι εἶχον φωτισθῆ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου, καὶ λάβῃ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, πιστεύσαντες εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· ἀλλ᾽ ὁ μὲν Ἡγεμὼν τοῦτο μαθὼν ἔφυγε, τὸν δὲ Ἅγιον λύσαντες ἐκ τῶν δεσμῶν, καὶ σπογγίσαντες

τὸ αἱμοστάζον σῶμά του τὸν μετέφεραν εἰς τὸν οἶκόν του, ἔνθα ὁ Ἅγιος δύο ἔτη ζήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Ἅγιος ἐτελεύτησεν, ἠθέλησαν οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἀνιδρύσωσιν Ἐκκλησίαν τὸν οἶκόν του, καὶ σκάπτοντες εὗρον τὰ πήλινα ἐκεῖνα ἀγγεῖα, ἐν οἷς ἦσαν κεκλεισμένα τὰ πονηρὰ πνεύματα· ἐπειδὴ δὲ ἠνοίχθη ἓν ἐξ ἐκείνων (διότι ὡς ἐκ τοῦ βάρους ἐνόμισαν οἱ κατασκευάζοντες τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι αὐτὸ περιεῖχε χρυσὸν), τὰ Δαιμόνια ἐξῆλθον εἰς εἶδος πυρὸς, καὶ οἱ μὲν κτίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν ἔπεσον κατὰ γῆς, τὸ δὲ κτίριον τῆς Ἐκκλησίας ἐκρημνίσθη, τὰ δὲ ξύλα καὶ τὰ σχοινία ἐκάησαν, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον μετὰ τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν. Πλὴν μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπηλλάγη ὁ τόπος ἐκεῖνος τῆς ἐνοχλήσεως τῶν Δαιμόνων, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Κόνωνος, καὶ διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς τῶν ἐκεῖσε Χριστιανῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ κηπουροῦ.

»Ἥλων τύπους φέροντι Κυρίῳ Κόνων, — Κόνων.
»Ἥλων τύπους πρόσεισιν εἰς πόδας φέρων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σνά. καταγόμενος ἐκ Ναζαρέτ· ἀναχωρήσας δὲ ἐκ τῆς πατρίδος του, ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν Μάνδρων, τὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παμφυλίας, καὶ διέμενεν εἰς τόπον καλούμενον Κάρμηλα, ἢ Κάρμενα, καλλιεργῶν κῆπον, τὸν ὁποῖον ποτίζων καὶ φυτεύων μὲ διάφορα λάχανα, ἐξ ἐκείνου ἐπορίζετο τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς. Ἦτο δὲ κατὰ τὴν γνώμην τόσον ἀκέραιος καὶ ἁπλοῦς, ὥστε, ὅταν ἀπήντησεν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχον διαταγὴν νὰ τὸν συλλάβωσι, καὶ ἔβλεπεν ὅτι τὸν ἐχαιρέτων, ἀντεχαιρέτα αὐτοὺς ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ ἀφ' οὗ τῷ ἐφανέρωσαν ὅτι τὸν προσκαλεῖ Πούπλιος ὁ Ἡγεμὼν, τοῖς ἀπεκρίθη μὲ ἁπλότητα· Τί χρειάζομαι ἐγὼ εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἐν ᾧ μάλιστα εἶμαι Χριστιανός; ἂς καλῇ τοὺς ὁμόφρονάς του καὶ τοὺς κοινωνοὺς τῆς θρησκείας του. Δεσμευθεὶς λοιπὸν ὁ ἀοίδιμος, ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου παρεκινεῖτο νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα· ὁ δὲ Ἅγιος στενάξας ἐκ βαθέων καρδίας, ὕβρισε μὲν τὸν Τύραννον, ἐβεβαίωσε δὲ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν διὰ τῆς ὁμολογίας του, εἰπὼν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σαλευθῇ ἐξ αὐτῆς, ἂν καὶ μυρίας λάβῃ βασάνους. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐκαρφώθη εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τρέχῃ ταχέως πρὸ τῆς ἁμάξης τοῦ Ἡγεμόνος· λειποθυμήσας δὲ καθ' ὁδὸν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῶν γονάτων, προσευχήθη, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάρκος, ὁ ἀσκητὴς καὶ θαυματουργὸς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Σιγᾷς ὁ Μάρκος τῷ τεθνηκότων νόμῳ," — Μάρκος.
»Ἀλλ' οὐ σιγῇ δώσω σε καὶ τεθνηκότα.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Μάρκος ἤκμαζε κατὰ τὸ υλ'. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ γενόμενος εἰς ὅλα φιλόπονος, ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν, καὶ ἐνταύτῳ ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς. Σημεῖον δὲ καὶ ἀπόδειξις τῶν δύο τούτων εἶναι, τόσον οἱ συγγραφέντες παρ' αὐτοῦ λόγοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι πλήρεις πάσης παιδείας καὶ ὠφελείας, ὅσον καὶ ἡ δοθεῖσα εἰς αὐτὸν ἐνέργεια τῶν θαυμάτων, ἓν ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα. Ὅταν ὁ Ἅγιος ἡσύχαζεν ἐν τῷ κελλίῳ του, καὶ προσεῖχεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἦλθεν πρὸς αὐτὸν ὕαινα (ἀγριογουροῦνα), φέρουσα σκύμνον της τυφλὸν, καὶ μὲ τὸ ταπεινὸν σχῆμά της ἐδείκνυεν ὅτι παρεκάλει τὸν Ἅγιον νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὸ γέννημά της καὶ νὰ ἰατρεύσῃ τὰ ὄμματά του· ὁ δὲ Ἅγιος πτύσας εἰς τὰ τυφλά του ὄμματα, καὶ προσευχηθεὶς, κατέστησεν αὐτὰ ὑγιῆ. Ἀφοῦ δὲ παρῆλθον ἡμέραι τινὲς, ἔφερεν εἰς τὸν Ἅγιον ἡ ὕαινα ἓν δέρμα μεγάλου κριοῦ, ὡς ἀμοιβὴν καὶ εὐχαριστίαν τῆς ἰατρείας τοῦ τέκνου της· ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἔλαβεν αὐτὸ, ἕως οὗ ἡ ὕαινα ἔδειξε διά τινων σχημάτων, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θέλει βλάψει πρό-

βατα τῶν πενήτων (1). Συμπεραίνομεν δὲ ἐκ τούτου, ὅτι ἂν ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἦτο τόσον εὔσπλαγχνος καὶ συμπαθὴς εἰς τὴν ἄλογον φύσιν τῶν θηρίων, πόσον ἆράγε θὰ ἦτον εὔσπλαγχνος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἡ τῆς φύσεως κοινωνία ἀπαιτεῖ νὰ εὐσπλαγχνίζηται πᾶς τις ὡς ὁμογενεῖς τε καὶ ὁμοφύλους; Τόσην δὲ καθαρότητα εἶχεν ὁ Ὅσιος οὗτος, ὥστε ὁ πρεσβύτερος τῆς Σκήτεως ὤμνυεν ὅτι οὐδέποτε ἐκοινώνησε τὸν Ἅγιον τοῦτον μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, ἀλλ᾽ ὅταν προσήρχετο ὅπως μεταλάβῃ, Ἄγγελος Κυρίου τὸν μετελάμβανε, τοῦ ὁποίου τὴν χεῖρα ἔβλεπεν ἐκ τοῦ ἀγκῶνος βαστάζουσαν τὴν λαβίδα καὶ μεταλαμβάνουσαν τὸν Ὅσιον. Ἀπετάξατο δὲ ὁ Ὅσιος οὗτος τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, ὅταν ἦτον ἐτῶν τεσσαράκοντα· διανύσας δὲ εἰς τὴν ἄσκησιν ἔτη ἑξήκοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτο δὲ κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος χαμηλὸς, ἀγένειος καὶ φαλακρὸς εἰς τὴν κεφαλὴν, εἶχεν ὅμως λάμπουσαν ἐκ τῶν ἔσωθεν εἰς τὰ ἔξω τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (2).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐλόγιος ὁ ἐν Παλαιστίνῃ ξίφει τελειοῦται.

»Τὸν Εὐλόγιον εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις, — Εὐλόγιος.
»Κτίστου χάριν σοῦ τὴν κάραν τετμημένον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐλάμπιος ὁ ἐν Παλαιστίνῃ ξίφει τελειοῦται.

»Τράχηλον Εὐλάμπιος ἐκτμηθεὶς ξίφει, — Εὐλάμπιος.
»Τραχηλιῶσαν δυσσέβειαν αἰσχύνει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀρχέλαος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἑκατὸν πεντήκοντα δύο Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

»Θεὶς πρῶτος Ἀρχέλαος αὐχένα ξίφει, — Ἀρχέλαος.
»Ἄρχει τομῆς σοι, λαὲ θεῖε Κυρίου. — Μάρτυρες ρνβ'.

*** Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Βούλγαρις, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψπδ'. ξίφει τελειοῦται.**

✻ »Σταυρὸν τί τυποῖς, ὦ Ἰωάννη μάκαρ; — * Ἰωάννης.
»Ὅτι μαθητής εἰμί, φησι, Κυρίου (3).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ϛ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων τεσσαράκοντα δύο, τῶν ἐν τῷ Ἀμορίῳ μαρτυρησάντων, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασσώη καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς. — Θεόδωρος.

»Ἑπταπλαρίθμως συντεθειμένον φέρει — Κωνσταντῖνος.
»Τὸν ἓξ ἀριθμὸν ἡ τετμημένη φάλαγξ. — Κάλλιστος.
»Τεσσαράκοντα κάρηνα δυοῖν ἅμα ἕκτῃ ἐκάρθη. — Θεόφιλος.
— Βασσώης.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι κατήγοντο ἐκ τοῦ Ἀμορίου, πόλεως τῆς ἄνω Φρυγίας ἥ τις ἡλώθη ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν κατὰ τοὺς χρόνους Θεοφίλου Βασιλέως τοῦ εἰκονομάχου, καταγομένου

(1) Σημείωσαι, ὅτι τοιοῦτον θαῦμα ἀναγινώσκομεν, ὅτι ἔκαμε καὶ ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, καὶ ὅρα εἰς τὴν δεκάτην ἐννάτην τοῦ Ἰανουαρίου, καὶ εἰς τὸ Λαυσαϊκόν.

(2) Οὗτος ὁ Ὅσιος ἔγινε μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, κατὰ τὸν Νικηφόρον Κάλλιστον τομ. β'. βιβλ. ιδ'. κεφ. νγ'. καὶ πολλοὺς συνέγραψε λόγους, ἐξ ὧν τριάκοντα μνημονεύονται παρὰ τοῦ αὐτοῦ Νικηφόρου. Τώρα δὲ σώζονται μόνον λόγοι ὀκτὼ, τῶν εἰρημένων ἕτεροι, ὧν καὶ αὐτὸς ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Φώτιος μνημονεύει ἀναγνώσει σ'. τρεῖς δὲ μόνοι ἀναφέρονται ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ σελ. 91. Τόσον πολυωφελεῖς εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Ἁγίου τούτου, ὥστε ἐπεκράτησε παροιμία παλαιὰ, ἡ λέγουσα· «Πάντα πώλησον καὶ Μάρκον ἀγόρασον.»

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

καὶ αὐτοῦ, διὰ τοῦ πατρός του Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ, ἐκ τοῦ ἰδίου Ἀμορίου, ἐν ἔτει αμθ.' Οὗτοι λοιπὸν στρατηγοὶ καὶ ταξιάρχαι ὄντες, καὶ ἐκ τοῦ πρώτου γένους τῶν Ῥωμαίων, ᾐχμαλωτίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ οὔτε ὑπὸ δειλίας ἐνικήθησαν οἱ μακάριοι, οὔτε ὑπὸ φιλοψυχίας, οὔτε ὑπὸ ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἀλλ' ἀνδρείως ὁμολογήσαντες τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, ἐναντιώθησαν κατὰ τῶν ἀσεβῶν Ὀθωμανῶν μὲ φρόνημα γενναῖον, καὶ μὲ ἀνδρίαν ψυχῆς· διότι δὲν ἐμαλάχθησαν ὑπὸ τῆς πολυχρονίου κακοπαθείας τοῦ σώματος, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν ἐν τῇ φυλακῇ, ἀλλ' ἀντισταθέντες εἰς τὴν ἀσέβειαν μὲ ἀνδρικὴν γενναιότητα, καὶ μὴ καταδεχθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, μετὰ χαρᾶς ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου (I).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου.

»Ὀσφὺν νοητὴν ἀρεταῖς ἐζωσμένος, Ἀρκάδιος.
»Εὔζωνος, Ἀρκάδιε, πρὸς Πόλον τρέχεις.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἡσύχιος ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Δοὺς, Ἡσύχιε, σαυτὸν ἡσύχῳ βίῳ, Ἡσύχιος.
»Τέλους φθάσαντος, ἡσυχάζεις ἐκ βίου.

Οὗτος ὁ περιβόητος τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος Ἡσύχιος ἀνετράφη εὐλαβῶς ἐξ αὐτῆς σχεδὸν τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, διὸ καὶ τὰς ὑλικὰς προσπαθείας μισήσας, ἐχρημάτισε κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι ἐπόθει τῆς ἄνω Σιὼν τὴν ἀπόλαυσιν. Τοῦτο ἐστάθη αἰτία καὶ τοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, Ἄνδραπα ὀνομαζομένης καὶ εὑρισκομένης ἐν τῇ Γαλατίᾳ, ἡ ὁποία πρότερον ὠνομάζετο νέα Κλαυδιούπολις, τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ἡ κοινῶς λεγομένη Καστάμπολις· διὰ τοῦτο, λέγω, ἀνεχώρησεν ὁ Ἅγιος ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς ἐρήμους κατὰ τὴν θάλασσαν τῆς Ἀρδανίας, ὡς διέταξε τὸ πνεῦμά του ὁ τοῦτον ὁδηγῶν Θεὸς, ὑπῆγε δὲ καὶ εἰς τὸ ὄρος τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Μαίωνος. Βλέποντες δὲ τὸν Ἅγιον οἱ ἐπὶ τοῦ ὄρους κατοικοῦντες Δαίμονες, μετεχειρίζοντο πάντα τρόπον καὶ μηχανοῤῥαφίαν ἵνα τὸν ἐκδιώξωσιν ἐκεῖθεν, πρὸς τοῦτο μεταχειρισθέντες ὄργανα Ἰωάννην τινὰ καὶ Ἱλαρίωνα, καὶ διὰ μέσου ἐκείνων ἠρώτων τὸν Ἅγιον, ποῦ ἔχει σκοπὸν νὰ κατοικήσῃ. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἁγίου ὅτι μέλλει νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, ἀντέλεγον οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι οὕτως· Ἄνθρωπε, δὲν ἠξεύρεις τὴν δυσκολίαν τοῦ τόπου, καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖς νὰ κατοικήσῃς ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ θανάτου, διότι ὁ τόπος οὗτος εἶναι ἡ κατοικία τῶν θηρίων καὶ τῶν κλεπτῶν, καὶ ὅσοι κατοικήσωσιν ἐν αὐτῷ, μίαν μόνην ἡμέραν δὲν ζῶσι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεῖος Πατὴρ, ἐστάθη συλλογισμένος, καὶ ἐστοχάσθη τὰ πρόσωπα τῶν ταῦτα λεγόντων, ὅθεν ἐγνώρισε μὲ τὴν διορατικὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι ὑπὸ Δαιμόνων λαλοῦσι καὶ ἐνεργοῦνται ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι· διὰ τοῦτο μὲ τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ διώξας ἐκ τῶν σωμάτων ἐκείνων τοὺς ἀσωμάτους Δαίμονας, ὑπῆγεν εἰς μίαν τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους ἐκείνου καὶ κατῴκησεν, ἀκολουθῶν τὸν τοῦτον ὁδηγοῦντα Θεόν.

Ἐκεῖ λοιπὸν κατοικήσας ὁ Ὅσιος, ἐκαλλιέργησε τὴν γῆν καθ' ὅσον ἠδύνατο, καὶ ἐξ ἐκείνης ᾠκονόμει τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως. Ἐλθόντα δὲ πτηνὰ, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον τὰ γεννήματά του κατὰ τὴν βλάστησιν, μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔλαβον τὴν τιμωρίαν, διότι ἅμα ἔτρωγον τὰ βλαστάρια, ἔπιπτον νεκρὰ κατὰ γῆς· ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἦλθον ἄλλα καὶ ἔβλαπτον τοὺς καρποὺς, ὁ Ὅσιος ὑψώσας τὰ ὄμματα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ τρόπον τινὰ ἐμβριμησάμενος, ἐπετίμησεν αὐτὰ, φύγετε, λέγων, ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς, καὶ μὴ βλάπτητε τοὺς κόπους αὐτῶν.

(1) Σημείωσαι ὅτι τὸ ἑλληνικὸν Μαρτύριον τούτων συνεγράφη ὑπὸ Μιχαὴλ τοῦ Συγγέλου, οὗ ἡ ἀρχή «Μαρτύρων ἄθλοις, Θεὸς μὲν εὐφραίνεται καὶ »δοξάζεται» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων, ἔνθα σώζεται καὶ ἄλλος λόγος εἰς τοὺς αὐτοὺς, οὗ ἡ ἀρχή «Ἐμοὶ δοκοῦσιν οἱ Μάρτυρες»). Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται τὸ Μαρτύριον τούτων, οὗ ἡ ἀρχή «Φαιδρὰ μὲν τῆς πανηγύρεως.» Τὸν δὲ ἁπλοῦν Βίον αὐτῶν ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

Τότε τὰ πτηνὰ ταῦτα, ὡς ἂν ἦσαν λογικὰ, ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Ὁσίου καὶ ἀνεχώρησαν, καὶ πλέον δὲν ἐφάνησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Ὕστερον δὲ ὁ Ὅσιος κατέβη εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ὄρους, καὶ ἐκεῖ εὑρὼν ὕδωρ, ἔκτισεν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, καὶ ἐν αὐτῇ ἡσύχαζε, προσευχόμενος τῷ Κυρίῳ. Μίαν φορὰν δὲ, ἐπειδὴ ἔφερον Χριστιανοί τινες εἰς τὸν Ὅσιον τὴν θυγατέρα των ἐνοχλουμένην ὑπὸ Δαιμονίου, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τὴν ἰατρεύσῃ, ὁ Ἅγιος ἄνευ χρονοτριβῆς ἰάτρευσεν αὐτὴν τῇ συνεργίᾳ τοῦ πρωτοκλήτου Ἀποστόλου, καὶ ἀπέδωκε τὴν κόρην εἰς τοὺς γονεῖς της ὑγιαίνουσαν, ἀποδοὺς δὲ αὐτὴν, εἶπε καὶ τοὺς προφητικοὺς τούτους λόγους εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν θυγατέρα των· «Τάδε μοι προλέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσίν μου »θέλει κατασταθῇ ὁ τόπος οὗτος σεμνῶν γυναικῶν καὶ παρθένων ἀσκητήριον, καὶ μὲ τὰς ἀ»παύστους ἐκείνων προσευχὰς θὰ διωχθῇ ἐντεῦθεν ὅλη ἡ τῶν Δαιμόνων παράταξις.» Ἐπραγματοποιήθησαν δὲ οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἁγίου μετ' ὀλίγον χρόνον.

Ἄλλοτε ἐξερχόμενος ὁ Ὅσιος ἐκ τοῦ κελλίου του, ὡς ἐκ Θείας Προνοίας, βλέπει ἄνθρωπον ἄγροικον, ὁ ὁποῖος ὡδήγει βόας σύροντας ἁμάξιον φορτωμένον, συνέβη δὲ νὰ περιπλεχθῇ εἷς τῶν βοῶν καὶ νὰ πέσῃ πρηνὴς κατὰ γῆς, ὁ δὲ βοηλάτης ἔτρεξεν ὅπως τὸν ἀνεγείρῃ, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζεν, ἐπειδὴ ὁ βοῦς μετεβλήθη σχεδὸν εἰς λίθον ἀναίσθητον, καὶ νὰ κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του δὲν ἠδύνατο· ὅθεν ἀπορῶν οὗτος περὶ τοῦ πρακτέου, ἐκάθητο θρηνῶν καὶ βρέχων τὸν ἑαυτόν του μὲ δάκρυα. Βλέπων δὲ αὐτὸν ὁ συμπαθὴς Ἡσύχιος, τὸν ἐλυπήθη διὰ τὴν συμφοράν του, καὶ πλησιάσας τὸν πεπτωκότα βοῦν, καὶ τρίψας διὰ τῆς χειρός του τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου, ἐγέρθητι, τῷ εἶπεν, ὦ ὀκνηρὸν, καὶ τελείωσον τὸν ἐπίλοιπον δρόμον, μήπως ὁ ἐχθρὸς σὲ σφάξῃ μὲ τὴν μάχαιραν· ταῦτα εἰπὼν ὁ Ὅσιος καὶ σημειώσας ἐπὶ τοῦ βοὸς τὸν τίμιον Σταυρὸν, ἔκαμε νὰ ἀναστηθῇ τὸ ζῶον, καὶ νὰ σύρῃ ἐλευθέρως τὸ ἁμάξιον. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέπων ὁ βοηλάτης, ἐξεπλάγη, καὶ πεσὼν εἰς τὴν γῆν, εὐχαρίστει τὸν Ἅγιον, ὅτι τὸν ἐσυμπόνεσε, καὶ τὸ ζῶόν του ἀνέστησε, καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τὸν εὐώδωσεν.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἡσύχιος, ἐπειδὴ ἀνέπτυσσε περισσοτέραν ἀρετὴν, καὶ ἐσπούδαζε νὰ ὑποτάξῃ τὸ χεῖρον εἰς τὸ κρεῖττον, ἤτοι τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν, ἠξιώθη νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους, Ἄγγελος γὰρ Κυρίου ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν, τῷ εἶπεν ὅτι μετὰ τριάκοντα ἡμέρας θέλει ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον. Ὅθεν ὁ Ὅσιος εὐφρανθεὶς διὰ τὸ χαροποιὸν τοῦτο μήνυμα, προσεκάλεσε τοὺς μετ' αὐτοῦ ὄντας ἀδελφοὺς, καὶ τοὺς ἐξοδίους καὶ πανυστάτους ἐφθέγξατο λόγους, προβαλὼν τὸν φόβον τῆς μελλούσης κολάσεως, διὰ τοῦ ὁποίου κατετρόμαξεν ἅπαντας· κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον, ἐν ᾧ εἰσέτι ἐνουθέτει τοὺς ἀδελφοὺς ὁ Ἅγιος, ἔλαμψεν ἐπ' αὐτοῦ φῶς οὐράνιον, καὶ εἰπὼν «Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατίθημι τὸ πνεῦμά μου», ἀπεδήμησεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ὁ ἀοίδιμος. Τότε οἱ παρατυχόντες ἀδελφοὶ, κηδεύσαντες εὐλαβῶς τὸ καὶ Ἀγγέλοις σεβάσμιον σῶμά του, ἔθηκαν αὐτὸ ἐντὸς πετρίνης θήκης, παρὰ τῇ Βασιλικῇ πύλῃ τῆς Ἐκκλησίας· ὅταν δὲ ἐβασίλευσεν ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἡ μήτηρ του Εἰρήνη, ἐν ἔτει ψπά. τότε ὁ τῆς Ἀμασείας Ἐπίσκοπος Θεοφύλακτος ἀνεκόμισε τὸ ἱερὸν Λείψανον τοῦ Ἁγίου, καὶ μετέθηκεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀμάσειαν, ἀποθέσας τοῦτο ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τοῦ Ἁγίου Βήματος, ἔνθα εὑρίσκεται καὶ μέχρι τῆς σήμερον, παρὰ πάντων τιμώμενον.

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Μάξιμος λιθοβοληθεὶς τελειοῦται.

»Ὅλῳ βλέπων νῷ Μάξιμος πρὸς τὰ στέφη, Μάξιμος.
»Πρὸς τὰς βολὰς ὑπῆρχε τῶν λίθων λίθος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐφρόσυνος ὕδωρ χαχλάζον ποτισθεὶς τελειοῦται.

»Ζέον πεπωκὼς φιάλῃ κοίλῃ πόμα, Εὐφρόσυνος.
»Ὁ Μάρτυς Εὐφρόσυνος εὐφράνθη μάλα.

Ἡ Εὕρεσις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ὅτε εὑρέθη παρὰ τῆς μακαρίας Ἑλένης.

»Δίδωσιν ἡμῖν Ἑλένη ταύτην χάριν, Σταυροῦ
»Βλέπειν τὸ σῶσαν ἐκ φθορᾶς ἡμᾶς ξύλον. Εὕρεσις.

Ἡ Εὕρεσις τῶν τιμίων Ἥλων, οἳ μετὰ τὸ εὑρεθῆναι, οἱ μὲν τῷ κράνει τῆς κεφαλῆς τοῦ Κωνσταντίνου ἐνεμίγησαν, οἱ δὲ τῷ χαλινῷ τοῦ ἵππου αὐτοῦ, προστάξει τῆς Ἁγίας Ἑλένης τῆς μητρὸς αὐτοῦ (1).

»Φανέντες Ἧλοι Βασιλεῖ, τοῦ μὲν κράνους, — Ἥλων
»Ἄγαλμα κεῖνται, τοῦ χαλινοῦ δὲ κράτος. — Εὕρεσις.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰουλιανὸς καὶ Εὔβουλος ξίφει τελειοῦνται.

»Δεῦρο ξίφει θάνωμεν, Εὐβούλῳ λέγει, — Ἰουλιανός.
»Ἰουλιανὸς εἰσφέρων εὐβουλίαν. — Εὔβουλος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ζ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Ἱερομαρτύρων τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπησάντων, Ἐφραὶμ, Βασιλέως, Εὐγενίου, Ἀγαθοδώρου, Ἐλπιδίου, Καπίτωνος καὶ Αἰθερίου.

Εἰς τὸν Ἐφραίμ.
»Μὴ τὴν κεφαλὴν τοῖς ἀγάλμασι κλίνων,
»Ἐφραὶμ, ἀγάλλῃ τῇ τομῇ ταύτην κλίνων. — Ἐφραίμ.

Εἰς τὸν Βασιλέα.
»Συρεὶς Βασιλεὺς χερσὶ δεισιδαιμόνων, — Βασιλεύς.
»Χεῖρας διασπᾷ δεισιδαίμονος πλάνης.

Εἰς τὸν Εὐγένιον, Ἀγαθόδωρον καὶ Ἐλπίδιον. — Εὐγένιος.
»Τριὰς σύναθλος τοῦ Προφήτου τὸν λόγον, — Ἀγαθόδωρος.
»Εἰς μάστιγας δέδωκα τὸν νῶτον, λέγει. — Ἐλπίδιος.

Εἰς τὸν Καπίτωνα.
»Ἐπῆρε χεῖρας εἰς προσευχὴν Καπίτων, — Καπίτων.
»Καὶ πρὸς Θεὸν μετῆρεν ἐξάρας πόδας.

Εἰς τὸν Αἰθέριον.
»Ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς Θεὸν χωρεῖς, Πάτερ. — Αἰθέριος.
»Τὸν ἐν ποταμῷ σαρκικῶς λελουμένον.
✻ »Ἑβδομάτῃ Πατέρας μόρος ἥρπασεν ἑπτὰ ἀριθμῷ.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν τῷ δεκάτῳ ἕκτῳ ἔτει τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, ἤτοι ἀπὸ Χριστοῦ ἐν ἔτει σιϛ'. Ἕρμων ὁ μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων ἔστειλεν εἰς διάφορα ἔθνη Ἐπισκόπους, ἵνα κηρύττωσιν ἀποστολικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ καταγγέλλωσι τὸν Χριστιανισμόν. Τότε λοιπὸν ἀπεστάλησαν καὶ οὗτοι οἱ ἀνωτέρω ἑπτὰ Πατέρες ἡμῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ταυροσκυθῶν· καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Ἐφραὶμ ἀπεςάλη εἰς τὴν Σκυθίαν, ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλεὺς εἰς τὴν Χερσῶνα, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὴν Κριμαίαν, ἔνθα οὗτος φθάσας, ἐκήρυττεν εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀντικαταστήσωσι τὴν εὐσέβειαν αὐτῶν καὶ κακίαν διὰ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀκούσαντες ταῦτα, καὶ νομίσαντες τὸν Ἅγιον ὄντα κήρυκα νέας πολιτείας καὶ φθορέα τῆς πατροπαραδότου θρησκείας αὐτῶν, τὸν ἔδειραν καὶ τὸν ἐδίωξαν ἐκ τῆς πόλεώς των· ὅθεν ὁ Ἅγιος φεύγων κατῴκησεν ἐντὸς σπηλαίου ὀνομαζομένου Παρθενῶ-

(1) Περὶ τῆς εὑρέσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ περὶ τῶν Ἥλων, ὅρα εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου. Σημειοῦμεν δὲ ἐνταῦθα, ὅτι Παΐσιος ὁ Γάζης φέρει μάρτυρα τὸν ἐκ Τουρώνης Γρηγόριον λέγοντα, ὅτι ἡ Ἁγία Ἑλένη ζητοῦσα τὸ τίμιον Ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὗρε τοὺς τρεῖς σταυρούς, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς δύο τῶν λῃστῶν, ὁμοῦ μὲ τὰ καρφία των· καὶ τὰ μὲν καρφία τῶν τῶν λῃστῶν ἦσαν μαῦρα καὶ σκωριασμένα, τὰ δὲ καρφία τοῦ τοῦ Κυρίου ἤστραπτον καὶ ἔλαμπον. Ὅθεν οὐκ ἀσφαλῶς λέγουσί τινες, ὅτι οἱ λῃσταὶ δὲν ἐκαρφώθησαν εἰς τοὺς σταυροὺς μὲ καρφία, ἀλλ' ἐσταυρώθησαν σφιγκτοδεθέντες μὲ σχοινία κατὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

νος, καὶ ἔχαιρε μὲν ἀφ' ἑνὸς καὶ εὐφραίνετο, ἐπειδὴ ἠτιμάσθη διὰ τὸν Χριστὸν, ἐλυπεῖτο δὲ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν τύφλωσιν καὶ πλάνην τῶν ἀπίστων.

Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν διαθέσει ὁ Ἅγιος εὑρισκόμενος, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐκείνων διόρθωσιν καὶ σωτηρίαν. Ἔτυχε δὲ νὰ ἀποθάνῃ εἷς υἱὸς τοῦ Ἄρχοντος καὶ πρώτου τῆς πόλεως ἐκείνης, τὸν ὁποῖον ἐνεταφίασαν οἱ γονεῖς του. Οὗτος λοιπὸν ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον τῶν συγγενῶν του καὶ λέγει εἰς αὐτούς· Ἐὰν θέλητε νὰ ζήσω πάλιν, προσκαλέσατε τὸν ξένον, τὸν ὁποῖον ἐδείρατε καὶ ἐδιώξατε, καὶ ἀφ' οὗ πιστεύσητε εἰς τὴν διδαχήν του, παρακαλέσατε αὐτὸν νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὅθεν τοῦτο ἐκεῖνοι πράξαντες, εἶδον νὰ ἀναστηθῇ ὁ υἱός των διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ Ὁσίου, καὶ διὰ τῆς ἐπιχύσεως ὕδατος ἁγιασθέντος τῷ τύπῳ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος· διὸ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν μεθ' ὅλων τῶν γνωστῶν καὶ οἰκείων των, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες. Ὅσοι δὲ ἔμειναν ἐν τῇ ἀπιστίᾳ, οὗτοι διὰ παρακινήσεως τῶν ἐκεῖ Ἰουδαίων παρωργίσθησαν κατὰ τοῦ Ἁγίου, καὶ δέσαντες αὐτὸν μὲ σχοινία, ἔσυρον εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς ἀγοράς· ὁ δὲ Ἅγιος συρόμενος εἰς πολὺ διάστημα τόπου καὶ ἀποκαμὼν, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ὁ δὲ μακάριος Ἐφραὶμ ἐκήρυττε καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὑρίσκετο· ὅθεν συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἴδωλα, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνέβη στεφανηφόρος εἰς τὰ Οὐράνια. Ὁ δὲ Εὐγένιος καὶ Ἀγαθόδωρος καὶ Ἐλπίδιος μετέβησαν εἰς τὴν Χερσῶνα, ἀφ' οὗ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος Βασιλεὺς, καὶ ἐκήρυττον τὸν Χριστόν· οἱ δὲ ἐκεῖ Ἕλληνες ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν τοὺς ἔδεσαν, καὶ σύροντες εἰς τὸν δρόμον, τοὺς ἐθανάτωσαν κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ παρόντος Μαρτίου, μετὰ ἓν ὁλόκληρον ἔτος, ἀφ' οὗ ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον Βασιλέα. Μετά τινα δὲ ἔτη ἐστάλη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Χερσῶνα ὑπὸ τοῦ Ἱεροσολύμων Πατριάρχου ὁ Ἅγιος Αἰθέριος, ὁ ὁποῖος βλέπων τὴν ἀγριότητα καὶ ἀπείθειαν τῶν ἐκεῖσε λαῶν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Βυζάντιον ὅπως παρακαλέσῃ τὸν Βασιλέα νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀτάκτους ἐκείνους, βασιλεύοντος τότε Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τλ΄. ἐπειδὴ δὲ ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, καὶ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Βασιλέως ἐδιώχθησαν μὲν ἐκ τῆς Χερσῶνος οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι, κατῴκησαν δὲ ἐν αὐτῇ ἄνδρες εὐσεβεῖς, τούτου ἕνεκα ἦλθε πάλιν ὁ Ἅγιος Αἰθέριος εἰς τὸ Βυζάντιον, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον περὶ τῆς εὐεργεσίας ταύτης. Ἐπανερχόμενος δὲ ἐκ τοῦ Βυζαντίου, ἐῤῥίφθη ὑπὸ τῶν ἀπίστων εἰς τὸν ποταμὸν Δούναβιν κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ παρόντος Μαρτίου.

Ὅθεν οἱ ἐν Χερσῶνι Χριστιανοὶ στερηθέντες τοῦ Ποιμένος των, ἔστειλαν πρέσβεις εἰς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, παρακαλοῦντες νὰ σταλῇ εἰς αὐτοὺς ἄλλος Ἀρχιερεὺς, διὸ ἐστάλη Ἐπίσκοπος εἰς αὐτοὺς ὁ μακάριος Καπίτων. Οἱ μὲν οὖν εὐσεβεῖς ἔχαιρον διὰ τοῦτο καὶ εὐφραίνοντο, οἱ δὲ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι ἐλυποῦντο· ὅθεν ἐζήτησαν νὰ ἴδωσι σημεῖον καὶ θαῦμα, ἵνα γνωρίσωσι δι' αὐτοῦ, ὁποία εἶναι ἡ ἀληθὴς πίστις, καὶ συνωμολόγησαν, ὅτι εἶναι ἀληθὴς ἡ πίστις ἐκείνου ὅς τις εἰσελθὼν ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου ἤθελε διαφυλαχθῇ ὅλως ἀβλαβής. Διὰ τοῦτο ὁ ἱερὸς Καπίτων ἐνδεδυμένος ὢν τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ τὸ ὠμοφόριον περιθεὶς, καὶ σημειώσας ἑαυτὸν μὲ τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, εἰσῆλθεν ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ σταθεὶς ἐν αὐτῇ ἀρκετὴν ὥραν, ἐξῆλθεν ἀβλαβὴς καὶ ἄφλεκτος, ἔχων τὸ φαινόλιόν του πλῆρες ἀναμμένων ἀνθράκων. Μὲ τοῦτο λοιπὸν τὸ θαῦμα ἐξέπληξε τοὺς ἀπίστους ὁ Ἅγιος, καὶ ἐβάπτισεν αὐτούς· ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἐν τῇ Χερσῶνι ἐπίστευσαν, τότε καὶ ὁ Θεῖος Καπίτων ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου, ὥστε καὶ οἱ ἑπτὰ οὗτοι Ἱερομάρτυρες ἔλαβον παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ Ἅγιοι Ἐπίσκοποι Τριμυθοῦντος τῆς Κύπρου, Ἀρκάδιος (1) καὶ Νέστωρ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

»Τῆς Τριμυθοῦντος ποιμένες καλοὶ δύω, Ἀρκάδιος.
»Ἐν τῇ καλῇ σκιρτῶσι τῆς Ἐδὲμ πόᾳ. Νέστωρ.

(1) Ἴσως οὗτος εἶναι ἐκεῖνος ὅς τις ἔχει ἐγκώμιον εἰς τὴν Ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ ἁπλοῦ.

»Γῆθεν μεταστὰς πρὸς Θεὸν Παῦλος Λόγον, Παῦλος.
»Τῆς ἁπλότητος πολλαπλᾶ στέφη λάβεν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ Παῦλος, ὁ ὀνομασθεὶς ἁπλοῦς, ἦτο μὲν γεωργὸς καὶ ἄγροικος καθ᾽ ὑπερβολὴν, ἄκακος δὲ καὶ ἄπλαστος κατὰ τὴν γνώμην, εἴπερ τις καὶ ἄλλος· εἶχε δὲ καὶ γυναῖκα κακότροπον καὶ μοιχαλίδα, ἡ ὁποία μοιχευομένη ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἐκρύπτετο ἀπὸ τὸν Ὅσιον. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἔτυχε νὰ ἔλθῃ ὁ Ὅσιος ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐν ἐκτάκτῳ ὥρᾳ, καὶ εὑρὼν τὴν γυναῖκά του μοιχευομένην εἰς τὸν οἶκόν του, γελάσας σεμνῶς, εἶπε πρὸς τὴν μοιχαλίδα· Καλὸν, δέν με μέλει τίποτε μὰ τὸν Ἰησοῦν, ἐγὼ ὅμως ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς οὔτε θέλω νὰ σὲ ἴδω μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Πρὸς δὲ τὸν μοιχὸν εἶπεν· Ἔχε τὴν γυναῖκά μου ταύτην σὺ ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ τὰ παιδία αὐτῆς, καὶ ἐγὼ ὑπάγω νὰ γίνω καλόγηρος. Ὅθεν εὐθὺς ὑπῆγεν εἰς τὸν μέγαν Ἀντώνιον, καὶ κτυπήσαντος αὐτοῦ τὴν θύραν, ἐξῆλθεν ὁ Ἀντώνιος καὶ λέγει αὐτῷ, ποῖος εἶσαι σὺ, ἀδελφὲ, καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ; ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ξένος εἶμαι, καὶ ἦλθον εἰς σὲ ἵνα γίνω Μοναχός. Ὁ Ἀντώνιος εἶπεν, ἑξήκοντα ἐτῶν γέρων δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ Μοναχὸς, οὐδὲ δύναται νὰ ὑπομένῃ τὰς θλίψεις καὶ τὴν στενότητα τῆς ἐρήμου, ἀλλ᾽ ἐὰν θέλῃς, ὕπαγε εἰς Κοινόβιον, ἵνα καὶ τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ πλούσια ἐκεῖ εὕρῃς, καὶ διανύσῃς ἀκόπως μὲ τοὺς κοινοβιάτας Μοναχοὺς τὴν ζωήν σου, διότι οἱ ἀδελφοὶ θέλουν βοηθήσει τὴν ἀδυναμίαν σου· ἐγὼ δὲ κάθημαι μόνος, καὶ ἀνὰ πέντε ἡμέρας τρώγω ἄρτον, καὶ αὐτὸν μετὰ φειδοῦς. Ὁ δὲ Παῦλος δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τοῦ γέροντος, ἀλλ᾽ ἐσπούδαζε νὰ καθήσῃ μετ᾽ αὐτοῦ. Μὴ δυνηθεὶς λοιπὸν ὁ Ἀντώνιος νὰ διώξῃ αὐτὸν, ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἔξω τρεῖς ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ νὰ τὸν ἴδῃ· ὁ δὲ Παῦλος ἔμεινε νῆστις, καὶ δὲν ἔφυγε. Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν, ἔχων χρείαν ὁ Ἀντώνιος, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, καὶ εὑρίσκων ἔξω τὸν Παῦλον, λέγει εἰς αὐτόν· Φύγε, γέρων, ἀπ᾽ ἐδῶ, καὶ μή με ἀναγκάζῃς, διότι δὲν δύνασαι νὰ μείνῃς μετ᾽ ἐμοῦ. Ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάγω εἰς ἄλλο μέρος. Τότε βλέπων αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι δὲν εἶχε μήτε δισάκκιον, μήτε ἄρτον, μήτε ἄλλο τι, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐὰν ἔχῃς ὑπακοὴν, καὶ ἐκτελῇς ἀόκνως καὶ ἀγογγύστως ὅ,τι ἤθελες παραγγελθῇ ὑπ᾽ ἐμοῦ, ἤξευρε ὅτι καὶ ἐδῶ ἠμπορεῖς νὰ σωθῇς, ἐὰν δὲ δὲν πράττῃς ὅ,τι σοι λέγω, τί ματαίως κοπιάζεις, καὶ δὲν ἐπανέρχεσαι ἐκεῖ ὅθεν ἦλθες; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, λέγει· Ὅσα μοι εἴπῃς, ὅλα θέλω τὰ ἐκτελῇ προθύμως. Τότε ὁ Ἀντώνιος τῷ λέγει· Στῆθι καὶ προσεύχου, μέχρις οὗ εἰσέλθω ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ σοὶ φέρω ἐργόχειρον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἀντώνιος ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἔβλεπεν ἔξω ἔκ τινος μικρᾶς θυρίδος, ὁ δὲ Παῦλος ἵστατο ἀκίνητος καὶ προσηύχετο.

Μετὰ μίαν δὲ ἑβδομάδα, ἀφ᾽ οὗ κατεξηράνθη ὁ Παῦλος ὑπὸ τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου, ἐξῆλθεν ὁ Ἀντώνιος ἐκ τοῦ σπηλαίου, καὶ βρέξας θαλλία τῶν φοινίκων, λέγει εἰς τὸν Παῦλον· Λάβε ταῦτα καὶ πλέξον σειρὰν, καθὼς βλέπεις καὶ ἐμὲ πλέκοντα. Ἔπλεξε λοιπὸν ὁ Παῦλος μέχρι τῆς ἐννάτης ὥρας δεκαπέντε ὀργυιὰς μετὰ πολλοῦ κόπου. Τότε τῷ λέγει ὁ Ἀντώνιος, κακῶς ἔπλεξας τὴν σειρὰν, χάλασον λοιπὸν αὐτὴν, καὶ πλέξον πάλιν ἐξ ἀρχῆς· ἦτο δὲ ὁ Παῦλος νῆστις ἑπτὰ ἡμέρας, καὶ ταῦτα ἔπραττεν ὁ Ἀντώνιος, ἵνα στενοχωρηθῇ ὁ Παῦλος καὶ ἀναχωρήσῃ. Ὁ δὲ Παῦλος μὲ μακροθυμίαν ἐνταυτῷ καὶ σπουδὴν ἐχάλασε τὴν σειρὰν, καὶ ἔπλεξε πάλιν αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς ἀγογγύστως καὶ μετὰ μεγάλης προθυμίας· τοῦτο δὲ βλέπων ὁ Ἀντώνιος, ἐξεπλάγη. Ὅθεν συμπονέσας αὐτὸν, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, λέγει τῷ Παύλῳ, θέλεις νὰ φάγωμεν ὀλίγον ἄρτον; ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη· Καθὼς σοι φαίνεται, ποίησον. Οὗτος δὲ ὁ λόγος περισσότερον συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ Ἀντωνίου.

Ἑτοιμάσας λοιπὸν τράπεζαν, ἔθηκεν ἐπ᾽ αὐτῆς τέσσαρα τεμάχια ἄρτου, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐζύγιζε τεσσαράκοντα ὀκτὼ δράμια, καὶ τὸ μὲν ἓν ἐξ αὐτῶν ἔβρεξε διὰ τὸν ἑαυτόν του, τὰ δὲ ἄλλα τρία διὰ τὸν Παῦλον· καὶ οὕτως ἤρχισεν ὁ Ἀντώνιος νὰ εἴπῃ ἕνα ψαλμὸν, ἵνα δοκιμάσῃ δὲ καὶ εἰς αὐτὸ τὸν Παῦλον, ἔψαλε δὶς τὸν αὐτὸν ψαλμὸν, ὁ δὲ Παῦλος προσηύ-

χευτο προθυμότερον τοῦ Ἀντωνίου. Τότε ὁ Ἀντώνιος λέγει πρὸς τὸν Παῦλον, κάθησον μὲν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ μὴ τρώγῃς, βλέπε δὲ μόνον καὶ πρόσεχε εἰς τὰ παρατεθειμένα· ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος μετὰ προθυμίας ἐποίησε τὸ προσταχθέν, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος, ἐγέρθητι ἐκ τῆς τραπέζης καὶ προσεύχου, καὶ ἔπειτα κοιμήθητι. Ὁ δὲ Παῦλος χωρὶς νὰ φάγῃ παντελῶς ἄρτον, ἐποίησε καθὼς προσετάχθη, καὶ ὕπνωσε· κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἀντώνιος ἐξηγέρθη εἰς προσευχήν, ἐξήγειρε δὲ καὶ τὸν Παῦλον, καὶ παρέτεινε τὴν προσευχὴν μέχρι τῆς ἐννάτης ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ὅταν δὲ ἔγινεν ἑσπέρα βαθεῖα καὶ ἐνύκτωσε, παρέθηκεν ὁ Ἀντώνιος τράπεζαν, καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ. Ἀφ' οὗ δὲ προσευχήθησαν, ἐκάθησαν νὰ φάγωσι, καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος ἔφαγε τὸ ἓν τεμάχιον τοῦ ἄρτου καὶ ἄλλο πλέον δὲν ἤγγισεν, ὁ δὲ Παῦλος ἐπειδὴ ἔτρωγεν ἀργότερα, εἶχεν ἀκόμη ἐκ τοῦ ἐδικοῦ του τεμαχίου, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἔφαγεν ὅλον, λέγει αὐτῷ ὁ Ἀντώνιος, φάγε, παππία, καὶ ἄλλο τεμάχιον· ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἐὰν φάγῃς καὶ σὺ, τρώγω καὶ ἐγώ. Ὁ Ἀντώνιος εἶπεν, εἰς ἐμὲ εἶναι ἀρκετὸν τὸ ἓν τεμάχιον διότι εἶμαι Μοναχός· ὁ δὲ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ἐγὼ μέλλω νὰ γίνω Μοναχὸς, ἀρκετὸν εἶναι καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἓν τεμάχιον. Ὅθεν ἐγερθέντες καὶ οἱ δύο, ἔψαλον, καὶ ὀλίγον κοιμηθέντες, πάλιν ἠγέρθησαν καὶ ἔψαλλον, ἕως οὗ ἐξημέρωσεν. Ἔπειτα ἔπεμψε τὸν Παῦλον ὁ Ἅγιος νὰ περιπατῇ εἰς τὴν ἔρημον, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἐπανέλθῃ. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέστρεψεν, ἦλθον ἀδελφοί τινες εἰς τὸν Ἀντώνιον, ὅθεν προσεῖχεν ὁ Παῦλος, τί ἔμελλε νὰ προσταχθῇ παρὰ τοῦ Ἀντωνίου· ὁ δὲ Ἀντώνιος λέγει αὐτῷ, ὑπηρέτησον τοὺς ἀδελφοὺς σιωπηλῶς, καὶ μὴ γευθῇς τίποτε, μέχρις οὗ ἀναχωρήσωσιν. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον τρεῖς ἡμέραι ὁλόκληροι, καὶ ὁ Παῦλος δὲν ἐγεύθη τὴν ἐλαχίστην τροφὴν, ἠρώτων αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ λέγοντες, διατί σιωπᾷς; ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος δὲν ἀπεκρίνετο, λέγει ὁ Ἀντώνιος πρὸς αὐτὸν, λάλησον εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἤρχισε νὰ λαλῇ εἰς αὐτούς.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἔφερεν ἀδελφός τις εἰς τὸν Ἀντώνιον ἐν σταμνίον μέλιτος, ὁ δὲ Ἀντώνιος ἔχυσεν αὐτὸ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα λέγει εἰς τὸν Παῦλον, σύναξον μὲ ὀστρείδιον τὸ μέλι τόσον καλὰ, ὥστε νὰ μὴ χαθῇ οὐδὲ ῥανὶς αὐτοῦ· τούτου δὲ ῥηθέντος, δὲν ἐταράχθη τελείως ὁ Παῦλος, οὐδὲ ἠλλοιώθη. Ἄλλοτε προσέταξεν αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος νὰ ἀντλῇ ὕδωρ ἐκ τοῦ ἐκεῖ φρέατος, καὶ νὰ τὸ χύνῃ ἀνωφελῶς εἰς τὴν γῆν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν (τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς παράλογον)· ἄλλοτε πάλιν παρέλυσε τὸ φόρεμα τοῦ Παύλου, καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ τὸ ῥάπτῃ. Ὅταν δὲ εἶδεν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι ἀγογγύστως καὶ ἀδιστάκτως ἐκτελεῖ ὁ Παῦλος πᾶσαν προσταγήν του, λέγει αὐτῷ· Ἰδὲ, ἀδελφὲ, καὶ ἐὰν ἠμπορῇς νὰ πράττῃς οὕτω καθ' ἑκάστην, μένε μετ' ἐμοῦ, εἰδεμὴ ὕπαγε ἐκεῖ ὅθεν ἦλθες. Ὁ δὲ Παῦλος ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Ἀντώνιον· Ἐὰν ἔχῃς νὰ μὲ προστάξῃς πλείονα τῶν ὅσων μέχρι τοῦδε μὲ προσέταξας, δὲν ἠξεύρω, ἄλλως ὅσα μέχρι τοῦδε μὲ προσέταξας, ὅλα εὐκόλως τὰ ἐκτελῶ. Τόσην δὲ ὑπακοὴν καὶ ταπείνωσιν ἀπέκτησεν ὁ μακάριος οὗτος Παῦλος, ὥστε διὰ τὰς ἀρετάς του ταύτας ἠξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ δύναμιν τοῦ νὰ διώκῃ δαιμόνια. Ὅθεν πληροφορηθεὶς τοῦτο παρὰ Θεοῦ ὁ μέγας Ἀντώνιος, εἶχεν αὐτὸν μεθ' ἑαυτοῦ μέχρι τινὸς χρόνου· ἔπειτα κατεσκεύασε κελλίον ἰδιαίτερον, καὶ ἐκεῖ διέταξε τὸν Παῦλον νὰ κατοικήσῃ ἵνα μὲ τὴν κατ' ἰδίαν ἀναχώρησιν μάθῃ καὶ τὰς πανουργίας καὶ τέχνας τῶν Δαιμόνων, καὶ ἀντιπολεμῇ αὐτούς. Ἀφ' οὗ δὲ διέμεινε κατ' ἰδίαν ἐπὶ ἓν ἔτος, ἔγινε καὶ θαυματουργὸς, ὅθεν ἀξίως τὸν Θεὸν θεραπεύσας ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. (Ὅρα περὶ τοῦ ἁπλοῦ τούτου Παύλου καὶ εἰς τὸ Λαυσαϊκόν.)

Ζ Ὁ Ἅγιος Ἐφραὶμ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

✠ »Ἐφραὶμ ὁ ποιμὴν νῦν σύνεστι Ποιμένι, * Ἐφραίμ.
»Μικρὸς μεγάλῳ ὢ μεγάλης ἀξίας!

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον Ἐφραὶμ Ἀμιδηνὸς, ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ Κόμητος, ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ἰουστίνου τοῦ Θρακὸς ἐν ἔτει φιή. πορευθεὶς δὲ ὅπως ἀνακαινίσῃ τὴν Ἀντιόχειαν, ἡ

όποία εἶχε χρημνισθῇ δεύτερον ὑπὸ τῶν σεισμῶν, προεχειρίσθη κατὰ νεῦσιν Βασιλικὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος ἐν ἔτει φκζ'. καθὼς γράφει ὁ Μελέτιος (τόμ. β'. σελ. 115.) ὥςποτε οὕτω προεχειρίσθη καὶ ὁ Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος, καὶ Νεκτάριος ὁ Κωνσταντινουπόλεως. Ἦτο δὲ ὁ Ἐφραὶμ οὗτος ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν Μονοφυσιτῶν, καὶ ἔγραψε κατ' αὐτῶν ἐντόνως, ὡς λέγει ὁ Φώτιος. Οὗτος ἤκουσεν, ὅτι ἐν τῇ Ἱεραπόλει ἦτο Μοναχός τις στυλίτης, ἀκόλουθος τοῦ μονοφυσίτου Σεβήρου. Θείῳ λοιπὸν ζήλῳ κινούμενος, ὑπῆγε πρὸς ἐκεῖνον, καὶ ἤρχισε νὰ τὸν διδάσκῃ τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Πίστεως, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδόλως πειθόμενος εἰς τοὺς λόγους του, μόνον εἶπεν· Ἄς ἐμβῶμεν ἐν τῇ πυρᾷ ἀμφότεροι, ἐκεῖνος δὲ εἶναι ὀρθόδοξος, καὶ ἔχει τὰ νικητήρια, ὅς τις δὲν βλαφθῇ ὑπὸ τῆς φλογός. Ταῦτα δὲ ἔλεγεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ἵνα φοβηθῇ ὁ Πατριάρχης, ἀλλ' ὁ Ἐφραὶμ, φέρετε, εἶπεν, ἐδῶ ξύλα καὶ πῦρ, καὶ ἐγὼ ἐμβαίνω ἐν αὐτῷ στηρίζων ὅλον τὸ θάῤῥος μου εἰς τὸν παντοδύναμον Θεὸν, κατάβηθι δὲ καὶ σὺ ἐκ τοῦ στύλου· πλὴν ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ καταβῇ. Τότε ὁ Πατριάρχης ἐκδυθεὶς τὸν ἐπενδύτην του καὶ προσευχηθεὶς, ἔῤῥιψεν ἑαυτόν τε καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του ἐν τῇ πυρκαϊᾷ· καὶ, ὢ τοῦ θαύματος! πάραυτα τὰ μὲν ξύλα ἐσβέσθησαν, αὐτὸς δὲ καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του ἔμειναν ἀβλαβῆ καὶ ἄκαυστα. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέπων ὁ στυλίτης, κατέβη ἐκ τοῦ στύλου καὶ ἀνεθεμάτισε τὴν αἵρεσιν τοῦ Σεβήρου, καὶ οὕτως ἡνώθη τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ταῦτα διηγεῖται ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος. Ἐπειδὴ δὲ ἐκρημνίσθη δεύτερον ἡ Ἀντιόχεια ὑπὸ σεισμῶν, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, διὰ τοῦτο πᾶς Χριστιανὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐπιγράψῃ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἴκου του τὰς λέξεις ταύτας «Χριστὸς μεθ' ἡμῶν στήτω»· ὅθεν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης Θεούπολις ὠνομάσθη ἡ Ἀντιόχεια, ὡς ἱστορεῖ ὁ Νικηφόρος βιβλ. ιζ'. τῆς Ἱςορίας του. Πολλοὺς δὲ θρήνους ἐποίησε διὰ τὸν κρημνισμὸν ταύτης ὁ ῥηθεὶς Βασιλεὺς Ἰουστῖνος. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἐφραὶμ καλῶς καὶ θεαρέστως ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη, κατὰ τὸν Μελέτιον, (τόμ. β'. σελ. 115.) ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (Ὅρα σελ. 442. τῆς Δωδεκαβίβλου.)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Η'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφυλάκτου Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

»Καὶ σαρκὸς ἐξόριστος ὡς καὶ πατρίδος, Θεοφύλακτος.
»Θεῖος Θεοφύλακτος, οὗ Θεὸς φύλαξ.
»Ἤλυθεν ὀγδοάτῃ Θεοφύλακτος Θεοῦ ἄγχι.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἀκμάσας ἐν ἔτει ψοθ'. πορευθεὶς δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν, συνεσχετίσθη μετὰ τοῦ Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὅταν ἀκόμη ἦτο Πρωτασηκρῆτις (ἤγουν πρῶτος μεταξὺ τῶν ὑπηρετούντων ταῖς βασιλικαῖς Σάκραις καὶ γράμμασιν, οἱ ὁποῖοι λατινιστὶ ὀνομάζονται ασηκρῆται), καὶ ὑπ' αὐτοῦ καλῶς ἐπαιδεύθη τὰ Θεῖα. Ὅταν δὲ Θείᾳ ψήφῳ ἀνέβη ὁ Ταράσιος εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφ' οὗ παρῃτήθη οἰκειοθελῶς τοῦ θρόνου ὁ πρὸ αὐτοῦ Παῦλος ὁ Κύπριος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἔλαβε τὴν ἀρχιερωσύνην παρὰ τῶν εἰκονομάχων ὠνόμαζε μόνος τὸν ἑαυτόν του ἀνάξιον, τότε Μιχαὴλ ὁ Συνάδων καὶ ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος οὗτος γίνονται Μοναχοὶ, καὶ πέμπονται ὑπὸ τοῦ Θείου Ταρασίου εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸ εὑρισκόμενον ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ὅθεν μίαν φορὰν, ἐν ᾧ τὰ χυνικὰ καύματα ἦσαν εἰς ἐπίτασιν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, καὶ ἐδίψων ὑπερβολικῶς, τότε οἱ μακάριοι διὰ γύμνασιν τῆς δίψης καὶ ἐγκρατείας των ἤνοιξαν τὸν χάλκινον σωλῆνα τῆς βρύσεως, καὶ ἀφῆκαν νὰ χύνηται τὸ ὕδωρ, χωρὶς αὐτοὶ νὰ πίωσι παντελῶς. Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν παρόντες καὶ εἰς τὴν ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν ἑβδόμην Σύνοδον, καὶ ταύτην λόγοις τε καὶ πράξεσι κατηγλάϊσαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνωτέρω δύο Πατέρων ἐμεγαλύνθη καὶ ἤστραψεν ὡς ἀστὴρ φα-

εινότατος, τούτου ἕνεκα ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ταρασίου ἄξιοι ἀρχιερωσύνης· καὶ εὐθὺς ὁ μὲν Μιχαὴλ προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος εἰς τὰ Σύναδα (1) (ἥ τις ἦτο πόλις ἔνδοξος τῆς μεγάλης Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ θαυμαστὰ μάρμαρά της, Ἐπισκόπους εἴκοσιν ἔχουσα, τώρα δὲ εἶναι χρημνισμένη), ὁ δὲ ἱερὸς Θεοφύλακτος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Νικομήδειαν. Ὅσα δὲ διέπραξεν ἐκεῖ κατορθώματα ὁ μακάριος Θεοφύλακτος, αὐτὰ τὰ πράγματα μαρτυροῦσι, διότι Ἐκκλησίας ἔκτισε καὶ νοσοκομεῖα, ἐπροστάτευε τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, ἠλέει μετὰ τοσαύτης ὑπερβολῆς, ὥστε ἐγέμιζε φιάλην μὲ ζεστὸν ὕδωρ, καὶ μὲ αὐτὸ ἔπλυνε καὶ ἐκαθάριζε ἰδίαις χερσὶν ὁ συμπαθέστατος τοὺς τυφλοὺς καὶ χωλοὺς, καὶ τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς, τοὺς ἔχοντας τὰ μέλη των βεβλαμμένα.

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ μέγας Ταράσιος πατριαρχεύσας δεκαεννέα ἔτη, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἀφ' οὗ ἔγινε Πατριάρχης ὁ πάνσοφος Νικηφόρος, τότε ἠκολούθησε μεγάλη ταραχὴ καὶ συμφορὰ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, διότι ἐβασίλευσε Λέων ὁ Ἀρμένιος ἐν ἔτει ωιγ.' ὅς τις ἐλύσσαξε κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Ὅθεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ἔστειλε καὶ ἔφερε τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ ἐλλογίμους Ἀρχιερεῖς, ἤτοι τὸν Κυζίκου Αἰμιλιανὸν, τὸν Σάρδεων Εὐθύμιον, τὸν Θεσσαλονίκης Ἰωσὴφ, τὸν Ἀμορίου Εὐδόξιον, τὸν Συνάδων Μιχαὴλ, καὶ ἄλλους πολλοὺς, σὺν τῷ μακαρίῳ τούτῳ Θεοφυλάκτῳ· παραλαβὼν δὲ ὅλους αὐτοὺς, ὑπῆγεν εἰς τὸν δυσσεβῆ καὶ ἀποστάτην Βασιλέα. Ὅθεν προτείναντες πολλὰς μαρτυρίας ἐκ τῶν Θείων Γραφῶν, αἱ ὁποῖαι ὑποστηρίζουσιν ὅτι πρέπει νὰ προσκυνῶνται αἱ ἅγιαι Εἰκόνες, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταπείσωσι τὸν ἄφρονα, ἀλλ' ἔμεινεν ἀδιόρθωτος. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Ἀρχιερεῖς ἐσιώπησαν, ὁ δὲ μακάριος οὗτος Θεοφύλακτος εἶπε πρὸς τὸν Βασιλέα· Ἠξεύρω, ὅτι καταφρονεῖς τὴν μακροθυμίαν καὶ ὑπομονὴν τοῦ Θεοῦ, γίνωσκε ὅμως, ὅτι θὰ ἐπέλθῃ αἴφνης ἐπὶ σοῦ μέγας ὄλεθρος καὶ ἀφανισμὸς, καὶ ἡ καταστροφή σου θέλει γίνῃ καθὼς ὁ ἀνεμοστρόβιλος, ὥστε νὰ μὴ εὕρῃς τινὰ νὰ σὲ λυτρώσῃ ἐκ τοῦ κινδύνου. Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας ὁ θηριώνυμος Βασιλεὺς, παρωργίσθη σφόδρα, καὶ παρευθὺς προστάσσει νὰ ἐξορισθῶσιν ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς· ὅθεν ὁ μὲν Ἅγιος Νικηφόρος ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Θάσον, ὁ δὲ ἀοίδιμος Μιχαὴλ Συνάδων ἐξωρίσθη εἰς τὴν Εὐδοκιάδα, ἡ ὁποία λέγουσί τινες, ὅτι εἶναι τὸ νῦν λεγόμενον Τοκάτ, πόλις ἐξαίρετος τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐμπόριον ἔχουσα περίφημον, πρὸς τὸν ποταμὸν Σάρον. Ὁμοίως καὶ ἄλλος Ἀρχιερεὺς ἐξωρίσθη εἰς ἄλλο μέρος· ὁ δὲ μακάριος οὗτος Θεοφύλακτος ἐξωρίσθη εἰς Στρόβηλον, τὸ ὁποῖον ἦτο φρούριον παραθαλάσσιον, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν Κυβερραιωτῶν εὑρισκόμενον. Ἐκεῖ λοιπὸν διελθὼν ὁ ἀοίδιμος ἔτη τριάκοντα, καὶ ὑπομείνας γενναίως τὴν κακοπάθειαν τῆς ἐξορίας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἀφ οὗ δὲ ἐφονεύθη Λέων ὁ Ἀρμένιος κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, ψάλλων τὸν εἱρμὸν «Τῷ Παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθῳ», καὶ ἀφ οὗ ἡ Ὀρθοδοξία ἔλαμψεν ἐπὶ Θεοδώρας τῆς εὐσεβεστάτης Βασιλίδος ἐν ἔτει ωμβ.' τότε ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος ἔφερεν ἐκ τῆς ἐξορίας τὸ τίμιον Λείψανον τοῦ μακαρίου τούτου Θεοφυλάκτου, καὶ ἀπέθετο αὐτὸ εἰς τὴν Νικομήδειαν ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι Ναῷ (2).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου Πλουσιάδος τοῦ Ὁμολογητοῦ.

»Σάλπιγξ σιωπᾷ Παῦλος ὁ Πλουσιάδος, Παῦλος.
»Σάλπιγγος ἠχὴν τὴν τελευταίαν μένων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εἰκονομάχων, ὅθεν βλέπων αὐτοὺς νὰ φέρωνται μὲ μεγάλην μανίαν καὶ ὀργὴν κατὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, νὰ ἀνατρέπωσι πᾶσαν ἀκρίβειαν νόμων, νὰ ἀφανίζωσι τὰς μορφὰς τῶν ἁγίων Εἰκόνων, καὶ ἑπομένως νὰ ἀνατρέπωσι τὴν εὐπρέπειαν καὶ στολισμὸν τῶν ἱερῶν Ναῶν, ταῦτα, λέγω, βλέπων ὁ ἀοίδιμος κα-

(1) Τὰ Σύναδα γράφονται διὰ δύο ν. καὶ ὠνομάζοντο πρότερον Συνναία, διότι κατῳκήθησαν ἀπὸ μίαν σύναξιν λαῶν, τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν εὑρισκομένων Μακεδόνων, κατὰ τὸν Γεωγράφον Μελέτιον.

(2) Ὁ ἑλληνικὸς Βίος τούτου σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἄλλοις μὲν, ἄλλαι βίων αἱρέσεις».

τετόξευσεν αὐτοὺς διὰ τῶν λόγων, ὡς διὰ βελῶν· ὅθεν ὑπέμεινε παρ' αὐτῶν ἐξορίας, διωγμοὺς καὶ ἄλλας πολλὰς σκληραγωγίας διὰ τὴν τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἁγίας Εἰκόνος. Ἀνδρείως λοιπὸν καὶ γενναίως ἀγωνισάμενος ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, παρέθετο τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἑρμῆς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

»Ἑρμῇ θανόντι τῷ μαθητῇ Κυρίου, — Ἑρμῆς.
»Ἑρμῶον ἔμπνουν ἐκ λόγων διαγλύφω.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Δίων μαχαίρᾳ τελειοῦται.

»Κἂν δεξιὰ σφάττῃ σε δεινὴ τοῦ πλάνου, — Δίων.
»Ἡ δεξιὰ στέφει σε τοῦ Πλάστου, Δίων.

Ὁ Ὅσιος Δομέτιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ὁ Δομέτιος τῆς τελευτῆς τὸ χρέος — Δομέτιος.
»Δι' ἐκβιβαστῶν ἐξέτισεν Ἀγγέλων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Θ΄. Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει μαρτυρησάντων.

»Πληροῦμεν ὑστέρημα σοῦ, Σῶτερ, πάθους, — Τεσσαράκοντα Μάρτυρες.
»Τεσσαράκοντα συντριβέντες τὰ σκέλη.
»Ἀμφ' ἐνάτῃ ἐάγη σκέλη ἀνδρῶν τεσσαράκοντα.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τεσσαράκοντα Μάρτυρες δὲν εἶχον μὲν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πατρίδα, ἦσαν ὅμως ὅλοι στρατιῶται ὑπὸ τὸν αὐτὸν στρατηγόν, κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου Βασιλέως ἐν ἔτει τκ΄. Συλληφθέντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν καὶ ἐξετασθέντες, πρῶτον μὲν δένονται μὲ ἀλυσίδας καὶ δεσμὰ καὶ ῥίπτονται ἐν τῇ φυλακῇ, εἶτα λιθοβολοῦνται εἰς τὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὰ στόματα· οἱ δὲ λίθοι ῥιπτόμενοι, δὲν ἐκτύπων τοὺς Μάρτυρας, ἀλλὰ στρεφόμενοι ἐκτύπων ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔρριπτον. Κατά τινα δὲ χρόνον καθ' ὃν ἔγινε ψῦχος καὶ πάγος πολύ, καὶ μάλιστα ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Σεβαστείας, ἥ τις εἶναι ἰδίως φύσει παγετώδης, τότε κατεδικάσθησαν οἱ μακάριοι οὗτοι Μάρτυρες νὰ ῥιφθῶσι γυμνοὶ ἐν τῇ λίμνῃ τῆς πόλεως· ἐπειδὴ δὲ εἷς τῶν τεσσαράκοντα μικροψυχήσας, ὑπῆγεν εἰς τὸ λουτρόν, τὸ ὁποῖον ἦτον ἐκεῖ πλησίον ἀναμμένον, καὶ ἅμα τὸν προσέβαλεν ἡ θέρμη τοῦ λουτροῦ διελύθη, διὰ τοῦτο ὁ παραφυλάττων ἔξω φύλαξ, βλέπων τοῦτο, εἰσέβη οἰκειοθελῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ ἀντὶ ἐκείνου τοῦ λειποτάκτου κατέταξεν ἑαυτὸν μετὰ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Παρεκινήθη δὲ εἰς τοῦτο ἐξ αἰτίας τοιαύτης· πρὶν ἢ ὑπάγῃ εἰς τὸ λουτρὸν ὁ ὀλιγόψυχος ἐκεῖνος, εἶδεν οὗτος οὐράνιον φῶς, ὅπερ περιεκύκλονε τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, καὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἶδε κεκοσμημένας μὲ λαμπροὺς στεφάνους· μόνον δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔμεινεν ἀστεφάνωτος (2).

(1) Τούτου τοῦ Ἀποστόλου Ἑρμοῦ μέμνηται ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ, οὕτω γὰρ περὶ τούτου γράφει· «Ἀσπάσασθε Ἑρμῆν» (Ῥωμ. ιϛ΄. 14.) Οὗτος ἑορτάζεται καὶ κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου μετὰ Πατρόβα, Λίνου, Γαΐου καὶ Φιλολόγου τῶν Ἀποστόλων.

(2) Ὅρα καὶ τὸν μέγαν Βασίλειον ἐν τῷ εἰς τοὺς τεσσαράκοντα τούτους Μάρτυρας ἐγκωμίῳ λέγοντα, ὅτι πρὸ τοῦ νὰ ἐξέλθῃ ὁ ὀλιγόψυχος ἐκεῖνος ἐκ τῆς λίμνης, εἶδεν ὁ φύλαξ τὰ ἀνωτέρω, οὕτω γάρ φησιν· «Ὡς δέ, οἱ μὲν ἠγωνίζοντο, ὁ δὲ ἐπετήρει τὸ ἐκβησόμενον, εἶδε θέαμα ξένον, δυνάμεις τινὰς ἐξ Οὐ»ρανοῦ κατιούσας, καὶ οἷον παρὰ Βασιλέως δωρεὰς »μεγάλας διανεμούσας τοῖς στρατιώταις, αἳ τοῖς μὲν »ἄλλοις πᾶσι διῄρουν τὰ δῶρα, ἕνα δὲ μόνον ἀφῆκαν »ἀγέραστον, ἀνάξιον κρίνασαι τῶν οὐρανίων τιμῶν·

Ὅταν δὲ ἔγινεν ἡμέρα, ἐπειδὴ οἱ Ἅγιοι ἦσαν μὲν λειποθυμισμένοι, ἀλλ᾽ εἰσέτι ἔζων, διὰ τοῦτο συνετρίβησαν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ οὕτω παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Πολὺ δὲ ἦτον ἐπιθυμητὸς εἰς τοὺς τότε Χριστιανοὺς ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατος, καὶ δῆλον ἐκ τούτου. Εἷς τῶν τεσσαράκοντα Μαρτύρων, νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, Μελίτων δὲ ὀνόματι, δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ· ὅθεν ὁ Τύραννος διέταξε νὰ μὴ θλάσωσι τὰ σκέλη του, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἀπείρακτον, νομίζων ὅτι ἐπειδὴ ἦτο νέος καὶ δυνατὸς εἰς τὸ σῶμα, θὰ ζήσῃ, ἴσως δὲ καὶ θὰ μεταστραφῇ ἐκ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Βλέπουσα δὲ αὐτὸν ἡ μήτηρ του ἀκόμη ζωντανὸν, καὶ φοβουμένη μήπως διὰ τὸ νεαρὸν καὶ φιλόζωον δειλιάσῃ, καὶ εὑρεθῇ ἀνάξιος τῆς τιμῆς καὶ τάξεως τῶν συστρατιωτῶν του, διὰ τοῦτο παρίστατο εἰς τὸν υἱόν της, καὶ ἐκτείνουσα τὰς χεῖράς της πρὸς αὐτὸν, διὰ σχημάτων, διὰ τοῦ βλέμματος καὶ διὰ παντὸς τρόπου προσεπάθει νὰ ἐμπνεύσῃ θάῤῥος καὶ ἀνδρίαν ἐν τῇ καρδίᾳ του, «τέκνον ἐμοὶ γλυκύτατον, λέγουσα, τέκνον ἤδη τοῦ οὐρανίου Πατρὸς, ὀλίγον ἀκόμη ὑπόμεινον, ἵνα γίνῃς τέλειος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, μὴ φοβηθῇς δὲ τὰς βασάνους διότι ἰδοὺ ἀοράτως παρίσταται ὁ Χριστὸς βοηθός· ἀκόμη ὀλίγον, τέκνον μου, καὶ πλέον δὲν θέλεις δοκιμάσει οὐδεμίαν λύπην, οὔτε πόνον. Ὅλας ὑπεσκέλισας τὰς βασάνους, ὅλα τὰ δεινὰ ἐνίκησας μὲ τὴν ἀνδρίαν σου· χαρὰ θέλει σε δεχθῇ μετὰ ταῦτα, ἡδονὴ, ἄνεσις, εὐφροσύνη, ἄλλα ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα θέλεις ἀπολαύσει, συμβασιλεύων τῷ Χριστῷ, καὶ πρεσβευτὴς γενόμενος εἰς αὐτὸν δι᾽ ἐμὲ τὴν μητέρα σου.»

Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν ἡ φιλόθεος μήτηρ, ὅτι οἱ στρατιῶται ἔθηκαν τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν, τὸν δὲ υἱόν της ἀφῆκαν, ἐπ᾽ ἐλπίδι ἴσως ζωῆς, τούτου ἕνεκα ἡ καλὴ καὶ ἀνδρεία μήτηρ, νομίσασα ὅτι ἡ ζωὴ αὕτη τοῦ υἱοῦ της εἶναι μᾶλλον θάνατος, κατεφρόνησε μὲν τὴν ἀσθένειαν τῆς γυναικὸς, ἐλησμόνησε δὲ καὶ τὰ σπλάγχνα τὰ μητρικὰ, καὶ φορτωθεῖσα τὸν υἱόν της ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἐπορεύετο κατόπιν τῶν ἁμαξῶν μεγαλοψύχως, πληροφορηθεῖσα ἡ μακαρία, ὅτι τότε θέλει ἴδῃ ζῶντα τὸν υἱόν της, ὅταν ἴδῃ αὐτὸν διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθαμμένον. Ὅταν δὲ εἶδεν ὅτι παρέδωκε τὴν ψυχήν του, φερόμενος ἐπὶ τῶν ὤμων της, τότε ἀπαλλαχθεῖσα πάσης φροντίδος, ἐχόρευε καὶ ἐσκίρτα διὰ τὸ τοιοῦτον χαροποιὸν τέλος τοῦ υἱοῦ της· διὸ φέρουσα τὸ λείψανόν του μέχρι τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἦσαν τὰ ἄλλα λείψανα τῶν Ἁγίων, ἐκεῖ ἀπέθεσε τὸ φίλτατον τέκνον της, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων συστρατιωτῶν τοῦτο συγκατέταξεν, ἵνα μηδὲ τὸ σῶμά του χωρισθῇ ἀπὸ τῶν σωμάτων τῶν Ἁγίων, μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων ἐσπούδαζε νὰ συναριθμήσῃ καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ της.

Ἀνάψαντες δὲ οἱ στρατιῶται μεγάλην πυρκαϊὰν, κατέκαυσαν τὰ σώματα τῶν Ἁγίων, ἔπειτα εἴτι ἀπέμεινεν, τὸ ἔῤῥιψαν ἐν τῷ ποταμῷ, φθονοῦντες μὴ λάβωσιν αὐτὰ οἱ Χριστιανοί· ἀλλ᾽ ὅμως, κατὰ Θείαν οἰκονομίαν, συνήχθησαν τὰ ἅγια Λείψανα εἴς τινα κρημνὸν τοῦ ποταμοῦ, καὶ λαβόντες αὐτὰ τινὲς Χριστιανοί, τὰ ἐχάρισαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ὡς πλοῦτον ἀσύλητον. Τελεῖται δὲ τῶν Τεσσαράκοντα τούτων ἡ Σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἁγιώτατον καὶ μαρτυρικώτατον αὐτῶν Ναὸν, τὸν εὑρισκόμενον πλησίον εἰς τὸ Χάλκινον τετράπυλον. (Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν εἰς τὸν νέον Θησαυρόν.) (1)

»ὃς εὐθὺς πρὸς τοὺς πόνους ἀπαγορεύσας, πρὸς τοὺς »ἐναντίους ἀπηυτομόλησε.» Σημείωσαι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐγκωμίου τούτου τοῦ πρὸς τοὺς Τεσσαράκοντα τοῦ μεγάλου Βασιλείου, αὐτολεξεὶ εἶναι ἠρανισμένα καὶ τὰ τρία σχεδὸν τροπάρια τοῦ ἑσπερινοῦ τῶν Ἁγίων, ἤγουν τὸ «Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως» καὶ τὰ λοιπά. Καὶ τοῦτο δὲ σημείωσαι ὅτι ἐν τῷ δοξαστικῷ τῶν ἀποστίχων, τῷ περιέχοντι τὰ ὀνόματα τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, ἀριθμοῦνται ὀνόματα τριακονταεννέα, καὶ οὐχὶ τεσσαράκοντα, λείπει δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δεσμοφύλακος, ὅστις ἀντὶ τοῦ λειποτακτήσαντος εἰσῆλθεν ἐν τῇ λίμνῃ καὶ ἤθλησεν· ὠνομάζετο δὲ Ἀγλάϊος, ὡς ἐν τῷ κατὰ πλάτος Βίῳ τῶν Ἁγίων ἀναφέρεται. Ὅθεν πρέπει καὶ αὐτὸ νὰ προστίθηται ἐκεῖ ἀπαραιτήτως, ἵνα μὴ κολοβὸς εἴη ὁ ἀριθμὸς τῶν Τεσσαράκοντα.

(1) Σημείωσαι, ὅτι ἐγκώμιον ἔχει εἰς τοὺς Τεσσαράκοντα καὶ ὁ Νύσσης Γρηγόριος, καὶ ὁ Ἀστέριος Ἐπίσκοπος Ἀμασείας, καὶ εἶναι ἑλληνικὰ, τὸ δὲ ἐγκώμιον τοῦ μεγάλου Βασιλείου μετεφράσθη μὲν παρ᾽ ἄλλου εἰς τὸ ἁπλοῦν, διωρθώθη δὲ παρ᾽ ἐμοῦ· εὑρίσκονται δὲ πάντα ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ βασιλικῇ Μο-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐρπασιανοῦ (1).

* »Οὐρπασιανὸς ῥίπτει μὲν τὴν χλαμύδα, Οὐρπασιανός.
»Καταισχύνει δὲ ἀσεβῶν Βασιλείαν.

Όταν ὁ ἀσεβέστατος Μαξιμιανὸς ἔλαβε τὴν Βασιλείαν ἐν ἔτει σοή. κατετυράννει ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Νικομηδείας, διάπυρος ὑπερασπιστὴς τῶν εἰδώλων γενόμενος. Τούτου λοιπὸν ἥναψαν τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὡς μεγάλην τινὰ πυρκαϊὰν, οἱ ὁμόφρονες καὶ συντράπεζοί του Ἕλληνες· ὅθεν συναθροίσας ποτὲ ὅλους ὁμοῦ τοὺς συγκλητικοὺς καὶ ἄρχοντας τῆς Βασιλείας του, ἐφώναξεν εἰς αὐτοὺς, ὅς τις ἐξ ὑμῶν περιέπεσεν εἰς τὴν κακίστην θρησκείαν τῶν Χριστιανῶν, καὶ δὲν θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τοὺς εὐμενεῖς ἡμῶν θεοὺς, καὶ νὰ τοὺς ἐξιλεώσῃ διὰ τῆς μετανοίας, οὗτος ἂς ἐκβάλῃ τὴν ἀξιωματικὴν ζώνην ἣν φέρει, καὶ ἂς φύγῃ ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ παλατίου καὶ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως, ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη θεοὺς μεγάλους λατρεύει ἀπὸ τῶν προγόνων της, καὶ ὄχι Θεὸν ἕνα ἐσταυρωμένον.

Τότε λοιπὸν τότε, φόβος καὶ τρόμος κατέλαβεν ὅλους τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ τότε ἔβλεπέ τις ἀληθῶς, πῶς ἐγυμνάζετο καὶ ἐδοκιμάζετο, ὡς ὁ χρυσὸς εἰς τὸ πῦρ, ἡ εἰς τὸν Χριστὸν πίστις καὶ εὐσέβεια· διότι ἄλλοι μὲν τῶν Χριστιανῶν ἔφευγον καὶ ἐκρύπτοντο, ἄλλοι δὲ παρεδίδοντο εἰς τὰς βασάνους, καὶ ὅσοι εἶχον ἀγάπην καθαρὰν καὶ γνησίαν εἰς τὸν Θεὸν, αὐτοὶ καταφρονοῦντες τὰ ἴδια αὐτῶν σώματα, καὶ τὸν Τύραννον ἐμπαίζοντες, ἔῤῥιπτον τὰς ζώνας κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἔφευγον. Τότε λοιπὸν καὶ ὁ μεγαλόφρων οὗτος καὶ ἀδαμάντινος κατὰ τὴν ψυχὴν Οὐρπασιανὸς, παρασταθεὶς ἐνώπιον του Βασιλέως καὶ ὅλης τῆς Συγκλήτου, ἀπέῤῥιψε τὴν ἐδικήν του χλαμύδα καὶ ζώνην, εἰπών· Ἐπειδὴ, Βασιλεῦ, ἐγὼ σήμερον στρατεύομαι τῷ ἐπουρανίῳ καὶ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ, λάβε τὴν ζώνην καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν, διότι προσωρινὴ εἶναι αὕτη, καὶ οὐδόλως χρησιμεύει.

Ταῦτα αἰφνιδίως εἰπόντος τοῦ Οὐρπασιανοῦ, ἀκούσας ὁ Μαξιμιανὸς, ἠλλοιώθη κατὰ τὸν νοῦν, καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἄφωνος. Ἔπειτα τρίψας τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ὑποβλέπων τὸν Μάρτυρα, ἐφώναξεν ἀγρίως ὡς ἀνήμερον θηρίον, καὶ εἶπε πρὸς τοὺς παρεστῶτας· Κρεμάσατε τοῦτον τὸν ἀλιτήριον, καὶ τὰς σάρκας αὐτοῦ καταξεσχίσατε μὲ τὰ βούνευρα. Τούτου δὲ γενομένου παρευθὺς, κατεξεσχίζετο ἐπὶ πολλὰς ὥρας μὲ τὰ βούνευρα ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος ἀγωνιστὴς, ὁ ὁποῖος τοὺς ὀφθαλμούς του ἔχων προσηλωμένους εἰς τὸν Οὐρανὸν, προσηύχετο, χωρὶς νὰ λυπῆται παντάπασιν· ὕστερον δὲ κατεβίβασαν τὸν Ἅγιον ἐκ τοῦ μηχανικοῦ μαγγάνου. Τότε λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας ὁ Τύραννος, ῥίψατε τοῦτον ἐντὸς σκοτεινῆς φυλακῆς, καὶ ἐκεῖ αὐτὸν καταξηράνατε, ἕως οὗ σκεφθῶ μὲ ποῖον θάνατον νὰ τὸν ἐξολοθρεύσω· ὁ δὲ Μάρτυς ἐν τῇ φυλακῇ εὑρισκόμενος, ἔχαιρε καὶ εὐφραίνετο, καὶ τὰς προσευχάς του τῷ Κυρίῳ ἀπεδιδεν.

Ὁ δὲ ἀσεβὴς Βασιλεὺς κατεσκεύασεν ἓν ὄργανον τιμωρητικὸν, τοῦτο δὲ ἦτο κλωβίον σιδηροῦν, καὶ ἐξαγαγὼν τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς φυλακῆς, διέταξε νὰ τὸν βάλωσιν ἐν τῷ κλωβίῳ, καὶ νὰ κρεμάσωσιν αὐτὸ ὑψηλά· τούτου λοιπὸν γενομένου, ἐκρέματο ὁ Ἅγιος ἐκ τῶν δύο χειρῶν, καὶ ἐφόρει τὸ σιδηροῦν κλωβίον εἰς ὅλον τὸ σῶμά του. Εἶτα προσέταξεν ὁ Τύραννος νὰ

νῇ τοῦ Ξηροποτάμου. Καὶ τοῦτο δὲ σημειῶσαι, ὅτι ἔν τινι χειρογράφῳ βιβλίῳ τοῦ Τυπικαρείου τῆς τῶν Ἰβήρων Μονῆς, εὑρίσκεται εἰς Κανὼν παρακλητικὸς πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα. Ἐν δὲ τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων σώζεται καὶ τὸ ἑλληνικὸν τῶν τεσσαράκοντα Μαρτύριον, οὗ ἡ ἀρχή· «Εἶ»χε μὲν τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα Λικίνιος». Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ εὑρίσκεται ἔτι διήγησις περὶ αὐτῶν καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἧς ἡ ἀρχή· «Κατὰ τοὺς »καιροὺς Λικινίου τοῦ Βασιλέως ἦν διωγμὸς μέγας »τῶν Χριστιανῶν». Ἔχει δὲ καὶ ἐγκώμιον εἰς αὐτοὺς ὁ Ἅγιος Ἐφραὶμ, οὗ ἡ ἀρχή· «Εἰκόνα μαρτυρικὴν δια»γράψαι βούλομαι» (τομ. β΄. τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκδόσεως.)

(1) Τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Οὐρπασιανοῦ γράφεται ἀτάκτως ἐν τοῖς Μηναίοις κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ παρόντος· ὅθεν ἐγράφη ἐδῶ εὐτάκτως, ὅπου καὶ ἡ μνήμη του ἑορτάζεται.

ἀνάψωσι λαμπάδας, καὶ μὲ αὐτὰς νὰ κατακαίωσι τὸν Ἅγιον ἀσπλάγχνως· τόσον δὲ κατεκάη ὑπὸ τῶν λαμπάδων ὁ ἀθλητής, ὥστε αἱ σάρκες του ἀνέλυσαν καὶ ἔτρεχον εἰς τὴν γῆν, ὡσεὶ ἦτο κηρίον, καὶ ἐζυμώθησαν μὲ τὸ χῶμα τῆς γῆς, ὡς λεπτὸς κονιορτός. Οὕτως ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς προσευχόμενος καὶ ἀναλυόμενος, ἐγέμισε τὸν ἀέρα ἐκ μυρεψικῆς εὐωδίας, καὶ ἀνέβη ὡς ἀστὴρ φαεινὸς πρὸς τὸν Κύριον, ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τὸν στέφανον, καθὼς Χριστιανοί τινες ἠξιώθησαν νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἀναβαίνοντα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μὲ τοιαύτην λαμπρότητα. Ὁ δὲ ἀσεβὴς καὶ ἄθλιος Μαξιμιανός, μένων ἀκόμη ἐν τῇ μανίᾳ του, προσέταξε νὰ συναχθῇ ἐπιμελῶς ἡ γῆ ἐκείνη, ἐν ᾗ ἔπεσον αἱ σάρκες τοῦ Ἁγίου, ὁμοίως καὶ τὰ κόκκαλά του, καὶ ταῦτα νὰ σκορπισθῶσιν ἐν τῇ θαλάσσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Ἅγιος Καισάριος ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ὁ Γρηγορίου, πρὸς νεκρὸν Καισαρίου, — Καισάριος.
»Γλώττης χαλινοῖ τῆς ἐμῆς λόγους λόγος (1).

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες πάππος καὶ μάμμη, πατὴρ καὶ μήτηρ, καὶ δύο τέκνα ξίφει τελειοῦνται.

»Διὰ ξίφους ἤθλησε συγγενὲς γένος, — Παπποματροτεκνία.
»Ἡ παππόμαμμος πατρομητροτεκνία.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ι΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κοδράτου τοῦ ἐν Κορίνθῳ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ἀνέκτου, Παύλου, Διονυσίου, Κυπριανοῦ καὶ Κρήσκεντος.

Εἰς τὸν Κοδράτον.

»Τῶν δυσσεβῶν τὴν πίστιν ὕβρεσι πλύνας, — Κοδράτος.
»Τμηθεὶς, Κοδράτε, σῶν ἀφ᾽ αἱμάτων πλύνῃ.

Εἰς τὸν Ἄνεκτον, Παῦλον καὶ Διονύσιον. — Ἄνεκτος.

»Γνωστοῖς Ἄνεκτον σὺν δυσὶ κτείνει ξίφος, — Παῦλος.
»Οἷς οὐκ ἀνεκτὸν μὴ θανεῖν Θεοῦ χάριν. — Διονύσιος.

Εἰς τὸν Κρήσκεντα καὶ Κυπριανόν.

»Ὁρῶν καταθνήσκοντα Κρήσκεντα ξίφει, — Κρήσκης.
»Σπεύδει σὺν αὐτῷ Κυπριανὸς τεθνάναι. — Κυπριανός.
»Ἄμφηκες δεκάτῃ Κοδράτον ξίφος ἐγκατέπεφνεν.

Πάντες οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βασιλέων Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ, καὶ Ἰάσωνος Ἡγεμόνος Ἑλλάδος ἐν ἔτει σνβ΄. Ὁ δὲ Ἅγιος Κοδράτος ἐπειδὴ ἔμεινε πολὺ νήπιον, μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του, ἐτρέφετο διὰ θαύματος, διότι πέριξ αὐτοῦ ἐφαίνετο νεφέλη δίδουσα εἰς αὐτὸν φαγητόν· ὅταν δὲ ἔγινε νέος εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, τότε συνεσχετίσθησαν μετ᾽ αὐτοῦ οἱ ἄνω εἰρημένοι Ἅγιοι, μετὰ τῶν ὁποίων συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐδάρη δυνατὰ ὁμοῦ μὲ αὐτούς, καὶ οὕτως ἀποκεφαλίσθησαν ἅπαντες, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀναστασίας τῆς Πατρικίας.

✻ »Ἡ Πατρικία πάντα λιποῦσα τάδε, — Ἀναστασία.
»Πάντων κατέστη κυρία ἐν τῷ Πόλῳ.

(1) Σημείωσαι ὅτι ὄχι μόνον ὁ Θεολόγος Γρηγόριος λόγον ἐπιτάφιον ἔπλεξεν εἰς τὸν Καισαρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Καισάριος ἐρωταποκρίσεις τινὰς συνέγραψεν, ἐξ ὧν τινὲς φέρονται τετυπωμέναι ἐν τῷ τέλει τῆς βίβλου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, τῆς καλουμένης Ὁδηγοῦ. Αἱ δὲ ἄλλαι ἐτυπώθησαν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει φλ.' ἤκμασε γυνή τις ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐλαβὴς καὶ φοβουμένη τὸν Θεὸν, Ἀναστασία ὀνόματι, καταγομένη ἐκ πλουσίων καὶ εὐγενῶν γονέων. Αὕτη δὲ ἦτο πρώτη Πατρικία τοῦ Βασιλέως, ἡ ὁποία ἔχουσα τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἐφύλαττε τὰς ἐντολάς του· εἶχε δὲ φυσικὴν ἀνδρίαν καὶ πολλὴν πρᾳότητα, ὥστε ὅλοι οἱ φιλόθεοι Χριστιανοὶ ἔχαιρον διὰ τὰς ἀρετάς της, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Βασιλεὺς Ἰουστινιανός. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τῶν ζιζανίων σπορεὺς διάβολος συνειθίζει νὰ φθονῇ πάντοτε καὶ νὰ κατηγορῇ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ ¡δὲν ἀφίνει νὰ ἔχωσιν ἀνάπαυσιν καὶ εἰρήνην οἱ τὴν ἀρετὴν μεταχειριζόμενοι, διὰ τοῦτο καὶ ἡ μακαρία αὕτη Πατρικία ἐφθονήθη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης, διὰ τὰς ἀρετάς της. Ὅθεν πληροφορηθεῖσα περὶ τοῦ φθόνου ὃν ἔτρεφεν ἡ Βασίλισσα ἐναντίον της, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ ὄντως φρονίμη κατὰ Θεόν· Ἀναστασία, ἐπειδὴ καὶ τώρα εὗρες εὔλογον καὶ ἀληθῆ ἀφορμὴν, σώζουσα σῶζε τὴν ψυχήν σου, καὶ οὕτω τὴν μὲν Βασίλισσαν θέλεις ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸν ἄλογον φθόνον, εἰς δὲ τὸν ἑαυτόν σου θέλεις προξενήσει τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐσυλλογίσθη ταῦτα ἡ μακαρία, ἐναύλωσε πλοῖον, καὶ λαβοῦσα μέρος τι τοῦ πλούτου καὶ τῶν κτημάτων της, τὰ δὲ λοιπὰ ἀφήσασα, μετέβη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ λοιπὸν κτίσασα Μοναστήριον ἐν τόπῳ ὀνομαζομένῳ Πέμπτῳ, ἡσύχαζεν ἐκεῖ, ὑφαίνουσα ἱερὰ πανία, καὶ σπουδάζουσα, πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Θεόν· ἐν τῷ τόπῳ δὲ ἐκείνῳ ἕως τοῦ νῦν εὑρίσκεται τὸ Μοναστήριον αὐτῆς, ἐπονομαζόμενον τῆς Πατρικίας. Μετὰ παρέλευσιν δέ τινων ἐτῶν, ἀπέθανεν ἡ Βασίλισσα, καὶ τότε ἐνεθυμήθη ὁ Βασιλεὺς τὴν καλὴν Πατρικίαν· ὅθεν ἔστειλε πανταχοῦ ἀνθρώπους πρὸς ἀκριβῆ ἀναζήτησιν αὐτῆς. Μαθοῦσα δὲ τοῦτο ἡ ἀληθῶς ἀμνὰς τοῦ Θεοῦ, ἀφῆκε τὸ Μοναστήριόν της καὶ διὰ νυκτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Σκῆτιν πρὸς τὸν Ἀββᾶν Δανιὴλ, καὶ ἐξωμολογήθη εἰς αὐτὸν πάντα τὰ περὶ αὐτῆς. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐνδύσας αὐτὴν ἀνδρικὰ φορέματα, μετωνόμασεν Ἀναστάσιον, καὶ εἶτα ἐμβάσας αὐτὴν ἐντὸς σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἦτο μακρὰν τῆς Σκήτεως, τὴν ἔκλεισεν ἐκεῖ, δοὺς κανόνα καὶ ἐντολὴν εἰς αὐτὴν, μήτε αὐτὴ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ σπηλαίου, μήτε εἰς ἄλλον τινὰ νὰ ἐπιτρέψῃ κατ' οὐδένα λόγον τὴν εἴσοδον· διώρισε δὲ καὶ ἕνα ἀδελφὸν νὰ κομίζῃ εἰς αὐτὴν ἓν σταμνίον ὕδατος, τὸ ὁποῖον νὰ ἀποθέτῃ ἔξω τοῦ σπηλαίου, καὶ λαμβάνων εὐχὴν νὰ ἀναχωρῇ.

Ἔμεινε λοιπὸν ἐκεῖ κεκλεισμένη ἡ ὄντως ἀδαμαντίνη καὶ ἀνδρεία ψυχὴ, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ, εἰκοσιοκτὼ ὁλόκληρα ἔτη φυλάττουσα ἀκριβῶς τὸν κανόνα τοῦ γέροντος. Ὅθεν ποῖος νοῦς δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ἢ ποία γλῶσσα δύναται νὰ διηγηθῇ τὰς ἀρετὰς, ὅσας κατώρθωσεν ἡ ἀοίδιμος, ἐν τῷ διαστήματι ἐκείνῳ τῶν εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν; ἢ ποία χεὶρ δύναται νὰ περιγράψῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα καθ' ἑκάστην προσέφερεν ἡ τρισολβία ὡς θυσίαν εἰς τὸν Κύριον; ἢ τοὺς ἀναστεναγμοὺς ἐκείνης καὶ ὀδυρμοὺς, τὰς ἀγρυπνίας καὶ ψαλμῳδίας, τὰς προσευχὰς καὶ ἀναγνώσεις, τὸ στάσιμον καὶ τὰς γονυκλισίας, τὰς χαμευνίας καὶ τὰς νηστείας; καὶ πρὸ πάντων, τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τοὺς πολέμους τῶν Δαιμόνων καὶ τὰς ἐπαναστάσεις, ἃς ἐκεῖ ἐδοκίμασεν ἡ μακαρία; ἢ τὰς πονηρὰς φαντασίας τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια; τὸ δὲ νὰ ἦναι ἔγκλειστος καὶ ὅλως περιωρισμένη καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῶν εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, γυνὴ Συγκλητικὴ, ἥτις ἦτον ἀνατεθραμμένη ἐν τοῖς Ἀνακτόροις καὶ συνειθισμένη νὰ συναναστρέφηται πάντοτε μὲ πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τοῦτο ἀληθῶς, τοῦτο ἐκπλήττει πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν. Μὲ τούτους λοιπὸν καὶ τοὺς τοιούτους ἀγῶνας ἀγωνισαμένη, ἔγινε σκεῦος καὶ κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, προγνωρίσασα δὲ τὸν θάνατον καὶ τὴν πρὸς Κύριον αὐτῆς ἐκδημίαν, ἔγραψεν ἐπὶ κεράμου πρὸς τὸν γέροντα Δανιὴλ ταῦτα· «Συμπαραλαβὼν τὸν ἀδελφὸν, ὅς τις μοὶ ἔφερε τὸ ὕδωρ, καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ὅσα εἶναι ἐπιτήδεια πρὸς κατασκευὴν τάφου, ἐλθὲ ταχέως ἵνα ἐνταφιάσῃς τὸ τέκνον σου, Ἀναστάσιον τὸν εὐνοῦχον.» Ταῦτα γράψασα, ἔθηκεν ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου. Ὁ δὲ Ὅσιος Δανιὴλ ἀπεκαλύφθη ταῦτα ὑπὸ Θεοῦ διὰ νυκτερινῆς ὀπτασίας, καὶ λέγει πρὸς τὸν μαθητήν του· Σπεῦσον, ἀδελφὲ, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου κατοικεῖ ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν Ἀναστάσιος ὁ εὐνοῦχος, καὶ ἐρευνῶν ἔξω τοῦ σπηλαίου του,

θά εὕρῃς κέραμον γεγραμμένον, τὸν ὁποῖον λάβε καὶ ἐπίςρεψον κατεσπευσμένως πρὸς ἡμᾶς. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἀδελφὸς ἔφερε τὸ κεραμίδιον, ἀνέγνωσε τὰ γράμματα ὁ γέρων καὶ ἐδάκρυσεν· εἶτα συμπαραλαβὼν τὸν ἀδελφὸν καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐργαλεῖα ἔδραμεν ἐκεῖ, καὶ ἀνοίξαντες τὸ σπήλαιον, εὗρον τὸν μακάριον Ἀναστάσιον θερμαινόμενον. Προσπεσὼν δὲ εἰς αὐτὸν ὁ γέρων, ἔκλαυσε λέγων· Μακάριος εἶσαι, ἀδελφὲ Ἀναστάσιε, διότι φροντίζων καὶ ἐνθυμούμενος τὴν ὥραν ταύτην τοῦ θανάτου, κατεφρόνησας βασιλείαν ἐπίγειον. Εὔξαι λοιπὸν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον. Ὁ δὲ Ἀναστάσιος, ἐγώ, Πάτερ, εἶπεν, ἐγὼ μᾶλλον ἔχω χρείαν πολλῶν εὐχῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ· ὁ γέρων ἀπεκρίθη, ἐὰν ἐγὼ ἀπέθνησκον πρότερον, βεβαίως ἔμελλον νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν ὑπὲρ σοῦ. Ἀναστᾶσα δὲ καὶ καθήσασα ἐπὶ ψιάθου, κατεφίλησε τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος, προςευξαμένη (1), ὅτε λαβὼν ὁ γέρων τὸν μαθητήν του, τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς λέγων, εὐλόγησον τὸ τέκνον σου καὶ μαθητήν μου. Ἡ δὲ Ἁγία καταφιλήσασα αὐτὸν εἶπε· Θεὲ τῶν Πατέρων μου, ὅς τις παρίστασαι εἰς ἐμὲ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἵνα μὲ χωρίσῃς ἀπὸ τοῦ σώματος τούτου, σὺ Κύριε ὁ εἰδὼς πάντα τὰ διαβήματα καὶ τὰς ὁδοιπορείας τοῦ ἀδελφοῦ τούτου, τὰς ἀνόδους καὶ ἐπανόδους του εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν καὶ ταλαιπωρίαν, σὺ ἀνάπαυσον τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς αὐτόν, καθὼς ἀνέπαυσας καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἠλιοῦ εἰς τὸν Ἐλισσαῖον. Ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν γέροντα λέγει· Διὰ τὸν Κύριον, Πάτερ, μή με ἐκδύσητε τὰ φορέματα τὰ ὁποῖα εἶμαι ἐνδεδυμένος, μηδὲ ἄλλος τις νὰ ἠξεύρῃ τὰ κατ' ἐμέ. Κοινωνήσασα δὲ τῶν Θείων Μυστηρίων, λέγει, δότε μοι τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην, καὶ εὔξασθε ὑπὲρ ἐμοῦ· ἀναβλέψασα δὲ εἰς τὰ δεξιὰ λέγει, καλῶς ἤλθετε (ἔλεγε δὲ τοῦτο εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους), καὶ ἰδοὺ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐν εἴδει φλογός. Εἶτα ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ στόμα της, εἶπε· «Κύ»ριε εἰς χεῖράς σου παρατίθημι τὸ πνεῦμά μου», καὶ τοῦτο εἰποῦσα παρέδωκε τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ ἔκλαυσαν ὁ γέρων καὶ ὁ μαθητής του, ὤρυξαν τάφον ἔμπροσθεν τοῦ σπηλαίου. Εἶτα ἐκδυθεὶς ὁ γέρων τὸ φόρεμά του, λέγει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ, ἔνδυσον, τέκνον, τὸν ἀδελφὸν τὸ φόρεμα τοῦτο ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ φορεμάτων (ἦσαν δὲ ταῦτα χονδρὰ καὶ εὐτελέστατα)· ὅταν δὲ ἐνέδυεν ὁ ἀδελφὸς τὴν μακαρίαν, ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν οἱ μαστοί της ὡς φύλλα κατεξηραμμένα, πλὴν δὲν εἶπε περὶ τούτου τίποτε εἰς τὸν γέροντα. Ἀφ' οὗ δὲ ἐνεταφίασαν αὐτὴν (1) καὶ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Σκῆτιν, λέγει ὁ μαθητὴς εἰς τὸν γέροντα, ἠξεύρεις, Πάτερ, ὅτι ὁ εὐνοῦχος Ἀναστάσιος ἦτο γυνή; ὁ δὲ γέρων ἀπεκρίνατο· Τὸ ἠξεύρω καὶ ἐγώ, τέκνον, ἀλλ' ἵνα μὴ φανερωθῇ τὸ πρᾶγμα πανταχοῦ, τούτου ἕνεκα ἐνέδυσα αὐτὴν μὲ ἀνδρικὴν στολήν, καὶ Ἀναστάσιον τὴν ὠνόμασα διὰ τὸ ἀνύποπτον, διότι πολλὴ ζήτησις ἔγινε δι' αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐφυλάχθη ὑφ' ἡμῶν ἀφανὴς χάριτι Θεοῦ. Τότε ὁ γέρων διηγήθη λεπτομερῶς ὅλον τὸν βίον της.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαρκιανὸς ξύλοις θλασθεὶς τελειοῦται.

»Ἐθαύμασαν βροτοί σε θλασθέντα ξύλοις, Μαρκιανός.
»Ἀμὴν λέγω σοι, Μαρκιανέ, καὶ Νόει.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Μιχαὴλ ὁ Μαυρουδῆς, ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αφμδ'. πυρὶ τελειοῦται.

(1) Ἐν δὲ τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων γράφονται καὶ ταῦτα, ἅπερ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ Ὁσία· «Ὁ »Θεὸς ὁ ὁδηγήσας με ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, αὐτὸς πλη»ρώσαι μετὰ τοῦ γήρως σου ὡς μετὰ Ἀβραάμ. Μα»κάριος εἶ, σὺ νέε Ἀβραὰμ καὶ ξενοδόχε Χριστοῦ, »ὅτι πολλοὺς καρποὺς δέχεται ὁ Κύριος διὰ τῶν »χειρῶν σου.»

(2) Ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων γράφονται καὶ ταῦτα, ὅτι δηλ. ἀφ' οὗ ἐνεταφίασαν αὐτήν, εἶπεν ὁ γέρων εἰς τὸν μαθητήν του, ἂς καταλύσωμεν σήμερον τὴν νηστείαν, καὶ ἂς ποιήσωμεν ἀγάπην ἐπὶ τοῦ γέροντος· καὶ κοινωνήσαντες, εὗρον αὐτὸν ἔχοντα ὀλίγα παξιμάδια, καὶ ὀλίγα βρεκτὰ ὄσπρια, καὶ ἔφαγον. Λαβόντες δὲ τὴν σειρὰν καὶ τὴν σπυρίδα ἣν εἰργάζετο, ἀνεχώρησαν, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ.

* »Οὐ Μάρτυς ἁπλοῦς, ἀλλὰ καὶ θείων λόγων *Μιχαήλ.
»Ῥήτωρ ἐδείχθης, ὦ Μιχαὴλ παμμάκαρ (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΑ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

»Ἔσπευδε τηρεῖν καὶ κεραίαν τοῦ νόμου, Σωφρόνιος.
»Ὁ Σωφρόνιος, οὗ παρ' οὐρανοῖς κέρας.
»Ἑνδεκάτη σαόφρων ἔδυ Σωφρόνιος παρὰ τύμβον.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐγεννήθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μὲν τῆς Δαμασκοῦ τῆς κοινῶς καλουμένης Σιάμ, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ δὲ Φοινίκης τῆς καλουμένης Λιβανοστεφάνου, ὑπὸ γονέων εὐσεβῶν καὶ σωφρόνων, πατρὸς μὲν Πλινθᾶ, μητρὸς δὲ Μυροῦς ἐν ἔτει χ.' διὰ δὲ τὴν εὐφυΐαν καὶ σπουδήν του ἔγινεν ἐγκρατὴς ὅλων τῶν ἐπιστημῶν· οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις αὐτὸς κατοικῶν ἐντὸς τῆς πόλεως, μετεχειρίζετο τὴν ἀρετὴν καὶ ἄσκησιν τὴν πραττομένην εἰς τὰς ἐρήμους ὑπὸ τῶν ἀσκητῶν. Ἔπειτα ὑπάγει εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἐκεῖθεν δὲ ἀναχωρήσας, μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπιθυμῶν νὰ ἀποκτήσῃ περισσοτέραν μάθησιν τῆς σοφίας. Ἐν ταύτῃ λοιπὸν εὑρίσκει ἄνδρα τινὰ, ὀνόματι Ἰωάννην, κάτοχον πάσης σοφίας ἐσωτερικῆς τε καὶ ἐξωτερικῆς· ὅθεν ἐπιτυχὼν τοῦ ποθουμένου, συγκατῴκησε μετ' αὐτοῦ, λαμβάνων μὲν ὅσα μαθήματα πλείονα αὐτοῦ ἤξευρεν ἐκεῖνος, δίδων δὲ ἀντιστρόφως καὶ αὐτὸς εἰς ἐκεῖνον τὰ ἐδικά του. Ἐκεῖ δὲ εὑρισκόμενος, ἔπαθεν ἐπίχυσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἰατρεύεται ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κύρου καὶ Ἰωάννου, οἱ ὁποῖοι ὡς μισθὸν ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ, τὸ νὰ συγγράψῃ τὰ θαύματα, ὅσα ἐτέλουν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, τὰ ὁποῖα καὶ συνέγραψε κατὰ τὴν αἴτησιν τῶν Ἁγίων, καὶ οὕτως ἐπανῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα.
Ἔπειτα διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετήν του ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Ὅτε δὲ ἡλώθησαν τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπὸ τῶν Περσῶν, ὑπῆγεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, πρὸς τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν ἐλεήμονα, ὅς τις τότε ἦτο τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, καὶ ὅτε ὁ Θεῖος Ἰωάννης ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ὁ ἱερὸς οὗτος Σωφρόνιος συνέθεσεν εἰς αὐτὸν λόγον ἐπιτάφιον ἐγκωμιαστικὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐφανέρωσε τὸν ἄμετρον θησαυρὸν τῆς ἐλεημοσύνης καὶ εὐσπλαγχνίας ὃν εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ του ὁ τρισμακάριστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ πολὺ ἐθρήνησε τὴν τούτου στέρησιν. Ἀφ' οὗ δὲ ὕστερον ἐπανῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τίς δύναται νὰ διηγηθῇ, μὲ πόσην φροντίδα καὶ μὲ ποίους κόπους ἐποίμαινε τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ποίμνην; διότι δὲν εἶχε μόνον πάλην νοητὴν κατὰ τῶν Δαιμόνων, ἀλλὰ εἶχε καὶ λογικὸν πόλεμον κατὰ τῶν αἱρετικῶν Μονοθελητῶν, τοὺς ὁποίους ποτὲ μὲν ἀνέτρεπε διὰ τῶν Θείων Γραφῶν καὶ διὰ τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Πατρικῶν παραδόσεων, ποτὲ δὲ τοὺς ἐνίκα καὶ διὰ τῶν ἰδικῶν του διδασκαλιῶν.

Πολλὰ δὲ συγγράμματα, λόγου καὶ μνήμης ἄξια, ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀοίδιμος οὗτος Πατὴρ, ἓν τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ ὑπερθαύμαστος Βίος τῆς Ἰσαγγέλου Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία ἠγωνίσθη τοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀγῶνας ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον καλῶς καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, καὶ ἄλλους διδάξας, καὶ στόμα Θεοῦ χρηματίσας, κατὰ τὸν Ἱερεμίαν, καὶ ἐπὶ τρία ἔτη ποιμάνας τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν (2).

(1) Ὅρα τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Ὁ Θεῖος οὗτος Σωφρόνιος ἔγινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Μόδεστον, ἐτελεύτησε δὲ ἐν ἔτει χλή. τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ ἐπιλύχνιος εὐχαριστία, ἤτοι τὸ Φῶς, ἱλαρὸν, εἶναι πόνημα τοῦ ἱεροῦ Σωφρονίου τούτου,

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πιονίου τοῦ Πρεσβυτέρου.

»Ὡς ἐγκρυφίας ἄρτος ἐξωπτημένος, Πιόνιος.
»Καυθεὶς προσήχθη Πιόνιος Κυρίῳ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο Πρεσβύτερος τῆς ἐν Σμύρνῃ ἁγίας Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς καιροὺς Δεκίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σνά. συλληφθεὶς δὲ μετ᾽ ἄλλων διὰ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, κατὰ πρῶτον ἐφέρθη εἰς τὸν νεωκόρον τῶν εἰδώλων Πολέμωνα, τὸν ὁποῖον ἐξήλεγξε διὰ γραφικῶν καὶ ἱστορικῶν ἀποδείξεων, ὅτι εἶναι πεπλανημένος κατὰ τὴν θρησκείαν· ἀκολούθως ἐβεβαίωσε τὰ πρότερον γενόμενα θαυμάσια ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ὑστερινῶν καὶ ἐνεστώτων, καὶ ὅτι ὁ Θεός, ἐπειδὴ μέλλει νὰ δοκιμάσῃ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ πυρός, ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ Κόσμου, τούτου ἕνεκα ἐπρόλαβε καὶ ἐβεβαίωσε τοῦτο διὰ τῆς πυρίνης βροχῆς, δι᾽ ἧς κατέκαυσε τὴν γῆν τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόῤῥων, καὶ πρὸς τούτοις διὰ τοῦ φυσικοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει ἐκ τῆς γῆς εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Κόσμου. Ἔπειτα ἐφέρθη ὁ Ἅγιος μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς τὸν Ἄρχοντα Λέπιδον (1), ὁ ὁποῖος ἦτο συγκάθεδρος μὲ τὸν ἀνωτέρω νεωκόρον. Ὕστερον δὲ παρέστη εἰς τὸν Ἀνθύπατον Κυντιλιανόν, καὶ παρ᾽ ἐκείνου κατεδικάσθη νὰ τελειωθῇ διὰ πυρός, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἄφθαρτον στέφανον.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος ὁ νεοφανὴς καὶ θαυματουργός, ὁ ἐν τῷ Διϊππείῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. *

»Ἐκ γειτόνων εἶ, Γεώργιε, κἀνθάδε, Γεώργιος.
»Κἀκεῖθεν, οἶμαι, Χριστομύστῃ Παρθένῳ.

Ἐγκαταλείψας οὗτος ὁ Ἅγιος σύζυγον, τέκνα καὶ συγγενεῖς, ἐπροτίμησε τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τοῦ Κυρίου. Ἐνδυθεὶς λοιπὸν τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ φορτωθεὶς τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου, περιεπάτει εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χώρας καὶ εἰς τὰς ἐρήμους, ὑστερούμενος, θλιβόμενος, κακουχούμενος· ἀποκαλυφθέντος δὲ εἰς αὐτὸν παρὰ Θεοῦ τοῦ θανάτου του, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τῷ εὑρισκομένῳ εἰς τόπον καλούμενον Διΐππειον, διατρίψας ἑπτὰ ἡμέρας, ἐκεῖ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀοίδιμος. Ἐλθόντες δὲ ὅπως ἐνταφιάσωσιν αὐτὸν τινὲς Χριστιανοί, καὶ βλέποντες τὰ βαρύτατα σίδηρα τὸ ὁ-

οὐκ ἔστι δέ, καθότι τοῦτο ἐλέγετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Βασιλείου, καὶ ἔτι πρίν. Ἄδηλος δὲ εἶναι ὁ τούτου ποιητής, μολονότι τινὲς λέγουσιν ὅτι εἶπε τὸν ὕμνον αὐτὸν ὁ Μάρτυς Ἀθηνογένης, ὅς τις ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ Ἰουλίου, οὕτω γὰρ αὐτολεξεί φησιν περὶ τούτου ὁ μέγας Βασίλειος· « Ἔδοξε τοῖς Πατράσιν ἡμῶν, »μὴ σιωπῇ τὴν χάριν τοῦ ἑσπερινοῦ φωτὸς δέχε»σθαι, ἀλλ᾽ εὐθὺς φανέντος, εὐχαριστεῖν· καὶ ὅς τις »μὲν ὁ Πατὴρ τῶν ῥημάτων ἐκείνων τῆς ἐπιλυχνίου »εὐχαριστίας, εἰπεῖν οὐκ ἔχομεν. Ὁ μέντοι λαὸς ἀρ»χαίαν ἀφίησι τὴν φωνήν, καὶ οὐδενὶ πώποτε ἀ»σεβεῖν ἐνομίσθησαν οἱ λέγοντες «Αἰνοῦμεν Πατέρα »Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Θεοῦ» (ἢ μᾶλλον, Θεόν)· »εἰδέ τις καὶ τὸν ὕμνον Ἀθηνογένους ἔγνω, ὥσπερ τι »ἄλλο ἐξιτήριον τοῖς συνοῦσιν αὐτῷ καταλέλοιπεν, »ὁρμῶν ἤδη πρὸς τὴν διὰ πυρὸς τελείωσιν, οἶδε καὶ »τὴν τῶν Μαρτύρων γνώμην, ὅπως εἶχον περὶ τοῦ »Πνεύματος.» (κεφ. κθ.΄ περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.) Τινὲς δὲ δοξάζουσιν ὅτι ἐπειδὴ ὁ Σωφρόνιος ἐκαλλώπισεν αὐτό, καὶ κατέστησεν ἄρτιον, ὡς ἤδη ὁρᾶται, διὰ τοῦτο ἐκείνῳ ἐπιγράφεται. Ὅτι δὲ ὁ ὕμνος οὗτος, τὸ Φῶς ἱλαρόν, ἀρχαιότερός ἐστι τοῦ Σωφρονίου τοῦ κατὰ τὸν ἕβδομον αἰῶνα ἀκμάσαντος, καὶ τοῦ Βασιλείου, δείκνυται καὶ ἐκ τούτου, διότι ὁ ὕμνος αὐτὸς εὑρίσκεται γεγραμμένος καὶ ἐν τῷ παλαιῷ χειρογράφῳ Ἀλεξανδρινῷ Κώδικι τῶν ἑβδομήκοντα Ἑρμηνευτῶν τῆς Γραφῆς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεῖος Μάρκος ὁ Ἐφέσου (ἐν τῷ τέλει τοῦ Συγγράμματος Συμεὼν τοῦ Θεσσαλονίκης) γράφει, ὅτι ποιητὴς τοῦ Φῶς ἱλαρὸν εἶναι ὁ Μάρτυς Ἀθηνογένης (ὅς τις ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ Ἰουλίου)· ὅρα καὶ σελ. 45. τῆς ἱερᾶς Τελετουργίας. Σημείωσαι, ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου σώζεται ὑπόμνημα τοῦ σοφωτάτου Ἰωάννου Ζωναρᾶ εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Σωφρόνιον, οὗ ἡ ἀρχή· «Οἱ τοῖς »θείοις καὶ μακαρίοις Πατράσι», τὸ αὐτὸ δὲ σώζεται καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ καὶ τοῖς Μηναίοις Ἐλπίδιος οὗτος γράφεται.

ποῖα ἐφόρει, καὶ ὅτι τὸ σῶμά του ὅλον ἦτο καρφωμένον διὰ τῶν σιδήρων, ὅλοι συμφώνως ἔκραζον τὸ, Κύριε ἐλέησον· ποιήσαντες δὲ θήκην μαρμάρινον ἔθηκαν ἐν αὐτῇ τὸ Λείψανον τοῦ μακαρίου, καὶ οὕτως ἐνεταφίασαν αὐτὸ εἰς τὸν Νάρθηκα τοῦ ῥηθέντος Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου, ἀναβλύζον ἰατρείας διαφόρων ἀσθενειῶν εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῷ προστρέχοντας, τινὲς τῶν ὁποίων ζῶσιν ἕως τῆς σήμερον, καὶ μαρτυροῦσι διὰ ζώσης φωνῆς τὰ εἰς αὐτοὺς γενόμενα τοῦ Ὁσίου θαύματα.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Σιναΐτου.

»Πῶς ἂν διῆλθες πλέθρα γῆς τάχος τόσα,
»Εἰμὴ ἄσαρκος, ὥς τις ἧς, Πάτερ, βίῳ; * Γεώργιος.

* Ὁ Ὅσιος οὗτος Γεώργιος ἦτον ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἱεροσολύμων μὲν Πέτρου, τοῦ πατριαρχεύσαντος ἔτη εἴκοσι, τοῦ Βασιλέως δὲ Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φλέ. Οὗτος λοιπὸν, ὡς γράφει ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, κατῴκει εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, νηστευτὴς ὢν καὶ πολὺ ἐνάρετος. Μίαν φορὰν δὲ ἐπεθύμησε νὰ μεταλάβῃ ἐν τῷ ἐν Ἱεροσολύμοις Ναῷ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως (1), καὶ ὢ τοῦ θαύματος! εὐθὺς εὑρέθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Σινᾶ ἕως τῶν Ἱεροσολύμων δώδεκα ἡμερῶν διάστημα διῆλθεν ἐν τῷ ἅμα. Ὅθεν παρὼν εἰς τὴν Θείαν λειτουργίαν τὴν τελουμένην ἐν τῷ Ναῷ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ἐκοινώνησε τὰ Θεῖα Μυστήρια διὰ τῶν χειρῶν τοῦ ῥηθέντος Ἱεροσολύμων Πέτρου. Μετὰ δὲ τὴν κοινωνίαν λέγει ὁ Πέτρος εἰς τὸν συγκάθεδρόν του Μηνᾶν, πότε ἦλθεν ὁ Ἀββᾶς οὗτος ὁ Σιναΐτης; (2) ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη, καὶ ἐγὼ, Δέσποτα, τώρα εἶδον αὐτόν· ὁ Πατριάρχης τῷ λέγει, εἰπὲ εἰς αὐτὸν νὰ μείνῃ ἵνα συμφάγῃ σήμερον μεθ' ἡμῶν παξαμὰν, ἤτοι ἄρτον εἰς τὴν τράπεζαν.

Προσεκάλεσε λοιπὸν ὁ Μηνᾶς τὸν Ὅσιον Γεώργιον εἰς τὴν τράπεζαν· ὁ δὲ Γεώργιος ἀπεκρίθη, ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶτα προσευχηθεὶς καὶ προσκυνήσας, ἐν τῷ ἅμα εὑρέθη πάλιν ἐν τῇ κέλλα του τῇ ἐν τῷ Σινᾷ Ὄρει. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς τραπέζης, ἐζήτει ὁ Πατριάρχης τὸν Ἀββᾶν Γεώργιον, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐφαίνετο, ὅθεν κατηγόρησεν αὐτὸν ὡς ἀπειθῆ. Μετὰ ταῦτα ἔστειλεν ὁ Πατριάρχης τὸν Ἀββᾶν Φωτεινὸν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Φαρᾶν, γράφων καὶ εἰς τοὺς Πατέρας τοῦ Σιναίου Ὄρους, ἵνα στείλωσιν εἰς αὐτὸν τὸν Ὅσιον Γεώργιον, ἐπειδὴ δὲν ἐστάθη νὰ φάγῃ εἰς τὴν τράπεζάν του. Οἱ δὲ Πατέρες βλέποντες τὰ γράμματα τοῦ Πατριάρχου, ἐθαύμασαν, καὶ ὡμολόγησαν ἐν καθαρῷ συνειδότι, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Γεώργιος οὐδέποτε ἐξῆλθε τοῦ Σινᾶ, ἀλλ' ἐκεῖ εὑρίσκετο πάντοτε· πρὸς ἀθώωσιν δὲ καὶ ἀπολογίαν περισσοτέραν, ἔστειλαν εἰς τὸν Πατριάρχην τρεῖς Ἱερομονάχους, τὸν Ἀββᾶν Στέφανον τὸν Καππαδόκην, τὸν Ἀββᾶν Ζώσιμον καὶ τὸν Ἀββᾶν Δουλίτιον. Ἔγραψε δὲ πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ ὁ Ὅσιος Γεώργιος λέγων· Συγχώρησόν μοι, σεβασμιώτατε Πάτερ, ἑβδομήκοντα ἔτη εἰσὶν ἀφ' ὅτου δὲν ἐξῆλθον ἐκ τοῦ Σινᾶ Ὄρους, οὔτε ἐν τῇ Παλαιστίνῃ εἰσῆλθον (3), εἰδὲ καὶ ἦλθον, δὲν ἤθελον ἀτιμάσῃ τὸν ἄγγελόν σου· πλὴν ἂς ἠξεύρῃ ἡ μακαριότης σου, ὅτι μετὰ ἓξ μῆνας μέλλομεν ἀμφότεροι νὰ ἀπέλθωμεν εἰς συνάντησιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκεῖ θέλομεν εἶσθαι ἀχώριστοι διαπαντός. Ἐπληρώθη δὲ ἐμπράκτως ἡ προφητεία τοῦ Ὁσίου, ἐπειδὴ ἀφ' οὗ παρῆλθον ἓξ μῆνες, ἐκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο. (Ὅρα τὸ Συναξάριον τοῦτο ἐν σελ. 472. τῆς Δωδεκαβίβλου τοῦ Κυρ. Δοσιθέου.) (4)

(1) Τινὲς λέγουσιν, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως ἐπεθύμησε τοῦτο ὁ Ὅσιος.

(2) Φαίνεται, ὅτι οἱ Σιναΐται εἶχον σημεῖόν τι διακριτικὸν φαινόμενον εἰς τὰ ἔξω, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγνώρισε καὶ τὸν Σιναΐτην τοῦτον ὁ Πατριάρχης.

(3) Οὐ ψεύδεται ἐνταῦθα ὁ Ὅσιος λέγων, ὅτι δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Σινᾶ, καὶ δὲν εἰσῆλθεν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, καθότι οὐχὶ διὰ φυσικῆς δυνάμεως καὶ ἰδίας κινήσεως τῶν ποδῶν του ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ εἰσῆλθεν ἐν Παλαιστίνῃ, ἀλλὰ διὰ ξένης καὶ ὑπερφυσικῆς καὶ ἀῤῥήτου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

(4) Ἐκ τοῦ Συναξαρίου τούτου συμπεραίνομεν, ὅτι οἱ Ἅγιοι ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ὄντες, καίτοι φέροντες τὸ παχὺ καὶ βαρὺ τοῦτο σῶμα, ὑπὸ τῆς παντοδυνάμου ὁμῶς καὶ ζωοποιοῦ χάριτος καὶ δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνδυναμούμενοι, χωνευόμενοι, καὶ μεταχαλ-

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τροφίμου καὶ Θαλλοῦ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ μαρτυρησάντων.

»Θάλλουσαν εὗρον ἐν Πόλῳ τροφὴν ξένην, Τρόφιμος.
»Θαλλός τε καὶ Τρόφιμος ἀθληταὶ δύω. Θαλλός.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, καὶ ἡγεμονεύοντος Ἀσκληπιοῦ ἐν Λαοδικείᾳ, ἐν ἔτει σιή. διωγμὸς ἐγένετο κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Τότε ἤκμασαν καὶ οἱ Ἅγιοι οὗτοι Τρόφιμος καὶ Θαλλὸς, καταγόμενοι ἔκ τινος πόλεως Στρατονίκης ὀνομαζομένης, ἡ ὁποία τώρα ὀνομάζεται Στρατονίκεια καὶ εὑρίσκεται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Καρίας, τῆς τουρκιστὶ καλουμένης Ἀϊδανελλί. Οὗτοι λοιπὸν συλληφθέντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐλιθοβολήθησαν ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας, ὑπὸ δὲ τῆς Θείας χάριτος ἔμειναν ἀβλαβεῖς· τοῦτο δὲ τὸ θαυμάσιον βλέπων ὁ Ἡγεμὼν καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἠσχύνθησαν, καὶ ἀφῆκαν πρὸς ὥραν ἀτιμωρήτους τοὺς Μάρτυρας. Ὕστερον δὲ πάλιν διαβληθέντες, παρεστάθησαν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ τὸν μὲν Χριστὸν Θεὸν ἀληθῆ ὁμολογήσαντες ἐνώπιον πάντων, τὰ δὲ εἴδωλα ἐμπαίξαντες, καὶ τὸν Τύραννον ἐλέγξαντες, ἐκίνησαν αὐτὸν εἰς ὀργήν· διὰ τοῦτο ἐκρέμασαν τοὺς Ἁγίους γυμνοὺς ἐπὶ ξύλου, καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἐξέσχισαν δυνατά. Οἱ δὲ Ἅγιοι προσευχόμενοι ἐχλεύαζον τοὺς Ἕλληνας· ὅθεν ἐξῆψαν περισσότερον τὴν ὀργὴν τοῦ Τυράννου, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ τελειωθῶσι μὲ σταυρικὸν θάνατον.

Ὅταν λοιπὸν οἱ Μάρτυρες ὥδευον εἰς τὸν τόπον τῆς τιμωρίας, ἠκολούθει αὐτοὺς πολὺ πλῆθος λαοῦ, σταυρωθέντες δὲ προσηύχοντο, καὶ ἐλάλουν εἰς τὸν λαὸν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συνέφερον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ λαοὶ ἐσπούδαζον νὰ ἐγγίσωσι τὰ ἱερὰ τῶν Ἁγίων σώματα, καὶ ἄλλοι μὲν ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ λάβωσι ῥανίδας ἐκ τῶν αἱμάτων των, ἄλλοι δὲ νὰ λάβωσι τὰ μανδύλιά των, ἄλλοι τὰ δακτυλίδια, καὶ ἄλλοι ἄλλα τινὰ εἴδη, χάριν εὐλογίας καὶ ἁγιασμοῦ, εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐμπόδιον παντὸς πάθους. Τελευταῖον δὲ εὐλογίσαντες οἱ Ἅγιοι ὅλους τοὺς ἐκεῖ παρόντας Χριστιανοὺς, τοὺς ἔστειλαν εἰς τὰ ἴδια, αὐτοὶ δὲ παρέδωκαν τὰς ψυχάς των τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Τινὲς δὲ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν λαβόντες τὰ ἅγια αὐτῶν Λείψανα, ἐτύλιξαν αὐτὰ μὲ σινδόνας, καὶ τὰ ἐνεταφίασαν ἐν τόπῳ ἱερῷ· ὅτε καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἄρχοντος Ἀσκληπιοῦ ὑπῆγε καὶ ἐμύρισε μὲ μύρα καὶ ἀρώματα τὴν θήκην τῶν ἁγίων Λειψάνων, καὶ ἥπλωσεν ἐπ' αὐτῶν πολύτιμον σινδόνα. Ὕστερον δὲ ὁ Ζώσιμος καὶ ὁ Ἀρτέμιος, οἱ εὐλαβεῖς καὶ πιστοὶ Χριστιανοὶ, συμπατριῶται ὄντες τῶν Ἁγίων, ἔλαβον τὴν θήκην τῶν ἁγίων Λειψάνων, καὶ μετακομίσαντες ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν πατρίδι Στρατονίκῃ, ἀπεθησαύρισαν αὐτὴν εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μιλίου πρὸ τῆς πόλεως, εἰς τόπον λεγόμενον Λατομία.

Ἡ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου (1).

»Κομίζεταί σοι ὄλβος, ὀλβία πόλις, Ἀνακομιδὴ
»Ἐπιμάχου τὸ σῶμα τοῦ πανολβίου. Ἐπιμάχου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

κευόμενοι, ἀποβάλλουσι μὲν τὴν παχύτητα καὶ βαρύτητα τοῦ σώματος, γίνονται δὲ κοῦφοι ὡς ἀετοὶ, κατὰ τὸ Προφητικόν. Ὅθεν ἁρπαζόμενοι ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, ἐν στιγμῇ διαβαίνουσι διαστήματα πάμπολλα, καὶ ποταμοὺς ναυσιπόρους κούφως ὑπερβαίνουσιν, ὡς ἡ Αἰγυπτία Μαρία καὶ ἄλλοι Ὅσιοι, καὶ πετοῦσιν ἐν τῷ ἀέρι, ὡς ὁ Μάξιμος ὁ Καυσοκαλυβίτης πετόμενος κατέβαινεν ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Ἄθωνος· διότι ἐκεῖνο τὸ ἀξίωμα, ὅπερ μέλλουν νὰ λάβωσι μετὰ τὴν ἀνάστασιν τὰ ἄφθαρτα σώματα τῶν δικαίων, τὸ νὰ ἁρπάζωνται δηλαδὴ ἐν νεφέλαις, τοῦτο τινὲς Ἅγιοι ἐπέτυχον νὰ λάβωσιν ἀπὸ ἐδῶ εἰς ἀῤῥαβῶνα καὶ πληροφορίαν ἐκείνου.

(1) Ἡ κυρία Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἐπιμάχου ἑορτάζεται κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΒ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους τῆς Σιγριανῆς, τοῦ κειμένου ἐν τῷ μεγάλῳ ἀγρῷ.

»Θεόφανες, φάνηθι πιστοῖς προστάτης, Θεοφάνης.
»Τιμῶσι πιστῶς σὸν μετ' εἰρήνης τέλος.
»Δωδεκάτῃ φθινύθοντος ἀπῆρε βίου Θεοφάνης.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θεοφάνης ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ εἰκονομάχου ἐν ἔτει ψλέ. υἱὸς Ἰσαὰκ καὶ Θεοδότης. Ἀποθανόντος τοῦ πατρός του, ἔλαβε γυναῖκα διὰ γάμου παρὰ τὴν θέλησίν του, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ συνέζησε μετὰ τῆς συζύγου του ἔτη ὀκτώ· ἐπειδὴ δὲ ἠγάπα τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, ὄχι μόνον αὐτὸς διῆγε τὴν ζωήν του μὲ παρθενίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν σύζυγόν του ἔπεισε νὰ παρθενεύῃ καὶ ἐκείνη, μολονότι ὁ πενθερός του τὸν ἠνάγκαζε νὰ πράττῃ τὰ τοῦ γάμου. Ἀλλὰ καὶ Λέων ὁ δυσσεβὴς καὶ εἰκονομάχος Βασιλεὺς, συμφωνήσας μὲ τὸν πενθερὸν τούτου, ἀπέτρεπεν αὐτὸν τοῦ σκοποῦ τῆς παρθενίας· ὅθεν ἔστειλεν αὐτὸν ἔξω εἰς ἓν φρούριον τῆς Κυζίκου, τὸ ὁποῖον τότε ἐκτίζετο, ἵνα συμβοηθήσῃ καὶ αὐτὸς, καὶ μεταβὰς ἐκεῖ, ἐξετέλεσε τὴν προσταγὴν τοῦ Βασιλέως ἰδίαις δαπάναις. Ὅταν δὲ ἔφθασεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τότε καὶ ὁ θηριώνυμος Βασιλεὺς, καὶ ὁ πενθερός του ἀπέθανον, καὶ ἔμεινεν ὁ νέος ἐλεύθερος, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκουμένη ἔγινεν ἐλευθέρα, βασιλευσάσης τῆς Βασιλίδος Εἰρήνης μετὰ Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ της ἐν ἔτει ψπ.' ὅθεν ἐπειδὴ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν, καθὼς ὁ Ὅσιος ἤθελε, διὰ τοῦτο διένειμεν μὲν εἰς πτωχοὺς καὶ πένητας τὴν περιουσίαν του, καὶ τοὺς δούλους του ἠλευθέρωσεν, εἰς δὲ τὴν τιμίαν αὐτοῦ σύζυγον δοὺς χρήματα πολλὰ, ἐκούρευσεν αὐτὴν καλογραίαν εἰς ἓν Μοναστήριον τῆς νήσου τοῦ Πρίγκηπος, μετονομάσας αὐτὴν Εἰρήνην ἀντὶ Μεγαλοῦς.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπέσχε πάσης φροντίδος καὶ ταραχῆς, διὰ τοῦτο ἀφιέρωσεν ὅλως τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν Κύριον, καὶ μεταβὰς εἰς τὸ ὄρος τῆς Σιγριανῆς (1), ἐκεῖ ἔγινε Μοναχὸς ἔν τινι Μοναστηρίῳ Πολιχίνῳ (ἢ Πολυχρονίῳ) ὀνομαζομένῳ, καὶ κλεισθεὶς ἐντὸς κελλίου, κατεγίνετο εἰς τὸ ἐργόχειρον τῆς καλλιγραφίας, καὶ μὲ τὸν κόπον τῶν ἰδίων χειρῶν του, ὄχι μόνον αὐτὸς ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους ἐδιδε τὰ χρειώδη. Μετὰ ἓξ ἔτη ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ Μοναστηρίου ἐκείνου, ὑπῆγεν εἰς τὴν νῆσον Καλώνυμον, ἥτις κοινῶς λέγεται Καλόλιμνος, καὶ ὑπόκειται εἰς τὸν Νικομηδείας· ἐκεῖ δὲ κτίσας μέγα Μοναστήριον, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Σιγριανῆς. Ἔπειτα, κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος, ἠσθένησεν εἰς τοὺς νεφρούς, καὶ εἰς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἤτοι προσεβλήθη ὑπὸ λιθιάσεως· ὅθεν ἐκ τούτου ἔκειτο ὁ ἀοίδιμος πάντοτε κλινήρης. Μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσε Λέων ὁ Ἀρμένιος ὁ εἰκονομάχος, ἐν ἔτει ωιγ'. ὁ ὁποῖος ἐπειρᾶτο νὰ σύρῃ τὸν Ἅγιον τοῦτον εἰς τὴν πλάνην τῆς εἰκονομαχίας· τότε λοιπὸν οὗτος δὲν ἐφάνη μικρόψυχος καὶ δειλὸς, καὶ μολονότι ἦτον ὑπὸ τῆς

(1) Σιγριανὴ, ἄλλοι μὲν λέγουσιν ὅτι εἶναι ἡ ἐν τῇ Μηδείᾳ εὑρισκομένη, ἄλλοι δὲ πιθανώτερον καὶ ὁμοιαληθέστερον λέγουσιν, ὅτι εἶναι ἡ ἐν Μιτυλήνῃ. Ἐν τῇ Μιτυλήνῃ εὑρίσκεται κάβος καὶ ἀκρωτήριον, Σίγρι ὀνομαζόμενον (ὅπερ καὶ Σιγειὰς ὀνομάζεται) ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ δὲ τούτῳ εὑρίσκεται ὄρος, ἐν δὲ τῷ ὄρει Μοναστήριον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινε Μοναχὸς ὁ Ἅγιος οὗτος Θεοφάνης. Πιθανωτέρα δὲ εἶναι ἡ τοιαύτη γνώμη, καθότι ἐν τῷ Βίῳ τοῦ Ὁσίου καὶ μεγάλου Ἰωαννικίου τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γράφεται, ὅτι αὐτὸς ὑπῆγεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὴν Σιγριανὴν, καὶ προσεκύνησε τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου τούτου Θεοφάνους, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι μετεκομίσθη ἐκ Σαμοθράκης, ὅπου ἐτελεύτησεν, εἰς τὸ ἐν τῇ Σιγριανῇ Μοναστήριον· καὶ ὅτι ἐπιστρέφων εἰς τὸν Ὄλυμπον, διῆλθεν διὰ τῆς νήσου Θάσου, καὶ διὰ προσευχῆς του ἐδίωξε τοὺς ἐν αὐτῇ ἐμφωλεύοντας ὄφεις. Ὅθεν πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἡ Σιγριανὴ εὑρίσκετο ἐν τῇ Μιτυλήνῃ ἢ ἐν Μηδείᾳ. Ἄλλος δὲ εἶναι ὁ Θεοφάνης οὗτος ἀπὸ τὸν Θεοφάνη τὸν Γραπτὸν τὸν κατὰ τὴν δεκάτην πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου ἑορταζόμενον. Ποῖος δὲ εἶναι ὁ μέγας ἀγρὸς, οὐκ οἴδαμεν, καίτοι πολλὰ περὶ τούτου ἐξετάσαντες.

σωματικῆς ἀσθενείας ἀκίνητος, ἐνεδυναμώθη ὑπὸ τῆς προθυμίας τῆς ψυχῆς καὶ ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅταν δὲ ὁ Τύραννος διέταξε τὸν Ἅγιον νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸν, ἐλθὲ, λέγων, ἵνα εὐχηθῇς ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐπειδὴ θὰ ἐκστρατεύσω κατὰ τῶν Βουλγάρων, τότε ὁ Ἅγιος, ἀκίνητος ὢν, ὡς εἴπομεν, μετέβη διὰ τῆς ἁμάξης εἰς τὸ πλοῖον, καὶ οὕτως ὑπῆγε μὲν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸ ἄσχημον πρόσωπον τοῦ Βασιλέως. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐμήνυσεν εἰς αὐτὸν, λέγων· Ἐὰν συγκατανεύσῃς εἰς τὴν παράκλησίν μου, καὶ πεισθῇς εἰς τοὺς λόγους μου, ἤξευρε, ὅτι θέλω γίνῃ πρόξενος πολλῶν ἀγαθῶν καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς τὸ Μοναστήριόν σου, εἰδεμὴ γίνωσκε ὅτι θὰ σὲ κρεμάσω ἐπὶ ξύλου, καὶ μὲ τὸ ἐδικόν σου παράδειγμα θέλω τρομάξει καὶ τοὺς λοιποὺς, ὅσοι δὲν μοὶ πείθονται. Τότε ὁ Ἅγιος ζήλου πλησθεὶς, τὰς δωρεάς σου, τῷ ἐμήνυσε, καὶ τοὺς θησαυρούς σου μὴ δώσῃς εἰς ἐμὲ, τὸ δὲ ξύλον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μὲ κρεμάσῃς, ἢ καὶ τὸ πῦρ, ἑτοίμασον σήμερον, διότι ταῦτα ἐπιθυμῶ διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ μου ἀγάπην. Ταῦτα ἀκούσας ὁ δυσσεβὴς Βασιλεὺς, παρέδωκε τὸν Ἅγιον εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Μάντιν, ὅς τις ἐκαυχᾶτο εἰς τοὺς λόγους καὶ τὴν σοφίαν, καὶ ἦτο κυριευμένος ὑπὸ τῆς πλάνης τῶν εἰκονομάχων, διότι ἐνόμισεν ὁ ἀνόητος Τύραννος, ὅτι ἐκεῖνος θὰ διαστρέψῃ τὸν Ἅγιον διὰ τῶν λόγων του. Φερθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ Μοναστήριον Σεργίου καὶ Βάκχου, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πλησίον τοῦ Βασιλικοῦ παλατίου, καὶ ἐλθὼν εἰς φιλονεικίαν μὲ τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην περὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἐνίκησεν αὐτὸν καὶ κατεβρόντησε μὲ τὴν δύναμιν τῆς σοφίας του· δείξας δὲ καὶ ὅτι εἶναι ἀμετάθετος εἰς τὸ ὀρθὸν τῆς Πίστεως φρόνημα, ἀπέστειλε κατῃσχυμένον εἰς τὸν Τύραννον τὸν ψευδοπατριάρχην, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ ἀποκτήσῃ δόξαν καὶ ὑπόληψιν ῥήτορος καὶ σοφοῦ, ἀπέκτησε μᾶλλον ὑπόληψιν βαρβάρου καὶ ἀγραμμάτου, καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα εἶπεν, εὐκολώτερον, Βασιλεῦ, δύναταί τις νὰ μαλακώσῃ τὸν σίδηρον, ἢ νὰ μεταβάλῃ τὸν ἄνδρα τοῦτον.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Τύραννος, φέρει τὸν Ἅγιον εἰς τὰ Ἀνάκτορα τὰ ὀνομαζόμενα τοῦ Ἐλευθερίου, καὶ κλείει αὐτὸν ἐντὸς οἴκου σκοτεινοτάτου· ἔπειτα διώρισε φύλακας, ἵνα μὴ ἀφήσωσί τινα νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. Οὕτω λοιπὸν κεκλεισμένος ὁ Ἅγιος διῆλθε δύο ἔτη, καὶ ὑπομείνας γενναίως πᾶσαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν, κατῄσχυνε καὶ εἰς τοῦτο τὸν Τύραννον· ἐπειδὴ δὲ καθ' ἑκάστην ἠναγκάζετο ὁ Ἅγιος νὰ πεισθῇ εἰς τὴν κακοδοξίαν τοῦ Τυράννου, καὶ δὲν ἐπείθετο, ἐξορίζεται εἰς τὴν νῆσον Σαμοθράκην, πλησιάζουσαν εἰς τὴν νῆσον Θάσον. Ἡ ἐξορία δὲ αὕτη ἐπετάχυνε τὸν θάνατον τοῦ Ἁγίου, διότι εἰκοσιτρεῖς μόνον ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξορίαν ἔζησεν ὁ Ἅγιος ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ, καὶ οὕτω παραδοὺς τὴν ψυχήν του ὁσίως καὶ εἰρηνικῶς εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἔλαβε τὸν τῆς ὁμολογίας στέφανον. Παραλείπω δὲ νὰ εἴπω διὰ πόσων εὐλογιῶν ἐγέμισε τὴν Σαμοθράκην ὁ Ἅγιος μετὰ θάνατον, καὶ πόσας ἰατρείας ἔλαβον οἱ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ ἀσθενεῖς ὑπὸ τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τῷ ὑπ' αὐτοῦ συσταθέντι κατὰ τὴν Σιγριανὴν (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Πάπα Ῥώμης τοῦ Διαλόγου.

»Ὁ Γρηγόριος ἐκ μέσου μὲν τοῦ βίου, Γρηγόριος.
»Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀγγέλων.

✻Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει φλέ. εἶχε δὲ μητέρα ὀνομαζομένην Σιλβίαν, καὶ κατῴκει πλησίον τῆς θύρας τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Παύλου, εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Κέλλα Νόβα· γενόμενος δὲ πρῶτον Μοναχὸς καὶ Ἡγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τὸ ὁποῖον ἐπωνομάζετο Κλειοσκάβρῃ, ἀνέβη ἔπειτα εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ὄχι κατὰ τύχην τινὰ ἄλογον, ἀλλὰ κατὰ Θεῖαν ψῆφον τὴν ἀρχιερωσύνην λαβὼν, καθὼς κατόπιν ὁ λόγος θέλει τὸ φανερώσει. Ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος εὑρίσκετο ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Μοναστηρίῳ, καὶ ἡσύχαζεν ἐν τῷ κελλίῳ του, καλ-

(1) Σημείωσαι, ὅτι τὸν ἑλληνικὸν Βίον τοῦ Ἁγίου ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, ἔνθα σώζεται καὶ ἕτερος τούτου Θεοφάνους συνέγραψε Μιχαὴλ ὁ Πατριάρχης, λόγος εἰς τὸν αὐτὸν, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὥσπερ λειμὼν εὐοῦ ἡ ἀρχή· «Ἔμπρακτον κάλλος», σώζεται δὲ ἐν τῇ »ανθής».

λιγραφῶν ἱερὰ βιβλία, προσῆλθεν αὐτῷ πτωχός τις, ὅς τις διασωθεὶς ἐκ ναυαγίου, καὶ διηγούμενος τὴν συμφοράν του, παρεκάλει τὸν Ἅγιον νὰ τὸν ἐλεήσῃ· ἦτο δὲ ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον πτωχὸς ὄχι ἄνθρωπος ἁπλῶς, ἀλλὰ Ἄγγελος Θεοῦ, εἰς σχῆμα πτωχοῦ καὶ δεομένου φαινόμενος, ἵνα φανερώσῃ εἰς ὅλους τὸ εὔσπλαγχνον καὶ συμπαθητικὸν φρόνημα τοῦ Ἁγίου. Ὁ φαινόμενος λοιπὸν πτωχὸς ἔλαβε πρῶτον ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν Ἅγιον ἓξ νομίσματα, ὕστερον πάλιν ἐπέστρεψε καὶ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην, καὶ ἔλαβε καὶ δεύτερον ἄλλα ἕξ· ἦλθε δὲ καὶ τρίτον, καὶ δὲν ἐπέμφθη ἄδειος, διότι μὴ ἔχων ὁ Ἅγιος νὰ τῷ δώσῃ ἄλλα νομίσματα, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν προθύμως τὸ ἀργυροῦν τρυβλίον τοῦ Μοναστηρίου. Τόσον ἦτον ὁ τρισμακάριος συμπαθὴς πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνεξίκακος· διότι ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἐλέγξῃ δικαίως τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον, καὶ νὰ τὸν ἀποπέμψῃ μὲ κενὰς χεῖρας, τοῦτο μὲν διότι δὶς ἔλαβε πρῶτον ἐλεημοσύνην, καὶ ἔπειτα ἐφαίνετο φορτικός, τοῦτο δὲ καὶ διότι δὲν εἶχε τι νὰ τῷ δώσῃ, δὲν ἔπραξε τοῦτο ὁ Ἅγιος, ἀλλ' ἐπροτίμησε κάλλιον νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τῆς Μονῆς, τῆς ὁποίας τὰ πράγματα εἶναι ἀναφαίρετα κατὰ τοὺς κανόνας καὶ νόμους, ἢ νὰ παραβλέψῃ τὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ στείλῃ αὐτὸν κενόν. Τοῦτο ἐποίησεν ὁ Ἅγιος πρὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔγινεν Ἀρχιερεὺς καὶ Πάπας τῆς Ῥώμης, πάλιν μετεχειρίζετο συνήθως τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἐλεημοσύνην. Ὅθεν διέταξέ ποτε τὸν Σακελλάριον νὰ καλέσῃ δώδεκα πτωχούς, ὅπως συμφάγωσι μετὰ τοῦ Ἁγίου ἐν τῇ τραπέζῃ, καθημένων δὲ αὐτῶν ἐφαίνετο εἰς μόνον τὸν Ἅγιον εἷς ἄνθρωπος περιπλέον, δέκατος τρίτος, ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ προσώπου καὶ ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν κινημάτων τῆς ψυχῆς του ἐφαίνετο ὅτι ἦτο διαφορετικὸς καὶ ἀλλοῖος τῶν ἄλλων δώδεκα (1). Κρατήσας λοιπὸν τοῦτον ὁ Ἅγιος, ἠρώτα, πῶς λέγεται τὸ ὄνομά του, καὶ ποῖος εἶναι, καὶ πῶς ὑπῆγε πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ φαινόμενος, τὸ μὲν ὄνομά μου, ἀπε-

(1) Σημείωσαι, ὅτι παρὰ τῷ Καισαρίῳ Δαπόντε τῷ μεταφράσαντι εἰς τὸ ἁπλοῦν τὰ τέσσαρα βιβλία τοῦ Ἁγίου τούτου Γρηγορίου, τὰ περιέχοντα τοὺς Βίους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ὁσίων, καὶ ταῦτα προστίθενται, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἅγιος βλέπων τὸν δέκατον τρίτον ἐκεῖνον, ἐκάλεσε τὸν Σακελλάριον καὶ τῷ λέγει· Δέν σοι εἶπα νὰ προσκαλέσῃς δώδεκα; καὶ πῶς σὺ παρὰ τὴν γνώμην μου προσεκάλεσας δεκατρεῖς; ὁ δὲ Σακελλάριος, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε τὸν δέκατον τρίτον, πίστευσον ἔλεγε, σεβάσμιε Δέσποτα, πίστευσον, ὅτι δώδεκα μόνον εἶναι. Γνωρίσας λοιπὸν ὁ Πατριάρχης, ὅτι εἶναι Θεία ὀπτασία, ἐστρέφετο συνεχῶς καὶ ἔβλεπε τὸν δέκατον τρίτον, ὅς τις ἐκάθητο κατωτέρω πάντων, μετεβάλλετο δὲ τὸ πρόσωπόν του, καὶ ποτὲ μὲν ἐφαίνετο γέρων λευκογένειος, ποτὲ δὲ νέος. Ἀφ' οὗ ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης, εἰς μὲν τοὺς ἄλλους δώδεκα εἶπεν ὁ Πατριάρχης καὶ ἀνεχώρησαν, τὸν δὲ δέκατον τρίτον κρατήσας ἐκ τῆς χειρός, τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ κελλίον του, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἐξορκίζω σε κατὰ τῆς μεγάλης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ νά μοι φανερώσῃς ποῖος εἶσαι, καὶ πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου. Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη· Διατί ἐρωτᾷς τὸ ὄνομά μου; καὶ αὐτὸ εἶναι θαυμαστόν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος, ὅς τις ἦλθον ὅταν ἡσύχαζες ἐν τῷ κελλίῳ σου, καὶ μοὶ ἔδωκας τὰ δώδεκα νομίσματα καὶ τὸ ἀργυροῦν τρυβλίον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἔστειλε Σιλβία ἡ μήτηρ σου μὲ τὰ βρεκτὰ ὄσπριαι. Ἤξευρε λοιπόν, ὅτι ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ταῦτα ἔλαβον παρὰ σοῦ μὲ μακροθυμίαν καὶ ἁπλότητα τῆς καρδίας σου, ὥρισεν ὁ Κύριος νὰ γίνῃς Ἀρχιερεὺς τῆς ἁγίας του Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἦσαι διάδοχος τοῦ κορυφαίου Πέτρου, τοῦ ὁποίου καὶ τὴν ἀρετὴν ἐμιμήθης, διότι καὶ ἐκεῖνος διεμοίραζεν ἐν ἁπλότητι καρδίας τὰ πράγματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῷ προσέφερον, ὅ,τι ἂν ἐχρειάζετο ἕκαστος. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Γρηγόριος, καὶ πόθεν ἠξεύρεις, ὅτι ὥρισεν ὁ Κύριος νὰ γίνω Πατριάρχης; ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ εἶμαι Ἄγγελος Κυρίου Παντοκράτορος, καὶ διὰ τοῦτο ἠξεύρω, διότι καὶ τότε ὁ Κύριος μὲ ἀπέστειλε νὰ δοκιμάσω τὴν γνώμην σου, ἐὰν φιλανθρώπως καὶ ἱλαρῶς, καὶ ὄχι ἐπιδεικτικῶς πράττῃς τὴν ἐλεημοσύνην. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Ἅγιος ἐφοβήθη, ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἴδῃ Ἄγγελον· εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος, μὴ φοβηθῇς, ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με νὰ ἦμαι μετὰ σοῦ ἕως οὗ ζῇς, καὶ ὅ,τι θέλεις νὰ ζητήσῃς παρὰ Θεοῦ, στεῖλαι δι' ἐμοῦ τὸ ζήτημά σου εἰς τὸν Θεόν. Τότε ὁ μακάριος ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον καὶ προσεκύνησε τὸν Κύριον καὶ εἶπεν· Ἐὰν διὰ τὴν ὀλίγην ἐκείνην δόσιν, τόσον πλῆθος ἐλέους ἔδειξεν ὁ Κύριος εἰς ἐμέ, πόσης ἆρά γε δόξης θέλουν ἀξιωθῇ οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ ἐργαζόμενοι δικαιοσύνην πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν; Λέγεται δὲ Διάλογος ὁ Ἅγιος οὗτος, διότι τοὺς περισσοτέρους λόγους οὓς συνέγραψε, τοὺς ἔχει ἐν σχήματι διαλόγου κατ' ἐρωταπόκρισιν.

κρίθη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀκούσῃ τις, ἐπειδὴ εἶναι θαυμαστὸν, ὅτι δὲ εἶμαι Ἄγγελος Θεοῦ, τοῦτο φανερόνω σοι, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὅς τις καὶ πρότερον ἐπέμφθην παρὰ Θεοῦ εἰς σὲ ἵνα ζητήσω ἐλεημοσύνην, καὶ προσετάχθην ἔκτοτε νὰ ἦμαι πάντοτε μετὰ σοῦ ἵνα σὲ φυλάττω.

Ἔγινε δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος Γρηγόριος κάτοχος ἁπάσης τῆς σοφίας τῶν ἁγίων Γραφῶν, ὅθεν καὶ πολλὰ συγγράμματα ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, γεγραμμένα λατινιστὶ, ἐκ τῶν ὁποίων μετεγλωττίσθησαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν τὰ τέσσαρα βιβλία, τὰ ὁποῖα περιέχουσι τοὺς βίους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ διαπρεψάντων Ὁσίων Πατέρων· τινὰ δὲ ἐξ αὐτῶν μετεγλώττισε καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος αὐτοῦ Πέτρος, ὅς τις ἔλεγεν, ὅτι τὰ συγγράμματα τοῦ Ἁγίου τούτου δὲν ἦσαν συντεθειμένα μὲ ἀνθρωπίνους συλλογισμοὺς καὶ μὲ λόγους σοφίας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐβεβαίονεν ὅτι ὅταν ὁ Ἅγιος ἔγραφεν, ἔβλεπε μίαν λευκὴν περιστερὰν, ἡ ὁποία ἐπλησίαζεν εἰς τὸ στόμα του, καὶ τρόπον τινὰ ἐξήγει καὶ ὡδήγει αὐτὸν εἰς τὰ γραφόμενα. Περιπατῶν δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος εἰς τοὺς ἐν τῇ δύσει τόπους, ἐδίδασκε καὶ ὑπέστρεφεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὸ γένος τῶν Σάξων. Οὕτω λοιπὸν θεοφιλῶς διανύσας τὴν ζωήν του ὁ τρισμακάριστος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον ἦτο τεθησαυρισμένον ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ, καὶ ἐκεῖ ἐρχόμενοι κατ' ἔτος οἱ Σάξοι, ἐτίμων τὸν Ἅγιον μὲ τιμὰς καὶ ἱεροὺς ὕμνους. Λέγουσι δὲ, ὅτι οὗτος εἶναι ὅς τις ἐνομοθέτησε τὸ νὰ ἐπιτελῆται ἡ προηγιασμένη λειτουργία ἐν ταῖς νηστίμοις ἡμέραις τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖται καὶ μέχρι τῆς σήμερον (1).

* Οἱ Ἅγιοι ἐννέα Μάρτυρες πυρὶ τελειοῦνται.

* »Πρὸς τὴν κάμινον θαρσύνει τοὺς ἐννέα, * Μάρτυρες
»Θείου πόθου κάμινος ἐκκεκαυμένη. θ.'

Ὁ Δίκαιος Φινεὲς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἔστη Φινεὲς, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ πέλας, Φινεές.
»Ἡμῖν ἱλασμῷ ψυχικὴν θραῦσιν λύων.

* Ὁ Ὅσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν, ὁ νέος Θεολόγος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

✻ »Πρώην μὲν εἶχες γλῶτταν ἀντὶ τῆς βίβλου, * Συμεών.
»Γλώττης δὲ ἀντὶ, σὴν ἔχεις ἤδη βίβλον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Περὶ δὲ τῆς προηγιασμένης λειτουργίας ὅρα εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ νβ.' Κανόνος τῆς ς.' ὅπου εὑρήσεις ὅτι αὐτὴ καὶ πρὸ τοῦ Διαλόγου ἦτο, καὶ ὅτι ἐκαλλωπίσθη μόνον παρ' αὐτοῦ καὶ οὐχὶ συνετέθη, καθότι εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ οὐχ εὑρίσκεται, καὶ καθότι ὁ Ἅγιος ἑλληνικὴν γλῶσσαν δὲν ἤξευρε κατὰ τὴν κθ.' ἐπιστολὴν τοῦ ς.' βιβλίου αὐτοῦ (ὅρα καὶ τὸν Δοσίθεον ἐν τῇ Δωδεκαβίβλῳ σελ. 526.) προστίθησι δὲ ὁ Μελέτιος σελ.' 141 τοῦ β.' τόμου, ὅτι ὁ Θεῖος οὗτος Γρηγόριος ἐπωνομάσθη μέγας διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρετῆς του, καὶ ὅτι μετὰ τὸν Πελάγιον ἔγινε Πάπας Ῥώμης ἐν ἔτει φϥ.' καὶ ἐδιοίκησε τὴν Ῥώμην ἔτη δεκατέσσαρα. Ἔγραψε δὲ, κατὰ τὸν Βελλαρμῖνον, βιβλία ἠθικὰ, εἰς τὸν Ἰὼβ τριακονταοκτὼ, περὶ Ποιμαντικῆς φροντίδος μέρη τρία βιβλίον ἓν, Διαλόγων σὺν τῷ Πέτρῳ βιβλία τέσσαρα, εἰς τὸ Ἆσμα βιβλία δύο, εἰς τὸν Ἰεζεκιὴλ ὁμιλίας εἰκοσιδύο, εἰς τὰ Εὐαγγέλια ὁμιλίας τεσσαράκοντα, Ἔκθεσιν εἰς τοὺς Ψαλμοὺς, εἰς τὴν πρώτην τῶν Βασιλειῶν βιβλία ἕξ, Ἐπιστολῶν βιβλία δώδεκα καὶ ἄλλα· τὰ τέσσαρα δὲ βιβλία, τὰ περιέχοντα τοὺς Βίους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ὁσίων, μετέφρασεν ἐκ τοῦ λατινικοῦ εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὁ Πάπας Ζαχαρίας, μετὰ ἑκατὸν ἑξήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς τοῦ Ἁγίου κοιμήσεως, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ νέου Κωνσταντίνου, καὶ ὅρα σελ. 527. τῆς Δωδεκαβίβλου. Λέγει δὲ ὁ Πλάτινας εἰς τὸν Βίον τούτου, ὅτι διῆλθε τὴν ζωήν του ἐν ἁγιότητι καὶ ἀρετῇ καὶ διδασκαλίᾳ οὕτως ὥστε οὐδεὶς τῶν διαδόχων του ἔγινεν ὅμοιος μὲ αὐτόν. Τόσην δὲ ταπείνωσιν εἶχεν ὁ ἀοίδιμος, ὥστε πρῶτος αὐτὸς ἔγραψε τὸν ἑαυτόν του «Δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ», ἐναντιούμενος εἰς τὸν τίτλον Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, τοῦ ἐπιγράψαντος ἑαυτὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, περὶ οὗ ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου Κανόνος τῆς δ.' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ.

(2) Τούτου ἡ Μνήμη μετετέθη εἰς τὴν δωδεκάτην τοῦ Ὀκτωβρίου, διὰ τὸ συμπίπτειν αὐτὴν τῇ νηστείᾳ

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΓ'. ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

»Νίκης ἑορτὴν ἡ Πόλις, Νικηφόρε, Νικηφόρος.
»Δοχὴν ἄγει σου Λειψάνου νικηφόρου.
»Χοῦς τρισκαιδεκάτῃ Νικηφόρου ἄστυ ἐσήχθη.

Ἀφ' οὗ καθῃρέθη τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ ψευδοπατριάρχης, μᾶλλον δὲ μαντιάρχης, Ἰωάννης ὁ παράνομος, ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος ἐν ἔτει ωμγ'. ὁ ὁποῖος σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ κατορθώμασιν ἐπέτυχε καὶ τοῦτο, εἰπὼν ταῦτα εἰς τοὺς Βασιλεῖς Μιχαὴλ καὶ Θεοδώραν τὴν μητέρα του· Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὴ φερθῇ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει τὸ τίμιον καὶ ἱερὸν Λείψανον τοῦ αἰδεσίμου καὶ Πανοσίου ἐν Πατριάρχαις Νικηφόρου, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ὀρθόδοξον καὶ ἀμώμητον Πίστιν ἐξώσθη τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ ἐτελείωσε τὴν ζωήν του εἰς τὴν ἐξορίαν. Εἰς τούτους λοιπὸν τοὺς λόγους πεισθέντες οἱ ἀνωτέρω Βασιλεῖς, εὐθὺς ἀπέστειλαν ἀνθρώπους ἵνα φέρωσι τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου, καὶ μετ' αὐτῶν ὑπῆγε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Πατριάρχης Μεθόδιος τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν Ἱερεῖς τε καὶ Μοναχοί. Εὑρόντες δὲ τὸ τίμιον τοῦ Ἁγίου Λείψανον ὅλως ἄφθαρτον καὶ ὁλόκληρον διαφυλαχθὲν ἐν διαστήματι ἐτῶν δεκαεννέα, ἔθηκαν αὐτὸ ἐν τῷ Βασιλικῷ πλοίῳ καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ λαμπάδας καὶ ὕμνους πνευματικούς. Ὅταν δὲ τὸ πλοῖον διέβαινε τὸ πέραμα τῆς ἀκροπόλεως, τότε ὁ Βασιλεὺς καὶ ὅλη ἡ Σύγκλητος κρατοῦντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας, προϋπήντων τὸ ἅγιον Λείψανον καὶ τὸ ἠσπάζοντο· εἶτα ἐγείραντες αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων των, ἀπέθεντο ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. Ἐκεῖ δὲ ποιήσαντες ἀγρυπνίαν, τῷ πρωῒ ἔβαλον πάλιν αὐτὸ εἰς τοὺς ὤμους των, καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων, κατὰ τὴν τρισκαιδεκάτην ταύτην τοῦ παρόντος μηνός, κατὰ τὴν αὐτὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἀπῆλθε καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τοῖς ἀνωτέρω Ἁγίοις Ἀποστόλοις τῆς μεγάλοις (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πουπλίου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

»Στολὴν ἔβαψας αἱμάτων ῥείθροις, μάκαρ, Πούπλιος.
»Καὶ λαμπρὸς ὤφθης νῦν Κυρίῳ ἢ πλέον (2).

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀφρικανοῦ, Πουπλίου, καὶ Τερεντίου, ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ. Ἀφρικανός.

»Συμμάρτυρας τρεῖς, ὧν διὰ ξίφους τέλος, Πούπλιος.
»Ἴσα στεφάνοις τοῖς ἰάμβοις χρὴ στέφειν. Τερέντιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἄβιβος ὁ ἐξ Ἑρμουπόλεως, λίθῳ προσδεθεὶς καὶ ἐν ποταμῷ ῥιφθείς, τελειοῦται.

»Βληθεὶς Ἄβιβος εἰς ποταμὸν σὺν λίθῳ, Ἄβιβος.
»Ἐκπλεῖ ποταμὸν συρφετώδη τοῦ βίου.

τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον Συμεὼν ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία Ἀκολουθίαν τελείαν ὁμοῦ καὶ ἐγκώμιον, καὶ ὁ βουλόμενος ἑορτάζειν τὴν αὐτοῦ Θειότητα, ζητησάτω ταῦτα. Τὸν δὲ Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νεοτυπώτου καὶ ἱερᾶς αὐτοῦ βίβλου.

(1) Ἡ δὲ κυρία Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου ἑορτάζεται κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Ἰουνίου μηνός. Τούτου εὑρίσκεται Ἀκολουθία καὶ ἐγκώμιον ἁπλοῦν ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου.

(2) Οὗτος χρηματίσας Ἀθηνῶν Ἐπίσκοπος, τὸν διὰ Μαρτυρίου ὑπέστη θάνατον κατὰ τὸν δεύτερον ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνα, καθὼς γράφει περὶ αὐτοῦ Διονύσιος ὁ Κορίνθου Ἐπίσκοπος, ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Ἀθηναίους, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος βιβλ. δ'. κεφ. κγ'. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας. Ἐχρημάτισε δὲ οὗτος διάδοχος τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ἢ τότε, ἢ μετ' ὀλίγα ἔτη ἐπισκοπήσας.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Χριστίνα, ἡ ἐν Περσίᾳ, μαστιζομένη τελειοῦται.

»Μάστιξ τὸ τύπτον, σὰρξ τὸ πάσχον Χριστίνης·
»Χριστοῦ χάριν χέουσα κρουνοὺς αἱμάτων. Χριστίνα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΔ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενεδίκτου.

»Ἄγξας λογισμοῖς ὡς χαλινοῖς πᾶν πάθος,
»Ζωῆς χαλινοὺς Βενέδικτος ἐκπτύει. Βενέδικτος.
✱ »Οὔλυμπον Βενέδικτος ἔβη δεκάτῃ γε τετάρτῃ.

✱Οὗτος ὁ Ὅσιος Βενέδικτος (τὸ ὁποῖον εἶναι ὄνομα λατινικὸν, καὶ ἑρμηνεύεται ἑλληνιστὶ, εὐλογημένος) ἦτον ἐκ τῆς Νουρσίας, πόλεως τῆς Ἰταλίας, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Ἀφήσας τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς γονεῖς του, ὅταν ἦτο πολὺ μικρᾶς ἡλικίας, ὑπῆγεν εἰς ἔρημόν τινα τόπον ὁμοῦ μὲ τὸν ἀνατροφόν του, ἔνθα φιλιώσας τὸν ἑαυτόν του μὲ τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως, ἐπλουτίσθη παρ' αὐτοῦ μὲ δύναμιν θαυμάτων καὶ ἰαμάτων· καὶ τὰ μὲν ἄλλα θαυμάσια, ὅσα ἐποίησε, κατὰ πλάτος διηγεῖται ὁ Βίος καὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ (1), νεκροὺς γὰρ ἀνέσταινε, τὰ μέλλοντα προέλεγε, καὶ διελέγετο περὶ τῶν ἀπωτάτων πραγμάτων, ὡσεὶ ἦσαν παρόντα, ἐκεῖνο δὲ μόνον πρέπει νὰ εἴπωμεν ἐδῶ ὡς ἀναγκαῖον, ὅτι ὅταν ὁ Ὅσιος ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ πρὸς Κύριον, ἐπρόλαβε καὶ ἐμήνυσε, τόσον εἰς τοὺς μαθητὰς ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ πλησίον του, ὅσον καὶ εἰς τοὺς μακρὰν διατελοῦντας, ὅτι θὰ τελευτήσῃ, καὶ ὅτι θὰ γίνῃ σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ γνωρίσωσιν ὅλοι, ὅτι χωρίζεται ἀπὸ τοῦ σώματος.

Πρὸ ἓξ λοιπὸν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὁσίας αὐτοῦ κοιμήσεως διέταξε νὰ ἀνοιχθῇ ὁ τάφος του καὶ νὰ ἦναι ἕτοιμος, καὶ εὐθὺς προσεβλήθη ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ ὅς τις κατεξήρανε τὸ σῶμά του εἰς ἡμέρας ἕξ. Κατὰ δὲ τὴν ἕκτην ἡμέραν διέταξε τοὺς μαθητάς του νὰ ἐπάρωσιν αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν ἣν εἶχον, καὶ ἀφιχθεὶς ἐκεῖ ἐκοινώνησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια, ἱστάμενος ἀνὰ μέσον τῶν μαθητῶν του. Ὑπὸ τούτων λοιπὸν βασταζόμενος καὶ στηριζόμενος, ὕψωσε τὰς χεῖράς του εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ οὕτως ἄνω βλέπων καὶ προσευχόμενος παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν ἐφάνη τοιαύτη τις ὅρασις εἰς δύο ἀδελφοὺς, εἰς τὸν ἕνα μὲν ἡσυχάζοντα ἐν τῷ κελλίῳ του, εἰς τὸν ἄλλον δὲ κατοικοῦντα μακράν· ἤτοι εἶδον αὐτοὶ οἱ δύο, καὶ ἰδοὺ ἐφαίνετο ὁδὸς θαυμαστὴ ἀπὸ τοῦ κελλίου τοῦ Ὁσίου Βενεδίκτου μέχρις Οὐρανοῦ, κατ' ἀνατολὰς, ἐστρωμένη ὅλη μὲ λαμπρὰ καὶ τίμια καὶ μεταξωτὰ ἱμάτια. Ἐν τῇ ὁδῷ δὲ ἐκείνῃ ἵσταντο ἄνδρες τινὲς θαυμαστοὶ κατὰ τὸ εἶδος καὶ ἐξαίσιοι, κρατοῦντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας, οἵτινες βαστάζοντες τὸν Ὅσιον, ἀνέβαινον κατὰ τάξιν εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἄλλος τις δὲ λευκοφόρος καὶ φωτοφόρος, παρεστὼς τῷ Ὁσίῳ, ἠρώτα τοὺς βλέποντας τὴν ὀπτασίαν ταύτην Ὁσίους, ἂν γνωρίζωσι τίνος εἶναι ἡ θαυμαστὴ ἐκείνη ὁδὸς, τὴν ὁποίαν βλέπουσι καὶ θαυμάζουσιν· ἀποκριθέντων δὲ τῶν Ὁσίων ὅτι δὲν γνωρίζουσι, τότε ὁ φανεὶς ἐκεῖνος εἶπεν εἰς αὐτοὺς, αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Θεοῦ Βενέδικτος ἀναβαίνει εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἐλθόντες λοιπὸν εἰς ἑαυτοὺς οἱ Ὅσιοι ἐνόησαν, ὅτι ἀπῆλθεν ὁ Ἅγιος, καθὼς εἶδον αὐτὸν τελειούμενον· ἐφανέρονε δὲ ἡ ὀπτασία αὕτη τὴν λαμπρότητα καὶ δορυφορίαν, ἧς ἠξιώθη ὁ Ἅγιος ὅταν ἔμελλε νὰ ἐκδημήσῃ πρὸς Κύριον (2).

(1) Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ δεύτερον βιβλίον ἐκ τῶν τεσσάρων τοῦ Διαλόγου, τὰ ὁποῖα μετεφράσθησαν εἰς ἁπλῆν γλῶσσαν παρὰ τοῦ ἀοιδίμου Καισαρίου Δαπόντε τοῦ Σκοπελίτου.

(2) Περὶ τοῦ Ἁγίου τούτου Βενεδίκτου γράφει ὁ Μελέτιος ἐν τῷ Β'. τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστ. Ἱστορίας, ὅτι οὗτος ἐν ἔτει φκθ'. ἀνέβη εἰς τὸ Κάσσιον ὄρος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας, καὶ ἐκεῖ κτίσας Κοινόβιον, ἐσχημάτισε τάγμα Μοναχῶν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται τῶν Βενεδικτινῶν. Πρῶτος δὲ οὗτος ἐν

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Πίδνῃ.

»Μὴ τοὺς στεφάνους ζημιωθῆναι φέρων, — Ἀλέξανδρος.
»Φέρει κεφαλῆς Ἀλέξανδρος ζημίαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος εὑρισκόμενος ἐν τῷ σκότει τῆς πλάνης, ἔλαμψεν ὡς ἀστὴρ πολύφωτος, διότι ἤλεγξε τὴν πλάνην τῶν δυσσεβῶν εἰδωλολατρῶν, τὸν δὲ νοητὸν Διάβολον, τὸν καυχώμενον εἰς τὴν πλάνην, κατεπλήγωσε διὰ τῶν λόγων του ὡς διὰ βελῶν· ὅθεν οἱ πεπλανημένοι Ἕλληνες, μὴ ὑποφέροντες τὴν παῤῥησίαν καὶ ἀνδρίαν τοῦ Ἁγίου, ἐδοκίμαζον νὰ νικήσωσι τὴν μεγαλοψυχίαν του μὲ διαφόρους τρόπους καὶ κολακείας, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν, ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ κεφαλήν. Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἀντήμειψεν αὐτὸν μὲ τὰ χαρίσματα τῶν ἰαμάτων, διότι τὸ αὐτοῦ Λείψανον ἰατρεύει πᾶσαν ἀσθένειαν ἐκείνων, ὅσοι μετὰ πίστεως αὐτῷ προστρέχουσι.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Εὐσχήμου (1) Ἐπισκόπου Λαμψάκων.

»Πρὸ τοῦ θανεῖν Εὐσχήμος, εἶπεν ἂν Παῦλος, — Εὐσχήμος.
»Εὐσχημόνως ὥδευεν ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἦτο κατὰ τοὺς καιροὺς τῶν εἰκονομάχων, ἀπὸ βρέφους δὲ καλῶς αὐξηθείς, καὶ καταςαθεὶς ἀνὴρ τέλειος, ἐχρημάτισε ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· γενόμενος δὲ Μοναχός, ἀνέβη καὶ εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα, ὅθεν καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τρωθεὶς οὖν ὑπὸ θεϊκοῦ καὶ ἐνθέρμου ζήλου, τούτου ἕνεκα κατήσχυνε τοὺς Ἱερεῖς τῶν αἱρετικῶν εἰκονομάχων, θαυμάσια παράδοξα ἐνεργῶν, διότι νεκρὸν βρέφος ὑπὸ τῆς μητρός του βασταζόμενον διὰ προσευχῆς του ἀνέστησε, καὶ πρὸς τὴν ζωὴν ἐπανέφερε· καὶ εἰς τὰ θηρία φοβερὸς οὗτος ἔγινε, διότι διὰ μόνης τῆς προσταγῆς του ἐδίωκεν αὐτά, τὰ ὁποῖα κατέτρωγον τὰ χλοηφόρα λάχανα (2). Κλεισθεὶς δὲ ἐν φυλακῇ ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων, ὡς προσκυνητὴς τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων Εἰκόνων, διὰ τῆς διδασκαλίας του κατέπεισε τοὺς αὐτὸν φυλάσσοντας νὰ προσκυνῶσι τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Τὸ δὲ θαυμαστὸν ἦτο τοῦτο, ὅτι ἂν καὶ ὁ Ἅγιος ἦτο φυλακισμένος καὶ ἐξόριστος, ἐφρόντιζεν ὅμως διὰ τοὺς πτωχούς, καὶ ἠλέει αὐτοὺς κατὰ δύναμιν. Ὅθεν ἐν εἰρήνῃ τελειώσας τὴν ζωήν του, δὲν ἔλειπε καὶ μετὰ θάνατον νὰ εὐεργετῇ διὰ τῶν ἀπείρων θαυμάτων τοὺς πιστῶς αὐτῷ πλησιάζοντας, ῥῶσιν παντοίων νόσων αὐτοῖς χαριζόμενος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΕ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαπίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Μαρτύρων Πλησίου, Ῥωμύλου, Τιμολάου, Ἀλεξάνδρων δύο καὶ δύο Διονυσίων.

Εἰς τὸν Ἀγάπιον.

»Ἔσπευδεν Ἀγάπιος εἰς μαρτυρίαν, — Ἀγάπιος.
»Θεοῦ γὰρ αὐτὸν ὑπέθαλπεν ἀγάπη.

τῇ Δύσει τὴν Μοναχικὴν ζωὴν ἔδειξεν· ὅθεν πρεπόντως ὑπὸ τοῦ Τριθεμίου ἐν τῷ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων καὶ ὑπὸ ἄλλων ὀνομάζεται καθηγητὴς καὶ πρῶτος τῶν ἐν τῇ Δύσει Μοναχῶν. Ἐξέδωκε δὲ καὶ κανόνα, ἢ τύπον διηρημένον εἰς ἑβδομήκοντα τρία κεφάλαια τὸν ὁποῖον ἐπιγράφει ὁ Ῥοῦδολφος, περὶ ἀρχῆς τοῦ Μοναδικοῦ βίου. Τὸ τάγμα δὲ τοῦτο τῶν Βενεδικτινῶν ἔμεινεν ἐν διαστήματι ἐτῶν τετρακοσίων εἰς τὰ αὐτὰ ἤθη, καὶ εἰς ἕνα τύπον, ὅθεν καὶ ἦτον εἰς τιμήν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐμοιράσθη εἰς πολλὰ τάγματα, τὰ ὁποῖα ὅλα εἰ καὶ διάφορα εἶσι κατὰ τὰ φορέματα, ἀλλ' ὅμως δοξάζονται, ὅτι ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν Ἅγιον Βενέδικτον. Ἐτελεύτησε δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐν ἔτει φμβ'. ἢ φμγ'. ὢν ἐτῶν ἑξήκοντα δύο.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Εὐσχήμονος.

(2) Ὅθεν τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Εὐσχήμου τούτου

Εἰς τὸν Πλήσιον, Ῥωμύλον καὶ Τιμόλαον. — Πλήσιος.
»Σὺν τοῖς δυσὶ Πλήσιος ἐκτμηθεὶς ξίφει, — Ῥωμύλος.
»Θεοῦ σὺν αὐτοῖς ἵσταται νῦν πλησίον. — Τιμόλαος.
Εἰς τοὺς δύο Ἀλεξάνδρους καὶ Διονυσίους.
* »Ὡς Ἀλεξάνδροις κλῆσις, ἐκτομή, στέφος, — Ἀλέξανδροι δύο.
»Καὶ Διονυσίοις τε κοινὰ ἦν τάδε.
»Πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ τμήθη Ἀγάπιος, ἑταῖροι. — Διονύσιοι δύο.

*Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϞζ'. καὶ ὁ μὲν Ἀγάπιος ἦτον ἐκ τῆς Γάζης πόλεως τῆς Παλαιστίνης, ὁ δὲ Τιμόλαος ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἱ δύο δὲ Διονύσιοι ἦσαν ἐκ τῆς Τριπόλεως τῆς ἐν Φοινίκῃ καὶ ὁ Ῥωμύλος ἦτον ὑποδιάκονος τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Διοσπόλεως, ἥ τις πρότερον ἐκαλεῖτο Λύδδα, καὶ κοινῶς καλεῖται Ἅγιος Γεώργιος· ὁ δὲ Πλήσιος καὶ οἱ δύο Ἀλέξανδροι ἦσαν Αἰγύπτιοι. Οὗτοι λοιπὸν δέσαντες πρῶτον τὰς ψυχάς των μὲ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ, ἔπειτα βαλόντες ἁλύσεις σιδηρᾶς εἰς τὰς χεῖράς των, ὑπῆγαν εἰς τὸν Οὐρβανὸν τὸν Ἡγεμόνα τῆς Καισαρείας, καὶ ὡμολόγησαν ἑαυτοὺς Χριστιανούς· ὁ δὲ Ἡγεμὼν μὴ δυνηθεὶς νὰ μαλακώσῃ τὴν γνώμην των, καὶ νὰ χωρίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ, οὔτε μὲ ἀπειλάς, οὔτε μὲ κολακείας, προσέταξε καὶ ἀπέκοψαν τὰς κεφαλάς των, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀριστοβούλου Ἐπισκόπου Βρετανίας, ἀδελφοῦ Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου.

* »Ἕπου, Ἀριστόβουλε, Παύλῳ ἐνθάδε, — Ἀριστόβουλος.
»Ὡς ἂν χορεύσῃς ἅμα Παύλῳ ἐν Πόλῳ.

Οὗτος ἦτον εἷς τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων, ἠκολούθησε δὲ τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον, διακονῶν αὐτῷ καὶ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς διαφόρους τόπους. Οὗτος λοιπὸν ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Παύλου Ἐπίσκοπος ἐν τῇ νήσῳ τῶν Βρετανῶν (τῇ Ἀγγλίᾳ), ἐν ᾗ κατῴκουν τότε θηριώδεις καὶ ὠμότατοι ἄνθρωποι, ὑπὸ τῶν ὁποίων ποτὲ μὲν ἐδέρετο, ποτὲ δὲ ἐσύρετο εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ διὰ τῶν τοιούτων θλίψεων καὶ βασάνων πολλοὺς κατέπεισε νὰ πιστεύσωσι εἰς τὸν Χριστόν. Ἐκεῖ λοιπὸν Ἐκκλησίας οἰκοδομήσας, καὶ Διακόνους καὶ Πρεσβυτέρους χειροτονήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο ὁ μακάριος (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νίκανδρος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ, τὴν δορὰν ἀφαιρεθείς, τελειοῦται.

»Νίκανδρον ἐκδέρουσιν ὥσπερ ἀρνίον, — Νίκανδρος.
»Χεῖρας βαλόντες οἱ μάγειροι τῆς πλάνης.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϞγ'. ἐπειδὴ δὲ ἦτον ἀνατεθραμμένος μὲ τὴν εὐσέβειαν καὶ προσκεκολλημένος εἰς τὴν ἀγάπην τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, διὰ τοῦτο ἔργον εἶχε νὰ λαμβάνῃ κρυφίως τὰ ἅγια Λείψανα τῶν Μαρτύρων ἐκείνων, ὅσοι ἀπέθνησκον διὰ τὴν εὐσέβειαν, καὶ νὰ ἐνταφιάζῃ αὐτὰ ἐντίμως καὶ σεβασμίως. Μίαν φορὰν δὲ βλέπων τὰ τίμια Λείψανα Ἁγίων τινῶν Μαρτύρων ἐῤῥιμμένα καὶ ἀνεπιμέλητα, ὑπῆγε διὰ νυκτός, καὶ λαμβάνων αὐτά, τὰ ἐνεταφίασεν εἰς ἕνα τόπον εὐλαβῶς καὶ κοσμίως. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν κατὰ τύχην εἰδωλολάτρης τις, τὸν διέβαλεν εἰς τὸν Ἄρχοντα· ὅθεν κρατηθεὶς ὁ Ἅγιος ὑπ' ἐκείνου, ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, διὸ ἐξέδαραν αὐτὸν ὡς πρόβατον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου (2).

πρέπει νὰ ἀναφέρηται ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, ὅταν αὐτὸς ἀναγινώσκῃ ἐν τοῖς κήποις τὰς εὐχὰς τοῦ Ἁγ. Τρύφωνος.

(1) Ὅρα καὶ εἰς τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅπου ἑορτάζεται οὗτος μετὰ Στάχυος, Ἀμπλίου, Οὐρβανοῦ καὶ Ναρκίσσου.

(2) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπω-

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Μανουὴλ ὁ Κρής, ὁ ἐν Χίῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψηϐ.' ξίφει σφαγιασθεὶς τελειοῦται.

✠ »Πρόϐατον ὥσπερ σφαγιασθείς, παμμάκαρ, Μανουήλ.
»Μάνδρᾳ προσήχθης, ὦ Μανουὴλ, τῇ ἄνω (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσϐείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Ιϛ.' Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαϐίνου τοῦ Αἰγυπτίου.

»Ῥεῖθρον Σκαμάνδρου τῆς ἐλέγξεως ὕδωρ, Σαϐῖνος.
»Εὐανδρίας ἔλεγχος ἦν τῆς Σαϐίνου.
✠ »Τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ ἐντεῦθεν ἀπῆρε Σαϐῖνος.

Οὗτος κατήγετο ἐξ Ἑρμουπόλεως, τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει σηθ.' κρυπτόμενος δὲ μετ' ἄλλων Χριστιανῶν ἔξω τῆς πόλεως, ἐντὸς οἰκίας μικρᾶς, ἐζητεῖτο ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι μεγάλως ὑπολήπτοντο καὶ ἐξετίμων αὐτὸν οἱ Χριστιανοί, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι αὐτὸς ἦτον ἐκ τοῦ πρώτου γένους, καὶ προσέτι διότι ὑπερεῖχε τοὺς ἄλλους κατὰ τὸν ζῆλον τῆς πίστεως. Φερθεὶς λοιπὸν πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς πόλεως Ἀῤῥιανόν, καὶ ὁμολογήσας τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ἐκρεμάσθη, καὶ τόσον πολὺ ἐξεσχίσθη ὁ ἀοίδιμος, ὥστε ἔῤῥευσαν εἰς τὴν γῆν ὅλαι αἱ σάρκες του· εἶτα ἔκαυσαν αὐτὸν μὲ ἀναμμένας λαμπάδας. Ὕστερον δὲ δέσαντες ἐξ αὐτοῦ λίθον, τὸν ἔῤῥιψαν ἐν τῷ Σκαμάνδρῳ ποταμῷ, καὶ οὕτως ἔλαϐεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ ἐν Ῥουφιαναῖς ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος.

»Τιμῶμεν, Ἰωάννη, σὴν ἐκδημίαν, Ἰωάννης.
»Ἐνδημίαν δὲ πρὸς Θεὸν μᾶλλον φάναι.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥωμανός, ὁ ἐν τῷ Παρίῳ, ξίφει τελειοῦται.

»Τὸ πρὸς σὲ φίλτρον εἰς ἀγῶνας δεικνύει, Ῥωμανός.
»Ὁ Ῥωμανός σου, Σῶτερ, ὁρμῶν πρὸς ξίφος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πάπας ἐν δένδρῳ κρεμασθεὶς τελειοῦται.

»Δεσμῇ πέδαις εἰς δένδρον, ᾧ προσϐάς, Πάπα, Πάπας.
»Ζακχαῖος οἷα Χριστὸν ἐκπνεύσας βλέπεις.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πάπας βλέπων τὴν οἰκουμένην, ὅτι ἐκλυδωνίζετο ὅλη ὑπὸ τῆς εἰδωλολατρείας, παρέστη εἰς τὸν Ἄρχοντα, τὸν ὁποῖον καταισχύνας διὰ τῆς πολλῆς παῤῥησίας, μεθ' ἧς ὡμολόγησε τὸν Χριστόν, ἐῤῥίφθη κατὰ γῆς καὶ ἐδάρη μὲ ῥαϐδία εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Μετὰ ταῦτα ἐκρεμάσθη ὑψηλά, καὶ ἐξεσχίσθη μὲ σιδηρᾶ ὀνύχια, καὶ καρφώσαντες ὕστερον εἰς τοὺς πόδας του σιδηρᾶ ὑποδήματα, καὶ μὲ αὐτὰ βιάσαντές τον νὰ περιπατήσῃ πολὺν δρόμον, τελευταῖον ἔδεσαν αὐτὸν εἰς ἓν ἄκαρπον δένδρον τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἐϐλάστησε φύλλα καὶ ἄνθη καὶ καρπούς, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαϐεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἔχει ἡ Λυακονία, χαίρουσα καὶ ἀγαλλομένη δι' αὐτό.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ.

✠ »Ἰουλιανὸς εἰς ἁλὸς δύσας βάθος, Ἰουλιανός.
»Εὕρατο Χριστὸν τίμιον μαργαρίτην.

μένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μενίγνου τοῦ Κναφέως, διότι οὗτος ἑορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Νοεμϐρίου, ὅπου καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ γράφεται.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς πόλεως τῶν Ἀναζαρβέων, κειμένης ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Κιλίκων ἐπαρχίᾳ, υἱὸς πατρὸς μὲν Ἕλληνος βουλευτοῦ, μητρὸς δὲ Χριστιανῆς, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐμυήθη τὸν Χριστιανισμόν, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, παρέστη εἰς τὸν Ἡγεμόνα Μαρκιανόν, καὶ ἐπειδὴ δὲν κατεδέχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, ἐδάρη εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐῤῥίφθη ἐν τῇ φυλακῇ. Συμβουλευθεὶς δὲ παρὰ τῆς μητρός του, ἐνεδυναμώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ Μαρτύριον, καὶ ἐρωτηθεὶς δεύτερον, ἀπεκρίθη, ὅτι ἐπιμένει εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου· διὸ ἐτέθη ἐντὸς σάκκου γεμάτου ἀπὸ ἄμμον καὶ θανατηφόρα ζωΰφια, καὶ ἐῤῥίφθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πελάγους, λαβὼν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου οὕτω τὸν στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι δέκα Μάρτυρες οἱ ἐν Φοινίκῃ ξίφει τελειοῦνται.

»Χορὸν δέκανδρον Μαρτύρων διὰ ξίφους Μάρτυρες ί.
»Ἀνδροκτόνοι κτείνουσι, Μαρτυροκτόνοι.

Ὁ Ἅγιος Ἀλεξανδρίων Πάπας Ῥώμης ξίφει τελειοῦται.

»Ῥώμης παλαιᾶς Ἀλεξανδρίων Πάπας, Ἀλεξανδρίων.
»Ἐδέμ κατοικεῖ τὴν παλαιὰν πατρίδα.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνίνα τοῦ θαυματουργοῦ.

»Σορῷ καλυφθεὶς θαυματουργὸς Ἀνίνας, Ἀνίνας.
»Οὐ συγκαλύπτει τὴν χάριν τῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἂν καὶ πάντῃ ἀμαθής, ἠγάπησε τὴν πραότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἡσύχαζε κατ' ἰδίαν. Δεκαπενταετὴς δὲ γενόμενος, ἔμεινεν ὀρφανὸς γονέων· ὅθεν ἀφήσας πάντα τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ εὑρὼν Μοναχόν τινα Μαϊουμᾶν ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπερβολικὴν ἀκτημοσύνην, ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἀγρυπνῶν καὶ προσευχόμενος. Τόσην δὲ πολλὴν πτωχείαν εἶχον οἱ ἀοίδιμοι, ὥστε διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων ἔτρωγον ἅπαξ μόνον ἀνὰ ἕκαστον τετραήμερον, καίτοι δὲ ὑπέφερον τοιαύτην στενοχωρίαν, ἐνετρύφων ἐν αὐτῇ, ὡσεὶ εὑρίσκοντο ἐν βασιλικῇ τραπέζῃ. Μετὰ ταῦτα ἠθέλησεν ὁ τούτου πνευματικὸς διδάσκαλος καὶ ὁδηγὸς νὰ ἀναχωρήσῃ ἐξ ἐκείνων τῶν μερῶν, οὗτος δὲ ὁ μακάριος Ἀνίνας εἶπεν εἰς αὐτόν, συγχώρησόν μοι, Πάτερ τίμιε, ἐγὼ ἐπειδὴ ὡδηγήθην παρὰ Θεοῦ νὰ ἔλθω εἰς σέ, διὰ τοῦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ ἐδῶ· ὅθεν ὁ Ὅσιος οὗτος ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ δὲν ἀνεχώρησε. Μετέβαινε δὲ πολλάκις εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον, πορευόμενος μακρὰν εἰς εἴκοσι καὶ τριάκοντα ἡμερῶν διάστημα, καὶ πάλιν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ κελλίον του. Οὗτος λοιπόν, ἐπειδὴ ὑπέταξε τὰ πάθη τοῦ σώματος εἰς τὸν νοῦν, διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἀντιμισθίαν καὶ χάριν παρὰ Θεοῦ νὰ ὑποτάσσωνται αὐτῷ τὰ ἄγρια θηρία· ὅθεν καὶ δύο λέοντες ἠκολούθουν αὐτῷ, ὁπουδήποτε καὶ ἂν ἤθελεν ὑπάγῃ, καὶ ἐπειδὴ ἐμβῆκεν εἰς τὸν πόδα τοῦ ἑνὸς τῶν δύο λεόντων τραχεῖα ἄκανθα, ταύτην ἐκβαλὼν ὁ Ὅσιος, καὶ δέσας τὸν πόδα του, ὑγιῆ αὐτὸν ἐποίησεν.

Ἐκ τούτων λοιπὸν ἐξαπλωθείσης τῆς φήμης τοῦ Ὁσίου εἰς πάντα τόπον, προσέτρεχον αὐτῷ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, οἵτινες εἶχον μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅσιος ἰάτρευε διὰ μόνης τῆς προσευχῆς του· διὸ ἔπαυσε πλέον τοῦ νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔμενε μόνον ἐν τῷ κελλίῳ του. Τὸ ὕδωρ δὲ ὅπερ ἔπινεν ὁ Ὅσιος δὲν ἦτο πλησίον, ἀλλ' ἔφερεν αὐτὸ ἐκ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἤτοι τέσσαρα, ἢ πέντε μίλια μακρόθεν· καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἔπινεν αὐτὸ μόνος ὁ Ὅσιος, σπανίως αὐτὸ ἔφερεν, ὅταν δὲ ἤρχισε τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ νὰ ἔρχηται πρὸς αὐτόν, τότε ἦτο ἀναγκαία ἡ τοῦ ὕδατος μεταχείρισις, καὶ κατεσκεύασε μικρόν τινα λάκκον, ἵνα συῤῥέῃ ἐκεῖ τὸ τῆς βροχῆς ὕδωρ, πλὴν καὶ ὁ τοιοῦτος λάκκος ἐξηντλεῖτο καὶ ἐκενοῦτο ἕνεκα τοῦ πολλοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ. Διὰ τοῦτο προσταχθέντος ποτὲ τοῦ διακονητοῦ νὰ φέρῃ ἐκ τοῦ λάκκου ὕδωρ, ἐπειδὴ οὗτος εἶπεν, ὅτι οὐδὲ ἓν ποτήριον ὕδατος δύναται νὰ γεμίσῃ ἐκεῖθεν, τούτου ἕνεκα ὁ Ὅσιος ὑψώσας τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ στενάξας ἐκ βαθέων καρ-

δίας, λέγει εἰς τὸν διακονητήν του μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον· Ὕπαγε, τέκνον, ἐν ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντλήσας ἐκ τοῦ λάκκου, φέρε ὕδωρ εἰς τοὺς ἀδελφούς. Πεισθεὶς δὲ ὁ διακονητής, ὑπῆγεν εἰς τὸν λάκκον, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! εὑρίσκει αὐτὸν γεμάτον ὕδατος, ὅθεν ἀνεβόα, ἔλθετε ὅλοι νὰ ἴδητε πρᾶγμα ἐξαίσιον· πηδήσαντες λοιπὸν ὅλοι, καὶ πιόντες ἐκ τοῦ ψυχροῦ καὶ καθαρωτάτου ἐκείνου ὕδατος ἐξέστησαν, καὶ ἔδιδον εὐχαριστίας τῷ Θεῷ, τῷ δοξάζοντι τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν. Τούτου τοῦ θαύματος τὴν φήμην καὶ τὸν κρότον θέλων νὰ συσκιάσῃ ὁ Ὅσιος, ἐσυλλογίσθη νὰ φέρῃ πάλιν μόνος τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ Εὐφράτου, ὡς καὶ πρότερον· διὸ εἶχεν ἔργον ἀπαραίτητον, νὰ φέρῃ καθ' ἑκάστην νύκτα τὸ ὕδωρ ἐν τῷ κελλίῳ του. Ἄλλοτε πάλιν ἦλθε τόσῳ πολὺς λαὸς εἰς τὸν Ὅσιον, ὥστε ἐξηντλήθη ὅλον τὸ ὕδωρ τοῦ λάκκου, καὶ λαβὼν οὗτος ἀγγεῖον, ἐπορεύετο εἰς τὸν ποταμόν, πρὶν δὲ ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον διάστημα, ἐπέστρεψε· καὶ νομίσαντες οἱ ἐκεῖσε παρευρεθέντες, ὅτι ἕνεκα ἀδυναμίας ἐπέστρεψεν, ἔτρεξαν ἵνα ὑπαντήσωσι τὸν γέροντα. Λαβὼν δὲ εἰς τὸ σταμνίον ἀπὸ τῶν χειρῶν του, εἶδεν ὅτι ἦτο πλῆρες ὕδατος· ὅθεν εὐθὺς ἀνεβόησε μεγαλοφώνως, δότε δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι αἱ χεῖρες τοῦ γέροντος ἀναβλύζουσιν ὕδωρ ζωντανόν. Ἔτρεξαν δὲ ὅλοι εἰς τὸ ἀγγεῖον, καὶ βλέποντες αὐτὸ πλῆρες ὕδατος ψυχροῦ, ἐξεπλάγησαν· ὅθεν ἤρχισαν νὰ κυλίωνται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ πλέον τοῦ τοιούτου ἔργου, καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃ δι' αὐτοὺς τόσον πολὺν κόπον, διότι ἔλεγον ὅτι ἂν δὲν ἐγίνετο τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἔπρεπε βεβαίως νὰ φέρῃ τὸ νερὸν ἐκ τοῦ Εὐφράτου. Ὁ δὲ Ὅσιος πεσὼν εἰς τὴν γῆν, ὠνόμαζε τὸν ἑαυτόν του σκώληκα καὶ ἐξουθένημα λαοῦ, λέγων δὲ τοὺς τοιούτους λόγους, μόλις καὶ μετὰ βίας κατέπεισε τὸ πλῆθος.

Τότε ἀκούσας ὁ Καισαρείας Ἐπίσκοπος, ὀνόματι Πατρίκιος, ὅτι ὁ Ἅγιος μόνος φέρει τὸ ὕδωρ, ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ὄνον, ἵνα τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ κόπου. Μίαν δὲ φορὰν πτωχός τις χρεωστῶν χρήματα, καὶ ἐνοχλούμενος ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὅσιον καὶ διηγήθη τὴν συμφοράν του, ὁ δὲ Ὅσιος, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι δὲν εἶχε νὰ δώσῃ τι εἰς αὐτόν, καὶ ἐξ ἄλλου διότι δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν πτωχὸν μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, τούτου ἕνεκα ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν ὄνον, εἰπών, πώλησον, τέκνον, τὸ ζῶον, καὶ δοὺς τὸ χρέος σου, ἐλευθερώθητι. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω Ἐπίσκοπος, ἔδωκεν ἄλλο ζῶον εἰς αὐτὸν εἰπών, τοῦτο δὲν σοι τὸ δίδω δωρεάν, ἀλλ' ἵνα φέρῃς τὸ ὕδωρ, καὶ ὅταν τὸ χρειασθῶ, πάλιν τὸ λαμβάνω ὀπίσω. Μετ' ὀλίγον ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἄλλος πτωχός, καὶ μὴ ἔχων ὁ Ὅσιος νὰ τῷ δώσῃ τι, τῷ ἔδωκε καὶ τὸν ἄλλον ὄνον. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω Ἐπίσκοπος, κατεσκεύασε δοχεῖον ἢ πίθον μέγαν, ὁ ὁποῖος σώζεται ἕως τῆς σήμερον· τοῦτον λοιπὸν ἀπέστελλεν ἀνθρώπους και τὸν ἐγέμιζαν μὲ ἀχθοφόρα ζῶα, ἔχων εἰς αὐτοὺς διαταγὴν νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὰ ὀπίσω. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἤκμαζε στυλίτης τις εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη περιβόητος κατὰ τὴν ἀρετήν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐχθρευθεὶς ἀδελφός τις ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας, ἔῤῥιψε λίθον, καὶ τὸν ἐπλήγωσεν· ὁ δὲ στυλίτης θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὴν τόλμην τοῦ ἀτάκτου ἐκείνου, κατέβη ἐκ τοῦ στύλου. Τοῦτο προγνωρίσας διὰ Πνεύματος Ἁγίου ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος Ἀνίνας, ἔγραψεν εἰς τὸν στυλίτην ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔστειλεν εἰς αὐτὸν διὰ λέοντος· καὶ ἐξεπλάγη μὲν ἐκ τοῦ φόβου ὁ στυλίτης βλέπων τὸν λέοντα, λαβὼν δὲ τὴν ἐπιστολὴν ὁ μαθητής του, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν γέροντά του, ὁ ὁποῖος ἀναγνώσας αὐτήν, κατενύχθη, καὶ ἀφήσας εἰς τὸν Θεὸν τὴν κατὰ τοῦ τολμητίου ἐκδίκησιν, ἀντέγραψεν εἰς τὸν Ὅσιον διὰ τοῦ ἰδίου λέοντος, εὐχαριστῶν πολὺ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτῷ, ὡς τοῦ Θεοῦ θεράποντι.

Γυνή τις εἶχε πάθος χαλεπόν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπορεύετο πρὸς τὸν Ἅγιον, ἀπαντήσας δὲ αὐτὴν εἷς βάρβαρος, ὥρμησε νὰ τὴν ἀτιμάσῃ, τῆς δὲ γυναικὸς ἐπικαλεσαμένης τὸ ὄνομα τοῦ Ὁσίου καὶ τὴν αὐτοῦ βοήθειαν, εὐθὺς ὁ ἀνήμερος βάρβαρος ἡμερώθη, καὶ ἁπλώσας τὴν χεῖρά του ὅπως λάβῃ τὸ ὅπλον του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμπήξῃ εἰς τὴν γῆν πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὴν κατὰ τῆς γυναικὸς βίαν, ὢ τοῦ θαύματος! εὗρεν αὐτὸ ἐῤῥιζωμένον εἰς τὸ χῶμα. Ὅθεν θαυμάσας διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, ἔδραμε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ κατηχηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐβαπτίσθη, εἶτα δὲ γενόμενος Μοναχὸς παρὰ τῷ Ὁσίῳ, ἐχρημάτισεν εἰς τὴν ἀρετὴν δοκιμώτατος· ἡ δὲ γυνὴ λαβοῦσα τὴν ἰατρείαν τοῦ πάθους της, χαίρουσα ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν της. Πολλὰ δὲ

καὶ ἄλλα ὑπερφυῆ θαύματα ἐποίησεν ὁ Ἅγιος οὗτος, τὰ ὁποῖα ἀκουσίως παραλείπομεν ἵνα μὴ φαινώμεθα προσκορεῖς εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Οὗτος λοιπὸν ὁ τρισόλβιος διήνυσεν ἐν τῷ ἀσκητηρίῳ του ἔτη ἐννενηκονταπέντε, χωρὶς νὰ μεταβῇ ἀλλαχοῦ· ὅλα δὲ τὰ ἔτη τῆς ζωῆς του συμποσοῦνται εἰς ἑκατὸν δέκα. Οὗτος προεῖπε πολλὰς προῤῥήσεις περὶ μελλόντων, αἵ τινες ἐπραγματοποιήθησαν· οὗτος συνήθροισε καὶ ἱκανὴν ἀδελφότητα, τὴν ὁποίαν προσκαλέσας, ἐξέλεξεν ἐξ αὐτῆς ἕνα ἀδελφόν, τὸν πλέον ἐνάρετον καὶ διακριτικώτερον, καὶ εἶπε, τοῦτον, ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἐχειροτόνησεν ἀντὶ ἐμοῦ Ποιμένα σας, καὶ δείξας τὸν ἀδελφὸν διὰ τῆς χειρός, κατησπάσατο καὶ εὐλόγησεν ὅλους. Ζήσας δὲ μετὰ ταῦτα ἡμέρας ἑπτά, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Χριστοδούλου τοῦ θαυματουργοῦ (1). * Χριστόδουλος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΖ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

»Ἄνθρωπος ἐν γῇ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς μόνος, Ἀλέξιος.
»Ἔξεις τι καινὸν κἂν Πόλῳ, Πάτερ, μόνος.
»Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ, Ἀλέξιε, δέξαο κῆρα.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, υἱὸς μονογενὴς γονέων εὐγενῶν καὶ πλουσίων, πατρὸς μὲν Εὐφημιανοῦ Πατρικίου, μητρὸς δὲ Ἀγλαΐδος, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ἐν ἔτει τπ΄. γενομένου δὲ τοῦ γάμου αὐτοῦ, καὶ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου ἑτοιμασθέντος, ὅτε ἔπρεπεν ὁ νυμφίος νὰ κοιμηθῇ μετὰ τῆς νύμφης, τότε ὁ Ἅγιος ἔδωκεν αὐτῇ δακτύλιον, καὶ ταύτην εὐχηθεὶς ἀνεχώρησε κρυφίως ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἔδεσσαν, ἔνθα διέμενεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δεκαοκτὼ ἔτη, ἐνδεδυμένος μὲ πενιχρὰ καὶ ἐμβαλωμένα ἱμάτια, καὶ τρεφόμενος μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὸ ἔλεος τῶν Χριστιανῶν.

Ἀναχωρῶν δὲ ἐκεῖθεν (ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρύπτηται πάντοτε ἡ ἀρετή του, καὶ ἑπομένως προσέτρεχον συνεχῶς πολλοὶ εἰς αὐτόν, καὶ ἠνώχλουν τὴν ἡσυχίαν του), ἐπόθει νὰ ὑπάγῃ εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ἵνα προσμείνῃ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, δὲν ἐπέτυχεν ὅμως τοῦ ποθουμένου, ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ἦτον ἐναντίος, καὶ ἐξώκειλε τὸ πλοῖον εἰς ἄλλο μέρος· ἐπέστρεψε λοιπὸν πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ μεταβὰς εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός του ἀγνώριστος, ἐκάθησεν εἰς τὴν θύραν, καὶ ἐκεῖ διήνυσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δούλων, ἐμπαιζόμενος καὶ τόσα πάσχων, ὅσα εἶναι ἑπόμενον νὰ πάσχῃ ἄνθρωπος ξένος, ὅς τις δὲν ἔχει οὐδεμίαν παῤῥησίαν, ὑπὸ τρυφηλῶν καὶ ἀτάκτων ἀνθρωπαρίων.

Ὅταν δὲ ἔφθασε τὸ τέλος του, ἐζήτησε χαρτίον καὶ ἔγραψεν ἐν αὐτῷ, ποῖος εἶναι, καὶ ὑπὸ ποίων γονέων ἐγεννήθη· τοῦτο δὲ ἐβάσταζεν ἐπάνω του καὶ μετὰ θάνατον ὁ Ἅγιος, ἕως ὅτου ὁ Βασιλεὺς Ὀνώριος θεόθεν ἀποκαλυφθεὶς τὰ περὶ αὐτοῦ, προσῆλθεν εἰς τὸ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον, καὶ κατὰ πολλὰ παρακαλέσας τὸν Ἅγιον καὶ ἀποθανόντα, ἔλαβε τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον ἀναγνωσθὲν εἰς ἐπήκοον πάντων, ἐκίνησεν εἰς ἔκπληξιν ὅλους τοὺς ἀκούσαντας. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐντίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀποστόλου καὶ κορυφαίου Πέτρου, ἀναβλύζον πάντοτε μύρα εὐώδη καὶ ἰατρείας διαφόρων ἀσθενειῶν εἰς τοὺς πλησιάζοντας αὐτῷ μετὰ πίστεως. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον, τὸν δὲ ἑλληνικὸν Βίον του συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχή· «Μνήμη δικαίων,» ὁ ὁποῖος σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις. Καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζονται δύο Βίοι αὐτοῦ, ὧν τοῦ μὲν ἡ ἀρχή ἐστιν αὕτη· «Ἔδει μὲν ὦ ἱερώτατε», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη· «Ἐγένετο ἀνὴρ εὐσεβὴς ἐν τῇ Ῥώμῃ»).

(1) Τὸν Βίον τούτου ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως. Σεισμοῦ Μνήμη.

Ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος ὁ Ὁμολογητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Στήριγμα πιστοῖς, καὶ μεταστὰς ἐκ βίου, Θεοστήρικτος.
»Τὰς σὰς, Θεοστήρικτε, πρεσβείας δίδου.

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Παῦλος ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων πυρὶ τελειοῦται.

»Ζῆλος διεξέκαυσε Παῦλον Εἰκόνων, Παῦλος.
»Ὢ φλὸξ δι' αὐτὰς ἐξεκαύθη καμίνου.

* Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαρῖνος ξίφει τελειοῦται.

* »Τμηθεὶς Μαρῖνος ἐκτέμνει κάραν πλάνης, * Μαρῖνος.
»Καὶ σὺν κεφαλῇ τῶν ὅλων Χριστῷ μένει.

*Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον ἐκ προγόνων Χριστιανὸς, βλέπων δὲ τοὺς εἰδωλολάτρας προσφέροντας θυσίας, ὄχι μόνον εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἑρπετὰ καὶ βδελυρὰ ζωύφια, ἥναψεν ὑπὸ τοῦ Θείου ζήλου, καὶ ἐν ᾧ οἱ Ἕλληνες ἑώρταζον εἰς τὰ ἄψυχα εἴδωλα, ὥρμησε καὶ κατεκρήμνισε τὸν βωμὸν, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ θυσίας κατεπάτησε, τὸν δὲ ἑαυτόν του ὠνόμασε Χριστιανόν. Παρευθὺς λοιπὸν συνελήφθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, οἵ τινες πρῶτον μὲν ἔδειραν τὸν Ἅγιον μὲ χονδρὰς ῥάβδους, καὶ συντρίψαντες διὰ λίθων τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας του, ἔσυραν αὐτὸν ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς· εἶτα δέσαντες αὐτὸν, παρέδωκαν εἰς τὸν Ἄρχοντα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου δεινῶς βασανισθεὶς, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΗ.΄ Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

»Εἴσελθε κέρδος ἐκ ταλάντων προσφέρων Κύριλλος.
»Εἰς τὴν χαρὰν, Κύριλλε, τοῦ σοῦ Κυρίου.
»Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ θάνατος μέλας εἷλε Κύριλλον.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Κύριλλος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίου, υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει τμ.΄ ὢν δὲ υἱὸς εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων γονέων, ἀνετράφη παρ' αὐτῶν καὶ ἐπαιδεύθη μὲ εὐσεβῆ καὶ ὀρθὰ δόγματα. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ τότε Ἱεροσολύμων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὁ μακάριος οὗτος Κύριλλος ἀνέβη εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων, ὑπερμαχῶν οὕτω διὰ τὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων δόγματα. Τότε ἤκμασε καὶ ὁ Ἀρειανὸς Ἀκάκιος, ὁ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Καισαρείας ἔχων τὸν θρόνον, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἀπεκηρύχθη καὶ καθῃρέθη ὑπὸ τῆς ἐν Σαρδικῇ γενομένης τοπικῆς Συνόδου, διότι δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον μὲ τὸν Πατέρα, δὲν ὑπέκυψεν ὅμως εἰς τὴν συνοδικὴν ταύτην καθαίρεσιν, ἀλλὰ τυραννικῶς ἐκράτει τὸν θρόνον τῆς Καισαρείας, ἅτε γνώριμος ὢν καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίου, τοῦ φρονοῦντος ἐκ κουφότητος τὰ τοῦ Ἀρείου δόγματα· ὅθεν αὐτὸς λαβὼν ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Βασιλέως, κατεβίβασεν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν μακάριον τοῦτον Κύριλλον, καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὁ δὲ θεσπέσιος Κύριλλος πορευθεὶς εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, συνανεστρέφετο μετὰ τοῦ ἐκεῖ θαυμαστοῦ Σιλβανοῦ. Συγκροτηθείσης δὲ Συνόδου ἐν Σελευκίᾳ, καὶ ἀποτελοῦντος μέρος αὐτῆς τοῦ Ἁγίου τούτου Κυρίλλου, ὁ ῥηθεὶς κακόδοξος Ἀκάκιος ἀπεσκίρτησεν ἀπὸ τῆς Συνόδου, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου διαβάλλων τὸν Θεῖον Κύριλλον, ἐξῆψε τὴν ὀργὴν τοῦ Βασιλέως κατὰ τοῦ Ἁγίου, καταδικασθέντος εἰς ἐξορίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Κωνστάντιος, ἔλαβε τὴν Βασιλείαν ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐν ἔτει τξά. ὁ ὁποῖος θέλων νὰ προσελκύσῃ τὴν εὐ-

νοιαν καὶ ἀγάπην τῶν Ἐπισκόπων ἐκείνων, οὓς εἶχεν ἐξορίση ὁ Κωνστάντιος, διέταξε νὰ ἐπανέλθωσιν ὅλοι οἱ ἐξόριστοι εἰς τὰς ἐπαρχίας των· ὅθεν μετὰ τῶν ἄλλων ἀπέλαβε τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων καὶ οὗτος ὁ Ἅγιος. Καλῶς λοιπὸν καὶ θεοφιλῶς ποιμάνας τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, καὶ καταλιπὼν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς μνημόσυνον τῆς αὐτοῦ σοφίας, τὰς φερομένας Κατηχήσεις του ὁμοῦ μὲ ἄλλους λόγους, καὶ ζήσας ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ μὲ τέλος μακάριον. Ἦτο δὲ κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος, μέτριος μὲν κατὰ τὸ μέγεθος, ὠχρὸς, ἔχων μαλλία πολλὰ εἰς τὴν κεφαλὴν, ῥῖνα δὲ ὀλίγον μικράν· εἶχε τὸ πρόσωπον τετράγωνον, τὰς δὲ ὀφρῦς εἶχεν εὐθείας καὶ ἴσας, καὶ τὸ γένειον λευκὸν, δασὺ καὶ εἰς δύο κεχωρισμένον, τὸ δὲ ἦθός του ὡμοίαζε μὲ ἦθος ἀγροίκου χωρικοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη Τροφίμου καὶ Εὐχαρπίωνος τῶν ἐν Νικομηδείᾳ Μαρτύρων.

✻ »Τροφὴν ἄληκτον καρπὸν εὗρον καμίνου, Τρόφιμος.
»Εὐκαρπίων, Τρόφιμος οἱ ἀθληφόροι. Εὐκαρπίων.

Ὅταν ἤναπτεν ἐν Νικομηδείᾳ ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σιή. τότε οἱ Χριστιανοὶ ἐκρατοῦντο καὶ ἐῤῥίπτοντο ἐν ταῖς φυλακαῖς, εἶτα δὲ ἀνακρινόμενοι μὲ πολλὰς ἐξετάσεις καὶ τιμωρίας, ὅσοι ἔμενον μέχρι τέλους εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ, ἐθανατόνοντο. Κατ' ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν καιρὸν ἤκμασαν καὶ οὗτοι οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὁ Τρόφιμος καὶ ὁ Εὐχαρπίων, οἱ ὁποῖοι ὄντες πρότερον δυνατοὶ, τολμηροὶ καὶ συνηριθμημένοι εἰς τὰ Βασιλικὰ στρατεύματα, ἦσαν καὶ διῶκται καὶ ἄκροι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Χριστιανῶν, συλλαμβάνοντες τοὺς Χριστιανοὺς καὶ φυλακίζοντες αὐτοὺς, διότι ἐπέτυχον νὰ λάβωσι παρὰ τῶν Τυράννων πᾶσαν ἐξουσίαν κατ' ἐκείνων, καὶ κατ' ἀρέσκειαν ἄλλους μὲν ἐτιμώρουν, ἄλλους δὲ περιεποιοῦντο. Οὗτοι λοιπὸν πορευόμενοί ποτε ὅπως συλλάβωσι τινὰς Χριστιανοὺς, εἶδον πυρίνην νεφέλην, ἥ τις ἐφαίνετο ὡς μεγάλη τις πυρκαϊὰ, ἡ ὁποία κατήρχετο ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ κατ' αὐτῶν, ἤκουσαν δὲ καὶ μίαν φωνὴν λέγουσαν εἰς αὐτούς· «Διατί »σεῖς σπουδάζετε νὰ φοβερίζητε τοὺς δούλους μου; μὴ πλανᾶσθε, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ κυριεύσῃ »τοὺς πιστεύοντας εἰς ἐμὲ, μᾶλλον δὲ σεῖς προσκολληθῆτε εἰς τοὺς δούλους μου, καὶ θέλετε κερ»δίσει τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.» Ταύτην τὴν φωνὴν ὡς ἤκουσαν οὗτοι, οἱ πρότερον ὄντες θρασεῖς καὶ ὠμοὶ, καὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὑπερηφανευόμενοι, εὐθὺς ἔπεσον χαμαὶ, μὴ δυνάμενοι οὔτε νὰ ὑψώσωσι τὰ ὄμματα ὅπως ἴδωσιν, οὔτε νὰ ὑποφέρωσι τὴν βροντώδη ἐκείνην καὶ οὐράνιον φωνήν· κείμενοι δὲ κατὰ γῆς, τοῦτο καὶ μόνον ἔλεγον, ἀληθῶς μέγας εἶναι ὁ Θεὸς ὅς τις ἐφάνη εἰς ἡμᾶς σήμερον, καὶ μακάριοι θέλομεν γίνῃ καὶ ἡμεῖς, ἐὰν κατασταθῶμεν δοῦλοί του.

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἔλεγον ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ, ἐσχίσθη εἰς δύο ἡ πύρινος ἐκείνη νεφέλη, καὶ ἐστάθη ἑκατέρωθεν αὐτῶν, καὶ πάλιν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αὐτῆς νεφέλης ἄλλη φωνὴ λέγουσα· «Ἐ»γέρθητε, καὶ ἐπειδὴ μετανοεῖτε διὰ τὴν πλάνην σας, ἰδοὺ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σας.» Ἐγερθέντες δὲ, εἶδον λευκοφόρον καὶ ὡραῖον ἄνδρα καθήμενον ἐν μέσῳ τῆς νεφέλης, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου παρίστατο πλῆθος πολύ· ὅθεν καταπλαγέντες ἐκ τοῦ θεάματος τούτου, δέξαι, Κύριε, καὶ ἡμᾶς, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ἀνεβόησαν, διότι τὰ σφάλματά μας εἶναι πολλὰ καὶ ἀμέτρητα, ἐπειδὴ κατεφρονήσαμεν σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας Χριστιανοὺς ἠτιμάσαμεν. Ταῦτα τῶν στρατιωτῶν εἰπόντων, εὐθὺς πάλιν τὸ ῥηθὲν νέφος ἔγινεν ἓν, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν. Οὗτοι δὲ κλαύσαντες διὰ τὴν προτέραν πλάνην των καὶ ἀσπλαγχνίαν, καὶ τὸν Θεὸν παρακαλέσαντες, ἐπανῆλθον, καὶ ὅσους Χριστιανοὺς εὕρισκον φυλακωμένους, ἀποῤῥίψαντες ἀπὸ τῶν καρδιῶν των πάντα φόβον καὶ δειλίαν, ἠσπάζοντο αὐτοὺς καὶ τοὺς προσεκύνουν ὡς ἀδελφούς· ἀπολύοντες δὲ αὐτοὺς ἐκ τῶν δεσμῶν, τοὺς ἔλεγον νὰ ἀπέρχωνται εἰς τὰ ἴδια.

Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἄρχων καὶ μεγάλως ὀργισθεὶς κατ' αὐτῶν, διέταξε νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιόν του οἱ Ἅγιοι· ὅταν δὲ παρεστάθησαν, ἠρώτησεν αὐτοὺς, ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς των. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοι διηγήθησαν λεπτομερῶς ὅλην τὴν ὀπτασίαν ἣν εἶδον, διέταξε νὰ κρεμάσωσιν αὐτοὺς εἰς ξύλον, καὶ νὰ ξεσχίζωσι μὲ χειράγρας τὰ σώματά των, καὶ

ἔπειτα διέταξε νὰ τρίβωσι τὰς πληγάς των μὲ τρίχινα ὑφάσματα· οἱ δὲ Ἅγιοι ἀνδρείως τὰς βασάνους ταύτας ὑπομένοντες, προσηύχοντο χαίροντες καὶ εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ Ἄρχων, βλέπων αὐτοὺς χαίροντας, ὠργίσθη σφόδρα, καὶ προστάσσει νὰ ἀναφθῇ κάμινος ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως Νικομηδείας, καὶ ἐν αὐτῇ νὰ ριφθῶσιν οἱ Ἅγιοι· τούτου γενομένου, παρέδωκαν τὰς ψυχάς των οἱ μακάριοι εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς τοῦ Μαρτυρίου ἀμαράντους στεφάνους.

Οἱ Ἅγιοι μύριοι Μάρτυρες (ἤτοι δέκα χιλιάδες) ξίφει τελειοῦνται.

»Τμηθέντες ἄνδρες μύριοι τοὺς αὐχένας, Μάρτυρες
»Ἀπῆλθον ἔνθα μυριόμματοι Νόες. μύριοι.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΘ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ συζύγων Χρυσάνθου καὶ Δαρείας.

»Κἂν ἐκπνέωσι ζῶντες εἰσδύντες βόθρῳ, Χρύσανθος.
»Ζῶσι Χρύσανθος ἐν Πόλῳ καὶ Δαρεία. Δαρεία.
»Χῶσαν συζυγίην δεκάτῃ ἐνάτῃ ὁμόλεκτρον.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἤκμασαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Νουμεριανοῦ ἐν ἔτει σπδ'. καὶ ὁ μὲν Χρύσανθος ἦτον υἱὸς Συγκλητικοῦ τινος ἄρχοντος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὀνόματι Πολέμωνος, ἡ δὲ Δαρεία κατήγετο ἐξ Ἀθηνῶν. Κατηχηθεὶς ὁ Χρύσανθος τὴν εἰς Χριστον Πίστιν ὑπό τινος Ἐπισκόπου, ὅς τις ἦτο κεκρυμμένος ἐντὸς σπηλαίου, καὶ βαπτισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐκήρυττε τὸν Χριστόν, τοῦθ' ὅπερ μαθὼν ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου, ἔκλεισεν αὐτὸν ἐν φυλακῇ, καὶ τὸν ἐτιμώρει μὲ πολυήμερον πεῖναν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔμεινεν ἀσάλευτος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, τούτου ἕνεκα ὁ πατήρ του ἔστειλε καὶ ἔφερεν ἐξ Ἀθηνῶν ὡραίαν νεάνιδα, Δαρεῖαν ὀνόματι, ἥ τις ἦτο φιλόσοφος, καὶ ἠνάγκαζεν τὸν υἱόν του Χρύσανθον νὰ λάβῃ αὐτὴν εἰς γάμον μὲ σκοπὸν νὰ μεταβληθῇ, διὰ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ἀπὸ τῆς Πίστεως τῶν Χριστιανῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος βλέπων αὐτήν, τὴν μετεχειρίσθη ὡς ἀδελφὴν καὶ ὄχι ὡς γυναῖκα, συμφωνησάντων ἀμφοτέρων νὰ μένωσι παρθένοι ἕως θανάτου· ὅθεν ἀντὶ νὰ πείσῃ ἡ Δαρεία τὸν Χρύσανθον, ἔπεισεν ὁ Χρύσανθος τὴν Δαρεῖαν διὰ τῶν διδασκαλιῶν του, καὶ ἀρνηθεῖσα αὐτη τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐδέχθη τὸ Ἅγιον Βάπτισμα.

Ἐδίδασκον λοιπὸν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν λαὸν σωφροσύνην καὶ καθαρότητα. Οἱ δὲ Ἕλληνες μαθόντες, ὅτι οἱ Ἅγιοι πείθουσι τὰς γυναῖκας νὰ ἀφίνωσι τοὺς συζύγους των καὶ νὰ νυμφεύωνται τὸν Χριστόν, ὠργίσθησαν καὶ διέβαλον τοὺς Ἁγίους εἰς τὸν ἔπαρχον Κελλερῖνον, ὁ ὁποῖος παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς τὸν Τριβοῦνον Κλαύδιον· ὁ δὲ Κλαύδιος ἐκβαλὼν τοὺς Ἁγίους ἔξω τῆς πόλεως, ἐτιμώρησεν αὐτοὺς μὲ διαφόρους βασάνους, καὶ ἰδὼν ὅτι ἔμειναν ἀβλαβεῖς, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του. Ὅθεν τούτους βασανίσας ὁ Κελλερῖνος ὡς πιστεύσαντας, ἐθανάτωσεν αὐτούς, καθὼς ῥηθήσεται κατωτέρω· τὸν δὲ Ἅγιον Χρύσανθον καὶ Δαρεῖαν, διέταξε καὶ τοὺς ἔρριψαν ἐντὸς λάκκου βορβορώδους, καὶ ἐν αὐτῷ χωσθέντες καὶ καταπατηθέντες ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κλαυδίου τοῦ Τριβούνου, τοῦ τιμωρήσαντος τὸν Ἅγιον Χρύσανθον καὶ Δαρεῖαν.

»Φυγὼν θάλασσαν Κλαύδιος τὴν τῆς πλάνης, Κλαύδιος.
»Ἔνδον θαλάσσης βάλλεται παρὰ πλάνων.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἱλαρία, ἡ σύζυγος Κλαυδίου τοῦ Τριβούνου, ξίφει τελειοῦται

»Ἱλαρία τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει, Ἱλαρία.
»Θεοῦ πρόσωπον ἱλαρώτατον βλέπει.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μαῦρος καὶ Ἰάσων, οἱ υἱοὶ Κλαυδίου καὶ Ἱλαρίας, ξίφει τελειοῦνται.

»Σὺν αὐταδέλφῳ τέμνεται Μαύρῳ κάραν, Μαῦρος.
»Ἀδελφὰ τούτῳ συμφρονήσας Ἰάσων. Ἰάσων.

Ὁ Ἅγιος οὗτος Κλαύδιος ἦτο Τριβοῦνος κατὰ τὸ ἀξίωμα, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, καὶ παρέλαβε παρὰ τοῦ ἐπάρχου Κελλερίνου τὸν Ἅγιον Χρύσανθον καὶ Δαρείαν ἵνα τιμωρήσῃ αὐτούς, βλέπων δὲ ὅτι οὐδεμία ἀφ' ἑνὸς βάσανος ἴσχυε νὰ βλάψῃ τοὺς Ἁγίους οὐδὲ ἐφαίνετο ἴχνος πληγῆς εἰς τὰ σώματά των, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ὁ Ἅγιος Χρύσανθος καίτοι δερόμενος μὲ ἀκανθώδη ῥαβδία οὕτως ὥστε οἱ δήμιοι ἠδυνάτησαν δέροντες, αὐτὸς ὅμως τοσοῦτον ἔχαιρεν ὡσεὶ ἔπασχεν ἄλλος, ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ παραδόξου τούτου θαυμασίου ὡς φρόνιμος, ὅτι διὰ Θείας δυνάμεως τοῦτο ἔγινεν· ὅθεν προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου καὶ παρευθὺς ἐβαπτίσθη αὐτός τε καὶ ἡ γυνή του Ἱλαρία, καὶ οἱ δύο υἱοί του Μαῦρος καὶ Ἰάσων, καὶ ὅλοι οἱ δοῦλοι καὶ φίλοι του, ὡς καὶ οἱ ὑποτασσόμενοι αὐτῷ στρατιῶται μεθ' ὅλων τῶν φίλων των. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς Νουμεριανός, διέταξε νὰ δεθῇ λίθος εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου καὶ νὰ ῥιφθῇ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅλοι δὲ οἱ στρατιῶται νὰ βασανισθῶσι καὶ οἱ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν νὰ ἀποκεφαλίζωνται ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ οὕτως ἔλαβον ὅ τε Ἅγιος Κλαύδιος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ στρατιῶται τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως· οἱ δὲ υἱοί του αὐτόκλητοι προσῆλθον εἰς τὸ Μαρτύριον, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν ἐνώπιον τοῦ Τυράννου, ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Πλησίον δὲ τοῦ τόπου, ὅπου ἐθανατώθησαν οἱ Ἅγιοι, ἦτον ἓν σπήλαιον, τὸ ὁποῖον καθαρίσαντες οἱ ἐκεῖ εὑρεθέντες Χριστιανοί, ἐνεταφίασαν ἐν αὐτῷ τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων. Ἡ δὲ Ἁγία Ἱλαρία λαβοῦσα τὰ Λείψανα τῶν υἱῶν της, ἐνεταφίασεν αὐτὰ ἐν ἰδιαιτέρῳ τόπῳ, καὶ συνεχῶς ἐπεσκέπτετο τοὺς τάφους αὐτῶν· διὸ συλληφθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ συρομένη βιαίως ὡς Χριστιανή, παρεκάλεσε τοὺς σύροντας αὐτὴν στρατιώτας νὰ τὴν ἀφήσωσιν ὀλίγον, καὶ ἀφεθεῖσα ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ προσευχήθη, προσευχομένη δὲ παρέδωκε τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ δήμιοι, ἐξεπλάγησαν, καὶ ἔφυγον ἐκεῖθεν· δύο δὲ ὑπηρέτριαι τῆς Ἁγίας μαθοῦσαι τὸν θάνατον τῆς κυρίας των καὶ πορευθεῖσαι ἐπὶ τόπου ἔλαβον τὸ Λείψανον αὐτῆς, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὸ πλησίον εἰς τοὺς τάφους τῶν δύο υἱῶν της.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Παγχάριος ξίφει τελειοῦται.

»Ὁ Παγχάριος πᾶσαν ἣν πλουτῶν χάριν, Παγχάριος.
»Ὃν πρὸς τιμὴν ἤλειψεν ἡ Θεοῦ χάρις.

*Ὅταν οἱ Βασιλεῖς Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ἐβασίλευον, ἐκ τοῦ διακοσιοστοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἕκτου ἔτους μέχρι τοῦ τριακοστοῦ πέμπτου, ἤτοι ἐν διαστήματι ἐτῶν ὁλοκλήρων δεκαεννέα, τότε καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην ἦτο διεσπαρμένη ἡ πλάνη τῶν εἰδώλων, καὶ πᾶς Χριστιανός, ὁμολογῶν τὸν Χριστόν, ὄχι μόνον ἐστερεῖτο τῆς περιουσίας καὶ τῶν κτημάτων του, ἀλλ' ἔχανε πρὸς τούτοις καὶ τὴν ἰδίαν ζωήν του, ἀφ' οὗ πρότερον ἐδοκίμαζε πολλὰς καὶ διαφόρους βασάνους. Κατ' ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν καιρὸν ἔζη καὶ ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς οὗτος Παγχάριος, ὁ ὁποῖος κατήγετο μὲν ἐκ τῆς χώρας τῶν Οὐσάνων, ἐκ τῆς πόλεως τῆς καλουμένης Βιλλαπάτης (1), ἦτο δὲ υἱὸς γονέων Χριστιανῶν, ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ ὡραῖος. Πορευθεὶς δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, ἐφιλιώθη μὲ τὸν Διοκλητιανόν, καὶ ἔγινε πρῶτος τῶν ἀρχόντων τῆς Συγκλήτου, καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως· ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς δὲ ταύτης ἀγάπης ἣν πρὸς ἀλλήλους ἔτρεφον, ἠρνήθη φεῦ! ὁ Παγχάριος τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, καὶ ἔγινεν ὁμόφρων τῷ Βασιλεῖ, ὁ δὲ Βασιλεὺς διώρισε νὰ λαμβάνῃ ὁ Παγχάριος ἐτησίως διάφορα σιτηρέσια παρὰ τῆς Βασιλείας, ἄλλα μὲν μὲ ἔγγραφον διατύπωσιν, ἄλλα δὲ καὶ μὲ Βασιλικὴν προσταγήν, ἵνα διὰ τούτων ἔχῃ πᾶσαν ἀπόλαυσιν καὶ ἀνάπαυσιν. Ταύτην τὴν πικρὰν εἴδησιν μαθοῦσα ἡ μακαρία μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή του

(1) Ἡ Βιλλαπάτη ἴσως εἶναι ἡ Βίλλα, ἡ ἐν Γερμανίᾳ εὑρισκομένη, ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ γράφεται Βιθλαπάτη.

Παγχαρίου, έγραψαν εἰς αὐτὸν ἐπιστολήν, καὶ συνεβούλευον αὐτὸν πρῶτον μὲν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἔπειτα τὴν φοβερὰν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν, ὅς τις ἐγνώρισε τὸν Χριστὸν καὶ παῤῥησίᾳ τὸν ὡμολόγησεν ἔμπροσθεν Βασιλέων καὶ Ἀρχόντων, αὐτὸς μέλλει ἀντιστρόφως νὰ ὁμολογηθῇ παρὰ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἐπαγγελίαν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, καθὼς αὐτὸς ἠξεύρει ταῦτα λίαν καλῶς· ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ὅσοι ἠθέτησαν καὶ ἠρνήθησαν τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, αὐτοὶ πολλὴν καταδίκην μέλλουσι νὰ λάβωσιν ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, καθὼς καὶ τοῦτο λίαν καλῶς τὸ ἠξεύρει· «Ὅς τις, γάρ »φησιν, ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ »Πατρός μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς, ὅς τις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι κἀγὼ »αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς.» (Ματ. ί. 33.) Πρὸς τούτοις ἔγραφον εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἄλλο ῥητὸν τοῦ Κυρίου τὸ λέγον· «Τί ὠφελήσῃ ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, καὶ »ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσῃ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μαρκ. ή. 36.)

Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν λαβὼν ὁ Παγχάριος καὶ ἀναγνώσας, ἦλθεν εἰς συναίσθησιν τοῦ κακοῦ ὅπερ ἔπαθε, καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῇ καὶ νὰ ὀδύρηται· ῥιπτόμενος δὲ κατὰ γῆς, ἐλέησόν με, Κύριε Παντοκράτωρ, ἔλεγε, ἐλέησόν με, καὶ μὴ με καταισχύνῃς τὸν δοῦλόν σου ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ εὐσπλαγχνίσθητί με διὰ τὸ ἔλεός σου. Βλέποντες δέ τινες αὐλικοὶ αὐτὸν οὕτω πικρῶς κλαίοντα, καὶ τοιούτους λόγους ἐκφέροντα, ἐφανέρωσαν τοῦτο εἰς τὸν Βασιλέα. Ὅθεν παραστάντος αὐτῷ τοῦ Παγχαρίου, λέγε μοι, προσφιλέστατε Παγχάριε, τῷ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, λέγε μοι, μήπως εἶσαι Ναζωραῖος; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ναὶ Ναζωραῖος εἶμαι, Βασιλεῦ, καὶ Χριστιανός. Ὁ Βασιλεὺς τῷ λέγει, ἀρνήθητι, Παγχάριε, τὸ ὄνομα αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην μου, διότι ἂς ἦναι γνωστόν σοι, ὅτι δὲν θέλω ἀποφασίσει νὰ λάβῃς σύντομον καὶ ταχὺν θάνατον, ἀλλὰ θὰ σὲ ἀναλύσω πρότερον μὲ πολλὰς καὶ διαφόρους βασάνους· ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐγὼ μὲν, ὦ Βασιλεῦ, καὶ διότι μόνον ἔγινα ἕως τώρα ὁμόφρων σοῦ φοβοῦμαι καὶ φρίττω, μὴ πέσῃ πῦρ οὐρανόθεν καὶ μὲ κατακαύσῃ, εἰς τὸ ἑξῆς δὲ μὴ γένοιτό ποτε νὰ ἀρνηθῶ τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, εἴτε σήμερον, εἴτε μετὰ πολυετίαν διὰ πολλῶν τιμωριῶν ἀναλώσῃς, ὡς λέγεις, τὸ σῶμά μου.

Τότε προστάσσει ὁ Τύραννος νὰ ἐκδύσωσι τὸν Ἅγιον καὶ νὰ τὸν δέρωσι μὲ βούνευρα, καλέσας δὲ τὴν Σύγκλητον ὅλην τῶν Ἀρχόντων, λέγει πρὸς αὐτούς· Ἐμάθατε ὅτι Παγχάριος, ὁ Σακελλάριος καὶ Σκρινιάριος τῆς Βασιλείας, ἔπεσεν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Γαλιλαίων; εἴπατέ μοι λοιπὸν τί νὰ πράξω εἰς αὐτόν; Οἱ Ἄρχοντες ἀπεκρίθησαν· Πρόσταξον, ὦ Βασιλεῦ, νὰ γυμνωθῇ ὁ Παγχάριος ἐν μέσῳ τοῦ θεάτρου, καὶ ἐκεῖ νὰ δέρηται, εἶτα δὲ ἀπόστειλον αὐτὸν εἰς τὴν Νικομήδειαν, πρὸς τὸν ἐκεῖ Ἄρχοντα, ἵνα ἐκεῖνος τιμωρήσῃ αὐτὸν, καὶ μὴ γίνωμεν ἡμεῖς κοινωνοὶ τοῦ αἵματός του, ἀφ' οὗ ἦτο τοσοῦτον ἀγαπητός σοι. Ἤρεσεν ἡ βουλὴ αὕτη εἰς τὸν Βασιλέα, ἐπειδὴ ἠγάπα αὐτὸν καθ' ὑπερβολὴν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν θανατώσῃ· ὅθεν παραστήσαντες τὸν Ἅγιον εἰς τὸ θέατρον, ἔδειραν αὐτὸν δυνατά. Τότε ὁ Βασιλεὺς παραδώσας τὸν Μάρτυρα εἰς τοὺς στρατιώτας, ἔστειλεν ἔγγραφον ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς Νικομηδείας, διὰ τῆς ὁποίας τὸν διέταττε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἅγιον μὲ πολυειδῆ θάνατον.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν Νικομήδειαν, καὶ παρεστάθη εἰς τὸν Ἄρχοντα, ἠναγκάζετο παρ' ἐκείνου νὰ ἀποκριθῇ, ὅθεν ἀπεκρίθη ταῦτα· Ἰδοὺ, ἐκ τῆς Βασιλικῆς προσταγῆς ἐπληροφορήθης, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Χριστιανός, ποίησον λοιπὸν ἐπιμελῶς καὶ ἄνευ συστολῆς ὅ,τι φαίνεταί σοι εὔλογον. Ὁ Ἄρχων εἶπε, πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου; καὶ ὁ Μάρτυς, Παγχάριος μὲν εἶναι τὸ ὄνομά μου, Χριστιανὸς δὲν εἶμαι ἐκ προγόνων, καὶ ἐπειδὴ ἐνικήθην ὑπὸ τῆς ἀπάτης τοῦ Βασιλέως, καὶ ἔγινα ὁμόφρων αὐτοῦ, κακῶς καὶ ἀνοήτως τοῦτο διαπράξας, διὰ τοῦτο τώρα σὺν Θεῷ διορθωθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, προσέτρεξα εἰς τὸν Χριστὸν καὶ Θεόν μου· ὅθεν σπεύδω νὰ ἀποθάνω διὰ τὸ ὄνομά του, ἵνα μὲ τὴν καλὴν ὁμολογίαν ταύτην καὶ τὸν θάνατόν μου ἐξαλείψω τὴν ἄρνησιν, τὴν ὁποίαν κακῶς ἐποίησα.

Ὁ Ἄρχων εἶπεν, ἄφες αὐτὰ καὶ ἐκτέλεσον τὴν προσταγὴν τοῦ Βασιλέως, μὴ θελήσῃς δὲ νὰ ἀπολέσῃς τὸ μνημόσυνόν σου ἀπὸ τῆς γῆς σὺ, ὅς τις εἶσαι τοσοῦτον εὔμορφος καὶ ὡραιότατος ἄνθρωπος· ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἡ ἀπώλεια αὕτη, περὶ ἧς λέγεις, εἶναι μὲν προσωρινὴ,

προξενεῖ ὅμως ζωὴν αἰώνιον εἰς ἐκείνους, ὅσοι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ τὴν ὑπομείνωσι. Τέλος πάντων, βλέπων ὁ Ἄρχων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τοῦ Μάρτυρος, ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν· προσευχηθεὶς δὲ ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητής, ἀπεκεφαλίσθη ἐν Νικομηδείᾳ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Διόδωρος ὁ Πρεσβύτερος, καὶ Μαριανὸς ὁ Διάκονος, σπηλαίῳ ἐγκλεισθέντες, τελειοῦνται.

»Ὡς βῆμα τὸ σπήλαιον, ἔνδον γὰρ φέρει — Θεόδωρος.
»Θύτην τε Χριστοῦ, καὶ σὺν αὐτῷ λευΐτην. — Μαριανός.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Δημήτριος ὁ Τορναρᾶς, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αφξδ'. ξίφει τελειοῦται.

✠ »Δημήτριος δοὺς τὴν κεφαλὴν λαμβάνει — * Δημήτριος.
»Στέφη ἄπειρα χειρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Κ'. Μνήμη τῶν Ὁσίων Ἀββάδων, ἤτοι Πατέρων, τῶν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν βαρβάρων, τῶν λεγομένων Μαύρων.

✠ »Διπλοῦς στεφάνους χειρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου,
»Πόνων χάριν δέχεσθε καὶ τῶν αἱμάτων.
»Εἰκάδι Ἀββάδες ἐκ χθονὸς Οὐρανὸν ἦλυθον εὐρύν.

✠Οὗτοι οἱ Ὅσιοι Ἀββάδες συναθροισθέντες ἐκ διαφόρων τόπων, ἡσύχαζον ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὑπηρετοῦντες τὸν Θεὸν μὲ ἐνάρετον πολιτείαν, καὶ μὲ πολλὴν κακουχίαν καὶ ἄσκησιν. Ἀλλ' ὁ φθονερὸς καὶ μισόκαλος Διάβολος, ὁ πάντοτε φθονῶν τοὺς ἐναρέτους, ἐκίνησε κατὰ τῶν Ὁσίων τούτων τοὺς ἀθέους Αἰθίοπας, τοὺς καλουμένους Μαύρους, οἵ ὁποῖοι ἐλπίζοντες νὰ εὕρωσι χρήματα καὶ πλοῦτον, ὑπῆγον εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Σάββα· ἐπειδὴ δὲ ἐρευνήσαντες δὲν εὗρον χρήματα, καθὼς ἤλπιζον, ἔχυσαν τὴν ὀργήν των οἱ αἱμοβόροι κατὰ τῶν ἐκεῖσε Ἁγίων Πατέρων, καὶ ἄλλους μὲν ἐξ αὐτῶν ἀπεκεφάλισαν, ἄλλους δὲ κατέκοψαν εἰς λεπτά, ἄλλους ἔσχισαν εἰς τὸ μέσον, καὶ ἄλλους κεντήσαντες διὰ τοῦ ξίφους, ἔχυσαν τὰ αἵματα αὐτῶν εἰς τὴν γῆν. Οἱ δὲ Ὅσιοι εὐχαριστοῦντες, παρέδωκαν τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἀπέλαβον τὴν αἰώνιον καὶ μακαρίαν ζωὴν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπέμειναν καὶ τοὺς προτέρους ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὰς ὑστερινὰς βασάνους τοῦ Μαρτυρίου (2).

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Περὶ τῶν Ἀββάδων τούτων τῶν φονευθέντων γράφει ὁ Δοσίθεος σελ. 535. τῆς Δωδεκαβίβλου, ὅτι ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες· Ἀφ' οὗ δὲ οὗτοι ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἀφέθησαν τὰ σώματά των ἄταφα ἔνθεν κἀκεῖσε ἐρριμμένα, τὰ ὁποῖα βλέπων ὁ Ἀββᾶς Νικομήδης, ἐνεβριμήσατο καὶ ἐτάραξεν ἑαυτόν, καὶ εἶπε τὸ τοῦ Ἡσαΐου ἐκεῖνο· »Ἄν»δρες δίκαιοι αἴρονται, καὶ οὐδεὶς κατανοεῖ· ἀπὸ γὰρ »προσώπου ἀδικίας ἦρται ὁ δίκαιος, ἔσται ἐν εἰρήνῃ »ἡ ταφὴ αὐτοῦ, ἦρται ἐκ μέσου.» (Ἡσ. ν'.) καὶ πάλιν ἐβόησε τὰ τοῦ Σολομῶντος· «Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· »καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς »αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, »μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐ»τούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ.» (Σοφ. γ'. 3.) Ἦλθε δὲ καὶ ὁ τότε Ἱεροσολύμων Μόδεστος, καὶ αὐτὸς ἁγιώτατος ὢν Ἀββᾶς, καὶ ὡς εἶδεν ἔρημα τὰ κελλία ὅλα, δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα· ἔδραμε δὲ καὶ κατησπάζετο τὰ ἱερώτατα Λείψανα τῶν Ὁσίων Πατέρων.

Γράφει δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ὁ Ὅσιος Ἀντίοχος ὁ Παλαιστινὸς πρὸς Εὐστάθιον Ἡγούμενον Μονῆς τῆς Ἀτταλικῆς, ἡ δὲ βίβλος αὐτοῦ οὕτως ἐπιγράφεται· «Πανδέκτη βίβλος, ἔχουσα κεφάλαια διάφορα ἑκατὸν τριάκοντα, τοῦ Μοναχοῦ Ἀντιόχου τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα.» ταύτης γὰρ εἶχε τότε αὐτὸς τὴν ἐπιστασίαν. (Λαύρας δὲ ὀνομάζουσιν οἱ ἡμέτεροι τὰ μεγάλα καὶ πολυάνθρωπα Μοναστήρια μεταφορικῶς ἀ-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν ἐν Ἀμινσῷ Ἁγίων ἑπτὰ Μαρτύρων γυναικῶν, Ἀλεξανδρίας, Κλαυδίας, Εὐφρασίας, Ματρώνης, Ἰουλιανῆς, Εὐφημίας καὶ Θεοδώρας (1).

»Δηλοῖ γυναικῶν τῶν πεπυρπολημένων
»Ἀριθμὸς ἑπτὰ παρθένος τῶν παρθένων (2).

Ἀλεξανδρία. Κλαυδία. Εὐφρασία. Ματρώνα. Ἰουλιανή. Εὐφημία. Θεοδώρα.

Αὗται αἱ Ἅγιαι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σιγ'. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκινήθη διωγμὸς μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ὅθεν πᾶσα ἡλικία τῶν ὁμολογούντων τὸν Χριστὸν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐθανατόνετο μὲ διάφορα βασανιστήρια. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ τοιοῦτος πολυώδυνος διωγμὸς ἐγίνετο καὶ ἐν τῇ πόλει τῆς Καππαδοκίας Ἀμινσῷ, ὁ δὲ ἄρχων αὐτῆς ἐθανάτονεν ἀπανθρώπως τοὺς ἐκεῖ Χριστιανοὺς, τούτου ἕνεκα καὶ αἱ ἑπτὰ Ἅγιαι παρθένοι αὗται παρεστάθησαν ἔμπροσθεν τοῦ ἄρχοντος μὲ παῤῥησίαν, καὶ τὸν μὲν Χριστὸν ὡμολόγησαν Θεὸν ἀληθινὸν, τὸν δὲ ἄρχοντα ὠνόμασαν ἀπάνθρωπον, καὶ θηριώδη, καὶ τῆς ἀληθείας ἐχθρόν. Ὅθεν πρῶτον μὲν ἐξέδυσαν αὐτὰς καὶ ἔδειραν μὲ ῥαβδία, ἔπειτα δὲ ἀπέκοψαν τοὺς μαστούς των μὲ μαχαίρας· μετὰ ταῦτα ἐκρέμασαν αὐτὰς καὶ τὰς ἐξέσχισαν τοσοῦτον, ὥστε ἐφάνησαντὰ ἐντόσθιά των. Τελευταῖον δὲ ῥιφθεῖσαι ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου, παρέδωκαν αἱ μακάριαι τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβον καὶ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Νικήτας, Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

✻ »Ὑπὲρ τύπου σοῦ δεινὰ Νικήτας φέρων,
»Νῦν σὸν πρόσωπον, Χριστὲ, ἐν Πόλῳ βλέπει.

Νικήτας.

Ὁ ἐν Ἁγίοις θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Νικήτας ἤκμασε κατὰ τοὺς καιροὺς τῶν εἰκονομάχων, καὶ ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος πόλεως τῆς Βιθυνίας, ἡ ὁποία καὶ Ἀπολλωνία καὶ κοινῶς Ἀπολλωνιάδα ὀνομάζεται, ὑποκειμένη ποτὲ εἰς τὸν Μητροπολίτην Νικομηδείας. Οὗτος λοιπὸν, ὄχι μόνον ἐστάθη πιστὸς καὶ εὐλαβὴς καὶ ὀρθοδοξότατος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις ἦτον ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς, καὶ πολὺς μὲν εἰς τὴν γνῶσιν καὶ μάθησιν τῶν Γραφῶν, περισσότερος δὲ εἰς τὸν λόγον καὶ τὴν εὐγλωττίαν. Ἀναγκασθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων νὰ μὴ προσκυνῇ τὴν πάνσεπτον Εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ τῶν ἱερῶν καὶ Θείων Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ μὴ πεισθεὶς, τούτου ἕνεκα ἐξωρίσθη, καὶ πειρασμοὺς ἀνυποφόρους ἐδοκίμασεν ὁ ἀοίδιμος, ἐκ τῶν ὁποίων χαλεπῶς ἀσθενήσας, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸν τῆς ὁμολογίας ἀκήρατον στέφανον.

πὸ τῆς Λαύρας, ἤτοι τῆς ἐνδομύχου καύσεως, ἢ ἀπὸ τοῦ λίαν αὔρας ἔχειν, ἤτοι πολλὰς πνοὰς, διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς πολλοὺς ἀνθρώπους· ὁ δὲ Βαρῖνος τὴν Λαύραν ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τοῦ λαὸν ῥέειν δι' αὐτῆς.) Οὗτος, λέγω, γράφει περὶ τῶν Πατέρων τούτων, ὅτι πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν τῆς ἁλώσεως τῶν Ἱεροσολύμων ἔπαθον τὰ δεινὰ Μαρτύρια ὑπὸ τῶν βαρβάρων, κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει 610. δὲν ἠξεύρει δὲ πῶς νὰ ὀνομάσῃ τοὺς φονευθέντας ὁ Ἀντίοχος, λέγων «Ἀπορῶ πότερον χρὴ αὐτοὺς ὀνομάσαι, Ἀγ»γέλους ἢ ἀνθρώπους; ἐξ ἁπαλῶν γὰρ ὀνύχων ἔλαβον »τὸν γλυκὺν ζυγὸν τοῦ Κυρίου, καὶ οἱ πλείονες ἦσαν »πλήρεις ἡμερῶν, ταπεινοὶ, πρᾶοι, τίμιοι, ἄμεμπτοι, »εὐλαβεῖς, ἀλλότριοι πάσης κακουργίας καὶ μέμψεως, »πάσαις ταῖς ἀρεταῖς κεκοσμημένοι, καὶ θείκῶν χα»ρισμάτων πεπληρωμένοι. Τινὲς δὲ ἐμέτρων ὑπὲρ τὰ »ἑκατὸν ἔτη. Δὲν ἐξήρχοντο ἐκ τῆς Λαύρας, οὔτε εἰς »τὸ κάστρον (τῶν Ἱεροσολύμων) ἀπήρχοντο. Ὄντως »οὐράνιοι ἄνθρωποι, καὶ ἐπίγειοι Ἄγγελοι, Ἰσμαη»λῖται δὲ ἦσαν οἱ αὐτοὺς φονεύσαντες. Ὅταν δὲ ἐπλη»σίασαν εἰς τὴν Λαύραν, τινὲς μὲν Μοναχοὶ ἔφυγον, »τινὲς δὲ ἔμειναν, ὅσοι δηλαδὴ ἦσαν δυνατώτεροι καὶ »νεώτεροι.» Ἄλλοι δὲ φαίνονται νὰ ἦναι οὗτοι ἀπὸ τοὺς ἑορταζομένους κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ Μαΐου, καὶ ὅρα ἐκεῖ.

(1) Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις γράφεται Θεοδοσίας.

(2) Ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς καλεῖται παρθένος ὑπὸ τῶν ἀριθμητικῶν, καθότι αὐτὸς μόνος ἐντὸς τῆς δεκάδος οὔτε γεννᾷ ἄλλον ἀριθμὸν, οὔτε γεννᾶται παρ' ἄλλου. Λέγει οὖν τὸ δίστιχον τοῦτο, ὅτι ὁ ἑπτὰ παρθένος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν ἑπτὰ ἀριθμὸν τῶν ἑπτὰ παρθένων γυναικῶν τούτων, τῶν πεπυρπολημένων.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥοδιανὸς ξίφει τελειοῦται.

»Ὁ Ῥοδιανὸς ὡς ἐρυθρόν σοι ῥόδον, — Ῥοδιανός.
»Χριστὲ, προσήχθη τῇ τομῇ βεβαμμένος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀκύλας ὁ Ἔπαρχος ξίφει τελειοῦται.

»Ἄμωμον ἱερεῖον ὤφθης, Ἀκύλα, — Ἀκύλας.
»Τμηθεὶς ἀμώμῳ Δεσπότῃ διὰ ξίφους.

Ὁ Ἅγιος Λολλίων πυγμαῖς βαλλόμενος τελειοῦται.

»Ὁ Λολλίων ἔστηκε τὰς πυγμὰς φέρων, — Λολλίων.
»Καὶ μὴ στεναγμὸν μηδὲ μυγμὸν ἐκφέρων.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐμμανουὴλ ξίφει τελειοῦται.

»Ξίφει χεθήτω, κἂν κοτύλη φησί μοι — Ἐμμανουήλ.
»Ἐμμανουὴλ πέφυκεν αἵματος μία.

Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Μύρων ὁ Κρὴς, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κρήτῃ κατὰ τὸ αψηγ'. ἔτος ἀγχόνῃ τελειοῦται.

* »Μύρον νοητὸν ὤφθης ἐξ ἀγχόνης, — * Μύρων.
»Μύρων ἀθλητὰ, δόξα Κρήτης καὶ κλέος (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΑ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου Ἐπισκόπου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

* »Λύπας ἐνεγκὼν σῆς χάριν σκιᾶς, Λόγε,
»Βίου σκιώδους Ἰάκωβος ἡρπάγη. — Ἰάκωβος.
* »Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκάδ' Ἰάκωβον κατὰ πρώτην.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας μεταχειρισθεὶς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ἐκαθάρισε ἑαυτὸν μὲ τὴν νηστείαν καὶ τὴν λοιπὴν κακοπάθειαν, ὅθεν ἀνεβιβάσθη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς. Πολλοὺς δὲ διωγμοὺς καὶ ἐξορίας ὑπέμεινεν ὁ μακάριος διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, καὶ διότι ἤλεγχε καὶ ἀπεστρέφετο τοὺς εἰκονομάχους· ὅθεν τοὺς τοιούτους πειρασμοὺς δοκιμάζων ἀνδρείως, καὶ παλαίων μὲ πεῖναν καὶ δίψαν, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸν τῆς ὁμολογίας ἄφθαρτον στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

»Ζωὴν ὁ Θωμᾶς ἐκλιπὼν μετρουμένην, — Θωμᾶς.
»Ζωὴν πρεπόντως εὗρεν οὐ μετρουμένην.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Θωμᾶς, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετήν του καὶ διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ σύνεσιν καὶ εὐλάβειαν, ἐχειροτονήθη Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ Σακελλάριος ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἐν θαύμασι μεγίστου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἀοιδίμου Βασιλέως Μαυρικίου, ἐν ἔτει φπέ. ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ ῥηθεὶς Θεῖος Ἰωάννης καὶ ὁ τοῦ Ἰωάννου διάδοχος Κυριακὸς, προεχειρίσθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἅγιος οὗτος Θωμᾶς. Διοικήσας λοιπὸν τὸν θρόνον ἔτη τρία καὶ μῆνας δύο, πολὺ ἠγωνίσθη κατὰ τῶν αἱρέσεων ὁ ἀοίδιμος, καὶ τὰ ὀρθόδοξα ἐστερέωσε δόγματα· ὅθεν καλῶς ποιμάνας τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς αὐτὸν ποίμνιον, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη (2).

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι Θωμᾶς ὁ πρῶτος, ὁ Διάκονος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ οὐχὶ ὁ δεύτερος ὁ πατριαρχεύσας ἐν ἔτει 656, ἐπὶ Κώνσταντος. Διατείνεται δὲ ὁ Μελέτιος ὅτι ὁ πρῶτος Θωμᾶς ἦτον ἐπὶ Ἡρακλείου καὶ ἐπατριάρχευσεν ἐν ἔτει 607.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Φιλήμων καὶ Δομνῖνος ξίφει τελειοῦνται.

»Τμηθείς, Φιλήμων, Δομνῖνον τὸν σὸν φίλον Φιλήμων.
»Φιλεῖ κεφαλῆς ἐκτομὴν ἀπειργάσω. Δομνῖνος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἦσαν ἐκ τῆς μεγαλοδόξου Ῥώμης, κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ περιήρχοντο τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐκήρυττον τὸν Χριστόν, πολλοὺς ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν καὶ βαπτίζοντες αὐτούς. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ προσεφέρθησαν εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς Ἰταλίας· ἐπειδὴ δὲ οὔτε μὲ κολακείας ἐμαλάχθησαν, οὔτε μὲ ὑποσχέσεις δωρεῶν ἐπείσθησαν, ἀλλὰ τὸν Χριστὸν ἐπικαλούμενοι, Θεὸν αὐτὸν ἀνεκήρυττον, τούτου ἕνεκα οἱ εἰδωλολάτραι ἐτάνυσαν αὐτοὺς κατὰ γῆς γυμνοὺς ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ σώματος, καὶ τοὺς ἔδειραν ἀνηλεῶς. Καὶ ἀφ' οὗ ἐφυλάκισαν καὶ ἀπεφυλάκισαν αὐτούς, ἀπέκοψαν ἐπὶ τέλους τὰς ἁγίας αὐτῶν κεφαλάς, καὶ οὕτως οἱ μακάριοι ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Βήρυλλος, Ἐπίσκοπος Κατάνης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Διπλᾶ θανὼν Βήρυλλος εὕρατο στέφη, Βήρυλλος
»Ὡς κυριεύσας καὶ παθῶν καὶ Δαιμόνων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀντιοχείας, μαθητὴς ὢν Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου. Μεταβὰς εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τοῦ Κορυφαίου, ἐχειροτονήθη παρ' αὐτοῦ Ἐπίσκοπος Κατάνης τῆς ἐν Σικελίᾳ· καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του, πολλοὺς ὡδήγησεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλὰ ἐποίησε θαύματα, ἓν ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι πρέπον νὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα. Εἰς τόπον τινὰ τῆς Κατάνης ἦτο πηγή τις, ἡ ὁποία ἀνέβλυζεν ὕδωρ πικρότατον, οὗ τινος τὴν πικρίαν μετέβαλεν ὁ Ἅγιος εἰς γλυκύτητα διὰ προσευχῆς του· τοῦτο δὲ τὸ θαῦμα βλέπων Ἕλλην τις, ἄκρος λατρευτὴς τῶν εἰδώλων, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπίστευσαν καὶ ἄλλοι πολλοί. Μὲ τὰ τοιαῦτα λοιπὸν θαυμάσια διαλάμψας ὁ Ἅγιος, καὶ φθάσας εἰς γῆρας βαθύ, ἐκοιμήθη τὸν εἰς τοὺς δικαίους πρέποντα ὕπνον· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐν τῇ πόλει τῆς Κατάνης μεγαλοπρεπῶς, τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει διαφόρους ἰατρείας μέχρι τῆς σήμερον εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῷ πλησιάζοντας.

Ὁ Ἅγιος Σεραπίων ὁ ἀπὸ Σιδῶνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Δοὺς πάντα χερσὶν ἐνδεῶν Σεραπίων, Σεραπίων.
»Τέλος δίδωσι καὶ τὸ πνεῦμα Κυρίῳ (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΒ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλείου Πρεσβυτέρου τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Ἐκκλησίας.

»Σῶαν Προφήτης εἶπεν ἀλγεῖν κοιλίαν, Βασίλειος.
»Τετρημένην δὲ Μάρτυς ἀλγεῖν οὐκ ἔφη.
»Εἰκάδι δευτερίῃ Βασίλειος ἐτρήθη σούβλαις.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, καὶ Σατορνίνου Ἡγεμόνος Ἀγκύρας, ἐν ἔτει τξβ'. Πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ ἁγίας Ἐκκλησίας. Διαβληθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα, πα-

(1) Τὸν Βίον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον. Σημείωσαι, ὅτι ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων προστίθεται καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος Σεραπίων ἦτον οἱονεὶ πετεινὸν χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ οὐδὲν πρᾶγμα τοῦ Κόσμου τούτου, ἀλλὰ μόνον φορῶν σινδόνα καὶ κρατῶν μικρὸν Εὐαγγέλιον, περιήρχετο ἔνθεν κἀκεῖσε ὡς ἀσώματος. Πολλάκις δὲ εὕρισκόν τινες αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ καθήμενον καὶ κλαίοντα, καὶ ἠρώτων αὐτόν,

ρεστάθη εἰς αὐτόν, καὶ ἐρωτηθεὶς ἐὰν ἀρνῆται τὸν Χριστὸν καὶ μὴ πεισθείς, κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου, καταξεσχίζεται εἰς τὰς πλευράς, καὶ ῥίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ· εἶτα ἐκβάλλεται ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ πάλιν ξεσχίζεται δυνατά, καὶ δεθεὶς μὲ σιδηρᾶς ἀλύσεις πάλιν ῥίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ. Μετά τινας δὲ ἡμέρας, ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς διήρχετο διὰ τῆς Ἀγκύρας, προσεφέρθη εἰς αὐτὸν δεδεμένος ὁ Ἅγιος, καὶ ἐρωτηθεὶς παρ᾿ αὐτοῦ καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, παρεδόθη εἰς τὸν Κόμητα Φλαβέντιον ἵνα ἀνασπάσῃ λωρία ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ Μάρτυρος, τὸ ὁποῖον πάραυτα ἐξετελέσθη. Ὅθεν ἀφ᾿ οὗ ἀνέσπασαν πολλὰ λωρία, ἔκ τε τῶν ἐμπροσθίων καὶ ὀπισθίων μερῶν τοῦ σώματος τοῦ Ἁγίου, τὰ ὁποῖα ἐκρέμαντο εἰς τοὺς ὤμους του, ὁ γενναῖος ἀδάμας ἁρπάσας ἓν λωρίον καὶ ἀνασπάσας αὐτὸ ἐκ τοῦ σώματός του, τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰουλιανοῦ· ἐκεῖνος δὲ διέταξε νὰ πυρώσωσι σούβλας καὶ μὲ αὐτὰς νὰ κατακαύσωσι τὸν Μάρτυρα, καὶ νὰ τρυπήσωσι τὴν κοιλίαν καὶ ῥάχιν καὶ ὅλους τοὺς ἁρμοὺς τοῦ σώματός του. Τούτων γενομένων, παρέδωκεν ὁ γενναῖος ἀθλητὴς τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ Ἅγιαι Μάρτυρες **Καλλινίκη** καὶ **Βασίλισσα** ξίφει τελειοῦνται.

»Καλλινίκην τέμνουσι σὺν Βασιλίσσῃ, Καλλινίκη.
»Τὰς καλλινίκους καὶ Πόλου Βασιλίδας. Βασίλισσα.

Μνήμη τῆς Ἁγίας **Δροσίδος**, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ πέντε **Κανονικῶν**.

Εἰς τὴν Δροσίδα.

* »Δροσὶς λιποῦσα πατρικὴν πᾶσαν σχέσιν, Δροσίς.
»Ἐφεῦρε Χριστὸν τὸν ποθεινὸν νυμφίον.

Εἰς τὰς Κανονικάς.

* »Εἰ καὶ ἐχωνεύθητε, λαμπραὶ παρθένοι, Κανονικαὶ
»Ἀλλ᾿ Οὐρανοὺς οἰκεῖτε νῦν σὺν Ἀγγέλοις. ε.

Ὅταν ἐβασίλευσεν ὁ Τραϊανὸς ἐν ἔτει ϙθ΄. ὄχι μόνον καθ᾿ ἑκάστην ἡμέραν ἐθανάτονε τοὺς τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ τὰ τούτων τίμια Λείψανα ἔρριπτεν ὁ μιαρὸς εἰς ἀτίμους καὶ ἀκαθάρτους τόπους. Τότε λοιπὸν ἦσαν πέντε γυναῖκες Κανονικαί, ἤτοι καλογραῖαι, αἱ ὁποῖαι ἀσκούμεναι ἔν τινι ἀσκητηρίῳ καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ φυλάττουσαι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων αὐτῶν ἀρετῶν, εἶχον ἔργον ἀπαραίτητον καὶ τὸ νὰ μυρίζωσι τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων Μαρτύρων μὲ μύρα καὶ νὰ τυλίσσωσι μὲ σινδόνια, καὶ νὰ ἐνταφιάζωσιν αὐτὰ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν ἀσκητηρίῳ. Τοῦτο δὲ μαθοῦσα Δροσὶς ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὰς ἀνωτέρω καλογραίας, ἔχουσα μεθ᾿ ἑαυτῆς καὶ πολύτιμα ἱμάτια (διότι οἱ φυλάττοντες τὸ παλάτιον Κουβικουλάριοι, καταληφθέντες ὑπὸ ὕπνου βαθέως, δὲν ᾐσθάνθησαν, ὅταν ἐξῆλθεν ἡ Δροσίς), καὶ παρεκάλει αὐτὴ τὰς καλογραίας, νὰ ὑπάγωσιν ὁμοῦ νὰ λάβωσι Λείψανόν τι Μάρτυρος.

Ὁ δὲ Ἀδριανός, ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς Δροσίδος καὶ σύμβουλος τοῦ πατρός της, Αὐτοκράτωρ δέσποτα, εἶπε, πρόσταξον νὰ διορισθῶσι στρατιῶται ὅπως φυλάττωσι τὰ σώματα τῶν κακοθανάτων Χριστιανῶν, ἵνα μάθωμεν, ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἵ τινες κλέπτουσι τὰ σώματα ταῦτα· ὁ δὲ Βασιλεὺς διέταξε τοῦτο. Ἀγρυπνήσαντες λοιπὸν οἱ φύλακες, συνέλαβον τὰς πέντε καλογραίας μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Δροσίδος, καὶ τὸ πρωῒ παρέστησαν αὐτὰς εἰς τὸν Βασιλέα. Βλέπων δὲ ὁ Βασιλεὺς τὴν θυγατέρα του, ἐξεπλάγη, καὶ διέταξε νὰ φυλάττηται αὐτὴ ἀσφαλῶς, μήπως μετανοήσῃ· διὰ δὲ τὰς πέντε καλογραίας διέταξε νὰ κατασκευασθῇ μέγα χωνευτήριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ τεθῶσιν αἱ καλογραῖαι ἐκεῖναι, νὰ τεθῇ δὲ ἐνταυτῷ καὶ ἀρκε-

διατί οὕτω κλαίεις, γέρων; ὁ δὲ ἀπεκρίνετο· Ὁ αὐθέντης μου ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμὲ τὸν πλοῦτόν του, ἐγὼ δὲ τὸν ἔχασα, καὶ θέλει νὰ μὲ παιδεύσῃ. Ταῦτα ἀκούοντες, ἐνόμιζον, ὅτι ὁμιλεῖ περὶ χρυσοῦ καὶ πλούτου ὑλικοῦ, διὸ ῥίπτοντες εἰς αὐτὸν ὀλίγον ἄρτον, ἔλεγον· Λάβε, γέρον, τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ φάγε.

τὸν χάλκωμα, ἵνα ἀναλύσῃ καὶ σμιχθῇ μὲ τὰ ἀναλυθέντα σώματα τῶν καλογραιῶν, καὶ γίνωσιν ἀμφότερα ἓν μίγμα, καὶ οὕτω διὰ τοῦ τοιούτου χαλκώματος κατασκευασθῶσιν αἱ βάσεις καὶ τὰ πατώματα τῶν χαλκίνων ἀγγείων τοῦ δημοσίου λουτροῦ, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη νεωστὶ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἔμελλε νὰ ἀναφθῇ εἰς τὴν ἑορτὴν τὴν λεγομένην τῶν Ἀπολλωνίων, καὶ νὰ ἐγκαινιασθῇ εἰς θεραπείαν τῶν ὁμοφρόνων τοῦ Βασιλέως εἰδωλολατρῶν.

Ταῦτα λοιπὸν ἀφ' οὗ ἔγιναν, καὶ ἀφ' οὗ αἱ τοῦ Χριστοῦ καλογραῖαι ἐχωνεύθησαν, κατεσκευάσθησαν τὰ χάλκινα ἀγγεῖα τοῦ λουτροῦ. Ὅθεν ἀνάψαντες οἱ στρατιῶται τὸ λουτρὸν, ἐκήρυττον πανταχοῦ λέγοντες· Ὅσοι εἶσθε φίλοι τῶν εὐμενῶν θεῶν, ἔλθετε εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ δημοσίου λουτροῦ. Καὶ εὐθὺς συνέτρεχον ἅπαντες. Ὁ ἐλθὼν λοιπὸν πρῶτος ἅμα ἐπλησίασεν εἰς τὴν πρώτην θύραν τοῦ λουτροῦ, ἔπεσε χαμαὶ, καὶ ἐξεψύχησε· τὸ ἴδιον ἔπαθον καὶ ὅσοι ἄλλοι μετ' ἐκεῖνον ἐπλησίασαν, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὅλων ἐκείνων ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς προσεκάλεσε τοὺς λατρευτὰς τῶν θεῶν του, καὶ εἴπετέ μοι, ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς, εἴπετέ μοι, μήπως ἔγινε μαγεία τις παρὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ λουτρόν; οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, οὐχὶ Βασιλεῦ, ἀλλὰ τὰ χάλκινα ἐκεῖνα ἀγγεῖα, τὰ κατασκευασθέντα διὰ τῶν λειψάνων τῶν καλογραιῶν, ταῦτα ἐποίησαν τὸ θαυμάσιον τοῦτο, πρόσταξον δὲ νὰ γίνωσιν ἄλλα ἀγγεῖα, καὶ οὕτω θέλει παύσει ὁ γινόμενος θάνατος. Τούτου δὲ γενομένου, εἶπεν ὁ ἀῤῥαβωνιστικὸς τῆς Δροσίδος Ἀδριανὸς πρὸς τὸν Βασιλέα, πρόσταξον, ὦ Βασιλεῦ, νὰ χωνευθῶσι δεύτερον τὰ πρῶτα πατώματα τῶν χαλκῶν ἀγγείων, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ γίνωσιν ἀνδριάντες γυμνοὶ, ἔχοντες τὸ εἶδος τῶν καλογραιῶν ἐκείνων, πρὸς ὄνειδος καὶ ἀτιμίαν αὐτῶν, οἱ δὲ ἀνδριάντες αὐτοὶ νὰ στηθῶσιν εἰς τὸ δημόσιον λουτρὸν τῆς Βασιλείας σου· καὶ εὐθὺς διέταξεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔγιναν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐστήθησαν οἱ ἀνδριάντες τῶν καλογραιῶν εἰς τὸ λουτρὸν, βλέπει ὁ Βασιλεὺς καθ' ὕπνον πέντε προβατίνας καθαρὰς, αἵτινες ἔβοσκον ἐντὸς ἑνὸς περιβολίου, καὶ ποιμένα φοβερὸν βόσκοντα αὐτὰς καὶ εἰπόντα εἰς τὸν Βασιλέα· Ἀσεβέστατε Βασιλεῦ, τὰς καλογραίας, τὰς ὁποίας σὺ ἐνόμισας νὰ στήσῃς γυμνὰς εἰς τὸ λουτρόν σου δι' ἀτιμίαν, ταύτας ὁ καλὸς ποιμὴν Χριστὸς, χωρίσας ἀπὸ σοῦ, τὰς ἔβαλεν εἰς τὸν ὡραῖον τοῦτον τόπον τοῦ Παραδείσου, ἔνθα μέλλει νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ θυγάτηρ σου Δροσὶς, ἡ καθαρὰ ἀμνὰς τοῦ Θεοῦ.

Ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ Βασιλεὺς, ὠργίσθη, ὅτι καὶ μετὰ θάνατον αἱ Ἅγιαι γυναῖκες ἐξουδένωσαν τὰς βουλάς του. Ὅθεν εἰς πεῖσμα καὶ ἐκδίκησιν αὐτῶν διατάσσει νὰ ἀναφθῶσι δύο μεγάλοι κλίβανοι, ἢ κάμινοι, ἑκατέρωθεν τῆς πόλεως, καὶ νὰ καίωνται καθ' ἑκάστην, προσθέσας καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐπὶ ἑκάστου κλιβάνου καὶ ἑκάστης καμίνου, περιβεβλημένην μὲ βασιλικὸν κῦρος καὶ περιέχουσαν ταῦτα· «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι οἱ προσκυνοῦντες τὸν ἐσταυρωμένον, λυτρώσατε σεαυτοὺς μὲν ἐκ τῶν βασάνων, ἡμᾶς δὲ ἐκ κόπων, καὶ ἕκαστος ὑμῶν ἂς ῥίψῃ μόνος τὸν ἑαυτόν του ἀκωλύτως ἐν οἵῳ δήποτε βούλεται κλιβάνῳ, ἢ καμίνῳ.» Ταύτην λοιπὸν τὴν προσταγὴν ἀκούσασα ἡ τοῦ Θεοῦ δούλη Δροσὶς, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀπανθρώπου Βασιλέως, καὶ ὅτι πᾶς Χριστιανὸς, ὑπὸ τοῦ πόθου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ φλεγόμενος, ἐῤῥίπτετο αὐθορμήτως ἐντὸς τῶν κλιβάνων καὶ τῶν καμίνων, ὕψωσε τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ εἶπε· Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐὰν ἦναι θέλημά σου ἅγιον νὰ σωθῶ καὶ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τῆς μανιώδους θρησκείας Τραϊανοῦ τοῦ πατρός μου, σὺ συνέργησον νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν νυμφῶνα καὶ ἀῤῥαβωνισμὸν τοῦ δυσσεβοῦς Ἀδριανοῦ, καὶ νὰ ἀναβῶ εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἔνθα εὑρίσκονται καὶ αἱ πέντε καλογραῖαι, αἵτινες μὲ ὡδήγησαν εἰς τὸν φόβον σου. Κοίμισον δὲ μὲ βαθὺν ὕπνον τοὺς ἐμὲ φυλάττοντας, ἵνα δυνηθῶ νὰ φύγω ἀπαρατήρητος.

Ταῦτα εἰποῦσα ἐξεδύθη τὰ βασιλικὰ φορέματα, καὶ ἐξῆλθεν ἠρέμα τοῦ παλατίου χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ. Πορευομένη δὲ νὰ ῥιφθῇ ἔν τινι τῶν ἐκεῖ καμίνων, ἐστοχάσθη καὶ εἶπε καθ' ἑαυτήν· Πῶς ὑπάγω εἰς τὸν Θεὸν, χωρὶς νὰ ἔχω ἔνδυμα γάμου; ἤτοι χωρὶς νὰ λάβω τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶμαι ἀκάθαρτος; ἀλλ', ὦ Βασιλεῦ τῶν βασιλευόντων Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, ἰδοὺ ἀφῆκα τὴν βασιλείαν μου διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἵνα καταστήσῃς με θυρωρὸν τῆς ἐδικῆς σου Βασιλείας, σὺ δὲ ὅς τις δι' ἡμᾶς ἐβαπτίσθης, βάπτισον καὶ ἐμὲ διὰ Πνεύματος Ἁγίου.

Ἅμα δὲ εἶπε ταῦτα, ἐξήγαγε μὲν πρῶτον τὸ μύρον ὅπερ εἶχεν ἀπὸ τὸν κοιτῶνά της, καὶ ἤλειψεν ἑαυτήν, εἶτα δὲ ἐβαπτίσθη ἔν τινι τῶν ἐκεῖ γεφυρωτῶν λάκκων, λέγουσα· Βαπτίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Δροσὶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Φυλάξασα δὲ ἑαυτὴν ἑπτὰ ἡμέρας, ἔτρωγε τροφήν, τὴν ὁποίαν τῇ ἔφερεν Ἄγγελος Κυρίου, καί τινες φιλόχριστοι Χριστιανοὶ εὑρόντες αὐτήν, ἔμαθον τὰ περὶ αὐτῆς πάντα, καθὼς ἐκείνη ἡ μακαρία τὰ διηγήθη εἰς αὐτούς· κατὰ δὲ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν καὶ προσευχομένη νὰ τὴν ὁδηγήσῃ τί πρέπει νὰ πράξῃ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

* Μνήμη τοῦ Ἁγίου νέου Ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος ἐν ἔτει ᾳωιδ.' ξίφει τελειωθέντος.

»Βαΐα κρατῶν ἤδε Σταυρόν, παμμάκαρ, * Εὐθύμιος.
»Εὔθυμος, Εὐθύμιε, χωρεῖς πρὸς ξίφος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΓ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Νίκωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων μαθητῶν αὐτοῦ ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἐννέα.

Εἰς τὸν Νίκωνα.

»Νίκης στεφάνους εὐτρεπίζει σοι, Νίκων, Νίκων.
»Βραβεὺς στεφάνων· θνῆσκε λοιπὸν τῷ ξίφει.
»Εἰκάδι τῇ τριτάτῃ Νίκων ξίφει κράτα δῶκεν.

Εἰς τοὺς ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἐννέα.

»Ἑνὸς δέοντος τέσσαρας συμμαρτύρων Μάρτυρες ἑκατὸν
»Διὰ ξίφους κτείνουσι πεντηκοντάδας. ἐννενηκονταεννέα.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Νίκων ἦτο κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ Ἡγεμόνος Κυντιανοῦ, καὶ κατήγετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, ὡραῖος κατὰ τὸ σωματικὸν κάλλος, λαμπρὸς τὴν ὄψιν καὶ φοβερὸς εἰς τοὺς πολέμους· υἱὸς δὲ πατρὸς μὲν Ἕλληνος, μητρὸς δὲ Χριστιανῆς. Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ τότε συνεκροτήθη μέγας πόλεμος, καὶ ἔλαβε χώραν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀγὼν δυνατός, ἐνεθυμήθη ὁ μακάριος τὰς διδασκαλίας καὶ συμβουλὰς τῆς μητρός του, διὸ στενάξας ἀπὸ βάθους καρδίας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἶπε, βοήθει μοι, καὶ μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ὁπλισθεὶς ὥρμησεν εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἄλλους μὲν ἐκτύπα μὲ τὴν μάχαιραν, ἄλλους δὲ ἐπλήγονε μὲ τὸ ἀκόντιον, καὶ δὲν ἀφῆκεν αὐτούς, ἕως οὗ τοὺς ἐνίκησεν ὅλους καὶ τοὺς ἠνάγκασε νὰ φύγωσι κατησχυμένοι· ἅπαντες δὲ ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἀνδραγαθίαν. Ὅθεν ἐπειδὴ ἠκολούθησαν τὰ πράγματα ὡς οἱ συμπατριῶταί του Νεαπολῖται ἐπόθουν, ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια· μετ' αὐτῶν δὲ ἐπανῆλθεν οἴκαδε καὶ ὁ Νίκων.

Εἶτα φανερώσας εἰς τὴν μητέρα του ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ βαπτισθῇ, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Νεαπόλεως διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Φθάσας δὲ εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος της, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἑπτὰ ἡμέρας, καταγινόμενος εἰς νηστείας, ἀγρυπνίας καὶ προσευχάς· ὅθεν λαμβάνει καλὰ εὐαγγέλια παρὰ Θείου Ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ῥάβδον καὶ τῷ εἶπε, νὰ καταβῇ εἰς τὸν αἰγιαλὸν φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν ῥάβδον ταύτην. Καταβὰς λοιπὸν εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὁ Ἅγιος εὗρε πλοιάριον, καὶ ἐπιβιβασθεὶς ἐπ' αὐτοῦ, διὰ δύο ἡμέρας ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Γάνου, ἔνθα κατὰ συγκυρίαν ἀπήντησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπός τις εἰς σχῆμα Μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου κατῴκει, καὶ κατηχήσας αὐτόν, τὸν ἐβάπτισεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ ἐκοινώνησεν αὐτὸν τῶν Θείων Μυστηρίων· μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν ἐτῶν, τὸν ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερον, καὶ ἔπειτα Ἐπίσκοπον.

Συναθροισθέντων δὲ ἐκεῖ πολλῶν ἀδελφῶν, ἤτοι ἑκατὸν ἐννενήκοντα, ἔλαβε τὴν προστασίαν

τούτων καὶ ἡγουμενίαν ὁ ἱερὸς Νίκων. Ἔπειτα συμπαραλαβὼν ὅλους αὐτούς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν· καὶ ἀφ' οὗ εἶδε τὴν μητέρα του, καὶ ἐνεταφίασεν αὐτὴν ἀποθανοῦσαν, μετέβη εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ ἐκεῖ εὑρισκόμενον ὄρος τοῦ Ταυρομενίου, ἀποκτήσας ἀκόμη καὶ ἄλλους ἐννέα μαθητάς. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν τῆς Σικελίας μαθὼν τὰ περὶ τοῦ Ἁγίου, παρέστησεν αὐτὸν ἔμπροσθέν του, μεθ' ὅλων τῶν ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἐννέα μαθητῶν του, καὶ ἀφ' οὗ ἠρώτησεν αὐτοὺς ἐὰν ἀρνῶνται τὸν Χριστόν, καὶ δὲν ἐπείσθησαν, διατάσσει νὰ τανυσθῶσι κατὰ γῆς καὶ μὲ πληγὰς νὰ κατακοπῶσι, καὶ τελευταῖον διέταξε καὶ τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Τὸν δὲ Ἅγιον Νίκωνα ἐξήπλωσαν ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ σώματος, καὶ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας ἔκαυσαν αὐτόν· ἔπειτα τὸν ἔδεσαν εἰς ὑποζύγια ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔσυραν τὸν Ἅγιον κατὰ γῆς, καὶ τὸν ἔρριψαν κάτω εἰς ἕνα κρημνόν. Μετὰ ταῦτα κτυπήσαντες τὸ στόμα τοῦ Μάρτυρος μὲ λίθους, ἀπέκοψαν τὴν γλῶσσαν του, καὶ τελευταῖον τὸν ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Δομέτιος ξίφει τελειοῦται.

»Ὀργᾷ κατοῖσαι τὴν σπάθην Δομετίου, Δομέτιος.
»Ὁ δεινὸν οὗτος εἰσορῶν σπαθηφόρος.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Λουκᾶς, ὁ ἐν Μιτυλήνῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αωξ΄. ἀγχόνῃ τελειοῦται (2).

✠ »Λουκᾶς ὅσιος, ἐκ δὲ τοῦ ξίφους πέλει
»Συνθιασώτης τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων. * Λουκᾶς.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΔ.΄ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρτέμονος Ἐπισκόπου Σελευκείας τῆς Πισσιδείας (3).

»Τὴν σάρκα ῥίψας ὡς ἔλυτρον Ἀρτέμων, Ἀρτέμων.
»Οὐ γῆς ἔχων τι στέλλεται τὴν πρὸς Πόλον.
»Εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτῃ ἐδέξατο Ἀρτέμον, Ἔδεμ.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμων κατήγετο ἐκ τῆς Σελευκείας τῆς Πισσιδείας, ἔνθα ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων. Ὅθεν ὅταν ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος περιεπάτει εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, τότε εὑρὼν καὶ τοῦτον τὸν Ἅγιον κατέστησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον καὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπεν ὁ λύχνος νὰ κρύπτηται ὑπὸ τὸ μόδιον. Οὗτος λοιπὸν καλῶς τὸ ποίμνιόν του ποιμάνας, καὶ γενόμενος εἰς ὅλους τοὺς χρείαν ἔχοντας λιμὴν σωτήριος, τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν προνοητής, τῶν πτωχῶν βοηθός, καὶ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, καὶ μὲ ταῦτα τὰ θεάρεστα ἔργα διελθὼν τὴν ζωήν του ὁ τρισόλβιος, εἰς γῆρας βαθὺ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

(1) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ νεοφανοῦς καὶ θαυματουργοῦ, διότι τοῦτο ἐγράφη κατὰ τὴν ἑνδεκάτην Μαρτίου, ὅτε καὶ ἑορτάζεται.

(2) Τὸ Μαρτύριον τούτου ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

(3) Σημείωσαι ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις καὶ ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου Ἐπισκόπου τοῦ ὁμολογητοῦ, διότι τούτου ἡ Μνήμη τελεῖται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην Μαρτίου, ὅπου καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ γράφεται· διὸ ἀντὶ τούτου ἐγράφη ὁ Ἅγιος Ἀρτέμων, ὁ Σελευκείας Ἐπίσκοπος. Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὴν προεόρτιον ταύτην ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ λόγος σώζεται ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, οὗ ἡ ἀρχή «Τοὺς θείους »ἱεροκήρυκας, οὐ πρὸς τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀκροά»σεως δεῖ ἀποβλέπειν».

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμονος Πρεσβυτέρου Λαοδικείας.

»Κόσμου μεταστὰς καὶ Θεῷ προσεγγίσας, Ἀρτέμων.
»Σό; εἰμι καὶ σῶσόν με, φησὶν Ἀρτέμων.

Ὅταν ὁ Διοκλητιανὸς ἐβασίλευεν ἐν Ῥώμῃ ἐστάλησαν Βασιλικὰ προστάγματα διὰ ἀρχόντων καὶ ἡγεμόνων εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, διορίζοντα νὰ προσφέρωσιν ὅλοι θυσίας καὶ σπονδὰς εἰς τὰ εἴδωλα· συνεπείᾳ τούτου ἀπεστάλη καὶ εἰς τὰ μέρη τῆς Λαοδικείας εἷς Κόμης (1) ὀνόματι Πατρίκιος, ὅς τις ἐβίαζεν ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς νὰ θυσιάζωσιν εἰς τοὺς ψευδωνύμους Θεούς, καθὼς διετάχθη. Τοῦτο μαθὼν Σισίνιος ὁ τῆς Λαοδικείας Ἐπίσκοπος, ὁμοῦ μὲ τὸν Πρεσβύτερον τοῦτον Ἀρτέμονα, παρέλαβον τινὰς Χριστιανούς, καὶ ὑπῆγον τὴν νύκτα ἐν τῷ ναῷ τῆς ψευδοθεᾶς Ἀρτέμιδος, ἔνθα συντρίψαντες τὰ ἐκεῖ εἴδωλα, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, κατέκαυσαν αὐτά, καὶ τὰ κατέστησαν κόνιν, ἀφανίσαντες καὶ τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους δράκοντας, οἱ ὁποῖοι, καθὼς ἔλεγον, κατὰ μὲν τὸ μῆκος ἦσαν ὀγδοήκοντα πήχεων, κατὰ δὲ τὸ πλάτος πήχεων εἴκοσι. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπληροφορήθη ταῦτα ὁ ἀνωτέρω Κόμης, ὠργίσθη σφόδρα, καὶ παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ πλῆθος λαοῦ, ἐξῆλθε μετ' αὐτῶν ἔξω τῆς πόλεως, καθήμενος ἐπὶ βασιλικοῦ ἵππου, καὶ ἐπορεύετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἵνα σφάξωσι ὅλους τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἵνα κατακόψωσι μεληδὸν τὸν Σισίνιον καὶ τὸν Ἀρτέμονα· ὅταν δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν κατέλαβε φόβος καὶ τρόμος, καὶ ἐκυριεύθη ὑπὸ τοσούτου πυρετοῦ, ὥστε ἔβαλον αὐτὸν εἰς κλίνην, καὶ τὸν ἐπανέφερον σηκωτὸν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς ἄκραν ταλαιπωρίαν καὶ ἀδυναμίαν σώματος, ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον ταῦτα· Παρακάλεσον τὸν Θεὸν νὰ ἐλευθερωθῶ ἐκ τῆς ἀσθενείας, καὶ θέλω σοὶ ἀνεγείρη χρυσοῦν ἀνδριάντα, τὸν ὁποῖον θέλω στήσει ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ἀντέγραψεν αὐτῷ, τὸ χρυσίον σου ἂς ἦναι ἰδικόν σου, ἐὰν δὲ πιστεύσῃς εἰς τὸν Χριστὸν καὶ Θεόν μου ἤξευρε, ὅτι εὐθὺς θέλει σε ἰατρεύσει· πότε ὁ Κόμης ἔγραψεν εἰς αὐτόν, πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν μόνον μὲ ἰατρεύσῃ, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἰατρεύθη καὶ ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης.

Περιπατῶν λοιπὸν οὗτος καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Καισάρειαν, τρία ὡς ἔγγιστα μίλια μακρὰν τῆς Λαοδικείας, ἀπήντησε τὸν Πρεσβύτερον Ἅγιον Ἀρτέμονα, τὸν ὁποῖον ἠκολούθουν δύο ἔλαφοι καὶ ἓξ ἄγριοι ὄνοι, καὶ λέγει αὐτῷ, πῶς ἐκράτησας τὰ ζῶα ταῦτα; ὁ δὲ Ἀρτέμων ἀπεκρίθη, μὲ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ μου τὰ ἐκράτησα. Ὁ Κόμης λέγει, εἶσαι λοιπὸν Χριστιανός; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐκ νεαρᾶς μου ἡλικίας. Τότε ἐκράτησεν αὐτὸν ὁ Κόμης, καὶ δέσας μὲ δύο ἁλύσιδας, τὸν παρέδωκεν εἰς δύο στρατιώτας, καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθῇ κατόπιν ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὁ δὲ Ἅγιος καταβαρυνθεὶς ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ τῶν ἁλύσεων, ἐστράφη πρὸς τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα τὸν ἠκολούθουν, καὶ λέγει εἰς αὐτά, ὑπάγετε εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον· καὶ εὐθύς, ὡς λογικά, ὑπήκουσαν καὶ ὑπῆγον. Βλέπων δὲ ταῦτα ὁ Ἐπίσκοπος, ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν λέγων, πόθεν ἦλθον ἐδῶ τὰ ζῶα ταῦτα; τότε, κατὰ πρόσταγὴν Θεοῦ, ἔλαβεν ἀνθρωπίνην φωνὴν μία ἔλαφος καὶ εἶπεν· Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἀρτέμων ἐκρατήθη ὑπὸ τοῦ ἀσεβοῦς Κόμητος, καὶ φέρεται δέσμιος εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅθεν προσέταξεν ἡμᾶς τὰ ζῶα νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ ἵνα σοὶ δώσωμεν εἴδησιν. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἐπίσκοπος λαλοῦν τὸ ζῶον, ἐγίνεν ἔκθαμβος, καὶ καλέσας Φιλέαν τὸν Διάκονον, ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν Καισάρειαν λέγων· Ὕπαγε καὶ μάθε, ἐὰν ἦναι ἀληθῆ ὅσα ἠκούσαμεν παρὰ τῆς ἐλάφου. Μεταβὰς δὲ ἐκεῖ οὗτος, εὗρε τὸν Ἅγιον Ἀρτέμονα ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἀφ' οὗ ἀντεχαιρετίσθησαν, διέταξαν αὐτοὺς οἱ φύλακες νὰ μακρυνθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων.

Τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν ἐκάθησεν ὁ Κόμης εἰς τὸ κριτήριον, καὶ φέρει ἔμπροσθέν του τὸν Ἅγιον Ἀρτέμονα, πρὸς ὃν λέγει· Τίμησον τὸ γηρατεῖόν σου, ἄνθρωπε, καὶ θυσίασον εἰς τοὺς Θεούς. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη· Δεκαὲξ ἔτη διήνυσα ἀναγνώστης, ἀναγινώσκων τὰς ἱερὰς βίβλους ἐν

(1) Κόμης εἶναι λέξις λατινική, καὶ ἑρμηνεύεται κύριος, ὁ ἀκόλουθος καὶ συνοδοιπόρος καὶ ὀπαδός· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔπαρχον καὶ ἡγεμόνα, καὶ ἐνίοτε δηλοῖ τὸν τουρκιστὶ λεγόμενον Μπεϊλέρμπεϊν, ἢ καὶ τὸν στρατηγόν, καὶ ἴσως τοιοῦτον σημαινόμενον ἔχει καὶ ὁ Κόμης ἐνταῦθα, τουτέστι τὸ τοῦ στρατηλάτου.

τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἐπήκοον πάντων, εἰκοσιοκτὼ δὲ ἔτη ἐποίησα Διάκονος Χριστοῦ, ἀναγινώσκων εἰς τὸν λαὸν τὰ ἅγια Εὐαγγέλια, καὶ τριακονταπέντε ἔτη ἀριθμῶ Πρεσβύτερος καὶ Ἱερεὺς, διδάσκων καὶ κηρύττων τὴν τοῦ Χριστοῦ μου δύναμιν καὶ Θεότητα, καὶ τώρα μοι λέγεις νὰ θυσιάσω εἰς τὸν ὅμοιόν σου ἀναίσθητον Δαίμονα; μὴ γένοιτό μοι τοῦτο εἰς τὸν αἰῶνα!

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κόμης ἐταράχθη ὑπὸ ὀργῆς, καὶ πυρώσας πολὺ ἐσχάραν, ἥπλωσε τὸν Ἅγιον Ἀρτέμονα ἐπ' αὐτῆς· πονῶν δὲ ὁ Ἅγιος ἐκ τοῦ καυσίματος τοῦ πυρὸς ὕψωσε τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, εἶπε, μὴ ἀφήσῃς τοῦτον τὸν μιαρὸν Κόμητα νὰ γελάσῃ μὲ ἐμὲ τὸν δοῦλόν σου, ἀλλὰ σὺ ἠξεύρων, ὅτι ταῦτα πάσχω διὰ τὴν ἀγάπην σου, δός μοι ὑπομονὴν, ἵνα ἐντελῶς αὐτὸν καταισχύνω. Ταῦτα καὶ ἄλλα λέγοντος τοῦ Ἁγίου, ἰδοὺ ἔφθασε καὶ ἡ ἔλαφος, ἡ ἀποσταλεῖσα εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον καὶ λαλήσασα, ἐλθοῦσα δὲ ἔλειχε διὰ τῆς γλώσσης της τὰς πληγὰς τῶν Ἁγίων, καὶ κατὰ προσταγὴν Θεοῦ λέγει εἰς ἔλεγχον τῶν ἀσεβῶν (οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον εἶναι εἰς τὸν Θεόν.) Τί δὲ εἶπεν ἡ ἔλαφος; «Ἤξευρε, ὦ ἀσεβέστατε Κόμη, ὅτι ὁ μὲν δοῦ»λος τοῦ Θεοῦ Ἀρτέμων ταχέως θέλει βοηθηθῇ παρὰ Θεοῦ, σὺ δὲ δι' αὐτὸν θέλεις καταδικασθῇ »ὑπὸ τοῦ ἰδίου Θεοῦ, διότι θὰ σὲ ἁρπάσωσι δύο ὄρνεα, καὶ θὰ σὲ βάλλωσιν ἐντὸς βράζοντος λέ»βητος, καὶ αἱ σάρκες σου θὰ ἀναλυθῶσι καὶ θὰ γίνωσιν ὡς χυλὸς, ἐπειδὴ ἐφάνης ἀχάριστος, ἀφ' ἑ»νὸς μὲν ἀρνηθεὶς τὸν Θεὸν, ὃν ὡμολόγησας καὶ ἐπίστευσας ὡς ἰατρεύσαντά σε, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀ»πανθρώπως βασανίσας τὸν δίκαιον Ἀρτέμονα.» Ταῦτα δὲ ὁ Κόμης ἀκούσας παρὰ τῆς ἐλάφου, ὠργίσθη σφόδρα διότι ἠλέγχθη ὑπὸ ἀγρίου ζώου, καὶ προστάσσει τοὺς στρατιώτας του νὰ τὴν τοξεύσωσι, πηδήσασα ὅμως ἡ ἔλαφος πλησίον εἰς τὸν ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος ἦτο συγκάθεδρος τοῦ Κόμητος, αὐτὴ μὲν ἐλυτρώθη οὕτως ἐκ τῶν βελῶν, καὶ ἔφυγεν ἔξω, ὁ δὲ συγκάθεδρος τοῦ Κόμητος κτυπηθεὶς μὲ τὸ βέλος, καὶ θανατηφόρως ἐξ αὐτοῦ πληγωθεὶς, ἀπώλεσε τὴν μιαρὰν ψυχήν του· τοῦτον ἰδὼν ὁ Κόμης ἐλυπήθη καὶ ἀνεχώρησεν, ἔῤῥιψεν ὅμως πάλιν τὸν Ἅγιον ἐν τῇ φυλακῇ. Τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν διέταξεν ὁ Κόμης νὰ τεθῇ πίσσα ἐντὸς λέβητος καὶ νὰ βράσῃ δυνατά· ἔπειτα νὰ ῥιφθῇ ἐν αὐτῇ ὁ Ἅγιος κατακέφαλα. Τούτου γενομένου, προσῆλθον οἱ στρατιῶται εἰς τὸν Κόμητα λέγοντες, ὅτι ἡ πίσσα ἔβρασε δυνατὰ, ὁ δὲ Κόμης δὲν ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἔλεγεν, ὅτι θὰ ὑπάγῃ μόνος νὰ ἴδῃ μὲ τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμοὺς, καὶ τότε θὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας· ἱππεύσας λοιπὸν, ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν λέβητα, καὶ ὅταν ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν, ὢ τοῦ θαύματος! αἰφνιδίως ἦλθον δύο Ἄγγελοι ἐξ Οὐρανοῦ εἰς σχῆμα ἀετῶν, καὶ ἁρπάσαντες τὸν Κόμητα ἐκ τοῦ ἵππου, ἔβαλον αὐτὸν ἐντὸς τοῦ λέβητος, καὶ τόσον ἀνέλυσε καὶ ἐχωνεύθη ὅλον τὸ σῶμά του, ὥστε δὲν ἔμεινεν οὔτε ὀστοῦν.

Τοῦτο τὸ θαυμάσιον βλέποντες οἱ στρατιῶται καὶ ὅλος ὁ λαὸς, ἐξέστησαν, καὶ φοβηθέντες ἔφυγον· ἔμεινε δὲ μόνος ὁ Ἅγιος εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἔνθα ἵστατο, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν, καὶ προσευχηθεὶς, ἀνέβλυσεν ἐκεῖ πολὺ ὕδωρ. Τοῦτο βλέποντες Βιτάλιος ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων καὶ ἄλλοι πολλοὶ, κατηχήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου καὶ ἐβαπτίσθησαν. Τὴν νύκτα δὲ ἐκείνην ἠκούσθη εἰς τὸν Ἅγιον φωνὴ λέγουσα· Ἔξελθε ταύτης τῆς πόλεως, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τοὺς παραθαλασσίους τόπους τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου θέλεις καθαρίσει πολλοὺς ἀπὸ δαιμόνια καὶ ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, καὶ πολλοὶ διὰ σοῦ θὰ φωτισθῶσι καὶ θὰ δοξάσωσι τὸν Θεόν. Ὅθεν ὁ Ἅγιος κατηχήσας ἐκεῖ πολλοὺς, καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτοὺς ἀνέβη ἐπὶ ἀγρίου ὄνου, καὶ ἐπορεύετο ὅπου ἡ Θεία φωνὴ τὸν ἐδίδαξεν· ἁρπαγεὶς δὲ ὑπὸ Θείου Ἀγγέλου, ἔφθασε παρευθὺς εἰς τὸν τόπον, ὃν ἀπεκαλύφθη. Πολλὰ οὖν σημεῖα καὶ θαύματα ποιήσας ἐκεῖ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς φωτίσας καὶ ὁδηγήσας πρὸς τὸν Θεὸν, ὕστερον δὲ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀπεκεφαλίσθη ὁ μακάριος καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ζαχαρίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

»Θεῷ πρὸς ἴσχὺν ἐξομοιωθεὶς, Πάτερ, Ζαχαρίας.
»Υἱῷ Θεοῦ σύγκληρος ἐκστὰς γῆς γίνῃ.

(1) Ὁ Ὅσιος οὗτος Ζαχαρίας φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ χαριτωμένος ἐκεῖνος υἱὸς τοῦ Ἀββᾶ Καρίωνος, ὁ ἑορταζόμενος κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Νοεμβρίου· ὅς τις παιδίον ὢν, ὑπῆγε μετὰ τοῦ

Οἱ Ἅγιοι ὀκτὼ Μάρτυρες οἱ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης (1) ξίφει τελειοῦνται.

»Σωτῆρος ὀκτάριθμος ἐκτμήθη φάλαγξ, Μάρτυρες
»Τοῦ πρὶν προτμηθέντος ὀκταημέρου (2). ὀκτώ.

Ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος ὁ Θηβαῖος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Καλῶ τραφεὶς, κάλλιστε γήρᾳ Μαρτῖνε, Μαρτῖνος.
»Θανὼν θανοῦσι προστέθεισαι Πατράσι.

* Ὁ Ἅγιος νέος ἱερομάρτυς Παρθένιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχνζ'. ἀγχόνῃ τελειοῦται.

✠ »Τῷ Παρθενίῳ ἐπλάκη διπλοῦν στέφος, * Παρθένιος.
»Ὡς ἱερεῖ τε καὶ ἀθλητῇ Κυρίου (3).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΕ.' ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (4).

»Ἤγγειλεν Υἱὸν Ἄγγελος τῇ Παρθένῳ, Εὐαγγελισμὸς
»Πατρὸς μεγίστης Ἄγγελον βουλῆς μέγαν. Θεοτόκου.
»Γήθεο τῇ Μαρίῃ ἔφατ' Ἄγγελος εἰκάδι πέμπτῃ.

πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Σκῆτιν καὶ ἔγινε Μοναχὸς, καὶ εἰς τόσην ἀκρότητα ταπεινώσεως καὶ ἀρετῆς ἔφθασεν, ὥστε ἠξιώθη νὰ ἔχῃ εἰς τὴν ψυχήν του ἐγκάτοικον τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ νυχθημερὸν ἐφλέγετο ὑπ' αὐτῆς ἡ καρδία του, ὡς γράφεται ἐν τῷ Γεροντικῷ.

Ὅθεν πολλοὶ μεγάλοι Πατέρες καὶ γέροντες ἠρώτων αὐτὸν νὰ μάθωσι, γνωρίζοντες ὅτι ἀνεπαύετο εἰς αὐτὸν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Διὰ τοῦτο ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν Εὐεργετινὸν, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Μακάριος ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· Εἰπέ μοι ποῖον εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Μοναχοῦ; ὁ δὲ Ζαχαρίας ἀπεκρίθη, ἐμὲ ἐρωτᾷς, Πάτερ; Λέγει ὁ Ἀββᾶς Μακάριος, ἔχω πᾶσαν πίστιν εἰς σὲ, τέκνον Ζαχαρία, διότι μὲ παρακινεῖ τις ἔσωθεν νὰ σὲ ἐρωτήσω· ἔφη δὲ ὁ Ζαχαρίας, τὸ κατ' ἐμὲ, Πάτερ, τὸ ἑαυτὸν βιάζεσθαι εἰς πάντα, τοῦτο ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ Μαναχοῦ. (σελ. 228.)

Ὁμοίως καὶ ἐν σελ. 278. τοῦ αὐτοῦ ἀναγινώσκομεν, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Μωϋσῆς ἠρώτησε τὸν Ζαχαρίαν τοῦτον· Εἰπέ μοι τί ποιήσω; Ἀκούσας δὲ ὁ Ζαχαρίας ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀββᾶ Μωϋσέως λέγων· Σύ με ἐρωτᾷς, Πάτερ; Λέγει αὐτῷ ὁ γέρων· Πίστευσόν μοι, τέκνον Ζαχαρία, εἶδον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατελθὸν ἐπὶ σὲ, καὶ ἐκ τούτου ἀναγκάζομαι ἐρωτῆσαί σε. Λαβὼν δὲ ὁ Ζαχαρίας τὸ κουκούλιον αὐτοῦ ἔθηκεν ὑπὸ τοὺς πόδας, καὶ καταπατήσας αὐτὸ εἶπεν· Ἐὰν μὴ συντριβῇ οὕτως ὁ ἄνθρωπος, οὐ δύναται εἶναι Μοναχός. Ἔλεγε δὲ περὶ αὐτοῦ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Καρίων· Ἐγὼ πολλοὺς κόπους ἐποίησα πλέον τοῦ υἱοῦ μου Ζαχαρίου, καὶ οὐκ ἔφθασα εἰς τὰ μέτρα αὐτοῦ διὰ τὴν ταπείνωσιν καὶ σιωπὴν αὐτοῦ (αὐτόθι.) Ἐλθόντος δέ ποτε εἰς θεωρίαν τοῦ Ζαχαρίου τούτου ἐκαίοντο ὑπὸ τῆς ἐνεργείας τῆς χάριτος τὰ ἐντόσθιά του· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Καρίων νομίζων, ὅτι ὑπὸ Δαιμόνων ἦτον ἡ θεωρία, ἔδειρεν αὐτόν. Ἀπελθὼν δὲ ὁ Ζαχαρίας πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ποιμένα, καὶ ἀναγγείλας, παρὰ τοῦ Ποιμένος δὲ πάλιν πεμφθεὶς εἰς ἄλλον γέροντα, ἐπληροφορήθη παρ' ἐκείνου, ὅτι Θεία ἦτον ἡ θεωρία, ἤκουσεν ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ ὑποτάσσηται εἰς τὸν πατέρα του.

Ὅταν δὲ ἔμελλε νὰ τελευτήσῃ ὁ Ὅσιος οὗτος Ζαχαρίας, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ῥηθεὶς Ἀββᾶς Μωϋσῆς, τί βλέπεις; ὁ δὲ Ζαχαρίας ἀπεκρίθη· Δὲν εἶναι καλλίτερον, ὦ Πάτερ, τὸ σιωπᾷν; καὶ ὁ γέρων εἶπε, ναὶ, τέκνον, σιώπα. Ἐν δὲ τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, καθεζόμενος ἐκεῖ ὁ Ἀββᾶς Ἰσίδωρος, καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν Οὐρανὸν εἶπεν· Εὐφραίνου, τέκνον μου Ζαχαρία, ὅτι ἠνεῴχθησάν σοι αἱ πύλαι τῆς τῶν Οὐρανῶν Βασιλείας (αὐτόθι.)

(1) Ἐν δὲ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις γράφεται, οἱ ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης.

(2) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον καὶ τὸ δίστιχον Νικάνδρου τοῦ Αἰγυπτίου, διότι ταῦτα προεγράφησαν κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαρτίου, ὅτε ἡ Μνήμη αὐτοῦ ἑορτάζεται.

(3) Τὸ Μαρτύριον τούτου ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(4) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν ἐγκω-

Ο φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεὸς, ὁ πάντοτε φροντίζων διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ὡς Πατὴρ φιλόστοργος, θεωρῶν τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν αὐτοῦ κατατυραννούμενον ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, καὶ κατασυρόμενον εἰς τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας, καὶ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν ὑποκείμενον, ἠθέλησε νὰ ἀποστείλῃ τὸν Υἱόν του τὸν μονογενῆ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅπως λυτρώσῃ αὐτὸ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Διαβόλου. Ἐπειδὴ δὲ ἠθέλησε νὰ ἦναι ἄγνωστον τὸ μυστήριον τοῦτο, ὄχι μόνον εἰς τὸν Σατανᾶν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς οὐρανίους Δυνάμεις (1), διὰ τοῦτο ἐνεπιστεύθη αὐτὸ εἰς ἕνα Ἀρχάγγελον, ἤτοι εἰς τὸν ἐνδοξότατον Γαβριήλ· προωκονόμησε δὲ νὰ γεννηθῇ καὶ ἡ Ἁγία Παρθένος Μαρία, καὶ νὰ φυλαχθῇ καθαρὰ, ὡς ἀξία τοῦ τοιούτου μεγάλου μυστηρίου καὶ παγκοσμίου καλοῦ. Ὅθεν ἐλθὼν ὁ Ἄγγελος εἰς πόλιν Ναζαρὲτ, εἶπεν αὐτῇ· «Χαῖρε κεχαριτωμένη, »ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.» Ἡ δὲ Παρθένος προτάξασα ἄλλους τινὰς λόγους, εἶπε τελευταῖον πρὸς τὸν Ἄγγελον· «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου.» καὶ εὐθὺς μετὰ τὸν λόγον τοῦτον συνέλαβεν ὑπερφυῶς ἐν τῇ ἀχράντῳ κοιλίᾳ αὐτῆς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐνυπόστατον σοφίαν καὶ δύναμιν αὐτοῦ, μὲ τὴν ἐπισκίασιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἔκτοτε λοιπὸν ἐτελέσθησαν οἰκονομικῶς ἅπαντα τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ Λόγου διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν (2). (Ὅρα εἰς τὸν

μια ἔπλεξαν ὁ Χρυσόστομος δύο, ὧν τοῦ μὲν ἑνὸς ἡ ἀρχή ἐστιν αὕτη· «Βασιλικῶν μυστηρίων ἑορτὴν »ἑορτάζομεν σήμερον», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη· «Πά»λιν χαρᾶς Εὐαγγέλια». Ἀνδρέας ὁ Κρήτης, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐπέστη σήμερον ἡ πάντων χαρά». Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς, οὗ ἡ ἀρχή· «Νῦν ἡ τῆς Βασιλίδος »Βασιλική». Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἑορτὰς μὲν ἁπάσας καὶ ὑμνῳδίας». Γερμανὸς ὁ Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ ἀρχή· «Τῆς παρούσης »τιμίας καὶ Βασιλικῆς». Θεόδωρος ὁ μονερημίτης, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὅταν ἡ χειμέριος τῆς εἰδωλο»λατρείας» (σώζονται πάντες ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου.) Ἔχει ἐγκώμιον εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν καὶ ὁ Πρόκλος, καὶ Ἰωσὴφ ὁ Βρυέννιος. Καὶ ὁ Θεῖος δὲ Νύσσης Γρηγόριος λόγον σύντομον καὶ γλαφυρὸν ἐνταὐτῷ συνέθετο εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν, ὅστις σώζεται μὲν ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Σταυρονικήτα χειρόγραφος, δὲν ὑπάρχει ὅμως ἐν τοῖς τετυπωμένοις τρισὶ τόμοις τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀρχή· «Τῇ προτέρᾳ »Κυριακῇ τὴν ὀρθόδοξον ταύτην Ἐκκλησίαν οὐ»ράνιον χορείαν ἐκάλεσεν ὁ μέγας Βασίλειος». Ἀλλὰ καὶ Ἰωάννης ὁ πάνσοφος καὶ γεωμέτρης λόγον προσφωνητικὸν καὶ χαριστήριον συνέθετο εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν, οὗ ἡ ἀρχή· «Χαίρετε, τοῦτό μοι τὸ βρα»χὺ καὶ μέγα τοῦ λόγου προοίμιον, χαίρετε».

Καὶ ὁ ὕπατος τῶν φιλοσόφων Ψελλὸς, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἀρχὴ μὲν τῶν ὄντων Θεός» (σώζονται καὶ οἱ δύο ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, καὶ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος.) Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὁ μὲν »ψαλμῳδὸς Προφήτης». Γερμανὸς ὁ Κωνσταντινου»πόλεως λόγον δεύτερον, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐπ' ὄρους »ὑψηλοῦ ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος» (σώζονται ἐν »τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς τοῦ Βατοπαιδίου.) Ἐν δὲ τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων σώζεται καὶ ἕτερος λόγος Γρηγορίου Νεοκαισαρείας, οὗ ἡ ἀρχή· «Σήμερον ἀγγελικῇ παρατάξει». Ἐν τῷ περιωνύμῳ δὲ Ναῷ τοῦ Πρωτάτου σώζεται καὶ εἷς λόγος Σωφρονίου Ἱεροσολύμων, οὗ ἡ ἀρχή· «Εὐαγγέλια, ἀδελφοὶ, εὐαγγέλια, καὶ πάλιν ἐρῶ εὐαγγέλια». Ἀλλὰ καὶ ὁ Φώτιος λόγον συνέθετο εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν, οὗ ἡ ἀρχή· «Φαιδρὰ τῆς παρούσης »ἡμέρας καθέστηκεν ἡ πανήγυρις, καὶ λαμπρὰν τὴν »χαρὰν τοῖς πέρασιν ἀποφέρεται», ὁμοίως καὶ Θεοφάνης ὁ Κεραμεὺς ὁ Ταυρομενίας Ἐπίσκοπος, οὗ ἡ ἀρχή· «Σήμερον ἡ Ἐκκλησία δᾳδουχεῖται μυ»στικῶς καὶ πυρσεύεται» (σώζεται ἐν τῷ Πρωτάτῳ.)

(1) Ὁ δὲ Θεοφόρος Μάξιμος ἐν τῇ μβ'. ἐρωτήσει οὕτως ἐπὶ λέξεως λέγει· «Ἐπειδή τινες ἀπο»ροῦσιν, ὅτι πῶς λαθεῖν λέγεται τὰς Οὐρανίους Δυ»νάμεις ἡ τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησις, ὁπόταν εὑ»ρίσκωμεν, ὅτι καὶ αἱ προφητεῖαι αἱ πρὸ τοῦ Κυ»ρίου δι' Ἀγγέλων γεγόνασι, καὶ τὴν σύλληψιν »τῆς Παρθένου ὁ Γαβριὴλ εὐαγγελίζεται, καὶ τοὺς »ποιμένας Ἄγγελοι μυσταγωγοῦσιν; Ἀπόκρισις— »Ὅτι μὲν ᾔδεισαν οἱ Ἄγγελοι τὴν μέλλουσαν ἔ»σεσθαι ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κυρίου »ἐνανθρώπησιν, οὐ δεῖ ἀμφιβάλλειν· ἐκεῖνο δὲ ἔλα»θεν αὐτοὺς ἡ ἀκατάληπτος τοῦ Κυρίου σύλληψις »καὶ ὁ τρόπος—πῶς ὅλος ἐν τῷ Πατρὶ ὢν, καὶ »ὅλος ὢν ἐν πᾶσι, καὶ πάντα πληρῶν, ὅλος ἦν ἐν »τῇ γαστρὶ τῆς Παρθένου.»

(2) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἂν τύχῃ ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὴν μεγάλην ἑβδομάδα, οἴνου μόνον καὶ ἐλαίου κατάλυσις γίνεται, οὐχὶ δὲ καὶ ἰχθύος, διὰ τὸ αἰδέσιμον τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, καθὼς πάντα τὰ Τυπικὰ συμφώνως διορίζουσι, καίτοι ὁ Θεῖος Νικηφόρος ἐν τῷ πέμπτῳ αὐτοῦ

Θησαυρὸν τοῦ πεζογράφου Δαμασκηνοῦ, καὶ εἰς τὸν Μηνιάτην, καὶ εἰς τὴν Σάλπιγγα, καὶ εἰς τὴν Σαγήνην, καὶ εἰς τὸν Κωφὸν, καὶ εἰς τὴν Κατήχησιν τοῦ Στουδίτου.)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Σεννούφιος ὁ Σημειοφόρος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Τὸ σῆμα κρύπτει σῶμα τοῦ Σεννουφίου, * Σεννούφιος.
»Σημεῖα τοῦ δείξαντος ἐν βίῳ ξένα.

* Αἱ Ἅγιαι Μάρτυρες Πελαγία καὶ Θεοδοσία ξίφει τελειοῦνται.

* »Θεοδοσία καὶ Πελαγία ξίφει * Θεοδοσία.
»Πέλαγος εὗρον δωρεῶν Θεοῦ Λόγου. * Πελαγία.

* Δήμιός τις, τὸν Χριστὸν ἐπιγνοὺς καὶ ἐν ζοφώδει φρουρᾷ βληθεὶς, τελειοῦται.

* »Εἱρκτὴν σκοτεινὴν δήμιος κατεκρίθη, * Δήμιος.
»Γνοὺς Χριστὸν ἐξάγοντα φῶς ἀπὸ σκότους.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Κϛ΄ τὴν Σύναξιν ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς παραδεδομένην, ὡς τῷ Θείῳ καὶ ὑπερφυεῖ καὶ ἀποῤῥήτῳ μυστηρίῳ τῆς τοῦ Χριστοῦ Οἰκονομίας καθυπουργήσαντος (1).

Κανόνι λέγει, ὅτι ἐὰν τύχῃ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἢ τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ, δὲν ἁμαρτάνομεν καταλύοντες οἶνον καὶ ἰχθύας. Ἀληθῶς μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεῖος Νικηφόρος· ἐπειδὴ ὅμως ὅλα τὰ Τυπικὰ οὕτως ἀποφασίζουσι, καὶ Ἅγιοι καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ οἱ γράψαντες τὰ Τυπικὰ, καὶ ἀρχαιότεροι μάλιστα τοῦ Θείου τούτου Νικηφόρου, ὁποῖοι εἶναι ὁ Σάββας, ὁ Θεῖος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς, ὁ Χαρίτων, ὁ Εὐθύμιος, ὁ Κυριακὸς καὶ ἄλλοι ὅμοιοι, διὰ τοῦτο προτιμῶμεν τὴν κοινὴν τῶν Πατέρων ὁμοφωνίαν, καὶ μάλιστα διότι ὑποπτεύομεν μήπως ἦναι κοιλιοδούλου τινὸς προσθήκη οἱ ἰχθῦς, ἐπειδὴ δυσκόλως παραδεχόμεθα ὅτι τοιοῦτος Ἅγιος εἶπεν ἐναντία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διατάξεως. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ Ἅγιος δὲν λέγει ἀποφαντικῶς εἰς τὸν ἀνωτέρω Κανόνα, ὅτι νὰ ἐσθίηται ἰχθῦς, ἀλλ' ὑποθετικῶς, ὅτι ἐὰν φάγῃ τις ἰχθὺν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ τυχούσῃ τῇ μεγάλῃ Πέμπτῃ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ, δὲν ἁμαρτάνει· δὲν εἶπεν ὅτι καλῶς ποιεῖ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἁμαρτάνει, καὶ πολὺ διαφέρει τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου. Ἐγὼ εἶχον ὑποσημείωσιν εἰς τὸν ἀνωτέρω πέμπτον Κανόνα τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου, τὸν περιεχόμενον ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ μετὰ τῶν λοιπῶν τριάκοντα ἑπτὰ Κανόνων τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου· ἀλλ' ὁ νοθεύσας τὸ ἱερὸν Πηδάλιον, καὶ πολλὰς ἀτόπους προσθήκας καὶ ἀφαιρέσεις ἐν αὐτῷ ποιησάμενος, αὐτὸς κακῶς ἀφήρεσε καὶ τὴν ὑποσημείωσιν ἐκείνην, ἵνα δώσῃ ἄδειαν νὰ καταλύωσιν οἱ Χριστιανοὶ ὀψάρια ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τυχούσῃ κατὰ τὴν μεγάλην ἑβδομάδα. Ὅρα δὲ καὶ εἰς τὸ τριακοστὸν ὄγδοον κεφάλαιον τοῦ Καθολικοῦ καὶ τετυπωμένου Τυπικοῦ, ὅπου αὐτολεξεὶ γράφονται ταῦτα· «Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου »τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχῃ τῇ μεγάλῃ ἑβδομάδι, »ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπιστῇ, γίνεται παράκλησις τοῖς »ἀδελφοῖς ἐπὶ μεταλήψει οἴνου καὶ ἐλαίου, ἰχ»θύος δὲ οὔ.»

Καὶ τοῦτο δὲ προσημειοῦμεν, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ οὐδέποτε μετατίθεται εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς οἵαν δήποτε ἡμέραν τύχῃ κατ' ἐκείνην καὶ ἑορτάζεται, ὡς ἅπαντα τὰ Τυπικὰ συμφώνως διορίζουσι· καὶ ὁ ἀνωτέρω δὲ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου, καὶ οἱ λόγοι τῶν Διδασκάλων παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων οἱ εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην πεπονημένοι, καὶ μάλιστα τοῦ Βρυεννίου Ἰωσὴφ, τοῦτο βεβαιοῦσιν. Ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἶναι ἀρχὴ καὶ κεφαλὴ ὅλων τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν, ἐὰν αὕτη μετατεθῇ, εἶναι ἀνάγκη νὰ συμμετατεθῶσι καὶ αἱ ἄλλαι Δεσποτικαὶ ἑορταὶ, καὶ ἡ τῶν Χριστουγέννων δηλαδὴ, καὶ ἡ τῶν Θεοφανείων, καὶ ἡ τῆς Ὑπαπαντῆς, καὶ καθεξῆς ὅλαι αἱ ἄλλαι, καὶ οὕτως ἤθελε προέλθῃ μεγάλη σύγχυσις εἰς ὅλον τὸν κύκλον τῶν ἑορτῶν· ὅθεν οἱ ταύτην μετατιθέντες κακῶς ποιοῦσιν. Εὐηγγελίσθη δὲ ἡ Θεοτόκος ἐν ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ, ἢ κατ' ἄλλους ἐν Κυριακῇ.

(1) Σημείωσαι, ὅτι Γαβριὴλ δηλοῖ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Πρόκλον· διὸ καὶ αὐτὸς ἐξαιρέτως ὑπηρέτησεν εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Θεανθρώπου Λόγου. Λέγει δὲ καὶ Θεοφάνης ὁ Κεραμεὺς, ὁ Ταυρομενίας Ἐπίσκοπος, ὅτι τὰ ἑπτὰ στοιχεῖα τὰ ἀπαρτίζοντα τὸ ὄνομα τοῦ

»Τὸν τὴν ἀπαγγείλαντα σάρκωσιν Νόα, Γαβριὴλ
»Τιμῇ πρεπούσῃ πᾶσα σὰρξ τιμᾷ, Λόγε. Σύναξις.
»Εἰκάδι ἀμφ' ὕμνος Γαβριὴλ κτίσιν ἕκτῃ ἐγείρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων εἰκοσιὲξ Μαρτύρων τῶν ἐν Γοτθίᾳ μαρτυρησάντων, ἐξ ὧν εἰσι Πρεσβύτεροι δύο, Βαθούσις καὶ Οὐίρκας, μετὰ δύο υἱῶν αὐτοῦ καὶ τριῶν θυγατέρων, καὶ Ἀρπύλλας μονάζων—λαϊκοὶ δὲ, Ἀβήπας, Ἁγνὰς, Ῥύαξ, Ἡγάθραξ, Ἠσκόος, Σύλας, Σίγητζας, Σουηρίλλας, Σείμβλας, Θέρμας, Φίλγας, καὶ ἐκ τῶν γυναικῶν Ἄννα, Ἀλλὰς, Βάρις, Μωϊκὼ, Μαμύκα, Οὐϊρκὼ καὶ Ἀνιμάϊς.

»Τόσην πυρὶ φλέγουσι πληθὺν Μαρτύρων, Μάρτυρες
»Ὅσας ἄγει μὴν σήμερον τὰς ἡμέρας. εἰκοσιέξ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουγγουρίχου Βασιλέως τῶν Γότθων καὶ Γρατιανοῦ Βασιλέως Ῥωμαίων, ἐν ἔτει τος'. διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ἔλαβον διὰ πυρὸς τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος Ἰουγγουρίχου, κατακαύσαντος τοῦ ἀσεβεστάτου τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας κατεκάησαν καὶ οἱ ἀνωτέρω ῥηθέντες εἰκοσιὲξ Μάρτυρες. Τότε δὲ συνέβη καὶ τοιοῦτόν τι· ἐν ᾧ εἰς Χριστιανὸς ἔφερεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προσφορὰν, συλληφθεὶς οὗτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἀντὶ τῆς ἀψύχου προσφορᾶς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔγινε προσφορὰ εἰς τὸν Θεὸν, ὁλοκαυτωθεὶς διὰ τοῦ πυρὸς καὶ λαβὼν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κοδράτου, Θεοδοσίου, Μανουὴλ καὶ ἑτέρων τεσσαράκοντα τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Εἰς τὸν Κοδράτον.

»Κοδράτε, θαυμάζω σε τῆς εὐανδρίας, Κοδράτος.
»Πῶς ὑπτιάζων ἀνδρικῶς σφάττῃ, μάκαρ.

Εἰς τὸν Θεοδόσιον.

»Θεοδόσιος τῷ Θεῷ ζῶν καὶ μόνῳ, Θεοδόσιος.
»Ζωὴν δι' αὐτὸν ἐκ ξίφους καταστρέφει.

Εἰς τὸν Μανουήλ.

»Ξίφει χεθήτω, κἂν κοτύλη φησί μοι Μανουήλ.
»Ὁ Μανουὴλ πέφυκεν αἵματος μία.

Εἰς τοὺς τεσσαράκοντα.

✱ »Τεσσαράκοντα Μάρτυρες διὰ ξίφους Μάρτυρες.
»Θεῷ προσηνέχθησαν· ὦ τῆς ἀνδρίας!

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, βλέποντες δὲ καθ' ἑκάστην φονευομένους τοὺς Χριστιανοὺς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, συνεφώνησαν νὰ ὁμολογήσωσι παῤῥησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ὅπως γίνωσι κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ὑπῆγον λοιπὸν αὐτόκλητοι καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν τῆς χώρας Ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος ἐξήταζε τότε καὶ ἐτιμώρει πολλοὺς Χριστιανούς· καὶ παρασταθέντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ὡμολόγησαν ὅτι εἶναι Χριστιανοί. Ὅθεν ἐῤῥίφθησαν ἐν τῇ φυλακῇ· ἀποφυλακίσαντες δὲ αὐτοὺς μετά τινας ἡμέρας, καὶ κρεμάσαντές τους γυμνοὺς ἐπὶ ξύλου, κατεξέσχισαν τὰς πλευράς των. Εἶτα τοὺς ἔσυραν ἐπὶ τριβόλων, καὶ τελευταῖον τοὺς ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Στέφανος Ἡγούμενος Τριγλίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Θείου Στέφανος ἀμπελῶνος ἐργάτης, Στέφανος.
»Θεῷ παραστὰς καμάτου μισθὸν λάβῃ.

Γαβριὴλ σημαίνουσιν, ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ εὐαγγελισθεὶς τεχθῆναι Χριστὸς, ἥκει ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ Κόσμου παντὸς, τοῦ μετρουμένου ὑπὸ τῆς ἑβδομάδος καὶ περατουμένου ἐν αἰῶσιν ἑπτά. (Λόγῳ εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν.)

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου ἐν ἔτει ωιέ. ἠγάπησε δὲ τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας· ὅθεν διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις τῶν Μοναχῶν, ἔγινεν Ἡγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τοῦ καλουμένου Τριγλία. Ἀφ' οὗ δὲ ἐσχόλασεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν ἄσκησιν καὶ ἡγουμενίαν, προσεκλήθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος δυσσεβοῦς Λέοντος τοῦ εἰκονομάχου, τοῦ κινήσαντος μέγαν διωγμὸν κατὰ τῶν προσκυνούντων τὰς σεπτὰς καὶ ἁγίας Εἰκόνας. Ἠναγκάσθη λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Τυράννου ὁ Ἅγιος νὰ ἀρνηθῇ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, καὶ νὰ ὑπογράψῃ κατὰ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπείσθη, ἀλλὰ μᾶλλον ὠνόμασε δυσσεβεῖς τοὺς ἀναγκάζοντας αὐτὸν εἰς τοῦτο εἰκονομάχους, τούτου ἕνεκα ἐτιμωρήθη πολύ, καὶ ἐν φυλακαῖς ἐρρίφθη, καὶ εἰς ἐξορίαν ἐπέμφθη· οὕτω δὲ δεινῶς ταλαιπωρηθεὶς ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ὁποίου τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ τὰς κακοπαθείας ὁ ἀοίδιμος ἐδοκίμασεν.

* Διήγησις ὠφέλιμος Μάλχου Μοναχοῦ αἰχμαλωτισθέντος (1).

✠ »Βλέψον, Μοναχέ, τίσιν οἷαν λαμβάνει * Μάλχος.
»Παρήκοος πᾶς, καὶ διόρθωσιν λάβε.

Τριάκοντα ὡς ἔγγιστα μίλια μακρὰν τῆς Ἀντιοχείας τῆς Συρίας ὑπάρχει κώμη Μαρώνεια ὀνομαζομένη, ἐν ᾗ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ Μάλχος οὗτος, καὶ ἐσέβετο τὸν Θεόν. Καὶ οἱ μὲν γονεῖς αὐτοῦ ἐμελέτων νὰ συνδέσωσιν αὐτὸν μετὰ γυναικός, αὐτὸς δὲ ἀπ' ἐναντίας ἐσκέπτετο νὰ φύγῃ καὶ νὰ γίνῃ Μοναχός· ὅθεν ἀπελθὼν εἰς Ἰβηρίαν, ἔγινε Μοναχὸς πλησίον εἰς πνευματικοὺς ἄνδρας, ὄντας ἐκεῖ. Ἀγωνισθεὶς λοιπὸν ὁ ἀοίδιμος, εὐηρέστησεν εἰς τὸν Θεόν.

Ὅταν δὲ ἔμαθεν, ὅτι ἀπέθανεν ὁ πατήρ του, ἐμελέτα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν χήραν μητέρα του, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἵνα μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνης γίνῃ κληρονόμος ὅλης τῆς πατρικῆς του περιουσίας· καὶ μέρος μὲν ἐξ αὐτῆς νὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχούς, μέρος δὲ νὰ ἐξοδεύσῃ εἰς οἰκοδομὴν Μοναστηρίου του. Τὸν ἐν λόγῳ τοῦτον σκοπὸν καὶ λογισμόν του ἐφανέρωσεν εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα καὶ γέροντα, ὁ ὁποῖος ἐμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λογισμοῦ τούτου ὡς ἀνωφελοῦς καὶ ἀσυμφόρου, μάλιστα δὲ καὶ ἐβεβαίονεν αὐτόν, ὅτι οἱ λογισμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἐκ τῶν Δαιμόνων. Ὁ δὲ Μάλχος μὴ θελήσας νὰ πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους τοῦ γέροντός του, ἐξῆλθε τοῦ Μοναστηρίου καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἔδεσσαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μὴ ἀπαντήσῃ Σαρακηνοὺς καθ' ὁδόν, περιέμενεν ἐκεῖ μέχρις οὗ εὕρῃ καὶ ἄλλους συνοδοιπόρους· ἀφ' οὗ δὲ συνήχθησαν ἑβδομήκοντα ὁδοιπόροι, περιεπάτει πλέον ἄνευ φόβου. Παρ' ἐλπίδα ὅμως ἐφάνη καθ' ὁδὸν πλῆθος Σαρακηνῶν, οἱ ὁποῖοι αἰφνιδίως ὁρμήσαντες κατὰ τῶν ὁδοιπόρων, ἐζώγρησαν καὶ ἠχμαλώτισαν ἅπαντας.

Τότε καὶ ὁ Μάλχος οὗτος ἐκληρώθη εἴς τινα μαῦρον Αἰθίοπα, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον, μετά τινος γυναικός. Τούτους λοιπὸν καὶ τοὺς δύο αἰχμαλώτους διέταξεν ὁ Αἰθίοψ νὰ ἱππεύσωσιν ὁμοῦ ἐπὶ γοργοκαμήλου· ἐπειδὴ δὲ ἡ κάμηλος ἔτρεχε πολύ, κινδυνεύων ὁ Μάλχος νὰ κρημνισθῇ ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα, ἐνηγκαλίσθη καὶ αὐτὸς τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ γυνὴ τὸν Μάλχον, καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐναγκαλίσεως ἵσταντο στερεοὶ ἐπὶ τῆς καμήλου. Ὄχι μόνον δὲ τοῦτο τὸ ἄτοπον συνέβη εἰς τὸν Μάλχον ὡς ἐκ τῆς παρακοῆς του, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις ἔφαγεν ἀκουσίως κρέας καμήλου· καὶ ὅταν ὁ αὐθέντης του Αἰθίοψ ἀφίκετο εἰς τὸν οἶκόν του, ὁ Μάλχος προσῆλθεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου του, καὶ ὑπετάσσετο ὡς δοῦλος εἰς αὐτήν, κομίζων ὕδωρ καὶ ῥίπτων ἔξω τὰ σκούπιδα. Τελευταῖον δὲ ἐπεφόρτισεν αὐτὸν ὁ αὐθέντης του νὰ βόσκῃ τὰ πρόβατά του, καὶ μὲ τὴν ἐπιστασίαν ταύτην τῶν προβάτων ἀνεκουφίσθη ὀλίγον ἐκ τῶν βαρέων προσταγμάτων καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβάλ-

(1) Τοῦτο τὸ διήγημα ἠρανίσθη ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ, πισκόπου Ἑλενουπόλεως συναχθείς, καὶ εἰς ὑποθέσεις
τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Παράδεισος τῶν Πατέρων ἐν εἰκοσιτρεῖς διαιρεθείς,
χειρογράφοις σωζόμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ Παλλαδίου Ἐ-

λετο πρότερον. Παρηγορεῖτο δὲ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, συλλογιζόμενος τὰ παραδείγματα τοῦ Πατριάρχου Ἰακὼβ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Προφήτου καὶ ἀοιδίμου Βασιλέως Δαβὶδ, ὁ ὁποῖος διότι ἐποίμαινε τὰ ἄλογα πρόβατα, εὗρε τὴν Βασιλείαν καὶ ποιμαντικὴν τῶν λογικῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ δὲ εὐηρέστησεν ὁ Μάλχος εἰς τὸν αὐθέντην του, διά τε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν προβάτων καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ τυρίου, ὡς καὶ διὰ τὴν φυλαχὴν ὅλων τῶν σκευῶν καὶ ἐδεσμάτων τοῦ οἴκου του, τὰ ὁποῖα παρέδιδε σῶα καὶ ὁλόκληρα μὲ συνείδησιν καθαρὰν καὶ μὲ πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν, διὰ ταῦτα, λέγω, τὰ καλὰ τοῦ Μάλχου, ἐσυλλογίζετο ὁ αὐθέντης του Αἰθίοψ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ἀνταπόδοσίν τινα· καὶ πρὸς τοῦτο ἔκρινε κατάλληλον τὸ νὰ δώσῃ τῷ Μάλχῳ εἰς γάμον ἐκείνην τὴν ὁποίαν ᾐχμαλώτισε μετ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Μάλχος προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου του, καὶ ἀκούσας τοῦτο, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπρόβαλε βραδύτητα καὶ ἀναβολὴν χρόνου, λέγων, ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν δύναται τοῦτο νὰ πράξῃ διότι εἶναι Μοναχὸς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ἐλευθέρα, ἀλλ' εἶναι συνεζευγμένη μὲ ἄνδρα, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἀποσπασθῇ τοιουτοτρόπως ἀπὸ τοῦ νομίμου ἀνδρὸς αὐτῆς.

Ὁ δὲ Αἰθίοψ τοῦτο ἀκούσας, ἐξεγύμνωσε τὸ ξίφος του, καὶ ἐφοβέρισεν ὅτι θὰ τὸν θανατώσῃ. Τότε ὁ Μάλχος ἐμάνθανε διὰ τῆς δοκιμῆς τὰ θανατηφόρα βλαστήματα τὰ ὁποῖα ἐγέννησεν εἰς αὐτὸν ἡ παρακοὴ τοῦ πνευματικοῦ του πατρός· φοβηθεὶς δὲ ἐνυμφεύθη ἀκουσίως τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἀπεφάσισεν ὅμως ἐν τῷ νῷ, ὅτι κάλλιον νὰ θανατώσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν ἢ νὰ συνευρεθῇ μετ' αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνὴ ἐκείνη θαυμασία οὖσα καὶ φρονίμη καὶ σώφρων, ἔβλεπε τὴν ἀνυπόφορον λύπην καὶ ἀδημονίαν τοῦ Μάλχου, ἐφοβήθη, μήπως ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θλίψεως ἀποθάνῃ· διὸ τὸν συνεβούλευσε νὰ ἦναι μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναπόσπαστοι καὶ οἱ δύο, διὰ τὸν φόβον τοῦ Αἰθίοπος καὶ διὰ τὸ ἀνύποπτον, νὰ φυλάττωσι δὲ ἐν τῷ κρυπτῷ καθαρὸν καὶ παρθένον τὸν ἑαυτόν των, διότι οὕτω πως, ἔλεγεν ἡ τιμία γυνὴ, θέλει λάβῃ πληροφορίαν ὁ αὐθέντης μας, ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῶμεν δολιότητα. Ἤρεσεν ἡ βουλὴ αὕτη εἰς τὸν Μάλχον, πλὴν αὐτὸς ἐνθυμούμενος τὴν καθαρὰν καὶ ἁγίαν ζωὴν, ἣν διῆγεν, ὅταν εὑρίσκετο εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐμελέτα νὰ φύγῃ· τοῦτο νοήσασα ἡ γυνὴ, παρεκάλει νὰ τὸν συνακολουθήσῃ καὶ αὐτὴ, ἵνα γίνῃ καλογραία ἔν τινι παρθενῶνι καὶ Μοναστηρίῳ, ὁ δὲ Μάλχος τῇ τὸ ὑπεσχέθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ πλησίον ἦτο ποταμὸς μεγαλώτατος, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινεν αὐτοὺς νὰ φύγωσιν ἐλευθέρως, ὡς ἐκ τῆς δυσκόλου αὐτοῦ διαβάσεως, τούτου ἕνεκα κατεσκεύασαν δύο ἀσκοὺς δερματίνους, καὶ δέσαντες αὐτοὺς ἀσφαλῶς, ἔλαβεν ὁ Μάλχος τὸν ἕνα, καὶ ἡ γυνὴ τὸν ἄλλον, καὶ ἐμβάντες διὰ νυκτὸς εἰς τὸν ποταμὸν, μετεχειρίσθησαν τοὺς μὲν ἀσκοὺς ὡς ἀκάτιον, τοὺς δὲ πόδας των ὡς πηδάλια, καὶ οὕτως ἀφίχθησαν εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ. Ὅθεν εὐχαριστήσαντες τὸν Θεὸν, ὄχι μόνον περιεπάτουν τὴν νύκτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταφλεγόμενοι, συνεχῶς ὅμως βλέποντες πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἰδοὺ λοιπὸν βλέπουσι τὸν αὐθέντην των, τὸν Αἰθίοπα, μετά τινος δούλου, οἱ ὁποῖοι ἀναβάντες ἐπὶ δύο γοργοκαμήλων, ἐβάσταζον εἰς τὰς χεῖράς των ξίφη γεγυμνωμένα καὶ ἔτρεχον κατόπιν των.

Ὅταν δὲ ἐκεῖνοι ἐπλησίασαν ἵνα τοὺς συλλάβωσι, τότε οὗτοι ἐκ τοῦ φόβου των ἀπελιθώθησαν καὶ ὡς ἀναίσθητοι νεκροὶ ἔγιναν. Κατ' οἰκονομίαν δὲ Θεοῦ, ἐφάνη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των βαθύτατον σπήλαιον, καὶ εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ· ἐμβάντες δὲ, εὗρον ἐν αὐτῷ ἀσπίδα τινὰ καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα θανατηφόρα ἑρπετὰ, καὶ θηρία πολλὰ, λέοντας καὶ λεαίνας, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν πολλὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου προσέφυγον εἰς αὐτὸ, ἵνα λάβωσιν ἀναψυχήν. Καίτοι λοιπὸν ἐφοβήθησαν οὗτοι τὰ ῥηθέντα θηρία, ἐπειδὴ ὅμως ἦτο μεγαλήτερος ὁ φόβος τοῦ Αἰθίοπος, ἐσφράγισαν τὸν ἑαυτόν των μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ οὕτως ἐστάθησαν εἴς τι μέρος τοῦ σπηλαίου, προσμένοντες νὰ γίνωσι βορὰ τῶν θηρίων. Καταβάντες δὲ ἀπὸ τὰς καμήλους ὁ Αἰθίοψ καὶ ὁ δοῦλός του, ἔδεσαν αὐτὰς πλησίον τοῦ σπηλαίου· καὶ ὁ μὲν δοῦλος εἰσῆλθε πρῶτος ἐν τῷ σπηλαίῳ ἵνα ἐκβάλῃ ἔξω τὸν Μάλχον καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Αἰθίοψ κρατῶν τὸ ξίφος ἵστατο εἰς τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου ἵνα κατὰ τὴν διάβασίν των θανατώσῃ αὐτούς. Ἅμα λοιπὸν ἐμβῆκεν ὁ δοῦλος, ἐπήδησε κατ' αὐτοῦ μία λέαινα, ἡ ὁποία ἁρπάσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ λαιμοῦ, τὸν ἔπνιξεν· εἶτα δάκνουσα αὐτὸν, τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν φωλεάν της. Καὶ ὁ μὲν Μάλχος καὶ ἡ γυνὴ βλέποντες τοῦτο

ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, ὁ δὲ Αἰθίοψ νομίσας, ὅτι οἱ φυγόντες ἀνθίστανται εἰς τὸν δοῦλον, καὶ δὲν πείθονται νὰ ἐξέλθωσι τοῦ σπηλαίου, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν μάχαιραν. πάραυτα δὲ πηδήσασα πάλιν κατ' αὐτοῦ ἡ ἰδία λέαινα, ἐθανάτωσε καὶ αὐτόν. Τότε ὁ Μάλχος καὶ ἡ γυνὴ εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα, ὅπερ ἐποίησεν εἰς αὐτοὺς, περιέμενον ἐκεῖ, βέβαιοι ὄντες, ὅτι καὶ αὐτοὶ μετ' ὀλίγον θὰ κατασπαραχθῶσιν ὑπὸ τῆς λεαίνης, ἀλλ' ἡ λέαινα λαβοῦσα τὸν σκύμνον της, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου. Ἐξελθόντες λοιπὸν καὶ αὐτοὶ, εὗρον τὰς καμήλους δεδεμένας καὶ φορτωμένας μὲ φαγητὰ καὶ ποτά· ὅθεν φαγόντες καὶ εὐφρανθέντες, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν.

Ἔπειτα ἀναβάντες εἰς τὰς καμήλους, διῆλθον τὴν ἔρημον διὰ δέκα ἡμέρας, καὶ ὑπῆγον εἰς πόλιν τινά· ἐκεῖθεν δὲ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ὁ Ἄρχων τῆς πόλεως πρὸς τὸν Δοῦκα τῆς Μεσοποταμίας, ὁ ὁποῖος ἐξαγοράσας τὰς καμήλους, καὶ φιλοφρόνως αὐτοὺς δεξιωθεὶς, τοὺς ἀπέστειλε χαίροντας εἰς τὸν οἶκόν των. Τότε ὁ Μοναχὸς Μάλχος δοὺς ἱκανὰ χρήματα εἴς τινα παρθενῶνα καὶ ἀσκητήριον γυναικῶν, ἔβαλεν ἐν αὐτῷ τὴν γυναῖκα, αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅθεν ἔφυγε, τὸν μὲν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα καὶ γέροντα εὗρεν ἀποθαμένον, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφοὺς διηγήθη ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτόν. Ὅθεν διδαχθεὶς ἐξ ὅσων ἔπαθε, παρέμενεν εἰς τὸ ἑξῆς ἐν τῷ Μοναστηρίῳ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλύτρωσεν ἐκ τοσούτων μεγάλων κινδύνων. Διανύσας λοιπὸν ἔτη ἀρκετὰ, καὶ τῷ Θεῷ εὐαρέστως δουλεύσας, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΖ.' Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ματρώνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

»Οὐκ ἄξιον λαθεῖν σε, Μάρτυς Ματρῶνα, Ματρῶνα.
»Κἂν ἔνδον εἱρκτῆς ἐκπνέῃς κεκρυμμένη.
»Εἰκάδι ἑβδομάτῃ θάνε Ματρώνη ἐνὶ εἱρκτῇ.

Αὕτη ἦτον ὑπηρέτρια Ἑβραίας τινὸς Παντίλλης ὀνομαζομένης, ἡ ὁποία ἦτο σύζυγος ἀρχιστρατήγου τινὸς ἐν τῇ πόλει τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅταν δὲ ἡ κυρία της αὕτη μετέβαινεν εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑβραίων, ἠκολούθει μὲν αὐτὴν καὶ ἡ Ματρῶνα, δὲν εἰσήρχετο ὅμως ἐν τῇ Συναγωγῇ, ἀλλ' ἐπιστρέφουσα μετέβαινεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφανερώθη εἰς τὴν κυρίαν της τοῦτο, ἐδάρη ἡ μακαρία αὕτη ἀνηλεῶς, καὶ ἐκλείσθη ἐν φυλακῇ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαχθεῖσα πάλιν δέρεται, καὶ πάλιν κλείεται ἐν αὐτῇ. Ἐκεῖ δὲ διανύσασα ἡμέρας πολλὰς, παρέδωκε τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Λέγουσι δὲ ὅτι τὸ ἅγιον αὐτῆς Λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐντίμως· ἡ δὲ κυρία της Παντίλλα ὠλίσθησεν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ τείχους, καὶ ἔπεσε κάτω εἰς ὑπολήνιόν τι, ὅπου χύνεται τὸ γλεῦκος, καὶ ἐκεῖ κατέστρεψε τὴν ζωὴν, καὶ ἔλαβε κατὰ τὸ παρὸν τὴν ἀξίαν καταδίκην παρὰ Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Κήρυχος, ὁ ἐν τῷ Ἄπρῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἐγὼ, Πάτερ Κήρυκε, καὶ τεθνηκότα, Κήρυκος.
»Κἂν καρδίᾳ, φέρειν σε κἂν γλώττῃ θέλω.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλητοῦ τοῦ Συγκλητικοῦ καὶ Λυδίας τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, καὶ τῶν δύο τέκνων αὐτοῦ, Θεοπρεπίου, Μακεδόνος, Ἀμφιλοχίου τοῦ Δουκὸς καὶ Κρονίδου τοῦ Κομενταρησίου.

Εἰς τὸν Φιλητὸν καὶ Λυδίαν.

»Ὥσπερ Φιλητοῦ καὶ Λυδίας σὰρξ μία, Φιλητός.
»Οὕτως ἓν αὐτῶν καὶ μετ' εἰρήνης τέλος. Λυδία.

Εἰς τὸν Θεοπρέπιον καὶ Μακεδόνα.

»Θνήσκει Θεοπρέπιος σὺν Μακεδόνι, Θεοπρέπιος.
»Θεοπρεπῶς ᾄδοντες ὕμνους Κυρίῳ. Μακεδών.

Εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον καὶ Κρονίδην.

»Δοὺξ συντελευτᾷ τῷ Κομενταρησίῳ, Ἀμφιλόχιος.
»Ἐξουσιάζων ἐξυπηρετουμένῳ. Κρονίδης.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Ἀδριανοῦ τοῦ Βασιλέως (1) ἐν ἔτει ρκέ. Χριστιανοὶ κατὰ τὴν θρησκείαν καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν λατρεύοντες τῷ Θεῷ. Συλληφθεὶς δὲ ὁ μακάριος Φιλητὸς μετὰ τῆς συζύγου του Λυδίας, καὶ δύο τέκνων του, Θεοπρεπίου καὶ Μακεδόνος, παρεστάθη εἰς τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεύς, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ κατὰ τῆς σοφίας τοῦ Ἁγίου, ἀπέστειλεν αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον, ὅς τις ἦτο Δοὺξ τῆς Σλαβονίας· εὐθὺς δὲ ἐκεῖνος ἐκρέμασεν αὐτοὺς ἐπὶ ξύλου, καὶ διέταξε νὰ κτυπῶσι τὰ σώματά των μὲ ξυλίνας σπάθας. Τότε ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν Κρονίδης ὁ Κομενταρήσιος, ὁ ὁποῖος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐῤῥίφθη ἐν τῇ φυλακῇ. Κατὰ τὴν νύκτα λοιπὸν ἐκείνην, ἐν ᾧ οἱ Ἅγιοι ἔψαλλον καὶ προσηύχοντο, ἐφάνησαν οὐράνιοι Ἄγγελοι παραθαῤῥύνοντες καὶ ἐνδυναμόνοντες αὐτοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου· τῷ πρωῒ δὲ παρεστάθησαν εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον, ὁ ὁποῖος εἰπὼν πρὸς αὐτούς, πολλαὶ βάσανοι καὶ τιμωρίαι εἶναι ἡτοιμασμέναι διὰ σᾶς, ἔβαλε τοὺς Ἁγίους ἐντὸς λέβητος πλήρους ζέοντος ἐλαίου καὶ ῥητίνης, καὶ ὢ τοῦ θαύματος, παρευθὺς ὁ λέβης ἐψυχράνθη. Τότε θαυμάσας ὁ Δοὺξ Ἀμφιλόχιος διὰ τὸ γενόμενον θαῦμα, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ εἰσῆλθεν αὐτὸς ἐντὸς τοῦ λέβητος λέγων, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ βοήθει μοι· φωνὴ δὲ θεϊκὴ ἔγινεν εἰς αὐτὸν λέγουσα, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἀνάβηθι ἐδῶ εἰς ἐμέ. Ταῦτα μαθὼν ὁ Βασιλεύς, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σλαβονίαν, ὀργῆς ἔμπλεως καὶ ἐκτοξεύων ἀπειλάς. Φθάσας λοιπὸν ἐκεῖ, προστάσσει νὰ καῇ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας λέβης πλήρης ἐλαίου, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ νὰ ῥιφθῶσιν ὅλοι οἱ ἓξ Ἅγιοι· τούτου δὲ γενομένου, ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὁ οὖν Βασιλεύς, καταισχυνθεὶς διὰ τὸ θαυμάσιον τοῦτο, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην· οἱ δὲ Ἅγιοι προσευχηθέντες καὶ εὐχαριστήσαντες τῷ Θεῷ, παρέδωκαν εἰς αὐτὸν τὰς ψυχάς των, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰωάννης καὶ Βαρούχιος (2) ξίφει τελειοῦνται.

»Οὐ θάρσος ἧττον Ἰωάννου πρὸς ξίφος Ἰωάννης.
»Ὁ Βαρούχιος εἶχεν, εἰμὴ καὶ πλέον. Βαρούχιος.

Ὁ Προφήτης Ἀνανὶ (3) ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τριὰς τρίπους σός, Ἀνανὶ θεοπρόπε, Ἀνανί.
»Δι' ἧς τὸ μέλλον προὔλεγες πρὸ τοῦ τέλους.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου Ἐπισκόπου Κορίνθου, ἀδελφοῦ γεγονότος Πέτρου Ἐπισκόπου Ἄργους τοῦ Σημειοφόρου (4).

(1) Τὸ Συναξάριον τοῦτο γεγραμμένον ἐστὶν ἐν τοῖς Μηναίοις κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ Μαρτίου ἀτάκτως, ὅθεν ἐγράφη ὧδε καθὼς ἀπῄτει ἡ τάξις. Σημείωσαι, ὅτι κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην ταύτην τοῦ Μαρτίου ἐτελειώθησαν διὰ τοῦ Μαρτυρίου οἱ ἐννέα Μάρτυρες, οἱ ἐν τῷ Συναξαρίῳ Ἰωνᾶ καὶ Βαραχησίου περιεχόμενοι, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην τοῦ παρόντος.

(2) Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις γράφονται Ἰωνᾶς καὶ Βαραχήσιος οὐκ ὀρθῶς, διότι κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην ἑορτάζονται οὗτοι.

(3) Περὶ τοῦ Ἀνανὶ τοῦ Προφήτου τούτου ταῦτα γράφει ἡ Ἁγία Γραφή· «Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλ-»θεν Ἀνανὶ ὁ Προφήτης πρὸς Ἀσὰ Βασιλέα Ἰούδα, καὶ »εἶπεν αὐτῷ· Ἐν τῷ πεποιθέναι σε ἐπὶ Βασιλέα Συ-»ρίας, καὶ μὴ πεποιθέναι ἐπὶ Κύριον Θεόν σου, διὰ τοῦ-»το ἐσώθη ἡ δύναμις Συρίας ἀπὸ τῆς χειρός σου. Οὐχ »οἱ Αἰθίοπες καὶ Λίβυες ἦσαν εἰς δύναμιν πολλήν; »εἰς θάρσος; εἰς ἱππεῖς; εἰς πλῆθος σφόδρα; καὶ ἐν »τῷ πεποιθέναι σε ἐπὶ Κύριον, παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖ-»ράς σου. Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπιβλέπουσιν ἐν »πάσῃ τῇ γῇ, κατισχύσαι ἐν πάσῃ καρδίᾳ πλήρει πρὸς »αὐτόν· ἠγνόηκας ἐπὶ τούτῳ, ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται μετὰ »σοῦ πόλεμος. Καὶ ἐθυμώθη Ἀσὰ τῷ Προφήτῃ, καὶ »παρέθετο αὐτὸν εἰς φυλακήν.» (β.' Παραλ. ις.' 7.) ἐσφαλμένως δὲ Ἀνίναν γράφουσιν αὐτὸν τὰ Μηναῖα.

(4) Ὁ Πέτρος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ ἑορταζόμενος κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Ἰανουαρίου, ὅς τις καὶ θαυματουργὸς

»Φύσει ἀδελφὸς ὢν ὁ Παῦλος τοῦ Πέτρου, Παῦλος.
»Πόλει σὺν αὐτῷ ἐγκατοικεῖ τῇ ἄνω.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου (1).

»Εὐτυχὲς Εὐτύχιος ἦλθεν εἰς πέρας, Εὐτύχιος.
»Γῆθεν μεταστὰς καὶ κατοικήσας Πόλον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἱλαρίωνος τοῦ νέου, Ἡγουμένου γεγονότος Μονῆς τῆς Πελεκητῆς (2).

»Δοὺς Ἱλαρίων γῇ τὸ γῆθεν σαρκίον, Ἱλαρίων.
»Γῆν μακάρων ᾤκησε τὴν μακαρίαν.
»Ὀγδόῃ Ἱλαρίωνα κιχήσατο εἰκάδι πότμος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἡρωδίωνος, ἑνὸς τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

»Ῥόδον νοητὸν ὢν σαφῶς Ἡρωδίων, Ἡρωδίων.
»Ξίφει τρυγηθεὶς πάλιν ἀνθεῖ ἐν Πόλῳ.

Οὗτος ἦτον εἷς ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν τοῦ Κυρίου, ἀκολουθῶν τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, καὶ μάλιστα τὸν Κορυφαῖον Πέτρον, καὶ γενόμενος συνεργὸς τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου· ἔπειτα χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος τῶν νέων Πατρῶν, ἐδίδασκε καὶ ὑπέστρεφε πολλοὺς πρὸς τὸν Κύριον. Ὅθεν συλληφθεὶς (3) ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐνταῦτῷ καὶ τῶν Ἰουδαίων, ἐδάρη δυνατά, ἄλλων μὲν δερόντων αὐτόν, ἄλλων δὲ συντριβόντων τὸ στόμα του διὰ λίθων, καὶ ἄλλων κτυπούντων αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλήν· τελευταῖον δὲ ἀπέσφαξαν αὐτὸν οἱ θηριόγνωμοι, καὶ οὕτως ἐτελειώθη, παραδοὺς τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ τρισόλβιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΘ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Μάρκου Ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων (4), Κυρίλλου Διακόνου, καὶ τῶν ἐν Ἀσκάλωνι καὶ Γάζῃ παρθένων γυναικῶν καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν.

Εἰς τὸν Μάρκον. Μάρκος.
»Ἐπαγρυπνήσας πρῶτα πολλαῖς αἰκίαις,
»Ὕπνωσε Μάρκος θεῖον εἰρήνης ὕπνον.

ὀνομάζεται. Τούτων τῶν δύο ἀδελφῶν τὸ Συναξάριον γράφεται κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Μαΐου.

(1) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Ἡρωδίωνος, διότι οὗτος ἑορτάζεται μετὰ Ὀλυμπᾶ καὶ Ἐράστου καὶ Σωσιπάτρου καὶ Κουάρτου κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, καὶ κατὰ τὴν ἀκόλουθον εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ παρόντος Μαρτίου ἰδίᾳ.

(2) Σημείωσαι, ὅτι τὸ Μοναστήριον τῆς Πελεκητῆς εὑρίσκεται κατὰ τὴν Προῦσαν, τὸ ὁποῖον σώζεται καὶ κατοικεῖται ἕως τῆς σήμερον.

(3) Κατὰ δὲ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου ὅτε ἑορτάζεται ὁ Ἀπόστολος οὗτος μετὰ Ὀλυμπᾶ, Ἐράστου, Σωσιπάτρου καὶ Κουάρτου, γράφεται ὅτι ὁ Ἡρωδίων οὗτος ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος μετὰ Ὀλυμπᾶ.

Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φιλητοῦ τοῦ Συγκλητικοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, διότι τούτου ἡ Μνήμη προεορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ παρόντος Μαρτίου, ὅπου καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ κατὰ τάξιν συνηρμόσθη.

(4) Ἀρέθουσα εἶναι πόλις ἐν τῇ Μακεδονίᾳ κειμένη κατὰ τὸν κόλπον τοῦ Στρύμωνος, ἤτοι τοῦ Χάνδακος ποταμοῦ, ἡ ὁποία ὕστερον ὠνομάσθη Ῥενδίνα, μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Θεσσαλονίκης Μητροπολίτην.

Εἰς τὸν Κύριλλον.
»Γαστὴρ Κυρίλλου λευΐτου διὰ ξίφους, — Κύριλλος.
»Ὡσεὶ πάχος γῆς εἶπε Δαβὶδ ἐῤῥάγη.
Εἰς τὰς Παρθένους.
»Κεῖνται γυναῖκες βρώσεως χοίροις σκάφαι, — Παρθένοι.
»Γαστρὸς παθοῦσαι ῥῆξιν ἐκ χοιροφρόνων.
✻ »Εἰκάδι ἠδ' ἐνάτῃ ἀθληταὶ εἰς Πόλον ἶκον.

✻Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρκος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου (1) τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τκή. Ζήλῳ δὲ Θείῳ κινηθείς, ἐκρήμνισεν ἕνα ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν Ἐκκλησίαν. Ὅταν δὲ ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα ἐν ἔτει τξά. καὶ ἀπέδωκε πολλὴν τιμὴν εἰς τὰ εἴδωλα, καὶ παῤῥησίαν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας, ὄχι μόνον εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον Μάρκον πολλὰ κακὰ ἔδειξεν ὁ ἀποστάτης κρημνίσαντα τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων καὶ ἐγκαθιδρύσαντα αὐτὸν Ἐκκλησίαν Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους πολλούς, διότι καὶ ἐκεῖνοι ἐκρήμνισαν τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων. Ὁ δὲ Ἅγιος Μάρκος, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκρύβη καὶ συνεστάλη εἴς τι μέρος, κατὰ τὴν τοῦτο προστάσσουσαν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ἐπειδὴ ὅμως ἀντ' αὐτοῦ συνελήφθησαν ἄλλοι καὶ ἐτιμωροῦντο, τούτου ἕνεκα ἀπεκαλύφθη, καὶ παρέδωκεν αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας. Οἱ δὲ στρατιῶται κρατήσαντες αὐτόν, τὸν ἐγύμνωσαν, καὶ κατέφερον εἰς τὸ σῶμά του πολλοὺς ῥαβδισμούς, ῥίψαντες ἔπειτα αὐτὸν ἐντὸς βρωμερῶν χανδάκων.

Μετὰ ταῦτα τὸν ἐξήγαγον ἐκεῖθεν καὶ τὸν παρέδωκαν εἰς παιδία ἵνα τὸν κατακεντῶσι μὲ βελόνας· εἶτα ποιήσαντες γάρον (ἅλμην), ἔβρεξαν δι' αὐτοῦ ὅλον τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου. Ὕστερον, χρίσαντες αὐτὸν διὰ μέλιτος καὶ θέσαντες ἐντὸς γυργάθου, τὸν ἐκρέμασαν μὲ σχοινία ἔξω, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεσημερίου, ἵνα προσβάλληται πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ καταφλέγηται, καὶ πρὸς τούτοις ἵνα ἦναι τροφὴ εἰς τὰς μελίσσας καὶ σφῆκας. Τούτων δὲ οὕτω γενομένων, ὑπέμεινεν ἀνδρείως τὰς βασάνους ὁ μακάριος Μάρκος, ὄχι μόνον χάριν τῆς εὐσεβείας, ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ δώσῃ οὐδὲ ὀβολὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας οἵτινες ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ μικράν τινα βοήθειαν ὅπως ἀνοικοδομήσωσι τὸν ὑπ' αὐτοῦ κρημνισθέντα ναὸν τῶν εἰδώλων, πρὸς σύστασιν τῆς ἀσεβείας των· καὶ δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς οὐδὲ ὀλίγον τι ὁ Ἅγιος, ἐπειδὴ ἐὰν ἔδιδεν, ἐφαίνετο ὅτι προδίδει τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν. Ὅθεν μὲ τὴν ἔνστασιν νικήσας τοὺς Ἕλληνας, ἐνίκησεν αὐτοὺς καὶ διὰ τῆς πράξεως, διότι βλέποντες οἱ Ἕλληνες τὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοψυχίαν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου γέροντος Μάρκου, κατεβίβασαν μὲν αὐτὸν ἐκεῖθεν, ὅπου τὸν εἶχον κρεμασμένον, αὐτοὶ δὲ μεταβληθέντες μετεχειρίσθησαν αὐτὸν διδάσκαλον, καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὴν εὐσέβειαν, πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν.

Καλὸν δὲ εἶναι νὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα ἐκεῖνο ὅπερ ἐτόλμησαν οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ πόλει Φοινίκῃ κατὰ Κυρίλλου τοῦ Διακόνου, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Παραβάτου. Ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς πολλὰ εἴδωλα τῶν Δαιμόνων ἐκρήμνισε, συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῶν δεινὸν καὶ βίαιον θάνατον, διότι ἔσχισαν αὐτοῦ τὴν κοιλίαν, καὶ διεσκόρπισαν τὰ σπλάγχνα του, ὥστε ἔγινεν ἐλεεινὸν θέαμα. Λέγουσι δὲ ὅτι καὶ τὰ σπλάγχνα του ἔφαγον οἱ Ἕλληνες, διὸ ἔλαβον παρὰ Θεοῦ ἀνταξίαν ἐκδίκησιν· διότι ἐν ᾧ ταῦτα ἔτρωγον, κατέπεσον οἱ ὀδόντες των, καὶ ἐκόπη ἡ γλῶσσά των, καὶ ἡ ὀπτικὴ δύναμις τῶν ὀφθαλμῶν των ἐβλάβη (2). Ποῖος δὲ τραγικῶς νὰ παραστήσῃ ὅσας διέπραξαν βασάνους οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ Γάζῃ τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐν τῇ Ἀσκάλωνι κατὰ γυναικῶν τινων παρθένων καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν, ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Παραβάτου; σχίσαντες γὰρ οἱ θηριώδεις καὶ ἀπάνθρωποι τὰς κοιλίας τῶν ἀνωτέρω γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ βαλόντες ἐντὸς τῶν κοιλιῶν των κριθάριον, τὰς ἔῤῥιψαν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων

(1) Ὁ δὲ Θεοδώρητος ἀναφέρων τὸ διήγημα τοῦτο ἐν τρίτῳ βιβλίῳ κεφ. ἕκτῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ἐξ οὗ καὶ ἠρανίσθη, λέγει ὅτι ὁ Μάρκος οὗτος ἦτον ἐπὶ Κωνσταντίου, τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου.

(2) Καὶ τοῦτο τὸ διήγημα τοῦ Κυρίλλου διηγεῖται ὁ Κύρου Θεοδώρητος αὐτόθι.

ἵνα τὰς φάγωσι. Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ δράματα καὶ ἀποτελέσματα τῆς ἀσεβοῦς Βασιλείας τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ καὶ τῶν ὑποτασσομένων εἰς τὴν Βασιλείαν του· ἀλλ' εἰς μὲν τοὺς Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, ἀντὶ τῶν ἐδῶ προσκαίρων βασάνων, προὐξενήθη ἡ αἰώνιος μακαριότης, εἰς δὲ τὸν αἴτιον τούτων ἀσεβέστατον Ἰουλιανὸν παρεσκευάσθη ἡ γέεννα τοῦ πυρὸς καὶ ἐνακολάφθη ἡ αἰώνιος καταισχύνη (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰωνᾶ, Βαραχησίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Εἰς τὸν Ἰωνᾶν.

»Ἔχεις Ἰωνᾶν καὶ σὺ, γῆ, πάντως μέγαν, Ἰωνᾶς.
»Κατ' οὐδὲν ἐνδέοντα τοῦ θαλαττίου.

Εἰς τὸν Βαραχήσιον.

»Διψῶν Βαραχήσιος ἀθλητῶν τέλους, Βαραχήσιος.
»Χανδὸν ζεούσης ἐκπίνει πίσσης σκύφον.

Εἰς τοὺς ἐννέα.

✠ »Χριστοῦ ὑπερτμηθέντες ἄνδρες ἐννέα, Μάρτυρες θ.'
»Ἤδη σύνεισι τάξεσιν ταῖς ἐννέα.

*Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἐκ τῆς Περσίας, κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου Βασιλέως Περσῶν καὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ῥωμαίων, ἐν ἔτει τλ.' Μοναχοὶ δὲ ὄντες ἀφῆκαν τὸ Μοναστήριόν των καὶ ὑπῆγον εἰς κώμην τινὰ ὀνομαζομένην Μαρμιαβώχ· εὑρόντες δὲ ἐκεῖ ἐννέα Ἁγίους Μάρτυρας κεκλεισμένους ἐν φυλακῇ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι, Ζανιθᾶς, Λάζαρος, Μαρουθᾶς, Ναρσῆς, Ἠλίας, Μάρης, Ἄβιβος, Συμεήθης καὶ Σάββας, παρεθάῤῥυναν αὐτοὺς νὰ ἐπιμείνωσιν εἰς τὴν Πίστιν καὶ ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ ἀκλόνητοι μέχρι τέλους, οἵ τινες ἐπιμείναντες, ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Ὅθεν ἐξ αἰτίας τοιαύτης συλληφθέντες οὗτοι, ἐφέρθησαν εἰς τοὺς τρεῖς Ἄρχοντας Μασδρὰθ, Σιρὼ καὶ Μαρμισὴν, οἱ ὁποῖοι συνεβούλευσαν καὶ ἐνταυτῷ ἠπείλησαν τοὺς Ἁγίους, ἵνα ἀρνηθῶσι μὲν τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, προσκυνήσωσι δὲ τὸν ἥλιον, τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ· οἱ δὲ Ἅγιοι οὐδόλως ἐπείσθησαν.

Ὅθεν πρῶτον ὁ Ἰωνᾶς δένεται κατὰ Περσικὸν νόμον, κατὰ τὸν ὁποῖον, ὅταν οἱ Πέρσαι θέλουν νὰ δείρωσι τινὰ, τὸν καθίζουσι πρῶτον κατὰ γῆς, καὶ ἔπειτα δένουσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς ξύλον· ὁ δὲ δεθεὶς μένων ἀκίνητος ὡς λίθος, δέχεται τοὺς ῥαβδισμοὺς, ἐπειδὴ διὰ τὸ πολὺ καὶ σφιγκτὸν δέσιμον δὲν δύναται ὁ δερόμενος νὰ σαλεύσῃ ἢ νὰ κινηθῇ ποσῶς. Ἀφ' οὗ λοιπὸν τοιουτοτρόπως ἔδειραν ἀρκούντως τὸν Ἅγιον μὲ ῥάβδους τραχείας, ἔδεσαν τοὺς πόδας του μὲ σχοινία, καὶ ἔσυραν αὐτὸν ἔξω εἰς τόπον ἀςέγαστον ἵνα ταλαιπωρῆται καὶ παγώσῃ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ παγετοῦ.

Ἔπειτα ἔλαβον τὸν Ἅγιον Βαραχήσιον, καὶ βώλους χαλκοῦς πυρώσαντες, ἔβαλον αὐτοὺς ὑπὸ τὰς μασχάλας του· εἶτα ἔβρασαν μόλυβδον καὶ τὸν ἔχυσαν ἐντὸς τῶν βλεφάρων, τῆς ῥινὸς καὶ τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν δύο Ἁγίων. Μετὰ ταῦτα τὸν μὲν Βαραχήσιον ἔδεσαν ἐκ τῶν ποδῶν, καὶ ἐκρέμασαν κατακέφαλα· τοῦ δὲ Ἰωνᾶ ἀποκόψαντες τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, καὶ ἐκδείραντες τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἀφαιρέσαντες τὴν γλῶσσάν του, ἔθηκαν αὐτὸν ἐντὸς χαλκίνου ἀγγείου πλήρους πίσσης, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἐφυλάχθη ἀβλαβὴς χάριτι Χριστοῦ. Ἔπειτα ἔσφιγξαν αὐτὸν εἰς γαλεάγραν, καὶ οὕτω τὸν ἔῤῥιψαν ἐντὸς λάκκου βαθυτάτου, ἔνθα ἐτελείωσε καὶ ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ὁ δὲ Ἅγιος Βαραχήσιος πάλιν ἐφέρθη εἰς ἐξέτασιν, καὶ γυμνὸς σύρεται ἐπὶ ἀκανθῶν. Εἶτα ἐνέπηξαν καλάμους ὀξεῖς ἐν τῷ σώματί του, καὶ βαλόντες αὐτὸν εἰς γαλεάγραν, συνέτριψαν ὅλον τὸ σῶμά του· μετὰ δὲ ταῦτα ἔβρασαν πίσσαν, καὶ ἔχυσαν αὐτὴν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτοῦ, καὶ οὕτω παρέ-

(1) Καὶ τοῦτο τὸ διήγημα ἀναφέρει ὁ αὐτὸς Θεοδώρητος ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ καὶ κεφαλαίῳ· προστίθησι δὲ καὶ τοῦτο αὐτόθι, ὅτι ἐν τῇ Σεβαστῇ πόλει ἤνοιξαν οἱ Ἕλληνες τὴν θήκην ἤ τις περιεῖχε τὰ κόκκαλα τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ κατέκαυσαν αὐτὰ, τὴν δὲ κόνιν διεσκόρπισαν εἰς τὸν ἀέρα.

δωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. Τὰ ἅγια τούτων Λείψανα συνεταφιάσθησαν μετὰ τῶν Λειψάνων τῶν ἀνωτέρω ἐννέα Μαρτύρων, ὑπό τινος ὀνομαζομένου Αὐδιησώτου, ὅς τις ἐξηγόρασεν αὐτὰ ἀντὶ πεντακοσίων μιλιαρισίων (νομισμάτων Περσικῶν). Καὶ οἱ μὲν ἀνωτέρω ἐννέα Μάρτυρες ἐτελειώθησαν κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ παρόντος Μαρτίου· ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωνᾶς καὶ Βαραχήσιος ἐτελειώθησαν κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην ταύτην τοῦ αὐτοῦ μηνός (1).

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Εὐστάθιος Ἐπίσκοπος Κίου τῆς Βιθυνίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τὸν πηλὸν ἐκδὺς, Εὐστάθιε παμμάκαρ, — Εὐστάθιος.
»Χριστῷ παρέστης τῷ δι' ἡμᾶς πηλίνῳ.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Εὐστάθιος, ἀποτινάξας ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ὡς φορτίον βαρὺ, ἔγινε Μοναχὸς, καὶ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀόκνως ἐποίει τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ ἐπεμελεῖτο τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του· ὕστερον δὲ ἔγινε καὶ ἱερεὺς, πεισθεὶς εἰς τὰς πολλὰς πρὸς αὐτὸν παρακλήσεις τοῦ λαοῦ. Εὐχαρίστει δὲ πάντοτε τὸν Θεὸν, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε πίστιν ἀδίστακτον· εἶχεν ἀγάπην εἰς ὅλους ἀνυπόκριτον· ἦτο διδακτικὸς, ταπεινὸς, συμπαθὴς, ἐλεήμων, ζηλωτὴς καλῶν ἔργων. Ὅθεν διὰ τὰς ἀρετάς του ταύτας, ἔγινε καὶ Ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Κίου, (ἡ ὁποία κοινῶς λέγεται Κιὸ, καὶ τουρκιστὶ καλεῖται Τζομπλὲκ, πάλαι δὲ ὠνομάζετο Κίερος, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Προυσιὰς, καὶ ἥ τις πρότερον εἶχε θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Νικαίας Μητροπολίτην). Ταύτην λοιπὸν τὴν Ἐπισκοπὴν παραλαβὼν ὁ Ἅγιος, ἐκυβέρνησεν ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη, κατὰ τοὺς Κανόνας καὶ παραδόσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφύη εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, διὰ τοῦτο ὁ μακάριος οὗτος ὡπλίσθη μὲ τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν, καὶ διὰ αὐτῆς, ὡς διὰ σφενδόνης, ἐκτύπα τοὺς εἰκονομάχους, οἱ ὁποῖοι ἐκαυχῶντο ἐναντίον τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν· ὅθεν τινὲς ἐξ αὐτῶν διέβαλον τὸν Ἅγιον εἰς τὸν τότε εἰκονομάχον Βασιλέα. Κατὰ πρῶτον λοιπὸν ἠπειλήθη ὁ Ἅγιος, ἔπειτα δὲ ἔλαβεν ἐμπτύσματα εἰς τὸ πρόσωπον, δαρμοὺς, φυλακὰς, κακοπαθείας, ἀνακρίσεις καὶ ῥαβδισμούς· καὶ τελευταῖον δείραντες αὐτὸν οἱ εἰκονομάχοι μὲ χονδρὰς ῥάβδους, τὸν ἐξώρισαν ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς του, διὰ τὴν προσκύνησιν καὶ τιμὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Ἐκεῖ λοιπὸν, εἰς τὴν ἐξορίαν διῆλθεν ἐπί τινα ἔτη θλιβόμενος, κακουχούμενος ὑστερούμενος, πεινῶν, διψῶν καὶ γυμνητεύων· διὰ τῶν τοιούτων κακοπαθειῶν ταλαιπωρηθεὶς ὁ ἀοίδιμος καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Α΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

»Ἐπὶ κλίμαξι κλίμακας πυκνῶς, Πάτερ, — Ἰωάννης.
»Τὰς ἀρετὰς θεὶς, ἔφθασας Πόλου μέχρι.
»Χαῖρεν Ἰωάννης τριακοστῇ ἐξαναλύων.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστί-

(1) Σημείωσαι, ὅτι τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λαζάρου, ἑνὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐννέα Μαρτύρων, ἀπεθησαυρίσθησαν ἐν τῷ Ναῷ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων, κατὰ τὴν εἰκοστὴν Ἰουνίου.

(2) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη τῶν Ἀποστόλων Σωσθένους, Ἀπολλὼ, Κηφᾶ, Καίσαρος καὶ Ἐπαφροδίτου, καθότι ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον αὐτῶν προεγράφη κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Δεκεμβρίου.

νου τοῦ νεωτέρου, τοῦ ἀνεψιοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φό. Δεκαεξαετὴς δὲ ὤν, ἐγένετο ἔμπειρος τῆς ἐγκυκλίου καὶ ἐξωτερικῆς σοφίας, καὶ ἔκτοτε προσέφερεν ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν ἱερωτάτην· ὅθεν ἀναβὰς εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος, διῆγε τὴν ζωήν του ὑποτασσόμενος γέροντι. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ ἐννεακαιδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφῆκε τὴν ὑποταγὴν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἡσυχίας, μακρὰν τοῦ Κυριακοῦ τῆς ἐν τῷ Σιναίῳ σκήτεως ἕως πέντε σημεῖα· ὠνομάζετο δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος Θωλᾶς. Ἐκεῖ λοιπὸν διῆλθεν ὁ ἀοίδιμος τεσσαράκοντα ὁλόκληρα ἔτη, καταφλεγόμενος καθ' ἑκάστην ὑπὸ τοῦ διακαοῦς ἔρωτος καὶ τοῦ πυρὸς τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης. Οὗτος ἔτρωγε μὲν ὅλα τὰ φαγητὰ ὅσα εἶναι συγκεχωρημένον νὰ τρώγωσιν οἱ Μοναχοί, ἔτρωγεν ὅμως ἐξ αὐτῶν ὀλίγον· ἔτρωγε δὲ ὅλα τὰ φαγητά, ἵνα ὡς διακριτικὸς θραύῃ πανσόφως τὸ κέρατον τῆς ὑπερηφανίας, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἠνώχλει ἐὰν δὲν ἔτρωγεν, ὡς διαφέροντα τῶν ἄλλων Μοναχῶν.

Τίς δὲ δύναται νὰ διηγηθῇ τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων, ἢ τις ἔτρεχεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μακαρίου τούτου; ὕπνον δὲ τόσον ὀλίγον ἐκοιμᾶτο, ὅσον νὰ μὴ βλάψῃ τὸν νοῦν του ἡ ὑπερβολικὴ ἀγρυπνία, ὅλος δὲ ὁ δρόμος τῆς ζωῆς του ἦτο προσευχὴ παντοτεινὴ καὶ ἀέναος, καὶ ἔρως πρὸς τὸν Θεὸν ἀσύγκριτος. Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ ἀπέκτησε πᾶσαν ἀρετὴν, καὶ καλῶς ἐπολιτεύθη, ἠξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ μεγάλας θεωρίας καὶ προορατικὸν χάρισμα· ὅθεν κοιμωμένου τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ ὑπὸ λίθον, ὅς τις ἔμελλε νὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν συντρίψῃ, τοῦτο προγνωρίσας ὁ Ὅσιος διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῷ κελλίῳ καθήμενος, ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν μαθητήν του, καὶ ἐξεγείρας αὐτὸν τοῦ ὕπνου, τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς, καὶ κατέστη Ἡγούμενος τοῦ ἐν τῷ Σιναίῳ Ὄρει Μοναστηρίου, ἀφῆκε τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον· πρὸ τοῦ θανάτου του δὲ συνέγραψε τὴν πάνσοφον βίβλον τῶν τριάκοντα Θείων καὶ πνευματικῶν ἀναβάσεων, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο καὶ Κλίμαξ ἐπονομάζεται (1).

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωὰδ ἢ Ἰωήλ.

✠ »Λέων πατάσσει σέ, Προφῆτα Κυρίου, Ἰωὰδ
»Ὡς παραβάντα τὸν Λόγον τοῦ Κυρίου, ἢ
Ἰωήλ.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς Σαμαρείας (2), ἐκτύπησε δὲ αὐτὸν ὁ λέων ὅταν ἀπεστάλη καὶ ἤλεγξε τὸν Βασιλέα Ἱεροβοὰμ, διότι ἐποίησε χρυσᾶς δαμάλεις καὶ προσεκύνει αὐτάς. Ὁ μὲν γὰρ Θεὸς προσέταξεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὸν Βασιλέα, νὰ μὴ φάγῃ δὲ ἄρτον, μηδὲ νὰ πίῃ ὕδωρ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθῃ ταχέως· αὐτὸς δὲ πορευθεὶς εὗρε τὸν Ἱεροβοὰμ θυσιάζοντα, καὶ ἐκάλεσεν ἐν λόγῳ Κυρίου καὶ εἶπε, «Θυσιαστήριον, τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ γεννᾶται »υἱὸς εἰς τὸν οἶκον καὶ τὴν Βασιλείαν τοῦ Ἰούδα Ἰωσίας ὀνόματι, ὁ ὁποῖος θέλει θυσιάσει ἐ»πὶ σοῦ τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων τῶν εἰδώλων.» Τοῦ δὲ Ἱεροβοὰμ ἐκτείναντος τὴν χεῖρά του ἵνα συλλάβῃ τὸν Προφήτην τοῦτον, ἐξηράνθη ἡ χείρ του, καὶ ἐπειδὴ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἱεροβοὰμ παρεκάλεσε τὸν Προφήτην νὰ τὸν ἰατρεύσῃ, ἐδεήθη ὁ Προφήτης τοῦ Θεοῦ καὶ ἰατρεύθη ἡ χεὶρ τοῦ Βασιλέως, κατασταθεῖσα ὑγιὴς ὡς πρότερον.

Ἐπανερχόμενος δὲ ὁ Προφήτης εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, κατεπείσθη ὑπὸ ψευδοπροφήτου τινὸς Ἐμβὲ ὀνομαζομένου, καὶ ἔφαγεν ἄρτον μετ' αὐτοῦ, παρακούσας τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν παρακοήν του ταύτην ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς νὰ θανατωθῇ μὲν ὑπὸ λέοντος, ἀλλὰ νὰ μὴ φαγωθῇ ὑπ' αὐτοῦ· ἐνεταφιάσθη δὲ εἰς τὴν Βαιθὴλ, πλησίον τοῦ ψευδοπροφήτου ἐκείνου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀπατηθεὶς παρήκουσε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ (3).

(1) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν Ὅσιον τοῦτον Ἰωάννην ἐγκώμιον ἔπλεξε Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχή· «Οὐδὲν »τιμιώτερον ἀρετῆς», καὶ Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἀεὶ μὲν ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάρις» (σώζονται καὶ τὰ δύο ἐν τῇ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐν ἄλλαις.)

(2) Ἡ Ἱστορία τοῦ Προφήτου τούτου γράφεται ἐν κεφ. ιγ.' τῆς τρίτης τῶν Βασιλειῶν σίχ. 1. ὅπου καὶ λέγεται, ὅτι οὗτος ἦτον ἐκ γῆς Ἰούδα, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς Σαμαρείας· «Καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐξ Ἰ»ούδα παρεγένετο ἐν λόγῳ Κυρίου εἰς Βαιθήλ.»

(3) Σημείωσαι, ὅτι τὸν Προφήτην τοῦτον οὐχὶ Ἰωάδ, ἀλλὰ Ἰωὴλ ὀνομάζει ἡ Θεία Γραφή, διότι λέγει· «Καὶ οἱ κατάλοιποι λόγοι Σαλομών. Ἰδοὺ οὐ»τοι γεγραμμένοι ἐν ταῖς ὁράσεσιν Ἰωὴλ τοῦ ὁρῶν-

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ ἐν τῷ φρέατι.

✻ »Ὁ ἐν φρέατι ζῶν Ἰωάννης κάτω, Ἰωάννης.
»Ἄνω πίνει νῦν ζῶντος ὕδατος φρέαρ.

*Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἤκμασε γυνή τις πλουσία πολὺ καὶ φοβουμένη τὸν Θεὸν, Ἰουλιανὴ ὀνόματι, ἡ ὁποία νέα οὖσα ἔμεινε χήρα μὲ δύο ὀρφανὰ νήπια, Ἰωάννην καὶ Θεμιςίαν ὀνομαζόμενα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τότε Ἕλληνες Βασιλεῖς ἐξέδωκαν διάταγμα καὶ προσταγὴν νὰ τιμωρῶνται οἱ τὸν Χριστὸν σεβόμενοι Χριστιανοί, φοβηθεῖσα ἡ χήρα, ἔλαβε τὰ δύο αὐτῆς τέκνα καὶ κατέφυγεν εἰς οἶκον τινὰ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κρυπτομένη ἀνέτρεφε τὰ τέκνα της ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου. Ὁ δὲ υἱός της Ἰωάννης, ὅταν ἤρχετο ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς, ἄφινε τὴν μητέρα του καὶ ἐπορεύετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐκεῖ προσηύχετο ἐν τῷ κρυπτῷ, ἐπανήρχετο εἰς τὴν μητέρα του· διότι τότε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐκρύπτοντο διὰ τὸν φόβον τῶν εἰδωλολατρῶν. Μίαν φορὰν δὲ πορευομένου τοῦ Ἰωάννου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἵνα προσευχηθῇ κατὰ τὴν συνήθειάν του, εὗρεν αὐτὸν φιλόθεός τις Χριστιανὸς, ὁ ὁποῖος τὸν συνεβούλευσε νὰ ὑπάγῃ κάλλιον εἰς τὸ ὄρος νὰ προσεύχηται, ἢ νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κινδυνεύων οὕτω νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας τὴν συμβουλὴν ταύτην, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του· Κυρία μου μῆτερ, εἷς φιλόθεος Χριστιανὸς μοὶ εἶπε νὰ ὑπάγω εἰς αὐτὸν, ἐγὼ δὲ ἔκρινα πρέπον νὰ ζητήσω τὴν εὐχήν σου, καὶ τότε νὰ ὑπάγω. Ἡ δὲ μήτηρ του ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νομίζουσα ὅτι θέλει ἐπανέλθῃ τάχιστα. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀποχαιρετίσας τὴν μητέρα καὶ ἀδελφήν του, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον πρός τινα Μοναχὸν Αἰγύπτιον, Φαρμουθὲ ὀνομαζόμενον, καὶ λαβὼν τὰς εὐχὰς ἐκείνου, ἐπορεύθη εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρημον· εὑρὼν δὲ ἐν ξηροπήγαδον, πλῆρες σκορπίων καὶ ὄφεων καὶ ἄλλων διαφόρων ἑρπετῶν, προσευχήθη, καὶ ἔπειτα ἔρριψε τὸν ἑαυτόν του ἐν τῷ ξηρῷ ἐκείνῳ φρέατι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐδέχθη αὐτὸν ὅταν κατέβαινε κάτω, καὶ οὕτω τὸν ἐφύλαξεν ἀβλαβῆ, ἐν ᾧ τὸ φρέαρ ἦτο βαθὺ εἴκοσι πήχεις.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖ κατέβη, ἥπλωσε τὰς χεῖράς του σταυροειδῶς ὁ ἀοίδιμος, καὶ ἐστάθη προσευχόμενος ἐν διαστήματι ἡμερῶν τεσσαράκοντα, χωρὶς νὰ φάγῃ, χωρὶς νὰ πίῃ, χωρὶς νὰ κοιμηθῇ καὶ χωρὶς νὰ καταβιβάσῃ τὰς χεῖράς του· καὶ τὰ μὲν θηρία καὶ ἑρπετὰ εὐθὺς ἔφυγον, Ἄγγελος δὲ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἔφερε καθ' ἑκάστην τροφὴν εἰς τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα Φαρμουθὲ, ἔφερε καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην ἄρτον· Πλὴν ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἦτο νέος τὴν ἡλικίαν, δὲν ἔφερεν ὁ Ἄγγελος τὸν ἄρτον εἰς αὐτὸν, ἵνα μὴ ὑπερηφανευθῇ, ἀλλὰ τὸν παρέδιδεν εἰς τὸν Φαρμουθὲ, λέγων αὐτῷ· Ἰδοὺ Κύριος ἔστειλέ σοι τὸν ἄρτον τοῦτον, ἵνα τὸν φέρῃς εἰς τὸν Ἀββᾶν Ἰωάννην, τὸν ἐν τῷ ξηρῷ φρέατι εὑρισκόμενον. Ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς τὸν ἄρτον παρὰ τοῦ Φαρμουθὲ, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ ἔφαγε· ἐδόξαζε λοιπὸν τὸν Θεὸν, καὶ καθ' ἑκάστην ἐλάμβανε τροφὴν παρὰ τοῦ γέροντος ἐπί τινα ἔτη. Ὁ δὲ Διάβολος μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τοὺς μεγάλους ἀγῶνας τοῦ Ἰωάννου, μετεμορφώθη εἰς ἕνα δοῦλον τοῦ Ὁσίου, καὶ προσελθὼν ὁ σχηματισθεὶς δοῦλος πρὸς τὸν γέροντα Φαρμουθὲ, ἠπάτησεν αὐτὸν διὰ τῶν λόγων του. Ὅθεν παραλαβὼν αὐτὸν τὸν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ ξηροπηγάδου, καὶ ἤρχισε νὰ συμβουλεύῃ τὸν Ἰωάννην

»τος περὶ Ἱεροβοὰμ υἱοῦ Ναβάτ.» (β.΄ Παραλειπόμ. θ.΄ 29.) Ὅθεν λέγει ὁ Θεοδώρητος ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ β΄ τῶν Παραλειπομένων· «Μανθάνομεν ἐντεῦθεν, »ὡς Νάθαν ὁ Προφήτης, καὶ Ἀχιὰ ὁ Σηλωνίτης, καὶ »Ἰωὴλ, ὁ κατὰ τοῦ Ἱεροβοὰμ τὴν ψῆφον ἐξενεγκὼν, »βίβλους εἶχον συγγεγραμμένας.»—καὶ πάλιν λέγει· «Μεμαθήκαμεν ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, »ὁ τὸ ἐν Βαιθὴλ θυσιαστήριον ῥαγῆναι κελεύσας, ὃν »ὁ λέων συνέτριψεν, ὁ τοῦ Θεοῦ παραβεβηκὼς τὴν »ἐντολὴν, Ἰωὴλ προσηγορεύετο.» Ἐπειδὴ ὁ Προφήτης Ἰωὴλ ὁ τοῦ Βαιθουὴλ, οὗ τινος τὸ βιβλίον σώζεται, οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τοῦ Σολομῶντος. Ὅτι δὲ ψευδοπροφήτης δὲν ἦτον, ὡς γράφεται ἐδῶ ἐν τῷ Συναξαριστῇ, ὁ πείσας τὸν Προφήτην τοῦτον Ἰωὴλ νὰ φάγῃ τροφὴν, μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος Θεοδώρητος λέγων· Ὅτι δὲ οὐ ψευ»δοπροφήτης ἦν ὁ τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ παραπεί»σας τροφῆς μεταλαβεῖν παρ' αὐτῷ, καὶ ἐντεῦθεν κα»ταμαθεῖν εὐπετὲς, διεσώθη γάρ φησι τὰ ὀστᾶ τοῦ »Πρεσβυτέρου τοῦ Προφήτου τοῦ κατοικοῦντος ἐν Βαι»θὴλ, μετὰ τῶν ὀςῶν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ »ἥκοντος ἐξ Ἰούδα, καὶ λελαληκότος πάντα τὰ ἔργα ἃ »ἐποίησεν Ἰωσίας.» (Ἐρωτήσ. νς΄. εἰς τὴν δ΄. τῶν Βασιλ.)

ὅσα ἀπρεπῆ. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἐνόησε τὴν μηχανὴν τοῦ Διαβόλου, καὶ τὸν γέροντα διώρθωσε, καὶ τὸν Διάβολον κατήσχυνε, καὶ οὕτως ἀπέστειλε καὶ τοὺς δύο, χωρὶς αὐτὸς νὰ λάβῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του οὐδεμίαν βλάβην.

Μετὰ ταῦτα συνήθροισεν ὁ Διάβολος πλήθη Δαιμόνων, καὶ μετεσχημάτισεν αὐτοὺς εἰς τὰ πρόσωπα τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ ἀδελφῆς, καὶ φίλων καὶ συγγενῶν καὶ δούλων καὶ ὑπηρετριῶν, καὶ ἄλλων γνωστῶν ἐκείνου· οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἦλθον ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ φρέατος καὶ ἐθρήνουν καὶ ἔκλαιον, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ κἂν ὅπως τὸν ἴδωσιν ἢ τοὐλάχιστον ὅπως τοὺς ὁμιλήσῃ. Ὁ δὲ Ἅγιος προσηύχετο κάτωθεν, καὶ τελείως μὲ αὐτοὺς δὲν ὡμίλησεν· ὅθεν οἱ Δαίμονες ἔγιναν ἄφαντοι. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ὅσιος διέτριψεν εἰς τὸ ξηροπήγαδον δέκα ἔτη, καὶ κατώρθωσε πᾶσαν ἄσκησιν καὶ ἀρετὴν, καὶ εὐηρέστησε γνησίως εἰς τὸν Θεὸν, τότε Μοναχός τις, Χρύσιος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος διῆγεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτη τριάκοντα, ὁδηγηθεὶς ὑπὸ Θεϊκοῦ Ἀγγέλου, ὑπῆγεν ὅπως ἐνταφιάσῃ τὸν Ἰωάννην· σταθεὶς δὲ τρεῖς ἡμέρας ἐπὶ τοῦ φρέατος, ὥρκιζε τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ κρύψῃ εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν του ἀρετὴν, ἀλλὰ νὰ τὰς φανερώσῃ, καθὼς ἐφάνη ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεόν. Ὅθεν ἔγινε θαῦμα πλῆττον τὰς ἀκοὰς πάντων· διότι ἡ γῆ τοῦ φρέατος ὑψώθη κάτω ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν εἴκοσι πήχεων καὶ ἀνέβη ἐπάνω, καὶ οὕτως ἠνταμώθησαν ἀμφότεροι οἱ Ὅσιοι καὶ ἐχαιρετίσθησαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ ἀθετηθῇ ὁ ὅρκος τοῦ Χρυσίου εἰς τὸν Ἰωάννην, διὰ τοῦτο διηγήθη ὁ Ἰωάννης εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὰ κατορθώματά του· εἶτα ἀσπασάμενος τὸν Χρύσιον ἐν φιλήματι ἁγίῳ, καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὸν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τότε ὁ Χρύσιος ποιήσας τάφον ἔθηκε τὸ ἐπανωφόριόν του εἰς τὸ Λείψανον τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου, καὶ τὴν πλάκα τοῦ στόματος τοῦ πηγαδίου ἔβαλεν ἐπὶ τοῦ τάφου του· εἶτα ἀναγνώσας τοὺς συνήθεις ψαλμοὺς, ἐφύτευσεν ἕνα φοίνικα εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ὢ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐῤῥιζώθη, εὐθὺς ηὔξησεν, εὐθὺς ἀποκατεστάθη τέλειον δένδρον, εὐθὺς ἤνθησε καὶ εὐθὺς ἐγέμισεν ἀπὸ καρπούς. Τοῦτο τὸ παράδοξον βλέπων ὁ Χρύσιος, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν λέγων· Δόξα σοι, Κύριε, ὅτι τοὺς ἀγαπῶντας καὶ δοξάζοντάς σε ἠξεύρεις νὰ δοξάζῃς, καὶ νὰ κάμνῃς κληρονόμους τῆς Βασιλείας σου. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Χρύσιος ταῦτα διελογίζετο προσευχόμενος, ἥρπασεν αὐτὸν Πνεῦμα Κυρίου, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἡσύχαζεν· ὅθεν προσκαλεσάμενος ἕνα εὐλαβῆ καὶ ἔμπειρον ἄνθρωπον, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ γράψῃ ταῦτα, καθὼς τὰ εἶδε καὶ τὰ ἤκουσεν.

* Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ὁ τῆς Σιὼν πρόεδρος αἰσθητοῦ θρόνου, *Ἰωάννης.
»Πρὸς τὴν Σιὼν ἀπῆρε τὴν νοουμένην.

Ἡ Ἁγία Εὐβούλη, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἐν Οὐρανοῖς σύνεστιν ἀθλητῇ τέκνῳ, Εὐβούλη.
»Ἀθλητομήτωρ καλλίτεκνος Εὐβούλη (1).

* Ὁ Ἅγιος νέος Ἱερομάρτυς Ζαχαρίας ὁ μαρτυρήσας ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ ἔτος αχπδ.' ξίφει τελειοῦται.

✠ »Δέχου στεφάνους ἐκ Θεοῦ, Ζαχαρία, Ζαχαρίας.
»Ὡς Ἱεράρχης καὶ ἀθλητὴς Κυρίου (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ ἡ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Εὐσταθίου Κίου Βιθυνίας, διότι αὕτη προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην τοῦ παρόντος· ὁμοίως περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Σωσθένους, Ἀπολλὼ, Κηφὰ, Καίσαρος καὶ Ἐπαφροδίτου, διότι αὕτη ἐγράφη κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Δεκεμβρίου.

(2) Τὸ Μαρτύριον τούτου ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΛΑ.' Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ὑπατίου Ἐπισκόπου Γαγγρῶν.

»Κτείνει γυνὴ βαλοῦσα καιρίαν λίθῳ Ὑπάτιος.
»Τὸν Ὑπάτιον· φεῦ γυναικὶ ἀθλίᾳ!
»Πρώτῃ Ὑπατίῳ βιότου πέρας ἐν τριακοστῇ.

✻Ο ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ὑπάτιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τιή. ἀναγνωριζόμενος εἷς τῶν τριακοσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ τὸ πρῶτον συνελθόντων, ἐν ἔτει τκέ. Οὗτος λοιπὸν διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ καὶ ἔνθεον πολιτείαν μεγάλα ἐτέλεσε θαύματα, καὶ πολλὰ πλήθη τῶν ἀπίστων προσέφερεν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ οἶκον κατασκευάσας ὑπεδέχετο τοὺς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ προστρέχοντας εἰς αὐτόν. Οὗτος ἠφάνισε διὰ τοῦ λόγου τοὺς πολιορκοῦντας τὴν χώραν τὴν καλουμένην Ἀσπλαγκάς· καὶ ὅταν περιεπάτει τὴν νύκτα, ἐφωτίζετο ὑπὸ Θείου καὶ λαμπροῦ φωτὸς, καὶ ὕδωρ ἁλμυρὸν εἰς γλυκὺ μετέβαλεν. Εἰς τοὺς χρόνους δὲ Κωνσταντίου τοῦ υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, μέγας τις δράκων ἐλθὼν ἔκ τινος μέρους, ἐμβῆκεν ἐν τῷ Βασιλικῷ Θησαυρῷ, καὶ τοσοῦτον φόβον λέγουσιν ὅτι ἐπροξένει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Θησαυρὸν, ἂν δὲ τολμηρός τις ἐκεῖ ἐπλησίαζεν, εὐθὺς ἐθανατόνετο ὑπὸ τοῦ δράκοντος. Ὅθεν ἐκ τούτου ὁ Βασιλεὺς διέκειτο εἰς ἀπορίαν, καὶ ἠγνόει τί νὰ πράξῃ.

Ἀκούσας δὲ τὴν φήμην τοῦ Ἁγίου τούτου Ὑπατίου, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν πρέσβεις καὶ μεσίτας, διὰ τῶν ὁποίων τὸν παρεκάλει νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐλθὼν, καὶ βλέπων ὅτι προϋπήντησεν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς μὲ πᾶσαν τιμὴν καὶ εὐλάβειαν, καὶ ὅτι εἶρπε πρὸ τῶν ποδῶν του, ἀνήγειρεν αὐτὸν καὶ τῷ λέγει· Ἔχε θάῤῥος καὶ μὴ λυπῆσαι, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ, ὅθεν πίστευε καὶ θάῤῥει εἰς τὸν Θεὸν, καὶ θέλεις ἴδῃ μετ' ὀλίγον τὴν τοῦ Θεοῦ ἀκαταμάχητον δύναμιν. Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Ἅγιος, ὁ δὲ Βασιλεὺς δείξας μακρόθεν τὸ θηρίον, μὴ ἀπροσέκτως, εἶπεν, ὦ Πάτερ, πλησιάσῃς εἰς τὸν δράκοντα, ἵνα μὴ πάθῃς ἐκεῖνο ὅπερ καὶ ἄλλοι ἔπαθον, ἵνα μὴ δηλαδὴ θανατωθῇς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὰς ἐμὰς ἁμαρτίας. Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· Ἡ ἡμετέρα προσευχὴ, ὦ Βασιλεῦ, οὐδεμίαν ἔχει δύναμιν εἰς τὰ τοιαῦτα μεγάλα θαυμάσια, ἡ δὲ σὴ πίστις καὶ ἡ τοῦ Κυρίου μεγάλη καὶ ἀνίκητος δύναμις, αὐτὰ δύνανται νὰ κατορθώσωσι τὸ πᾶν.

Τότε πεσὼν ὁ Ἅγιος κατὰ γῆς, προσευχήθη ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν, εἶτα δὲ ἐγερθεὶς λέγει εἰς τὸν Βασιλέα· Πρόσταξον νὰ ἀναφθῇ μεγάλη πυρὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀνεγηγερμένη ἡ στήλη τοῦ πατρός σου Κωνσταντίνου, καὶ ἐκεῖνοι οἵ τινες θὰ ἀνάψωσι τὸ πῦρ, ἂς περιμείνωσιν ἕως οὗ καὶ ἐγὼ ὑπάγω ἐκεῖ. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἅγιος, ἐπλησίασε μόνος εἰς τὸν Θησαυρὸν, καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, κρατῶν καὶ ῥάβδον εἰς τὰς χεῖράς του, φέρουσαν ἐπάνω τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ· κτυπῶν δὲ διὰ τῆς ῥάβδου τὸν δράκοντα, οὐδὲν κατώρθονεν. Ὅθεν τινὲς βλέποντες μακρόθεν, ἦσαν πεφοβισμένοι καὶ ἔντρομοι, νομίζοντες ὅτι ἐθανατώθη ὁ Ὑπάτιος ὑπὸ τοῦ δράκοντος, ἀλλ' ὁ Ἅγιος ὑψώσας τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὸν Θεὸν ἐπικαλεσάμενος, ἔβαλε τὴν ῥάβδον του εἰς τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ εἶπεν, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκολούθει μοι, ὦ θηρίον· καὶ ὁ δράκων δαγκάσας τὴν ῥάβδον τοῦ Ἁγίου, ἠκολούθει αὐτὸν, ὡς ἂν ἐδιώκετο ὑπό τινος. Ἐξελθὼν οὖν ὁ Ἅγιος ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ Θησαυροῦ, διῆλθεν ὅλην τὴν ἀγορὰν σύρων καὶ τὸν δράκοντα ὄπισθέν του, διὸ ἐξέπληξεν ἅπαντας· διότι ὁ δράκων ἐκεῖνος ἦτο φοβερὸν καὶ ἐξαίσιον θέαμα, ἔχων, ὡς ἔλεγον, μέγεθος ἑξήκοντα ὅλων πήχεων.

Πλησιάσας δὲ εἰς τὴν πυρὰν, εἶπε πρὸς τὸν δράκοντα· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν ὁποῖον κηρύττω ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, σὲ προστάσσω νὰ ἔμβῃς εἰς τὸ μέσον τῆς πυρᾶς. Ὁ δὲ φοβερὸς ἐκεῖνος δράκων κυρτωθεὶς καὶ ἐξαπλωθεὶς, ἐῤῥίφθη ἐνώπιον πάντων ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυρᾶς, καὶ κατεκάη· ὅθεν ὅλοι οἱ θεωροῦντες ἐξεπλάγησαν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, ἐπειδὴ καὶ ἀνέδειξεν εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῶν τοιοῦτον φωστῆρα καὶ θαυματουργὸν Ἅγιον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐκ-

πλαγεὶς διὰ τὸ παράδοξον, ἐτίμησεν ὑπερβολικῶς τὸν Ἅγιον, καὶ προστάξας νὰ ἱστορήσωσι τὴν εἰκόνα του εἰς σανίδα, ἔθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Βασιλικοῦ Θησαυροῦ εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου, τὸν δὲ Ἅγιον κατασπασάμενος, ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. Ἀπερχομένου δὲ τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν θρόνον του ἐν εὐλογίαις Θεοῦ, ἐπειδὴ ἐφθονεῖτο ὑπὸ τῶν δυσσεβῶν Ναυατιανῶν (1), οἵτινες καθ' ἑκάστην αὐτὸν κατέτρεχον, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀπίστων τῶν κατοικούντων τὴν Λαζικὴν καὶ Τραπεζοῦντα, οἱ μιαροὶ ἐκεῖνοι καρτερήσαντες εἴς τινα τόπον κρημνώδη, ὅταν ὁ Ἅγιος διήρχετο ἐκεῖθεν, ὥρμησαν αἰφνιδίως κατ' αὐτοῦ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ὡς θηρία, καὶ ἐκτύπων αὐτὸν, ἄλλος μὲ ξύλον, ἕτερος μὲ λίθους καὶ ἄλλος μὲ μάχαιραν, ῥίψαντες εἶτα αὐτὸν ἀπὸ μεγάλου ὕψους κάτω εἰς τὸν ποταμόν· ὁ δὲ Ἅγιος ἡμιθανὴς γενόμενος, ἥπλωσεν ὀλίγον τὰς ἁγίας του χεῖρας, καὶ ὑψώσας τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν, Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ὡς ὁ πρωτομάρτυς ἔλεγε Στέφανος. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἅγιος ἀκόμη ἀνέπνεε, γυνή τις μιαρὰ καὶ ἀκάθαρτος, ἡ ὁποία ἔπιεν ὅλον τὸ ποτήριον τῆς αἱρέσεως, λαβοῦσα λίθον μέγαν, ἐκτύπησε τὸν Ἅγιον εἰς τὸν μήνιγγα, καὶ οὕτως ἡ δυστυχὴς καὶ ἀθλία ἐστέρησεν αὐτὸν τῆς ὀλίγης ἐκείνης ζωῆς, ἥ τις τῷ ἐναπέμεινε. Καὶ ἡ μὲν τοῦ Ἁγίου ψυχὴ παρεδόθη εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἡ δὲ ταλαίπωρος ἐκείνη γυνὴ, κυριευθεῖσα ὑπὸ δαιμονίου, ἐκτύπα τὸ στῆθός της διὰ τοῦ ἰδίου ἐκείνου λίθου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐθανάτωσε τὸν Ἅγιον· ὁμοίως δὲ καὶ ὅλοι ὅσοι συνεκοινώνησαν εἰς τὸν φόνον του ἐτιμωρήθησαν ὑπὸ ἀκαθάρτων Δαιμόνων. Τὸ δὲ Λείψανον τοῦ Ἁγίου κρύψαντες ἐντὸς ἀχυρῶνος, ἀνεχώρησαν, ἀλλ' ὁ γεωργὸς καὶ κύριος τοῦ ἀχυρῶνος, πορευθεὶς νὰ δώσῃ ἄχυρα εἰς τὰ ζῶά του, ἤκουσε οὐράνιον δοξολογίαν καὶ Ἀγγελικὴν ψαλμῳδίαν εἰς τὸν ἀχυρῶνα· ὅθεν εὑρὼν τὸ ἅγιον Λείψανον, παρευθὺς ἐφανέρωσε τοῦτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ, οἱ κατοικοῦντες τὰς Γάγγρας, συνῆλθον εἰς τὸν ἀχυρῶνα, καὶ ἀφ' οὗ ἐθρήνησαν κοινῶς διὰ τὴν στέρησιν τοιούτου ποιμένος, μετέφεραν τὸ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον εἰς τὰς Γάγγρας, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὸ ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ. Ἡ δὲ γυνὴ, ἡ φονεύτρια τοῦ Ἁγίου, ἠκολούθει ὄπισθεν τοῦ ἁγίου Λειψάνου, κλαίουσα καὶ τύπτουσα ἑαυτὴν διὰ τοῦ ἰδίου ἐκείνου λίθου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν Ἅγιον· διὸ ἀφ' οὗ ἐνεταφιάσθη τὸ ἅγιον Λείψανον, ἰατρεύθη ἐκ τοῦ δαιμονίου. Ὁμοίως ἰατρεύθησαν καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸν φόνον τοῦ Ἁγίου· καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ θαύματα ἔγιναν καὶ ἐν τῷ ἐνταφιασμῷ τοῦ Λειψάνου καὶ μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἅπερ ὅμως παραλείπομεν ὡς ἐκ τῆς πληθύος καὶ διὰ τὸ δύσκολον τῆς αὐτῶν διηγήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκακίου Ἐπισκόπου Μελιτινῆς τοῦ Ὁμολογητοῦ.

»Ἀκακίῳ θνήσκοντι, τῷ γῆς Ἀγγέλῳ, Ἀκάκιος.
»Χώραν ἑτοιμάζουσιν Ἄγγελοι Πόλου.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου ἐν ἔτει σνά. ἐπειδὴ δὲ ἐδίδασκε τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, συνελήφθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Ὕπατον Μαρκιανὸν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐρωτηθεὶς διὰ τὸ κήρυγμα τὸ παρ' αὐτοῦ κηρυττόμενον, διηγήθη μὲν ὅλην τὴν ἔνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν, καὶ ἐλάλησε περὶ τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ, ἤλεγξε δὲ καὶ ἐνέπαιξε τὴν φλύαρον πλάνην τῶν Ἑλλήνων· ὅθεν δέχεται διαφόρους βασάνους, καὶ κλείεται ἐν φυλακῇ. Τότε ὁ Μαρκιανὸς ἔστειλε γράμματα εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἐφανέρωσε τὰ περὶ τοῦ Ἁγίου· ὁ δὲ Βασιλεὺς προσέταξε νὰ ἀπελευθερωθῇ ὁ Ἅγιος ἄνευ ὀνειδισμοῦ καὶ τιμωρίας. Περιεπάτει λοιπὸν εἰς τὸ ἑξῆς ἐλεύθερος ὁ τρισόλβιος οὗτος Πατὴρ, φέρων εἰς τὸ σῶμά του

(1) Σημείωσαι, ὅτι Ναυατιανοὶ ἐλέγοντο οἱ ἀκόλουθοι Ναυάτου τοῦ Πρεσβυτέρου τῆς Ῥώμης, ὅς τις δὲν ἐδέχετο ἐκείνους, ὅσοι ἠρνοῦντο μὲν ἐν καιρῷ διωγμοῦ, εἶτα δὲ μετενόουν, ἀλλ' οὔτε συνκοινώνει μὲ τοὺς διγάμους· ἔλεγε προσέτι ὅτι μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν δύναται πλέον νὰ ἐλεηθῇ ὁ ἁμαρτήσας, κατὰ τὸν Ἐπιφάνειον αἱρέσ. νθ΄. καὶ τὸν Αὐγουστῖνον αἱρέσ. λή. (ὅρα καὶ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ὀγδόου Κανόνος τῆς ά. Συνόδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Κανονικῷ).

τὰ στίγματα καὶ τὰς πληγὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· πολλοὺς δὲ διδάξας τὸν Χριστιανισμόν, καὶ διαλάμψας καλῶς μὲ διδασκαλίας καὶ θαύματα, ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον (1).

Μνήμη τῶν Ἁγίων τῶν ἐν Περσίᾳ μαρτυρησάντων Αὐδᾶ Ἐπισκόπου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐννέα Μαρτύρων, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἁγίων, τῶν εἰς φυλακὴν βληθέντων, καὶ ὑπὸ μυῶν καὶ γαλῶν τῶν συγκλεισθέντων αὐτοῖς βιβρωσκομένων.

Εἰς τὸν Αὐδᾶν.

»Αὐδᾶς ἐνισχύοντος ὑψίστου Λόγου, Αὐδᾶς.
»Καθεῖλεν ἰσχὺν δυσσεβῶν τμηθεὶς κάραν.

Εἰς τοὺς ἐννέα Μάρτυρας.

»Ἐν τοῖς ὄνυξι καλάμους δεδεγμένοι, Μάρτυρες
»Σφᾶς Μάρτυρας γράφουσιν ἄνδρες ἐννέα. θ.'

Εἰς τοὺς ἄλλους πολλοὺς Ἁγίους.

»Ζώων ταμεῖα Μαρτύρων τὰ σαρκία
»Μῦς ἐτρέφοντο καὶ γαλαῖ ἐν τῷ βόθρῳ.

✻ Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υιϐ'. Ἰσδιγέρδης ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐκίνησε χαλεπώτατον διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, λαβὼν τὴν ἀκόλουθον ἀφορμήν. Ἐπίσκοπός τις τῆς Περσίας Αὐδᾶς ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐστολισμένος μὲ πολλὰ εἴδη ἀρετῶν, κινηθεὶς ὑπὸ Θείου ζήλου, ἐκρήμνισε τὸν ναόν, ἐν ᾧ ἐλάτρευον οἱ Πέρσαι τὸ πῦρ. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς παρὰ τῶν μάγων (οἵ τινες ἐθεοποίουν τὰ στοιχεῖα κατὰ τὸν Θεοδώρητον, τὸν γράφοντα καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἐν κεφαλαίῳ λή. τοῦ πέμπτου βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Συγγραφεὺς του Συναξαριστοῦ ἠρανίσθη τοῦτο), ἔστειλε καὶ ἔφερε τὸν Ἅγιον Αὐδᾶν ἐνώπιόν του, καὶ πρῶτον μὲν κατηγόρησε μὲ ἠπιότητα τὴν πρᾶξίν του, προστάξας αὐτὸν νὰ κτίσῃ πάλιν τὸν κρημνησθέντα ναόν, ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἐναντιοῦτο καὶ ἔλεγεν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πράξῃ τοῦτο, ὁ Βασιλεὺς ἐφοβέρισεν ὅτι θὰ κρημνίσῃ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξε, προστάξας πρῶτον νὰ θανατωθῇ ὁ Θεῖος Αὐδᾶς. Μαθὼν δὲ τὴν προσταγὴν καὶ ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Βασιλέως ὁ Ἅγιος, ἐχάρη καταπολλά, καὶ οὕτω χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τὸ τοῦ Μαρτυρίου μακάριον τέλος.

Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον τριάκοντα ἔτη, πάλιν ἡ ζάλη τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ ἔμενεν ἐν Περσίᾳ, κινουμένη καὶ ῥιπιζομένη ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν μάγων, καθὼς κινεῖται καὶ ἡ ζάλη τῆς θαλάσσης ὑπὸ θυέλλης· οἱ μάγοι δὲ ἦσαν οἵ τινες ἐπροξένουν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς τὰ βασανιστήρια, ἄλλους μὲν θανατόνοντες μὲ διαφόρους τιμωρίας, ἄλλους δὲ ἐξορίζοντες, ἐκ τῶν ὁποίων θέλω ἀναφέρῃ ἐνταῦθα δύο ἢ τρεῖς, ἵνα διὰ τούτων δείξω καὶ τὴν ἀνδρίαν τῶν ἄλλων. Χριστιανός τις Ὁρμίσδης ὀνομαζόμενος, ἦτον ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, τοῦ ἐνδόξου καὶ περιφανοῦς παρὰ Πέρσαις (2), ἔχων πατέρα ἔπαρχον. Τοῦτον μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ὅτι ἦτο Χριστιανός, ἔστειλε καὶ τὸν ἔφερεν ἔμπροσθέν του, καὶ προσέταξεν αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν Ποιητήν του Θεόν· ὁ δὲ Ὁρμίσδης εἶπε, μή μοι γένοιτο ποτὲ νὰ ἀρνηθῶ τὸν Ποιητήν μου Θεόν, καὶ νὰ καταφρονήσω αὐτόν, κἂν λάβω μυρίας παιδείας! (3) καὶ ὁ Βασιλεὺς θαυμάσας τὴν τοῦ Ἁγίου παρ-

(1) Ἡ δὲ εὕρεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου τούτου Ἀκακίου ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

(2) Παλαιὰ καὶ ἐπίσημος φυλὴ τῶν Περσῶν ἦσαν οἱ Ἀχαιμενίδαι, καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἀχαιμένους παλαιοῦ τῆς Περσίας Βασιλέως καὶ πάππου Καμβύσου, τοῦ πατρὸς Κύρου τοῦ μεγάλου· (Μηναῖον Β. Κουτλουμουσιανοῦ.)

(3) Παρὰ δὲ τῷ Θεοδωρήτῳ γράφεται οὕτως· «Ὁ »δὲ (ἤτοι ὁ Ὁρμίσδης) ἔφη, μήτε δίκαια μήτε συμ»φέροντα προστεταχέναι τὸν Βασιλέα. Ὁ γὰρ τοι »παιδευόμενος ῥᾳδίως τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων καταφρο»νεῖν καὶ τοῦτον ἀρνεῖσθαι, ῥᾷον ἂν καὶ Βασιλέως κα»ταφρονήσῃ. Ἄνθρωπος γὰρ δὴ οὗτος θνητὴν φύσιν »κεκληρωμένος. Εἰ δὲ τιμωρίας ἐσχάτης ἄξιος ὁ »τὰ σά, ὦ Βασιλεῦ, ἀρνούμενος σκῆπτρα, πολ-

ρησίαν, ἐστέρησεν αὐτὸν τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἀξιωμάτων του. Τὰ λοιπὰ τούτου τοῦ Ἁγίου ὅρα εἰς τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου, ὅπου γράφεται τὸ Συναξάριον αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸν Διάκονον Βενιαμὶν τὸν μεγαλομάρτυρα κρατήσας ὁ Βασιλεὺς, ἔβαλεν αὐτὸν ἐν φυλακῇ, καὶ μὲ διαφόρους βασάνους τὸν ἐθανάτωσε· καὶ ὅρα περὶ τούτου εἰς τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅπου γράφεται τὸ Συναξάριον αὐτοῦ. Καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς βασάνους προὐξένησαν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς οἱ μιαροὶ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν, οὐχὶ ἐλάσσονας τῶν βασάνων, ὅσας ἐποίησεν ὁ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανός. Καὶ δὲν πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις (προστίθησιν ὁ Θεοδώρητος ἐν τῷ ἀνωτέρω κεφαλαίῳ) ἐὰν ὁ Θεὸς ὑποφέρῃ τοσαύτας δυσσεβείας καὶ παραχωρῇ νὰ γίνωνται τοιαῦτα δεινὰ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, ἐπειδὴ καὶ τοὺς πολέμους τούτους προεῖπεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνίκητον· καὶ αὐτὰ δὲ τὰ πράγματα μᾶς διδάσκουσιν ὅτι περισσοτέραν ὠφέλειαν προξενεῖ ὁ πόλεμος εἰς ἡμᾶς ἢ ἡ εἰρήνη (1). Διὸ καὶ οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἀθλήσεως ἐδέχθησαν παρὰ Κυρίου τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῆς μακαριότητος.

* Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μένανδρος, κατὰ πετρῶν γυμνὸς συρόμενος, τελειοῦται.

* »Γυμνὸν συρέντα τὸν Μένανδρον ἐν πέτραις, * Μένανδρος.
»Στολὴν ὁ Χριστὸς ἐνδύει σωτηρίας.

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Βλάσιος, ὁ ἐν τῇ πόλει Ἀμορίου γεννηθεὶς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Καρποὺς, Βλάσιε, ἀρετῶν ἐκβλαστάνεις, * Βλάσιος.
»Οὓς περ τρυγᾷς νῦν ἐν Πόλῳ μετ' Ἀγγέλων.

* Οἱ Ἅγιοι τριακονταοκτὼ Μάρτυρες, συγγενεῖς ὄντες, ξίφει τελειοῦνται.

* »Φυλὴ πεσοῦσα συγγενὴς διὰ ξίφους, * Μάρτυρες
»Φῦλα τροποῦται τῶν πεσόντων ἐκ Πόλου. λή.

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Στέφανος ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Τὸν δὲ Στέφανον ἀστεφῆ πῶς ἐλλίπω, * Στέφανος.
»Τὸν θαυματουργὸν, ὃν στέφει Θεοῦ χάρις;

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

»λαπλασίων κολάσεων ἀξιώτερος, ὁ τὸν τοῦ παντὸς ἀρνούμενος Ποιητήν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δέον τὴν »τῶν εἰρημένων θαυμάσαι σοφίαν, ἐγύμνωσε μὲν καὶ »τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἀξιωμάτων τὸν γενναῖον ἀ»θλητὴν, γυμνὸν δὲ ἕλκειν τῆς στρατιᾶς τὰς κα»μήλους ἐκέλευσε» καὶ τὰ λοιπὰ, ἅπερ ὅρα εἰς τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου.

(1) Οἱ λόγοι τοῦ σοφοῦ Θεοδωρήτου εἰσὶν οὗτοι· «Οὐ χρὴ δὲ θαυμάζειν, ὅτι τῆς ἐκείνων θηριωδίας »καὶ δυσσεβείας ἀνέχεται ὁ τῶν ὅλων Πρύτανις. »Καὶ γὰρ πρὸ τῆς Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου »Βασιλείας, ὅσοι Ῥωμαῖοι ἐγένοντο Βασιλεῖς, κα»τὰ τῶν θιασωτῶν τῆς ἀληθείας ἐλύττησαν. Διο»κλητιανὸς δὲ, ἐν τῇ τοῦ σωτηρίου Πάθους ἡ»μέρᾳ (ἤτοι ἐν τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ) τὰς ἐν ἁπάσῃ »τῇ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ κατέλυσεν Ἐκκλησίας. »Ἀλλ' ἐννέα διεληλυθότων ἐτῶν, αὗται μὲν ἤνθησαν, »καὶ πολλαπλάσιον ἐδέξαντο μέγεθός τε καὶ κάλ»λος, ἐκεῖνος δὲ μετὰ τῆς δυσσεβείας ἀπεσβέσθη. Καὶ »τοὺς πολέμους δὲ τούτους προείρηκεν ὁ Δεσπότης, »καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀήττητον· καὶ αὐτὰ δὲ ἡμᾶς »διδάσκει τὰ πράγματα, ὡς πλείονα ἡμῖν τῆς εἰ»ρήνης ὁ πόλεμος πορίζει τὴν ὠφέλειαν. Ἡ μὲν γὰρ »ἁβροὺς ἡμᾶς καὶ ἀνημέρους καὶ δειλοὺς ἀπεργάζε»ται, ὁ δὲ πόλεμος, τά τε φρονήματα παραθήγει, »καὶ τῶν παρόντων ὡς ῥεόντων παρασκευάζει κα»ταφρονεῖν.»

»Ὁ Μάρτιος μὴν ὧδε λαμβάνει τέλος,
»Θεῷ δὲ δόξαν τῷ Τέλει πάντων φέρει.

ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ (1)

Ἔχων ἡμέρας Λ'. ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιγ'. καὶ ἡ νὺξ ὥρας ια'.

Εἰς τὴν Α.' Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

»Ἄπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερρύη πάλαι, Μαρία.
»Τὸν ὅστινον, γῆ, κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.
»Πρώτῃ Ἀπριλίου Μαρίη θάνεν εὖχος ἐρήμου.

Αὕτη ἡ Ὁσία ἦτον ἐκ τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φκ.' ζήσασα δὲ πρότερον ἀκολάστως, καὶ προσκαλοῦσα εἰς ὄλεθρον ψυχικὸν πολλοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη (διότι παιδιόθεν ἐκρημνίσθη εἰς τὰς πονηρὰς πράξεις τῆς σαρκὸς καὶ ἔμεινεν εἰς αὐτάς), ὕστερον ἐπεδόθη ἡ μακαρία εἰς ἄσκησιν καὶ ἀρετήν· καὶ τοσοῦτον ὑψώθη διὰ τῆς ἀπαθείας, ὥστε περιεπάτει ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ τῶν ποταμῶν, χωρὶς νὰ καταβυθίζηται, καὶ ὅταν προσηύχετο, ἵστατο ὑπεράνω τῆς γῆς, μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταβολῆς αὐτῆς καὶ μετανοίας εἶναι αὕτη. Κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός, ὅταν ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐγίνετο ἡ ὕψωσις τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, πολλοὶ Χριστιανοὶ συνέρρεον πανταχόθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπως ἴδωσι τὸ τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ. Τότε ὑπῆγεν ἐκεῖ καὶ ἡ Ὁσία αὕτη, ὁμοῦ μὲ ἀκολάστους καὶ ἀσελγεῖς νέους, ζητοῦσα δὲ νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ Ναῷ τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως, ὅπως ἴδῃ τὸν ζωοποιὸν Σταυρόν, ἐμποδίζετο ἀοράτως, καὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ εἰσέλθῃ, οὔτε νὰ ἴδῃ. Κατέστησε λοιπὸν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐγγυήτριαν, ὅτι ἐὰν ἀφεθῇ νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ ἴδῃ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, νὰ φυλάξῃ σωφροσύνην εἰς τὸ ἑξῆς, καὶ ἄλλην φορὰν νὰ μὴ μολύνῃ τὸ σῶμά της μὲ ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς. Ὅθεν ἐπιτυχοῦσα τοῦ ποθουμένου, δὲν ἐψεύσθη εἰς τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν της, ἀλλὰ περάσασα τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, μετέβη εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκεῖ ἔζησεν ἡ τρισολβία τεσσαράκοντα ἔτη, χωρὶς νὰ ἴδῃ ἄνθρωπον, μόνον δὲ τὸν Θεὸν εἶχε θεατήν της· καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσθη, ὥστε ἀνέβη μὲν ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπέκτησε δὲ ζωὴν ἐπὶ γῆς Ἀγγελικήν τε καὶ ὑπεράνθρωπον, καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς συνέγραψε μὲν ἑλληνιστὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, οὗ ἡ ἀρχή· «Μυστήριον Βασιλέως κρύπτειν, καλόν, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακηρύττειν, ἔνδοξον», μετέφρασε δὲ εἰς τὸ ἁπλοῦν ὁ πεζογράφος Δαμασκηνός.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Μακαρίου Ἡγουμένου Μονῆς τῆς καλουμένης Πελεκητῆς.

»Ὁ Μακάριος μακαριστὸς ἐν βίῳ, Μακάριος.
»Μακαρίως νῦν γῇ ἐνοικεῖ Μακάρων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μακάριος ἦτον ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἔτει ψπέ. ἀπορφανευθεὶς δὲ ἔτι νήπιον ὤν, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ γνησίου θείου του, καὶ ἐδόθη εἰς παιδείαν ἱερῶν γραμμάτων· ὅθεν τυχὼν φύσεως δεξιᾶς, καὶ δείξας μεγάλην ἐπιμέλειαν, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς, καὶ ἐγνώρισε, τόσον τὴν τῶν γηίνων πραγμάτων εὐτέλειαν καὶ

(1) Ἀπρίλιος δὲν εἶναι ὄνομα ἑλληνικόν, ἀλλὰ λατινικὸν ἢ ἰταλικόν, καὶ δηλοῖ ἀνοικτός, ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τὸ aperire λατινικόν, ἢ aprire ἰταλικόν, ὅπερ σημαίνει ἀνοίγω· καθότι ἐν τῷ Ἀπριλίῳ μηνὶ ἀνοίγουσιν ὅλα τὰ δένδρα. καὶ κάμνουσιν ἄνθη, καὶ εἰς αὐτὸν γίνεται ἡ γλυκυτάτη ἄνοιξις.

ταχεῖαν τούτων φθοράν, ὅσον καὶ τῶν οὐρανίων τὴν ἀφθαρσίαν καὶ αἰδιότητα. Διὰ τοῦτο ἐξελθὼν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριόν τι ὀνομαζόμενον Πελεκητὴν (1)· συναριθμήσας δὲ ἑαυτὸν μετὰ τῶν ἐκεῖ Μοναχῶν, ἀντὶ Χριστοφόρου μετωνομάσθη ὕστερον Μακάριος, διὰ τοῦ Θείου καὶ Ἀγγελικοῦ σχήματος. Ὅθεν ἀφ' οὗ ὑπηρέτησεν εἰς ὅλας τὰς διακονίας τοῦ Μοναστηρίου καὶ κατώρθωσε τὰς ἀρετάς, μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως ἀφ' οὗ ἀπέκτησε πολλὴν ταπείνωσιν, τότε ἔγινεν Ἡγούμενος τῶν ἀδελφῶν, καὶ θαυματουργὸς ἐξαίσιος, διότι δι' αὐτοῦ ἰάτρευεν ὁ Θεὸς πάθη ἀνίατα, καὶ διὰ προσευχῆς του ἐν καιρῷ ἀβροχίας βροχὴν ἐξ Οὐρανοῦ κατέπεμψεν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἔγινε μέγας καὶ περιβόητος, διὰ τοῦτο ἔτρεχε πρὸς αὐτὸν πολὺ πλῆθος Χριστιανῶν, ἄλλοι μὲν ὅπως καθαρισθῶσιν ἀπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν διὰ τῆς διδασκαλίας του, ἄλλοι δὲ ὅπως ἀπολαύσωσι τὴν ἰατρείαν τῶν σωματικῶν των ἀσθενειῶν, καὶ ἄλλοι ὅπως λάβωσι τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς ἐν τούτῳ καὶ τοῦ σώματος, καὶ ἐπανέλθωσιν ὑγιεῖς εἰς τὸν οἶκόν των. Ταύτην τὴν φήμην τοῦ Ἁγίου ἀκούσας καὶ ὁ τότε ἁγιώτατος Πατριάρχης Ταράσιος, ἔστειλε καὶ τὸν ἐκάλεσεν ἵνα ἰατρεύσῃ τὸν Παῦλον Πατρίκιον, ὁ ὁποῖος προσεβλήθη ὑπὸ θανατηφόρου ἀσθενείας, ἢ τις δὲν παρεῖχεν ἐλπίδα ἰατρείας, καὶ ὄντως ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου· ὕστερον δὲ καὶ ἡ σύζυγός του προσβληθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας, καὶ ἀπελπισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, ἰατρεύθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Ὁσίου. Τοῦτον λοιπὸν ὅταν ἠντάμωσεν ὁ Πατριάρχης Ταράσιος, ἐχειροτόνησεν Ἱερέα· ἔδειξε δὲ ὁ ἀοίδιμος ὑπακοὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατριάρχου, ἐπειδὴ ἐμίσει μὲν τὴν παρακοήν, ἠγάπα δὲ τὴν ὑπακοήν, ἡ ὁποία φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωήν. Ἐπανελθὼν ὁ Ὅσιος εἰς τὸ Μοναστήριόν του Ἱερεύς, περισσοτέραν ταπείνωσιν μετεχειρίζετο ἢ πρότερον.

Μετὰ ταῦτα ἀνεβίβασεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ σκανδαλοποιὸς Διάβολος Βασιλέα τύραννον ἐν ἔτει ωιγ.' ὅς τις κατέκαιε τὰς ἁγίας Εἰκόνας· οὗτος δὲ ἦτο Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ ὁποῖος ἐξώρισε τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην Νικηφόρον, καὶ ἐκ τῶν Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχιμανδριτῶν ἄλλους μὲν ἀσπλάγχνως ἔδερεν, ἄλλους δὲ ἐξώριζε, καὶ ἄλλους ἔρριπτεν εἰς φυλακάς. Τότε λοιπὸν καὶ ὁ θαυμάσιος οὗτος Μακάριος ἐβασανίσθη ὑπὸ τοῦ Τυράννου μὲ διαφόρους τιμωρίας, καὶ ἐρρίφθη ἐν φυλακῇ, ἔνθα ἔμεινεν ὁ ἀοίδιμος ἕως οὗ ἐφονεύθη ὁ ἀλιτήριος Λέων. Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ τὸν Λέοντα ἔγινε Βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς ἐν ἔτει ωκ.' τότε ἐξήγαγε τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς φυλακῆς· ἐπειδὴ ὅμως ἦτο καὶ αὐτὸς εἰκονομάχος, πρῶτον μὲν ἐκολάκευσε τὸν Ἅγιον, παραινῶν αὐτὸν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ διὰ πρεσβειῶν ἄλλων νὰ ἀρνηθῇ τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, ὕστερον δὲ ἠπείλησεν αὐτόν, ἀλλὰ βλέπων ὅτι οὐδὲν κατώρθονεν, ἐξώρισε τὸν Ὅσιον εἰς τὴν μικρὰν νῆσον τὴν καλουμένην Ἀφουσίαν (ἡ ὁποία κεῖται μὲν πλησίον εἰς τὴν Ἅλωνα, τὴν τουρκιστὶ λεγομένην Πασᾶ λιμάνι, ὑπόκειται δὲ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Προικονήσου), καὶ ἐκεῖ ἐφύλαττεν αὐτὸν ἀσφαλῶς. Ὁ δὲ Ἅγιος ὑπέμεινεν ἀνδρείως ὅλας τὰς κακοπαθείας τῆς ἐξορίας, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ· καὶ διανύσας πολὺν χρόνον ἐξόριστος, καὶ πολλὰ ἀγωνισάμενος, καὶ θαύματα πολλὰ ποιήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Γερόντιος καὶ Βασιλείδης ξίφει τελειοῦνται.

»Σὺν Βασιλείδῃ Γερόντιος ἐκ ξίφους — Γερόντιος.
»Γερῶν μετέσχε παμβασιλέως Λόγου. — Βασιλείδης.

Ὁ δίκαιος Ἀχαζ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἄχαζ Θεοῦ πέφυκεν ἑστὼς πλησίον, — Ἄχαζ.
»Ἄχαζ ὃς εἶπεν· Οὐ Θεόν μου πειράσω.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Τὸ Μοναστήριον τῆς Πελεκητῆς εὑρίσκεται παρὰ τῇ Προύσῃ κατοικημένον ὑπό τινων ἀδελφῶν.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τίτου τοῦ θαυματουργοῦ.

»Τί τοῦτο Τίτε; καὶ σὺ λείπεις ἐκ βίου; Τίτος.
»Λείπω μεταστὰς δόξαν οὕτω Κυρίῳ.
»Δευτερίῃ Τίτοιο ἀπὸ ψυχὴν Νόες ἦραν.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Τῖτος ἠγάπησε τὸν Θεὸν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας. Ὅθεν ὑπῆγεν εἰς ἓν Κοινόβιον καὶ ἔγινε Μοναχός, καὶ τοσοῦτον προέκοψεν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ταπείνωσιν, ὥστε ὑπερέβη ὄχι μόνον τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Κοινοβίου ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους συγχρόνους του Μοναχούς· γενόμενος δὲ καὶ Ἡγούμενος καὶ ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ, τοσαύτην ἀγάπην, πραότητα καὶ συμπάθειαν εἶχεν ὁ τρισόλβιος εἰς τὸ ποίμνιόν του, ὥστε οὐδεὶς ἄλλος τότε ὑπῆρχεν ὅμοιος αὐτοῦ. Ἐφυλάχθη δὲ καθαρὸς καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ὡς Ἄγγελος Θεοῦ, ἀξιωθεὶς διὰ τοῦτο νὰ γίνῃ καὶ θαυματουργός. Οὕτω λοιπὸν ζήσας, καὶ ἀφήσας τοὺς μαθητὰς καὶ συνασκητάς του εἰκόνα ἔμψυχον τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς καὶ ἀσκητικῆς πολιτείας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ αὐταδέλφων Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου.

»Σῷ συμβυθισθείς, Ἀμφιανὲ συγγόνῳ, Ἀμφιανός.
»Ὕδωρ θαλάσσης ἀμφιέννυμαι, λέγε. Αἰδέσιος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σιέ. αὐτάδελφοι μὲν ὄντες ἐκ μητρὸς, καταγόμενοι δὲ ἐκ τῆς Λυδίας. Οὗτοι λοιπὸν πορευθέντες εἰς τὴν Βηρυτὸν, ὡδηγήθησαν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παμφίλου, καὶ ὡς Χριστιανοὶ παρεστάθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Οὐρβανὸν, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου πρῶτος ὁ Ἀμφιανὸς ἐκήρυξε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο ἔδειραν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐλάκτισαν οἱ στρατιῶται, καὶ ἀλείψαντες ἔπειτα μὲ ἔλαιον τοῦ Ἁγίου τοὺς πόδας, ἔκαυσαν αὐτοὺς διὰ πυρὸς, καὶ ὕστερον ἐκρέμασαν αὐτόν· κρεμάμενος δὲ ἐφαίνετο ὁ ἀοίδιμος ὅλος πρισμένος, ἐσχισμένα μὲν ἔχων τὰ πλευρὰ ἐκ τῶν πολλῶν λακτισμάτων, κατακεκαυμένας δὲ φέρων τὰς σάρκας τῶν ποδῶν του. Ἐπιμένων λοιπὸν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν, ἐῤῥίφθη ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτως ἐτελειώθη, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον. Ὁ δὲ ἀδελφός του Αἰδέσιος κατεδικάσθη νὰ ταλαιπωρῆται εἰς τὰ μέταλλα τοῦ χαλκώματος, τὰ εἰς τὴν Αἴγυπτον εὑρισκόμενα· βλέπων δὲ τὸν ἄρχοντα Ἱεροκλέα τιμωροῦντα τοὺς Χριστιανοὺς, κατεφρόνησε τὴν ζωήν του καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρός. Ὅθεν ἐτιμωρήθη μὲ διαφόρους βασάνους· ὕστερον δὲ ἐῤῥίφθη καὶ αὐτὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆς Ἁγίας παρθενομάρτυρος Θεοδώρας (1).

»Σεμνὴ καλή τε ἡ Θεοδώρα οὖσα, Θεοδώρα.
»Δῶρον προσήχθη εὐάρεστον Κυρίῳ.

Αὕτη ἡ Ἁγία ἦτον ἐκ τῆς πόλεως Τύρου, δεκαεπταετὴς δὲ παρέστη εἰς τὸν Οὐρβανὸν, τὸν Ἄρχοντα τῆς Παλαιστίνης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐρωτηθεῖσα καὶ ὁμολογήσασα τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, ἐδάρη ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὰ πλευρὰ καὶ τοὺς μαστούς· εἶτα ἐῤῥίφθη ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

(1) Ἐν δὲ τοῖς χειρογράφοις Συναξαρισταῖς γράφεται Θεοδοσίας, καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστι, φαίνεται ὅτι ἡ Θεοδοσία αὕτη εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Θεοδοσίαν τὴν ἑορταζομένην κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην τοῦ Μαΐου, καθότι καὶ ἐκείνη, ὡς καὶ αὕτη, Τυρία ἦτο καὶ δεκαοκταετὴς παρέστη Οὐρβανῷ τῷ ἄρχοντι.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πολύκαρπος ξίφει τελειοῦται.

»Ὡς κλῆμα τμηθεὶς Πολύκαρπος Κυρίου, Πολύκαρπος.
»Τὸν καρπὸν οὕτω πλείονα Χριστῷ φέρει.

* Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος, ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νικομηδείας ἀσκήσας, ἐν ἔτει ασμ'. ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. (1).

* »Ἔφιππος ἅλα, Γρηγόριε, καθάπερ * Γρηγόριος.
»Χέρσον διῆλθες· ὦ τεραστίου ξένου!

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ.' Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Νικήτα Ἡγουμένου Μονῆς τοῦ Μηδικίου (2).

»Ῥυσθεὶς βίου Νικήτας ὡς στρουθὸς πάγης, Νικήτας.
»Πτεροῖς νοητοῖς ἵπταται πρὸς τὸν Πόλον.
»Νικήταν καλέουσι τρίτῃ ἐπὶ δῶμα Θεοῖο.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἀγαπήσας τὴν ἐγκράτειαν, ἀφῆκε τὸν Κόσμον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν, ὅπου εἰργάζετο πᾶσαν ἀρετήν· ὅθεν ἐκ τούτων ὑψώθη καὶ ἔγινε μέγας καὶ περιβόητος, καὶ ἐπειδὴ ἐκυβερνᾶτο μὲ τὴν τοῦ λόγου διάκρισιν, ἔγινε καὶ οἰκονόμος ψυχῶν καὶ πιστὸς Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ. Διωχθεὶς δὲ ἐκ τοῦ ποιμνίου του παρὰ τῶν εἰκονομάχων, ὡς προσκυνητὴς τῶν Θείων καὶ ἁγίων Εἰκόνων, κατεδικάσθη εἰς πικρὰς ἐξορίας· πλὴν αὐτὸς εὐχαριστῶν δι' ὅλας τὰς κακοπαθείας ἃς ἐδοκίμασε χάριν τῶν Θείων Εἰκόνων, ἐδείχθη δόκιμος ἀγωνιστής, καὶ ἤλεγξε μὲν τὴν ψυχοβλαβῆ αἵρεσιν τῶν θεομάχων, διὰ τῶν διδασκαλιῶν δὲ αὐτοῦ καὶ παρακινήσεων πολλοὺς ἔκαμε νὰ μαρτυρήσωσι διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Ὅθεν καὶ διπλᾶς τὰς λαμπάδας ἀνάψας, τῆς ὁμολογίας δηλαδὴ καὶ τῆς ἀσκήσεως, διπλοῦς καὶ τοὺς στεφάνους ἐκ χειρὸς Κυρίου ἐδέχθη, πρὸς τὸν ὁποῖον μεταστάς, ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου.

»Ζῶντος Θεοῦ σὺ θεῖος ὑμνητής, Πάτερ, Ἰωσήφ.
»Ἐγὼ δὲ σοῦ θανόντος ὑμνητὴς νέος.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Ἰωσὴφ ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ωλβ.' κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Σικελίας, υἱὸς γονέων Πλωτίνου καὶ Ἀγάθης ὀνομαζομένων· ἦτο δὲ εὐσεβὴς καὶ πρᾶος κατὰ τὴν γνώμην, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν. Ἁλωθείσης τῆς Σικελίας ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, ὑπῆγεν ὁ Ὅσιος οὗτος εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖθεν ἐπορεύθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου ἔγινε Μοναχός, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως. Καὶ κλίνην μὲν εἶχε τὴν γῆν ἐστρωμένην μὲ ἓν δέρμα, τὰ δὲ φορέματά του ἦσαν εὐτελῆ· ἡ τροφή του ἦτον ὀλίγος ἄρτος, καὶ ποτόν του τὸ ἁπλοῦν ὕδωρ· μετεχειρίζετο ἀγρυπνίαν καὶ στάσιμον ὁλονύκτιον· ἔκλινε συνεχῶς τὰ γόνατά του εἰς προσευχήν· εἶχε εἰς τὸ στόμα του ὕμνους συνεχεῖς πρὸς τὸν Θεόν· ἐποίει ἐργόχειρον τὴν καλλιγραφίαν, καὶ ἀνεγίνωσκε τὰς Θείας Γραφάς. Ἐκ τούτων δὲ καὶ τῶν τοιούτων κόπων ἔγινεν ὁ ἀοίδιμος πρᾶος, σεμνός, μέτριος, ἁπλοῦς, ἄκακος, καὶ εἶχεν ὅλας τὰς

(1) Ὅρα τὸν Βίον αὐτοῦ ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ, τὸν ὁποῖον συνέγραψε μὲν ἑλληνιστὶ ὁ Ὅσιος Ἰωσὴφ ὁ Καλοθέτης, μετέφρασε δὲ ἡ ἐμὴ ἀναξιότης.

(2) Σημείωσαι, ὅτι ἡ Μονὴ τοῦ Μηδικίου εὑρίσκεται πλησίον εἰς τὰ Μουντανία, ὅπου εὑρίσκεται καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Χηνολάκκου, καὶ ἡ τοῦ Βαθέος Ῥύακος, καὶ ἡ τῆς Πελεκητῆς, καθὼς ἀνήγγειλαν ἡμῖν οἱ ταύτας ἱστορήσαντες.

ἄλλας ἀρετάς, ὅσαι ἕπονται εἰς τὰς ἄνω εἰρημένας· ὅθεν διὰ τὰς ἀρετάς του ταύτας ἐχειροτονήθη Ἱερεύς. Δὲν παρῆλθε χρόνος πολύς, ὅτε εὑρὼν τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, ἄνδρα Ἅγιον καὶ ἐλλόγιμον, ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὁμοῦ μὲ ἐκεῖνον ἐκλείσθη ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, ἀγωνιζόμενος μὲ σκληραγωγίας καὶ ἄλλας κακουχίας τοῦ σώματος. Ἐπειδὴ δὲ ἐβλάστησεν ἡ χριστομάχος αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, διὰ τοῦτο ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ῥώμην ὁ μακάριος οὗτος, παρακινηθεὶς ὑπό τινων εὐσεβῶν· καὶ πορευόμενον ἀπήντησαν αὐτὸν πειρατικὰ πλοιάρια Κρητικῶν, οἵ τινες ὁδηγήσαντές τον αἰχμάλωτον εἰς τὴν Κρήτην, τὸν ἔρριψαν ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἐκεῖ δὲ εὑρισκόμενος ὁ Ἅγιος ἐδίδασκε πάντοτε τοὺς εἰς αὐτὸν ἐρχομένους τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καὶ ἀρετῆς, καὶ διὰ τῶν ψυχωφελῶν λόγων του πολλοὺς ἐλύτρωσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Διαβόλου. Ἐκεῖ δὲ ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἱεροπρεπής τις καὶ σεβάσμιος ἀνήρ, ὅς τις ἦτον ὁ μέγας Νικόλαος καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας, καὶ ἦλθον πρὸς σέ, ὅθεν λάβε τὴν κεφαλίδα, ἤτοι τὸ χαρτίον τοῦτο ὅπερ σοι δίδω. Ὁ δὲ Ἅγιος λαβὼν αὐτήν, ἐν τῷ ἅμα ἀνεγίνωσκε τὸ χαρτίον, καὶ ἔψαλλεν ἐνταυτῷ λέγων· «Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς »ἐλεήμων εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.» Τὸ δὲ νόημα τοῦ ᾄσματος τούτου, ὢ τοῦ θαύματος! εὐθὺς τῷ πρωῒ ἔργον ἐγένετο, διότι ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ τῆς εἰκονομαχίας ἀρχηγὸς Θεόφιλος, ἔλαβε πάλιν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὸν στολισμὸν καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων Εἰκόνων· ὅθεν τότε καὶ ὁ Ὅσιος οὗτος Ἰωσὴφ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν ἐν Κρήτῃ φυλακήν, ἀνέβη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔλαβε παρά τινος Χριστιανοῦ μέρος τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου, καὶ ἔκτισε Ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀποστόλου μετὰ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου, διὰ τοῦτο σπουδαίως ἐφρόντιζε νὰ τιμήσῃ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἀποστόλου μὲ ἱερὰ ᾄσματα καὶ τροπάρια. Ὅθεν παρεκάλει μετὰ δακρύων καὶ στεναγμῶν τὸν τοῦ Κυρίου Ἀπόστολον νὰ τῷ δώσῃ τὴν χάριν τῆς τούτων συνθέσεως, διὸ καὶ τοῦ ποθουμένου ἐπέτυχε· διότι εἶδε κατ' ὀπτασίαν φοβερὸν ἄνδρα μὲ σχῆμα ἀποστολικόν, ὁ ὁποῖος λαβὼν ἐκ τῆς ἱερᾶς Τραπέζης τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἔθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ὁσίου, καὶ ἔπειτα τὸν εὐλόγησε. Τοῦτο δὲ ἦτον ἀρχὴ τοῦ Θείου χαρίσματος τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει, διότι ἔκτοτε τόσον εὐκόλως καὶ ἀπόνως συνέθετε τὰς ἱερὰς μελῳδίας, καὶ τοὺς ᾀσματικοὺς κανόνας καὶ τὰ τροπάρια, καὶ ἔδιδεν εἰς τοὺς ζητοῦντας αὐτά, ὥστε τινὲς ἐνόμιζον ὅτι δὲν συνέθετε ταῦτα ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅτι τὰ ἠρανίζετο παρ' ἄλλων, καὶ ἀποστηθίζων αὐτά, τὰ ἀντέγραφε καὶ τὰ ἔδιδεν εἰς τοὺς ζητοῦντας. Δὲν εἶχεν ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα, ὡς ἐκεῖνοι ἐνόμιζον ἀπατώμενοι, ἀλλὰ τὰ ᾄσματα ταῦτα προέφερεν ὁ Ὅσιος διὰ Θείου χαρίσματος· διὰ τοῦτο καὶ παρ' ὅλων ἐφημίζετο, καὶ εἰς ὅλους ἦτο ποθεινὸς καὶ ἐπέραστος, ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἰδιώτας καὶ ἄρχοντας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς τότε Βασιλεῖς. Καί τοι δὲ ἐξωρίσθη ὑπὸ Βάρδα τοῦ Καίσαρος, τοῦ θείου τοῦ Βασιλέως Μιχαήλ, ἐν ἔτει ωξζ'. διότι ἤλεγξεν αὐτὸν (1), εὐθὺς πάλιν ἀνεκλήθη ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ἔγινε σκευοφύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Θείου Ἰγνατίου (2). Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ἀπέθανεν, ἠγάπα τὸν Ὅσιον τοῦτον καὶ ἐπῄνει ὁ σοφὸς Φώτιος, ὁ ὁποῖος ἔγινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Ἰγνάτιον (3). Ἐπειδὴ δὲ ἠγωνίζετο ὁ ἀοίδιμος διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν Χερσῶνα, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὴν Κριμαίαν· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βάρδα, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ ἀνεψιός του Μιχαήλ, ἠλευθερώθη ὁ Ἅγιος ἐκ τῆς ἐξορίας παρὰ τῆς Βασιλίσσης Θεοδώρας, ἡ ὁποία ἐποίησε τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων.

Ὅθεν ζήσας μετὰ ταῦτα, καὶ πολλοὺς Ἁγίους ἐγκωμιάσας μὲ διαφόρους κανόνας καὶ τροπάρια, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἐνεταφιάσθη τὸ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον εἰς τὸ Μοναστήριον ἐκεῖ-

(1) Ἴσως ἤλεγξεν αὐτὸν ὁ Ἅγιος διότι ὁ Βάρδας ἀφῆκε τὴν γυναῖκά του, καὶ συνεφθείρετο μὲ τὴν νύμφην του, καθὼς διὰ τοῦτο ἤλεγχεν αὐτὸν καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰγνάτιος· διὸ καὶ κατεβίβασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θρόνου.

(2) Ὁ Θεῖος Ἰγνάτιος ἑορτάζεται ὡς Ἅγιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

(3) Ὁμοίως καὶ ὁ Φώτιος ὡς Ἅγιος ἑορτάζεται κατὰ τὴν ἕκτην Φεβρουαρίου.

νο, ὅπου καὶ τώρα εὑρίσκεται. Ὁ δὲ Θεός, θέλων νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἣν ἀπέλαβε τιμὴν ὁ Ἅγιος οὗτος Ἰωσὴφ μετὰ θάνατον, τοιοῦτόν τι ᾠκονόμησε. Καθ' ὃν καιρὸν ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος, ἄνθρωπός τις ἔχων δοῦλον χρήσιμον, ἀπώλεσεν αὐτόν· ὅθεν ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος τοῦ ἐπονομαζομένου Φανερωτοῦ, καὶ παρεκάλει τὸν Μάρτυρα νὰ τῷ φανερώσῃ, ποῦ εἶναι ὁ δοῦλός του. Προσμείνας δὲ ἐν τῷ Ναῷ τρία ἡμερονύκτια, καὶ μηδὲν μαθὼν περὶ τοῦ δούλου αὐτοῦ, ἐλυπεῖτο καὶ ἐσκέπτετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐψάλλετο ὁ ὄρθρος καὶ ἀνεγινώσκετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν λόγος ψυχωφελής, ἐκοιμήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, καὶ ἰδοὺ βλέπει κατ' ὄναρ τὸν Μάρτυρα, ὁ ὁποῖος τῷ ἔλεγε· Διατί λυπεῖσαι, ὦ ἄνθρωπε; ἤξευρε, ὅτι ὁ ποιητὴς Ἰωσὴφ ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ταύτην, καὶ ἔγινεν ὀψίκειον, ἤτοι προϋπάντησις καὶ προπομπὴ εἰς αὐτὸν ὑφ' ὅλων ἡμῶν τῶν Ἁγίων, διότι ἐτίμησεν ἡμᾶς μὲ κανόνας καὶ τροπάρια ἐγκωμιαστικὰ ἡ ἁγία ἐκείνου ψυχή· τούτου ἕνεκα δὲν ἤμην ἐδῶ, ἀλλὰ τώρα ἦλθον· Ὕπαγε λοιπὸν εἰς τὸν δεῖνα τόπον, ὅπου θέλεις εὕρῃ τὸν δοῦλον τὸν ὁποῖον ζητεῖς (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐλπιδηφόρος ξίφει τελειοῦται.

»Ξίφους ἀληθὴς Μάρτυς Ἐλπιδηφόρος, — Ἐλπιδηφόρος.
»Θεὸν φέρει ἄψευστον εὐελπιστίαν.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Δῖος κεράμῳ τὴν κεφαλὴν βληθεὶς τελειοῦται.

»Βαλὼν κεράμῳ δυσσεβὴς Δίου κάραν, — Δῖος.
»Ὡς σκεῦος αὐτὴν συντρίβει κεραμέως.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βυθόνιος ἐν θαλάσσῃ ῥιφθεὶς τελειοῦται.

»Ὁ Βυθόνιος εἰς βυθὸν βεβλημένος, — Βυθόνιος.
»Τὴν κλῆσιν εὗρεν εἰς προφητείαν τέλους.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Γάλυκος ὑπὸ θηρίων δηχθεὶς τελειοῦται.

»Δηχθεὶς ὀδοῦσι Γάλυκος τῶν θηρίων, — Γάλυκος.
»Θηρὸς νοητοῦ τοὺς ὀδόντας συντρίβει.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰλλυριός, ὁ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Μυρσινῶνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἐκ Μυρσινῶνος, Ἰλλυριὲ, πρὸς Πόλον, — Ἰλλυριός.
»Οὐχ ὡς ὁ Χριστὸς ἐξ ἐλαιῶνος, φέρῃ.

* **Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Παῦλος Ῥῶσσος ὁ ἀπελεύθερος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχπγ'. ξίφει τελειοῦται.**

* »Πρὸς Παῦλον ἔσχε κοινὰ κλῆσιν καὶ ξίφος, — * Παῦλος.
»Παῦλος νέαθλος οὗτος, ὃς Ῥῶσσος πέλει (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ἄριστος καὶ πολυγραφώτατος μελῳδὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐχρημάτισεν ὁ Θεῖος οὗτος Ἰωσὴφ ὁ ὑμνογράφος· διότι ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ᾀσματικῶν Κανόνων, τοὺς ὁποίους συνέθεσαν οἱ ἄλλοι ποιηταί, οἵτινες ἐν τοῖς Μηναίοις περιέχονται, ὅλους τοὺς ἄλλους συνέθεσεν ὁ μελῳδικὸς τοῦ Ἁγίου τούτου κάλαμος, οἵτινες τετυπωμένοι εἰσὶν ἐν τοῖς Μηναίοις, τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ἐν τῇ ἐννάτῃ ᾠδῇ ἐπιφέροντες κατὰ τὴν ἀκροστοιχίδα. Δὲν ἠρκέσθη δὲ ὁ ἱερὸς οὗτος γραμματεὺς μέχρι τούτου, ἀλλὰ καὶ ὀκτωήχους Κανόνας συνέθεσεν εἰς τὴν Θεοτόκον, εἰς τὸν μέγαν Νικόλαον, εἰς τὸν Θεολόγον Ἰωάννην, εἰς τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον τὸν Πρωτομάρτυρα, εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, εἰς τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους Ἁγίους, οἵτινες καὶ σώζονται ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει χειρόγραφοι καὶ ἀνέκδοτοι· ἀλλὰ καὶ ἡ καθ' ἑκάστην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ψαλλομένη ὀκτώηχος κατανυκτική, ἥτις κοινῶς ὀνομάζεται Παρακλητική, εἴτε διότι παρηγορεῖ τὰς ψυχὰς τῶν ἀναγινωσκόντων, εἴτε διότι παρακινεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, καὶ αὕτη, λέγω, τούτου τοῦ Θείου ἀνδρός ἐστι πόνημα, πλὴν μόνον τῶν κατὰ πᾶν Σάββατον ἐν τοῖς ἀποστίχοις κειμένων τροπαρίων τῶν περὶ κεκοιμημένων διαλαμβανόντων, τὰ ὁποῖα εἶναι πόνημα τοῦ Ἁγίου Θεοφάνους τοῦ Μελῳδοῦ καὶ Γραπτοῦ. Τούτου τοῦ Ἁγίου Ἰωσὴφ τὴν Ἀκολουθίαν, τύποις οὖσαν ἐκδεδομένην ἐλλιπῶς, ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία. Σημείωσαι, ὅτι τὸν Βίον τοῦ Ἁγίου τούτου Ἰωσὴφ συνέγραψεν ὁ Διάκονος Ἰωάννης, καὶ ὅρα σελ. 274. τοῦ β.' τομ. τοῦ Μελετίου.

(2) Τὸ Μαρτύριον τούτου ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Δ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει Μαλαιῷ (1).

»Ψυχὴν ὁ Γεώργιος ἀσμένως δίδως, — Γεώργιος.
»Ψυχῶν γεωργῷ καὶ φυτουργῷ σαρκίων.
✱ »Τῇ δὲ τετάρτῃ ἀπῆρε Γεώργιος εἰς Πόλον εὐρύν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδούλου καὶ Ἀγαθόποδος.

»Πρῶτος θάλασσαν εἰσιὼν Ἀγαθόπους, — Θεόδουλος.
»Ἔργοις ὑπῆρχε χρηστόπους Θεοδούλῳ. — Ἀγαθόπους.

Ἐκ τῶν δύο τούτων Μαρτύρων ὁ μὲν Θεόδουλος ἦτο νεώτερος, ὁ δὲ Ἀγαθόπους πρεσβύτης τὴν ἡλικίαν, ἀμφότεροι καταγόμενοι ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν παρεστάθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Φαυστῖνον, καὶ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ φυλάττοντες τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν ἀσάλευτον, ἐῤῥίφθησαν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτω τελειωθέντες, ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοι τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Πρὸ δὲ τῆς τελειώσεώς των ἐδηλώθη εἰς αὐτοὺς δι' ἀποκαλύψεως ὅ,τι ἔμελλον νὰ πάθωσιν. Ἐφάνη εἰς αὐτοὺς καθ' ὕπνον, ὅτι ἐπεβιβάσθησαν εἰς πλοιάριον καὶ ἔπλεον· ἔπειτα γενομένης δῆθεν τρικυμίας, ἐσχίσθη τὸ πλοιάριον εἰς δύο, καὶ ὅλοι μὲν οἱ πλέοντες ἐπνίγησαν, αὐτοὶ δὲ μόνοι διασωθέντες, ἀνέβησαν ἐπὶ ὄρους τινὸς, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος ἔφθανε μέχρις Οὐρανοῦ· ἐδήλου δὲ τὸ ὅραμα ὅπερ ἔπαθον ὕστερον ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ τὴν ἄνοδον αὐτῶν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τοὺς Οὐρανούς. Τοῦτο τὸ ἴδιον ἐφανερώθη αἰνιγματωδῶς εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδουλον πρὶν ἢ ὑποβληθῇ εἰς τὸ Μαρτύριον, δι' ἑνὸς δακτυλιδίου, ἐφάνη δηλαδὴ εἰς αὐτὸν, ὅτι ἔθηκέ τις εἰς τὴν χεῖρά του δακτύλιον, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ Μαρτυρίου του (2).

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φερφούθης (3), καὶ τῆς αὐταδέλφης αὐτῆς, καὶ τῆς ταύτης παιδίσκης.

Εἰς τὴν Φερφούθαν.
»Ἁπλῆν με πλάττεις, Χριστὲ, διπλῆ τὴν φύσιν, — Φερφοῦθα.
»Ἔχεις δὲ πρισθεῖσάν με διπλῆν Φερφοῦθαν.

Εἰς τὴν αὐταδέλφην καὶ τὴν παιδίσκην αὐτῆς.
»Δούλας ἀληθεῖς Δεσπότου Θεοῦ δύω, — Δέσποινα
»Δούλην τε καὶ Δέσποιναν ἔπρισε πρίων. — καὶ δούλη.

Ἤκμασαν αἱ ἅγιαι γυναῖκες αὗται κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου μὲν Βασιλέως Περσῶν, Κωνσταντίνου δὲ τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλ.΄ ἀδελφαὶ οὖσαι τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ μαρτυρήσαντος ἐν Περσίᾳ, μετὰ χιλίων ἑκατὸν πεντήκοντα ἄλλων Χριστιανῶν (4). Πασχούσης δὲ τῆς τοῦ Βασιλέως γυναικὸς ὑπό τινος συμβάσης ἀσθενείας, διέβαλόν τινες τὰς Ἁγίας ταύτας, ὅτι εἶναι μάγισσαι, καὶ κατασκευάζουσι θανατηφόρα δηλητήρια. Ὅθεν συνελήφθησαν καὶ ἐφέρθησαν εἰς τὸν ἀρχιμάγον, Πάπαν ὀνομαζόμενον· αἱ δὲ Ἅγιαι ἀπελογήθησαν, ὅτι εἶναι ἀθῶαι ταύτης τῆς διαβολῆς καὶ συκοφαντίας, καὶ ἐνταυτῷ εἶπον, ὅτι εἶναι Χριστιαναὶ, εἰς δὲ τοὺς Χριστιανοὺς δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ διαπράττωσι τοιαῦτα μαγικὰ καὶ παράνομα ἔργα. Ἐπειδὴ δὲ διπλῆ ἔγινε κατ' αὐτῶν ἡ κατηγορία, ὄχι μόνον ὅτι εἶναι μάγισσαι, ἀλλ' ὅτι εἶναι καὶ Χριστιαναὶ, διὰ τοῦτο κατεδικάσθησαν νὰ θανατωθῶσιν. Ἐξηπλώθησαν λοιπὸν κατὰ γῆς, καὶ ἐδέθησαν αἱ μακάριαι εἰς πάλους· ἔπειτα ἐπριονίσθησαν ἀνὰ μέσον ἀπὸ τοῦ

(1) Τινὲς λέγουσιν ὅτι τὸ Μαλαιὸν εἶναι ὄρος εὑρισκόμενον εἰς τὴν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ Μάνην, ὅπερ ὀνομάζεται τὴν σήμερον Κάβο Μαλέας· δὲν εἶναι ὅμως τοῦτο πιθανὸν, καθότι τὸ Μαλαιὸν ἦτον ὄρος, ὁ δὲ Μαλέας εἶναι ἀκρωτήριον.

(2) Τὸ Ἑλληνικὸν τούτων Μαρτύριον εὑρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἀεὶ μὲν ἐπανθοῦσαν τὴν πρὸς Θεὸν εὐ»σέβειαν».

(3) Παρὰ τοῖς Μηναίοις ἀναφέρεται Φερβούθη.

(4) Τούτου ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον εὑρίσκεται κατὰ τὴν δεκάτην ἑβδόμην τοῦ παρόντος μηνός.

λαιμοῦ μέχρι ποδῶν, καὶ ἀφ' οὗ διηρέθησαν εἰς δύο τὰ σώματά των, ἐκαρφώθησαν ἐπὶ ξύλων τὰ τούτων τεμάχια. Διελθοῦσα δὲ διὰ μέσου αὐτῶν ἡ Βασίλισσα, ἰατρεύθη ἀπὸ τὸ πάθος της, διότι οὕτως ἐπληροφόρησαν αὐτὴν οἱ τὰς Ἁγίας διαβαλόντες, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον δὲν δύναται νὰ ἰατρευθῇ ἐκτὸς ἐὰν διέλθῃ ἀναμέσον τῶν νεκρῶν σωμάτων τῶν Ἁγίων.

Ὁ Ἅγιος Πόπλιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἐν Οὐρανοῖς, Πόπλιε, μισθός σοι μέγας, — Πόπλιος.
»Πρὸς οὓς ἀπαίρων χαῖρε καὶ κρότει μέγα.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Πλάτων, ὁ Ἡγούμενος Μονῆς τοῦ Στουδίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Πλάτων ἀρίστην εὖ μετεπλάσθη πλάσιν, — Πλάτων.
»Χριστῷ πλάσαντι συγκραθεὶς κρᾶσιν ξένην.

Οἱ Ὅσιοι Θεωνᾶς, Συμεὼν καὶ Φερβῖνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται. — Θεωνᾶς.

»Ψυχὰς δέχου τρεῖς οὐ κεκηλιδωμένας, — Συμεών.
»Ψυχῶν ἀκηλίδωτε τῶν θείων τόπε. — Φερβῖνος.

Ὁ Ὅσιος Θεωνᾶς, ὁ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἀσκήσας, ὕστερον δὲ Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

✠ »Λιπὼν Θεωνᾶς τὴν κάτω προεδρίαν, — * Θεωνᾶς.
»Παρίσταται νῦν τῷ Προέδρῳ τῶν ὅλων.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζωσιμᾶ, τοῦ κηδεύσαντος τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν.

»Ζῶσαν προπέμψας Ζωσιμᾶς τὴν Μαρίαν, — Ζωσιμᾶς.
»Θανοῦσαν εὗρεν, ἀλλὰ νῦν ζῶσιν ἅμα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ε΄. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κλαυδιανοῦ (2) καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Διοδώρου, Οὐΐκτορος, Οὐϊκτωρίνου, Παππίου, Σεραπίωνος καὶ Νικηφόρου. — Διόδωρος. Οὐΐκτωρ. Οὐϊκτωρῖνος. Παππίας. Σεραπίων. Νικηφόρος.

»Σπεύδεις ὀκλάζων, Κλαυδιανέ, πρὸς γόνυ,
»Τομῇ κεφαλῆς πρὸς Θεοῦ δραμεῖν γόνυ.
»Πέμπτῃ Κλαυδιανοῦ κεφαλὴν τάμε χεὶρ φονόεσσα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ

✠ »Θεσσαλονίκη, σχοῦσα καλὰ μυρία, — Θεοδώρα.
»Καὶ Θεοδώραν πλοῦτον ἄσυλον φέρεις.

Αὕτη ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἐκ νεαρᾶς της ἡλικίας ἀγαπήσασα τὸν Χριστὸν, ἠρνήθη τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, καὶ πορευθεῖσα εἰς Κοινόβιον, ἔγινε Μοναχή· ἐκεῖ δὲ ἀγωνισθεῖσα, κατώρθωσεν ὅλας τὰς ἀρετάς. Τόσην δὲ ὑπερβολικὴν ὑπακοὴν καὶ τιμὴν προσέφερεν ἡ μακαρία εἰς ὅλας τὰς ἀδελφὰς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν προεστῶσαν καὶ ἡγουμένην, ὥστε καὶ μετὰ θάνατον ἐδείχθη ὡσεὶ ἦτο ζωντανή. Ὅθεν ἐπειδὴ ἐφύλαξε τὴν ζωήν της καθαρὰν καὶ ἀκηλίδωτον, ἀφῆκεν ἑαυτὴν εἰς τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς τοῦ Μοναστηρίου στήλην ζῶσαν καὶ παράδειγμα ἔμψυχον τῆς ἀρετῆς. Ὀλίγον δὲ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Θεοδώρας, ἀπέθανε καὶ ἡ ἡγουμένη, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ἔζησε μὲ καθαρὰν καὶ πνευματικὴν ζωήν· διὰ τοῦτο συνέῤῥευσε πολὺ πλῆθος λαοῦ εἰς τὸν ἐνταφιασμόν της, καὶ ἄρχοντες ὀνομαστοί. Ὅταν λοιπὸν συνήχθη πλῆθος Μοναχῶν

(1) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Θεωνᾶν ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία ᾀσματικὴν Ἀκολουθίαν, ἥ τις εὑρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῇ εἰς τὴν Γαλάτισταν κειμένῃ, ὅπου καὶ τὸ ἅγιον αὐτοῦ κατάκειται Λείψανον. Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

(2) Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις γράφεται Κλαυδίου.

καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἠνεῴχθη ὁ τάφος, ἐν ᾧ πρὸ πολυετίας, ἔκειτο τὸ Λείψανον τῆς Ὁσίας ταύτης Θεοδώρας, ὅπως ἐντὸς αὐτοῦ τεθῇ καὶ τὸ Λείψανον τῆς ἡγουμένης· τότε δὲ ἔγινε θαῦμα ἐξαίσιον, τὸ ὁποῖον φέρει μὲν ἔκπληξιν εἰς τοὺς βλέποντας, φέρει δὲ κατάνυξιν εἰς τοὺς ἀκούοντας. Ὁ τόπος, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τῆς Ὁσίας, ἦτον ὑψηλὸς καὶ κατάλληλος ὅπως ἔνδον βλέπωσιν ὅλοι οἱ παρεστῶτες. Ὅθεν ὅτε ἔβαλον τὸ Λείψανον τῆς ἡγουμένης ἐντὸς τοῦ τάφου, ὢ τοῦ θαύματος! εἶδον ὅλοι οἱ παρεστῶτες, ὅτι ἡ πρὸ πολλοῦ νεκρὰ Θεοδώρα, ὡσεὶ ἦτο ζωντανή, ἔσφιγξε καὶ περιέστειλεν ἑαυτὴν εἰς ἓν μέρος τοῦ τάφου, καὶ ἔδωκε τόπον ὅπως ἐνταφιασθῇ ἡ πνευματική της μήτηρ. Τοῦτο τὸ ἐξαίσιον θαῦμα βλέποντες ὅλοι οἱ παρευρεθέντες, ἐφώναζον ὁμοφώνως τὸ Κύριε ἐλέησον· ἔκτοτε δὲ καὶ μέχρι σήμερον πολλὰ σημεῖα ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς Ὁσίας ταύτης Θεοδώρας, δαιμονισμένους ἐλευθερώσας, τυφλοὺς ὀμματώσας καὶ ἀσθενεῖς ἀναριθμήτους ὑγιεῖς ποιήσας.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδώρας καὶ Διδύμου.

»Σὺν τῇ συνάθλῳ, Δίδυμε, τμηθεὶς φλέγῃ, — Θεοδώρᾳ.
»Φέρων σὺν αὐτῇ δίδυμον τιμωρίαν. — Δίδυμος.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βασιλέων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σϟέ. καὶ Ἡγεμόνος τῆς Ἀλεξανδρείας Εὐστρατίου, διωγμὸς ἐκινεῖτο κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Τότε συλληφθεῖσα ἡ παρθένος αὕτη Θεοδώρα καὶ ὁμολογήσασα Θεὸν τὸν Χριστὸν ἐνώπιον πάντων, δέρεται καὶ ῥίπτεται ἐν φυλακῇ· μετὰ παρέλευσιν δὲ ἡμερῶν τινων ἀπεφυλακίσθη ἡ Ἁγία, καὶ πάλιν κριθεῖσα ἐκλείσθη ἔν τινι πορνοστασίῳ. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἔστειλε νέους ἀκολάστους ὅπως τὴν ἀτιμάσωσι, καὶ οὗτοι μὲν ἐφώρμων ὡς ἄλογα θηλυμανῆ κατὰ τῆς Ἁγίας, αὕτη δὲ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὴν διαφυλάξῃ. Ὅθεν κατ' οἰκονομίαν τῆς Θείας αὐτοῦ Προνοίας εὑρέθη ἐκεῖ ἐνδοξότατός τις Ἄρχων ὀνόματι Δίδυμος, ὁ ὁποῖος ἐνδυθεὶς φορέματα στρατιωτικά, καὶ ἐκδυθεὶς τὰ ἴδια, ἔδωκεν αὐτὰ εἰς τὴν παρθένον καὶ τὰ ἐφόρεσε, καθὼς καὶ τὰ ὅπλα του. Ταῦτα λοιπὸν ἐνδυθεῖσα ἡ παρθένος, ὡς ὁ Δίδυμος τὴν συνεβούλευσεν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ πορνοστασίου, καὶ οὕτω ἐφυλάχθη ἄμωμος καὶ καθαρά, εὐχαριστοῦσα τὸν Θεόν. Εἷς δὲ ἐκ τῶν ἀσελγῶν ἐκείνων εἰσελθὼν ἐν τῷ πορνοστασίῳ διὰ τὴν παρθένον, καὶ εὑρὼν ἀντ' ἐκείνης τὸν Δίδυμον καθεζόμενον, ἔμεινεν ἐξεστηκώς, καὶ ἐσυλλογίζετο καθ' ἑαυτὸν λέγων· Ἆρά γε ὁ Χριστὸς δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὰς παρθένους γυναῖκας εἰς ἄνδρας; ἡμεῖς εἴδομεν, ὅτι ὁ εἰσελθὼν Δίδυμος, ὅς τις ἦτον ἐνδεδυμένος στρατιωτικά, ἐξῆλθεν, ἡ δὲ παρθένος, ἥ τις ἦτον ἐδῶ, ποῦ εἶναι τώρα; ἐγὼ μὲν ὅταν ἤκουον, ὅτι ὁ Χριστὸς μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ἐνόμιζον τοῦτο μῦθον καὶ ψεῦδος, ἀλλὰ τώρα βλέπω μεγαλείτερον θαῦμα. Βλέπων δὲ ὁ Δίδυμος αὐτὸν ταῦτα συλλογιζόμενον καὶ ἀποροῦντα, τῷ ἐφανέρωσε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὅτι αὐτὸς ἔπραξε τοῦτο τὸ δρᾶμα, καὶ ὅτι ἐὰν θέλῃ ἂς τὸ εἴπῃ εἰς τὸν Ἄρχοντα, καὶ ἂς προσθέσῃ ἀκόμη, ὅτι ὁ τὴν παρθένον μετασχηματίσας καὶ λυτρώσας Δίδυμος προσμένει ἐκεῖ ἐν τῷ πορνοστασίῳ.

Μόλις δὲ ὁ ἀκόλαστος ἐκεῖνος ταῦτα ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἄρχοντα, εὐθὺς παρέστησαν τὸν Δίδυμον εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Ἄρχοντος, ὁ ὁποῖος ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· Πῶς ἀπετόλμησας τοιοῦτόν τι νὰ διαπράξῃς; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ εἶμαι Χριστιανός, καὶ ἠξεύρω νὰ πραγματεύωμαι καλῶς, διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως προὐξένησα εἰς τὸν ἑαυτόν μου δύο στεφάνους, τὸν μέν, διότι ἐλύτρωσα τὴν παρθένον ἐκ τῶν ἀθέων χειρῶν σας καὶ καθαρὰν αὐτὴν διεφύλαξα, τὸν δέ, διότι καὶ ἐγὼ ἐφανερώθην πρὸς ὑμᾶς ὅτι εἶμαι Χριστιανός. Ὁ Ἄρχων εἶπε· Διὰ μὲν τὴν τόλμην αὐτὴν ἣν ἔδειξας, προστάσσω νὰ κοπῇ ἡ κεφαλή σου, διότι δὲ πιστεύεις εἰς τὸν Χριστόν, καὶ δὲν θέλεις νὰ θυσιάσῃς εἰς τοὺς θεούς, προστάσσω νὰ κατακαῇ τὸ σῶμά σου διὰ πυρός.

Ὁ δὲ Ἅγιος μετὰ χαρᾶς ἀνεβόησεν, εὐλογητὸς ὁ Θεός μου ὁ μὴ παραβλέψας τὴν ἐπίνοιαν καὶ μηχανήν, ἣν ἐφεῦρον. Ὅθεν ὁδηγηθεὶς ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, προσευχήθη, καὶ οὕτως ἀπεκεφαλίσθη· καὶ ἡ μὲν ἁγία αὐτοῦ ψυχὴ ἀνέβη εἰς τὰ Οὐράνια ὥς τινες Χριστιανοὶ εἶδον αὐτὴν καὶ τὸ ἐμαρτύρησαν, τὸ δὲ σῶμά του ἐῤῥίφθη

ἐν τῇ πυρᾷ. Τότε φιλόχριστοι τινὲς συλλέξαντες τὰ ἐναπομείναντα ἄκαυστα τίμια Λείψανα, ἐνεταφίασαν αὐτὰ εἰς ἔνδοξον τόπον. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ παρθένος Θεοδώρα πάλιν συλληφθεῖσα, ἐκάη καὶ αὐτὴ διὰ πυρὸς, καὶ οὕτω τελειώσασα τὸν τοῦ Μαρτυρίου δρόμον, ἔλαβε παρὰ Κυρίου στέφανον ἄφθαρτον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θέρμος πυρὶ τελειοῦται.

»Θέρμην ἔρωτος ἐνθέου Θέρμος φέρων, — Θέρμος.
»Θέρμην πυρὸς φλέγοντος ὡς ψύξιν κρίνει.

Αἱ Ἅγιαι δύο Μάρτυρες Κυρία καὶ Δούλη ξίφει τελειοῦνται.

»Ἐχρῆν ἕπεσθαι Κυρίᾳ καὶ Δουλίδα, — Κυρία.
»Ἐκ γῆς ἰούσῃ πρὸς Θεὸν διὰ ξίφους. — Δούλη.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πομπήϊος ξίφει τελειοῦται.

»Ὡς ζῶν πρόβατον, Πομπήϊε, Κυρίου, — Πομπήϊος.
»Χέεις ἀμελχθεὶς αὐχένα ξίφει γάλα.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ζήνων πίσσαν χρισθεὶς, καὶ εἰς πῦρ βληθεὶς, καὶ δόρατι ἔνδον τῆς πυρᾶς τρωθεὶς, τελειοῦται.

»Ἆθλος τριπλοῦς Ζήνωνι πίσσα, πῦρ, δόρυ, — Ζήνων.
»Οἶμαι, δι' ἣν ἔπασχε ταῦτα Τριάδα.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μάξιμος καὶ Τερέντιος ξίφει τελειοῦνται.

»Ἴσου μετέσχον καὶ στέφους ὡς καὶ τέλους, — Μάξιμος.
»Τερέντιος, Μάξιμος, οἷς τομὴ τέλος. — Τερέντιος.

Αἱ Ἅγιαι πέντε κόραι, αἱ ἀπὸ Λέσβου, ξίφει τελειοῦνται.

»Ἀθληφόρους τίθησι Λεσβίας κόρας, — Κόραι
»Μίαν, δύω, τρεῖς, τέσσαρας, πέντε ξίφος. — πέντε.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἀθλήσας ἐν τῇ νέᾳ Ἐφέσῳ κατὰ τὸ ἔτος αωά. ξίφει τελειοῦται (1).

✻ »Τομὴν ὑποίσας, ὦ Γεώργιε, ξίφους, — * Γεώργιος.
»Χαρᾷ ἀπέπτης εἰς χαρᾶς τὸ χωρίον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ϛʹ. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

»Εὐτύχιον θανόντα τιμῶν τοῖς λόγοις, — Εὐτύχιος.
»Ἐμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέστατον κρίνω.
»Ψυχῇ Εὐτυχίοιο πύλη Πόλου οἴγεται ἕκτῃ.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Εὐτύχιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει φλʹ. καταγόμενος ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Φρυγίας, ἐκ κώμης τινὸς ὀνομαζομένης Θείας Κώμης· ἀνατραφεὶς δὲ παρὰ τῷ Πρεσβυτέρῳ Ἡσυχίῳ (ὁ ὁποῖος ἦτο μὲν πάππος τοῦ Ἁγίου, διὰ δὲ τὴν θεοφιλίαν του ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ νὰ τελῇ θαύματα), ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πάππου του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Αὐγουστοπόλεως, ἐν ᾗ ἐκεῖνος ἐτέλει τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ τῆς ὁποίας ἦτο προσέτι σκευοφύλαξ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐμελέτησε τὰ ἱερὰ λόγια, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ βάθος τῆς γνώσεως τῶν Γραφῶν, τούτου ἕνεκα προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ τότε Ἐπισκόπου τῆς Ἀμασείας, καὶ [Ἡσύχιος.]

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον καὶ εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

παρ' αὐτοῦ ἐκουρεύθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἤτοι ἔγινεν ἀναγνώστης ἐν τῷ Ναῷ τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῷ εὑρισκομένῳ εἰς τόπον λεγόμενον τοῦ Οὐρβικίου· εἶτα ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος, καὶ πορευθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀμασείᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων Σελεύχου καὶ Μελετίου συστηθὲν Μοναστήριον, γίνεται ἐκεῖσε Μοναχὸς, καὶ καθίσταται ἔπειτα Ἀρχιμανδρίτης.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ πέμπτη Σύνοδος συνεκροτεῖτο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει φνγ'. καὶ ἐκαλοῦντο ἐν αὐτῇ ὅλοι οἱ ἁπανταχοῦ Ἀρχιερεῖς, τότε ἐπειδὴ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασείας δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σύνοδον ἕνεκα ἀσθενείας τινὸς συμβάσης αὐτῷ, ἐστάλη ὁ μακάριος οὗτος Εὐτύχιος, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὸν τῆς Ἀμασείας ἐν τῇ Συνόδῳ. Πορευθεὶς λοιπὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Θεῖος Εὐτύχιος, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐκεῖ ἐμπράκτως νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν του, διότι ἐφάνη λαμπρὸς μὲ τὰς σοφὰς ἀντιῤῥήσεις καὶ ἀποκρίσεις του κατὰ τῶν αἱρετικῶν, δείξας διὰ τῶν Θείων Γραφῶν, ὅτι οἱ τότε αἱρετικοὶ (ὁποῖοι ἦσαν Ἄνθιμος ὁ Τραπεζούντιος, ὁ φρονῶν τὰ τοῦ Εὐτυχοῦς δυσσεβῆ φρονήματα, Σεβῆρος, Πέτρος ὁ Ἀπαμείας καὶ Ζωόρας, παραλειπομένων τῶν παλαιῶν αἱρετικῶν, ἤτοι τοῦ Ὠριγένους, Διδύμου καὶ Εὐαγρίου, τοὺς ὁποίους ἀνεθεμάτισεν ἡ ἰδία αὕτη Σύνοδος μὲ τὰ συγγράμματα αὐτῶν) πρέπει νὰ ἀναθεματισθῶσιν. Ὅθεν ἐκ τούτου ὁ Ἅγιος ἐφείλκυσε τὴν ἀγάπην τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, ὁ δὲ τότε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μηνᾶς εἶπεν ἐκ Θείας ἀποκαλύψεως, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ διάδοχός του. Διὸ ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον ἐξεδήμησεν ὁ Μηνᾶς πρὸς Κύριον, ἐκάλεσε τὸν Ἅγιον τοῦτον Εὐτύχιον ἐκ τῆς Ἀμασείας ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, καὶ διὰ τῆς ψήφου τῶν Ἀρχιερέων καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅλης τῆς πόλεως, ἀνέδειξεν αὐτὸν Πατριάρχην τῆς λαμπρᾶς Κωνσταντινουπόλεως.

Μετὰ ταῦτα ὁ τῶν ζιζανίων σπορεὺς Διάβολος, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὴν εὐστάθειαν καὶ εἰρήνην τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἠθέλησε νὰ τὴν συγχύσῃ μὲ σαθρὰ δόγματα, παραπείσας τινὰς νὰ λέγωσιν, ὅτι ἡ ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου προσληφθεῖσα σὰρξ παρὰ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἦτο πρὸ τοῦ πάθους ἄφθαρτος. Εἰς τοῦτο δὲ τὸ κακόδοξον φρόνημα ἔπεσε καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ ἤλεγξεν ὁ Ἅγιος, ἐξωρίσθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀμάσειαν (ἀφ' οὗ ἐπατριάρχευσε δώδεκα ἔτη, μῆνας τέσσαρας καὶ ἡμέρας δεκατρεῖς), καὶ ἔγινεν ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν Ἰωάννης. Ἀφιχθεὶς ὁ Ἅγιος εἰς τὸ ἐν Ἀμασείᾳ παλαιόν του Μοναστήριον, ἠκολούθει πάλιν τὴν προτέραν του ἄσκησιν, καὶ πολλὰς ἐκεῖ θαυματουργίας ἐποίησε· διανύσας δὲ δώδεκα ἔτη ἐν τῇ ἐξορίᾳ, πάλιν ἀνεκλήθη καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει φος'. (ἀφ' οὗ δηλαδὴ ἀπέθανεν ὁ Ἰουστινιανὸς (1) καὶ ἔγιναν Βασιλεῖς ὁ Ἰουστῖνος ἐν ἔτει φξέ. καὶ ὁ Τιβέριος ἐν ἔτει φος'.) τυχὼν, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του, λαμπρᾶς ὑποδοχῆς καὶ δεξιώσεως ὑφ' ὅλων τῶν προκρίτων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ καταπαύσας διὰ προσευχῆς του τὴν λοιμικὴν ἀσθένειαν, ἥ τις τότε ἐμάστιζε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐθανάτονεν ἀδιακρίτως ὅλους τοὺς κατοίκους. Διανύσας λοιπὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου εἰκοσιτέσσαρα ἔτη καὶ μῆνας ἓξ ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Οὗτος ὁ Ἅγιος προεῖπε μὲν εἰς τὸν Τιβέριον, ὅτι θὰ γίνῃ Βασιλεὺς, ἐλθὼν δὲ ὅπως τὸν ἐπισκεφθῇ, προεῖπεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι μέλλει νὰ τελευτήσῃ· ἀμφότερα δὲ ταῦτα ἀληθῆ ἀπεδείχθησαν διὰ τῶν ἔργων, ἐπειδὴ μετὰ τέσσαρας μῆνας ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου ἀπέθανεν ὁ Τιβέριος. Κατετέθη δὲ τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου Εὐτυχίου ὑπὸ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου εὑρίσκοντο καὶ τὰ ἅγια Λείψανα Ἀνδρέου καὶ Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων (2)· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

(1) Ὁ Μελέτιος λέγει, ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς ἀπέθανε μὲ τὴν αἵρεσιν, σελ. 86. τοῦ β'. τόμ. τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας· ὅρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν δευτέραν Αὐγούστου ἐν τῇ περὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὑποσημειώσει.

(2) Πῶς νοεῖται τὸ ὑπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν ἀποτίθεσθαι τὰ ἅγια Λείψανα ταῦτα, ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ Συναξαρίου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νείλου ἐν τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Νοεμβρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑκατὸν εἴκοσι Μαρτύρων, τῶν ἐν Περσίδι πυρὶ τελειωθέντων.

»Ἂν ἐξαριθμῇς οὓς τὸ πῦρ Πέρσαις φλέγει, Μάρτυρες
»Εὕρῃς ἔχοντας τετράκις τὸ τρὶς δέκα. ρκ'.

Ἡ Ὁσία Πλατωνὶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Πόλου πλάτη φέρουσι τὴν Πλατωνίδα, Πλατωνίς.
»Τὴν ἀρεταῖς λάμψασαν εἰς τὰ γῆς πλάτη.

Οἱ Ἅγιοι δύο Μάρτυρες οἱ ἐν Ἀσκάλωνι, ἐν τῇ γῇ ἄχρι τῆς ὀσφύος χωσθέντες, τελειοῦνται.

»Ἀνηρότως σοι γῆ φύει καρπὸν, Λόγε, Μάρτυρες
»Ὁ καρπὸς ἄνδρες ἄχρις ὀσφύος δύω. δύω.

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, ὁ ἀσκήσας ἐν ἔτει ατί. ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

✻ »Κανὼν ἀκριβὴς, Γρηγόριε, ὤφθης, * Γρηγόριος.
»Θείας προσευχῆς, πάντας εἰς ἣν ὀτρύνεις.

* Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ ἀσκήσας ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἄθω ἐν ἔτει ατή. ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

✻ »Τὸν Γρηγόριον, νήψεως τὸν ἐργάτην, * Γρηγόριος.
»Λόγοις γεραίρω, καὶ γὰρ οὕτως ἦν θέμις.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ζ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιοπίου.

»Καλλιόπιος ἔμπαλιν παγεὶς ξύλῳ, Καλλιόπιος.
»Τὸν ὀρθίως παγέντα δοξάζει Λόγον.
✻ »Ζωὴν Καλλιόπιος ἀγήρω ἑβδόμῃ εὗρεν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Καλλιόπιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει τηδ'. υἱὸς μὲν Θεοκλείας ἡ ὁποία ἦτο δεδιδαγμένη τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, καταγόμενος δὲ ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας. Ἀνατραφεὶς λοιπὸν εὐσεβῶς παρὰ τῆς μητρός του, ἐμελέτησε τὰς Θείας Γραφὰς, ὅταν δὲ ἐκινήθη ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ, τότε καὶ ὁ γενναῖος οὗτος ἀγωνιστὴς ἐνδυναμωθεὶς, καὶ πρὸς τούτοις λαβὼν συμβουλὰς παρὰ τῆς μητρός του νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν Χριστὸν μὲ Μαρτύριον, ὑπῆγεν αὐτόκλητος πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Μάξιμον (ὁ ὁποῖος διέτριβε κατὰ τὴν ἐν τῇ Γαλατίᾳ Πομπηϊούπολιν, ἥ τις οὕτως ὠνομάσθη ἐκ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, τοῦ νικήσαντος τὸν Μιθριδάτην πέριξ ταύτης τῆς πόλεως, τῆς πάλαι Εὐπατορίας καλουμένης), καὶ παῤῥησιασθεὶς εἰς αὐτὸν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀνακηρύξας, δένεται ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ δέρεται διὰ μολύβδων· ἔπειτα τανύεται ἐπὶ τροχοῦ, καὶ κάτωθεν καίεται διὰ πυρὸς, ἀλλ' ἐλθὼν Ἄγγελος Κυρίου, ἐσταμάτησε τὸν τροχὸν, καὶ τὸ πῦρ ἐψύχρανε. Σπαραχθέντων δὲ ὅλων τῶν μελῶν τοῦ Μάρτυρος ἐφαίνετο ἄσχημος, διὸ καὶ ἐῤῥίφθη ἐν τῇ φυλακῇ, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐλθοῦσα ἡ μήτηρ του, ἐσπόγγιζε τὰ αἵματα τὰ ῥέοντα ἐκ τῶν πληγῶν τοῦ παμφιλτάτου υἱοῦ της· ὅθεν διαμοιράσασα εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν περιουσίαν της, καὶ ἐλευθερώσασα τοὺς δούλους καὶ δούλας της, οἵτινες ὅλοι ἦσαν πεντακόσιοι πεν-

(1) Τὸν Βίον τούτου συνέγραψεν ἑλληνιστὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ ἁγιώτατος Κάλλιστος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, εὑρίσκεται δὲ μεταφρασμένος εἰς τὸ ἁπλοῦν ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ.

(2) Οὗτος ἐκ Βυζαντίου ὁρμώμενος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Θείου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐν τῇ νηπτικῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ δι' Ἀγγέλου τροφὴν ἐλάμβανεν. Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

τήκοντα, ἐσυντρόφευε τὸν υἱόν της ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ συνέψαλλε τῷ Θεῷ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ φῶς οὐράνιον ἔλαμψεν ἐν τῇ φυλακῇ κατὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ φωνὴ ἠκούσθη ἄνωθεν, ἡ ὁποία ἐμακάριζε καὶ ἐπῄνει τὴν παῤῥησίαν καὶ ὁμολογίαν τοῦ Μάρτυρος, ἐκ τούτου περισσότερον ἐνεδυναμώθη ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Μαρτυρίου.

Τέλος πάντων, ἐπειδὴ ὁ Μάρτυς ἔμενεν ἀμετάθετος ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίᾳ, κατεδικάσθη νὰ σταυρωθῇ. Συνεκοινώνει δὲ ὁ μακάριος μὲ τὰ Δεσποτικὰ Πάθη καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου (ὡς γὰρ ὁ Κύριος ὑπέμεινε πάθη καὶ Σταυρὸν, οὕτως ὑπέμεινεν αὐτὰ καὶ ὁ ἀοίδιμος Καλλιόπιος), ἀλλ' ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ σταυρωθῇ· διότι ὅταν ἔγινεν ἡ περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀπόφασις ἦτο μεγάλη Πέμπτη, ὅτε ἑορτάζομεν τὰ φρικτὰ τοῦ Κυρίου παθήματα. Παρακαλεσάσης δὲ τῆς μητρὸς αὐτοῦ τοὺς διώκτας νὰ μὴ θανατώσωσιν ἄλλως πως τὸν υἱόν της, εἰμὴ διὰ σταυροῦ, καὶ προσενεγκούσης διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἰς αὐτοὺς πέντε χρυσᾶ νομίσματα, ἐσταυρώθη ὁ Ἅγιος κατακέφαλα, καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ τρίτη ὥρα τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, τότε ὁ τοῦ Χριστοῦ ποθεινότατος Μάρτυς παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ἀφ' οὗ δὲ κατεβίβασαν τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος ἐκ τοῦ σταυροῦ, ἐχύθη ἡ φιλόπαις μήτηρ καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαπητόν της υἱὸν, ἔχουσα δὲ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐλειποθύμησε, καὶ παρέδωκε καὶ αὐτὴ τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἐνεταφιάσθη ἡ φιλτάτη μήτηρ μετὰ τοῦ φιλτάτου υἱοῦ ὑπό τινων εὐσεβῶν καὶ πιστῶν ἀνδρῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Μιτυλήνης.

»Ἔχει Μιτυλήνη σε καὶ τεθνηκότα, Γεώργιος.
»Ὡς ζῶντα, Γεώργιε, προστάτην μέγαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ποθήσας τὸν Χριστὸν, ἐνεδύθη καὶ τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, καὶ ἤσκησε μὲν καὶ κατώρθωσεν ὅλας τὰς ἀρετὰς ὁ ἀοίδιμος, καὶ ἐξαιρέτως μάλιστα κατώρθωσε καὶ ἀπέκτησε τὴν ταπεινοφροσύνην, ἔγινε δὲ καὶ πολλὰ ἐλεήμων. Διὰ τὰς τοιαύτας λοιπὸν ἀρετάς του ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς νήσου Μιτυλήνης, εἰς τὸν ὁποῖον καλῶς διαλάμψας, ἤλεγξε τοὺς τότε εἰκονομάχους διὰ τῆς μεγάλης σοφίας αὐτοῦ, οὕτως ὥστε ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸ σημεῖον νὰ γνωρίσωσι τὴν πλάνην καὶ κακοδοξίαν των, καὶ ἐν βραχυλογίᾳ οὗτος ἐν τῷ σώματι ὑπάρχων, ἡμιλλᾶτο μετὰ τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας του· ὅθεν μὲ τὰ τοιαῦτα κατορθώματα ὁ μακάριος διαπρέψας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἐμηνύθη δὲ τὸ τέλος αὐτοῦ παρὰ Θεοῦ διὰ Θείου ἀστέρος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ εἰς ὅλον τὸ ποίμνιόν του· οὐ μόνον δὲ ζῶν ἦτον εἰς ὅλους ποθητὸς ὁ Ἅγιος οὗτος, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον εἰς ὅλους εἶναι ἀξιέραστος διὰ τὰ ἐκ τοῦ Θείου αὐτοῦ Λειψάνου ἀναβλύζοντα θαύματα (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥουφῖνος ὁ Διάκονος μαχαίρᾳ τελειοῦται.

»Σφαγῆς λογισθεὶς ὡς πρόβατον Ῥουφῖνος, Ῥουφῖνος.
»Σφάττει παλαιὸν τὸν Διάβολον λύκον.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἀκυλίνα, τὰς χεῖρας ὀπίσω δεσμευθεῖσα καὶ τὴν κοιλίαν φλεχθεῖσα, τελειοῦται.

»Ὀπισθόχειρα σχοινίοις στρεβλουμένην, Ἀκυλίνα.
»Ἐμπροσθίως φλέγουσι τὴν Ἀκυλίναν.

Οἱ Ἅγιοι διακόσιοι Μάρτυρες, οἱ ἐν Σινώπῃ, ξίφει τελειοῦνται.

»Ἀνεῖλεν ἀνδρῶν εἰκάδας δέκα ξίφος, Μάρτυρες σ'.
»Οἷς ἀνδρικὸς νοῦς, ἀνδρικὴ καὶ καρδία.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι παρὰ τοῖς τετυπωμένοις καὶ δύο Ἅγιοι εἰς αὐτὰς ἑορτάζονται, εἰς τὸν μὲν Μηναίοις δὶς γράφεται ἡ ἑβδόμη τοῦ Ἀπριλίου μηνὸς, ὁ Ἅγιος Καλλιόπιος, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ὁ Ἅγιος Γε-

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Η'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀγάβου, Φλέγοντος, Ῥούφου καὶ Ἀσυγκρίτου (1).

Εἰς τὸν Ἄγαβον.

»Ψυχὴν Ἀγάβου τοῦ Προφηταποστόλου . Ἄγαβος.
»Ὁ Ψυχοσώστης προσκαλεῖται Δεσπότης.

Εἰς τὸν Φλέγοντα.

»Σβέσας πλάνης φλέγουσαν ὁ Φλέγων φλόγα, Φλέγων.
»Οὓς Δαβὶδ εἶπε, πῦρ φλέγον, βλέπει Νόας.

Εἰς τὸν Ῥοῦφον.

✱ »Παῦλος καλεῖ σε, Ῥοῦφ', Ἀπόστολος μέγας, Ῥοῦφος.
»Ἐκλεκτὸν ὄντως· ὦ ἐπαίνου ἀξίου!

Εἰς τὸν Ἀσύγκριτον.

✱ »Ἀσύγκριτον δὲ πᾶς ἐπαινέσει μάλα, Ἀσύγκριτος.
»Τοῦτον γὰρ ἠσπάσατο Παύλου τὸ στόμα.
✱ »Ὀγδοάτῃ μετέβησαν Ἀπόστολοι Ἀγγελέες τε.

Ἐκ τῶν ἱερῶν τούτων Ἀποστόλων ὁ μὲν Ἄγαβος ἦτον ὁ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων, ὅς τις λαβὼν τὴν ζώνην τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἔδεσεν αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ προεφήτευσε περὶ αὐτοῦ ταῦτα· «Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον—Τὸν ἄνδρα, οὗ ἐστιν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δήσουσιν ἐν Ἰ»ρουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖρας Ἐθνῶν.» (Πράξ. κά. 11.) τῆς προφητείας ταύτης πληρωθείσης καὶ διὰ τῶν ἔργων, διότι ὄχι μόνον ἔδεσαν τὸν Παῦλον οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ καὶ ἐπεχείρησαν νὰ τὸν θανατώσωσιν (2). Οὗτος λοιπὸν κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Οἰκουμένης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκληρώθη, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Ῥοῦφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ λέγων· «Ἀσπάσα»σθε Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.» (Ῥωμ. ιϛ'. 13.) ἔγινεν Ἐπίσκοπος Θηβῶν, τῶν ἐν Ἑλλάδι. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Φλέγων καὶ Ἀσύγκριτος, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον εἰς διάφορα μέρη τοῦ Κόσμου, ἐπέστρεψαν πολλοὺς ἀπίστους εἰς τὴν ἀληθῆ Πίστιν· μὲ διαφόρους δὲ τιμωρίας βασανισθέντες ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἰουδαίων, ἐτελειώθησαν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καὶ οὕτως ἔλαβον παρὰ Κυρίου τὰ οὐράνια ἀγαθὰ τῆς ἀϊδίου μακαριότητος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κελεστίνου Πάπα Ῥώμης.

»Τὸ χάσμα καὶ σέ, παμμάκαρ Κελεστῖνε, Κελεστῖνος.
»Χοροῦ διϊστᾷ μὴ μεμακαρισμένου.

ώργιος Μιτυλήνης, τοῦθ' ὅπερ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ πολὺ ἄτακτον καὶ ἀνάρμοστον. Ὅθεν κατὰ τὴν μίαν ἑβδόμην τοῦ Ἀπριλίου, ἢ πρέπει νὰ συμψάλλωνται καὶ τὰ τροπάρια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μιτυλήνης, ἢ ἐν τοῖς ἀποδείπνοις νὰ ψάλλωνται ταῦτα ἰδιαίτερον, καὶ ὁ κανὼν αὐτοῦ.

(1) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς ἐνταῦθα γράφεται παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Ἡρωδίωνος καὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἑρμοῦ, διότι ὁ Ἡρωδίων ἑορτάζεται μὲν μετὰ Ὀλυμπᾶ, Ἐράστου, Σωσιπάτρου καὶ Κουάρτου κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ Μαρτίου. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἑρμῆς ἑορτάζεται μετὰ Πατρόβα, Λίνου, Γαΐου καὶ Φιλολόγου τῶν Ἀποστόλων κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου, ἰδίως δὲ ἑορτάζεται κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Μαρτίου.

(2) Οὗτος ὁ Ἄγαβος προεφήτευσε καὶ ὅτι μέλλει νὰ ἐπέλθῃ πεῖνα μεγάλη ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ, ὡς γράφουσιν αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων· «Ἐν ταύταις »ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων Προφῆται »εἰς Ἀντιόχειαν, ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄ»γαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν ἔσε»σθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅς τις καὶ ἐγένετο ἐπὶ »Κλαυδίου Καίσαρος.» (Πραξ. ιά. 28.) Σημείωσαι, ὅτι ἡ πεῖνα αὕτη, τὴν ὁποίαν προεφήτευσεν ὁ Ἄγαβος, ἔγινεν εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν τέταρτον ἔτος ἀπὸ Χρι-

Οὗτος ὁ μακάριος Κελεστῖνος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υιέ. καλῶς ἀνατεθραμμένος διὰ βίου καὶ λόγου, ἤτοι διὰ πράξεως καὶ θεωρίας· διὰ δὲ τὰς ἀρετάς του ταύτας ἠξιώθη νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, ἀφ' οὗ ἐτελεύτησεν ὁ Πάπας αὐτῆς Ζώσιμος, ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὸν Βονιφάτιον, τοῦ Βονιφατίου διαδεχθέντος τὸν μέγαν Ἰννοκέντιον. Οὗτος λοιπὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς τρίτης Συνόδου, τῆς συγκροτηθείσης ἐν ἔτει υλά. ἠγωνίσθη ὁ τρισόλβιος διὰ τὰς ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς παραδόσεις, καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς του καθῄρεσε τὸν δυσσεβῆ Νεστόριον, καὶ τὰς θεομισεῖς αὐτοῦ βλασφημίας ἤλεγξε καὶ ἀπεκήρυξε, συνεργὸς γενόμενος εἰς τὴν καθαίρεσίν του μετὰ τοῦ θεσπεσίου Κυρίλλου τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος κατεῖχε τὴν θέσιν τοῦ Θείου τούτου Κελεστίνου, καὶ ἀντὶ τούτου προεκάθητο ἐν τῇ Συνόδῳ. Πολλὰ λοιπὸν καὶ ἄλλα κατορθώματα λόγου καὶ μνήμης ἄξια ποιήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀφῆκε τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ πρὸς τὴν ἀτελεύτητον καὶ μακαρίαν ζωὴν ἐξεδήμησεν.

* Ὁ Ἅγιος Παυσίλυπος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ὁ Παυσίλυπος γῆς λιπὼν παροικίαν, * Παυσίλυπος.
»Εἰς παυσίλυπον ἔρχεται κατοικίαν.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ναύκληρος, ὁ ἐν τῇ Κῷ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχξθ.' πυρὶ τελειοῦται (1).

* »Πλεύσας θάλασσαν ἐν πυρὶ τὴν τοῦ βίου, * Ἰωάννης.
»Ναύκληρ' ἔφθασας εἰς γαληνοὺς λιμένας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Θ.' Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐψυχίου τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.

»Ἐκεῖ μετῆλθεν Εὐψύχιον τὸ ξίφος, Εὐψύχιος.
»Οὗ Χριστὸς ἦλθε, Καισαρείας εἰς μέρη.
»Φάσγανον ἀμφ' ἐνάτην Εὐψυχίου ἔκταμε λαιμόν.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς χώρας τῶν Καππαδοκῶν (2) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ ἐν ἔτει τξβ.' ζῶν δὲ ζωὴν ἄμεμπτον, ἔλαβε γυναῖκα νόμιμον. Εἶτα δὲ ἀνάψας ὑπὸ Θείου ζήλου καὶ παραλαβὼν πολλοὺς Χριστιανοὺς, ἐκρήμνισεν ἐκ θεμελίων τὸν ἑλληνικὸν ναὸν τὸν ἐπονομαζόμενον τῆς Τύχης, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε συμπάθειαν καὶ ἀγάπην ὁ ἐπάρατος Ἰουλιανὸς, θυσίας προσφέρων εἰς αὐτὸν καθ' ἑκάστην. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφανερώθη ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Ἁγίου, προσέταξεν ὁ Παραβάτης, οἱ μὲν ἄλλοι Χριστιανοὶ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἐξορίας καὶ βασάνους, ὁ δὲ Ἅγιος Εὐψύχιος νὰ ἀποκεφαλισθῇ, καθὸ ὁ αὐτουργὸς τῆς τοιαύτης πράξεως· ὅθεν ἀποκεφαλισθεὶς, ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

στοῦ, διὸ καὶ οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ Χριστιανοὶ ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ συνάξωσιν ἐλεημοσύνας, ἃς ἀπέστειλαν εἰς τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις Χριστιανοὺς διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου, ὡς ἀναφέρουσιν αἱ Πράξεις ἐν κεφ. ιά. 30. Ταύτην τὴν πεῖναν τὴν ἐπὶ Κλαυδίου ἀναφέρουσι καὶ οἱ ἔξω Ἱστορικοὶ, δηλαδὴ ὁ Σουετόνιος εἰς τὸν Κλαύδιον κεφ. ιή. καὶ ὁ Ἰώσηπος ἀρχαιολόγος βιβλίῳ κ.' κεφ. β.' διηγοῦνται δὲ αὐτοὶ, ὅτι τόση ταραχὴ τοῦ λαοῦ ἐγένετο ἐν τῇ ἀγορᾷ ἕνεκα τῆς πείνης, καὶ τόσους βλασφήμους λόγους ἤκουσε παρὰ τοῦ λαοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ παλάτιον, καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀσφαλείας του. (Ὅρα τὴν Ἑκατονταετηρίδα.)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Ἴσως εἶναι σφάλμα ἀντιγραφικὸν, καὶ ἀντὶ νὰ γράψῃ Καισαρείας τῆς Φιλίππου, ὅπου ὑπῆγεν ὁ Κύριος κατὰ τὴν περίληψιν τοῦ διστίχου ἰάμβου, ἔγραψε Καππαδοκῶν, ὅπου ὁ Κύριος οὐκ ἀπῆλθε, διότι ἄλλως προκύπτει ἀντίφασις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Βαδίμου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ τῶν ἑπτὰ μαθητῶν αὐτοῦ.

»Ἑπτὰς μαθητῶν συντέτμηται Βαδίμῳ, Βάδιμος καὶ
»Εἰς Οὐρανοὺς δ' ἔφθασεν, οὗ Θεοῦ θρόνος. Μαθηταὶ ἑπτά.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου μὲν Βασιλέως Περσῶν, Κωνσταντίνου δὲ τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλ'. ἔχων πατρίδα τὴν Βηθλαπάτην, ὢν δὲ καταγωγῆς περιφανοῦς καὶ ἐνδόξου. Καταφρονήσας λοιπὸν τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους του καὶ τὸν πολὺν πλοῦτόν του, ἔγινε Μοναχὸς καὶ Ἀρχιμανδρίτης ἑνὸς Μοναστηρίου, διὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Περσίᾳ πυρσολατρῶν, μετὰ ἑπτὰ μαθητῶν αὐτοῦ, ἐφυλακίσθη ἐπὶ τέσσαρας μῆνας· εἶτα ἐξαγαγόντες τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς φυλακῆς, παρέδωκαν αὐτόν, ὅπως τὸν ἀποκεφαλίσῃ, εἴς τινα δήμιον Νιρσᾶν ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἦτο μὲν πρότερον Χριστιανός, διὰ δὲ τὸν φόβον τῶν βασάνων ἠρνήθη τὸν Χριστόν. Τοῦτον βλέπων ὁ Ἅγιος Βάδιμος, ἐταλάνισε καὶ ἐλεεινολόγησε διὰ τὴν ἄρνησιν· τετράκις δὲ κατέφερε τὸ ξίφος κατὰ τοῦ Ἁγίου ὁ ἀρνησίχριστος δήμιος μὲ τρέμουσαν χεῖρα, καὶ οὕτω μὲ πολὺν πόνον καὶ βάσανον ἔκαμε τὸν Ἅγιον νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμά του εἰς τὸν Θεόν. Ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ὁ δήμιος διὰ ξίφους ἐθανατώθη, ἀφ' οὗ πρότερον ἐτιμωρήθη μὲ πολλὰ δεινὰ παρὰ Θεοῦ, διότι μέχρι τέλους ἔμεινεν εἰς τὴν ἄρνησιν. Ἀπεκεφαλίσθησαν δὲ μετὰ τοῦ Ἁγίου Βαδίμου καὶ οἱ ῥηθέντες ἑπτὰ μαθηταί του, καὶ οὕτως ἔλαβον ὅλοι ὁμοῦ τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ ἀναιρεθέντων ἐν Περσίᾳ.

»Εἰς πυρσολατρῶν γῆν ἐναθλεῖ Περσίδα, Μάρτυρες οἱ ἐν Περσίᾳ
»Ἡ Χριστολατρῶν αὐχενότμητος φάλαγξ. ἀναιρεθέντες.

Ὁ τῶν Περσῶν Βασιλεὺς Σαβώριος κατὰ τὸ πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς Βασιλείας του διῆλθε πολεμῶν τοὺς τόπους τῶν Ῥωμαίων· ἁλώσας δὲ τὴν χώραν τὴν ὀνομαζομένην Βιζάτην, τοὺς μὲν ἐν αὐτῇ εὑρισκομένους στρατιώτας, καὶ ἐκείνους ὅσοι ἠδύναντο νὰ φέρωσιν ὅπλα ἐθανάτωσε, τὸν δὲ ἀπειροπόλεμον λαόν, ἤτοι τὰς γυναῖκας, τοὺς γέροντας καὶ τὰ παιδία, τὸν Ἐπίσκοπον Ἡλιόδωρον, καὶ τοὺς Πρεσβυτέρους Δησὰν καὶ Μαριάβ, καὶ ὅλους τοὺς κληρικοὺς δὲν ἐθανάτωσεν, ἀλλὰ ἀφῆκεν αὐτοὺς ζωντανούς. Ὅταν δὲ ὁ Ἐπίσκοπος Ἡλιόδωρος ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἐχειροτόνησεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Πρεσβύτερον Δησάν. Ἐν ᾧ λοιπὸν ἀνεφέρετο εἰς τὸν Θεὸν ἡ δοξολογία, ἡ συνειθιζομένη νὰ γίνεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τότε ὁ ἀρχιμάγος Ἀδεφὰρ ἀνέφερεν εἰς τὸν Βασιλέα Σαβώριον, ὅτι οἱ παρ' αὐτοῦ ἀφεθέντες Χριστιανοὶ ἐξέλεξαν Ἐπίσκοπον αὐτῶν τὸν Δησάν, καὶ ἤδη βλασφημοῦσιν ἐναντίον τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς θρησκείας του ἄνδρες Χριστιανοὶ τὸν ἀριθμὸν τετρακόσιοι, οἱ ὁποῖοι ὅλοι συλληφθέντες, ἐπειδὴ δὲν ἐπείσθησαν νὰ προσκυνήσωσι τὸν ἥλιον καὶ τὸ πῦρ, ἀπεκεφαλίσθησαν. Πέντε δὲ ἐξ αὐτῶν μικροψυχήσαντες καὶ φοβηθέντες, προσέδραμον εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἐδέχθησαν τὴν μιαρὰν θρησκείαν του, ἀπολέσαντες οἱ ἄθλιοι τὰς ψυχάς των διὰ τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωήν. Εἷς δὲ τῶν ἀποκεφαλιζομένων, Αὐδιησοῦς ὀνομαζόμενος, μὴ λαβὼν κτύπημα ξίφους δυνατὸν καὶ θανατηφόρον, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζήσας ἐκήρυττεν ἀνδρείως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὁρμήσας δὲ ἀσεβής τις κατ' αὐτοῦ τὸν ἐθανάτωσε διὰ μαχαίρας, καὶ οὕτος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν σφαγήν, καθὸ ἀξιωθεὶς νὰ συναριθμηθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν, οἵτινες ἀπεκεφαλίσθησαν πρότερον, διότι ἐλυπεῖτο καὶ ἀνεστέναζεν ὁ ἀοίδιμος, ὅτι ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῶν συμμαρτύρων του.

Ὁ ῥηθεὶς Ἅγιος Αὐδιησοῦς μαχαίρᾳ τελειοῦται.

»Ὢν αἰχμάλωτος Αὐδιησοῦς τὴν τύχην, Αὐδιησοῦς.
»Ἠλευθέρωται τὴν σφαγὴν δοὺς ὡς λύτρον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ι'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξίμου, Πομπηΐου καὶ ἑτέρων τριακονταὲξ, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν περὶ τὸν μακάριον Ζήνωνα καὶ Ἀλέξανδρον καὶ Θεόδωρον.

Εἰς τὸν Τερέντιον.
»Ἔπαθλα ποῖα τῆς τομῆς Τερεντίῳ;
»Ἃ μὴ συνέσχεν ὄψις, οὖς, ἢ καρδία.
Εἰς τοὺς λοιπούς.
»Ἴδωμεν οὓς τέμνουσιν ἀθλητὰς ὅσοι·
»Δεκὰς τετραπλῆ, πρὸς δὲ καὶ ἄλλοι μάλα.
»Ἀσφάραγον (ἤτοι λαιμὸν) δεκάτῃ γε Τερέντιος ἐξαπεκάρθη.

Τερέντιος,
Ἀφρικανός.
Μάξιμος.
Πομπήϊος.
Ζήνων.
Ἀλέξανδρος.
Θεόδωρος.

Οὗτοι οἱ Μάρτυρες ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου καὶ Ἡγεμόνος Φουρτουνιανοῦ, ἐν ἔτει σνά. καταγόμενοι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς. Δημοσιευθέντος δὲ Βασιλικοῦ προστάγματος νὰ ἀρνῶνται μὲν οἱ Χριστιανοὶ τὸν Χριστὸν, ὅσοι δὲ ἐμμένουσιν εἰς τὴν πίστιν των καὶ δὲν πείθονται εἰς τὸν Βασιλέα νὰ τιμωρῶνται διὰ διαφόρων βασάνων, καὶ ὡς ἐκ τούτου βλέποντες οἱ Ἅγιοι οὗτοι τεσσαράκοντα Μάρτυρες πολλοὺς Χριστιανοὺς ἐξαπατωμένους καὶ παραδιδομένους αὐθορμήτως εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδωλολατρῶν, συνεφώνησαν μεταξύ των νὰ ἀντισταθῶσι κατὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἀνδρίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος διὰ τὴν Πίστιν καὶ ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὑπενθυμίζοντες ἀλλήλοις τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, οἵτινες παρακινοῦσι τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὸ Μαρτύριον· «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυ»χὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι.» (Ματθ. Ι. 28.) Ὡδηγήθησαν λοιπὸν εἰς τὸν Ἡγεμόνα Φουρτουνιανὸν οἱ γενναῖοι ἀγωνισταὶ, καὶ ἐκήρυξαν μὲν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ἐθεάτρισαν δὲ τὴν ἀσθένειαν τῶν εἰδώλων. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν προσέταξε νὰ ῥίψωσι τοὺς Ἁγίους ἐν τῇ φυλακῇ, ὕστερον δὲ ἔστειλε καὶ ἔφερε τοὺς συντρόφους τοῦ μακαρίου Ζήνωνος, Ἀλεξάνδρου καὶ Θεοδώρου τοὺς ὁποίους πρότερον ἔκρινε καὶ ἐπαίδευσεν· ὅθεν συνεβούλευεν αὐτοὺς νὰ ἀρνηθῶσι τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰ εἴδωλα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀντέστησαν εἰς τοῦτο, καὶ ἐδείχθησαν ἀμετάθετοι εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον διὰ τῶν λόγων οὓς εἶπον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν βασάνων ἃς ἔπαθον, τούτου ἕνεκα προσέταξεν ὁ ἀσεβὴς νὰ δείρωσι τοὺς Ἁγίους δι' ἀκανθωτῶν καὶ τραχέων ῥαβδίων, καὶ διὰ νεύρων βοῶν· ἠλλάχθησαν δὲ οἱ δέροντες αὐτοὺς στρατιῶται, καὶ τόσον ἠφανίσθησαν αἱ σάρκες τῶν Ἁγίων ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου δαρμοῦ, ὥστε ἐφαίνοντο ἔξωθεν τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγχνα των.

Ἔπειτα ἐκάρφωσαν αὐτοὺς εἰς τὴν ῥάχιν μὲ σουβλία πεπυρωμένα, καὶ ἐπὶ τῶν πληγῶν των ἔχυσαν ὄξος μὲ ἅλας, καὶ ἔτριβον αὐτὰς διὰ τριχίνων ὑφασμάτων· ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἅγιοι διὰ προσευχῆς των ἐκρήμνισαν τὰ εἴδωλα, λυπηθεὶς εἰς τὸ ἄκρον ὁ Ἡγεμὼν, καὶ ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς τούτων μεταβολῆς, διέταξε νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσωσι, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Εἶτα παρεστάθησαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα καὶ οἱ σύντροφοι τοῦ Ἁγίου Τερεντίου, οἱ ὁποῖοι παῤῥησίᾳ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, καθείρχθησαν πάλιν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔθηκαν εἰς τὸν λαιμὸν αὐτῶν δεσμὰ, καὶ ἀφ' οὗ ὑποκάτω αὐτῶν ἔστρωσαν σιδηρᾶ τριβόλια, καὶ ἔδεσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας των μὲ ἀλυσίδας. Οἱ δὲ Ἅγιοι ἐδοκίμασαν τὴν δεινὴν ταύτην τιμωρίαν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγωσιν, ἢ νὰ πίωσι, διότι ἐμπόδισεν ὁ θηριώδης Ἡγεμὼν τοὺς δεσμοφύλακας τοῦ νὰ εἰσάξωσιν ἐν τῇ φυλακῇ τὸ ἐλάχιστον φαγητὸν ἢ ποτόν· ἀλλ' ὅμως ὁ Θεὸς ἠξίωσε τοὺς Μάρτυράς του τῆς Θεϊκῆς αὐτοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως, διότι ἅγιοι Ἄγγελοι ἐπιστάντες εἰς τὴν φυλακὴν ἔλυσαν τοὺς Ἁγίους ἐκ τῶν δεσμῶν, καὶ ἔφερον εἰς αὐτοὺς τροφὴν οὐράνιον, διὰ τῆς ὁποίας ἐνδυναμωθέντες, πάλιν παρέστησαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα. Ὅθεν ἐξέσχισαν αὐτοὺς, καὶ εἰς τὰ θηρία τοὺς παρέδωκαν, ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἤγγισεν αὐτούς· διὰ τοῦτο τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ἁγία Προφῆτις Ὀλδὰ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἀφῆκεν Ὀλδὰ πνεῦμα μέλλοντα βλέπον, Ὀλδά.
»Ἡ πνεύματος γέμουσα θείου Πυθία (1).

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰακώβου Πρεσβυτέρου καὶ Ἀζᾶ Διακόνου.

Εἰς τὸν Ἰάκωβον.

»Τὸν Ἰάκωβον καὶ τετμημένον γράφω, Ἰάκωβος.
»Καὶ τῆς τομῆς φέροντα μισθὸν τὸ στέφος.

Εἰς τὸν Ἀζᾶν.

»Τμηθεὶς ὁ Χριστοῦ Λευΐτης Ἀζᾶς κάραν, Ἀζᾶς.
»Χριστοῦ τὸν ἐχθρὸν Λευϊαθὰν αἰσχύνει.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου Βασιλέως Περσῶν καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλβ΄. καὶ ὁ μὲν Πρεσβύτερος Ἰάκωβος ἦτον ἔκ τινος κώμης Φαρναθὰ ὀνομαζομένης, ὁ δὲ Διάκονος Ἀζᾶς ἦτον ἐκ τῆς κώμης τῆς καλουμένης Βιθνηορά. Οὗτοι λοιπὸν συλληφθέντες παρέστησαν εἰς τὸν ἀρχιμάγον Ἀχοσχαργὰν, καὶ ἐπειδὴ ὡμολόγησαν παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν, διὰ τοῦτο ἔχυσαν εἰς τὴν ῥῖνά των ὄξος μὲ σινάπιον μεμιγμένον· ἔπειτα ἔδειραν αὐτοὺς καὶ ἐκρέμασαν γυμνοὺς εἰς τόπον ἀνοικτὸν καὶ ἀστέγαστον, ὅπου ἐπῆξαν οἱ ἀοίδιμοι ὑπὸ τοῦ ψύχους τῆς νυκτός. Εἶτα κατεβίβασαν αὐτοὺς, καὶ μὴ πεισθέντες νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸ πῦρ κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἄρχοντος ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως οἱ μακάριοι στεφανηφόροι ἀνῆλθον εἰς τὰ Οὐράνια.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Δῆμος, ὁ μαρτυρήσας ἐν Σμύρνῃ ἐν ἔτει αψξγ΄. ξίφει τελειοῦται.

✻ »Δήμοις ἀθλητῶν, μὴ φοβηθεὶς δημίους, * Δῆμος.
»Δῆμος συνηρίθμηται ἀθλητὴς νέος (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΑ΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα Ἐπισκόπου Περγάμου.

»Ταύρῳ παλαίεις, καλλίμαρτυς Ἀντίπα, Ἀντίπας.
»Ὃς σε φλογίζειν, οὐ κερατίζειν ἔχει.
»Χάλκεον ἑνδεκάτῃ βληθεὶς φλέγῃ, Ἀντίπα, εἰς βοῦν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δομετιανοῦ ἐν ἔτει πγ΄. σύγχρονος γενόμενος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων· ὅταν δηλαδὴ ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἦτον εἰς τὴν Πάτμον ἐξόριστος, καθὼς περὶ αὐτοῦ γράφει ὁ ἴδιος εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν Μάρτυρα πιστὸν ὀνομάζων αὐτόν. Οὕτω γάρ φησιν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, λέγοντος πρὸς τὸν Ἄγγελον τῆς ἐν Περγάμῳ Ἐκκλησίας· «Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ Μάρ»τυς μου ὁ πιστὸς, ὃς ἀπεκτάνθη παρ᾽ ὑμῖν, ὅπου κατοικεῖ ὁ Σατανᾶς.» (Ἀποκάλ. β΄. 13.)

(1) Περὶ τῆς Προφήτιδος ταύτης γράφει ἡ Θεία Γραφὴ, ὅτι ἦτον ἐν τῷ καιρῷ Ἰωσίου τοῦ Βασιλέως, ὅς τις εὑρὼν τὸ Βιβλίον τοῦ νόμου (ἰδιόγραφον ἴσως ὂν ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως) καὶ ἀκούσας τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του, καὶ ἔπειτα ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ὀλδὰν ταύτην, ἡ ὁποία ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους ταῦτα· «Εἴπατε τῷ ἀνδρὶ τῷ ἀποστεί»λαντι ὑμᾶς πρός με—Τάδε λέγει Κύριος, ἰδοὺ ἐγὼ »ἐπάγω κακὰ ἐπὶ τὸν τόπον καὶ ἐπὶ τοὺς ἐνοικοῦν»τας αὐτὸν, πάντας τοὺς λόγους τοῦ Βιβλίου, οὓς ἀ»νέγνω ὁ Βασιλεὺς, ἀνθ᾽ ὧν ἐγκατέλιπόν με, καὶ ἐθυ»μίων Θεοῖς ἑτέροις, ὅπως παροργίσωσί με ἐν τοῖς »ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ ἐκκαυθήσεται ὁ θυ»μός μου ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ οὐ σβεσθήσεται, καὶ »τὰ λοιπά.» (δ΄. Βασιλει. κβ΄. 15.) κατῴκει δὲ ἡ Ὀλδὰ αὕτη εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐν τῇ Μασενᾷ. Ὀλδὰ δὲ αὕτη, παροξυτόνως, λέγεται παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Ν. Μαρτυρολ.

Οὗτος λοιπὸν ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἐπίσκοπος Περγάμου· πολὺ δὲ πρεσβύτης ὢν τὴν ἡλικίαν, συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἐν Περγάμῳ εἰδωλολατρῶν, διότι ἐφάνησαν εἰς αὐτοὺς οἱ παρ' αὐτῶν λατρευόμενοι Δαίμονες καὶ τοῖς εἶπον, ὅτι δὲν δύνανται νὰ κατοικῶσιν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, οὔτε νὰ δέχωνται τὰς προσφερομένας αὐτοῖς θυσίας, ἐπειδὴ τοὺς διώκει ἐκεῖθεν ὁ Ἀντίπας. Ἐφέρθη λοιπὸν εἰς τὸν Ἡγεμόνα ὁ Ἅγιος, ὁ δὲ Ἡγεμὼν προσεπάθει νὰ πείσῃ αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν λέγων, ὅτι τὰ ἀρχαιότερα εἶναι καὶ τιμιώτερα, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν ἡ μὲν τῶν Ἑλλήνων θρησκεία, ὡς παλαιὰ καὶ ὡς αὐξηθεῖσα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι τιμιωτέρα, ἡ δὲ τῶν Χριστιανῶν Πίστις, καθὸ λαβοῦσα τὴν ἀρχήν της κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, καὶ δεχθεῖσα παρ' ὀλίγων τινῶν, εἶναι καὶ ἀτιμωτέρα. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος προσφυέστατα, φέρων εἰς ἀπόδειξιν τὴν ἱστορίαν τοῦ Κάϊν· διότι, καθὼς ὁ ἀδελφοκτόνος Κάϊν μισεῖται καὶ ἀποστρέφεται ὑφ' ὅλων τῶν μετὰ ταῦτα ἀνθρώπων, ἂν καὶ αὐτὸς ἦναι ἀρχαιότερος κατὰ τοὺς χρόνους, οὕτω καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων ἀσέβεια εἶναι μισητὴ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους Χριστιανούς, ἂν καὶ ἦναι κατὰ τοὺς χρόνους ἀρχαιοτέρα.

Τοῦτον τὸν λόγον ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν καὶ οἱ Ἕλληνες, ὠργίσθησαν σφόδρα, καὶ ἔβαλον τὸν Ἅγιον ἐντὸς χαλκίνου βοὸς, ὁ ὁποῖος ἦτο πεπυρακτωμένος· ἐκεῖ δὲ εὑρισκόμενος ὁ Ἅγιος, πολὺ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν, καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐδοξολόγησε δύναμιν, εὐχαριστήσας, διότι ἠξιώθη νὰ πάθῃ διὰ τὴν ἀγάπην του. Προσέθηκε δὲ καὶ ταύτην τὴν παράκλησιν πρὸς τὸν Θεὸν, ὅτι ὁ ἐνθυμούμενος τὸ ὄνομά του νὰ φυλάττηται ἀνώτερος καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀσθενειῶν καὶ παθῶν, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τοῦ ἀνυποφόρου πόνου τῶν ὀδόντων, καὶ ηὐχήθη νὰ λάβωσι συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν των, καὶ νὰ εὕρωσιν ἐξιλασμὸν παρὰ Θεοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅσοι ἑορτάζουν τὴν μνήμην του. Ἐπιτυχὼν λοιπὸν τῆς αἰτήσεως ταύτης παρὰ Κυρίου, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησε· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Περγάμου, ὅπου καὶ ἀναβλύζει μύρα καὶ ἰατρείας πάντοτε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν σεπτὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, παρὰ τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Τρυφαίνης τῆς ἐν Κυζίκῳ.

»Χωρίζεται Τρύφαινα σαρκὸς πηλίνης, — Τρύφαινα.
»Ἡ πηλὸν αὐτῆς τὰς τρυφὰς ἡγουμένη.

Ὁ Ὅσιος Φαρμούθιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἐξῆλθε Φαρμούθιος ἐκ τῶν ἐνθάδε, — Φαρμούθιος.
»Φαρμουθὶ μηνὶ, δῆλον ὡς Ἀπριλίῳ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΒ.' Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βασιλείου Ἐπισκόπου Παρίου.

»Χαίρων τελεύτα, Βασίλειε τρισμάκαρ· — Βασίλειος.
»Ἐκεῖ γὰρ ἥξεις, οὗ χαρᾶς πλησθῆς ὅσης.
»Δωδεκάτῃ, Βασίλειε, ταφήϊα δύσσαο νεκρός.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δυσσεβῶν εἰκονομάχων, διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετήν του καὶ ἣν διῆλθε ἔνθεον ζωὴν, ἔγινεν Ἐπίσκοπος Παρίου· μὴ θελήσας δὲ

(1) Σημείωσαι, ὅτι τούτου τοῦ Ἁγίου τὴν Ἀκολουθίαν ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀναξιότης διὰ τοὺς βουλομένους ἑορτάζειν τὸν Ἅγιον διὰ τὴν ἀφόρητον ὀδύνην τῶν ὀδόντων καὶ (ὅρα αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος τόμου τετυπωμένην).

νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων, καὶ νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὴν ἀθέτησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, διῆλθεν ὁ ἀοίδιμος ὅλην τὴν ζωήν του μὲ θλίψεις, διωγμοὺς καὶ στενοχωρίας, φεύγων πάντοτε ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ ὑπερμαχῶν μὲν διὰ τὰ δόγματα τῶν Θείων Πατέρων, ἐναντιούμενος δὲ καὶ μισῶν τὰς συναγωγὰς τῶν κακοδόξων. Ὅθεν τὸν Θεὸν θεραπεύσας, καὶ εὐάρεστος αὐτῷ εἰς ὅλα φανείς, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως Κόσμου ἑξακισχιλιοςῷ τετρακοσιοςῷ πεντηκοςῷ, μετεκομίσθη ἡ τιμία Ζώνη τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς || Ζώνης τῆς Θεοτόκου μετακόμισις. Ζήλας (ἥ τις ἦν πόλις τῆς Καππαδοκίας, κοινῶς Ζήλια καλουμένη, τανῦν δέ ἐστι κατηδαφισμένη) εἰς τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων, ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Ῥωμανοῦ τῶν Πορφυρογεννήτων (1) μετὰ ταῦτα δὲ ἀπετέθη ἐν τῇ ἁγίᾳ σορῷ τῶν Χαλκοπρατείων, κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου, καὶ ὅρα ἐκεῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Ἀνθούσης θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου.

»Ῥίζης δυσώδους καρπὸς εὐώδης μάλα, Ἀνθοῦσα.
»Ἀνθοῦσα σεμνὴ γῆς ἀπανθεῖ καὶ βίου.

Αὕτη ἡ Ἁγία ἀναγκασθεῖσα πολλάκις ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Κοπρωνύμου, τοῦ ἐν ἔτει ψμά. βασιλεύσαντος, νὰ ὑπανδρευθῇ, δὲν ἐπείσθη· τελευτήσαντος δὲ τοῦ πατρός της ἔλαβεν εὐκαιρίαν καὶ διένειμε τὴν περιουσίαν της εἰς τοὺς πτωχούς, καὶ εἰς Ἐκκλησίας καὶ εὐαγεῖς οἴκους καὶ Μοναστήρια, πολλῶν ὀρφανῶν μήτηρ καὶ χηρῶν ὑπερασπίστρια οὕτω κατασταθεῖσα ἡ ἀοίδιμος. Πολλάκις δὲ βιαζομένη διὰ μεγάλων παρακλήσεων τῆς ὀρθοδόξου βασιλίσσης Εἰρήνης, τῆς ἐν ἔτει ψπ΄. βασιλευσάσης, ἵνα μένῃ παρ' αὐτῇ καὶ νὰ συμβασιλεύῃ, οὐδέποτε ἔστερξεν· καὶ ἐν ὅσῳ διέτριβεν ἐν τῷ παλατίῳ, ἔξωθεν μὲν ἐφόρει βασιλικὰ φορέματα, ἔσωθεν δὲ τρίχινα. Ἡ τροφή της ἦτον ἀσκητική, ποτόν της ἦτο τὸ καθαρὸν ὕδωρ, τὰ δάκρυα εὑρίσκοντο πάντοτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ὁ ὕμνος δὲ καὶ ἡ ψαλμῳδία δὲν ἔλειπαν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ὕστερον ἔγινε καὶ Μοναχή, κουρευθεῖσα διὰ χειρὸς τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατριάρχου Ταρασίου, ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τῷ καλουμένῳ τῆς Ὁμονοίας· ἔκτοτε δὲ οὔτε αὐτὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Μοναστηρίου, οὔτε ἄλλη καλογραία. Αὕτη δὲν ἔλειψέ ποτε ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἠτόνησεν, οὐδὲ ἠμέλησε τὴν προσευχήν, καὶ πρὸ πάντων ἡ ταπείνωσις αὐτῆς ἦτον ἀμέτρητος· ὑπηρέτει ὅλας τὰς ἀδελφάς, ἐστόλιζε τὴν Ἐκκλησίαν, ἔφερεν ὕδωρ, παρίστατο εἰς τὴν τράπεζαν καὶ διηκόνει. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θεάρεστα ἔργα διελθοῦσα τὴν ζωήν της ἡ μακαρία, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον μὲ τὰ φορτία τῶν ἀρετῶν, οὖσα ἐτῶν πεντήκοντα δύο.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Δήμης καὶ Πρωτίων ξίφει τελειοῦνται.

»Πρῶτος κεφαλὴν Πρωτίων ἀφῃρέθη, Δήμης.
»Μεθ' ὃν κάραν προὔτεινε Δήμης δημίῳ. Πρωτίων.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἀρτέμων ξίφει τελειοῦται.

»Εὗρε στεφάνους ἀρτίτμητος Ἀρτέμων, Ἀρτέμων.
»Πρέποντας αὐτοῦ τῇ τετμημένῃ κάρᾳ (2).

Οἱ Ἅγιοι τρεῖς Ἀββάδες καὶ Ὁσιομάρτυρες Μηνᾶς (3), Δαβὶδ καὶ Ἰωάννης τοξευόμενοι τελειοῦνται. Μηνᾶς.

»Δούλους Θεοῦ τρεῖς Ἀββάδας παθοκτόνους, Δαβίδ.
»Τοξεύμασι κτείνουσιν ἀνθρωποκτόνοι. Ἰωάννης.

(1) Ὁ ἐν τοῖς Ὡρολογίοις προσθεὶς τὰς χρονολογίας, καὶ δὴ καὶ τὸ Συναξάριον τὸ κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου κείμενον, λέγουσι συμφώνως, ὅτι μετεκομίσθη ἡ ἁγία Ζώνη ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει φλ΄.

(2) Ἐν δὲ τῷ Ὡρολογίῳ καὶ ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ γράφεται εἰς τὰς δεκατρεῖς τοῦ παρόντος ἡ Μνήμη τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμονος τούτου.

(3) Περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου Μηνᾶ γράφεται ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων, ὅτι προσῆλθεν αὐτῷ

* Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ὁ νέος, ὁ ἐν τῇ κατὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος Σκήτει τοῦ Καυσοκαλυβίου ἀσκήσας ἐν ἔτει αψλ'. ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

* »Εἰ καὶ νέος σὺ, Ἀκάκιε, τοῖς χρόνοις, * Ἀκάκιος.
»Ἀλλ' οὖν παλαιοὺς ὑπερῆρας τοῖς πόνοις (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΓ'. τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου Πάπα Ῥώμης.

»Ὁ σὴν γεγηθὼς σάρκα, Σῶτερ, ἐσθίων, Μαρτῖνος.
»Ἀπεκδύσει γέγηθε σαρκὸς Μαρτῖνος.
»Ἀμφὶ τρίτῃ δεκάτῃ θάνε Μαρτῖνος περίπυστος.

* Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κώνσταντος τοῦ ἐγγόνου Ἡρακλείου ἐν ἔτει χμδ'. ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη εἰς τὰς ἐν Σικελίᾳ Συρακούσας, ἐν τῷ λουτρῷ τῷ λεγομένῳ Δάφνη, λαβὼν πληγὴν εἰς τὴν κεφαλὴν διά τινος κάδδου ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Τρωΐλου. Οὗτος λοιπὸν ὁ θεσπέσιος διὰ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ἐφέρθη βιαίως ἐκ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, μετ' ἄλλων δυτικῶν Ἐπισκόπων, κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλέως· καὶ πολλὰς θλίψεις καὶ κακοπαθείας ὑπέμεινε μετ' ἐκείνων καθ' ὁδὸν ὁ μακάριος, ἕως οὗ νὰ φθάσωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν; Ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν Βασιλεὺς ὑπεράσπιζε τὴν δυσσεβῆ αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, ὁ δὲ Ἅγιος Μαρτῖνος ἀπεκήρυξε καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν Σέργιον, Πύῤῥον καὶ Θεόδωρον τοὺς Μονοθελητὰς, καὶ ὅρον ἐξέδωκε μετὰ τῆς ἐν Ῥώμῃ συναχθείσης Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἀνέτρεπε τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν (2), διὰ ταῦτα ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔφερε τὸν Ἅγιον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς εἴπομεν, καὶ δέσας αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπους, ὡς κακούργους καὶ λῃστὰς, μὲ ἁλύσεις καὶ δεσμὰ, ἐφυλάκισεν αὐτοὺς εἰς τὸ Πραιτώριον, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀφῆκε φυλακισμένους τρία ὁλόκληρα ἔτη. Ἔπειτα ἀπέστειλεν αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἐξορίστους εἰς τὴν πόλιν τῆς Χερσῶνος, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὴν Κριμαίαν· ἐκεῖ δὲ πολλὰ δεινὰ ὑπομείνας ὁ ἀοίδιμος, καὶ μαρτυρικῶς τὴν ζωήν του διανύσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἐνεταφιάσθη ἔξω τῆς πόλεως Χερσῶνος, ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν ἀνωτέρω Ὁμολογητῶν Ἐπισκόπων δυτικῶν, τῶν σὺν τῷ Ἁγίῳ Μαρτίνῳ.

* »Ὀρθὰ φρονοῦντες ἄνδρες ἱερωμένοι, Ἐπίσκοποι
»Φυγὴν κατεκρίθησαν εὐθύμως μάλα. δυτικοί.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυντιλιανοῦ, Μαξίμου καὶ Δάδα, ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τοῖς Βιγλεντίου. Κυντιλλιανός.

* »Τίνες κεφαλῶν οἵδε κείμενοι δίχα; Μάξιμος.
»Κυντιλλιανὸς, Μάξιμός τε καὶ Δάδας. Δάδας.

Κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν ἀσεβῶν Βασιλέων ἐν ἔτει σϙς'. συνελήφθησαν οἱ Ἅγιοι οὗτοι εἰς τὴν χώραν Ὀζοβίαν, καὶ παρεδόθησαν εἰς τοὺς Ὑπάτους, τὸν

ἀδελφός τις, ὁ δὲ Μηνᾶς παραλαβὼν αὐτὸν, ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἀββᾶν Μακάριον, καὶ ὅταν ἐκεῖ ἔφθασεν, εἶπεν ὁ ἀδελφὸς τῷ Ἀββᾷ Μακαρίῳ· Πάτερ, πρὸ τριάκοντα ἤδη ἐτῶν δὲν ἔφαγον κρέας. Ὁ δὲ Μακάριος ἀπεκρίθη αὐτῷ, τοῦτο πληροφόρησόν με, τέκνον, πόσαι ἡμέραι εἶναι ἀφ' ὅτου δὲν κατελάλησας τὸν ἀδελφόν σου, οὐδὲ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματός σου λόγος ἀργός· καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδελφὸς, μετενόησεν εἰπὼν, εὖξαι, Πάτερ, ἵνα βάλω ἀρχήν.

(1) Τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου ὅρα εἰς τὸ τέλος τοῦ Νέου Μαρτυρολογίου.

(2) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος ἀρχιεράτευσεν ἐν Ῥώμῃ πέντε ἔτη καὶ μῆνας τέσσαρας.

Ταρκύνιον καὶ Γάϊον. Κριθέντες λοιπὸν ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, ἐῤῥίφθησαν ἐν τῇ φυλακῇ· ἀφ' οὗ δὲ ἐκοιμήθησαν, ἐφάνη ὁ Διάβολος εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς συνεβούλευε νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, μεθ' ὃ ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου προσηύχοντο, στηρίζοντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Τότε Ἄγγελος Κυρίου ἐλθὼν, ἔδωκε θάῤῥος καὶ δύναμιν εἰς αὐτούς· ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἀναγκασθέντες πολὺ ὑπὸ τῶν δυσσεβῶν νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, ὄχι μόνον δὲν τὸν ἠρνήθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐκήρυξαν μάλιστα αὐτὸν μεγαλοφώνως καὶ θαρσαλέως Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός. Ὅθεν ἐδάρησαν δυνατὰ, καὶ πάλιν ἐῤῥίφθησαν ἐν φυλακῇ· ἔπειτα ἐξετασθέντες μετ' ἄλλων ὁμοῦ, ἀπεκεφαλίσθησαν ἐπὶ τέλους, καὶ οὕτως ἀνέβησαν οἱ μακάριοι στεφανηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐλευθέριος ὁ Πέρσης ξίφει τελειοῦται.

»Ἐλευθέριος οὐκ ἐδουλώθη πλάνῃ, Ἐλευθέριος.
»Ἐλεύθερος δὲ πρὸς ξίφους ἔστη στόμα.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεοδόσιος ξίφει τελειοῦται.

»Θεοῖς προσοίσειν μηδαμῶς πεισθεὶς δόσιν, Θεοδόσιος.
»Ἤχθη Θεοδόσιος τὴν ἐπὶ ξίφος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ζώϊλος ὁ Ῥωμαῖος, ἐν ξύλῳ κρεμασθεὶς, τελειοῦται.

»Τόξου βέλει, Ζώϊλε, πληγεὶς ἐν ξύλῳ, Ζώϊλος.
»Πλήττεις τὸν εἰσάξαντα τὴν φθορὰν ξύλῳ.

* Τοῦ Ἁγίου νέου Μάρτυρος Δημητρίου τοῦ Πελοποννησίου, ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1803. (1)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΑ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀριστάρχου (2), Πούδη καὶ Τροφίμου

Εἰς τὸν Ἀρίσταρχον.

»Τιμῶ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς ἀριστέα, Ἀρίσταρχος.
»Καλῶς ἀριστεύσαντα μέχρι καὶ ξίφους.

Εἰς τὸν Πούδην.

»Ποῦ δὴ μετέστης, ὡς ἀπετμήθης, Πούδη; Πούδης.
»Ποῦ δὴ μετέστην, ἢ πρὸς ἄφθαρτον κλέος;

Εἰς τὸν Τρόφιμον.

»Τρυφὴν Τρόφιμος Οὐρανοῦ ποθῶν ἄκρως, Τρόφιμος.
»Τροφὴ προσῆκται τῷ τεθηγμένῳ ξίφει (3).
✻ »Τῇ δεκάτῃ δὲ μαθηταὶ ἀπῆραν καί γε τετάρτῃ.

Οὗτοι ἦσαν ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων, ἠκολούθησαν δὲ τὸν μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ συγκακοπαθοῦντες μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Παύλου εἰς ὅλους τοὺς διωγμοὺς αὐτοῦ καὶ πειρασμούς· ἀφ' οὗ δὲ ὁ Παῦλος ἀπεκεφαλίσθη, τότε καὶ αὐτοὶ ἀπεκεφαλίσθησαν ὑπὸ τοῦ Νέρωνος. Ταῦτα διηγεῖται ὁ μακάριος καὶ πανόλβιος Δωρόθεος (ὁ Τύρου δηλαδὴ Ἐπίσκοπος, οὗ τινος ἡ μνήμη ἑορτάζεται κατὰ τὴν ἐννάτην τοῦ Ὀκτωβρίου), ὁ ὁποῖος πορευόμενος εἰς τὴν Ῥώμην, τὰ ἔμαθε, καὶ εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν τὰ περιέγραψε, καὶ τὰ ἀφῆκεν εἰς ὑπομνήματα· δὲν ἔγραψε δὲ μόνον διὰ τούτους,

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

(2) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀρίσταρχος ἑορτάζεται μετὰ Μάρκου καὶ Ζήνωνος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ὅρα ἐκεῖ τὸν Βίον αὐτοῦ πλατύτερον γραφόμενον.

(3) Οὕτω διώρθωσεν ὁ Κουτλουμουσιανὸς τὸ δίστιχον τοῦτο τῆς παλαιᾶς ἐκδόσεως. Σ. Ε.

ἀλλὰ καὶ δι' ὅλους τοὺς Ἀποστόλους, καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους Ἁγίους, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἱεροὺς Προφήτας, διότι ἔγινεν ὁ Ἅγιος διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ ἀγχινοίας του φιλομαθὴς καὶ πολυμαθὴς καὶ πολυΐστωρ ὡς ἄλλος οὐδείς (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀρδαλίων ὁ Μῖμος πυρὶ τελειοῦται.

»Νῦν μῖμος ὄντως Ἀρδαλίων ἢ πάλαι, Ἀρδαλίων.
»Μιμούμενος γὰρ Μάρτυρας τὸ πῦρ στέγει.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σῃή. καταγινόμενος ἐν τοῖς θεάτροις καὶ ταῖς κωμῳδίαις, μιμούμενος τὸν μὲν καὶ τὸν δέ, καὶ ὑποκρινόμενος τὰ τῶν ἄλλων πάθη καὶ δράματα. Ἐπειδὴ δέ ποτε ἐστοχάσθη νὰ μιμηθῇ καθ' ὑπόκρισιν τὴν ἀντίστασιν ἣν ἐδείκνυον οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τῶν Τυράννων, ὅταν ἐμαρτύρουν, τούτου ἕνεκα ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίζετο, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τοὺς θεούς. Ὅταν λοιπὸν ὁ λαὸς βλέπων ταῦτα ἐχειροκρότει καὶ ἐπῄνει τὴν ἐπιτηδείαν αὐτοῦ μίμησιν ἐνταὐτῷ καὶ γενναιοκαρδίαν, τότε ὁ Ἀρδαλίων ἔκραξε μεγαλοφώνως καὶ εἶπεν εἰς τὸν λαὸν νὰ σιωπήσωσι, καὶ οὕτως ἐκήρυξεν ὅτι εἶναι τῇ ἀληθείᾳ Χριστιανός. Ὅθεν ὁ Ἄρχων τοῦ τόπου συνεβούλευσεν αὐτὸν νὰ μεταβάλῃ γνώμην, ἀλλ' ὁ Ἀρδαλίων δὲν ἠθέλησε νὰ πεισθῇ, καὶ ἐπιμένων εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐῤῥίφθη ἐν τῷ μέσῳ πυρκαϊᾶς, ἐκεῖ ἀναφθείσης, καὶ οὕτως ἐτελειώθη ὁ μακάριος, καὶ ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θωμαΐδος.

»Αἰῶνος ἦρας τοῦδε τὴν Θωμαΐδα, Θωμαΐς.
»Τὸ τῆς Γραφῆς μέλλοντος αἰῶνος, Πάτερ.

Η Ἁγία αὕτη Θωμαῒς ἐγεννήθη μὲν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀνετράφη δὲ καλῶς, καὶ ἐπαιδεύθη ὑπὸ τῶν γονέων της· ἔπειτα συζευχθεῖσα, ἔζη ἐν τῷ οἴκῳ της ἠγαπημένη μὲ τὸν ἄνδρα της, καὶ διάγουσα τὴν ζωήν της μὲ κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην. Συγκατοικοῦντος δὲ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ τοῦ πενθεροῦ της, καὶ ἀπόντος ἡμέραν τινὰ τοῦ συζύγου της, ὁ τῶν ψυχῶν φθορεὺς Διάβολος ἐνέπνευσεν αἰσχροὺς λογισμοὺς εἰς τὸν γέροντα κατὰ τῆς νύμφης του Θωμαΐδος, προσπαθοῦντα νὰ συνέλθῃ μετ' αὐτῆς, καὶ μηχανευόμενον πάντα τρόπον ὅπως ἐπιτύχῃ τὸν μοχθηρὸν σκοπόν του. Ἡ δὲ μακαρία Θωμαῒς συμβουλεύουσα τὸν γέροντα, καὶ παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἀποβάλῃ τῆς καρδίας του τοιοῦτον διαβολικὸν λογισμόν, ματαίως ἐκοπίαζεν· ὁ δὲ κακογέρων τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, ἔλαβε τὸ ξίφος τοῦ υἱοῦ του, καὶ κτυπήσας τὴν νύμφην του εἰς θανατηφόρον μέρος, ἔσχισεν αὐτὴν καὶ ἐθανάτωσε. Καὶ ἡ μὲν μακαρία Θωμαῒς παρέδωκε τὴν ψυχήν της εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔγινε Μάρτυς διὰ τὴν σωφροσύνην, ὁ δὲ γέρων παραυτα τυφλωθεὶς κατὰ τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμούς, περιεφέρετο ἔνθεν κἀκεῖσε ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Τότε ἔτυχε νὰ ὑπάγωσι Χριστιανοί τινες πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ υἱοῦ του, καὶ εὗρον νεκρὰν τὴν Ἁγίαν Θωμαΐδα, ἐῤῥιμμένην χαμαί, καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς αἱματοβαμμένον. Ἰδόντες δὲ ταῦτα καὶ τὸν γέροντα περιτριγυρίζοντα καὶ περιπλανώμενον ἔνθεν κἀκεῖσε, ἠρώτων αὐτόν, ποῖος ἐθανάτωσε τὴν νύμφην του· ὁ δὲ γέρων φανερώσας τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἰπὼν ὅτι αὐτὸς διὰ τῶν χειρῶν του τὴν ἐφόνευσεν, ἐπροθυμοποιεῖτο καὶ παρεκάλει αὐτούς, νὰ τὸν ὑπάγωσιν εἰς τὸν Ἄρχοντα καὶ ἐξουσιαστήν, ὅπως λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀνήκουσαν τιμωρίαν κατὰ τοὺς πολιτικοὺς νόμους. Πεισθέντες λοιπὸν ἐκεῖνοι τὸν παρέστησαν εἰς τὸν ἐξουσιαστήν, ὁ ὁποῖος φανερωθείσης τῆς ἀληθείας διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτόν. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἀββᾶς Δανιήλ, ὁ πρῶτος τῆς Σκήτεως, κατέβη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ λαβὼν τὸ Λείψανον τῆς Ἁγίας Θω-

(1) Περὶ τοῦ Ἀποστόλου Πούδη οὕτω γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον ὁ Παῦλος· «Ἀσπάζεταί σε Εὔβουλος »καὶ Πούδης» (β'. Τιμ. δ'. 21.) περὶ δὲ τοῦ Τροφίμου, αἱ μὲν Πράξεις τῶν Ἀποστόλων γράφουσιν, ὅτι ἦτον Ἀσιανὸς καὶ Ἐφέσιος· «Ἦσαν γάρ φησι προεωρακότες Τρόφιμον τὸν Ἐφέσιον» (Πραξ. κά. 39.) ὁ δὲ Παῦλος γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον· «Τρόφιμον δὲ »ἀπέλιπον ἐν Μιλήτῳ ἀσθενοῦντα» (β'. Τιμόθ δ'. 20.)

παῖδος, ἀνεβίβασεν αὐτὸ εἰς τὴν Σκῆτιν, καὶ ἀπέθηκεν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῶν Πατέρων, ἐπειδὴ ἔλαβε τὸ μαρτυρικὸν τέλος χάριν τῆς σωφροσύνης. Εἷς δὲ ἀδελφὸς ἐκ τῆς Σκήτεως, ἐνοχληθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς πορνείας, προσέτρεξεν εἰς τὸν τάφον τῆς μακαρίας, καὶ χρισθεὶς μὲ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας τῆς Ἁγίας, ἔλαβεν εὐλογίαν παρ' αὐτῆς, φανείσης εἰς αὐτὸν κατ' ὄναρ· ἐξυπνήσας δὲ ἠλευθερώθη οὗτος ἐκ τοῦ πάθους. Ἔκτοτε λοιπὸν καὶ ἕως τοῦ νῦν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τῆς Σκήτεως ἔχουσι μεγάλην βοηθὸν εἰς τοὺς πολέμους τῆς σαρκὸς τὴν μακαρίαν ταύτην Θωμαΐδα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΕ΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος.

»Θάμβος βλέπειν Κρήσκεντα τοῦ πυρὸς μέσον, Κρήσκης.
»Ἡγούμενον λειμῶνα τερπνὸν τὴν φλόγα.
»Κάτθανε καὶ Κρήσκης πέμπτῃ δεκάτῃ πυρὶ λαύρῳ.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῶν Μύρων τῆς Λυκίας, καταγωγῆς λαμπρᾶς καὶ περιφανοῦς, καὶ τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς· βλέπων δὲ ἀκμάζουσαν τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν εἰδώλων αὐξανομένην, καὶ ὅτι ἦσαν πολλοὶ δεδουλωμένοι εἰς τὴν πλάνην καὶ προσέφερον θυσίας εἰς τὰ ἄψυχα ξόανα, ζήλῳ κινούμενος ὁ μακάριος, ὑπῆγεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ἐνουθέτει αὐτοὺς νὰ ἀπέχωσι μὲν ἀπὸ τῆς πλάνης ταύτης, νὰ ἐπιστρέψωσι δὲ πρὸς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος πιστεύεται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, καὶ εἶναι δημιουργὸς πάσης πνοῆς καὶ χορηγὸς πάσης ζωῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἡγεμὼν ὠνόμασε τὸν Ἅγιον κακοδαίμονα καὶ δυστυχῆ, διότι θεληματικῶς ἠθέλησε να ἔμβῃ εἰς τὰς βασανους, διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ νὰ πάσχῃ τις δια τον Χριστόν, τοῦτο εἶναι πρόξενον εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας· ἐρωτώμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά του καὶ ἡ πατρίς του, μίαν μόνην ἀπάντησιν ἔδιδεν εἰς ὅλα τὰ ἐρωτήματα, ὅτι δηλαδὴ εἶναι Χριστιανός. Ὅθεν δὲν κατεδέχθη οὐδὲ μὲ ψιλὸν σχῆμα νὰ φανῇ ὅτι προσφέρει σέβας εἰς τὰ εἴδωλα, καθὼς ὁ Ἡγεμὼν τὸν συνεβούλευεν, ἀλλ' ὡμολόγησε τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν ἔμπροσθεν εἰς ὅλους· ἔλεγε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ σῶμα οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἄνευ τῆς θελήσεως τῆς ψυχῆς, ὡς παρὰ τῆς ψυχῆς κινούμενον καὶ κυβερνώμενον. Τούτων λοιπὸν ἕνεκα, πρῶτον μὲν ἐκρεμάσθη ὁ Ἅγιος καὶ ἐξεσχίσθη, εἶτα δὲ ἀναφθείσης πυρκαϊᾶς ἐρρίφθη ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ τὸ πῦρ οὔτε κἂν τρίχα τῆς κεφαλῆς του ἤγγισεν· ὅθεν εὐχαριστῶν, παρέθετο τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν Ἀναστασίας καὶ Βασιλίσσης.

»Ἀμνοῦ Θεοῦ σφάττουσιν ἀμνάδας δύω, Ἀναστασία.
»Ἀναστασίαν καὶ Βασίλισσαν ἅμα. Βασίλισσα.

Ἤκμασαν αἱ Ἅγιαι αὗται κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Νέρωνος, ἐν ἔτει νς΄. καταγόμεναι ἐκ τῆς μεγαλοπόλεως Ῥώμης, εὐγενεῖς καὶ πλούσιαι, καὶ μαθήτριαι χρηματίσασαι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τῶν ὑπὸ Νέρωνος θανατωθέντων· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῶν Ἁγίων λαβοῦσαι αἱ Ἅγιαι αὗται ἐν καιρῷ νυκτὸς τὰ τίμια καὶ ἀποστολικὰ Λείψανά των, καὶ ἐνταφιάσασαι αὐτά, ἐφανερώθησαν εἰς τὸν δυσσεβῆ Νέρωνα, καὶ ἀπήχθησαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Ὅθεν πρῶτον μὲν ῥίπτονται ἐν τῇ φυλακῇ, ὕστερον δὲ ἐρωτηθεῖσαι, ἐὰν ἀρνῶνται τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, καὶ ἀποκριθεῖσαι ὅτι ἐμμένουσιν εἰς αὐτήν, ἐκρεμάσθησαν ὑψηλά· εἶτα ἀπέκοψαν τοὺς μα-

στοὺς αὐτῶν, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, τὰς γλώσσας των, καὶ τελευταῖον τὰς κεφαλάς των, καὶ οὕτως ἀνέβησαν αἱ μακάριαι στεφανηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λεωνίδας, ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Σκότος συνέσχε τὰς Ἀθήνας ἀθρόον, — Λεωνίδας.
»Δύναντος αὐταῖς ἡλίου Λεωνίδου.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Θεόδωρος Πρεσβύτερος καὶ Παυσολύπιος ξίφει τελειοῦνται.

»Παυσολυπίῳ καὶ Θεοδώρῳ θύτῃ, — Θεόδωρος.
»Δῶρόν τι παυσίλυπον ὄντως τὸ ξίφος. — Παυσολύπιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ιϛ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων παρθένων καὶ αὐταδέλφων Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας.

Εἰς τὴν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν.

»Χιὼν τὸ πῦρ ἦν τῆς Χιονίας τάχα, — Ἀγάπη.
»Οὗ συμμετασχεῖν ἠγάπησεν Ἀγάπη. — Χιονία.

Εἰς τὴν Εἰρήνην.

»Βέλος σε πέμπει πρὸς τὸν εἰρήνης τόπον, — Εἰρήνη.
»Ἀφ' αἱμάτων σῶν ἐκμεθυσθὲν, Εἰρήνη.
»Χιονίην, Ἀγάπην ἑκκαιδεκάτῃ κατέκαυσαν.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἅγιος Μάρτυς Χρυσόγονος (1) ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϞέ. διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν καὶ πίστιν παρὰ τῇ λίμνῃ ἐκείνῃ, ἔνθα ἔμενον αἱ τρεῖς αὗται ἀδελφαὶ ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Χιονία, μετὰ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Ζωΐλου, τότε, λέγω, ἐφάνη κατ' ὄναρ ὁ ῥηθεὶς Ἅγιος Χρυσόγονος εἰς τὸν διαληφθέντα Ζωΐλον λέγων αὐτῷ, ὅτι ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Φαρμακολυτρία (ἥ τις ἑορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου) μέλλει νὰ συναγωνισθῇ μὲ τὰς τρεῖς ταύτας Ἁγίας ἀδελφὰς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου· τοῦθ' ὅπερ μαθοῦσα ἡ Ἀναστασία, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἁγίας ταύτας, καὶ τὰς ἐχαιρέτησε, καὶ ὑπηρέτει αὐτάς. Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Διοκλητιανὸς, συνέλαβεν αὐτὰς καὶ τὰς παρέδωκεν εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς χώρας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐβασανίσθησαν· ἔπειτα παρεδόθησαν εἰς ἄλλον Ἄρχοντα Σισίνιον ὀνομαζόμενον, καὶ αὐτὸς μὲν ὁ ἴδιος ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τὴν Ἁγίαν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν, στρατιώτης τις δὲ τανύσας τὸ τόξον του, καὶ ῥίψας τὸ βέλος κατὰ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ἐτόξευσεν αὐτὴν, καὶ οὕτως αἱ μακάριαι τρεῖς ἀδελφαὶ ἀπῆλθον στεφανηφοροῦσαι εἰς τὰ Οὐράνια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φίληκος Ἐπισκόπου, Ἰανουαρίου Πρεσβυτέρου, Φουρτουνάτου καὶ Σεπτεμίνου.

»Τετρὰς ἀθλητῶν συγκεκομμένων ξίφει, — Φίληξ. Ἰανουάριος. Φουρτουνάτος.
»Νῦν συγχορεύει μυριάσιν Ἀγγέλων. — Σεπτεμῖνος.

Κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σϙδ'. ἐξεδόθη διάταγμα καὶ προσταγὴ νὰ καίωνται εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ὅλα τὰ βιβλία τῶν Χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν ἀπεστάλη εἰς τὴν πόλιν ὀνομαζομένην τοῦ Βιουχᾶν παμμίαρός τις Ἡγεμὼν, Μαγνιανὸς ὀνόματι, ὁ ὁποῖος παραστήσας ἔμπροσθέν του Φίληκα τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ Ἰανουάριον τὸν Πρεσβύτερον, καὶ Φουρτουνάτον καὶ Σεπτεμῖνον, ἀνέγνωσεν εἰς αὐτοὺς τοῦ Βασιλέως τὸ πρόσταγμα, καὶ ἐζήτει παρ' αὐτῶν ὅσα ἔχουσι βιβλία. Ὁ δὲ ἁγιώτατος Φίληξ ἀ-

(1) Οὗτος ἑορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου.

πεκρίθη πρὸς αὐτόν· Εἶναι γεγραμμένον, ὦ Ἡγεμὼν, «Μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ, μηδὲ ῥί»ψητε τοὺς μαργαρίτας ἔμπροσθεν τῶν χοίρων.» (Ματ. ζ'. 6.) ὅθεν ματαίως κοπιάζεις ζητῶν παρ' ἡμῶν τὰ βιβλία, ἂν καὶ ἔχῃς Βασιλικὰ προστάγματα. Ὁ Ἄρχων εἶπεν, ἄφες τὰς μωρολογίας ταύτας καὶ πρᾶξον κατὰ τὸ θέλημα τῶν Βασιλέων, διότι ἄλλως θὰ σὲ στείλω δεδεμένον εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· Ὁποῖος εἶμαι τώρα ἐνώπιον σοῦ, τοιοῦτος θέλω φανῇ καὶ ἐνώπιον ὅλων, καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως σου, ἤτοι ἔσομαι ἀσάλευτος εἰς τὴν γνώμην ταύτην. Τότε ὁ Ἡγεμὼν ἔκλεισε τὸν Ἅγιον ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἀνεπιμέλητον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· εἶτα τὸν ἀπεφυλάκισε, καὶ κρίνας αὐτὸν ἐκ δευτέρου, καὶ εὑρὼν ἀμετάθετον, τὸν ἔδεσεν ὁμοῦ μὲ τοὺς ῥηθέντας τρεῖς, καὶ ἔστειλεν αὐτοὺς δεσμίους εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Ὁ δὲ Ἀνθύπατος ἐξετάσας τοὺς Μάρτυρας, καὶ φυλακίσας αὐτοὺς, μετὰ παρέλευσιν ἕνδεκα ἡμερῶν τοὺς ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ τοὺς ἔδεσεν· εἶτα τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸν Ἔπαρχον τῶν Πραιτωρίων, ὁ ὁποῖος δεξάμενος αὐτοὺς καὶ πολλὰ φοβερίσας, ὡς εἶδεν αὐτοὺς ἀμεταβλήτους, τοὺς ἔῤῥιψεν ἐν δεινοτάτῃ τινὶ φυλακῇ, ἔνθα τοὺς ἐφύλαττε μὲ μεγάλην ἀσφάλειαν καὶ ἐπιτήρησιν.

Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον δεκατέσσαρες ἡμέραι, ἀπεφυλάκισε τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς ἔκρινε δεύτερον· εἶτα ἐμβάσας αὐτοὺς εἰς πλοιάριον ὁμοῦ μὲ ἵππους, τοὺς ἔδεσεν ὅλους ἐκ τῶν ποδῶν τῶν ἀλόγων ζώων. Ἐκυλίοντο λοιπὸν οἱ σεβασμιώτατοι ἄνδρες εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων τέσσαρας ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγωσιν, ἢ νὰ πίωσιν, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ· φθάσαντες δὲ εἰς λιμένα πόλεώς τινος, ἐδεξιώθησαν κρυφίως ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν. Ἐκεῖθεν δὲ μετέβησαν εἰς τὴν πόλιν Ταυρομενὴν, ἀφ' ὅπου πλεύσαντες ἐν τῇ Λυκαονίᾳ, προσωρμήθησαν εἰς πόλιν καλουμένην Αἴλουροι. Τότε ὁ ἀσεβὴς ἔπαρχος εὐσπλαγχνισθεὶς, ἔλυσε τὰ δεσμὰ τῶν Ἁγίων καὶ μὲ πραεῖαν φωνὴν τοὺς ἠρώτα, παρακινῶν νὰ δώσωσι τὰ βιβλία καὶ νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἴδωλα· ἀλλ' οἱ Ἅγιοι ἀνθίσταντο εἰς αὐτὸν λέγοντες, ὅτι οὔτε βιβλία δίδουσιν, οὔτε εἰς τὰ εἴδωλα θυσιάζουσιν. Ὅθεν προσέταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσιν αὐτούς· οἱ δὲ Ἅγιοι προσευχηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἀνῆλθον στεφανηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεωνίδου, Χαρίσσης (1), Νίκης, Γαληνῆς, Καλλίδος, Νουνεχίας, Βασιλίσσης καὶ Θεοδώρας.

Εἰς τὸν Λεωνίδην.

»Κόλποις θαλάσσης ἐκδοθεὶς Λεωνίδης, — Ἁβραάμ.
»Φθάνει κολυμβῶν Ἁβραὰμ κόλπων ἄχρι.

Πρὸς τὴν Χάρισσαν.

»Θάλασσαν ἡ Χάρισσα φρίττειν οὐκ ἔχω, — Χάρισσα.
»Ἥτις θάλασσαν προξενεῖ μοι χαρίτων.

Εἰς τὴν Γαληνὴν καὶ Νίκην.

»Βυθῷ Γαληνὴ καὶ Νίκη βεβλημέναι, — Γαληνή.
»Νίκην ἐφεῦρον καὶ Γαλήνην ἐκ σάλου. — Νίκη.

Εἰς τὴν Καλλίδα.

»Βυθὸς θαλάσσης λαμβάνει τὴν Καλλίδα, — Καλλίς.
»Κάλλους ἐρῶσαν ψυχεραστοῦ νυμφίου.

Εἰς τὴν Νουνεχίαν.

»Εὑροῦσα κέρδος ἐκ βυθοῦ σωτηρίαν, — Νουνεχία.
»Τὸ νουνεχές σου δεικνύεις, Νουνεχία.

Εἰς τὴν Βασίλισσαν καὶ Θεοδώραν.

»Γαστὴρ θαλάσσης λαμβάνει κόρας δύω, — Βασίλισσα.
»Λίχνην φυγούσας δυσσεβείας γαστέρα. — Θεοδώρα.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λεωνίδης μετὰ τῶν εἰρημένων ἁγίων γυναικῶν κατήγετο ἐκ τῆς

(1) Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις γράφεται Χαριέσσης.

Ἑλλάδος, ἤτοι τῆς Πελοποννήσου (διότι λέγεται Ἑλλὰς ἓν μέρος τῆς Πελοποννήσου), ἔξαρχος δὲ ὢν πνευματικοῦ χοροῦ, συνελήφθη κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἐν τῇ Τροιζηνίᾳ (ἡ ὁποία κεῖται ἐν τῇ Πελοποννήσῳ εἰς τὸν Σαρωνικὸν αἰγιαλὸν ἀντικρὺ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κοινῶς τώρα λέγεται Φανάρι, ἢ κατ' ἄλλους Πεδιάδα, ἐπισκοπὴ οὖσα τοῦ Κορίνθου)· συλληφθεῖσαι δὲ καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες αὗται, ἐφέρθησαν ὁμοῦ εἰς τὴν Κόρινθον πρὸς τὸν Ἡγεμόνα αὐτῆς, Βενοῦστον ὀνόματι, ὁ ὁποῖος βλέπων τὸν Ἅγιον Λεωνίδην ἐμμένοντα ἀσάλευτον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, προσέταξε νὰ κρεμάσωσιν αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ξεσχίζωσιν, εἶτα νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης αὐτὸς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ ἅγιαι γυναῖκες. Ἐκεῖ δὲ ῥιπτομένων τῶν Ἁγίων, λέγουσιν, ὅτι ἡ μακαρία Χάρισσα ἔψαλλεν, ὡς καὶ ἡ Προφῆτις ποτὲ Μαριὰμ διὰ τὸν καταποντισμὸν τῶν Αἰγυπτίων, λέγουσα ταῦτα· «Ἐν μίλιον »ἔδραμον, Κύριε, στράτευμα μὲ ἐδίωξε, Κύριε, καὶ οὐκ ἠρνησάμην σε, σῶσόν μου τὸ πνεῦμα.» καὶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες συνεβοήθουν αὐτῇ καὶ συνέψαλλον, ἕως οὗ ἀφίχθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπιβιβασθεῖσαι δὲ εἰς πλοιάριον, ἔψαλλον τὴν αὐτὴν ᾠδὴν ἕως οὗ ἔφθασαν τριάκοντα στάδια, ἤτοι τέσσαρα σχεδὸν μίλια· εἶτα ἔδεσαν αὐτὰς μὲ πέτρας, καὶ ἔρριψαν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, κατα τὸ μέγα δηλαδὴ Σάββατον, καὶ οὕτως ἔλαβον αἱ μακάριαι παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εἰρήνης.

»Εἰρηνικῶς ζήσασα, Μάρτυς Εἰρήνη, — Εἰρήνη.
»Οὐκ εἰρηνικῶς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ξίφους θνήσκεις.

Αὕτη ἦτο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἑλλάδος, ὅταν καὶ ὁ Ἅγιος Λεωνίδης ἐμαρτύρησε, καὶ αἱ σὺν αὐτῷ ἅγιαι γυναῖκες, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω. Αὕτη λοιπὸν δοξολογοῦσα τὸν Θεὸν μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν ἐν ἰδιαιτέρᾳ τινὶ Ἐκκλησίᾳ, ἐμηνύθη εἰς τὸν Ἄρχοντα, καὶ κρατηθεῖσα ἐρρίφθη ἐν τῇ φυλακῇ· εἶτα ἐξαγαγόντες αὐτὴν ἐκ τῆς φυλακῆς, ἔκοψαν τὴν γλῶσσάν της, καὶ ἐξερρίζωσαν τοὺς ἑαυτῆς ὀδόντας. Τελευταῖον δὲ τὴν ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἀνέβη ἡ μακαρία στεφανηφόρος εἰς τὰ Οὐράνια.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Μιχαὴλ ὁ Βουρλιώτης, ὁ ἐν Σμύρνῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψοβ'. ξίφει τελειοῦται.

* »Βαφεῖς, Μιχαὴλ, τῷ λύθρῳ σῶν αἱμάτων, — * Μιχαήλ.
»Λευκὸς δέδειξαι ὡς χιὼν, ἀθληφόρε (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΖ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεὼν, Ἐπισκόπου Περσίας, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Αὐδελλᾶ Πρεσβυτέρου, Γοθαζὰτ, Φουσὶκ καὶ ἑτέρων χιλίων ἑκατὸν πεντήκοντα.

Εἰς τὸν Συμεών.
»Ἐπίσκοπόν σε, Συμεὼν, ἐγὼ μέγαν, — Συμεών.
»Ἐκ δὲ ξίφους μέγιστον ἀθλητὴν ἔγνων.

Εἰς τὸν Αὐδελλάν.
»Ἄρκτου τὸ δεινὸν Αὐδελλᾶς ἔδυ στόμα, — Αὐδελλᾶς.
»Βδέλλης ἀπλήστου τοῦ Σατᾶν φυγὼν στόμα.

Εἰς τὸν Γοθαζάτ.
»Ἐπιτραπέντος τοῦ θύειν, ἢ τεθνάναι, — Γοθαζάτ.
»Θανεῖν Γοθαζὰτ εἵλετο τμηθεὶς ξίφει.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τὸν Φουσίκ.

»Τὸ δέρμα Φουσὶκ ἐκδάρθω μοι λέγει, Φουσίκ.
»Χιτὼν ὑφανθεὶς τοῦ Σατανᾶ τῇ κρόκῃ (1).

Εἰς τοὺς ἑκατὸν πεντήκοντα.

»Τέμνουσιν ἀνδρῶν τριπλοπεντηκοντάδα, Μάρτυρες
»Τὴν τριπρόσωπον προσκυνοῦσαν οὐσίαν. ρν΄.

Εἰς τοὺς χιλίους.

»Πίπτουσι Περσῶν ἀμφὶ χιλίους ξίφει, Μάρτυρες
»Ἰδὼν ἔφης ἄν, Παῦλε· Μαρτύρων νέφος. χίλιοι.
»Ἑβδομάτῃ Συμεὼν δεκάτῃ ἀπὸ αὐχένα κάρθη.

Κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου Βασιλέως Περσῶν, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ῥωμαίων, ἐν ἔτει τλ΄. ἡγεμονευόντων δὲ εἰς τὰς πόλεις τῆς Περσίας Κτησιφῶντος καὶ Σαλὴκ, ἔγραψάν τινες Πέρσαι εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Χριστιανῶν Συμεὼν καὶ ἄλλοι πολλοὶ δὲν καταδέχονται νὰ ἦναι ὑποκείμενοι εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ προτιμῶσι μᾶλλον νὰ ἀποθάνωσιν ἐνδόξως διὰ τὸν Χριστὸν, ἢ νὰ ὑπηρετῶσιν ἀτίμως καὶ ἀδόξως παράνομον Βασιλέα καὶ Ἡγεμόνας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ὠργίσθη, καὶ προσέταξε νὰ φέρωσιν ἔμπροσθέν του τὸν Ἅγιον Συμεὼν δεδεμένον διὰ δύο ἁλύσεων· ἔπειτα προστάσσει νὰ ῥίψωσι τὸν Ἅγιον ἐν τῇ φυλακῇ, ὅπου οὗτος εὑρισκόμενος ἐπέστρεψε διὰ τῶν διδασκαλιῶν του εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὸν Πραιπόσιτον Γοθαζὰτ, ὅς τις πρότερον μὲν ἦτο Χριστιανὸς, διὰ δὲ τὴν παράκλησιν καὶ ἀξίωσιν τοῦ Βασιλέως, καὶ διὰ τὸν φόβον τῶν βασάνων, προσεκύνησε τὸν ἥλιον, κατὰ τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν. Οὗτος λοιπὸν ὁ πρώην ἀρνησίχριστος Γοθαζὰτ συλληφθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβε τοιοῦτον μισθὸν ὑπὸ τοῦ ἀγνώμονος Βασιλέως ἀντὶ τῶν κόπων οὓς ἐδοκίμασεν ὅπως τὸν ἀναθρέψῃ ἀφ᾽ οὗ ἀπεγαλακτίσθη, (διότι αὐτὸς ὁ ἀοίδιμος ἀνέθρεψεν αὐτόν.)

Ταύτην δὲ μόνον τὴν χάριν ἐζήτησεν ὁ Ἅγιος παρὰ τοῦ Βασιλέως, νὰ φανερώσῃ δηλ. εἰς ὅλους ὅτι ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὄχι διὰ αὐθάδειαν καὶ ἀκρασίαν τῆς γλώσσης του, ὄχι διὰ ἄλλην ἄτοπον πρᾶξιν, ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ἐκ τῆς ὁποίας πρότερον ἐξέπεσεν ἕνεκα δειλίας καὶ μικροψυχίας· ταύτην τὴν χάριν ὑπεσχέθη ὁ Βασιλεὺς εἰς αὐτόν. Τοῦτο δὲ καὶ ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἀκούσας ἐν τῇ φυλακῇ, ἐπῄνεσε καὶ ἐχάρη, καὶ προσευχήθη μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δεσμωτῶν νὰ λάβωσιν ὅσον οἷόν τε τάχιον τὸ ἴδιον τέλος καὶ αὐτοὶ, δηλ. νὰ ἀποκεφαλισθῶσι διὰ τὸν Χριστὸν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε, διότι ἅμα ἐξήγαγον τοὺς φυλακισμένους, ἀπεκεφάλισαν αὐτούς· ἦσαν δὲ οὗτοι τὸν ἀριθμὸν χίλιοι ἑκατὸν πεντήκοντα, πρῶτος δὲ πάντων ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Ἐπίσκοπος, ὅς τις παρεκίνησε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μαρτυρήσωσι. Λέγουσι δὲ, ὅτι εἷς ἐξ αὐτῶν ἐφοβήθη τὸν θάνατον, ὁ δὲ Κουροπαλάτης τοῦ Βασιλέως, Φουσὶκ ὀνομαζόμενος, τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴ φοβηθῇ τελείως, ἀλλὰ κεκλεισμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ δεχθῇ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους, τὸ ὁποῖον διαπερᾷ ταχέως· ὅπερ ἐκεῖνος καὶ ἐποίησεν. Ὅθεν διαβληθεὶς διὰ τοῦτο εἰς τὸν Βασιλέα ὁ ῥηθεὶς Ἅγιος Φουσὶκ, ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστόν· τούτου ἕνεκεν ἀποκόψαντες τὴν γλῶσσάν του, ἀνέσπασαν τὸ δέρμα τοῦ σώματός του, καὶ ἐν τῇ βασάνῳ ταύτῃ παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ μακάριος, καὶ ἔλαβε μετὰ τῶν ἄλλων ἁπάντων τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀδριανοῦ τοῦ Νέου.

»Εἰ οὐκ ἔγνως τίς ἐστιν ὁ φλογὸς μέσον, Ἀδριανός.
»Γνώσῃ λαλοῦντος· Ἀδριανὲ, καρτέρει.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀδριανὸς ἦτον εἷς ἐκ τῶν Χριστιανῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι συλ-

(1) Χιτῶνα ἴσως ὀνομάζει ἐδῶ ὁ στιχουργὸς τὸ ἀνθρώπινον δέρμα, τὸ ὁποῖον ὑφάνθη διὰ τῆς κρόκης τοῦ Σατανᾶ, τουτέστιν διὰ τῆς φθορᾶς, τῆς προξενηθείσης ἐκ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας, φθόνῳ καὶ συμβουλῇ τοῦ Διαβόλου.

ληφθέντες ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐφυλακίσθησαν. Ἐν ᾧ λοιπὸν οἱ Ἕλληνες προσέφερον θυσίας εἰς τοὺς ψευδωνύμους θεούς των, ἐξήγαγον καὶ τοῦτον τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ τὸν ἠνάγκαζον νὰ πλησιάσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν βωμὸν, καὶ νὰ προσφέρῃ λιβανωτὸν, ἤτοι θυμίαμα, εἰς τοὺς δαίμονας· ὁ δὲ γενναῖος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον τοῦτο δὲν ἔπραξεν, ἀλλ' ἔτρεξε καὶ ἐκρήμνισε τὸν βωμὸν, καὶ τὰς ἐπ' αὐτοῦ θυσίας ἔχυσε, καὶ τὸ πῦρ διεσκόρπισεν. Ὅθεν ἐκίνησε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἄρχοντος, καὶ ἧναψε τὰς καρδίας τῶν παρευρεθέντων εἰδωλολατρῶν, οἱ ὁποῖοι κρατήσαντες αὐτὸν, ἔδειραν ἀνηλεῶς, διότι ἄλλος μὲν διὰ ῥάβδων ἐκτύπα αὐτὸν, ἄλλος δὲ διὰ λίθων τὸ στόμα του συνέτριβε, καὶ ἄλλος ἔτυπτεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλήν. Τελευταῖον δὲ ἀνάψαντες κάμινον μεγάλην, ἔῤῥιψαν τὸν Ἅγιον ἐν αὐτῇ, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ μακάριος τὸν δρόμον τοῦ Μαρτυρίου του, καὶ ἀπῆλθε στεφανηφόρος εἰς τὰ Οὐράνια.

Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀγαπητὸς, ὁ Πάπας Ῥώμης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Θνήσκων τί κράζεις; Σῶτερ, ἠγάπησά σε. — Ἀγαπητός.
»Ἀλλ' ἠγαπήθης, Ἀγαπητὲ, καὶ πλέον.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀγαπητὸς ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει φμ'. ἀνατραφεὶς δὲ διὰ πάσης ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως, ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ ἔγινε Πάπας Ῥώμης. Ἔπειτα ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπως ἀνταμώσῃ τὸν Βασιλέα Ἰουστινιανὸν, καθ' ὁδὸν δὲ εὑρισκόμενος ἔδωκεν ἀπόδειξιν τῆς ἀρετῆς του καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν παῤῥησίας αὐτοῦ. Ἐρχόμενος γὰρ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εὗρεν ἐκεῖ ἄνθρωπον πάσχοντα δύο ἀνίατα πάθη, διότι οὔτε νὰ λαλήσῃ ἐδύνατο, οὔτε νὰ περιπατήσῃ, ἀλλὰ ἀπὸ γεννήσεώς του ἦτο καὶ ἄλαλος, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσύρετο κατὰ γῆς ὡς ἑρπετόν· ὅθεν λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς ὁ Ἅγιος, ἐποίησεν αὐτὸν ἄρτιον καὶ ὑγιᾶ εἰς τοὺς πόδας, βαλὼν δὲ καὶ εἰς τὸ στόμα του μίαν μερίδα τοῦ δεσποτικοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, εὔλαλον αὐτὸν κατέστησεν.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἅγιος ἐποίησεν ἕτερον θαῦμα, ἤτοι πορευθεὶς εἰς τὴν θύραν τῆς πόλεως, τὴν ὀνομαζομένην χρυσῆν, εὗρεν ἐκεῖ τυφλὸν, καὶ θέσας τὴν χεῖρά του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ὀπτικὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν· διὸ ἀξίως διὰ τὰς ἀρετάς του ταύτας καὶ τὰ χαρίσματα ἐδέχθη μετὰ μεγάλων τιμῶν ὑπό τε τῶν Ἀρχόντων καὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ ὑφ' ὅλου τοῦ λαοῦ. Ἐκεῖ δὲ εὑρισκόμενος, ἐξωστράκισεν Ἄνθιμον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Τραπεζοῦντος, ὅς τις κακῶς ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἐφρόνει ὁ κακόδοξος τὴν τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ Σεβήρου τῶν Μονοφυσιτῶν αἵρεσιν, καὶ τοῦτον παρέδωκεν εἰς τὸ ἀνάθεμα· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀνθίμου ἐχειροτόνησε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἁγιώτατον Μηνᾶν, καὶ εἰς τὸν θρόνον αὐτὸν ἐκάθισεν, ὅς τις ἦτο Πρεσβύτερος. Ἐπιζήσας δὲ ὀλίγον ὕστερον, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· καὶ ἡ Σύναξις αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

»Ἰωάννη, σκίρτησον ὡς Ἰωάννης. — Ἰωάννης.
»Οὐ γαστρὸς ἐντὸς, ἀλλὰ τῆς Ἐδὲμ μέσον.
* »Ὀκτωκαιδεκάτῃ Ἰωάννης νέκυς ὤφθη.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας μισήσας τὸν Κόσμον, ἠ-

γάπησε τὸν Χριστόν, καὶ πορευθεὶς πρὸς τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, ἔγινε παρ' ἐκείνου Μοναχός, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς εὑρίσκετο μετ' αὐτοῦ, ἀγωνιζόμενος καθ' ὅλα, καὶ ὑπηρετῶν τὸν Θεόν· τόσον δὲ περιβόητος ἔγινεν ὁ ἀοίδιμος εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ὑποταγήν, καὶ τόσον ἐστάθη εὐπειθὴς καὶ ὑπηρέτης προθυμότατος, ὥστε ὁ Θεῖος Γρηγόριος, ὁ πνευματικός του πατήρ, ἔχαιρε δι' αὐτὸν καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, μετέβη ὁ Θεῖος οὗτος Ἰωάννης εἰς ἄλλον ξένον καὶ ἀγνώριστον τόπον, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ξενιτεύσαντος καὶ εἰς ξενιτείαν γεννηθέντος Χριστοῦ, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο ὁ τρισόλβιος· πορευθεὶς δὲ ὕστερον εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας τοὺς ἁγίους Τόπους, ὑπῆγεν ἔπειτα εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Ὁσίου Χαρίτωνος. Ἐκεῖ λοιπὸν δοθεὶς εἰς περισσοτέρους ἀγῶνας ἀρετῆς, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σάββα, τοῦ στρατηλάτου καὶ Γότθου.

»Ὕπελθε, Σάββα, φθαρτὸν ἡδέως ὕδωρ, Σάββας.
»Ὡς ἂν πίνῃς ἄφθαρτον ἡδονῆς ὕδωρ.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου καὶ Οὐάλεντος ἐν ἔτει τξς'. διέτριβε δὲ εἰς τὴν Γοτθίαν, τὴν κατὰ τὴν Κριμαίαν, πλησίον τοῦ Καφᾶ. Ὢν δὲ ἔτι παιδίον μικρόν, προετίμησε τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐχλεύαζε τοὺς λατρευτὰς τῶν εἰδώλων, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐδέχετο νὰ φάγῃ τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς τὰ εἴδωλα, ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἐμπόδιζε καὶ τοὺς θέλοντας ἐξ αὐτῶν νὰ τρώγωσιν Ἕλληνας, διδάσκων αὐτοὺς τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν· ἐπειδὴ δὲ ἔγινεν εἰς πολλοὺς πρόξενος σωτηρίας, διὰ τοῦτο ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ οἱ τῶν εἰδώλων λατρευταὶ Ἕλληνες, καὶ ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεώς των. Μετά τινα δὲ χρόνον, ἐν ᾧ ἠρεύνων οἱ εἰδωλολάτραι νὰ εὕρωσι Χριστιανούς, ὁ Ἅγιος οὗτος Σάββας προσῆλθεν αὐτόκλητος εἰς αὐτούς, καὶ ἐφανερώθη ὅτι εἶναι Χριστιανός· οἱ δὲ εἰδωλολάτραι ἐμπαίξαντες πρῶτον αὐτόν, τὸν ἀφῆκαν ἀπείρακτον. Ὕστερον δέ, ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γότθων Ἀθανάριχος, συνέλαβον τὸν Ἅγιον, καὶ ἀφ' οὗ ἔδειραν αὐτὸν μὲ φραγγέλιον, ἤτοι μὲ σχοινίον πλεκτόν, τὸν ἐξήπλωσαν ἐπὶ ἄξονος· ἔπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐκ τῆς δοκοῦ τῆς στέγης, καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ γευθῇ ἐκ τῶν θυσιῶν τῶν εἰδώλων. Μὴ θελήσαντος δὲ τοῦ Ἁγίου ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν ποταμὸν Μουσαῖον, καὶ ἐκεῖ κρεμάσαντες εἰς τὸν λαιμόν του ξύλον βαρύ, ἔπνιξαν αὐτόν, ἄγοντα τὸ τριακοστὸν ὄγδοον τῆς ἡλικίας του ἔτος, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Κοσμᾶ Ἐπισκόπου Χαλκηδόνος.

»Θραύσας βέλη σὰ καὶ μεταστάς σου, βίε, Κοσμᾶς.
»Ἔξω βελῶν ὑπῆρξε Κοσμᾶς, ὡς λόγος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἀνατραφεὶς διὰ τοῦ γάλακτος τῆς ἀσκήσεως, καὶ καθαρίσας ἑαυτὸν διὰ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τῆς ἀρετῆς, ἔγινε κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· διὸ καὶ μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης τιμηθείς, ὕστερον κατέστη καὶ ποιμὴν θεοπρόβλητος τῆς ἐν Καρχηδόνι ἁγίας Ἐκκλησίας. Θωρακισθεὶς λοιπὸν διὰ τῶν ὅπλων τῆς Πίστεως, κατέβαλε μὲν τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ δύναμιν τῶν ἀθετούντων καὶ μὴ προσκυνούντων τὴν σεπτὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐδίδαξε δὲ αὐτοὺς νὰ τιμῶσι καὶ προσκυνῶσιν αὐτήν, αὐτὸς πρῶτος ταύτην τιμῶν καὶ προσκυνῶν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸν στέφανον τῆς ὁμολογίας ἔλαβεν. Οὗτος ἐφύλαξεν ἕως τέλους τὴν εὐλάβειαν, ἣν ἔτρεφε πρὸς τὰ Θεῖα παιδιόθεν, χωρὶς νὰ κρατηθῇ ὑπὸ ὕπνου ἀμελείας, διότι ἐπιμελῶς τὴν ζωήν του διανύσας, ἔφθασεν ὁ ἀοίδιμος εἰς τοὺς λιμένας τῆς ἀπαθείας μετὰ τοῦ σοφοῦ Αὐξεντίου, μεθ' οὗ ἐτέλεσε τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἐσαββάτισε καλῶς, ἤτοι || Αὐξέντιος. κατέπαυσεν εἰς τὴν οὐράνιον κατάπαυσιν, παραδοὺς τὸ πνεῦμά του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον κατετέθη ἐν τῷ Ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ Ὁσία μήτηρ ἡμῶν Ἀθανασία, ἡ θαυματουργός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

✱ »Ἀθανασίας τῇ κορυφῇ προσφέρω Ἀθανασία.
»Στέφανον ἀθάνατον διὰ τῶν λόγων.

Αὕτη ἡ Ἁγία Ἀθανασία, ἡ τῆς ἀθανασίας οὖσα ἐπώνυμος, ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ ὑπὸ γονέων εὐσεβῶν τε καὶ εὐγενῶν· μαθοῦσα δὲ το ψαλτήριον και την ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν, ἐσπούδαζεν ἡ ἀοίδιμος νὰ ἀφιερώσῃ ἑαυτὴν εἰς τὸν Θεόν. Ὑπανδρευσάντων δὲ τῶν γονέων της αὐτὴν ἄκουσαν, μετὰ δεκαὲξ ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γάμου εἰσέβαλον βάρβαροι εἰς τὴν Αἴγιναν, καὶ ἐξελθὼν ὁ σύζυγός της πρὸς ὑπηρεσίαν ἐσφάγη ὑπ' αὐτῶν. Τότε λοιπὸν ἀνεκαίνισεν ἡ Ὁσία τὸν πρῶτον σκοπὸν καὶ λογισμόν της τοῦ να γινῃ καλογραία, ἐφοβεῖτο ὅμως καὶ ἐσυλλογίζετο, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ μακρυνθῇ ἀπο τῶν γονέων της ἀπαρατήρητος. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσυλλογιζετο, ἰδοὺ διὰ Βασιλικῆς προσταγῆς διετάσσοντο ὅλαι αἱ παρθένοι καὶ χῆραι, αἱ ἐν Αἰγίνῃ, νὰ νυμφευθῶσιν ἄνδρας ἐθνικούς· διο πάλιν ἀκουσίως ἔλαβεν ἡ Ὁσία δεύτερον ἄνδρα. Ἐπειδὴ δὲ πάντοτε ἐφρόντιζε και ἐμελέτα διὰ την σωτηρίαν της, δια τοῦτο κατεγίνετο εἰς προσευχὰς και δεήσεις, καὶ διένεμε τὸν πλοῦτόν της ἀφθονοπαρόχως εἰς πτωχοὺς και δεομένους· και μετά τινα χρόνον ἔπεισε καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ ἔγινε Μοναχὸς, ἂν καὶ ἦτο βαρβαρος, προκόψας δὲ οὗτος ὁσίως εἰς τὰς ἀρετὰς, ἀπῆλθε μετ' ὀλίγον προς Κύριον. Λαβοῦσα ἔκτοτε ἐλευθερίαν ἡ μακαρία Ἀθανασία, διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλον τον πλοῦτόν της, συμπαραλαβοῦσα δὲ καὶ ἄλλας γυναῖκας, ὑπῆγεν εἰς ἀσκητήριον καὶ παρθενῶνα, καὶ ἐκεῖ γενομένη Μοναχὴ, ἠγωνίζετο πολὺ μετ' αὐτῶν. Οὐδέποτε αὕτη ἔτρωγεν ἰχθύας ἢ τυρὸν, εἰμὴ μονον κατα τὸ ἅγιον Πασχα καὶ κατα τὰς ἡμέρας τοῦ δωδεκαημέρου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ταυτας ἐγεύετο μόνον τυροῦ καὶ ἰχθύος, δὲν ἐχόρταινεν ὅμως ἐξ αὐτῶν· κατὰ δὲ τας ἄλλας ἡμέρας δὲν ἔτρωγεν εἰμὴ ὀλίγον ἄρτον, και δὲν ἔπινεν εἰμὴ ὀλίγον ὕδωρ, μετὰ τὴν ἐννάτην ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ ταῦτα μὲ ἐγκράτειαν, καὶ ὄχι μὲ χορτασμόν. Κατὰ δὲ τὰς ἁγίας Τεσσαρακοστὰς, οὔτε ἄρτον ἔτρωγεν, οὔτε ὕδωρ ἔπινεν, ἀλλὰ μόνον ἔτρωγεν ἀνὰ δύο ἡμέρας λεπτα λάχανα. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον τέσσαρα ἔτη, ἔγινεν Ἡγουμένη τοῦ ἀσκητηρίου ἐκείνου, καὶ ἔκτοτε ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρίζηται τὴν πλέον εὐτελεστέραν καὶ ταπεινοτέραν ζωὴν ἀπὸ ὅλας τὰς Μοναχὰς, ὥστε, ἐκ τῆς ταπεινώσεως της ταύτης, δὲν ἐγνωρίζετο ὅτι εἶναι Ἡγουμένη καὶ προεστῶσα. Ὅταν δὲ ἐκοιμᾶτο ἡ Ὁσία, δὲν εἶχε προσκεφάλαιον, ἀλλὰ ἔκλινε την κεφαλήν της ἐπὶ λιθου, ἐπιτηδείως εὐτρεπισμένου διὰ τοῦτο και μόνον, καὶ οὕτως ἐλάμβανεν ὀλίγον ὕπνον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τεσσάρων ἐτῶν, ἐτρώθη ἡ ἀοίδιμος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν ἡσυχίαν ὁμοῦ μὲ τὰς γυναῖκας ἐκείνας, τας ὁποίας ἀφήρεσεν ἐκ τοῦ Κόσμου, καὶ τὰς ὡδήγησεν εἰς τὸ ἀσκητήριον. Ὅθεν εἰς τοῦτο μεταχειρισθεῖσα συνεργὸν ἱεροπρεπῆ τινα ἄνδρα, Ματθαῖον καλούμενον, ἀπῆλθεν εἰς τόπον ἡσυχαστικὸν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, καὶ ἐκεῖ ἐτρύγησεν ἀρκετῶς τοὺς καρποὺς τῆς ἡσυχιας. Ὁ δὲ προῤῥηθεὶς Ματθαῖος ἐκόμιζεν εἰς τὰς Ὁσίας τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τὰ ὁποῖα ἐπρομηθεύετο δια τοῦ ἐργοχείρου τῶν ἰδίων.

Μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἠκολούθησεν ἀνάγκη καὶ βία, ὑπῆγεν ἡ Ὁσία εἰς τὸ Βυζάντιον, ἔχουσα συνεργόν της Πρεσβυτερόν τινα εὐνοῦχον ἐκ φύσεως καὶ Ἰγνάτιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος
Ματθαῖος || ἦτον ἐστολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετὴν, καθότι ὁ προῤῥηθεὶς Μοναχος Ματθαῖος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἀφ' οὗ πρότερον διέλαμψε μὲ σημεῖα καὶ θαύματα, ἐν ἐρήμῳ καὶ ἡσύχῳ τόπῳ. Μείνασα δὲ ἡ Ὁσία ἔν τινι ἀσκητηρίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἑπτὰ ἔτη, θλιβομένη πάντοτε καὶ φροντίζουσα δια τὸ ἴδιον αὐτῆς ἀσκητήριον τὸ ὁποῖον ἐγκατέλειψεν, ἐπειδὴ εἶδε Θεϊκὴν ὀπτασίαν, φανερόνουσαν ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸ, εὐθὺς ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν ἐκεῖ· προσαγορεύσασα δὲ καὶ χαιρετίσασα ὅλας τὰς ἀδελφὰς σὺν τῷ ῥηθέντι Πρεσβυτέρῳ Ἰγνατίῳ, συνέχαιρε μὲ αὐτὰς, νουθετοῦσα και διδάσκουσα, πῶς νὰ ἀποκτήσωσι τὰς θεουργοὺς ἀρετὰς καὶ πῶς νὰ τελειώσωσιν ὅλας τας ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Προγνωρίσασα δὲ ἡ Ἁγία τὴν πρὸς Θεὸν αὐτῆς ἐκδημίαν, πρὸ δώδεκα ἡμερῶν τῆς κοιμήσεώς της, ἀνέφερε τοῦτο καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς· ὅθεν εὐχαρίστησε μὲν τῷ Κυρίῳ, συνάξασα δὲ ὅλας τὰς Μοναχὰς, προεχείρησε τὴν μέλλουσαν νὰ ἡγουμενεύῃ ἐπ' αὐτῶν. Κατὰ δὲ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἐπρόσεχεν ἡ μακαρία εἰς την ψαλμῳδίαν τοῦ ψαλτηρίου, ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφας· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ ὅλον τὸ ψαλτήριον, ἀφῆκε νὰ ψάλλωσιν αἱ ἀδελφαὶ τὸ ἀπολειφθὲν μέρος

αὐτοῦ, αὐτὴ δὲ προσευχηθεῖσα πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἐν καιρῷ δὲ τοῦ ἐνταφιασμοῦ της πολλοὶ δαιμονισμένοι καὶ ἀσθενεῖς ἰατρεύθησαν, καὶ μετ' αὐτὸν πολλοὶ τυφλοὶ ἔλαβον τὸ φῶς των. Προεῖπε δὲ ἡ Ἁγία εἰς τὰς ἀδελφὰς, ὅτι ἐκείνην τὴν κληρονομίαν καὶ δόξαν ἣν μέλλω νὰ λάβω παρὰ Θεοῦ ἐν Οὐρανοῖς, θέλω τὴν λάβῃ μετὰ τεσσαράκοντα ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεώς μου ἡμέρας. Πράγματι δὲ μετὰ τὰς ἡμέρας ταύτας δύω καλογραῖαι εἶδον φοβερὸν καὶ ἐξαίσιον θέαμα, δύω δηλαδὴ ἄνδρας ἀστραποβόλους, οἱ ὁποῖοι ἵσταντο ἑκατέρωθεν τῆς Ἁγίας, ἔξω τῶν ἁγίων θυρῶν τοῦ ἱεροῦ Βήματος, καὶ οἱ ὁποῖοι κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖράς των φόρεμα πορφυροῦν καὶ Βασιλικὸν, ὑφασμένον μὲ χρυσὸν, μὲ μαργαρίτας καὶ μὲ λίθους τιμίους, ἐνέδυον μὲ αὐτὸ τὴν Ἁγίαν. Τοῦτο βλέπουσαι αἱ δύω καλογραῖαι, ἐνεθυμήθησαν τὴν πρόῤῥησιν, τὴν ὁποίαν εἶπεν εἰς αὐτὰς ἡ Ἁγία, καὶ διὰ τὴν ταύτης ἔκβασιν χαίρουσαι, εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸν, ὁ ὁποῖος δοξάζει τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν καὶ δοξάζοντας.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αφκϛ΄. πυρὶ καὶ ξίφει τελειοῦται.

☩ »Βληθεὶς καμίνου ἐν μέσῳ, Ἰωάννη, * Ἰωάννης.
»Χριστῷ προσῇδες ὕμνον εὐχαριστίας (1).

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Κουλικᾶς, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αφξδ΄. ὀγκίνοις τελειοῦται.

☩ »Τὸν Κουλικᾶν δὲ πῶς σιωπῇ παρίδω, * Ἰωάννης.
»Ὃς ὀγκίνοις τέθνηκεν ὑπὲρ Κυρίου; (2)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΘ΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παφνουτίου τοῦ Ἱεροσολυμίτου (3).

»Τὸν Παφνούτιον γῆς τάφῳ κεκρυμμένον, Παφνούτιος.
»Ἀπεικός ἐστι καὶ σιγῆς κρύψαι τάφῳ.
☩ »Τῇ δ' ἐνάτῃ δεκάτῃ Παφνούτιον ἔνθεν ἄειραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας.

»Κοινωνὸς ὤφθης, Θεόδωρε, τοῦ πάθους, Θεόδωρος.
»Τῷ καὶ ποθητῷ καὶ παθῶν ὑπερτέρῳ.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἀντωνίνου καὶ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς ἐν Πέργῃ Παμφυλίας Θεοδώρου καλουμένου, ἐν ἔτει ρμ΄. ἐγένετο νεοσυλλεξία, νέων εὐμόρφων καὶ ὡραίων Τηρώνων, ἤτοι

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι τὸν Ὅσιον Παφνούτιον τὸν Ἱεροσολυμίτην, ὃν τάττει ὁ τετυπωμένος Συναξαριστὴς εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ παρόντος Ἀπριλίου, τοῦτον ὁ χειρόγραφος Συναξαριστὴς γράφει κατὰ τὴν παροῦσαν δεκάτην ἐννάτην αὐτοῦ, καὶ ἐπιγράφει αὐτὸν, ὄχι Ὅσιον ἁπλῶς, ἀλλ' Ὁσιομάρτυρα, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος οὗτος, ὁ ὁποῖος γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις Ἱερομάρτυς· ὅθεν ἠκολουθήσαμεν τὸν χειρόγραφον Συναξαριστήν. Ἴσως δὲ ὁ Ὁσιομάρτυς οὗτος Παφνούτιος εἶναι ὁ παρὰ τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ ἀναφερόμενος, ὅς τις ἦτον καὶ Ὅσιος καὶ Ἱερεύς· ἀλλὰ ἀπέσπασε τὸν νοῦν μας τῆς τοιαύτης σκέψεως ἡ ἡμέρα, καθότι ἐκεῖνος μὲν ἑορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Σεπτεμβρίου, οὗτος δὲ κατὰ τὴν παροῦσαν δεκάτην ἐννάτην τούτου τοῦ μηνός. Γεννῶνται δὲ αἱ ἀμφιβολίαι αὗται, ἐπειδὴ ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος, ὅς τις κατεχώρησεν ἐνταῦθα τὸν Κανόνα καὶ τὰ τροπάρια τοῦ Ἱερομάρτυρος τούτου Παφνουτίου, δὲν ἔγραψεν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Συναξαρίου, κατὰ τὸ σύνηθες, οὔτε δίστιχον Ἰαμβικὸν, οὔτε στίχον Ἡρωϊκὸν, οὔτε Συναξάριον ὅλως. Ὁ Ὁσιομάρτυς οὗτος καὶ Ἱερομάρτυς Παφνούτιος ἴσως εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Ἀβ-

στρατιωτῶν νεωστὶ συλλελεγμένων. Τότε λοιπὸν ὁμοῦ μὲ ἀρκετοὺς ἄλλους ἐφέρθη καὶ ὁ μακάριος οὗτος Θεόδωρος εἰς τὸν ῥηθέντα Ἡγεμόνα, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ἐσφράγισαν τοὺς νεοσυλλέκτους, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἔσχισε τὴν ὁποίαν ἔβαλον εἰς αὐτὸν σφραγῖδα, εἰπών· Ἐγὼ εἶμαι ἐσφραγισμένος ἐκ κοιλίας μητρός μου (ἤτοι ἀφ' οὗ ἐγεννήθην ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρός μου) ὑπὸ τοῦ Βασιλέως μου Χριστοῦ, καὶ εἰς ἄλλον Βασιλέα στρατιώτης δὲν γίνομαι. Ὁ Ἡγεμὼν τὸν ἠρώτησε, καὶ εἰς ποῖον Βασιλέα ἔγινες στρατιώτης; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη, εἰς τὸν Βασιλέα, ὅς τις ἐποίησε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ὁ Ἡγεμὼν εἶπεν, οὐδὲ εἰς τοὺς θεοὺς ἡμῶν θυσιάζεις; καὶ ὁ Ἅγιος πρὸς αὐτὸν, ἐγὼ εἰς δαίμονας ἀκαθάρτους δὲν ἐθυσίασα πώποτε.

Τότε προσέταξεν ὁ Ἡγεμὼν νὰ δείρωσιν αὐτὸν, ἀφ' οὗ δὲ τὸν ἔδειραν δυνατὰ, παρεστάθη εἰς ἀνάκρισιν, καὶ λέγει ὁ Ἡγεμὼν πρὸς αὐτόν· Τώρα κἂν ἐσωφρονίσθης, Θεόδωρε, ἵνα ἀποκρίνεσαι φρονίμως; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, εἴθε καὶ σὺ Ἡγεμὼν νὰ ἐγνώριζες τὸν πλάσαντά σε καὶ νὰ προσεκύνεις αὐτόν. Τότε ἐξαπλόνουσι τὸν Ἅγιον ἐπὶ ἐσχάρας, ἡ ὁποία ἐκάη ὑπερβολικῶς, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἔρραινον πίσσαν, θεῖον καὶ κηρίον· καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ταῦτα ἔπραττον, ὁ δὲ Θεὸς ἐνήργησε μέγα καὶ ἐξαίσιον θαῦμα, διότι ἔγινε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μεγάλη βοὴ, καὶ μετὰ τὴν βοὴν ἐσχίσθη εἰς δύο ἡ γῆ ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ ἐσχάρα, καὶ μετὰ τὸ σχίσιμον, ὢ τοῦ θαύματος! ἀνέβλυσεν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον καὶ τὸ πῦρ ἔσβυσε καὶ τὴν ἐσχάραν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἠγέρθη ὅλος ὑγιὴς, καὶ λέγει τῷ Ἡγεμόνι· Τοῦτο τὸ θαῦμα ὅπερ εἶδες, Ἀνθύπατε, δὲν εἶναι ἔργον τῆς ἐδικῆς μου δυνάμεως, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ λατρεύω. Ἐὰν λοιπὸν θέλῃς καὶ σὺ νὰ γνωρίσῃς τὴν δύναμιν τῶν θεῶν σου, ἄναψον ἄλλην πυρκαϊὰν, καὶ ἂς ἁπλωθῇ εἰς στρατιώτης σου ἐπὶ τῆς ἐσχάρας διὰ τὸ ὄνομα τῶν ἐδικῶν σου θεῶν, καὶ τότε θέλεις γνωρίσει τὴν ἀνίκητον δύναμιν τοῦ Θεοῦ μου. Τοῦτο εἶπε, καὶ παρευθὺς οἱ στρατιῶται διακόψαντες τὸν λόγον, εἶπον εἰς τὸν Ἡγεμόνα· Μὴ οὕτω πράξῃς, αὐθέντα, ἀλλὰ μᾶλλον βάλε ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ἱερέα τινὰ τῶν θεῶν, διότι ἴσως εἰσακούσωσιν αὐτὸν οἱ θεοὶ, ὡς ἱερέα των, καὶ δὲν τὸν ἀφήσωσι νὰ βλαβῇ. Ὁ δὲ Ἄρχων ἀκούσας τοῦτο, ἂς φερθῇ, εἶπεν, ἐδῶ εἷς ἱερεὺς, καὶ εὐθὺς ἔστη τις ἔμπροσθέν του, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ Ἡγεμών· Εἰπὲ εἰς ἡμᾶς, Διόσκορε, ποίαν μαγείαν μεταχειρίζονται οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τοῦ πυρὸς, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Θεόδωρος οὗτος μεταχειρισθεὶς ἔμεινεν ἀβλαβής; ὁ Διόσκορος ἔφη, οἱ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι μάγοι, μὴ γένοιτο! ἀλλ' εἰς οἱονδήποτε τόπον ἐκφωνηθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πᾶσα μὲν μαγεία ἐκεῖθεν διώκεται καὶ διαλύεται, οἱ δὲ Δαίμονες φοβοῦνται καὶ φεύγουσιν. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἡγεμόνος, λοιπὸν ὁ Χριστὸς εἶναι δυνατώτερος τοῦ Διός; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη· Ὁ Ζεὺς εἶναι εἴδωλον κωφὸν καὶ ἀναίσθητον. Παρακαλῶ σε λοιπὸν νὰ μή με ἀναγκάσῃς νὰ ἁπλωθῶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ἀλλ' ἐὰν θέλῃς νὰ γνωρίσῃς τὴν δύναμιν τοῦ Διὸς, αὐτὸς μᾶλλον ἂς τεθῇ ἐπ' αὐτῆς. Ὁ Ἡγεμὼν εἶπε, καὶ ποῖος τολμᾷ νὰ πράξῃ τὸ τοιοῦτον; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, ἐγὼ μὲ τὴν προσταγήν σου τὸ κάμνω, καὶ ἐάν με παιδεύσῃ, πιστεύω εἰς αὐτὸν ὅτι ἔχει δύναμιν. Ὁ Ἡγεμὼν λέγει, ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε ἦσο ἱερεὺς, διατί τώρα τοιαῦτα λαλεῖς; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, δι' ἔλλειψιν γνώσεως ἤμην ἱερεὺς τῶν θεῶν, βλέπων δὲ τὸν μακάριον Θεόδωρον, ὅτι δὲν ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀλλ' ἔμεινεν ἀβλαβὴς, ἐστερεώθην, καὶ τώρα θέλω νὰ γίνω συστρατιώτης αὐτοῦ. Τότε ὁ Ἡγεμὼν λέγει· Ἐπειδὴ ταῦτα λέγεις, ἀνάβηθι ἐπὶ τῆς ἐσχάρας. Ὁ Διόσκορος λοιπὸν προσέπεσεν εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδωρον καὶ εἶπεν, εὖξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, δοῦλε τοῦ Θεοῦ· ἀφ' οὗ δὲ προσευχήθη ὁ Ἅγιος ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡπλώθη ὁ Διόσκορος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, καὶ φωνάξας μεγάλως, εὐχαριστῶ σοι,

δὰς Παφνούτιος, περὶ τοῦ ὁποίου γράφει ὁ Εὐεργετινὸς σελ. 596. ὅτι περιπατῶν ἀπεπλανήθη καθ' ὁδὸν, καὶ ἔφθασε παρὰ κώμῃ τινί· ἐκεῖ δὲ ἔτυχε νὰ ἴδῃ ἄνδρα πορνεύοντα γυναῖκα, καὶ χωρὶς νὰ τοὺς κατακρίνῃ, εὐθὺς παρεκάλεσε τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας του. Καὶ ἰδοὺ ἐστάθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ Ἄγγελος Κυρίου, κρατῶν μάχαιραν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Παφνούτιε, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι κατακρίνουσι τοὺς ἀδελφοὺς των, μέλλουν νὰ θανατωθῶσι μὲ τὴν μάχαιραν ταύτην, ἐπειδὴ ὅμως σὺ δὲν κατέκρινες, ἀλλ' ἐταπεινώθης ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, ὡς ἂν ἤθελες πράξῃ σὺ τὴν ἁμαρτίαν, διὰ τοῦτο ἐγράφη τὸ ὄνομά σου ἐν τῷ Βιβλίῳ τῆς ζωῆς.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς Θεοδώρου, δέξαι τὸ πνεῦμά μου ἐν εἰρήνῃ, παρέδωκε τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Εὐθὺς λοιπὸν συλληφθεὶς ὁ Θεόδωρος, ἐρρίφθη ἐν φυλακῇ, καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἐδέθη ἐκ τῶν ποδῶν εἰς μίαν ἄμαξαν· καὶ οἱ μὲν ἵπποι ἀτάκτως καὶ ἀγρίως σύροντες αὐτὴν ἔπεσον κάτω εἰς κρημνὸν καὶ συνετρίβησαν, ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος λυθεὶς ἐκ τῶν δεσμῶν μὲ ἀόρατον καὶ Θεϊκὴν δύναμιν, ἔμεινεν ἀβλαβής, καὶ ἐξέπληξεν ἅπαντας. Ἐκ τούτων δὲ δύο στρατιῶται, Σωκράτης καὶ Διονύσιος ὀνομαζόμενοι, οἱ ὁποῖοι ἔδεσαν τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς ἁμάξης, ἐβεβαίονον ὅτι εἶδον θαῦμα ἐξαίσιον καὶ παράδοξον. Ἔλεγον ὅτι ὅταν οἱ ἄγριοι ἵπποι ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, εἶδον θέαμα φοβερὸν, τὸ ὁποῖον κατέπληττε πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν· κατέβη δηλαδὴ οἱονεὶ ἅρμα οὐράνιον καὶ πύρινον, τὸ ὁποῖον ἔλυσε τὸν Ἅγιον ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἐπιγείου ἁμάξης, ὕστερον δὲ ὑψωθὲν, ἔφερε τὸν Ἅγιον ἀβλαβῆ εἰς τὸ Πραιτόριον, τουτέστιν εἰς τὸ Παλάτιον· οἱ δὲ ἵπποι ἐδιώκοντο καὶ ἐσπρώχνοντο ἀκαταπαύστως ἴσα εἰς τὸν κρημνὸν ὅπως ἐμπερδευθέντες ἐκεῖ κατακρημνισθῶσιν. Ὅθεν ἀφ᾽ οὗ ταῦτα εἶδον καὶ ἐμαρτύρησαν οἱ στρατιῶται, ἀνεβόησαν μὲ φωνὴν μεγάλην, «Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν», καὶ εὐθὺς ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἔρριψεν αὐτοὺς μετὰ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ προστάσσει νὰ καῇ κάμινος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Τούτου γενομένου, ἐμβῆκεν ὁ Ἅγιος μετὰ τῶν στρατιωτῶν ἐντὸς αὐτῆς· κατελθούσης δὲ δρόσου οὐρανόθεν ἐν τῇ καμίνῳ, τόσον ἀνενόχλητοι ἔμειναν οἱ Ἅγιοι ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ὥστε ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσιν ὡς ἂν ἦσαν ἐντὸς νυμφικοῦ θαλάμου. Ἡ δὲ ὁμιλία των ἀπέβλεπε τὴν Φιλίππαν, τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, ἡ ὁποία πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ ἀπαχθῆ εἰς ξένον τόπον ὁμοῦ μὲ ἄλλους πολλοὺς Χριστιανούς. Διηγεῖτο λοιπὸν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος εἰς τοὺς συμμάρτυράς του τὸν τρόπον τῆς αἰχμαλωσίας τῆς μητρός του, καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ εἰς τὴν παροῦσαν ζωήν· καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ τῶν θαυμασίων Θεὸς, ἀνεβόησε, δεῖξόν μοι τὴν μητέρα μου μὲ τοὺς τρόπους τοὺς ὁποίους σὺ ἠξεύρεις (οὐδὲν γὰρ ἀδυνατεῖ παρὰ σοί), ἵνα γνωρίσωσιν ὅλοι τὰ μεγαλεῖά σου. Αὕτη μὲν ἦτον ἡ ὁμιλία, ἡ γινομένη ἐν τῇ καμίνῳ παρὰ τῶν Ἁγίων, ἐπειδὴ δὲ ἡ φλὸξ τῆς καμίνου ἐμαράνθη τελείως, διὰ τοῦτο ἀπεκοιμήθησαν· Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐπιστὰς εἰς τὸν Ἅγιον λέγει αὐτῷ, μὴ λυπεῖσαι, Θεόδωρε, ἰδοὺ ἦλθεν ἡ μήτηρ σου, καὶ ἐξυπνήσας ὁ Ἅγιος διηγεῖτο εἰς τοὺς συναθλητὰς αὐτοῦ τὸ ὄνειρόν του. Δὲν εἶχε δὲ εἰσέτι τελειώσῃ ἡ διήγησις τοῦ ὁράματος, ὅτε ἰδοὺ τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου Φιλίππαν σταθεῖσαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καμίνου, ἥτις βλέπουσα τὸν ποθητὸν υἱόν της, ἠγαλλιάσατο καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Μάρτυρας. Μαθὼν δὲ ὁ Ἅγιος παρὰ τῆς μητρός του, πῶς καὶ πόθεν ἦλθεν, ὕψωσε τὰς χεῖράς του εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἀνέπεμπεν εἰς τὸν Θεὸν τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν.

Ἐγερθεὶς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν ὁ Ἡγεμὼν, εἰς ἐμὲ φαίνεται, εἶπεν, ὅτι οὐδὲ ὀσοῦν ἔμεινεν ἀπὸ τὸν Θεόδωρον καὶ τοὺς συντρόφους του, οἵτινες ἐβλήθησαν ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ μετὰ τὸν λόγον τοῦ Ἡγεμόνος ἰδοὺ ἦλθε στρατιώτης ἐκ τῆς καμίνου, ὅστις ἀνήγγειλεν ταῦτα εἰς αὐτόν· Ἐπειδὴ ὁ Θεόδωρος ἐπεκαλέσθη τὸν Ἰησοῦν, ἐμαράνθη μὲν ἡ φλὸξ τῆς καμίνου, ἡ δὲ μήτηρ του ἐλθοῦσα αἴφνης ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, εἰσῆλθεν ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ καθήμενοι ἐκεῖ συνομιλοῦσι περὶ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν μὲ τόσην ἀνενοχλησίαν, ὡς ἂν ἦσαν ἐντὸς νυμφικοῦ τινος θαλάμου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, ἔγινεν ἐκστατικὸς, καὶ πορευθεὶς ὁ ἴδιος εἰς τὴν κάμινον, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν, σὺ εἶσαι ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρου; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, ἐγὼ εἶμαι. Ὁ Ἡγεμὼν λέγει, κάμε τὸν υἱόν σου νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς, ἵνα μὴ ἀφανισθῇ κακὴν κακῶς, καὶ σὺ μείνῃς ἄτεκνος· ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη, ὁ υἱός μου ὅταν σταυρωθῇ ὑπὸ σοῦ, τότε θέλει θυσιάσει εἰς τὸν Θεόν του θυσίαν αἰνέσεως. Ὁ Ἡγεμὼν εἶπεν, ἐπειδὴ σὺ εὗρες τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ σου, οὗτος ὁ τρόπος ἂς γίνῃ καὶ διὰ τοῦ ἔργου. Εὐθὺς λοιπὸν διέταξεν, ὁ μὲν Ἅγιος Θεόδωρος νὰ σταυρωθῇ, οἱ δὲ ἄλλοι Μάρτυρες νὰ λογχευθῶσιν ἐντὸς τῆς καμίνου, καὶ νὰ ἀποκεφαλισθῇ ἡ Ἁγία Φιλίππα, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου· καὶ οὕτως ἡ μὲν Ἁγία Φιλίππα ἀπεκεφαλίσθη, οἱ ἕτεροι Ἅγιοι Μάρτυρες λογχευθέντες ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου, ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος

καρφωθεὶς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἐκρέματο ζωντανὸς ἐπ' αὐτοῦ τρεῖς ἡμέρας (1), καὶ μετὰ ταῦτα ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τότε Χριστιανοί τινες τυλίξαντες τὰ Λείψανα τῶν Μαρτύρων μὲ μύρα καὶ σινδόνας, ἐνεταφίασαν αὐτὰ ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν ὅρα εἰς τὸν Ἐφραὶμ, ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος των εὑρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας»). (2)

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Φιλίππα, ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρου, ξίφει τελειοῦται.

»Φιλῶ Φιλίππαν ὡς ἀθλητοῦ μητέρα, Φιλίππα.
»Φιλῶ Φιλίππαν ὡς ἀθλοῦσαν ἐκ ξίφους.

Οἱ πιστεύσαντες Ἅγιοι δύω στρατιῶται Σωκράτης καὶ Διονύσιος λόγχῃ τελειοῦνται.

»Ἔνυξε λόγχῃ νεκρὸν Ὑψίστου πάλαι, Σωκράτης.
»Νύττει δὲ καὶ νῦν Μάρτυρας ζῶντας δύω. Διονύσιος.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Πισσιδείας τοῦ Ὁμολογητοῦ.

»Ὁ Γεώργιος, ὡς γεώργιον μέγα, Γεώργιος.
»Ἔχων ἀπῆλθεν εἶδος ἀρετῆς ἅπαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Εἰκονομάχων, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν παιδιόθεν, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετήν του ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Πισσιδείας. Ἐπειδὴ δὲ συνεργίᾳ τοῦ Διαβόλου ἀνεφύη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἡ αἵρεσις τῶν Εἰκονομάχων, καὶ πανταχοῦ ἐπέμποντο γράμματα, ὅπως συναχθῶσι ταχέως ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, διὰ τοῦτο ὑπῆγεν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος. Ὅθεν μὴ πεισθεὶς νὰ συμφωνήσῃ μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν καὶ κακοπάθειαν, ἐν αἷς τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του διανύσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἵνα παρ' ἐκείνου λάβῃ τῆς ὁμολογίας τὸν στέφανον.

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τρύφωνος Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις· ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (3).

»Θεὸν ποθήσας ὁ τρυφὴν μισῶν Τρύφων, Τρύφων.
»Θεοῦ παρέστη τῷ κατοικητηρίῳ.

* Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φιλοθέου, ὁ μονοχίτων καὶ ἀνυπόδητος, ὁ καὶ κτίτωρ τῆς ἐν τῷ ὄρει τοῦ Φλαμουρίου Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (4).

(1) Λυπηρόν μοι ἐφάνη νὰ σιωπήσω ὅ,τι εἶπεν ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος, ὅταν εἶδε τὸν σταυρὸν καρφωμένον εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ σταυρωθῇ, εἶπε δὲ ταῦτα· «Χαίροις, Σταυρὲ, καύ»χημα τῶν Χριστιανῶν. Χαίροις, λυτρωτὰ ἁμαρ»τιῶν, στερέωμα δικαίων, κλίμαξ Οὐράνιε, Προ»φητῶν κήρυγμα, φωστὴρ ἐσκοτισμένων, κῆρυξ ἀ»ληθινὲ τῶν τοῦ Χριστοῦ παθῶν, τῶν πιστῶν ἡ »ἀνάστασις, τῶν νεκρῶν ἡ ἄφθορος πηγή. Διὰ σοῦ »οἱ προσερχόμενοι ζωὴν αἰώνιον κληρονομοῦσι. Πρόσ»δεξαί με ἐν ἱλαρότητι, ὅπως τὸν ἐν σοὶ κρεμασθέντα »σαρκὶ Θεὸν ἄφθαρτον δοξάσω εἰς τοὺς αἰῶνας. »Ἀμήν.»

(2) Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ σεβάσμιος Κάρα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου εὑρίσκεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ, πολλὴν πνέουσα τὴν εὐωδίαν, καὶ μένουσα ἄχρι τοῦδε ἀδιάφθορος.

(3) Ὁ Τρύφων οὗτος ἦτον ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ρωμανοῦ τοῦ νέου, τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐν ἔτει 959. Μοναχὸς δὲ ὢν πρότερον ἔγινε Πατριάρχης μὲ συμφωνίαν τοιαύτην, ὅτι μετὰ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα νὰ παραιτήσῃ ἵνα γίνῃ Πατριάρχης Θεοφύλακτος, ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ρωμανοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἀντέστη καὶ δὲν ἤθελε νὰ παραιτηθῇ, ἐξώσθη τοῦ θρόνου δολιότητι καὶ ἀπάτῃ τοῦ Θεοφάνους Καισαρίας, πατριαρχεύσας ἔτη δύω καὶ μῆνας τινὰς, κατὰ τὸν Μελέτιον.

(4) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος Συμεὼν ἀναχωρήσας ὕστερον ἐκ τοῦ ὄρους Ἄθω, ὑπῆγεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ζαγορᾶς, Εὐρίπου, Ἀθηνῶν καὶ Λαρίσσης, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς σεσωσμένους προσήγαγε τῷ Χριστῷ· διατρίψας δὲ τρία ἔτη ὑπό τινα μηλέαν, ἐν τῷ ὄρει τῷ καλουμένῳ Φλαμουρίῳ τῷ ἐν τῇ Ζαγορᾷ, συνήθροι-

»Ἀνυπόδητος, Συμεὼν, βαίνων μάκαρ, Συμεών.
»Τὸν πτερνίσαντα τοὺς βροτοὺς πατεῖς ὄφιν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ.΄ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.

»Θνήσκεις ὁ πλήξας τριχίνῃ στολῇ, Πάτερ, Θεόδωρος.
»Τὸν ἐνδύσαντα τοὺς γενάρχας φυλλίνην.
»Εἰκάδι σὸς, Θεόδωρε, λιπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ὑποβαλὼν ἑαυτὸν εἰς πᾶσαν κακουχίαν καὶ σκληραγωγίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸν μὲν χειμῶνα πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ ψύχους, τὸ δὲ θέρος φλογιζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος, ἐκάλυπτε τὸ σῶμά του μὲ φορέματα τρίχινα, διὸ καὶ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν Τριχινᾶς. Ὅθεν ἐκ τῶν πόνων τούτων, ὄχι μόνον ἐνίκησε τὰς μηχανοῤῥαφίας καὶ ἀπάτας τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ καὶ χάριν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ὁ ἀοίδιμος ἔτι ζῶν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του, ἀναβρύει μύρον εὐῶδες ὁ τάφος του εἰς πάντας ὅσοι μετὰ πόθου καὶ εὐλαβείας προστρέχουσιν εἰς αὐτὸν, καὶ διὰ τοῦ μύρου ἐκείνου λαμβάνουσι τὴν ἰατρείαν παντὸς πάθους ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Βίκτωρος, Ζωτικοῦ, Ζήνωνος, Ἀκινδύνου, Καισαρίου, Σεβηριανοῦ, Χριστοφόρου, Θεωνᾶ καὶ Ἀντωνίνου.

Εἰς τὸν Ἀκίνδυνον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τέσσαρας.

»Σὺν Ἀκινδύνῳ τέσσαρας κτείνει ξίφος,
»Τὸν ἐκ πλάνης κίνδυνον ἐκπεφευγότας.

Εἰς τὸν Χριστοφόρον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τρεῖς.

»Καμιναίας αἰθάλης πεπλησμένοι,
»Χριστῷ προσῆλθον οἱ περὶ Χριστοφόρον.

Βίκτωρ. Ζωτικός. Ζήνων. Ἀκίνδυνος. Καισάριος. Χριστοφόρος. Σεβηριανός. Θεωνᾶς. Ἀντωνῖνος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐμαρτύρησαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἀσεβοῦς Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϥϛ΄. ὅταν καὶ ὁ τροπαιοφόρος καὶ πολύαθλος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος συνελήφθη καὶ ἐβασανίζετο, καὶ βασανιζόμενος ἐτέλει τὰ παράδοξα ἐκεῖνα θαυμάσια. Καὶ οἱ μὲν Βίκτωρ, Ἀκίνδυνος, Ζωτικὸς, Ζήνων καὶ Σεβηριανὸς, βλέποντες τὸν ῥηθέντα μέγαν Γεώργιον βαλμένον εἰς τὸν τροχὸν καὶ μένοντα πάντῃ ἀβλαβῆ, ὁμοφώνως καὶ οἱ πέντε ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς Χριστιανοὺς, καὶ παρευθὺς ἀποκεφαλισθέντες ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου· οἱ δὲ Χριστοφόρος, Θεωνᾶς, Καισάριος καὶ Ἀντωνῖνος, ἦσαν δορυφόροι τοῦ Βασιλέως, καὶ παρίσταντο αὐτῷ, ὅταν ἐτιμώρει ἀνελεημόνως τὸν Ἅγιον Γεώργιον καὶ ἐζήτει παρ' αὐτοῦ νὰ ἀναστήσῃ τὸν πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντα νεκρὸν Ἕλληνα διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐπικλήσεως. Ὅθεν αὐτοὶ βλέποντες, ὅτι ὁ μέγας Γεώργιος διὰ προσευχῆς του ἀμέσως ἀνέστησε τὸν νεκρὸν ἐκεῖνον, παρευθὺς ἔῤῥιψαν τὰς ἀξιωματικὰς ζώνας καὶ τὰ ὅπλα των ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως καὶ ὅλου τοῦ θεάτρου, καὶ ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν· διὰ τοῦτο συλληφθέντες, ἐῤῥίφθησαν ἐν φυλακῇ. Παρασταθέντες δὲ μετά τινας ἡμέρας εἰς τὸν Διοκλητιανὸν, καὶ κρεμασθέντες, ἐξεσχίσθησαν, καὶ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας κατεκάησαν· καὶ τελευταῖον ῥιφθέντες εἰς τὸ πῦρ, ἔλαβον παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

σεν ἐκεῖ πολλοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἔκτισε Μοναστήριον εἰς ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκεῖ ἐκοιμήθη, μετὰ δὲ τὴν κοίμησίν του εὑρέθη τὸ Λείψανον αὐτοῦ εὐωδίας πλῆρες, θαύματα ἐνεργοῦν· ὅθεν ἡ ἁγία του Κάρα, ἡ νῦν εὑρισκομένη εἰς τὸ ἄνωθεν Μοναστήριον, βρύει διαφόρους ἰατρείας τοῖς μετὰ πίστεως αὐτῇ προστρέχουσιν. Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος βίον καὶ τὴν Ἀκολουθίαν του ἐν τῇ τετυπωμένῃ αὐτοῦ φυλλάδι.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Παλαιολαυρίτου.

»Νέον τι κέρδος τὸν Παλαιολαυρίτην Ἰωάννης.
»Ἰωάννην χαίρουσιν εὑρόντες Νόες.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ Θεοῦ, διὸ καὶ προσεκολλήθη αὐτῷ. Ὅθεν ἀφήσας τὴν τρυφὴν καὶ ὑπερηφάνειαν τῆς παρούσης ζωῆς, ἐγκατέλειψε τὴν πατρίδα καὶ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ λαβὼν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὑπῆγεν εἰς ξένον τινὰ καὶ ἀγνώριστον τόπον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα καὶ εἰς ξένον τόπον γεννηθέντα Χριστόν· ἀφιχθεὶς δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας τοὺς ἁγίους Τόπους, ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὁσίου Χαρίτωνος, καὶ ὑπέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας. Ὅθεν καλῶς τελέσας πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἀναστάσιος, ὁ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ξίφει τελειοῦται (1).

»Ἀναστάσιε, σοῦ δὲ τί γράψω χάριν, Ἀναστάσιος.
»Χριστοῦ χάριν σπεύσαντος ἐκθανεῖν ξίφει;

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ζακχαίου.

✻ »Οὐχὶ κατάβα, ἀλλ' ἀνάβα, σοὶ λέγει, Ζακχαῖος.
»Ζακχαῖε, Χριστὸς προσκαλῶν σε εἰς Πόλον (2).

*** Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος, ὁ κτίσας τὴν Μονὴν τοῦ Μετεώρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.**

✻ »Ἀθανάσιε, τὸν λίθον Μετεώρου * Ἀθανάσιος.
»Πρὸς λίθον ἀκρόγωνον τρίβον εἰργάσω.

*Οὗτος ἦτον ἐκ τῶν νέων Πατρῶν, ἐν ἔτει ατί. υἱὸς γονέων πλουσίων καὶ ἐπιφανῶν· ἀποθανὼν δὲ ὁ πατήρ του, ἀφῆκε τὸν υἱόν του τοῦτον παιδίον μικρὸν, ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἤτοι τοῦ θείου του, ὁ ὁποῖος παρέδωκεν· αὐτὸν εἰς τὴν μάθησιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων. Ἀφ' οὗ δὲ αἱ νέαι Πάτραι ἡλώθησαν ὑπὸ τῶν Φράγκων, ᾐχμαλωτίσθη καὶ οὗτος· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς, ὑπῆγε καὶ εὗρε τὸν θεῖόν του ὅς τις εἶχε φύγῃ, καὶ μετ' αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἐκεῖ λοιπὸν εὑρισκόμενος ὁ Ὅσιος, ἔμαθεν ἀρκετὰ μαθήματα τῆς ἔξω φιλοσοφίας· εἶτα ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθω, καὶ ἐκεῖ ἀνταμώσας τὸν Θεῖον Γρηγόριον τὸν Σιναΐτην, καὶ Δανιὴλ τὸν ἡσυχαστὴν, καὶ τὸν ἱερὸν Ἰσίδωρον, τὸν γενόμενον ὕστερον Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην, καὶ ἄλλους Πατέρας ἐναρέτους, συνέλεξεν ἐξ αὐτῶν, ὡς ἡ μέλισσα, τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν. Μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, καὶ ἀφ' οὗ ἐκεῖ ἡσύχασεν ὀλίγον καιρὸν ἐν τόπῳ ἐρήμῳ, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος. Μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ Ἁγίου Καλλίστου, τοῦ μαθητοῦ Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, κατοικοῦντος εἰς τὴν ἄνωθεν τῶν Ἰβήρων κειμένην Σκῆτιν τοῦ Μαγουλᾶ, ὅτι εἰς τὸν τόπον τοῦ ὄρους τὸν καλούμενον Μηλαία ἡσύχαζον δύο ἀσκηταὶ, Γρηγόριος Ἱερομόναχος καὶ Μωσῆς ὀνομαζόμενοι, προσῆλθεν εἰς αὐτοὺς καὶ ἔγινε Μοναχός· ὅθεν ὑπηρέτει αὐτοὺς προθύμως εἰς ὅλα τὰ χρειώδη καὶ ἀναγκαῖα, καταπηγνύμενος ὑπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους τοῦ χειμῶνος, πολλάκις δὲ καὶ καλυπτόμενος ὅλος ὑπὸ τῶν χιόνων.

Ὕστερον δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἀγαρηνῶν, ὁ μὲν Μωσῆς ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, ὁ δὲ ἱερὸς Γρηγόριος συμπαραλαβὼν τὸν Ἀθανάσιον τοῦτον τὸν παρ' αὐτοῦ καλογηρευθέντα, μετέβη εἰς Βέῤῥοιαν, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγον ἀμφότεροι εἰς τοὺς Σταγοὺς, τοὺς κειμένους κατὰ τὰ μέρη τῆς Λαρίσσης, ὅπου ὑπάρχουσι πέτραι ὑψηλαὶ καὶ μεγάλαι· ἐπὶ μιᾶς δὲ ἐξ αὐτῶν ὀνομαζομένης Στύλου καὶ εὑρισκομένης πλησίον τῆς πόλεως ἐκάθησαν ἐπί τινα χρό-

(1) Ὅρα ἔμπροσθεν κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ παρόντος Ἀπριλίου τὸ Συναξάριον Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου καὶ τὴν εἰς ἐκεῖνο ὑποσημείωσιν.

(2) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη Παφνουτίου τοῦ Ἱεροσολυμίτου, καθότι αὐτὴ προεγράφη κατὰ τὴν δεκάτην ἐννάτην τοῦ παρόντος Ἀπριλίου.

νον. Ἐκεῖ λοιπὸν ἡσυχάζοντος τοῦ Ἀθανασίου ἔν τινι σπηλαίῳ, ἰδὼν ὁ γέρων αὐτοῦ ὅτι οἱ δαίμονες περιεκύκλωσαν τὸ σπήλαιον καὶ προσεπάθουν νὰ τὸ κρημνίσωσι, διέταξεν αὐτὸν νὰ κάθηται εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Στύλου. Μετὰ ταῦτα ἀνέβη ὁ Ὅσιος ἐπὶ τῆς ἐκεῖ ὑψηλοτέρας πέτρας, καὶ εὐφρανθεὶς ἐκ τῆς καλῆς αὐτῆς τοποθεσίας, ἐζήτησε συγχώρησιν παρὰ τοῦ γέροντός του, καὶ κατῴκησεν ἐπ' αὐτῆς μετὰ δύο ἀδελφῶν· ἔκτισε δὲ ἐντὸς τοῦ ἐκεῖ σπηλαίου Ναὸν εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπωνόμασε τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην πέτραν Μετέωρον, καθὼς ὀνομάζεται μέχρι τῆς σήμερον. Ἐπειδὴ δὲ συνήχθησαν τινὲς ἀδελφοί, κατέστησεν ἐκεῖ Κοινόβιον, κτίσας καὶ Ναὸν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Μὲ τοιαύτην λοιπὸν πολιτείαν διανύσας τὴν ζωήν του ὁ ἀοίδιμος Ἀθανάσιος, καὶ προορατικοῦ χαρίσματος ἀξιωθείς, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο ἑβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν, πολλὰ θαύματα καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἐργασάμενος (1).

* Ὁ Ὅσιος Ἰωάσαφ, ὁ συνασκητὴς τοῦ ἀνωτέρω Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Μετεώρῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ἀθανασίῳ ἐν Πόλῳ, Ἰωάσαφ, — * Ἰωάσαφ.
»Νῦν συγχορεύει; συμμεριστὴς ὢς πόνων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΑ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἰανουαρίου Ἐπισκόπου, Προκούλου, Σώσσου καὶ Φαίστου τῶν Διακόνων, Δισιδερίου Ἀναγνώστου, Ἀκουτίου (1) καὶ Εὐτυχίου.

Εἰς τὸν Ἰανουάριον.
»Τὸν Ἰανουάριον ἄνδρα γεννάδαν, — Ἰανουάριος.
»Ἀπρίλιος μὴν εἶδεν ἐκτετμημένον.

Εἰς τὸν Πρόκουλον, Σῶσσον καὶ Φαῖστον. — Πρόκουλος.
»Σὺν τῷ Προκούλῳ Σῶσσον, ἀλλὰ καὶ Φαῖστον, — Σῶσσος.
»Πρὸ κουλεοῦ κύψαντας ἔκτεινε ξίφος.

Εἰς τὸν Δισιδέριον. — Φαῖστος.
»Δισιδέριος τὴν δέριν δοὺς τῷ ξίφει, — Δισιδέριος.
»Τομὴν ὑπέστη καὶ παρέστη Κυρίῳ.

Εἰς τὸν Ἀκούτιον καὶ Εὐτύχιον.
»Φωνῆς ἀκουτίσθητι τῆς Ἀκουτίου,
»Λέγοντος, Εὐτύχιε, συντμήθητί μοι. — Ἀκούτιος.
»Ἰαννουαρίοιο κάρην τάμον εἰκάδι πρώτῃ. — Εὐτύχιος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἤκμασαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ Τιμοθέου ἄρχοντος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας ἐν ἔτει σηή. οἱ ὁποῖοι εἰς πικρὰς καὶ διαφόρους τιμωρίας καταδικασθέντες, ἐτελείωσαν τὸν δρόμον τοῦ Μαρτυρίου. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς Ἰανουάριος ἐτέθη ἐντὸς καμίνου, καὶ ἐπειδὴ ἐφυλάχθη ἀβλαβὴς χάριτι Χριστοῦ, διὰ τοῦτο ἔκοψαν τὰ νεῦρά του, καὶ οὕτως ἐτελείωσε τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως. Μετὰ παρέλευσιν δέ τινων ἐτῶν γυνή τις Μαξιμῖνα ὀνόματι, χήρα καὶ μονογενῆ υἱὸν ἔχουσα, ἐστερήθη αὐτὸν ἀφαρπαγέντα ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἔκλαιεν ἡ τάλαινα καὶ ἐθρήνει ἀπαραμυθήτως διὰ τὴν τούτου στέρησιν· συνελθοῦσα δὲ ὀλίγον εἰς ἑαυτήν, βλέπει ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ Ναοῦ πανίον, ἐν ᾧ ἦτον ἐζωγραφημένη ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἰανουαρίου. Ὅθεν ἐνθυμηθεῖσα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πάλαι ποτὲ ἔπραξεν ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος, ὅταν ἀνέστησε τὸν υἱὸν τῆς Σωμανίτιδος, τοῦτο τὸ ἴδιον ἐποίησε καὶ αὐτὴ θεόθεν κινηθεῖσα, διότι σχηματίσασα τὸν υἱόν της ἐπιτηδείως, ἐσχημάτισεν ὁμοίως καὶ

(1) Τὸν πλατύτερον Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου ὅρα ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ φυλλάδι, ὁμοίως καὶ τὴν ᾀσματικὴν αὐτοῦ Ἀκολουθίαν, ἥτις συνεγράφη ὑπὸ Ἰουστίνου τοῦ Δεκαδίωνος.

(2) Ἐν δὲ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις γράφεται Φαύστου, Ἀκουτίωνος.

τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰανουαρίου, καὶ εἰς μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ υἱοῦ της ἔβαλε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εἰκόνος, εἰς δὲ τὸ στόμα του ἔβαλε τῆς εἰκόνος τὸ στόμα, καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἐπίσης μέλη τοῦ υἱοῦ της συνήρμοσεν ἐπιτηδείως τὰ μέλη τῆς εἰκόνος. Ἔπειτα μὲ θρήνους καὶ δάκρυα παρεκάλει τὸν Ἅγιον λέγουσα· Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἐλεησόν με, καὶ ἀνακούφισον τὴν θλίψιν μου διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ υἱοῦ μου, ὅς τις μοὶ εἶναι μονογενής. Ὁ δὲ Ἅγιος εὐσπλαγχνισθεὶς διὰ τὴν συμφοράν της, παρέστησε ζωντανὸν τὸν υἱὸν αὐτῆς. Τοῦτο τὸ παράδοξον βλέποντες ὅλοι οἱ συναθροισθέντες ὅπως ἐνταφιάσωσι τὸν νέον, ἔμειναν ἐκστατικοί, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἀλεξανδρίας ἡ Ἀλεξάνδρας τῆς Βασιλίσσης, καὶ τῶν θεραπόντων αὐτῆς Ἀπολλὼ, Ἰσαακίου καὶ Κοδράτου.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδραν.

»Ἤδει μενούσης πρόξενον λαμπηδόνος — Ἀλεξανδρία.
»Τὴν ἐν ζόφῳ κάθειρξιν Ἀλεξανδρία.

Εἰς τὸν Ἀπολλὼ καὶ Ἰσαάκιον.

»Λιμαγχόνην οἴσαντες ἀθληταὶ δύω, — Ἀπολλώ.
»Ψυχοκτόνον φεύγουσι δαιμοναγχόνην. — Ἰσαάκιος.

Εἰς τὸν Κοδράτον.

»Ζωμοὺς χύτρας σῆς, τοὺς ἱδρῶτας, Κοδράτε, — Κοδράτος.
»Ἅλατι τμηθεὶς αἱμάτων παραρτύεις (1).

Ἀλεξανδρία ἡ Ἀλεξάνδρα, ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, σύζυγος ἦτο τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, βλέπουσα δὲ τὸν Ἅγιον Γεώργιον τιμωρούμενον, καὶ κτυπηθέντα μὲν εἰς τὴν κοιλίαν μὲ τὸ ἀκόντιον, μὴ βλαβέντα ὅμως, καὶ ὅτι ἐδέθη μὲν εἰς τὸν τροχὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε πέριξ ἐμπεπηγμένα σίδηρα κοπτερὰ, καὶ ἐμοιράσθη τὸ σῶμά του εἰς πολλὰ τεμάχια, ὕστερον δὲ πάλιν ἔγινεν ὑγιὴς καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Βασιλέα, θυσιάζοντα εἰς τὰ εἴδωλα, καὶ ὅτι διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα ἔκαμε πολλοὺς νὰ πιστεύσωσιν εἰς τον Χριστὸν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἀπεκεφαλίσθησαν, ἄλλοι δὲ ἐκλείσθησαν ἐν φυλακαῖς· ταῦτα, λέγω, τὰ παράδοξα καὶ ὑπερφυσικὰ θαύματα βλέπουσα ἡ μακαρία Ἀλεξάνδρα, ἀφῆκε τὴν δόξαν τῆς Βασιλείας, καὶ πιστεύσασα εἰς τὸν Χριστὸν, ὡμολόγησεν ἑαυτὴν Χριστιανὴν ἔμπροσθεν τοῦ ἀνδρός της Διοκλητιανοῦ, ὅθεν ἐῤῥίφθη ἐν τῇ φυλακῇ. Ὅταν δὲ ἔγινεν ἀπόφασις παρὰ τοῦ ἀνδρός της ἵνα ἀποκεφαλισθῇ ὁ μέγας Γεώργιος μετ' αὐτῆς, ἔμαθε τοῦτο ἡ Βασίλισσα ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ προσευξαμένη παρέδωκε τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Βλέποντες δὲ οἱ τρεῖς ὑπηρέται τῆς Βασιλίσσης, Ἀπολλὼς, Ἰσαάκιος καὶ Κοδράτος, ὅτι κατεφρόνησεν ἡ Ἁγία πρόσκαιρον Βασιλείαν καὶ θνητὸν Βασιλέα, καὶ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, ἀποθανοῦσα διὰ τὴν ἀγάπην του, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν Χριστόν· διὸ παῤῥησιασθέντες, ἤλεγξαν τὸν Βασιλέα, ὠνόμασαν δὲ αὐτὸν παράνομον καὶ θηριώδη, ἐπειδὴ οὐδὲ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ σύζυγον εὐσπλαγχνίσθη, μετὰ τῆς ὁποίας ἐτεκνογόνησεν. Ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ Βασιλεὺς, διέταξε νὰ ῥίψωσιν αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ τούτου γενομένου ἐσυλλογίζετο ὁ ἄνομος καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ποῖον εἶδος θανάτου νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Μάρτυρας· τῷ δὲ πρωῒ ἐκβαλὼν αὐτοὺς ἐκ τῆς φυλακῆς, τὸν μὲν Κοδράτον διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι, τὸν δὲ Ἀπολλὼ καὶ Ἰσαάκιον νὰ ῥίψωσιν ἐν φυλακῇ. Οὗτοι δὲ μὴ φαγόντες, μηδὲ πιόντες ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐκ τῆς στενοχωρίας τῆς πείνης παρέδωκαν τὰς ψυχάς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαξιμιανοῦ (2) Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

»Μαξιμιανὸς οὐχ ὁ παμφάγος λύκος, — Μαξιμιανός.
»Ἀλλ' ὁ τροφεὺς τέθνηκε τῆς Ἐκκλησίας.

(1) Τοῦτο τὸ ἴδιον δίστιχον εὑρίσκεται καὶ κατὰ τὴν ἑβδόμην τοῦ Μαΐου εἰς τὸν Ἅγιον συνώνυμον τούτου Κοδράτον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Σημαίνει δὲ, ὅτι τοὺς ζωμοὺς τῆς ἐδικῆς σου χύτρας, ἤτοι τοὺς ἱδρῶτας τῆς σαρκός σου, τοὺς ἤρτυσας μὲ τὸ ἅλας τῶν αἱμάτων σου, καὶ οὕτω προσεφέρθης εἰς τὸν Θεόν.

(2) Ἀλλὰ καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τόμ. β'. σελ. 22. τῆς ἐκκλησιαστ. Ἱστορίας, συμφώνως μὲ τὸν χειρόγρα-

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υιέ. κατήγετο δὲ ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, υἱὸς γονέων πλουσίων καὶ εὐγενῶν· ἕνεκα δὲ ὑποθέσεώς τινος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν διαλάμψας μὲ τὴν ἐνάρετον κατάστασιν καὶ ἀκρίβειαν τῆς ζωῆς του, καὶ γνωσθεὶς ὅτι ἦτον ἀρκούντως εὐφυὴς καὶ πολυμαθής, ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Σισινίου, τοῦ τότε πατριαρχεύοντος· ἔφθασε δὲ καὶ μέχρι Νεστορίου τοῦ αἱρετικοῦ, τοῦ πατριαρχεύσαντος μετὰ τὸν Σισίνιον. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Νεστόριος ἐξωρίσθη, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἁγιώτατος οὗτος Μαξιμιανὸς διὰ τῆς ψήφου τοῦ Βασιλέως καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δὲ τοῦ Πατριάρχου τούτου εἶχεν εἰρήνην ἡ Ἐκκλησία. Καλῶς λοιπὸν ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του ἐπὶ δύω ἔτη καὶ μῆνας πέντε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν φυλάξας ἀνενόχλητον ἀπὸ παντὸς σκανδάλου καὶ ταραχῆς, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου.

»Ἀναστάσιος ἐν Σινᾶ Μωσῆς νέος, Ἀναστάσιος.
»Καὶ πρὶν τελευτῆς τὸν Θεὸν βλέπειν ἔχει.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀναστάσιος παραιτήσας τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, καὶ τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ ἀναλαβὼν, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ἐκουρεύθη καὶ ἔγινε Μοναχὸς, καὶ προθύμως ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ. Γενόμενος δὲ ἐραστὴς τῶν μεγαλειτέρων ἀγώνων τῆς ἀρετῆς, μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀφ' οὗ προσεκύνησε τοὺς ἁγίους καὶ σεβασμίους Τόπους, ἐπορεύθη εἰς τὸ Σίναιον Ὄρος· εὑρὼν δὲ ἐκεῖσε Μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι μετεχειρίζοντο τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, ἔμεινε μετ' ἐκείνων, ὑποτασσόμενος εἰς αὐτοὺς καὶ ὑπηρετῶν. Ὅθεν ἐπειδὴ ἔγινε πολὺ ταπεινόφρων, διὰ τοῦτο ἔλαβε παρὰ Θεοῦ χαρίσματα γνώσεως καὶ σοφίας πολλῆς, διὰ τῆς ὁποίας συνέγραψε Βίους Ἁγίων Πατέρων, καὶ συνέθεσε ψυχωφελεῖς λόγους· φθάσας δὲ εἰς βαθύτατον γῆρας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΒ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου, Ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως.

»Καὶ Θεοδώρῳ καὶ νεκρῷ Θεοδώρου, Θεόδωρος.
»Τὸ θαυματουργεῖν δῶρον ἐκ Θεοῦ μέγα.
»Εἰκάδι δευτερίῃ Συκεώτην τύμβος ἔκρυψεν.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς χώρας τῶν Γαλατῶν, ἐκ κώμης τινὸς Συκεοῦ ὀνομαζομένης, φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐγεννήθη ὁ Ἅγιος οὗτος μὲ τρόπον τίμιον καὶ ἐπαινετὸν, ἀλλ' ἦτο νόθος καὶ

φον Συναξαριστὴν, Μαξιμιανὸν αὐτὸν ὀνομάζει, καὶ οὐχὶ Μάξιμον, ὡς ὀνομάζουσιν αὐτὸν ὁ τετυπωμένος Συναξαριστὴς καὶ τὰ Μηναῖα. Ἔγινε δὲ οὗτος Πατριάρχης, ἀφ' οὗ ἐξωρίσθη ὁ Νεστόριος ἐν ἔτει υλά. Τούτου τὸν προβιβασμὸν ἀναφέρει καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ τρίτη Σύνοδος εἰς τὸ τρίτον μέρος τῶν Πρακτικῶν της. Μετὰ τοῦτον δὲ ἔγινε Πατριάρχης Πρόκλος ὁ μαθητὴς τοῦ Θείου Χρυσοστόμου.

(1) Σημείωσαι, ὅτι παρὰ τῷ ά. τόμῳ Ἀδὰμ τοῦ Ζοιρνικαβίου σελ. 111. φέρεται ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι τοῦ κυρ. Εὐγενίου, ὅτι δύω ἐγένοντο Ἀναστάσιοι, Σιναῖται μὲν καὶ οἱ δύω, χρηματίσαντες δὲ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας, καὶ ἀμφότεροι ἀθλητικὸν τέλος ὑποστάντες. Καὶ ὁ μὲν διέλαμψε κατὰ τὸ ἔτος 561. καὶ ὑπὲρ εὐσεβείας ἀθλήσας ἐν ἔτει 599. πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ὁ δὲ ἕτερος, διαδεξάμενος ἀμέσως τὸν συνώνυμόν του ἐν ἔτει 599. καὶ διϊθύνας τὸν θρόνον ἔτη δέκα, ὑπὸ Ἰουδαίων ἔλαβε τὸν διὰ πυρὸς θάνατον. Τὴν δὲ περὶ πίστεως δογμάτων συγγραφὴν, οἱ μὲν τῷ πρώτῳ Ἀναστασίῳ ἀποδίδουσιν, ὡς

σκότιος, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του Μαρία, οὖσα ὡραία, προσείλκυσεν εἰς τὸν ἔρωτά της ταχυδρόμον τινὰ βασιλικὸν, Κοσμᾶν ὀνομαζόμενον, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέλαβε τὸν Ὅσιον τοῦτον. Ἡ ἀρετὴ ὅμως τοῦ γεννηθέντος ἐκάλυψεν ὅ, τι ἐπονείδιστον καὶ ἄτιμον ἠκολούθησε πρὸ τῆς γεννήσεώς του, διότι ἡ τοῦτον γεννήσασα εἶδε κατ' ὄναρ τὴν ἰδίαν νύκτα τῆς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς συνευρέσεώς της, ὅτι κατέβη ἐξ Οὐρανοῦ ἀστὴρ, ὅς τις εἰσῆλθεν ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· ἐδήλονε δὲ τὸ ὄνειρον τὴν μέλλουσαν λαμπρότητα τοῦ παιδίου.

Περὶ ταύτης δὲ τῆς λαμπρότητος ἔκαμεν ὁ Ἅγιος νὰ μὴ ἀμφιβάλλωσιν οἱ πολλοὶ, ἀλλὰ νὰ πιστεύωσιν αὐτὴν ἀδιστάκτως καὶ ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας ἔδειξεν ὁ Ὅσιος τὸν ἑαυτόν του ἀγαπητὸν καὶ ἐράσμιον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, εἰς τρόπον ὥςτε ἐφαίνετο, ὅτι ὁ μέγας Γεώργιος πάντοτε εὑρίσκετο μετ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν ἐδίδασκεν ὡς παιδαγωγὸς, ὅτι τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς ἀνωτέρας ἐπιθυμίας μεγαλητέρων ἀρετῶν, καὶ ὅτι ἠγάπα αὐτὸν μὲ Θείαν ἀγάπην καὶ μὲ πνευματικὸν καὶ θαυμαστὸν ἔρωτα. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον προέκοπτε βαθμηδὸν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, καὶ πρῶτον μὲν συνηριθμήθη εἰς τὸ τάγμα τῶν Μοναχῶν, καὶ ἔγινε Μοναχὸς καὶ Ἀρχιμανδρίτης, εἶτα δὲ διῆλθε τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀρετῆς, καὶ ἀπόδειξιν ἔδωκεν ὅτι ἔλαβε τὴν τοῦ Θεοῦ φιλίαν καὶ οἰκείωσιν, ὅτι δηλαδὴ ἀπέκτησε παρὰ Θεοῦ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν· καὶ οὕτως ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀναστασιουπόλεως. Ἐκεῖ λοιπὸν εὑρισκόμενος, πολλοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν Πίστιν καὶ θεογνωσίαν ὡδήγησεν ὁ ἀοίδιμος, καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς ὅσα πρέπει νὰ πράττωσιν ὅπως τύχωσι τῆς σωτηρίας των (1).

Οὗτος διὰ τῶν θαυμάτων ὠφέλησε τοὺς ἁπανταχοῦ εὑρισκομένους Χριστίανοὺς, καὶ διὰ τῶν μεγάλων σημείων ὅσα ἐποίησε (τῶν ὁποίων δὲν εἶναι εὔκολος ἡ περιγραφὴ) ὅλους ἐξέπληξεν, ὥστε ἐφάνη ποθητὸς καὶ θαυμαστὸς καὶ εἰς Βασιλεῖς, καὶ εἰς Ἀρχιερεῖς. Οὗτος τελευταῖον εἰς πολλοὺς προφητεύσας περὶ τῶν μελλόντων, ἐτελείωσε τὴν ζωήν του, ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀγγέλους καὶ Ἁγίους, οἱ ὁποῖοι ἦλθον ὅπως λάβωσι τὴν ψυχήν του, μὲ σεμνὸν καὶ χαριέστατον μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἐφανέρονε τὴν ἐσωτερικὴν ἀγαλλίασιν τῆς καρδίας του. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, φανεὶς αὐτῷ κατ' ὄναρ ὁ ἔνδοξος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, τῷ ἔδωκε

ἐκείνου πόνημα, ὁ δὲ Καβέος λέγει, ὅτι αὕτη εἶναι πόνος τοῦ Θείου Μαξίμου (σελ. 550. περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων). Ἡ δὲ Βίβλος ἡ καλουμένη ὁδηγὸς, ἡ ἐκδοθεῖσα ἐν Βενετίᾳ, τοῦ νεωτέρου Ἀναστασίου ἐστὶ πόνημα τοῦ Ἱερομάρτυρος, καὶ οὐχὶ τοῦ παλαιοτέρου. Ὅρα δὲ καὶ τὸν Εὐάγριον βιβλ. ϛ'. κεφ. κδ'. λέγοντα ὅτι ὁ παλαιὸς Ἀναστάσιος ἦτο κατὰ μὲν τὰ Θεῖα λόγιος πολὺ, ἀκριβὴς δὲ κατὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν· ὥστε καὶ εἰς τὰ πολὺ ψιλὰ καὶ μικρὰ ἐστοχάζετο νὰ μὴ σφάλῃ, πολλῷ δὲ μᾶλλον εἰς τὰ καίρια καὶ ἀναγκαῖα, καὶ εἰς ἐκεῖνα ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸν Θεόν. Τόσον δὲ ἦτο κατεστημένος εἰς τὰ ἤθη, ὥστε μήτε εἰς τὸ εὐκολοτίμητον καὶ εὐπρόσιτον νὰ κλίνῃ εὐκόλως, μήτε πάλιν μὲ τὸ αὐστηρὸν καὶ δυσκολοπλησίαστον νὰ ἦναι εἰς τὰ πρέποντα ἀμελής. Λέγει δὲ ὁ Μελέτιος (τομ. β'. σελ. 110.) ὅτι ὁ πρῶτος Ἀναστάσιος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰουστίνου τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀνακληθεὶς δὲ μετὰ εἰκοσιτρία ἔτη ὑπὸ Μαυρικίου τοῦ Βασιλέως ἀποκατέστη εἰς τὸν θρόνον του. Ἔγραψε δὲ αὐτὸς καὶ Συντακτήριον λόγον πρὸς Ἀντιοχεῖς, καὶ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Συνάξεως, καὶ περὶ τοῦ μὴ μνησικακεῖν, καὶ εἰς τοὺς κοιμηθέντας ἀδελφοὺς, καὶ τὸ βιβλίον τὸ Ὁδηγὸς ἐπιγραφόμενον, καὶ ἄλλα (ὅπερ ἐναντίον εἶναι εἰς τὸ ἀνωτέρω.) Περὶ δὲ τοῦ νεωτέρου Ἀναστασίου ταῦτα γράφεται παρὰ τῷ Μελετίῳ τόμ. β'. σελ. 148. ὅτι οἱ Ἑβραῖοι κόψαντες τὰ αἰδοῖά του πρότερον, τὰ ἔβαλον εἰς τὸ στόμα του διὰ περισσοτέραν καταισχύνην, ὕστερον δὲ κατέκαυσαν τὸ σῶμά του εἰς τὴν ἀγοράν· τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς Φωκᾶς, ἀπέστειλε Βώνοσον, τὸν Κόμητα τῆς Ἀνατολῆς, καὶ Κοπανᾶν Στρατηλάτην, οἱ ὁποῖοι μεταβάντες εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἄλλους μὲν Ἑβραίους ἐφόνευσαν, ἄλλων δὲ ἐξήρθρωσαν τοὺς ἁρμοὺς τοῦ σώματος, καὶ ἄλλους ἐδίωξαν ἐκ τῆς Ἀντιοχείας. Ὥστε καὶ ὁ Ἀναστάσιος οὗτος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἐδῶ ὁ Συναξαριστὴς, καὶ Ἐπίσκοπος ἦτον Ἀντιοχείας, καὶ Ἱερομάρτυς, καθὼς καὶ ὁ ἐν τῇ εἰκοστῇ τοῦ παρόντος ἀναφερόμενος.

(1) Περὶ τούτου τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου λέγει καὶ ὁ Μελέτιος, ὅτι Ἀρχιμανδρίτης ὢν, προεχειρίσθη εἰς τὸν θρόνον τῆς ἐν Γαλατίᾳ Ἀναστασιουπόλεως ἀκουσίως, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ καὶ διδασκαλίας ἐφώτισε πολλοὺς, καὶ ἐτελεύτησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου (τόμ. β'. σελ. 140.)

διὰ στήριγμα ἓν ῥαβδίον, καὶ ὅτι φανεὶς εἰς αὐτὸν καὶ δεύτερον ἔφιππος, σύρων δὲ κατόπιν του καὶ ἄλλον ἵππον, διέταξε τὸν Ὅσιον νὰ ἀναβῇ ἐπ᾽ αὐτοῦ. Ἐφανέρονον δὲ αἰνιγματωδῶς ἡ ῥάβδος καὶ ὁ ἵππος τὴν προσεχῆ πορείαν τοῦ Ὁσίου πρὸς τὰ Οὐράνια. Τελεῖται ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τὸν εὑρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Δεύτερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέαρχος πυρὶ τελειοῦται.

»Τοῦ πρὸς σὲ, Σῶτερ, ἐμπύρου θείου πόθου — Νέαρχος.
»Νέαρχος εἶπεν, οὐδὲ πῦρ με χωρίσει.

Μνήμη τῆς πρὸς Χριστὸν γνωρίσεως τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ναθαναὴλ, ὅς ἐστι Σίμων ὁ Ζηλωτής.

»Τὸν Ναζαρηνὸν γνοὺς, Ναθαναὴλ, μέγαν, — Ναθαναὴλ
»Τὴν Ναζαρὲτ σίγησον ἄχρηστον λέγειν. — Σίμων Ζηλωτής.

Οὗτος ἐγεννήθη ἐν Κανᾷ πόλει τῆς Γαλιλαίας (ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς προσεκλήθη εἰς τὸν γάμον μετὰ τῆς παναχράντου Μητρός του, καὶ ἐποίησε τὸ πρῶτόν του θαῦμα διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον), ἀπεκδεχόμενος καὶ αὐτὸς τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ἦτο νομομαθὴς καὶ ἐμάνθανεν ἐκ τῶν Προφητῶν, ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσίας, δηλ. ὁ Χριστός. Τοῦτον λοιπὸν εὑρὼν ὁ Φίλιππος, καὶ γνωρίζων ὅτι προσμένει τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶπεν αὐτῷ μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως· «Ὃν ἔγραψε Μωσῆς ἐν »τῷ νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.» (Ἰω. ά. 46.) Πορευθεὶς λοιπὸν μόνος καὶ ἰδὼν τὸν Κύριον, ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ἠκολούθει· ὅθεν μετὰ τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν, ἐκήρυττεν αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τὰ ἔθνη, καὶ οὕτως ἐν τῷ κηρύγματι ἐτελειώθη. (Ὅρα εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου, ὅτε ἐστὶν ἡ κυρία ἑορτὴ τοῦ Ἀποστόλου τούτου, ἐπειδὴ αὕτη δὲν εἶναι κυρία του ἑορτή.) (1)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΓ΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου (2).

»Ἐχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις, — Γεώργιος.
»Ἑκὼν παρ᾽ ἐχθροῦ τέμνεται διὰ ξίφους.
»Ἦρε Γεωργίου τρίτῃ εἰκάδι αὐχένα χαλκός.

Οὗτος ὁ ἔνδοξος καὶ θαυμαστὸς καὶ μέγας Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϥϛ΄. καταγόμενος μὲν ἐκ τῆς χώρας τῶν Καππαδοκῶν, ὧν δὲ καταγωγῆς λαμπρᾶς καὶ περιφανοῦς, καὶ διαλάμψας μὲν πρότερον εἰς τὴν

(1) Σημείωσαι ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀπελλοῦ, Λουκᾶ καὶ Κλήμεντος, διότι ταῦτα ἐγράφησαν κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

(2) Σημειοῦμεν ἐδῶ διὰ τοὺς φιλογεωργίους τὰ ἀκόλουθα. Δηλαδὴ, ὅτι εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα τοῦτον Γεώργιον δύω ἐγκώμια ἔπλεξεν ὁ θεσπέσιος Κρήτης Ἀνδρέας, ὧν τὸ μὲν μετέφρασεν εἰς τὸ ἁπλοῦν ἡ ἐμὴ ἀναξιότης, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἀεὶ μὲν λαμπρὰ καὶ »πανεύφημα τῶν Μαρτύρων μνημόσυνα», τὸ δὲ ἄλλο εὑρίσκεται ἐν τῷ ἱερῷ Κοινοβίῳ τοῦ Ξενοφῶντος, μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Ἰωάννου Μυρέων, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἥλιος μὲν ἀνίσχων ἑκάστης ἡμέρας.» Ὁμοίως καὶ Γρηγόριος Κωνσταντινουπόλεως ὁ Κύπριος ἐγκώμιον ἔχει εἰς τὸν αὐτὸν, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἔ»θος τοῦτο τῶν λόγοις ἀγωνιζομένων» (σώζεται ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων).

Ἐκτὸς δὲ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς Μηναίοις ἔχει καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς Κανόνα εἰς τὴν αὐτοῦ ἑορτὴν εἰς ἦχον δ΄. εἱρμὸν ἔχοντα «Χοροὶ Ἰσραὴλ». Ὁμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης ἄλλον ἔχει Κανόνα εἰς τὴν τοῦ Γε-

τάξιν τῶν Τριβούνων, ὕστερον δὲ, ὅταν ἔμελλε να μαρτυρήσῃ, Κόμητος ἔχων ἀξίωμα (ἤτοι Ἐπάρχου, ἢ Ἡγεμόνος, ἢ καὶ Στρατηλάτου). Ὅταν δὲ ὁ ἀσεβὴς Διοκλητιανὸς ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ προσταγὴν Βασιλικὴν ἐξέδωκεν, ὅσοι μὲν Χριστιανοὶ ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν, νὰ ἀξιῶνται οὗτοι Βασιλικῶν τιμῶν, ὅσοι δὲ δὲν πείθονται νὰ τὸν ἀρνηθῶσιν, αὐτοὶ νὰ λαμβάνωσι ζημίαν τὸν θάνατον· ὅταν, λέγω, ταύτην τὴν ἄθεον προσταγὴν ὁ Βασιλεὺς ἔγραψε, τότε ὁ μέγας Γεώργιος παρευρεθεὶς ἐκεῖ, ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν Χριστιανὸν, καὶ ἤλεγξε τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην καὶ ἀσθένειαν, μυκτηρίζων τοὺς εἰς αὐτὰ πιστεύοντας. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε εἰς τὰς κολακείας καὶ τὰς πολλὰς ὑποσχέσεις τοῦ Τυράννου ἐπείσθη ὁ Ἅγιος, οὔτε ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς φοβερισμοὺς καὶ τὰς ἀπειλάς του, ἀλλὰ πάντα ταῦτα κατεφρόνησε, τούτου ἕνεκα πρῶτον μὲν ἐκτύπησαν αὐτὸν εἰς τὴν κοιλίαν μὲ ἀκόντιον, τὸ ὁποῖον ἐκτύπησε μὲν εἰς τὴν σάρκα τοῦ Ἁγίου τόσον ὥστε ἔτρεξεν ἐκεῖθεν αἷμα πολὺ, ἀλλ᾽ ἡ αἰχμή του ἐστριφογύρισεν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐφυλάχθη ὁ Ἅγιος ἀβλαβής· ἔπειτα δὲ δέσαντες αὐτὸν εἰς ἕνα τροχὸν, πέριξ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐμπεπηγμένα κοπτερὰ σίδηρα, ἀφῆκαν τὸν τροχὸν νὰ κυλίσῃ εἰς κατηφορικόν τινα τόπον, καὶ ἐκ τούτου κατεκόπη εἰς πολλὰ τεμάχια τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος, τὸ ὁποῖον ὅμως κατέστη πάλιν ὑγιὲς τῇ ἐπιστασίᾳ Θείου Ἀγγέλου.

Ὅθεν παρέστη ὁ Ἅγιος εἰς τὸν Διοκλητιανὸν καὶ συγκάθεδρόν του Μαγνέντιον οἱ ὁποῖοι ἔτυχε τότε νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὰ εἴδωλα, καὶ ἐπειδὴ ἐφάνη σῶος καὶ ἀβλαβὴς μετὰ τοιαύτην φοβερὰν βάσανον, διὰ τοῦτο πολλοὺς Ἕλληνας εἵλκυσεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οἵ τινες κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλέως εὐθὺς ἀπεκεφαλίσθησαν. Τότε καὶ ἡ Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα προσῆλθεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔμπροσθεν τοῦ ἀνδρός της Διοκλητιανοῦ ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν (1)· ἐπίστευσαν δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἰς τὸν Χριστὸν, ἀφ᾽ οὗ εἶδον τὸν Ἅγιον νὰ τεθῇ μὲν ἐν λάκκῳ ἀσβέστου, νὰ μείνῃ δὲ πάντῃ ἀβλαβής. Μετὰ ταῦτα ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου ὑποδήματα σιδηρᾶ, καὶ τὸν ἠνάγκαζον νὰ τρέχῃ· εἶτα ἔδειραν αὐτὸν ἀσπλάγχνως μὲ ξηρὰ βούνευρα. Ὁ δὲ Μαγνέντιος ἐζήτησε νὰ ποιήσῃ σημεῖον ὁ Ἅγιος, καὶ νὰ ἀναστήσῃ νεκρόν τινα, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχεν ἀποθάνῃ καὶ ἐνταφιασθῇ ἐν τάφῳ ἐκεῖ ἔμπροσθέν του κειμένῳ· ὅθεν προσευχήθη ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου ἐκείνου, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! ἀνέστη ὁ νεκρὸς, ὅστις προσκυνήσας τὸν Ἅγιον, ἐδόξασε τὴν θεότητα καὶ δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Ἠρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, ποῖος εἶναι, καὶ πότε ἀπέθανεν, ὁ δὲ νεκρὸς ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι

ωργίου μεγαλειότητα, ὀκτωτρόπαρον σχεδὸν ὄντα ἐν ἑκάστῃ ᾠδῇ, εἰς ἦχον δ΄. εἱρμὸν ἔχοντα «Τῷ »ὁδηγήσαντι Θεῷ». Ὡσαύτως καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωσὴφ ὁ ὑμνογράφος ὀκτώηχον τελείαν Κανόνων ἔχει εἰς τὸν μέγαν τοῦτον Γεώργιον· δύω δὲ Κανόνας ἔχει κατὰ τὸν πλ. β΄. ἦχον πρὸς τὸ «Ὡς ἐν ἠπείρῳ πε»ζεύσας ὁ Ἰσραὴλ» καὶ πρὸς τὸ «Κύματι θαλάσσης». Ἅπαντες δὲ οἱ ῥηθέντες Κανόνες εὑρίσκονται ἐν τῷ ἀνωτέρω ἱερῷ Κοινοβίῳ τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ ὁ βουλόμενος ζητησάτω ἐκεῖθεν. Εὑρίσκεται καὶ εἷς Κανὼν πανηγυρικώτατος, ἐγκεντρισμένος εἰς τὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῆς Λαμπρᾶς καὶ τὰς αὐτὰς ἐκείνου ἔχων ἀρχὰς, ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τῷ ἐπάνω τῶν Καρεῶν κειμένῳ, τοῦ μακαρίτου παπᾶ Παρθενίου Ζωγράφου, οὗ καὶ τὰ ὀστᾶ μετὰ θάνατον εὐωδίᾳ πνευματικῇ ὁ Κύριος ἐτίμησεν ὡς τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων. Σημείωσαι, ὅτι ὁ Κανὼν αὐτὸς ἐμελουργήθη ὑπὸ τοῦ Συγγραφέως τῆς παρούσης Βίβλου ἄριστα, ὡσαύτως καὶ κδ΄. Οἶκοι εἰς τὸν Ἅγιον, ἄξιοι ἀναγνώσεως, καὶ παρακλητικὸς Κανὼν εὑρισκόμενος ἐν τῷ αὐτῷ κελλίῳ.

Ὁ δὲ Δαβὶδ ὁ Ἀττικὸς, ἤτοι ὁ ἐξ Ἀθηνῶν καταγόμενος, ὅς τις ἐφιλοπόνησεν ἄριστα καὶ ἐλλογιμώτατα τὸν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου δεύτερον Κανόνα, εἱρμὸν ἔχοντα τὸ «Ἀναστάσεως ἡ»μέρα», οὗτος, λέγω, φαίνεται ὅτι ἦτον Ἁγιορείτης. Ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ ἐννάτῃ ᾠδῇ τροπάριον ἐκεῖνο τὸ λέγον· «Γλυκύτατον δρόσον, ὄρη σταλάξατε καὶ σὺ, »κατ᾽ ἐξαίρετον σκίρτα, τὸ Ὄρος τὸ ἅγιον, χόρευε »νῦν, καὶ ἀγάλλου φαιδρῶς· εὗρες καὶ γὰρ, κράτιστον »τὸν μέγαν Γεώργιον ὀροφύλακα.» — τὸ τροπάριόν, φημὶ, τοῦτο, ἐννοεῖ τὸ ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθω, τοῦ ὁποίου ὀροφύλαξ ὑπάρχει ὁ μέγας Γεώργιος, καθότι τρία Μοναστήρια ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει εἰσὶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τιμώμενα, τὸ τοῦ Ξενοφῶντος, τὸ τοῦ Ζωγράφου καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ὅρα καὶ ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ τὸ ἀξιόλογον θαῦμα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων σώζεται καὶ λόγος εἰς τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, οὗ ἡ ἀρχή· «Οἱ τῶν Θεοῦ δωρεῶν ἀ»ξιωθῆναι ποθοῦντες.»

(1) Ὅρα κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ παρόν-

ἐκ τῶν βιωσάντων πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Κόσμον, ἤτοι πρὸ τριακοσίων ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα, καὶ ὅτι διὰ τὴν πρὸς τὰ εἴδωλα πλάνην του κατεκαίετο εἰς τὸ πῦρ τοσαῦτα ἔτη.

Τοῦτο δὲ τὸ θαῦμα βλέποντες πολλοὶ Ἕλληνες, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ὁμοφώνως ἐδόξαζον τὸν Θεόν· ἐκ τούτων δὲ εἷς ἦτο καὶ ὁ γεωργὸς Γλυκέριος, τοῦ ὁποίου τὸν νεκρὸν βοῦν ἀνέστησεν ὁ Ἅγιος, καὶ ὅς τις ἐπειδὴ ἐστερεώθη εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἕνεκα τοῦ τοιούτου θαύματος, κατεκόπη μὲ τὰ ξίφη ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ἐκτὸς δὲ τῶν εἰρημένων καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, ὅταν εἶδον, ὅτι ὁ Ἅγιος ἐμβὰς ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, διέταξεν ἓν εἴδωλον νὰ εἴπῃ, ἐὰν ὁ Χριστὸς ἦναι Θεὸς, καὶ ἐὰν πρέπῃ νὰ προσκυνῶμεν αὐτὸν, ὁ δὲ δαίμων, ὁ ὁποῖος κατῴκει ἐντὸς τοῦ εἰδώλου, θρηνῶν καὶ βιαζόμενος ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μόνος Θεός· ὅθεν διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐταράχθησαν ὅλα τὰ εἴδωλα, καὶ ἔπεσον χαμαὶ καὶ συνετρίβησαν. Τότε οἱ λατρευταὶ τῶν δαιμόνων μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ὑποφέρωσι, συνέλαβον τὸν Ἅγιον καὶ ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν Βασιλέα, ζητοῦντες νὰ ἐκδώσῃ ταχέως τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν· προστάξαντος δὲ τοῦ Βασιλέως νὰ ἀποκεφαλισθῇ ὁ Ἅγιος μετὰ τῆς Βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας, ἀπεκεφαλίσθη μὲν ὁ Ἅγιος, ἡ δὲ Ἁγία Ἀλεξάνδρα προσευχηθεῖσα ἐν τῇ φυλακῇ, παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται ἡ τοῦ Ἁγίου Σύναξις εἰς τὸν ἁγιώτατον Ναὸν αὐτοῦ, τὸν εὑρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Δεύτερον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ἁγίου ὅρα εἰς τὸν πεζογράφον Δαμασκηνόν, τὸν δὲ ἑλληνικὸν αὐτοῦ Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχή· «Διοκλητιανὸς ὁ Ῥωμαίων Αὐτο»κράτωρ», καὶ εὑρίσκεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ εὑρίσκεται τούτου καὶ ἄλλο Μαρτύριον, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἡ μὲν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν »Ἰησοῦ Χριστοῦ προαιώνιος Βασιλεία».

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀνατόλιος ὁ Στρατηλάτης ξίφει τελειοῦται.

»Δύσας Ἀνατόλιος ἐκτομῇ κάρας, Ἀνατόλιος.
»Ἑῷον εἶδε φῶς νοητὸν Κυρίου.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πρωτολέων ὁ Στρατηλάτης ξίφει τελειοῦται.

»Ὁ Χριστομάρτυς τέμνεται Πρωτολέων, Πρωτολέων.
»Χριστῷ πεποιθὼς, ὥσπερ ἀλκαίᾳ λέων (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀθανάσιος, ὁ ἀπὸ Μάγων, ξίφει τελειοῦται.

»Ἀθανάσιος φαρμακὸς τομὴν κάρας Ἀθανάσιος.
»Ψυχῆς νοσούσης εὗρε φάρμακον ξένον.

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ὁ γεωργὸς ξίφει τελειοῦται.

»Λαιμὸν σὸν ὡς γῆν, ὡς ὕννιν δὲ τὴν σπάθην, Γλυκέριος.
»Γεωργὲ Γλυκέριε, προσφόρως κρίνω.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Οὐαλέριος ξίφει τελειοῦται.

»Θεῖαν κεφαλὴν ἦρεν Οὐαλερίου Οὐαλέριος.
»Κακὴ κεφαλὴ δήμιος διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Δονάτος καὶ Θερινὸς ξίφει τελειοῦνται.

»Ξίφει, Θερινὲ, συνθερισθεὶς Δονάτῳ, Δονάτος.
»Ἄμφω Θεοῦ γίνεσθε δράγματα ξένα. Θερινός.

τος ὅτε ἑορτάζεται ἡ Ἁγία αὕτη Ἀλεξάνδρα, καὶ οἱ τρεῖς αὐτῆς ὑπηρέται Ἀπολλὼ, Ἰσαάκιος καὶ Κοδράτος.

(1) Ἤτοι καθὼς πέποιθε καὶ θαῤῥεῖ ὁ λέων εἰς τὴν ἀλκαίαν, δηλαδὴ εἰς τὴν οὐράν του (ἀλκαία κυρίως λέγεται ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ, διότι ἀλκεῖ, ἤγουν βοηθεῖ αὐτὸν, ἢ διότι ἔχει τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν εἰς τὴν οὐράν του, ἤ τις διὰ τοῦτο καὶ οὐρὰ καλεῖται διότι οὐρεῖ καὶ φυλάττει τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα τὴν ἔχουσιν)· ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ τῆς Μονῆς τοῦ Διονυσίου γράφεται οὕτως «Ὥσπερ ἀλκίμων λέων», κατ' ἐκεῖνο τὸ Προφητικὸν «Δίκαιος ὡς λέων πέποιθεν.»

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ μαρτυρήσας ἐν πόλει Πτολεμαΐδος, ἐν ἔτει ᾳψνδ'. μαχαίραις κατακοπεὶς τελειοῦται.

»Γεώργιος νῦν τῷ Γεωργίῳ ἅμα, * Γεώργιος.
»Νέος παλαιῷ συνετάχθη ἐνθάδε (1).

* Τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Λαζάρου τοῦ Βουλγάρεως, ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1802 (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΔ'. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐλισάβετ τῆς θαυματουργοῦ.

»Ἐλισάβετ λιποῦσα γῆν Θεοῦ, Λόγε, Ἐλισάβετ.
»Καλὴ καλὸν βλέπει σε νύμφη νυμφίον.
»Εἰκάδι καί γε τετάρτῃ ἀπῆρε Πόλον Ἐλισαβέτεια.

Αὕτη ἡ Ὁσία Ἐλισάβετ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ὑποβληθεῖσα εἰς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας, ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, θεραπεύουσα διάφορα πάθη καὶ ἀσθενείας. Ταύτης τῆς Ὁσίας ἡ γέννησις ἐδηλώθη ἄνωθεν διὰ Θείας ἀποκαλύψεως, καὶ προεμηνύθη παρὰ Θεοῦ, ὅτι θὰ γίνῃ σκεῦος ἐκλογῆς. Ἐφόρει δὲ ἡ μακαρία ἕνα μόνον χιτῶνα, ταλαιπωρουμένη οὕτως ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ παγετοῦ τοῦ χειμῶνος· δὲν ἔπλυνε ποτὲ τὸ σῶμά της μὲ ὕδωρ· ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ἡμέρας· ἐπὶ τρία ἔτη εἶχεν ὅλως προσηλωμένον τὸν νοῦν της εἰς τὸν Θεὸν, καὶ μὲ τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμούς της δὲν ἔβλεπε τελείως τὸ κάλλος καὶ μέγεθος τοῦ Οὐρανοῦ· ἐθανάτωσε διὰ προσευχῆς της ὄφιν φαρμακερὸν καὶ μεγαλώτατον· δὲν ἐγεύθη ἐλαίου ἐν διαστήματι πολλῶν ἐτῶν, οὔτε ὑποδήματα ἐφόρεσεν εἰς τοὺς πόδας της. Μὲ ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ τοιαῦτα κατορθώματα καὶ ἀρετὰς θεαρέστως διαλάμπουσα ἡ τρισολβία, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ μέχρι σήμερον χαρίζει εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῇ προστρέχοντας χάριν πολλῶν θαυμάτων καὶ ἰαμάτων· διότι χῶμα μόνον ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς μετ' εὐλαβείας λαμβανόμενον ἰατρεύει πᾶσαν ἀσθένειαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σάββα τοῦ Στρατηλάτου καὶ Γότθου (3).

»Ἔπνιξε δεινὰ πνεύματα πλάνης Σάββας, Σάββας.
»Ποταμόπνικτος Μάρτυς ὀφθεὶς Κυρίου.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σάββας ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Αὐρηλιανοῦ ἐν ἔτει σοβ'. καταγόμενος μὲν ἐκ τῆς Γοτθίας, ἔχων δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Στρατηλάτου ἐν Ῥώμῃ. Οὗτος ὢν πιστὸς Χριστιανὸς, ἐπεμελεῖτο τοὺς ἁγίους Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ τοὺς εὑρισκομένους ἐν ταῖς φυλακαῖς· διὰ δὲ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς του καὶ τὴν ἄσκησιν τῶν ἀρετῶν, ἣν μετεχειρίζετο, ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐδίωκε τὰ πονηρὰ πνεύματα μακρὰν τῶν ἀνθρώπων. Διαβληθεὶς λοιπὸν εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι εἶναι Χριστιανὸς, ἐφέρθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ῥίψας τὴν ζώνην, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἐκρέμασαν αὐτὸν, καὶ ἔκαυσαν μὲ τὰς λαμπάδας, εἶτα ἔθηκαν αὐτὸν ἐντὸς λέβητος πλήρους πίσσης βεβρασμένης· φυλαχθεὶς δὲ παραδόξως ἀβλαβὴς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἔσυρεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἑβδομήκοντα Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι ἀπο-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

(3) Ἄλλος εἶναι ὁ Σάββας οὗτος ἀπὸ τὸν ἑορταζόμενον κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην τοῦ παρόντος Ἀπριλίου, ἂν καὶ ἔτυχε νὰ ἦναι ἀμφότεροι καὶ Στρατηλάται καὶ Γότθοι, καὶ νὰ λάβωσιν ὅμοιον τέλος, τὸ νὰ πνιγῶσιν ἐν ποταμῷ· καθότι οὗτος μὲν ἦτον ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ, ἐκεῖνος δὲ ἐπὶ Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ οὗτος μὲν ἐν Ῥώμῃ ἐμαρτύρησεν, ἐκεῖνος δὲ ἐν Γοτθίᾳ ὑπὸ Ἀθαναρίχου.

κεφαλισθέντες διὰ τὸν Χριστὸν, ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Μετὰ ταῦτα φέρεται ὁ Ἅγιος ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως εἰς δευτέραν ἐξέτασιν, καὶ ἐπειδὴ ἀνδρείως ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν, ὁ ὁποῖος ἐφάνη πρότερον εἰς αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ καὶ τὸν ἐνεδυνάμωσε, τούτου ἕνεκα ἐρρίφθη ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Πρὸς δὲ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας τοῦ Ἁγίου τούτου ἔλαμπε καὶ λευκότης τις εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς του· αἱ δὲ τρίχες τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν γενείων του ἦσαν χρυσοειδεῖς καὶ διαλάμπουσαι, καὶ αἱ τῶν ὀφθαλμῶν του κόραι ἔβλεπον μὲ βλοσυρὸν καὶ ἄφοβον βλέμμα, τὸ ὁποῖον φανερόνει τὴν φυσιογνωμίαν ἀνδρείου καὶ μεγαλοψύχου στρατιώτου.

Οἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Σάββα πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ ἑβδομήκοντα στρατιῶται ξίφει τελειοῦνται·

»Κάρας ἀριθμῶν τῷ ξίφει τετμημένας, Μάρτυρες
»Εὕρῃς πεσόντας ἄνδρας ἑπτάκις δέκα. Ἑβδομήκοντα.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πασικράτους καὶ Βαλεντίωνος.

»Ὁ Πασικράτης ἤρατο τμηθεὶς κράτος, Πασικράτης.
»Βαλεντίωνος ἐκβαλὼν φόβον ξίφους. Βαλεντίων.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι κατήγοντο ἐκ τοῦ Δοροστόλου τῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Μοισίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ Δουρόστορον καὶ εἶναι τώρα κώμη· ἦσαν δὲ αὐτοὶ στρατιῶται εἰς ἕνα λεγεῶνα, ἤτοι τάγμα στρατιωτικὸν, τὸ ὁποῖον ἀπηρτίζετο ἐκ χιλιάδων ἕξ, καθ' ὃν καιρὸν ἦτον Ἔπαρχος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὁ καλούμενος Αὐλοζάνης. Βλέποντες οὖν οἱ Ἅγιοι οὗτοι τοὺς τότε Ἕλληνας, ὅτι ἦσαν ἔκδοτοι εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ ὅλοι πεφοβισμένοι ἐπείθοντο εἰς τὰς προσταγὰς τῶν εἰδωλολατρῶν Βασιλέων, τούτου ἕνεκα ἐπαῤῥησιάσθησαν εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς Χριστιανούς. Ὅθεν συλλαβόντες αὐτοὺς οἱ εἰδωλολάτραι, τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἴδωλα, ἀλλ' οἱ Ἅγιοι οὐδόλως αὐτὸ κατεδέχθησαν· μάλιστα ὁ Ἅγιος Πασικράτης, ὅτε ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτὸν τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἔπτυσεν, εἰπὼν ὅτι αὐτὴ ἡ τιμὴ ἐμπρέπει εἰς αὐτό. Εὐθὺς λοιπὸν ἔδεσαν αὐτοὺς μὲ ἁλύσεις, καὶ ἔρριψαν ἐν τῇ φυλακῇ· ἐδείκνυε δὲ ὁ Ἅγιος Πασικράτης, ὅτι ἔχαιρε διότι τὸν ἔδεσαν, ὅθεν ἐκράτει τὴν διὰ τὸν Χριστὸν ἅλυσιν ὡς χρυσοῦν ἐνώτιον, ἢ ὡς περιτραχήλιον στολισμὸν, ἐπειδὴ ἡ ἅλυσις ἐκείνη ἦτο τὸ ὄργανον ὅπως κοινωνήσῃ μὲ τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν ὁποίων ἤλπιζε νὰ σωθῇ. Εἶτα ἀποφυλακίσαντες αὐτοὺς, τοὺς παρέστησαν πάλιν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὅτε ἦλθεν ἐκεῖ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Πασικράτους, Παπιανὸς ὀνόματι, ὁ ὁποῖος κλαίων συνεβούλευε τὸν ἀδελφόν του, ἵνα βάλῃ μόνον θυμίαμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, καὶ οὕτω νὰ ἀποφύγῃ τὰς τιμωρίας, ἀκολουθῶν τὸ ἐδικόν του παράδειγμα· διότι καὶ αὐτὸς ὁ Παπιανὸς ἐκ καταφρονήσεως τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, πόθου πρὸς τὰ πρόσκαιρα, καὶ πρὸς τούτοις ἐκ τοῦ φόβου τῶν βασάνων, ἠρνήθη φεῦ! πρότερον τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ δὲ Ἅγιος Πασικράτης ἀπέβαλεν αὐτὸν λέγων, ὅτι εἶναι ἀνάξιος τῆς συγγενείας καὶ ἀδελφότητός του, καὶ ἀνίκανος νὰ συμβουλεύσῃ ἄλλον, αὐτὸς ὅς τις ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν πλησιάσας εἰς τὸν βωμὸν ὁ Ἅγιος ἐξήπλωσε θεληματικῶς τὴν χεῖρά του ὅπως τὴν καύσωσιν· ἔλεγε δὲ πρὸς τὸν Ἄρχοντα, ὅτι ἡ μὲν σὰρξ αὕτη, ἐπειδὴ εἶναι θνητὴ, νικᾶται ὑπὸ τοῦ πυρὸς, καθὼς βλέπεις, καὶ ἀκολούθως φθείρεται καὶ ἀναλύεται, ἀλλ' ἡ ψυχὴ οὖσα ἄϋλος καὶ ἀθάνατος, καὶ φυσικῶς ἀνεπίδεκτος φθορᾶς ὑπὸ τῶν ὁρωμένων στοιχείων καὶ παθῶν, δὲν νικᾶται, ἀλλὰ μένει ἀκλινὴς καὶ ἀκίνητος, φυλασσομένη ὅπως ζῇ κατὰ τὴν αἰώνιον ζωήν. Ὕστερον ἠρωτήθη καὶ ὁ Ἅγιος Βαλεντίων, ἐὰν συμφωνῇ μὲ τὸν Πασικράτην, καὶ ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι συμφωνεῖ, ἀπεφασίσθη νὰ ἀποκεφαλισθῶσιν ἀμφότεροι. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἀπερχομένων τῶν Ἁγίων εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἠκολούθει τὸν Ἅγιον Πασικράτην ἡ μήτηρ του, καὶ προπέμπουσα αὐτὸν, τὸν παρεθάῤῥυνε νὰ κλίνῃ τὸν λαιμόν του εἰς τὸ ξίφος καὶ νὰ θανατωθῇ προθύμως διὰ τὸν Χριστόν. Ἦγον δὲ ὅταν ἀπεκεφαλίσθησαν, ὁ μὲν Ἅγιος Πασικράτης τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος, ὁ δὲ Ἅγιος Βαλεντίων τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας των.

Μνήμη τῶν Ἁγίων ὀκτὼ Μαρτύρων Εὐσεβίου, Νέωνος, Λεοντίου, Λογγίνου καὶ ἑτέρων τεσσάρων, τῶν διὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου πιστευσάντων τῷ Χριστῷ καὶ μαρτυρησάντων.

»Ἀριθμὸν ἰσάμιλλον ὀκτὼ Μαρτύρων, — Εὐσέβιος. Νέων. Λεόντιος. Λογγῖνος.
»Τὸν ἰσάκις τέμνουσιν ἴσον ἰσάκις (1).

Ἀφ' οὗ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος Γεώργιος, διέταξεν ὁ ἀσεβὴς Διοκλητιανός, ὅλοι οἱ ἁπανταχοῦ εὑρισκόμενοι Χριστιανοί, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶναι φυλακισμένοι ἐξ αἰτίας τοῦ Μαρτυρίου καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, νὰ θυσιάζωσιν εἰς τοὺς ψευδωνύμους Θεοὺς καὶ οὕτω νὰ ἀφίνωνται νὰ ζῶσιν ἐλεύθεροι, ἐὰν ὅμως τοῦτο δὲν πράττωσι, νὰ βασανίζωνται ἀσπλάγχνως καὶ τελευταῖον νὰ θανατόνωνται. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτοι οἱ ὀκτὼ Ἅγιοι, βλέποντες τὰ παρὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου γενόμενα θαύματα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐῤῥίφθησαν ἐν φυλακῇ, τούτου ἕνεκα ἀποφυλακισθέντες, παρεστάθησαν εἰς τὸν Διοκλητιανόν, καὶ ἠναγκάσθησαν παρ' ἐκείνου νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἴδωλα· μὴ πεισθέντες δέ, πρῶτον μὲν ἐγυμνώθησαν καὶ ἐδέθησαν, ἔπειτα δὲ ἐδάρησαν, καὶ μετὰ ταῦτα κρεμασθέντες ἐξεσχίσθησαν οὕτως ὥστε αἱ σάρκες των ἀναλύσασαι ἔπεσον κατὰ γῆς, καὶ τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγχνα των ἐφαίνοντο ἔξωθεν. Τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῶν ἀναβλύζουσιν ἰατρείας πρὸς δόξαν Θεοῦ εἰς ὅλους τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοῖς προστρέχοντας.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Δούκας ῥάπτης ὁ Μιτυληναῖος, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει αφξδ΄. ζῶν ἀποδερματισθείς, τελειοῦται.

※ »Δούκας ὁ ῥάπτης ἐκδαρεὶς δορὰν ὅλην, — * Δούκας.
»Ἔῤῥαψεν αὐτῷ ἱμάτιον φωσφόρον (2).

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Νικόλαος, ὁ ἐν Μαγνησίᾳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψος΄. σφοδρῶς τυφθείς, τελειοῦται.

※ »Ζητῶν ὁ Νικόλαος εὑρέσθαι γάμον, — * Νικόλαος.
»Ἄφθαρτον εὗρε διὰ πληγῶν ἐν Πόλῳ (3).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΕ΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.

»Σύροντες εἰς γῆν Μάρκον οἱ μιαιφόνοι, — Μάρκος.
»Πρὸς Οὐρανοὺς πέμποντες αὐτὸν ἠγνόουν.
»Εἰκάδι πέμπτῃ Μάρκον ἐνὶ χθονὶ ἄφρονες εἷλκον.

(1) Ἴσως ἤθελε ἀπορήσῃ τις, διατὶ ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς ὀνομάζεται ἰσάκις ἴσος ἰσάκις· ὅθεν ἀποκρινόμεθα, ὅτι ἴσως καθὼς ὁ δύω ἅπαξ ἑαυτὸν πολλαπλασιάζων, ἴσος ἑαυτῷ ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ ἐκ τούτου παραγόμενος τέσσαρα ἰσάκις ἴσός ἐστι, διότι δὶς δύω ἀποτελοῦσι τὸν τέσσαρα. Ἐὰν δὲ ὁ αὐτὸς ἴσος δύω πολλαπλασιάσῃ τὸν τέσσαρα, ἤτοι τὸν ἰσάκις ἴσον, ὁ ἐξ αὐτῶν παραγόμενος, ἤτοι ὁ ὀκτώ, ἰσάκις ἴσος ἰσάκις ἐστί· καθότι ὁ αὐτὸς ἴσος ἀριθμός, ἤτοι ὁ δύω, πολλαπλασιάζει δεύτερον. Λέγεται δὲ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον ὁ ὀκτὼ ἰσάκις ἴσος ἰσάκις, καθότι εἶναι κύβος πρῶτος ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ὁ βασιμώτατος καὶ στερεώτατος, παραχθεὶς ἐκ τοῦ πρώτου τετραγώνου τοῦ τέσσαρα, διότι δὶς τὰ τέσσαρα ποιοῦσι τὸν ὀκτώ. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ κύβου τούτου, ἤτοι τοῦ ὀκτώ, αἱ τρεῖς διαστάσεις ἴσαι εἰσί, τὸ μῆκος δηλαδὴ καὶ πλάτος καὶ βάθος αὐτοῦ, κατὰ τοὺς Μαθηματικούς, διὰ τοῦτο δικαίως ἂν οὗτος καλοῖτο ἰσάκις ἴσος ἰσάκις· εἰμὴ γὰρ οὗτος τὴν ἰσότητα εἶχε κατὰ τὰ τρία ταῦτα, οὐκ ἂν ἐλέγετο κύβος, ἀλλὰ ἢ πλινθίς, ἢ δοκίς, ὡς οἱ Μαθηματικῶν παῖδές φασιν. Ἔχει δὲ ὁ κύβος ὀκτὼ μὲν γωνίας, ἓξ δὲ ἐπιφανείας καὶ δώδεκα πλευράς· ὅπως δέ σοι γίνῃ καταληπτόν, βάλε ἔμπροσθέν σου ἓν κιβώτιον, καὶ μέτρησον τὰς τούτου γωνίας, ἐπιφανείας τε καὶ πλευράς, καὶ θέλεις εὕρῃ τὸν λόγον μας ἀληθῆ. Καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ἰσόπλευρον τετράγωνον, ὅταν σηκωθῇ ἐπάνω καὶ παχυνθῇ, αὐτὸ γίνεται κύβος.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυ-

Οὗτος ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος Μάρκος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καθ' ὅλην τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην καὶ Βαρβαρίαν καὶ Πεντάπολιν, κατὰ τοὺς χρόνους Τιβερίου τοῦ Βασιλέως (1) ἐν ἔτει ιδ΄. συνέγραψε δὲ τὸ ἐδικόν του ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐξηγουμένου τοῦτο εἰς αὐτὸν Πέτρου τοῦ Κορυφαίου Ἀποστόλου. Πορευθεὶς δὲ ὁ Ἀπόστολος εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Πενταπόλεως, πολλὰ ἐκεῖ ἐποίησε θαύματα, καὶ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ὕπῆγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἔπειτα εἰς Πεντάπολιν, πανταχοῦ θαύματα ἐνεργῶν· ἐστόλιζε τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. ἐχειροτόνει Ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου εὑρὼν ἀδελφούς τινας εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τῆς καλουμένης τοῦ Βουκόλου, συνανεστρέφετο μετ' αὐτῶν, εὐαγγελιζόμενος καὶ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν οἱ προσκυνηταὶ τῶν εἰδώλων, μὴ ὑποφέροντες νὰ βλέπωσι τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν αὐξανομένην καὶ προκόπτουσαν, ἔδεσαν τὸν Ἀπόστολον μὲ σχοινία, καὶ ἔσυρον αὐτὸν ἐπὶ πετρῶν· αἱ δὲ σάρκες του κτυπούμεναι εἰς τὰς πέτρας κατεξεσχίζοντο, καὶ τὸ αἷμά του ἔβαφε τὴν γῆν. Ἔπειτα ἔβαλον αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, ἔνθα ἐφάνη ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν, καὶ τῷ ἐφανέρωσε τὴν μέλλουσαν δόξαν ἣν ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς τοὺς Οὐρανούς· μεθ' ἡμέραν δὲ μίαν ἔδεσαν πάλιν αὐτὸν οἱ Ἕλληνες, καὶ ἔσυρον ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ἐκεῖ λοιπόν, ἐπειδὴ ἐσπαράττοντο αἱ σάρκες του καὶ κατεκόπτοντο ὑπὸ τῶν πετρῶν, παρέδωκε τὸ πνεῦμά του τῷ Κυρίῳ ὁ μακαριστὸς τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος. Κατὰ δὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος, τοιοῦτος ἦτον ὁ Θεῖος οὗτος Εὐαγγελιστής. Δὲν ἦτον οὔτε πολὺ ὑψηλὸς καὶ

ρολόγιον. Ἐσφαλμένως δὲ γράφεται ἐν τῷ Μαρτυρολογίῳ, ὅτι ὠνομάζετο οὗτος Γεώργιος, διότι οὐχὶ Γεώργιος, ἀλλὰ Νικόλαος ὠνομάζετο, ὁ τοῦ Χατζῆ Κανέλου δηλαδὴ υἱός.

(1) Παρὰ δὲ τῷ Ὡρολογίῳ γράφεται Νέρωνος, ἔφθασεν ὅμως καὶ ἕως τοῦ Νέρωνος, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ὁποίου ἤθλησεν ἐν ἔτει ξδ΄. Συμφώνως λέγει καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τῷ ά. τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὅς τις καὶ ταῦτα γράφει περὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τούτου Μάρκου· Ὅτι δηλ. ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατὰ τὸ δέκατον τρίτον ἔτος μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν, καὶ πρῶτος ἔκτισεν Ἐκκλησίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν—ὅτι ὁ Μάρκος οὗτος ἦτο μαθητὴς καὶ υἱὸς θετὸς τοῦ Πέτρου, ἀνεψιὸς δὲ Βαρνάβα, καὶ υἱὸς Μαρίας, ἥτις ἐδέχθη τοὺς Ἀποστόλους, καθὼς εἰς τὰς Πράξεις γράφεται «Συνιδὼν δὲ (ὁ Πέτρος) ἦλθεν ἐπὶ τὴν »οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου, τοῦ ἐπικαλου»μένου Μάρκου» (Πράξ. ιβ΄. 12. καὶ πρὸς Κολασ. δ΄. 10.) καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πέτρος γράφει «Ἀσπάζεται »ἡμᾶς Μάρκος ὁ υἱός μου» (ά. Πέτ. έ. 13.) Γράφει δὲ πρὸς τούτοις ὁ Μελέτιος, ὅτι ὅταν ὁ Πέτρος ὑπῆγε τὸ πρῶτον εἰς Ῥώμην κηρύττων τὸ σωτήριον κήρυγμα, δὲν εὐχαριστήθησαν μόνον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν ἄγραφον διδασκαλίαν τοῦ κηρύγματός του; ἀλλὰ παρεκάλεσαν τὸν Ἀπόστολον τοῦτον Μάρκον, ὡς μαθητὴν τοῦ Πέτρου, νὰ τοῖς ἀφήσῃ ὑπόμνημα ἔγγραφον τῆς διδασκαλίας τοῦ Πέτρου, καὶ οὕτως ἔγιναν αἴτιοι τῆς συγγραφῆς τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, καθὼς ἱστορεῖ ὁ Εὐσέβιος (ἐκκλ. Ἱστορ. βιβλ. β΄. κεφ. ιέ.) καὶ Κλήμης ὁ Στρωματεὺς ἐν τῷ ς΄. τῶν ὑποτυπώσεων, καὶ Παπίας ὁ Ἱεραπολίτης. Ὁ Θεοφύλακτος ὅμως καὶ Οἰκουμένιος καὶ ὁ Μητροφάνης Σμύρνης ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν συμφώνως λέγουσιν, ὅτι ὁ Πέτρος ἐπέτρεψε τῷ Μάρκῳ νὰ ὑπάγῃ εἰς Αἴγυπτον καὶ νὰ γράψῃ τὸ Εὐαγγέλιον· ὁ δὲ Θεῖος Αὐγουστῖνος περὶ συμφωνίας Εὐαγγελιστῶν (βιβλ. ά. κεφ. β΄.) λέγει, ὅτι ὁ Μάρκος φαίνεται ὅτι ἀκολουθεῖ τὸν Ματθαῖον, καὶ ὅτι εἶναι οἱονεὶ ἐπιτομεὺς τῶν τοῦ Ματθαίου εὐαγγελικῶν διηγήσεων (ὅρα εἰς τὴν Ἑκατονταετηρίδα σελ. 173.) Ὅρα περὶ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τούτου καὶ εἰς τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ἰουνίου, ὅπου εὑρήσεις, ὅτι οὗτος συνέλεξε τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα, καὶ τὰ ἀπέθηκεν ἔν τινι σπηλαίῳ. Σημείωσαι, ὅτι τὸ ὄνομα Μάρκος κατά τινας μὲν εἶναι ἑβραϊκόν, διὸ ὁ Πηλουσιώτης Ἰσίδωρος εἶπεν, ὅτι αὐτὸ ἑρμηνεύεται, καθαρὸς ἢ ὑψηλός· κατά τινας δὲ εἶναι ἑλληνικόν, διότι πολλοὶ Ἕλληνες μὲ τὸ ὄνομα Μάρκος ὠνομάζοντο. Ἐν γένει δὲ εἰπεῖν, πολλοὶ Ἑβραῖοι συναναστρεφόμενοι μετὰ τῶν Ἑλλήνων, εἶχον καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν· οὕτω Φίλιππος ὁ Ἀπόστολος Ἑβραῖος ὤν, εἶχε τὸ ὄνομα τοῦ Ἕλληνος Βασιλέως Φιλίππου, τοῦ διακόσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ ἀκμάσαντος· ἐπίσης ὁ Νικόδημος, ὁ εἷς τῆς Συναγωγῆς τῶν Ἑβραίων, ὄνομα εἶχεν ἑλληνικόν, καὶ ὁ Τρύφων Ἑβραῖος ὤν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐποίησε τὸν Διάλογον ὁ Θεῖος Ἰουστῖνος ὁ φιλόσοφος καὶ Μάρτυς, μὲ ὄνομα ἑλληνικὸν ὠνομάζετο, καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον ἐγκώμιον ἔχει Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχή· «Ὥσπερ οὐχ ὅμοιαι τῶν σωμάτων »πάντων» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων.)

μακρὺς, οὔτε πάλιν πολὺ χαμηλὸς, ἀλλὰ μετὰ τῆς συμμετρίας τοῦ μεγέθους ἐστόλιζεν αὐτὸν καὶ ἡ ἐπανθοῦσα λευκότης τῆς κόμης του. Ἡ ῥὶν αὐτοῦ ἦτο μακρὰ καὶ ἴση, οὐχὶ δὲ μικρὰ καὶ πλατεῖα, ὥστε νὰ δεικνύῃ τὸ πρόσωπόν του ὡς κολοβόν· αἱ ὀφρεῖς του ἔνευον εἰς τὰ ἔσω, τὸ γένειόν του ἦτο δασὺ καὶ μακρὺ, ἡ κεφαλή του φαλακρὰ, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του ἄριστα συγκεκραμένον. Εἶχε δὲ ὁ Ἀπόστολος συμπάθειαν πολλὴν εἰς τοὺς δεομένους, καὶ εὐπροσηγορίαν εἰς τοὺς αὐτὸν πλησιάζοντας, ὥστε αἱ ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς του ἀντέλαμπον μὲ τὰς φυσικὰς χάριτας τοῦ σώματός του. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν πάνσεπτον αὐτοῦ Ναὸν, τὸν εὑρισκόμενον πλησίον εἰς τὸν τόπον τὸν λεγόμενον τοῦ Ταύρου (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου (Ναοῦ) τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, τοῦ κειμένου πλησίον τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐγκαίνια Ναοῦ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλ.

Ὁ Ἅγιος Μακεδόνιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

»Ἐκστὰς, Μακεδόνιε, τοῦ φθαρτοῦ θρόνου, Μακεδόνιος.
»Ὑμνεῖς τὸ θεῖον σὺν Σεραφὶμ καὶ Θρόνοις.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Νίκη ξίφει τελειοῦται.

»Νίκης βραβεῖα τῇ τετμημένῃ Νίκῃ Νίκη.
»Νίκης βραβεὺς δίδωσιν ὡς νικηφόρῳ.

Οἱ Ἅγιοι ὀκτὼ Ὁσιομάρτυρες καὶ Ἀναχωρηταὶ ξίφει τελειοῦνται.

»Ὀκτὼ συνεκκόπτουσιν ἀνδρῶν αὐχένας, Μάρτυρες
»Ὑπὸ ζυγὸν σὸν τοὺς δαμασθέντας, Λόγε. ὀκτώ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κς'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως Ἐπισκόπου Ἀμασείας.

»Τμηθεὶς, Βασιλεῦ, Βασιλεὺς Πόλου γίνῃ, Βασιλεύς.
»Ἐξ αἱμάτων σῶν βάμμα κόκκινον φέρων.
»Εἰκάδα ἀμφ' ἕκτην Βασιλεὺς ξίφει αὐχένα κάρθη.

Οὗτος ὁ ἔνδοξος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Βασιλεὺς ἦτον Ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Ἀμα-

(1) Ἀξιόλογον εἶναι τὸ θαῦμα ὅπερ γράφεται ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τούτου, τῇ παρὰ Βολλάνδῳ ἀναφερομένῃ, ἤγουν ὅτι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἦτο ὑποδηματοποιός τις ἄπιστος, ὁ ὁποῖος ῥάπτων ποτὲ τὸ ὑπόδημα τὸ ἐσχισμένον καὶ παλαιὸν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐτρύπησε τὴν χεῖρά του μὲ τὴν βελόνην, πονέσας δὲ πολὺ, ὦ Θεέ μου! ἐφώναξεν. Ὅθεν ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὴν, ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, καὶ εὐθὺς τὸν ἰάτρευσε μὲ τὸ πτύσμα του· εἶτα βαπτίσας αὐτὸν, ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον τοῦ ἐκεῖ θρόνου. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς οὗτος παρευρεθεὶς ἐν Ῥώμῃ, ὅτε ἐμαρτύρησαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος, καὶ ἐπανελθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐν αὐτῇ ἔλαβε τὸν διὰ μαρτυρίου θάνατον ἐν ἔτει ξή. κατὰ τὸν Εὐτύχιον Ἀλεξανδρείας ἐν τῷ χρονικῷ. (Ὅρα εἰς τὴν Ἑκατονταετηρίδα τοῦ κυρ. Εὐγενίου.)

(2) Ὁ Μακεδόνιος οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ κακοδόξου Ἀναστασίου Βασιλέως, τοῦ καλουμένου Δικόρου, ἐν ἔτει 495. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔδωκε πρῶτον ἰδιόχειρον γράμμα, ἵνα φυλάξῃ ἀπαρασαλεύτως τὰ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως δόγματα. Ὕστερον δὲ γενόμενος ὑπερασπιστὴς τῆς κακοδοξίας τοῦ Εὐτυχοῦς, ἐζήτει τὸ γράμμα παρὰ τοῦ τότε Πατριάρχου Εὐφημίου, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἠρνεῖτο, ἐξώρισε μὲν αὐτὸν, ἔκαμε δὲ Πατριάρχην τὸν Μακεδόνιον τοῦτον, Πρεσβύτερον ὄντα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐφάμιλλον τοῦ Εὐφημίου κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ὁσιότητα. Τὸ γράμμα δὲ τοῦ Βασιλέως, τὸ ἔδωκεν ὁ Εὐφήμιος εἰς τὸν Μακεδόνιον τοῦτον, τὸν ἐμπεπιστευμένον τότε τὴν φύλαξιν τῶν ἱερῶν κειμηλίων. Ἀφ' οὗ δὲ ἔγινε Πατριάρχης ὁ Μακεδόνιος, καὶ ἔμαθεν ὁ Βασιλεὺς ὅτι ἔχει τὸ γράμμα, τὸ ἐζήτει παρ' αὐτοῦ· ὁ δὲ Μακεδόνιος ἐναντιοῦτο σφοδρῶς, καὶ δὲν ἔδιδε τὸ γράμμα.

σείας τῆς ἐν τῇ Μαύρῃ θαλάσσῃ εὑρισκομένης (1), κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ σύζυγον ἔχοντος Κωνσταντίναν, ἢ Κωνστάντίαν, τὴν ἀδελφὴν Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει τιζ'. διότι ὁ Λικίνιος οὗτος ἐπέμφθη μὲν ἵνα πολεμήσῃ τὸν Μαξιμῖνον, ὁ ὁποῖος ἐκινήθη κατὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐκράτησεν ὅμως τυραννικῶς μέρη τινὰ τῆς Ἀνατολῆς· ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμῖνος φοβηθείς, ἔπαυσε πολεμῶν τὸν Λικίνιον, καὶ ἐλύτρωσεν ἀπὸ τοῦ τῆς ζωῆς κινδύνου, διὰ τοῦτο ὁ Λικίνιος μεταβὰς εἰς Νικομήδειαν, προσέφερε διὰ τὴν νίκην ταύτην θυσίας εἰς τὰ εἴδωλα. Τότε λοιπὸν προσέταξε νὰ φέρωσιν ἔμπροσθέν του καὶ τὸν Ἅγιον τοῦτον Βασιλέα, καὶ κόρην τινὰ ὀνομαζομένην Γλαφυρήν, ἢ Γλαφύραν, ἥ τις θεράπαινα οὖσα Κωνσταντίνης τῆς συζύγου τοῦ Λικινίου, ἀφ' οὗ ἐνόησεν ὅτι ὁ Λικίνιος ἐλύσσα ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ἐφανέρωσε τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν κυρίαν της, ἡ ὁποία ἔδωκε χρήματα εἰς τὴν Γλαφυρὴν καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀνατολήν· αὕτη δὲ περιπατοῦσα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, κατήντησεν εἰς τὴν Ἀμάσειαν, ὅπου ἦτον Ἐπίσκοπος ὁ Ἅγιος οὗτος Βασιλεύς. Τοῦτο λοιπὸν μαθὼν ὁ Λικίνιος. καὶ ὅτι τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα μεθ' ἑαυτῆς ἔφερεν ἡ Γλαφυρή, τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἅγιον Βασιλέα ἵνα κτίσῃ Ἐκκλησίαν, τούτου ἕνεκα διέταξε νὰ συλλάβωσι καὶ τοὺς δύω, καὶ νὰ τοὺς φέρωσιν ἔμπροσθέν του· ἐπειδὴ δὲ ἡ Γλαφυρὴ εἶχεν ἀποθάνῃ πρότερον, διὰ τοῦτο συνελήφθη μόνος ὁ Ἅγιος Βασιλεύς, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν ἔμπροσθεν τοῦ Λικινίου.

Ἤλεγξε δὲ ἀρκετὰ ὁ Ἅγιος τὴν ταλαιπωρίαν τῶν ψευδωνύμων θεῶν, καὶ ἀπέπτυσε μὲ καταφρόνησιν τὴν πλάνην τούτων καὶ ματαιότητα· διὸ ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ ὁ Λικίνιος τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν. Ἀπεκεφαλίσθη λοιπὸν ὁ μακάριος Βασιλεύς, καὶ ἐτέθη ἐντὸς πλοιαρίου· καὶ ἐν ᾧ ἡ μὲν ἁγία του κεφαλὴ ἐρρίφθη ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ πλοιαρίου, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμά του ἐκ τοῦ ἄλλου, ταῦτα τὰ δύω, ὢ τοῦ θαύματος! ἡνώθησαν πάλιν ὁμοῦ, ἡ κεφαλὴ δηλαδὴ μὲ τὸ σῶμα, καὶ συνηρμόσθησαν κατὰ τὴν φυσικὴν ἁρμονίαν, καὶ οὕτως εὑρέθη σῶος ὁ Ἅγιος εἰς τὸν κόλπον τῆς Σινώπης ὑπὸ ἁλιέων τινῶν, οἵ τινες βαλόντες τὸν γρίπον καὶ σύραντες αὐτὸν εἰς τὴν ξηράν, ἔσυραν ὁμοῦ καὶ τὸ τίμιον Λείψανον τοῦ Ἁγίου. Φανεὶς δὲ Ἄγγελος Κυρίου εἰς Χριστιανόν τινα Ἐλπιδηφόρον καλούμενον, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη πρῶτος τὸν Ἅγιον εἰς τὸν οἶκόν του, ὅταν ἐφέρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἐφανέρωσεν αὐτῷ περὶ τοῦ ἁγίου Λειψάνου· ὅθεν ὁ Ἐλπιδηφόρος λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς δύω Διακόνους, Θεότιμον καὶ Παρθένιον, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν τῷ Ἁγίῳ ἐκ τῆς Ἀμασείας, καὶ πορευθέντες καὶ οἱ τρεῖς ἔλαβον τὸ ἅγιον Λείψανον, ὅταν ἐσύρθη ἐκ τοῦ γρίπου, καὶ τιμήσαντες αὐτὸ μὲ μύρα καὶ ἀρώματα, καὶ μὲ ψαλμῳδίας καὶ ᾄσματα, τὸ μετέφεραν εἰς τὴν Ἀμάσειαν (2). Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Γλαφυρῆς (ἢ Γλαφύρας) ἐν εἰρήνῃ τελειωθείσης.

»Θεὸν Γλαφυρὴ ψυχικῶν δι' ὀμμάτων, Γλαφυρή.
»Οὐ γλαφυρῶς νῦν, ἀλλὰ τηλαυγῶς βλέπει.

Ἡ Ὁσία Ἰοῦστα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τρόπον σελήνης πλησιφαοῦς Ἰοῦσταν Ἰοῦστα.
»Λάμψασαν ἔργοις, μνήματος κρύπτει νέφος.

Ὅθεν ὁ Βασιλεὺς καθήρεσε μὲν πρῶτον τὸν Ἅγιον, ἔπειτα δὲ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ὕστερον εἰς τὰ Εὐχάϊτα, ἐν ἔτει 511. Τόσην δὲ πολλὴν σύγχυσιν προὐξένησεν ἡ καθαίρεσις καὶ ἐξορία τοῦ Ἁγίου τούτου Μακεδονίου, ὥστε ὁ λαὸς σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, καὶ τοῖς Ἡγουμένοις τῶν Μοναχῶν, ἐφώναζον ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως· Καιρὸς εἶναι, Χριστιανοί, διὰ Μαρτύριον· ἂς μὴ ἀφήσωμεν τὸν Πατέρα μας, τὸν Πατριάρχην μας. Ὕβριζον δὲ καὶ τὸν Βασιλέα, Μανιχαῖον αὐτὸν ὀνομάζοντες καὶ τῆς Βασιλείας ἀνάξιον. (τομ. β'. σελ. 58. τοῦ Μελετίου.)

(1) Ἡ Ἀμάσεια εἶναι πόλις περιφανὴς Καππαδοκίας τῆς κατὰ τὸν Πόντον, κατὰ τὸν Στέφανον (ἐν τῷ περὶ πόλεων)· Ἀρχιεπισκοπὴ δὲ οὖσα, καὶ μεταξὺ Βυζαντίου καὶ Τραπεζοῦντος κειμένη, καλεῖται ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν Ἀμνασά, ὡς λέγει ὁ Βαουδράντης ἐν τῷ Λεξικῷ.

(2) Ἡ εὕρεσις δὲ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου τούτου Βασιλέως ἑορτάζεται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ παρόντος Ἀπριλίου. Εἰς τοῦτον λόγος εὑρίσκε-

Ὁ Ὅσιος Νέστωρ, τοὺς γονεῖς καταλιπὼν καὶ μονάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τοὺς Οὐρανοὺς ἱδρῶσι Νέστωρ ἐπρίω, Νέστωρ.
»Δι᾽ οὓς φύσιν τύραννον ἠρνήσω θέσει (ἤτοι γνώμῃ.)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΖʹ. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεὼν συγγενοῦς, ἤτοι ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.

»Ἀδελφὰ πάσχεις, Συμεὼν, τῷ Κυρίῳ, Συμεών.
»Ξύλῳ κρεμασθεὶς, ὡς ἀδελφὸς Κυρίου.
»Ἐν ξύλῳ ἑβδομάτῃ Συμεὼν πάγη εἰκάδι μακρῷ.

✻ Οὗτος ἦτον υἱὸς Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος, εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων υἱῶν τοὺς ὁποίους ἐγέννησε μὲ τὴν προτέραν αὐτοῦ γυναῖκα, Ἰάκωβον δηλαδὴ, Ἰωσῆν, Ἰούδαν καὶ Σίμωνα, τουτέστι τοῦτον τὸν Συμεὼν, ἐπειδὴ τὸ Σίμων εἶναι ὑποκοριστικὸν ὄνομα τοῦ Συμεὼν (οὕτω γὰρ καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγεται καὶ Σίμων καὶ Συμεὼν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς καθολικῆς δευτέρας του Ἐπιστολῆς). Τοῦτον λοιπὸν τὸν Συμεὼν, ἢ Σίμωνα, οἰκειοποιήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς, καὶ κατεδέχθη νὰ ὀνομάζηται ἀδελφὸς αὐτοῦ κατὰ σάρκα, καθότι ὁ Ἰωσὴφ ἐνομίζετο μόνον πατήρ του· αὐτὸς ἔχρισε τοῦτον καὶ Ἱερέα ἵνα κηρύττῃ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοῦ παρουσίαν, καὶ, μετὰ τὸν ἀδελφόθεον Ἰάκωβον, ἔγινεν οὗτος δεύτερος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων. Ὅθεν ἐπάλαισεν ὁ ἀοίδιμος μὲ πολλοὺς πόνους καὶ ἱδρῶτας ὡς ποιμὴν ἀληθινὸς, καὶ ἐποίμαινε τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ὡς γνήσιος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι ὡς μισθωτός· καὶ ἀφ᾽ οὗ κατεσκεύασε τὸν ἑαυτόν του ναὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατεκρήμνισε τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων, καὶ τοὺς πεπλανημένους Ἕλληνας καὶ Ἰουδαίους εἰς τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας ὡδήγησε. Πολλὰς δὲ καὶ διαφόρους βασάνους ὑπομείνας διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, τελευταῖον ἐσταυρώθη, ὢν ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ οὕτως ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ἀνέβη πρὸς τὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ ποθούμενον Χριστὸν, ἵνα λάβῃ τὸν τῆς δόξης ἀμάραντον στέφανον, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Τραϊανοῦ, ἐν ἔτει ϙηʹ. (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωάννου Ἡγουμένου Μονῆς τῶν Καθαρῶν.

✻ »Παθῶν καθαρθεὶς, ὦ Ἰωάννη μάκαρ, Ἰωάννης.
»Μονῆς προέστης τῶν Καθαρῶν εἰκότως.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης κατήγετο ἐκ τῆς Εἰρηνουπόλεως, ἥ τις ἦτο μία ἐκ τῶν δέκα πόλεων τῆς ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ Δεκαπόλεως, ἐξ ὧν καὶ ἡ Καισάρεια ἡ Φιλίππου, καὶ ἡ Κα-

ται ἑλληνιστὶ ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, οὗ ἡ ἀρχή· » Οἱ τὸ ἐπίγειον κράτος λαχόντες.»

(1) Κατὰ δὲ τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰουνίου γράφεται, ὅτι ὁ Συμεὼν οὗτος ὀνομάζεται καὶ Κλεόπας, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἦτο συγγενὴς τοῦ Κυρίου, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Δομετιανοῦ ἐν ἔτει πβʹ. νὰ πίῃ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ἐξήγαγον ἐκ σκορπίων, ὄφεων, φαλαγγίων καὶ ἄλλων φαρμακερῶν θηρίων· δὲν ἔπαθεν ὅμως οὐδὲν κακόν. Ἄλλος δὲ εἶναι οὗτος ἀπὸ τὸν Σίμωνα τὸν Ἀπόστολον, τὸν καλούμενον Ζηλωτὴν, ὅς τις ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην Μαΐου, διότι οὗτος μὲν λέγεται υἱὸς τοῦ Κλεόπα καὶ τῆς Μαρίας, τῆς πρώτης ἐξαδέλφης τῆς Παναγίας, κατὰ τὸν Δοσίθεον, καὶ εἶναι Ναζαρινὸς, ἐκεῖνος δὲ εἶναι Καναναῖος. Μετὰ τὴν ἅλωσιν δὲ τῆς Ἱερουσαλὴμ τὴν ὑπὸ τοῦ Τίτου γενομένην, πάλιν ἐπιστρέψαντες οἱ πιστοὶ εἰς τὴν ἁγίαν Σιὼν, κατέστησαν δεύτερον Ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων τὸν Συμεῶνα τοῦτον. Ἀνεχώρησε δὲ καὶ οὗτος μετὰ τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν Πέλλαν, ἐπειδὴ ὅσοι ἔμειναν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐ-

περναοὺμ, καὶ ἡ Τιβεριὰς, αἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις ἀναφερόμεναι· ἐχρημάτισε δὲ υἱὸς γονέων Χριστιανῶν καὶ θεοφιλῶν, Θεοδώρου καὶ Γρηγορίας ὀνομαζομένων, ἀκμάζων κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει ψπ΄. Γενόμενος ἐννεαετὴς, ἥναψεν ὑπὸ τοῦ πρὸς Θεὸν πόθου, καὶ ὑπῆγεν εἰς Κοινόβιον, ὅπου ἐκουρεύθη Μοναχός· ὢν δὲ πρόθυμος εἰς διακονίας καὶ ταπεινὸς καὶ ὑπήκοος, ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου καὶ γέροντός του, μετὰ τοῦ ὁποίου ὑπῆγεν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν ἑβδόμην Σύνοδον, τὴν συγκροτηθεῖσαν τὸ δεύτερον ἐν Νικαίᾳ, κατὰ τὸ ἔτος ψπγ΄. καὶ ἐκ τῆς Νικαίας ἐπορεύθη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ ὁ μὲν γέρων αὐτοῦ ἔγινεν Ἡγούμενος καὶ Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Δαλμάτου, ὁ δὲ Ὅσιος οὗτος Ἰωάννης ἔγινε μεγαλόσχημος καὶ Ἱερεὺς, καὶ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Νικηφόρου τοῦ Πατρικίου, τοῦ μετὰ τὴν Εἰρήνην βασιλεύσαντος, ἐν ἔτει ωβ΄. Ἡγούμενος εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τῶν Καθαρῶν, ἔνθα ποιμάνας τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην θεαρέστως καὶ ἀποστολικῶς ὑπὲρ τὰ δέκα ἔτη, ἐγένετο προσφιλὴς εἰς ὅλους.

Ὅταν δὲ ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν πειρασμὸς παγκόσμιος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν αἵρεσιν τῶν Εἰκονομάχων, τότε ἀπεκαλύφθη παρὰ Θεοῦ εἰς τὸν μακάριον τοῦτον ὁ ῥηθεὶς πειρασμός. Ὅθεν συναθροίσας ὅλην τὴν ἀδελφότητα τοῦ Μοναστηρίου, ἐνουθέτησε καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὰ πρέποντα· ἔπειτα λέγει πρὸς αὐτοὺς, γρηγορεῖτε καὶ προσέχετε, Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ, ἵνα μὴ γίνητε ἕρμαια τοῦ Διαβόλου καὶ ἀρνηθῆτε τὴν προσκύνησιν τῶν πανσέπτων καὶ ἁγίων Εἰκόνων, διότι ἐμὲ δὲν θέλετε ἴδῃ πλέον ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἔλεγεν, ἦλθον τινὲς ἀπεσταλμένοι τοῦ εἰκονομάχου Λέοντος τοῦ Ἁρμενίου, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει ωιγ΄. οἵ τινες διασκορπίσαντες ὅλους τοὺς Μοναχοὺς, καὶ ἄλλα μὲν ὑπάρχοντα τοῦ Μοναστηρίου διανεμηθέντες, τὰ δὲ ἐπίλοιπα πράγματα ἀφήσαντες νὰ διαρπαγῶσιν, ἔλαβον τὸν Ἅγιον καὶ τὸν ἔφεραν σιδηροδέσμιον εἰς τὸ Βυζάντιον. Παρασταθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν Βασιλέα, ὠνόμασεν ἄνευ δειλίας αὐτὸν ἀλιτήριον καὶ ἄθεον, καὶ τῷ ἀπέδωκε πολλὰ ἄλλα ὀνόματα δύσφημα, καθὼς αὐτῷ ἔπρεπε· καταβροντήσας δὲ εἰς τὸ παλάτιον, ἥναψε τὴν ὀργὴν τοῦ Τυράννου, ὅς τις ἔδειρε δυνατὰ μὲ βούνευρα τὸν Ἅγιον ἀγαλλόμενον ὅτι ἐδέρετο διὰ τὸν Χριστόν. Ἔπειτα ἐφυλακίσθη ἔν τινι Μετοχίῳ τοῦ Μοναστηρίου του τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας, καὶ ἐκεῖθεν ἐξωρίσθη ἔν τινι φρουρίῳ, ὀνομαζομένῳ Πενταδακτύλῳ καὶ εὑρισκομένῳ εἰς τὴν χώραν τῆς Λάμπης (1). Ἐκεῖ λοιπὸν ἔδεσαν τοὺς πόδας του μὲ ἁλύσεις σιδηρᾶς, καὶ ἔῤῥιψαν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ μῆνας δεκαοκτώ· εἶτα ἔφεραν αὐτὸν πάλιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ παρέστησαν γυμνὸν ἔμπροσθεν τοῦ Τυράννου. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἅγιος ἐλάλησεν ἀρκετὰ καὶ ἐφιλονείκησε μὲ τὸν Τύραννον περὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, παρεδόθη εἰς τὸν τότε ἀναξίως πατριαρχεύσαντα Ἰωάννην τὸν Μάντιν (2), ὁ ὁποῖος ἔπραξε πολλὰ δεινὰ κατὰ τοῦ Ἁγίου τούτου, καὶ εἰς πολὺν χρόνον ἀφῆκεν αὐτὸν

φονεύθησαν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Κεστίου Φλώρου. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὅταν ἐσταυρώθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ὑπατικοῦ Ἀττικοῦ, ἐπὶ Τραϊανοῦ, ἦτον ἑκατὸν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅθεν πολλοὶ συμπεραίνουσιν, ὅτι ἦτο γεγεννημένος πρὸ τοῦ Χριστοῦ δέκα ἔτη (ὅρα σελ. ς΄. Δωδεκαβίβλου)· ἐπατριάρχευσε δὲ ἔτη εἰκοσιὲξ, ἢ κατ' ἄλλους εἰκοσιτρία. Ὁ δὲ Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος εἰς τὸ τρίτον τῆς Ἱστορίας του λέγει, ὅτι ὁ Συμεὼν οὗτος ἦτον υἱὸς τοῦ Κλωπᾶ, ἢ Κλεόπα, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ τὸν Κλωπᾶν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωσὴφ ὁ Ἡγήσιππος ἱστορεῖ, κατά τινας δὲ ἡ γενεαλογία αὐτῶν οὕτως ἔχει· Κλεόπας (ὅς τις καὶ Ἀλφαῖος ἐκαλεῖτο) καὶ Ἰωσὴφ ὁ Μνήστωρ ἦσαν ἀδελφοὶ, ἡ δὲ Παρθένος Μαρία καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ἡ γυνὴ τοῦ ῥηθέντος Κλεόπα ἢ Ἀλφαίου, ἦσαν ἀδελφαὶ, ἢ πρωτεξάδελφαι. Ἐκ τοῦ Κλεόπα λοιπὸν καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας ἐγεννήθη ὁ ἐλάσσων Ἰάκωβος, ἤτοι ὁ Ἀδελφόθεος, καὶ ὁ Συμεὼν καὶ Ἰούδας, ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος· ὥστε αὐτοὶ ἦσαν ἀνεψιοὶ τῆς Παρθένου καὶ τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ δὲ Χριστοῦ ἦσαν πρωτεξάδελφοι (ὅρα τὴν Ἑκατονταετηρίδα σελ. 233. καὶ τὸν Δοσίθεον ἀνωτέρω). Ἄλλοι ὅμως γενεαλογοῦσιν αὐτὸν ἄλλως, ὡς εἶπεν ἀνωτέρω ὁ Συναξαριστής.

(1) Λάμπη ἴσως εἶναι ἡ Λαμπιδία ἡ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ.

(2) Ἴσως λάθος ἐστὶν ἐδῶ, καὶ ἀντὶ Ἰωάννου πρέπει νὰ γράφηται Θεόδοτος ὁ Μελισσηνὸς, ὁ καὶ Κασσιτερᾶς ὀνομαζόμενος, διότι τοῦτον ἀντὶ τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου ἀνεβίβασεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Λέων ὁ Ἁρμένιος, ὡς ὁμόφρονά του, καὶ ὅρα εἰς τὸν γ΄. τόμ. τοῦ Μελετίου σελ. 259.

σχεδὸν νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τῆς πείνης καὶ δίψης. Ἔπειτα παρέστησεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπέστειλε τὸν Ἅγιον εἰς τὸ φρούριον τὸ ὀνομαζόμενον Κριόταυρον τῶν Βουκελλαρίων, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφυλάκωσαν ἐντὸς στενῆς καὶ σκοτεινῆς φυλακῆς δύω ὁλόκληρα ἔτη· διὸ ἐκ τῆς μεγάλης κακοπαθείας κατεξηράνθη μὲν ὁ ἀοίδιμος, ὅλα ὅμως τὰ ὑπέμεινεν εὐχαρίστως. Ἀφ' οὗ δὲ ἐσφάγη Λέων ὁ Ἀρμένιος, καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς, ὁ τοῦ Βασιλέως Θεοφίλου πατὴρ, ὁ καὶ αὐτὸς εἰκονομάχος ὢν, ἐν ἔτει ωκ'. τότε κατ' ἀρχὰς τῆς Βασιλείας του ἀνεκάλεσε τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὴν ἐξορίαν· ὅθεν ἠλευθερώθη καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ἦλθε μέχρι Χαλκηδόνος, ἐπειδὴ δὲν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ εἰςέλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὅταν δὲ ἐβασίλευσε Θεόφιλος ὁ υἱός του ἐν ἔτει ωκθ'. ἠθέλησε νὰ καθήσῃ ὁ Ἅγιος οὗτος πλησίον εἰς ἄλλους Πατέρας ἐν Ἐκκλησίᾳ τινί· διὸ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ ἑβδόμου, τοῦ συναιρεσιώτου τοῦ Θεοφίλου, τὸν ὁποῖον καὶ Ἰωννῆν οἱ τότε ὠνόμαζον, καὶ πολλὰ κακὰ παρ' αὐτοῦ δοκιμάσας, τελευταῖον ἐξωρίσθη ἐν τῇ νήσῳ Ἀφουσίᾳ (ἥ τις εἶναι ὑποκειμένη εἰς τὸν Προικονήσου, καὶ εὑρίσκεται πλησίον εἰς τὴν Ἀλῶνα, τὸ τουρκιστὶ λεγόμενον Πασᾶ-λιμάνι.) Διατρίψας λοιπὸν ἐκεῖ δύω ἥμισυ ἔτη, εἶδεν ὀπτασίαν, καὶ προειπὼν εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ εὑρισκομένους, ὅτι μέλλει νὰ τελευτήσῃ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ποπλίων μαχαίρᾳ τελειοῦται.

»Σφαγεὶς, Ποπλίων, αἷμα σὸν Χριστῷ χέεις, Ποπλίων.
»Ὃς ἠγοράσθης αἵματι Χριστοῦ πάλαι.

Ὁ Ἅγιος Εὐλόγιος ὁ ξενοδόχος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τὸν Εὐλόγιον τὸν ξενιστὴν τῶν ξένων, Εὐλόγιος.
»Θεοῦ ξενιστὴς Ἀβραὰμ ξενιζέτω (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λολλίων ὁ νέος, κατὰ γῆς συρόμενος, τελειοῦται.

»Κονίεται τὸ σῶμα Μάρτυς Λολλίων, Λολλίων.
»Κόνει φύρεσθαι τὴν ἀπ' αὐτῆς δοὺς κόνιν (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ'. μνήμη τῶν Ἁγίων ἐννέα Μαρτύρων τῶν ἐν Κυζίκῳ μαρτυρησάντων, Θεόγνιδος, Ῥούφου, Ἀντιπάτρου, Θεοστίχου, Ἀρτεμᾶ, Μάγνου, Θεοδούλου, Θαυμασίου καὶ Φιλήμονος.

»Εἰκὼν ἀΰλων Ταγμάτων τῶν ἐννέα, Θέογνις. Ῥοῦφος.
»Οἱ τὰς κάρας τμηθέντες ἄνδρες ἐννέα. Ἀντίπατρος. Θεόστιχος. Ἀρτεμᾶς. Μάγνος.
✱ »Εἰκάδι ὀγδοάτῃ βιότου λυγροῦ ἐννέ' ἀπῆραν. Θεόδουλος. Θαυμάσιος. Φιλήμων.

✱Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες συνήχθησαν μὲν ἐκ διαφόρων μερῶν, συνελήφθησαν δὲ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐν Κυζίκῳ, καὶ ἐρωτηθέντες περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως κατήσχυναν τὸν Ἄρχοντα τῆς Κυζίκου μὲ τὴν γενναιότητα τῆς γνώμης των, καὶ ἐνέπαιξαν τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων. Τιμωρηθέντες λοιπὸν μὲ διαφόρους βασάνους, δὲν ἐθυσίασαν εἰς τὰ εἴδωλα, ἀλλὰ μᾶλλον προσέφεραν ἑαυτοὺς θυσίαν ζωντανὴν εἰς τὸν ζῶντα Θεόν, ἀποκεφαλισθέντες διὰ

(1) Οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι Εὐλόγιος ὁ Λατόμος, οὗ ὁ Βίος εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἐκλόγιον, κἀκεῖνος γὰρ ξενοδόχος ἦτο.

(2) Ἤτοι κονίεται κατὰ τὸ σῶμα ὁ Μάρτυς Λολλίων, ὅστις ἔδωκε νὰ φύρεται εἰς τὸν κονιορτὸν τῆς γῆς τὴν κόνιν, ἤτοι τὸ σῶμά του, τὸ ἀπὸ τῆς κόνεως τῆς γῆς πεπλασμένον. Σημείωται, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις τὸ Συναξάριον τῶν Ἀποστόλων Ἀριστάρχου, Μάρκου καὶ Ζήνωνος, διότι τοῦτο προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Σεπτεμβρίου.

ξίφους. Ὅθεν καὶ μετὰ θάνατον ἔγιναν ἰατρεῖον ἄμισθον διαφόρων παθῶν εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοῖς πλησιάζοντας.

Διήγησις περὶ τοῦ γενομένου Θαύματος κατὰ τὴν Ἀφρικὴν ἐν τῇ πόλει Καρθαγένῃ.

»Ἔκστηθι, λάγνε, ὧδε μοιχείας βλέπων — Διήγησις.
»Τὴν ἐκδίκησιν, καὶ μακρὰν ταύτης γίνου.

Κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ Βασιλέως καὶ Νικήτα Πατρικίου ἐν ἔτει χχέ. ἐγένετο εἰς τὴν Ἀφρικὴν τοιοῦτον θαυμάσιον. Ἦτον ἐν Καρθαγένῃ στρατιώτης τις Βασιλικός, καὶ ἐπειδὴ ἠκολούθησεν εἰς τὴν πόλιν λοιμός, ἤτοι πανώλης, παραλαβὼν οὗτος τὴν σύζυγόν του ὑπῆγεν εἴς τι προάστειον, ἵνα σωθῇ ἐκ τοῦ θανάτου· ἀλλ' ὁ Διάβολος παρακινήσας αὐτὸν εἰς σαρκικὴν ἁμαρτίαν, τὸν ἔκαμε νὰ μοιχεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ γεωργοῦ του. Ἔπειτα προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους ὅπερ κτυπᾷ εἰς τὸν βουβῶνα, ἤγουν εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν μηρίων, ταὐτὸν εἰπεῖν προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς πανώλους, ἀπέθανε, καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκ τοῦ τάφου καὶ νὰ λέγῃ, ἐλεήσατέ με. Ὅθεν ἀνοίξαντες οἱ ἐκεῖσε τὸν τάφον εὗρον μὲν αὐτὸν ζωντανόν, ἀλλὰ μὴ δυνάμενον νὰ λαλήσῃ· Θαλάσσιος δὲ ὁ τότε Πάπας τῆς Ἀφρικῆς παρηγόρησεν αὐτόν. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας, ἀφ' οὗ συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, διηγήθη ταῦτα· Ὅταν ἡ ψυχή μου ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σώματός μου, ἔβλεπον Αἰθίοπάς τινας μαύρους καὶ φοβεροὺς τὴν ὄψιν, οἱ ὁποῖοι ὥρμησαν ἐναντίον μου καὶ μὲ ἐπολέμουν. Μετὰ ταῦτα εἶδον δύω νεανίσκους ὡραίους ἐλθόντας ἐκεῖ, διὰ τοὺς ὁποίους ἐχαροποιήθη ἡ ψυχή μου (1), καὶ οἱ ὁποῖοι λαβόντες με μὲ ἀνεβίβαζον εἰς τὸν Οὐρανόν· τὰ δὲ τελώνια τῶν ἐν τῷ ἀέρι μαύρων δαιμόνων ἐξήταζον πᾶσαν ἁμαρτίαν μου, καὶ ἄλλο μὲν ἐξήταζε τὸ ψεῦδος, ἄλλο τὸν φθόνον, καὶ ἄλλο τὴν πλεονεξίαν, ἀλλ' εἰς ταύτας τὰς ἁμαρτίας ἀνταπεκρίνοντο καὶ οἱ νέοι ἐκεῖνοι, φέροντες τὰς ἀρετὰς ὅσας ἔπραξα. Ὅταν δὲ ἀνέβημεν εἰς τὴν πύλην τοῦ Οὐρανοῦ, ἀπήντησεν ἡμᾶς τὸ τελώνιον τῆς μοιχείας, καὶ ἐπρόβαλε τὴν πρὸ ὀλίγου πραχθεῖσαν ἁμαρτίαν μου· ὅθεν νικήσαντες, μὲ κατεβίβασαν εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ὅπου εὑρίσκονται αἱ τῶν ἁμαρτωλῶν ψυχαί, αἱ ὁποῖαι πόσην ὀδύνην ἐκεῖ δοκιμάζουσιν, ἀδυνατεῖ γλῶσσα ἀνθρώπου νὰ εἴπῃ.

Ἐγὼ δὲ ἐκεῖ καταβιβασθείς, ἐθρήνουν καὶ ἔκλαιον· ὅθεν ἐφάνησαν πάλιν εἰς ἐμὲ οἱ δύω ἐκεῖνοι νέοι, εἰς τοὺς ὁποίους κλαίων ἔλεγον, ἐλεήσατέ με, καὶ δότε μοι καιρὸν νὰ μετανοήσω. Τότε οἱ νέοι εἶπον ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, συμφωνεῖς μὲ αὐτόν, ὅτι μέλλει νὰ μετανοήσῃ, καθὼς λέγει; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ναὶ συμφωνῶ. Ἀνεβίβασαν λοιπὸν τὴν ψυχήν μου, καὶ τὴν ἔθεσαν ἐν τῷ τάφῳ· ἐκεῖ δὲ βλέπων ἐγὼ τὸ σῶμά μου ὡς βόρβορον καὶ λάσπην, δὲν ἤθελον νὰ ἔμβω εἰς αὐτό. Οἱ δὲ νέοι εἶπόν μοι, ἀδύνατον εἶναι κατ' ἄλλον τρόπον νὰ μετανοήσῃς, ἐὰν δὲν ἔμβῃς εἰς τὸ σῶμά σου, καὶ ἂν μὲ αὐτὸ δὲν κοπιάσῃς νὰ μετανοήσῃς, καθὼς καὶ μὲ αὐτὸ διέπραξας τὴν ἁμαρτίαν. Τότε λοιπὸν εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ σώματός μου, καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐνεψυχώθη καὶ ἐζωντάνευσε, ἤρχισα νὰ φωνάζω. Ταῦτα εἰπών, ἔζησε τεσσαράκοντα ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγῃ, ἢ νὰ πίῃ· κλαίων δὲ καὶ ὀδυρόμενος, ἐκοιμήθη πάλιν (2).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μέμνονος τοῦ θαυματουργοῦ.

»Ὕπνοῖ τι μικρὸν ἁρπαγὴν τὴν ἐσχάτην, — Μέμνων.
»Τὴν εἰς ἀπαντὴν τοῦ Θεοῦ, Μέμνων μένων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μέμνων, ἀποταξάμενος τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, δικαίως καὶ εὐαρέστως διήγαγε τὸν βίον μὲ ὑπακοὴν καὶ ὑποταγήν, διὸ ἔγινε καὶ Ἡγούμενος Μοναχῶν· ἀποκτήσας δὲ πραότητα καὶ ἀγάπην, ἔγινε καὶ θαυματουργός. Ὅθεν ἔπεσον ποτὲ ἀκρίδες ἐν τοῖς ἀγροῖς τοῦ Μοναστηρίου, ὁ δὲ Ἅγιος ἐξελθὼν τοῦ

(1) Οὗτοι ἴσως εἶναι οἱ Ἀγ. Ἀρχάγγελοι ὁ Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, καθότι καὶ εἰς ἄλλους ἐφάνησαν οἱ αὐτοὶ μὲ τοιοῦτον εἶδος, ὡς ἐν τοῖς θαύμασιν αὐτῶν ἱστορεῖται.

(2) Σημείωσαι, ὅτι ἐν τῷ χειρογράφῳ Κουβαρᾷ τῆς Μονῆς τοῦ Διονυσίου, κατὰ τὴν πθ΄. ἐρωταπόκρισιν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου τὴν ἐκεῖσε γραφομένην, ἀ-

Μοναστηρίου καὶ ποιήσας εὐχὴν, τὰς ἐδίωξεν ὅλας, ὡσεὶ ἦτο πῦρ, καὶ τὰς ἔπνιξεν ἐν τῷ ποταμῷ. Οὗτος ἀνέβλυσε καὶ ὕδωρ διὰ προσευχῆς του εἰς τόπον ἄνυδρον, τὸ ὁποῖον ἕως τῆς σήμερον ἀναβρύει εἰς δόξαν Χριστοῦ· οὗτος ποτὲ φανεὶς εἴς τινας ναύτας, οἵτινες ἐν ὥρᾳ τρικυμίας τὸν ἐπεκαλέσθησαν καὶ ἐζήτουν τὴν βοήθειάν του, φανεὶς εἰς αὐτοὺς ἐκυβέρνα τὸ πλοῖον καὶ τοὺς παρεθάῤῥυνε, καὶ μετ' ὀλίγον ἀβλαβεῖς αὐτοὺς εἰς τὸν λιμένα διέσωσε. Μὲ τοιαῦτα θαυμάσια διανύσας ὁ ἀοίδιμος τὴν ζωήν του, ἐχάριζε σωτηρίαν εἰς τοὺς αὐτὸν ἐπικαλουμένους. Εὐαρεστήσας λοιπὸν τῷ Θεῷ μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἐφόδια.

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Αὐξίβιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ὄντως χορῷ δίδωσι τῶν σεσωσμένων * Αὐξίβιος.
»Αὔξησιν Αὐξίβιος, ἐκστὰς τοῦ βίου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου (1).

Εἰς τὸν Ἰάσωνα.
»Ζωῆς Ἰάσων λαμβάνει φθαρτῆς πέρας, Ἰάσων.
»Ἀλλ' εὗρεν ἄλλην μὴ πέρας κεκτημένην.
Εἰς τὸν Σωσίπατρον.
»Θανόντι δόξαν σοῦ προσώπου δεικνύεις Σωσίπατρος.
»Σῷ Σωσιπάτρῳ, τοῦ Θεοῦ Λόγου, Πάτερ.
»Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτῃ Ἰάσων ἀπεβήσατο γαίης.

Ἐκ τῶν δύω τούτων Ἀποστόλων ὁ μὲν Ἰάσων κατήγετο ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Ταρσοῦ, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐγένετο κυνήγιον εἰς τὴν εὐσέβειαν, ὁ δὲ Σωσίπατρος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐδέχθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸν Ἰάσωνα. Ἐχρημάτισαν δὲ καὶ οἱ δύω μαθηταὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, περὶ τῶν ὁποίων αὐτὸς γράφει ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ «Ἀσπάζονται ὑμᾶς Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου.» (Ῥωμ. ιϛ'. 21.) καὶ ὁ μὲν Ἰάσων ἔγινεν Ἐπίσκοπος τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος, ἤτοι τῆς Ταρσοῦ (2), ὁ δὲ Σωσίπατρος ἔ-

ναφέρεται καὶ ἡ ῥηθεῖσα αὐτὴ διήγησις, ἧς ἐν τῷ τέλει καὶ ταῦτα προστίθενται, ὅτι πάντες, ἀκούσαντες αὐτοῦ νὰ φωνάζῃ ἐκ τοῦ τάφου, ἐλεήσατέ με, ὠφελήθησαν, καὶ φοβηθέντες διὰ τὴν φοβερὰν ταύτην διήγησιν, ἐθρήνει ἕκαστος τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἁμαρτίας· βλέποντες δὲ τὸν ἄνθρωπον ἀποκαμωμένον καὶ γεμάτον δάκρυα, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ φάγῃ. Ἐκεῖνος δὲ δὲν ὑπήκουσε τελείως, ἀλλ' ἀφήσας αὐτοὺς περιεπάτει εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ῥιπτόμενος κατὰ γῆς ἐφώναζε μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα· Ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους ὅσοι ἁμαρτάνουν καὶ δὲν μετανοοῦσιν. Ὢ ποία φοβερὰ κόλασις καὶ κρίσις ἀκριβὴς αὐτοὺς περιμένει! Οὕτω λοιπὸν διελθὼν τεσσαράκοντα ἡμέρας νηστεύων καὶ ἀγρυπνῶν καὶ κηρύττων, καὶ πολλοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐπιστρέφων εἰς μετάνοιαν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, προγνωρίσας τὸν θάνατόν του πρὸ ἡμερῶν δώδεκα. Καὶ τοῦτο δὲ σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πατρικίου Προύσης, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν δεκάτην ἐννάτην τοῦ Μαΐου. Εἰδοποιῶ δὲ τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι αἱ ἐρωταποκρίσεις Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, αἱ ἐν τῷ ἀνωτέρω Κουβαρᾷ τοῦ Κοινοβίου τοῦ Διονυσίου περιεχόμεναι, εἶναι πολὺ πλουσιώτεραι τῶν ἐκδεδομένων, καὶ εἴτις ποτὲ εὑρεθείη νὰ τὰς μετατυπώσῃ, ἂς προσπαθήσῃ νὰ λάβῃ ἐκείνας εἰς χεῖράς του· εἰσὶ δὲ αὗται πόνημα οὐχὶ τοῦ παλαιοτέρου Ἀναστασίου, ἀλλὰ τοῦ νεωτέρου, καὶ ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ Συναξαρίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, κατὰ τὴν κά. Ἀπριλίου.

(1) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Σωσίπατρος ἑορτάζεται καὶ κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, μετὰ Ὀλυμπᾶ, Ῥοδίωνος, Ἐράστου καὶ Κουάρτου.

(2) Λέγουσί τινες, ὅτι ὁ Ἰάσων οὗτος τὸν ὁποῖον ὀνομάζει ὁ Παῦλος συγγενῆ, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἴδιος

γινεν Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἰκονίου. Οὗτοι λοιπὸν ποιμάναντες τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν, ἀπῆλθον ὕστερον εἰς τὴν Δύσιν, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν χώραν τῶν Κυρηναίων (1) ἔκτισαν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ Ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, καὶ ἐκεῖ λειτουργοῦντες εἰς τὸν Θεόν, πολλοὺς ἀπίστους εἵλκυον εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Διαβληθέντες δὲ εἰς τὸν Βασιλέα Κερκυλλῖνον, ἐῤῥίφθησαν ἐν τῇ φυλακῇ, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦσαν κεκλεισμένοι ἑπτὰ ἀρχηγοὶ τῶν κλεπτῶν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα· Σατορνῖνος, Ἰακίσχολος, Φαυστιανός, Ἰανουάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος καὶ Μαμμῖνος. Τούτους λοιπὸν διδάξαντες οἱ Ἀπόστολοι διὰ τῶν λόγων των, καὶ πληροφορήσαντες μὲ τὰ θαυμάσιά των, τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, καὶ πρόβατα αὐτοὺς ἀντὶ λύκων ἐποίησαν· διὰ τοῦτο ὕστερον ἐτέθησαν καὶ οἱ ἑπτὰ ἐντὸς πεπυρωμένων λεβήτων οἱ ὁποῖοι ἦσαν πλήρεις πίσσης, ἐλαίου, κηρίου καὶ θείου, καὶ ἐκεῖ τελειωθέντες, ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Ὁμοίως, ἐπειδὴ καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, ἀπέκοψαν τὴν ἀριστεράν του χεῖρα καὶ τοὺς δύω του πόδας· εἶτα ἀπέκοψαν αὐτοῦ καὶ τὴν κεφαλήν, ἐπικαλουμένου τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα.

Ἐκβαλὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆς φυλακῆς τοὺς Ἁγίους Ἰάσωνα καὶ Σωσίπατρον, ἔδωκεν αὐτοὺς εἰς τὸν Ἔπαρχον Καρπιανὸν ὅπως τοὺς τιμωρήσῃ. Οὗτος λοιπόν, ἀφ' οὗ ἠρώτησε τοὺς Ἀποστόλους ἐὰν ἀρνῶνται τὸν Χριστόν, καὶ εἶδεν αὐτοὺς ἀμεταθέτους, τοὺς ἔδεσε καὶ τοὺς ἔῤῥιψεν ἐν τῇ φυλακῇ. Βλέπουσα δὲ αὐτοὺς οὕτω δεδεμένους ὡς καταδίκους Κερκύρα ἡ τοῦ Βασιλέως θυγάτηρ, καὶ μαθοῦσα ὅτι διὰ τὸν Χριστὸν ταῦτα πάσχουσιν, ἐκήρυξεν ἑαυτὴν Χριστιανήν, καὶ ἐκδυθεῖσα τὰ στολίδια τὰ ὁποῖα ἐφόρει, διένειμεν αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχούς. Τοῦτο μαθὼν ὁ πατήρ της, παρεκίνησεν αὐτὴν νὰ μεταβληθῇ, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν πείσῃ, τὴν ἐφυλάκισε, καὶ εἶτα παρέδωκεν αὐτὴν εἴς τινα Αἰθίοπα ὅπως τὴν διαφθείρῃ· ἀλλ' ὁ Αἰθίοψ ἅμα ἐπλησίασε μόνον εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, διεσπαράχθη ὑπὸ θηρίου. Ἡ δὲ Ἁγία Κερκύρα τοῦτο μαθοῦσα, ἰάτρευσεν αὐτόν, καὶ ὕστερον διὰ τῶν διδασκαλιῶν της τὸν ἔκαμε στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ καὶ Χριστιανόν. Ὅθεν μὲ μεγάλην φωνὴν ἀνεβόησεν ὁ Αἰθίοψ· «Μέγας ὁ » Θεὸς τῶν Χριστιανῶν.» τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ Βασιλεύς, δεινῶς αὐτὸν ἐβασάνισε, καὶ οὕτω παρέδωκεν ὁ ἀοίδιμος τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

|| Αἰθίοψ || Μάρτυς.

Οἱ δὲ στρατιῶται κομίσαντες ξύλα πολλὰ εἰς τὴν φυλακήν, ἥναψαν πυρκαϊὰν ἵνα κατακαύσωσι τὴν Ἁγίαν Κερκύραν· τούτου δὲ γενομένου, ἔμεινεν ἀβλαβὴς ἡ Ἁγία, καὶ εἵλκυσεν οὕτω πολλοὺς εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Διὸ ἐκρέμασαν αὐτὴν εἰς ξύλον, καὶ κάτωθεν τὴν ἐκάπνισαν μὲ καπνὸν πνιγηρόν· ἔπειτα τὴν ἐτόξευσαν, καὶ τοσοῦτον κατεπλήγωσαν αὐτήν, ὥστε ἐκ τῶν πόνων παρέδωκε τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὁ ῥηθεὶς Βασιλεὺς Κερκυλλῖνος, καὶ ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ κατέφυγον εἰς ἓν πλησιόχωρον νησίδιον, ἐπεβιβάσθη εἰς πλοῖον ὁ ἴδιος Βασιλεὺς ἵνα ἐκεῖ μεταβὰς τοὺς τιμωρήσῃ, ἀλλὰ φθάσας εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, κατεποντίσθη ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, ὡς ὁ πάλαι Φαραώ· καὶ ὁ μὲν τοῦ Κυρίου λαὸς προσέφερεν εἰς τὸν Θεὸν ὕμνους καὶ εὐχαριστίας, ὁ δὲ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος ἐλευθερωθέντες ἐκ τῶν δεσμῶν, ἐδίδασκον ἀνεμποδίστως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἔγινε Βασιλεὺς ἄλλος, καὶ ἔμαθε τὰ περὶ τῶν Ἁγίων, διέταξε νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὸν βούτην σιδηρᾶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ βάλωσι πίσσαν, ῥητίνην καὶ κηρίον καὶ νὰ τὰ βράσωσι δυνατά, καὶ ἐκεῖ ἔβαλον τοὺς Ἁγίους· ἀλλ' οἱ μὲν Ἅγιοι ἄφλεκτοι διεφυλάχθησαν, ἐκ δὲ τῶν ἀπίστων ἄλλοι μὲν ἐκάησαν, ἄλλοι δὲ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, καὶ ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς δέσας λίθον εἰς τὸν λαιμόν του μετενόει καὶ θρηνῶν ἔλεγεν, ὁ Θεὸς Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου βοήθει μοι καὶ ἐλέησόν με. Τότε ὁ μακάριος Ἰάσων συναθροίσας ὅλους ὅσοι ἐπίστευσαν, τοὺς ἐδίδαξε τὸν λόγον

ὅς τις ὑπεδέχθη τὸν Παῦλον ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἐτάραξαν τὸν ὄχλον καὶ τοὺς πολιτάρχας, οἵ τινες λαβόντες ἱκανὰ χρήματα παρὰ τοῦ Ἰάσωνος, ἀπέλυσαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, ὡς ἀναφέρουσι τοῦτο αἱ Πράξεις, κεφ. ιζ΄.

(1) Ὁ μὲν χειρόγραφος Συναξαριστὴς οὕτω γράφει, ὁ δὲ τετυπωμένος γράφει Κερκυραίων. Ἔστι δὲ ἡ Κυρήνη κατὰ τὴν Μπάρκαν τὴν ἐν τῇ Βαρβαρίᾳ εὑρισκομένην, πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τὸν Μελέτιον.

τῆς ἀληθείας, παρόντος καὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ κατηχήσας αὐτούς, τοὺς ἐβάπτισεν ὅλους μετὰ τοῦ Βασιλέως εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸν Βασιλέα ἐπονομάσας Σεβαστιανόν. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἀσθενήσας ὁ Βασιλόπαις ἀπέθανεν, ὁ δὲ Ἀπόστολος Ἰάσων προσευχηθείς, ἀνέστησεν αὐτόν· καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα ἐτέλεσεν ὁ Ἅγιος, λόγου καὶ μνήμης ἄξια. Κτίσας δὲ καὶ Ἐκκλησίας ὡραίας μετὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ πάντα καλῶς καὶ ὁσίως τελέσας, καὶ αὐξήσας τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, ἐτελείωσε τὴν ζωήν του εἰς γῆρας βαθύ, καὶ μετέβη ἐκ τῶν ἐπιγείων εἰς τὰ Οὐράνια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ Ἅγιοι ἑπτὰ Μάρτυρες, οἱ πρώην λῃσταί, οἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἰάσωνος πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ἐν λέβητι πίσσης καχλαζούσης βληθέντες, τελειοῦνται. Σατορνῖνος. Ἰακίσχολος. Φαυστιανός. Ἰανουάριος. Μαρσάλιος. Εὐφράσιος. Μαμμῖνος.

»Λῃσταὶ μαθόντες τὴν Ἐδὲμ Λῃστοῦ λάχος,
»Πίσσῃ λαχεῖν ἔσπευσαν αὐτὴν ἐμφλόγῳ.

Ἡ Ἁγία Κερκύρα, ἡ θυγάτηρ Κερκυλλίνου τοῦ Βασιλέως, βέλεσι κατατρωθεῖσα τελειοῦται.

»Βελῶν Βασιλὶς ταῖς βολαῖς ἐστιγμένη,
»Ἐκ στιγμάτων ἔλαμψεν ὡς ἐκ μαργάρων. Κερκύρα.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσέβιος πυρὶ τελειοῦται.

»Ἐκ σοῦ τὸ πῦρ ὁποῖον ἐκσμήξει ῥύπον, Εὐσέβιος.
»Ὄβρυζον, Εὐσέβιε, Χριστοῦ χρυσίον;

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ζήνων καὶ Βιτάλιος πυρὶ τελειοῦνται.

»Μὴ δειλιάσῃς, Βιτάλιε, πρὸς φλόγα, Ζήνων.
»Ἡγήσομαι γὰρ καὶ προεισέλθω Ζήνων. Βιτάλιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέων πυρὶ τελειοῦται.

»Θεοῖς λατρεύειν μὴ θέλων Ἑλληνίοις, Νέων.
»Καθεῖλε καυθεὶς πίστιν Ἑλλήνων Νέων (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Α΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου, ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (2).

»Ὡς ἀμνὸς Ἰάκωβος ἀχθεὶς ἐσφάγη, Ἰάκωβος.
»Τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τοὺς λόγους.
»Κτεῖνε μάχαιρα φόνοιο Ἰάκωβον τριακοστῇ.

Οὗτος ἦτον υἱὸς μὲν Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς δὲ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ κάλεσμα Ἀνδρέου καὶ Πέτρου προσεκλήθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου εἰς μαθητείαν, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου· ὅθεν οὗτοι εὐθὺς ἀφήσαντες τὸν πατέρα καὶ τὸ πλοῖόν των, καὶ ἁπλῶς ὅλα ὅσα εἶχον, ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ. Τόσον δὲ πολὺ ἠγάπησεν αὐτοὺς ὁ Δεσπότης Χριστός, ὥστε εἰς μὲν τὸν ἕνα ἀδελφόν, τὸν Ἰωάννην, ἔδωκε τὸ στῆθός του ἵνα ἀνακλιθῇ ἐπ' αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸν ἄλλον ἀδελφόν, τοῦτον δηλαδὴ τὸν Θεῖον Ἰάκωβον, ἔδωκε τὴν τιμὴν ταύτην, τὸ νὰ πίῃ τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔπιεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀντιστρόφως τόσον

(1) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Εὐόδου καὶ Ὀνησιφόρου τῶν Ἀποστόλων, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν ἑβδόμην τοῦ Σεπτεμβρίου.

(2) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν Ἀπόστολον τοῦτον Ἰάκωβον ἐγκώμιον πλέκει Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχή· «Πρώην μὲν ἡ ζῶσα τῆς ἀληθινῆς Θεολογίας πη»γή» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐν τῷ τρίτῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων.)

πολὺ ἠγάπησαν τὸν Κύριον, καὶ τόσον ζῆλον ἔδειξαν δι' αὐτὸν οἱ μακάριοι, ὥστε ἠθέλησαν νὰ καταβιβάσωσι πῦρ οὐρανόθεν καὶ νὰ κατακαύσωσι τοὺς Σαμαρείτας, διότι δὲν ἐπίστευσαν, οὐδὲ ἐδέχθησαν αὐτὸν (Λουκ. θ'. 54.), καὶ ἴσως τοῦτο ἤθελον πράξῃ, ἐὰν ὁ Χριστὸς, ἡ Αὐτοαγαθότης, δὲν ἐμπόδιζεν αὐτούς. Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ αἴτια ὁ Κύριος παρελάμβανε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ κατ' ἐξαίρετον τρόπον, καὶ εἰς τὰς προσευχὰς, καὶ εἰς τὰς ἄλλας οἰκονομίας του, τούτους τοὺς δύω Ἀποστόλους, ὁμοῦ καὶ τὸν Κορυφαῖον Πέτρον, μυσταγωγῶν καὶ ἀποκαλύπτων εἰς αὐτοὺς τὰ ὑψηλότερα καὶ μυστικώτερα δόγματα. Τοῦτον τὸν μακάριον Ἰάκωβον μὴ ὑποφέρων ὁ Ἡρώδης (ὁ Ἀγρίππας δηλαδὴ, ὁ τοῦ Ἀριστοβούλου υἱός, τοῦ ὁποίου θεῖος ἦτον ὁ Ἡρώδης, ὁ θανατώσας τὸν Πρόδρομον) νὰ βλέπῃ παῤῥησιαζόμενον καὶ διδάσκοντα τὸ Εὐαγγέλιον, μετὰ τὸ Πάθος καὶ τὸ σωτήριον κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, ἐπέβαλε χεῖρα καὶ ἐθανάτωσεν αὐτὸν μὲ μάχαιραν (ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ μδ'.) καὶ οὕτω, μετὰ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον, ἔστειλε τοῦτον εἰς τὸν Χριστὸν δεύτερον Μάρτυρα, καθὼς περὶ τούτου γράφει τὸ δωδέκατον κεφάλαιον τῶν Πράξεων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Κλήμης, ὁ ποιητὴς τῶν Κανόνων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τέρψας ὁ Κλήμης γηγενεῖς ᾠδαῖς κάτω, Κλήμης.
»Ἀπῆλθε τέρψων, ὥσπερ οἶμαι, καὶ Νόας (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάξιμος ξίφει κατὰ γαστέρα μέσην πληγεὶς τελειοῦται.

»Μάξιμος εὑρὼν τὴν ξῖ συλλαβὴν μέσην, Μάξιμος.
»Τὸ γαστρὸς ἡμῖν μηνύει μέσον ξίφος (2).

Ἡ Εὕρεσις τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως Ἐπισκόπου Ἀμασείας (3).

»Χρὴ μηδὲ νεκρὸν λανθάνειν Βασιλέα, Βασιλέως
»Βασιλέως θνήξαντα τοῦ ζῶντος χάριν. Λειψάν. εὕρεσις.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Δονάτου Ἐπισκόπου Εὐροίας.

※ »Τίς μὴ Δονάτον δοξάσει ἐν τοῖς λόγοις, Δονάτος.
»Ὅνπερ τὰ ἔργα πανταχοῦ ἐδόξασαν;

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Δονάτος ἦτον Ἐπίσκοπος πόλεώς τινος Εὐροίας καλουμένης (ἥ τις κεῖται κατὰ τὴν παλαιὰν Ἤπειρον, τὴν ἔχουσαν Μητρόπολιν τὰ Ἰωάννινα), κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τπέ. ἔχει δὲ ἡ πόλις αὕτη κώμην ὀνομαζομένην Σωρείαν (4), ἔνθα εὑρίσκετο πηγή τις ὕδατος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅσοι ἤθελον πίῃ ἀπέθνησκον μὲ πικρὸν θάνατον. Τοῦτο μαθὼν ὁ ἁγιώτατος οὗτος Δονάτος, ὑπῆγεν εἰς τὴν πηγὴν μετὰ τῶν Ἱερέων καὶ κληρικῶν του, καὶ ἅμα ἐκεῖ ἔφθασεν, ἐγένετο βροντὴ, καὶ μετὰ τὴν βροντὴν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πηγῆς θανατηφόρος δράκων, ὅς τις πλησιάσας τὸν Ἅγιον προσεπάθει νὰ περιπλέξῃ μὲ τὴν οὐράν του τοὺς πόδας τοῦ ὄνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ὁ μακάριος. Στραφεὶς δὲ ὁ Ἅγιος καὶ ἰδὼν τὸν δράκοντα, ἔλαβε τὸ σχοινίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκτύπα τὸν ὄνον, καὶ τὸ ἔδαλεν ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ δράκοντος, καὶ μὲ τοῦτο μόνον προὐξένησεν εἰς αὐτὸν θανατηφόρον τραῦμα, ἐκ τοῦ ὁποίου εὐθὺς πεσὼν ἐνεκρώθη· ὢ τῆς τοῦ Θεοῦ μεγαλειότητος καὶ ἀφάτου φιλανθρωπίας! ὅτι εἰς τοὺς εὐαρεστοῦντας αὐτῷ Ἁγίους συνεργεῖ νὰ πράττωσι τοιαῦτα ἔργα θαυμαστὰ καὶ παράδοξα! Τότε λοιπὸν συλλέξαντες ξύλα οἱ τοῦ θαύματος τούτου θεαταὶ Χριστιανοὶ, ἥναψαν πυρὰν καὶ κατέκαυσαν τὸ θηρίον. Οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμα ὑπὸ τοῦ φόβου νὰ πίῃ ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς ἐ-

(1) Τούτου τοῦ Κλήμεντος εὑρίσκονται Κανόνες τινὲς εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ εἴς τινας Ἁγίους.

(2) Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ διστίχου τούτου κύρ. Χριστοφόρος ὁ Πατρίκιος παίζει ἐδῶ καὶ λέγει, ὅτι καθὼς εἰς τὸ ὄνομα Μάξιμος ἡ ξῖ συλλαβὴ εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ἄλλων συλλαβῶν, οὕτω καὶ ἡ συλλαβὴ αὐτὴ ἐφανέρονεν αἰνιγματωδῶς τὸ ξίφος, ὅπερ ἐνεπήχθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλίας του, καθότι καὶ τὸ ξίφος ἀρχίζει ἀπὸ τῆς ξῖ συλλαβῆς.

(3) Ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγ. τούτου Βασιλέως γράφονται κατὰ τὴν κϛ'. τοῦ παρόντος μηνός.

(4) Λέγουσί τινες, ὅτι ἡ Σωρεία εἶναι τὸ νῦν λεγόμενον Σοῦλι, τὸ πολυθρύλλητον διὰ τοὺς γενομένους κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀνδρειωμένους πολέμους καὶ τὰς κατορθωθείσας νίκας τῶν οἰκιστῶν του, εἰ καὶ ὕστερον οὗτοι ἐλεεινῶς ἀπωλέσθησαν. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἐκεῖ ἴσως εὑρίσκεται κεκρυμμένον καὶ τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου τούτου Δονάτου.

κείνης, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος ποιήσας εὐχὴν, εὐλόγησε τὴν πηγὴν, καὶ πρῶτος αὐτὸς πιὼν ἐκ τοῦ ὕδατος εἶπε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἔπιον ἀφόβως· πιόντες δὲ καὶ χορτάσαντες, ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια ἀβλαβεῖς. Ταῦτα μαθὼν ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ μέγας, ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εὑρισκομένους Ἐπισκόπους, καὶ ἀφ' οὗ συνήχθησαν, ἠρώτα, τίς ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Δονάτος, ὁ διὰ τοῦ σχοινίου θανατώσας τὸν δράκοντα, ὁ ἀναβλύσας διὰ προσευχῆς του ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ βροχὴν καταβιβάσας· οἱ δὲ Ἐπίσκοποι ἔδειξαν τὸν Ἅγιον λέγοντες, οὗτος εἶναι, ὦ Βασιλεῦ. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐχαιρέτισεν αὐτὸν, καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὴν Βασίλισσαν. Πεσόντες οὖν καὶ οἱ δύω ἥψαντο τῶν ποδῶν του, παρακαλοῦντες αὐτὸν καὶ λέγοντες· Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, παρακινήθητι καὶ ποίησον εἰς ἡμᾶς ἔλεος, ἐπειδὴ ἔχομεν θυγατέρα μονογενῆ, ἥ τις ἐνοχλεῖται ὑπὸ δαιμονίου, διὰ τὸ ὁποῖον μεγάλως λυπούμεθα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν συντριβόμεθα. Ἐὰν λοιπὸν θεραπεύσῃς αὐτὴν, λάβε τὸ ἥμισυ τῆς προικός της. Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἂς παρουσιασθῇ ἡ κόρη ὅπως τὴν ἴδω· οἱ δὲ εἰσήγαγον τὸν Ἅγιον παρὰ τῇ θυγατρίτων, καὶ ἐπιτιμηθεὶς ὁ δαίμων ὑπὸ τοῦ μακαρίου, πάραυτα ἐδιώχθη ἀπ' αὐτῆς. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἡτοίμαζεν ἵνα δώσῃ εἰς αὐτὸν ὅσα τῷ ὑπεσχέθη, ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἐδέχθη αὐτὰ, ἀλλὰ βλέπων τὴν γνώμην αὐτῶν ἀγαθὴν, ἐζήτησε νὰ τῷ δοθῇ τόπος τις πλησίον τῆς ἐπαρχίας του, ὁ ὁποῖος ἦτο κατάλληλος ὅπως κτισθῇ ἐπ' αὐτοῦ Ἐκκλησία, καὶ ἐκαλεῖτο Ὀμφάλιος· ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν ἐχάρισε τὸν τόπον ἐκεῖνον εἰς τὸν Ἅγιον μὲ ἔγγραφον πρόσταγμα. Οὗτος ὁ Ἅγιος Δονάτος ἀνέστησε καὶ νεκρὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ταφὴ ἐμποδίζετο ὑπό τινος δανειστοῦ ἕως οὗ πληρώσῃ τὰ δάνεια χρήματα τὰ ὁποῖα τῷ ὤφειλεν· ἀφ οὗ δὲ ὁ νεκρὸς συνωμίλησε μετὰ τοῦ δανειστοῦ διὰ τὸ ζητούμενον χρέος, καὶ ἀφ' οὗ ἐσχίσθη ἡ χρεωστικὴ ὁμολογία, τότε πάλιν τὸν προσέταξεν ὁ Ἅγιος νὰ κοιμηθῇ, μέχρις οὗ γίνῃ ἡ κοινὴ Ἀνάστασις ὅλων τῶν νεκρῶν. Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος εὑρίσκετο ἀκόμη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔγινεν ἀνομβρία, καὶ ὁ Οὐρανὸς ἐφαίνετο καθαρὸς καὶ ἀνέφελος, διὸ παρεκάλεσεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἅγιον λέγων· Τίμιε Πάτερ, ἡ πόλις ὅλη βαρέως μὲ ἐνοχλεῖ, φωνάζουσα μεγάλως καὶ βεβαιοῦσα, ὅτι ἔλαβες χάριν καὶ δύναμιν παρὰ Θεοῦ νὰ καταβιβάζῃς βροχὴν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ· πλήρωσον λοιπὸν, παρακαλῶ σε, καὶ ταύτην τὴν αἴτησίν μου. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐξελθὼν τῆς πόλεως προσευχήθη, καὶ τόση πολλὴ βροχὴ ἔγινεν ἔσω καὶ ἔξω τῆς πόλεως, ὡς καὶ εἰς τὰ πέριξ χωρία, ὥστε ἡ βροχὴ ἐκείνη δὲν διέφερε σχεδὸν τῆς βροχῆς τοῦ κατακλυσμοῦ. Ἐνόμιζε δὲ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ὁ Ἅγιος ἔξω εὑρισκόμενος ἦτον ἐπόμενον νὰ βραχῇ ἕνεκα τῆς ῥαγδαίας βροχῆς, καὶ μάλιστα διότι εἶχεν ἓν καὶ μόνον φόρεμα, ἀλλ' εἰσελθὼν μετ' ὀλίγον ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς Ἀνακτόροις, ὢ τοῦ θαύματος! εὑρέθη ὁ θαυμάσιος χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ σώματός του οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νοτίδα νεροῦ· διὸ παρὰ πάντων ἐθαυμάζετο διὰ τὰ τοιαῦτα θαυμάσια. Ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν ἔχαιρε καὶ εὐφραίνετο εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου· εἶτα δοὺς εἰς αὐτὸν ἀρκετὸν χρυσὸν ἵνα οἰκοδομήσῃ Ἐκκλησίαν, καὶ ἄλλα τινὰ κειμήλια ἁρμόδια διὰ καλλωπισμὸν τοῦ οἰκοδομηθησομένου τούτου Ναοῦ, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἴδια. Πορευθεὶς δὲ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του καὶ κτίσας τὸν Ναὸν, ἡτοίμασε καὶ τὸν τάφον του, καὶ φθάσας εἰς γῆρας βαθὺ, ἐκοιμήθη ὁ ἀοίδιμος καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

* Ἡ Ἁγία νεομάρτυς Ἀργυρῆ, ἡ κατὰ τὸ ἔτος αψκέ. ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα καὶ βασανισθεῖσα, ἐν τῇ φυλακῇ τελειοῦται (1).

* Ἀργυρῆ.

» Ἡ Ἀργυρῆ δὲ, τοῖς φυλακῆς βασάνοις,
» Ὑπὲρ τὸ ἀργύριον ἡμᾶς φαιδρύνει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆς ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

» Ἀπρίλιος μὴν ὧδε λαμβάνει τέλος,
» Θεῷ δὲ δόξαν τῷ Τέλει πάντων ἄγει.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΙΜΟΘΕΟΥ

Τὰ ἐκ τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας ἐλλείποντα τροπάρια, ψαλλόμενα τοῖς βουλομένοις.

Εἰς τὴν λιτὴν Ἦχος ά.

Ἀκτῖσι καταυγασθεὶς, τοῦ λαμπροῦ τῆς οἰκουμένης Ἡλίου, Παύλου τοῦ τῶν Ἐθνῶν Διδασκάλου καὶ χριςοκήρυκος, ἄλλος ἐκείνου παρήλιος γέγονας, Τιμόθεε Ἀπόςολε· ὅθεν τὴν μὲν διάνοιαν τῶν ἀπίςων, ὡς ἐκεῖνος, φωτὶ τῆς σῆς διδασκαλίας ἐφώτισας· τὴν δὲ καρδίαν αὐτῶν, εἰς πόθον τῆς θεογνωσίας ἐθέρμανας· καὶ νῦν πρεσβεύεις ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Ὢ τῆς μεγίστης ἀξίας καὶ χάριτος, ἧς ἔτυχες Τιμόθεε Ἀπόστολε! τοῦ γὰρ εἰς τρίτον Οὐρανὸν ἁρπαγέντος, καὶ ἄῤῥητα ἀκούσαντος ῥήματα, τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦντος Παύλου· τοῦ τῶν Ἀποστόλων Κορυφαίου, τῆς ἐξαιρέτου καὶ διαφερούσης, καὶ ἰδιαιτέρας ἀγάπης, παρὰ τοὺς ἄλλους πάντας ἠξίωσαι· τέκνον γάρ σε ἀγαπητὸν καὶ γνήσιον, ὡς πατὴρ φιλοστοργότατος, γλυκερώτατα ὀνομάζει, μνείαν σου ποιούμενος, νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν ταῖς δεήσεσι, καὶ ἐπιποθῶν σε ἰδεῖν, ἵνα χαρᾶς πληρωθῇ, μεμνημένος σου τῶν δακρύων· καὶ νῦν σὺν αὐτῷ ἐν Οὐρανοῖς αὐλιζόμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν.

Ἦχος γ΄.

Ῥίζα πάντων τῶν κακῶν ἡ φιλαργυρία· ἧς τινες ὀρεγόμενοι, ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Πρὸς σὲ ἐπιστέλλων, ὁ Μέγας Παῦλος ἔγραφε, Τιμόθεε Ἀπόστολε· ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς ἐν ἀκτημοσύνῃ βιοῦν ὑπεσχημένους Θεῷ παναοίδιμε· καὶ πάντα τὰ ἄλλα φυλάττειν, τὰ πρὸς σὲ παρ' ἐκείνου γεγραμμένα ἀξίωσον, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος ά. τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ. Τὸν φωστῆρα τῶν πιστῶν καὶ Ἀπόστολον, καὶ τὰ ἑξῆς.

Εἰς τὸν Στίχον Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Δεῦτε πόθῳ ἀθροίσθητε, οἱ φιλέορτοι ἅπαντες, καὶ τὴν πανσεβάσμιον ἐκτελέσατε, Μνήμην ἐνθέοις ἐν ᾄσμασι, Τιμοθέου σήμερον, Ἀποςόλου τοῦ σεπτοῦ, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες καὶ δοξάζοντες, τὸν αὐτὸν εἰς τὰ πέρατα τοῦ Κόσμου, ὡς φωςῆρα τῶν ἐν σκότει, διαπρυσίως δοξάσαντα.

Στίχ. εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Ἀποστόλων ὁμότροπον· ἀληθείας τὸν κήρυκα· εὐσεβείας πρόβολον ἀδιάσειστον· Παύλου υἱὸν ἐπιστήθιον, μαθητήν τε γνήσιον, καὶ συνέκδημον ὁμοῦ, τὸν Τιμόθεον ἅπαντες μακαρίσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες μὴ ἐλλίπῃς, ἀεννάως ἱκετεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Διδαχῇ ἠκολούθησας, τῇ τοῦ Παύλου Τιμόθεε, ἀγωγῇ προθέσει τε πίστει ἔνδοξε, μακροθυμίᾳ ἀγάπῃ τε, διωγμοῖς παθήμασιν, ὡς υἱὸς ἀληθινὸς, μαθητὴς ὥσπερ γνήσιος· ὅθεν Ἅγιε, σὺν τῷ Παύλῳ τῷ θείῳ νῦν ἀγάλλῃ, εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἐν οὐρανίοις σκηνώμασιν.

Δόξα Ἦχος δ΄.

Ὡς βέλος τοῦ δυνατοῦ, ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλέως ἐπάγης, Ἀπόστολε Τιμόθεε, καθὰ ὁ ψαλμογράφος Δαβὶδ προεφώνησεν· ὡς βέλος ὅμως ἠκονημένον· ἵνα τῇ μὲν ὀξύτητι, εἰς τὸ βάθος παραδυόμενος, τέμνῃς προθέλυμνον τῆς ἀσεβείας τὴν ἄκανθαν· τῇ δὲ λαμπρότητι, τὴν διάνοιαν φωτίζῃς πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ἐπίγνωσιν· καὶ τοῖς δυσὶν ὁμοῦ, τοὺς πρώην ἐχθροὺς, φίλους ποιῇς ὑποσπόνδους, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων· ᾧ παριστάμενος σὺν παῤῥησίᾳ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν ά. Στιχολογ. Κάθισμ. Ἦχος ά.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ μνήμη ἡ φαιδρὰ, Τιμοθέου ἐπέστη, καὶ πάντων δᾳδουχεῖ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας· αὐτὴν οὖν ἑορτάσωμεν, καὶ ἡμεῖς μετὰ πίστεως· ἵνα λάβωμεν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, χά-

ριν ἔλεος, καὶ ὀφλημάτων τὴν λύσιν, τοῦ τοῦτον δοξάσαντος.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε· Παρθένος ἀειπάρθενος, μετὰ τόκον διέμεινας· ὅθεν δέομαι, ὡς ἡγεμὼν τῶν παρθένων, παρθενεύειν με, νοΐ ψυχῇ σώματί τε, Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθ. Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Πυκναῖς ἐπάλαισας, νόσοις τοῦ σώματος· κακοπαθείας τε, πολλὰς ὑπέμεινας, Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, χάριν μάκαρ Τιμόθεε· καὶ θάνατον ἔλαβες, δι' αὐτὸν καρτερώτατε· ὅθεν ἐν ὑψίστοις σε, ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσε, Στεφάνοις ἀκηράτοις τοῖς τῆς δόξης, Ἀπόστολον αὐτοῦ ὡς θεῖον.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ κοιμήσει σου Παρθένε ἄχραντε, καὶ ὁ Τιμόθεος συνεισελήλυθε, μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν, εἰς θέαν τοῦ Ἱεροῦ σου, καὶ πανσέπτου σώματος· καὶ ὑμνούντων ἀκήκοεν, ἐνθεαστικώτατα, Ἀποστόλων τὸν τόκον σου· καὶ ὕμνους τοὺς ἐκείνων ἐκ στήθους, ἔλεγε πᾶσι μετὰ ταῦτα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εορτάζει σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, τὴν λαμπρὰν καὶ εὔσημον, σοῦ ὦ Τιμόθεε σοφὲ μνήμην Χριστὸν μεγαλύνουσα, τὸν σὲ ἐν πόλῳ καὶ γῇ μεγαλύναντα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Επληγώθην πάθεσιν, ἰάτρευσόν με· ἐκακώθην πταίσμασι, σῶσόν με Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, ἡ τὸν Σωτῆρα κυήσασα, καὶ ἰατῆρα τῶν νόσων Πανάχραντε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ά. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προκείμενον. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. Στίχος. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται. Πᾶσα Πνοή. Εὐαγγέλιον ζήτει εἰς Ἀπόστολον. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με Ἦχος πλ. β'.

Τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀμέσως παριστάμενος Ἀπόστολε Τιμόθεε. Καὶ μετὰ Παύλου τοῦ σοῦ Διδασκάλου, καὶ κατὰ πνεῦμα Πατρὸς φιλοστόργου, παῤῥησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, μνημόνευε ἡμῶν, τῶν μνημονευόντων σου Ἱερώτατε· καὶ πρέσβευε ἀπαύστως σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρ. Προσόμ. Ἦχος ά. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν Ἱεράν σου εἰκόνα, κατασπαζόμεθα, νῦν αἰσθητῶς παμμάκαρ, νοερῶς δὲ τὸ θεῖον, Λείψανόν σου πάντες ἀπὸ ψυχῆς, προσκυνοῦμεν Τιμόθεε, ἐνδυσωποῦντές σε βλάβης παντοδαπῆς, καὶ κινδύνου ἡμᾶς ῥύεσθαι.

Τὸν εὐκλεῆ Ἱεράρχην μέγαν Τιμόθεον· τὸν πρόεδρον Ἐφέσου· Ἀποστόλων τῶν θείων, ἐφάμιλλον καὶ Παύλου τὸν μαθητὴν, καὶ υἱὸν γνησιώτατον· καὶ πρεσβευτὴν παντὸς κόσμου χαρμονικῶς, οἱ πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν.

Τῆς ὑπερθέου Τριάδος καταστραπτόμενος, φωτουργικαῖς ἀκτῖσιν, ὦ Τιμόθεε μάκαρ, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς γεραιρόντων σε· τῶν συνωνύμων σοι μάλιστα τῶν τὴν σὴν, ἐκτελούντων μνήμην ἔνδοξε.

Ω τῆς μεγάλης ἰσχύος τῆς τῶν δακρύων σου! Τιμόθεε τρισμάκαρ, ὧν ὁ Μέγας ἐκεῖνος, Παῦλος μεμνημένος, σὲ κατιδεῖν, ἐπεπόθει ἀοίδιμε· ὧν περ τὴν χάριν πανεύφημε καὶ ἡμῖν, τοῖς οἰκέταις σου κατάπεμψον.

Δόξα Ἦχος πλ. ά.

Ω τέκνον ἀγαπητὸν τοῦ Παύλου Τιμόθεε· ὦ παίδων Διονυσίου Ἱερῶν Ἱερώτατε· ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἀποστόλων ὁμότροπε· πολλὰς γάρ σοι τὰς κλήσεις ἡ ἀρετὴ πεποίηκε· ποῖός σε λόγος κατ' ἀξίαν εὐφημῆσαι δυνήσεται; σὺ θησαυροφυλάκιον μυστικὸν, τῆς Οὐρανίου σοφίας καὶ γνώσεως γέγονας· ἃ γὰρ ὁ Παῦλος, εἰς τρίτον Οὐρανὸν ἁρπαγεὶς, ἤκουσεν ἄῤῥητα καὶ ξένα μυστήρια, καὶ τῷ Θείῳ Διονυσίῳ, ὡς χωρητικωτέρῳ μυστικῶς παραδέδωκε· ταῦτά σοι πάλιν ὁ Ἱερὸς Διονύσιος ἐνεπίστευσεν, ἅπαντα τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα, σοὶ μόνῳ ὡς Ἱερομύστῃ, Ἱερῶς ἀναθέμενος· ἀλλὰ μετάδος καὶ ἡμῖν τῶν σῶν χαρισμάτων Ἀπόστολε· καὶ πρέσβευε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε. Δοξολ. μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΗ.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸ, Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου· εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ οὕτω λέγομεν τὸ τροπάριον πρὸς, Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς.

Τοῦ Χαραλάμπους τῷ Ναῷ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ αὐτοῦ προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδίας αὐτῷ· πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, τῆς παρούσης ἀνάγκης· τάχυνον καὶ κόπασον, τοῦ πανώλους τὴν θραῦσιν, ταῖς πρὸς Χριστὸν εὐχαῖς σου ἀθλητά· ἵνα σε πάντες ἀεὶ μακαρίζωμεν.

Δόξα, τὸ αὐτό· καὶ νῦν. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμ. Ὁ Ν. Εἶτα ὁ Κανών. Ὠδὴ, ά. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε.

Πᾶσαν νικῶντα θεραπείαν βλέποντες, καὶ μηχανὴν ἰατρῶν, τὸν νῦν ἐπελθόντα, λοιμὸν τοῖς οἰκέταις σου, πίστει θερμῇ προστρέχομεν, τῇ Ἁγίᾳ σου σκέπῃ, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπες, πρόφθασον ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

Καθάπερ ἄλλος Ἀαρὼν Χαράλαμπες, ἐν μέσῳ στὰς τῶν νεκρῶν, καὶ τῶν τεθνεώτων, τὴν φορὰν τὴν ἄσχετον, τοῦ νῦν θανάτου κόπασον· προσευχῶν σου δὲ πάτερ, προσενεγκὼν τὸ θυμίαμα, τὴν ὀργὴν Κυρίου κατάπαυσον.

Πανωλεθρίαν τὴν δεινὴν θεώμενος, τοῦ βροτοκτόνου λοιμοῦ, Ἱερεῦ Κυρίου, ἔνδοξε Χαράλαμπες, σπλαγχνίσθητι καὶ τάχυνον, εὐμενίσας τὰ σπλάγχνα, Θεοῦ τοῦ φύσει οἰκτίρμονος, ἅπερ καθ' ἡμῶν παρωργίσαμεν.

Θεοτοκίον.

Καιρὸς κακῶν, καιρὸς ὀργῆς κατέλαβε, τοὺς ταλαιπώρους ἡμᾶς· ὁ λοιμὸς γὰρ πάντας, χλόην ὥσπερ ἔκειρε· Μαρία Μητροπάρθενε, δράμε πρόφθασον τάχος, καὶ τὸν Υἱόν σου ἱλέωσαι, ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἄμετρα πταίσασιν.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Ζωηφόροις ἐν αὔραις, σῶν πρεσβειῶν Ἅγιε, τὸν διεφθαρμένον ἀέρα λοιμοῦ ἀπέλασον, ὃν ἀναπνέοντες, τὴν γῆν οἱ ταύτην οἰκοῦντες, θάνατον ἐπώδυνον τάχος λαμβάνουσιν.

Ὡς τοὺς στάχυς θερίζει, τὸ τμητικὸν δρέπανον, οὕτως ὁ λοιμὸς ἐκθερίζει ἀνθρώπους ἅπαντας· Μάρτυς Χαράλαμπες, σύγκοψον τούτου τὴν θραῦσιν, καὶ θανάτου λύτρωσαι τοὺς προσφυγόντας σοι.

Ἐχωρίσθημεν οἴμοι! ἀναστροφῆς Ἅγιε, καὶ ἐπιμιξίας ἁπάσης ἀλλήλων εἴρχθημεν, πανώλους δείματι· σὺ οὖν ἐκ μέσου ποιήσας, τοῦτον ἡμᾶς ἕνωσον αὖθις πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἴδε Δέσποινα κόσμου, ἴδε λαοῦ κάκωσιν, τοῦ ἀγορασθέντος τιμίῳ Υἱοῦ σου αἵματι, καὶ οἰκτειρήσασα, τοῦτον ὡς εὔσπλαγχνος Μήτηρ, τοῦ λοιμοῦ ἀπάλλαξον τοῦ πανδαμάτορος.

Διάσωσον ἐκ τοῦ κινδύνου λοιμοῦ τοῦ πανωλεθρίου Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἡμᾶς τοὺς προστρέχοντας, τῇ σκέπῃ σου τῇ θερμῇ καὶ Ἁγίᾳ.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Καὶ ποιεῖ αἴτησιν ὁ Ἱερεὺς ὑπὲρ ὧν βούλεται ὀνομάτων. Εἶτα λέγομεν τὸ παρὸν, πρὸς τὸ

Πρεσβεία Θερμή.

Πολλοῖς ἐν κακοῖς, κυκλούμεθα οἱ τάλανες, ἐντεῦθεν λοιμοῦ, τῷ φόβῳ συνεχόμενοι· ἐκεῖθεν δὲ κατεχόμενοι, συγκλεισμῷ καὶ στερούμενοι, τῶν ἀναγκαίων σὲ αἰτοῦμεν ἀθλητὰ, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

Ὠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Ὅπου ἡ σὴ, ἐπισκιάζει Χαράλαμπες, θεία χάρις, καὶ σεπτόν σου ὄνομα, ἐπικαλεῖται πίστει

θερμῇ, ἐκεῖθεν ἡ νόσος, ἡ τοῦ λοιμοῦ ἐκδιώκεται· διὸ ἐκδιωξάτω, καὶ νῦν τοῦτον σὴ χάρις, ἀφ' ἡμῶν τῶν καλούντων σὸν ὄνομα.

Βλέψον ἡμᾶς, κακὰ παθόντας τὰ ἔσχατα, Ἀθλοφόρε, καὶ ἵλεως φάνηθι· ἰδοὺ γὰρ πάντας ὁ νῦν λοιμὸς, ἀοίκους πλανήτας, ἀνέδειξε καὶ ἀπόλιδας· θάνατος γὰρ ἐν οἴκοις, θάνατος ἐν πλατείαις, καὶ ἐν πόλει καὶ κώμῃ νῦν θάνατος.

Πρὶν μὲν Δαβὶδ βλέπων τὸν Ἄγγελον κτείνοντα, μυριάδας, τοῦ λαοῦ ἱλέωσε, τοῦτον θυσίᾳ ἐν αἰσθητῇ· σὺ δὲ Ἀθλοφόρε, ὁρῶν λοιμὸν τὸν συγκόπτοντα, τὰ πλήθη Χριστωνύμων, πρεσβειῶν σου θυσίᾳ, νοερᾷ Θεὸν ἵλεων ἔργασαι.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ Θεοῦ, τῶν κοπετῶν νῦν ἐπάκουσον, καὶ τῶν θρήνων, οὕς περ οἱ οἰκέται σου, ἐπὶ νεκροῖς ποιοῦσιν αὐτῶν· πτώματα γὰρ τούτων, πολλάκις μένουσιν ἄταφα, ὀρνέοις καὶ θηρίοις, οἴμοι κείμενα βρῶσις· συμφορὰν τοίνυν τούτων οἰκτείρησον.

Ὠδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω;

Ο φλογίζων πανώλης, καὶ τὴν φλογερὰν προσλαβόμενος ἔξωθεν, ὥραν τὴν τοῦ θέρους, Βαβυλῶνος ὡς κάμινος γέγονεν, ἐμπιπρῶν αὐτίκα, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένους· ἀλλὰ σὺ τοῦτον Μάρτυς κατάσβεσον.

Η πληγὴ ἡ δεκάτη, νῦν τοῦ Φαραὼ ἡμᾶς πάντας κατέλαβε· νῦν ὁ ὀλοθρεύων, ἐν οἰκίαις ἡμῶν πάντας ἔκτεινεν. Ἱερεῦ Κυρίου, αἷμά σου δεῖξον τῷ Δεσπότῃ, καὶ εὐθὺς ἐκδιώξει τὸν ὄλεθρον.

Τὴν Χριστοῦ θείαν ποίμνην, ἔθυσεν ἐσπάραξε κατεθοινήσατο, ὁ λοιμὸς ὡς πάνθηρ· ἀλλὰ σὺ πρεσβειῶν σου Χαράλαμπες, σιδηρᾷ ἐν ῥάβδῳ, πάταξον τοῦτον διατάχους, καὶ τῆς λύμης αὐτοῦ ἡμᾶς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Εὐκατάπρηστος ὕλη, ἡ ἡμῶν κακία Παρθένε γεγένηται· ἐξ ἧς συνετράφη, ὁ λοιμὸς καὶ τοὺς πάντας κατέφλεξε· σὺ οὖν ὡς ἀύλου, πυρὸς δοχεῖον φλέξον ὕλην, καὶ ὁ φλέγων λοιμὸς συμφλεχθήσεται.

Ὠδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τὴν ἄμπελον, τοῦ Θεοῦ τὴν εὔκαρπον, ἐξ Αἰγύπτου ὁ Χριστὸς ἣν μετῆρε, τῆς σκοτεινῆς, ἀθείας καὶ πλάνης, ὡς μονιὸς ὁ λοιμὸς ἐνεμήσατο. Χαράλαμπες Μάρτυς Χριστοῦ, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ταχὺ σύντριψον.

Σοὶ δέδοται, χάρις αὕτη Ἅγιε, ἐξαιρέτως παρὰ πάντας Ἁγίους, παύειν λοιμοῦ, πανωλέθρου τὴν νόσον· ἀλλὰ καὶ νῦν ταύτην ἔμπρακτον ποίησον, διώξας τάχος τὸν λοιμὸν, ἐξ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει τιμώντων σε.

Ὡς δράκοντα, Δανιὴλ διέῤῥηξε, Βαβυλώνιον τεχνάσματι θείῳ· οὕτω καὶ σὺ, ὦ Χαράλαμπες Μάρτυς, τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ λυμαινόμενον, διάῤῥηξον σῶν πρεσβειῶν, τῷ φαρμάκῳ λοιμὸν τὸν Αἰγύπτιον.

Θεοτοκίον.

Προσπέσωμεν, ἀδελφοὶ καὶ κλαύσωμεν, καὶ Χριστῷ μετανοήσωμεν, πάντες ἀπὸ ψυχῆς, καὶ καρδίας βοῶντες· φεῖσαι λαοῦ σου φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ παῦσον θραῦσιν τοῦ λοιμοῦ, δραστικαῖς τῆς Μητρός σου δεήσεσιν.

Διάσωσον, ἐκ τοῦ κινδύνου λοιμοῦ τοῦ πανωλεθρίου, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ ἡμᾶς τοὺς προστρέχοντας, τῇ σκέπῃ σου τῇ θερμῇ καὶ Ἁγίᾳ.

Ἄχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον. Εἶτα τὸ Κοντάκιον, πρὸς τὸ, Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ἱερεῦ τοῦ Χριστοῦ, καὶ θῦτα ἐννομώτατε· ἀθλητῶν καλλονὴ, καὶ Μάρτυς γενναιότατε· Ἱερὲ Χαράλαμπες μεσίτευσον Χριστῷ, ὅπως ἐξάρῃ τοῦ λοιμοῦ, τὴν βαρυτάτην συμφορὰν, τὴν ἡμᾶς κατατρύχουσαν· ἔχεις τὰ δυσωποῦντα, τοῦτον τίμια πάθη, καὶ τὸ Μαρτύριον τὸ σὸν, ὃ δι' αὐτὸν χαίρων ἤνυσας.

Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Βλέπετε μή τις ἡμᾶς πλανήσῃ. Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες· ἐγώ εἰμι ὁ Χριστὸς, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι. Μελλήσετε

δὲ ἀκούειν πολέμους, καὶ ἀκοὰς πολέμων. Ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε, δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὔπω ἐστὶ τὸ τέλος. Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν. Καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους. Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Θύτην ἐννομώτατον, καὶ ἀθλοφόρον Κυρίου· πολιὰν σεβάσμιον, γηραλέον φρόνημα, καὶ πᾶν τίμιον. Κεφαλὴν θείαν τε· αὐτουργὸν θαυμάτων· ἐλατῆρα πανδαμάτορος, λοιμοῦ γινώσκοντες, σὲ Ἱερομάρτυς Χαράλαμπες, ἡμεῖς πάντες οἱ δοῦλοί σου, τῇ σῇ ἀντιλήψει προστρέχομεν· ἴδε οὖν παμμάκαρ, τὴν θλίψιν καὶ τὴν κάκωσιν ἡμῶν, καὶ λῦσον τάχος τὸν κίνδυνον, τοῦ πανώλους Ἅγιε.

Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἵνα σε πάντες εὐφημῶμεν, ἵνα μέλπωμεν, ἀεὶ τὸ ὄνομά σου, ἐξελοῦ πειρασμοῦ, λοιμοῦ πανωλεθρίου, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, ὦ Χαράλαμπες τρισμάκαρ.

Νέφος θανάτου ὀξυτάτου, κατεκάλυψεν, ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας· πρεσβειῶν σου πνοαῖς, σκέδασον τοῦτο μάκαρ, καὶ τῆς ζωῆς ἀνάτειλον, καθαρὰν ἡμῖν αἰθρίαν.

Λαῖλαψ καθάπερ ἐμπεσοῦσα, διετάραξε τὸν βίον ἡμῶν πάντων, ὁ πανώλης λοιμός· ἀλλὰ σὺ ἀθλοφόρε, εἰς σταθηρὰν μετάβαλε, τὴν ζωὴν ἡμῶν γαλήνην.

Θεοτοκίον.

Λύτειρα λύπης Θεοτόκε, καὶ εὐρύχωρον δοχεῖον χαρᾶς κόσμου, λῦσον λύπης πικρᾶς, λοιμοῦ τοῦ βροτοκτόνου, ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ χαρὰν ἡμῖν παράσχου.

Ὠδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει.

Σωφρονίζων, ὡς δούλους ἀτακτοῦντας, ὁ Δεσπότης, ἡμᾶς λοιμῷ μαστίζει· ἐὰν λοιπὸν σωφρονισθῶμεν ἅπαντες, λύσει τὴν παιδείαν, ὡς Θεὸς ἐλέους, πρεσβείαις Χαραλάμπους.

Φεῖσαι φεῖσαι, λαοῦ τοῦ Χριστωνύμου, Ἀθλοφόρε, καὶ μάχαιραν Κυρίου, τὴν ἤδη δὸν τοὺς πάντας ἀποσφάττουσαν, ἤδη ἀοράτως, στρέψον εἰς τὴν θήκην, σαῖς δραστικαῖς πρεσβείαις.

Ἠρημώθη, ἡ πόλις ἡμῶν πᾶσα, καὶ οἱ κῶμαι, ἐγένοντο νῦν πόλεις καὶ ἐρημίαι, κατοικίαι ὤφθησαν, τοῦ λοιμοῦ τῷ φόβῳ· ὃν ἀποδιώξαις ταῖς σαῖς πρεσβείαις μάκαρ.

Θεοτοκίον.

Χριστοῦ Μήτηρ, καὶ Μήτηρ Χριστωνύμων, σὺ ὑπάρχεις, Παρθένε διὸ τάχος, τὰ κατὰ χάριν τέκνα σου ἐλέησον, ἡμᾶς κακωθέντας, καὶ σωφρονισθέντας τῇ τοῦ λοιμοῦ παιδείᾳ.

Ὠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Παυσώμεθα τοῦ εἶναι ἄνδρες λοιμοὶ, ἐν καθέδρᾳ λοιμῶν καθεζόμενοι, καὶ τῶν κακῶν, ἀλλήλοις γενόμενοι ἀρχηγοὶ, μεταδιδόντες ἅπασι, τῆς διαφθειρούσης λύμης ψυχάς· καὶ παύσεται αὐτίκα, λοιμὸς ὁ τῶν σωμάτων, ὁ πάντας φθείρων τοὺς ἐγγίζοντας.

Παρέβημεν Κυρίου τὰς ἐντολὰς, τὰς ζωὴν προξενούσας τοῖς πράττουσι, πάντες ἡμεῖς· διὰ τοῦτο πρόστιμον καὶ ποινὴν, τὸν θάνατον νῦν εὕρομεν, καὶ τὴν τοῦ πανώλους διαφθοράν· θάνατος γὰρ ὑπάρχει, καθὼς βοᾷ ὁ Παῦλος, τῆς ἁμαρτίας τὰ ὀψώνια.

Οὐκ ἔχομέν τι δῶρον προσενεγκεῖν, ἱκανὸν δυσωπῆσαι Χαράλαμπες· οὐκ ἀρετὰς, οὐ κατορθωμάτων ἴχνος βραχύ· θερμὰ μικρά σοι δάκρυα, ταῦτα προσενέγκομεν ἐκ ψυχῆς, καὶ στεναγμοὺς ὀλίγους· οὓς πρόσφερε Κυρίῳ, καὶ λοιμοῦ σῶσον πανδαμάτορος.

Θεοτοκίον.

Παράλαβε Παρθένε πάντας χορούς, τῶν ἀΰλων Ἀγγέλων Ἁγίων τε, καὶ ἐκτενῆ ποίησον πρεσβείαν τῷ σῷ Υἱῷ· δεῖξον μαστοὺς καὶ χεῖράς σου· δεῖξον σπόγγον λόγχην καὶ τὸν Σταυ-

ρόν, τὰ σὰ καὶ τὰ ἐκείνου, καὶ οὕτω παῦσον Κόρη, λοιμοῦ τὴν νόσον τὴν πανώλεθρον.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα καὶ θαυματουργὸν

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗ.

Τὸν ἐν Ἱερεῦσι θαυματουργὸν, καὶ ἐν ἀθλοφόροις, ἀπροσμάχητον βοηθὸν, τὸν τοῦ βροτοκτόνου, πανώλους ἐλατῆρα, τὸν μέγαν Χαραλάμπη ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἔχοντες Ναόν σου τὸν Ἱερὸν, τοῦτον ἀθλοφόρε, ὡς προπύργιον ὀχυρὸν, προσφεύγομεν τούτῳ, καιρῷ τῷ τοῦ πανώλους, καὶ ἐπηρείας πάσης αὐτοῦ λυτρούμεθα.

Σκέπε φρούρει φύλαττε ἀθλητὰ, τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην, καταφεύγοντας νῦν τὴν σὴν, καὶ ῥῦσαι ἐκ βλάβης, λοιμοῦ τοῦ πανωλέθρου, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις Μάρτυς Χαράλαμπες.

Μέγα σου τὸ ὄνομα ὁ Χριστὸς, καὶ τὴν δόξαν πᾶσιν, ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς, ἐποίησε Μάρτυς, Χαράλαμπες γενναῖε, λοιμοῦ σε ἀναδείξας, ῥύστην ὀξύτατον.

Νῦν καιρὸς ἀνάγκης ἦλθεν ἡμῖν· νῦν πάρεστι χρεία, βοηθείας Μάρτυς Χριστοῦ· λύτρωσαι οὖν πάσης, ἀνάγκης τοῦ πανώλους, καὶ χεῖρα βοηθείας, τάχιστα ὄρεξον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί. Τὸ Τρισάγιον. Ἐν δὲ τῇ προσκυνήσει τῆς τοῦ Ἁγίου εἰκόνος ψάλλεται τὸ παρὸν, πρὸς τὸ, Πάντων προστατεύεις.

Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, σοῦ ἀσπαζομένους εἰκόνα, Μάρτυς Χαράλαμπες, πάσης ἀπολύτρωσαι, ὀργῆς καὶ θλίψεως· κατ' ἐξαίρετον τρόπον δὲ, τῆς νῦν κατεχούσης, ἀνάγκης ἀπάλλαξον, τοῦ πανωλέθρου λοιμοῦ· ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου πάντες, πάντοτε σωζόμενοι πόθῳ, τὸ σεπτόν σου ὄνομα γεραίρωμεν.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλ. Καὶ γίνεται ἀπόλυσις. (Ὅρα καὶ εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Φεβρουαρίου).

ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΝΤΙΠΑ.

Οἱ βουλόμενοι οὖν ἑορτάζειν τὴν Μνήμην τοῦ Ἁγίου, ψαλλέτωσαν πρῶτον τὰ ἐν τῷ Μηναίῳ Τροπάρια, ποιοῦντες αὐτὰ Δ'. εἶτα ψαλλέτωσαν καὶ τὰ παρόντα.

Ἦχος Δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημεὶ νῦν συνδράμετε, καὶ λαμπρὰν πανήγυριν συγκροτήσατε· ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσεν, Ἀντίπας ὁ ἔνδοξος, Ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ, καὶ πιστὸς ἐν τοῖς Μάρτυσι, παραθέμενος, ὡς κοινὴν εὐωχίαν ἀριστείας, τὰς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἰαμάτων τὰς χάριτας.

Δίς.

Καὶ τῷ θρόνῳ διάδοχος, καὶ τῷ τρόπῳ συμμέτοχος, Ἀποστόλων γέγονας Ἱερώτατε· καὶ ἀθλητὴς ἐννομώτατος, Χριστοῦ πανσεβάσμιε, καὶ ποιμὴν ἀληθινὸς, τῆς Περγάμου καὶ πρόεδρος· ὅθεν ἅπαντες, κατὰ χρέος τελοῦμέν σου τὴν Μνήμην, τὸν Σωτῆρα εὐφημοῦντες, τὸν σὲ ἀξίως δοξάσαντα.

Τῷ ἀΰλῳ σου πνεύματι, Ἱεράρχα σεβάσμιε, Μακαρίων πνεύματα συναγάλλονται· ἡμεῖς δὲ χάριν ἰάσεων, τῶν σῶν οἱ λαμβάνοντες, καὶ ὀδόντων ἀλγεινῆς, ἀσθενείας λυτρούμενοι, ταῖς πρεσβείαις σου, ψυχικῶς ἀγαλλόμεθα Ἀντίπα, καὶ τὴν Μνήμην σου τὴν θείαν, περιχαρῶς ἑορτάζομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὡς ἔαρ νοητὸν, τῷ αἰσθητῷ ἔαρι συνεξέλαμψε, τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, ἡ σεβάσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, ἐκ λογικῶν λειμώνων, ἄνθη ποικίλα δρεψάμενοι, στέφανον ἡδύπνοον αὐτῷ προσοίσωμεν λέγοντες· Χαίροις ὁ τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ἔργοις ἀναφανεὶς Ἰσαπόστολος, καὶ τοῦ ἐπιστηθίου Ἰωάν-

νου λαμπρότατον ἀπεικόνισμα· χαίροις ὁ μαρτυρηθεὶς παρὰ Χριστοῦ, Μάρτυς πιστός τε καὶ γνήσιος· χαίροις ὁ τῆς Περγάμου φωστήρ, τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸ κλέος, καὶ τῆς οἰκουμένης ἁπάσης πρεσβευτὴς δραστικώτατος. Καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ παριστάμενος τῆς Ἁγίας Τριάδος, αἴτησαι πρεσβείαις σου, ὀδόντων ἀφορήτου ὀδύνης λυτροῦσθαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκ πόθου εὐφημοῦντας τὴν Μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Ἀναγνώσματα τὸ «Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων», τὸ «Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι» καὶ τὸ «Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Εἰς τὴν λιτὴν Ἦχος Α'.

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ πόλις ἡ τῆς Περγάμου· ἀπόδυσαι τὸν πενθήρη σάκκον, καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περίζωσαι· εἰ γὰρ καὶ θρόνος τοῦ Σατανᾶ, γεγένησαι πρότερον κατὰ τὸ γεγραμμένον, καὶ τὸ σκότος εἰσέτι φέρεις τῆς ἀσεβείας· ἀλλ' ἰδοὺ καὶ πολιοῦχον πλουτεῖς θαυμαστόν, Ἀντίπαν τὸν λαμπρὸν Ἱεράρχην καὶ Μάρτυρα, ἀντίπαλον τῆς ἀσεβείας, καὶ τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον· ἰατρὸν ἀδάπανον ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ ἐξαιρέτως τῆς τῶν ὀδόντων δριμείας ὀδύνης· καὶ ἀεὶ πρεσβεύοντα τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχάς, τῶν ἐν πίστει τελούντων αὐτοῦ τὴν πανήγυριν.

Ἦχος Β'.

Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, τὴν τελεσιουργὸν τὸ πρὶν κληρωσάμενος δύναμιν, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε, ψήφοις τοῦ πρώτου Ἱεράρχου Χριστοῦ, καὶ χειρῶν ἐπιθέσει τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων, ἐν ὑλαίοις συμβόλοις, ἀνθρωποπρεπῶς αὐτῷ ἐπὶ γῆς ἱερούργησας· νῦν δὲ τῆς ὕλης λυθείς, τῆς Οὐρανίου Ἱεραρχίας, τὴν ὑπερκόσμιον ἐνέργειαν εἴληφας, ἐν πρώτῃ μετουσίᾳ τῆς γνώσεως, δι' ἀκραιφνοῦς καὶ ἀΰλου νοός, Ἀγγελοπρεπῶς λειτουργῶν τῷ τελετάρχῃ Ἰησοῦ· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος Γ'.

Ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παντοδύναμος χάρις, εὑροῦσα τὴν Ἱεράν σου ψυχήν, Ἱεράρχα Ἀντίπα, πρὸς ἔλεον τῶν ἀδελφῶν, καὶ συμπάθειαν ῥέπουσαν, τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων δαψιλῆ σοι ἐχαρίσατο· ἵνα καὶ τὸν ἔλεον τοῖς δεομένοις, ἀφθονώτερον ἐπιδείξῃς· δι' ἧς πάθη ποικίλα θεραπεύεις ἑκάστοτε, καὶ ἐξαιρέτως τῆς τῶν ὀδόντων ὀδύνης, ἀπαλλάττεις τοὺς πάσχοντας, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος Δ'.

Ἐκκαθάρας σου τὸν νοῦν πάσης ὑλικῆς προσπαθείας, Ἀντίπα Θεσπέσιε· τὴν δὲ ψυχὴν ἡδυπαθείας, καὶ τὸ σῶμα τῆς ἐμπαθείας, κατοικητήριον γέγονας τοῦ ἀκενώτου μύρου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν γῇ κενωθέντος δι' ἀγαθότητα, καὶ τὸν Κόσμον εὐωδιάσαντος· ὅθεν καὶ μετὰ θάνατον, μύρα βλύζειν κατηξιώθης, ἐκ τοῦ ἱεροῦ καὶ Ἁγίου Λειψάνου σου· σύμβολον δὲ τοῦτο καὶ τεκμήριον ἐναργέστατον, τῆς ἀκραιφνοῦς ἁγνείας καὶ παρθενίας ὑπάρχει· ἧς καὶ ἡμᾶς μετασχεῖν καταξίωσον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν, Ἐκ παντοίων κινδύνων. Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ Προσόμοια, Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ Ἱεράρχης Χριστοῦ, ὁ τῆς Περγάμου, φαεινότατος πρόεδρος· ἡ στήλη θεοσοφίας, διδασκαλίας πηγή, νεκταρῶδες νᾶμα ἡ προχέουσα· ποιμὴν θεοπρόβλητε, ὁ σκηνώσας τὸ ποίμνιον, εἰς τόπον χλόης, πρακτικῆς καὶ εἰς ὕδατα, θείας γνώσεως, διαθρέψας ἀοίδιμε. Αἴτησαι ἐκτενέστερον, Ἀντίπα τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν ὀδόντων τὴν ἴασιν, ἡμῖν δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὴν θείαν Μνήμην σου.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Χαίροις ὁ πιστὸς Μάρτυς Χριστοῦ, τῆς συμπαθείας, ὁ κρουνὸς ὁ ἀένναος· ἐλέους ἄφθονον ῥεῖθρον· τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, τὸ τερπνὸν καὶ θεῖον ἐνδιαίτημα· ἰάσεων πέλαγος, πλημμυροῦν τοῖς προστρέχουσι, σεπτῷ Ναῷ σου· Ἀποστόλων ὁ σύγχρονος, καὶ ἐφάμιλλος, γεγονὼς ἱερώτατε. Αἴτησαι ἐκτενέστερον, Ἀντίπα τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν ὀδόντων τὴν ἴασιν, ἡμῖν δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὴν θείαν Μνήμην σου.

Στιχ. Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ὁ μυροββόας Χριστοῦ, μύρα εὐώδη,

ὁ ἐκβλύζων σῆς κόνεως, καὶ τούτοις πᾶσαν μυρίζων, τὴν Ἐκκλησίαν Θεοῦ, ῥοαῖς πανευόσμοις τῶν χαρίτων σου, δυσώδη παθήματα, τῶν ὀδόντων ἰώμενος, καὶ θεραπεύων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν ἐκ πόθου σοι, προστρεχόντων καὶ πίστεως· μύρισον οὖν τοῖς μύροις σου ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, μεμυρισμένοις ἐν ὕμνοις, καὶ δυσωδίαν ἀπέλασον, κακίας ἁπάσης, ἀρετῶν δὲ εὐωδίας ἅπαντας πλήρωσον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι, Ἀντίπαν τὸν Θεομαρτύρητον μακαρίσωμεν· τὴν πλήρη φρονήσεως πολιάν· τὸν πιστὸν Μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ· τὸν πύργον τῆς εὐσεβείας, καὶ τῆς ἐν Περγάμῳ Ἐκκλησίας τὸν φαεινότατον ἀστέρα· οὗτος γὰρ Ἀποστολικοῖς ἠγλαϊσμένος χαρίσμασι, καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐνδεδυμένος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων τὸ κράτος ἐκτήσατο, καὶ ταῦτα πόῤῥω τῆς Περγάμου ἐδίωξεν· ἀποκτανθεὶς δὲ διὰ Κύριον, χάριν ἐξαίρετον εἴληφε, τὰς ἀλγηδόνας ἰατρεύειν τῶν ὀδόντων, τῶν μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένων αὐτὸν, καὶ τελούντων ἐκ πόθου, τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ἄθλησιν.

Καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι. Ἀπολυτίκιον ἦχος Α'.
Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Μυροβλύτην τὸν θεῖον, καὶ Μαρτύρων τὸν σύναθλον, τὸν πανευκλεῆ Ἱεράρχην καὶ Περγάμου τὸν πρόεδρον, τιμήσωμεν Ἀντίπαν οἱ πιστοί, ὡς τάχιστον καὶ μέγαν ἰατρὸν, τῆς δεινῆς ὀδόντων νόσου καὶ πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ ψυχῆς βοήσωμεν· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριςῷ. Δόξα τῷ σὲ ςεφανώσαντι. Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα ἕτερον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἰσαπόστολον Χριστοῦ Ἱεράρχην, καὶ ἀθλητὴν παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἰατρὸν πανάριστον τῶν νόσων ἐν ᾠδαῖς, ἅπαντες τιμήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, τῆς ὀδόντων ὀδύνης, τῆς ἀφορήτου ἵνα σε ἀεὶ, ὡς εὐεργέτην Ἀντίπα γεραίρωμεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος ά.
Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος λαμπρὸς, ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος, ἡ Μνήμη σου σοφὲ, Ἱεράρχα Ἀντίπα, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι, καὶ πιστῶν κατεφώτισε, τὴν διάνοιαν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτῖσι· καὶ κατηύφρανε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, καρδίας ἀοίδιμε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μαρία ἡ τὰς τρεῖς, ἀνηκούστους ἑνώσεις, ἑνώσασα φρικτῶς, Παρθενίαν καὶ τόκον· Θεόν τε καὶ τὸν ἄνθρωπον, πίστιν τε καὶ πιστεύουσαν, τοῖς φρικώδεσι, τούτοις καρδίαν ἀνθρώπου, ἡμᾶς ἕνωσον, τῇ τοῦ Υἱοῦ σου ἀγάπῃ καὶ σῶσον Πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν κάθισμ. Ἦχος δ'.
Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Θαυμαστὸν ὡς ἀληθῶς, κλέος σοι Μάρτυς προξενεῖ, ὃν ἐξεῖπε περὶ σοῦ, λόγος Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς, ἀνακηρύττων σε Μάρτυρα στεφηφόρον, βαστάσαντα αὐτοῦ θεῖον ὄνομα, ὁ θρόνος Σατανᾶ ὅπου ἵστατο· καὶ δι' αὐτὸν στεῤῥῶς ἀποκταθέντα, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε· ὅθεν σὲ πάντες, ἀνευφημοῦμεν, ἱεροῖς μελῳδήμασιν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Ἁγνὴ, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τὸν ἁπάντων τὴν πνοὴν, περιλαμβάνοντα χερσί; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου σου. Πανάληθές ἐστι τοῦτο ὦ ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος καὶ βάθος μῆκος καὶ πλάτος, τῆς ἀποῤῥήτου λοχείας μου· νικᾷ γὰρ τοῦτο, ἔννοιαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸν πολυέλεον κάθισμ. Ἦχος δ'.
Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ ἑῴας ἔλαμψας, Μάρτυς Ἀντίπα, καὶ τὴν κτίσιν ἅπασαν, καταφωτίζεις νοητῶς, βολαῖς τῶν θείων θαυμάτων σου, καὶ ἰαμάτων ταῖς χάρισιν ἔνδοξε.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐπληγώθην πάθεσιν, ἰάτρευσόν με· ἐν κακοῖς ἀπόλλυμαι, σῶσόν με Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ τὸν Σωτῆρα κυήσασα, καὶ ἰατῆρα τῶν νόσων Πανύμνητε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ά. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἤχου. Προ-

κείμενον «Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν». Στίχ. «Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην». Εὐαγγέλιον ζήτει τὸ τοῦ Χρυσοστόμου· ὁ Ν. Δόξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχ. πλ. β'.

Ἱερομάρτυς Ἀντίπα, σὺ κοινωνὸς ἐπὶ γῆς τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, χρηματίσας τὸ πρότερον, εἰκότως καὶ τῆς δόξης νῦν ἐν Οὐρανοῖς, αὐτῷ συμμέτοχος γέγονας, καὶ τῇ ἀρχιφώτῳ Θεότητι τῇ ἐν Τριάδι γνωριζομένῃ, ἀμέσως παρίστασαι· διό σου δεόμεθα, κοινωνοὺς τῆς σῆς δόξης, καὶ ἡμᾶς γενέσθαι ἀξίωσον, τοὺς ἐκ πόθου τελοῦντας, τὴν ἐτήσιον Μνήμην σου.

Κοντάκιον πρὸς τὸ, Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Ἱεράρχην καὶ κλεινὸν Μεγαλομάρτυρα· τὸν πολιοῦχον τῆς Περγάμου τὸν πανάριστον· καὶ ἐχθροῦ κοινοῦ ἀντίπαλον τὸν Ἀντίπαν, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν ἐν ᾄσμασιν, ὡς τοὺς πάσχοντας ὀδόντας θεραπεύοντα, πόθῳ κράζοντες· Χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Ἕτερον. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Θείαν χάριν εἴληφας, παρὰ Χριστοῦ Ἱεράρχα, θεραπεύειν ἅπασαν, τὴν τῶν ὀδόντων ὀδύνην· ὅθεν μοι, τῷ σῷ οἰκέτῃ ταύτης μετάδος, πάσχοντι, καὶ κεκμηκότι ταῖς ἀλγηδόσιν· ἵνα κράζω σεσωσμένος· χαίροις Ἀντίπα, πιστῶν ἀγαλλίαμα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ διαιροῦν ἰδίᾳ ἑκάστῳ καθὼς βούλεται τὰ ἑαυτοῦ χαρίσματα· ὥσπερ Ἀρτεμίῳ τὴν χάριν τῆς ἰάσεως, τῆς κήλης τῶν διδύμων ἐχαρίσατο· καὶ Χαραλάμπει τῆς ἀσθενείας τοῦ λοιμοῦ· Μοδέστῳ δὲ, τὴν τῶν ζώων φυλακὴν ἐπρυτάνευσε· καὶ Τρύφωνι τὴν τῶν κήπων· καὶ Στυλιανῷ τὴν τῶν παίδων. Οὕτω καὶ σοί, τὴν θεραπείαν τῆς ἀφορήτου τῶν ὀδόντων ὀδύνης ἐχαρίσατο, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε· ὅθεν οἱ πάσχοντες, τὸ σὸν μόνον ἐπικαλούμενοι ὄνομα, σωτῆρα καὶ ἰατρὸν τῆς ὀδονταλγίας εὑρίσκουσιν ὀξύν τε καὶ ἄμισθον· καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, περιβόητος ἐγένου τοῖς θαύμασι, καὶ τῆς τῶν πιστῶν γλώσσης ἡδὺ ὑπάρχεις ἐντρύφημα, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς γεραιρόντων τὴν Μνήμην σου, καὶ πόθῳ ἀνακραζόντων σοι· Χαίροις Ἀντίπα πιστῶν ἀγαλλίαμα.

Ἐξαποστειλάριον, Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Κύριος, Ἀντίπα Ἱερομάρτυς, κρήνην τὸ σῶμά σου δείξας, μύρου εὐώδους ἔνδοξε· ὅπερ βλύζον ἀένναον, πάθη ψυχῆς καὶ σώματος, τῶν ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ, σοὶ προστρεχόντων ἰᾶται.

Θεοτοκίον.

Μαρία ὁ χρυσόπλοκος, τῆς Θεότητος θάλαμος· εὐγένεια βροτῶν γένους, ἡ κοσμήσασα Κόσμον, τὴν ἀκοσμίαν κόσμησον, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄκοσμον, τῆς ἐκ πόθου καὶ πίστεως, κοσμούσης σε ἐν εὐκόσμοις, ὑμνολογίαις παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστῶμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος ά.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τοῦ Ἱεράρχου Ἀντίπα, δεῦτε συνέλθωμεν, ἐν τῷ Ναῷ τῷ Θείῳ, καὶ αὐτοῦ τὴν Εἰκόνα, τὴν πάνσεπτον σὺν φόβῳ, καὶ χαρμονῇ, προσκυνήσωμεν ἅπαντες, καθικετεύοντες τοῦτον πάσης ὀργῆς, καὶ ἀνάγκης ἡμᾶς ῥύεσθαι.

Θυσίαν πρότερον μάκαρ τῷ Παντοκράτορι, τὴν μυστικὴν προσάγων ὥσπερ θύτης Κυρίου, ὕστερον θυσίαν καὶ λογικὸν, ὁλοκαύτωμα Ἅγιε, σαυτὸν προσήγαγες τούτῳ διὰ πυρὸς, ὥσπερ Μάρτυς ἐννομώτατος.

Πλουσίαν χάριν τρισμάκαρ, Ἀντίπα εἴληφας, παρὰ Χριστοῦ τὰς νόσους, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἰᾶσθαι καὶ ἐξόχως, τὰ ἀλγεινὰ, τῶν ὀδόντων παθήματα· διὸ θεράπευσον Ἅγιε καὶ ἡμᾶς, τοὺς κατ' ἄμφω δεινῶς πάσχοντας.

Τοῖς Ἀποστόλοις συνήφθης, ὡς Ἰσαπόστολος· τοῖς Μάρτυσιν ὡς Μάρτυς, Ἱεράρχαις τε πᾶσιν, Ἀντίπα Θεοφόρε, ὡς εὐκλεὴς, Ἱεράρχης καὶ ἔνθεος· καὶ τὸν Χριστὸν ἱκετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν· τῶν ἐκ πόθου εὐφημούντων σε.

Δόξα, Ἦχος πλ. ά.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ᾀσμάτων, χορεύσωμεν τῷ πνεύματι, καὶ κροτήσωμεν εὐφραινό-

μενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ. Ἱερεῖς καὶ Ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν τῶν θαυμάτων δεξάμενον τὴν χάριν, καὶ ταῦτα τοῖς χρήζουσιν ἐκχέοντα ποταμηδόν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημείτωσαν· οἱ πένητες τὸν βοηθόν· οἱ δαιμονῶντες τὸν ῥύστην· οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτῆρα· οἱ νοσοῦντες τὸν ἰατρόν· οἱ ὀδονταλγοῦντες τὴν θεραπείαν· οἱ πλημμελοῦντες τὸν θερμὸν πρέσβυν· οἱ ὁδοιπόροι τὸν συνοδίτην· οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γινόμενον, μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν· Ἀντίπα Ἰσαπόστολε, μεσίτευσον ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ ῥῦσαι κολάσεως ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, μακαρίζομέν σε. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Ὠδὴ γ'. καὶ ϛ'. Ἀπόστολον ζήτει Κυριακῇ μετὰ τὰ Φῶτα· Ἀδελφοὶ ἑνὶ ἑκάστῳ ἡμῶν. Εὐαγγέλ. ζήτει Φεβρουαρ. ιά. τοῦ Ἁγίου Βλασίου.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ.

Ἔχει τὸ σὸν πνεῦμα ὁ Οὐρανός, σῶμα δὲ τὸ θεῖον, ἐν Περγάμῳ τῇ θαυμαστῇ, πόλει κατετέθη, βλύζον ἄφθονα μύρα, καὶ θαύματα πηγάζον, Ἀντίπα μέγιστε.

Ὁ Περγάμου πρόεδρος καὶ φρουρός, καὶ τῆς εὐσεβείας, Θεοῤῥήμων ὑφηγητής, ὁ τῶν Ἀποστόλων ὁμόχρονος καὶ σύμπνους, τιμάσθω μοι Ἀντίπας ὁ ἱερόαθλος.

Τὸν ἐν χαλκουργήματι Ἀθλητήν, πυρώδει βληθέντα, δι' ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὀδοντοσώστην Ἀντίπαν τὸν Περγάμου, ποιμένα πόθῳ πάντες ἀνευφημήσωμεν.

Ἔχοντες Εἰκόνα σου τὴν σεπτήν, Ἀντίπα τρισμάκαρ, ὡς προπύργιον ὀχυρόν, προσφεύγομεν ταύτῃ ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις, καὶ πόνου τῶν ὀδόντων ἀπολυτρούμεθα.

ΕΥΧΗ ΙΚΕΤΗΡΙΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΤΡΥΦΩΝΑ,
ΕΑΝ ΣΥΜΒΗ ΒΛΑΠΤΕΣΘΑΙ ΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΚΗΠΟΥΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΩΝΑΣ ΥΠΟ ΕΡΠΕΤΩΝ ΚΑΙ ΑΚΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΖΩΥΦΙΩΝ.

Πρῶτον γενέσθω ἡ τάξις ἡ διοριζομένη ἐν τῷ Εὐχολογίῳ, καὶ λεγέσθω ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ ἐκεῖ γεγραμμένη Εὐχή. Εἶτα λεγέσθω ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἅγιον Τρύφωνα Δέησις αὕτη, μετὰ εὐλαβείας πίστεώς τε καὶ κατανύξεως.

Πανένδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρατιῶτα τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Τρύφων παμμακάριστε, τῆς ἀκηράτου τρυφῆς ὁ ἐπώνυμος· ὁ γενναίως τὸν Χριστὸν ἐπὶ τῆς γῆς ὁμολογήσας, καὶ διὰ τοῦτο νῦν ἐν Οὐρανοῖς τῆς ἀϊδίου ἀπολαύων μακαριότητος, καὶ μετὰ παῤῥησίας τῷ θρόνῳ τῆς τρισηλίου Θεότητος παριστάμενος· Σοῦ τῇ μαρτυρικῇ μεγαλειότητι προστρέχομεν μετὰ Θεόν, πάντες ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι δοῦλοί σου· καὶ ἱκετεύομεν τὴν συμπαθεστάτην καὶ χριστομίμητόν σου φιλανθρωπίαν, ἵνα, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἐν ἀνάγκῃ ὄντας καὶ περιστάσει, ἀποδιώξῃς μακρὰν τῶν χωραφίων, καὶ κήπων, καὶ ἀμπελώνων ἡμῶν πάντα τὰ ἑρπετά, καὶ ἀκρίδας καὶ κάμπας, καὶ πολυειδῆ ζωΰφια καὶ θηρία, τὰ βλάπτοντα τοὺς καρπούς, καὶ φύλλα, καὶ ῥίζας τῶν δένδρων, καὶ πάντων τῶν λαχάνων τε καὶ γεννημάτων καὶ ὀσπρίων ἡμῶν. Σὺ γὰρ ἐξαίρετον καὶ ἰδιαιτέραν εἴληφας τὴν χάριν ταύτην, πολύαθλε, παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐ μόνον πρώην ἔτι ζῶν, διὰ τὴν θεάρεστον πολιτείαν σου, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον νῦν μετὰ θάνατον, διὰ τὸ μαρτυρικὸν καὶ δι' αἵματος τέλος, ὃ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ὁμολογίας καὶ πίστεως ὑπέμεινας.

Ναὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν

ταύταις ταῖς συμφοραῖς παρεδόθημεν, καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ὀργῇ ὑπεπέσαμεν, ἀλλὰ σὺ γενναῖε Ἀθλητὰ, εἰ μόνον θελήσεις τῇ μαρτυρικῇ σου παῤῥησίᾳ χρήσασθαι, πιστεύομεν ὅτι ῥᾳδίως κατασβέσεις τὴν καθ' ἡμῶν ἐξαφθεῖσαν ταύτην τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ἀθυμίαν ἡμῶν εἰς εὐθυμίαν μεταποιήσεις. Ὅθεν ἐπειδὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν οὐκ ἔχομεν παῤῥησίαν στῆναι ἐνώπιον τῆς ἀθλοφορικῆς σου δόξης, καὶ ἀμέσως τὴν ἱκεσίαν ποιήσασθαι· διὰ τοῦτο μεσίτην ἀντὶ ἡμῶν σοὶ προβαλλόμεθα αὐτό σου τὸ αἷμα, ὃ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐξέχεας, πανεύφημε, καὶ αὐτὰ τὰ μαρτυρικὰ ἀγωνίσματα, ἅπερ ὑπήνεγκας ἐν τῷ ἀθλητικωτάτῳ σου σώματι.

Ἐπιδε τοίνυν, εὐσπλαγχνικώτατε Μάρτυς, ἐπ' αὐτὰ, δι' ὧν τὸν Χριστὸν ὡμολόγησας, καὶ τὸν ἀμαράντινον τοῦ μαρτυρίου ἔλαβες στέφανον, καὶ ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ταπεινῶν οἰκετῶν σου, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης τῶν ἑρπετῶν καὶ ἀκρίδων καὶ θηρίων καὶ πολυειδῶν ζωϋφίων, τῶν λυμαινομένων τοὺς καρποὺς τῶν χωραφίων καὶ ἀμπελώνων καὶ κήπων ἡμῶν, ἀπολύτρωσαι, ὅτι κινδυνεύομεν ὑπ' αὐτῶν λιμῷ καὶ θανάτῳ καὶ παντελεῖ παραδοθῆναι ἀφανισμῷ, ἡμεῖς τε καὶ πᾶσα ἡ ὕπαρξις ἡμῶν, ἐὰν μὴ οἱ οἰκτιρμοί σου ταχέως ἡμᾶς προκαταλάβωσιν· ἵνα διὰ τῆς σῆς ὀξείας προστασίας τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου ἀπαλλαγέντες, ἀκαταπαύςως καὶ χρεωστικῶς τὸ σὸν μεγαλύνωμεν ὄνομα, σωτῆρα ἡμῶν καὶ εὐεργέτην καὶ ἀντιλήπτορα μετὰ Θεὸν σὲ ἐπιγραφόμενοι, καὶ διὰ σοῦ δοξάζωμεν τὸν κοινὸν Δεσπότην, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἐν γῇ καὶ Οὐρανῷ σὲ δοξάσαντα. Ὦ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. (Ὅρα εἰς τὴν πρώτην τοῦ Φεβρουαρίου, ὅτε ἑορτάζεται ὁ Ἅγιος Τρύφων.)

Εἶτα λεγέσθω ἡ τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος Εὐχή· «Ὄντος μου ἐν Λαμψάκου κώμῃ»(1), καὶ τὰ ἑξῆς μέχρι τέλους. Ἂς ἀναφέρηται δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου καὶ Ὁμολογητοῦ Εὐσχήμου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων· διότι καὶ αὐτὸς ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ νὰ διώκῃ μὲ μόνην τὴν προσταγήν του τὰ θηρία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κατατρώγουσι τὰ χλοηφόρα λάχανα, καὶ ὅρα εἰς τὸ Συναξάριόν του κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Μαρτίου. Ὁμοίως ἂς ἀναφέρηται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μέμνονος τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ κατὰ τὴν δεκάτην ἐννάτην Μαΐου ἑορταζομένου, ὃς τις ἔλαβε χάριν νὰ διώκῃ τὰς ἀκρίδας, ὡς ἐν τῷ Συναξαρίῳ ἐκείνου ὁρᾶται.

ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ

Λεγόμενος εἰς κήπους, ἀμπελῶνας καὶ χωράφια.

Ὄντος μου ἐν Λαμψάκου κώμῃ, καὶ τὰς χήνας ἐπιμελουμένου μου καὶ βόσκοντος, ὀργὴ κατῆλθεν ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος, οὐκ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κύκλῳ περιχώρους, τουτέστιν ὀργὴ πρὸς πᾶσαν ἄμπελον, χώραν τε καὶ κῆπον, ἀθρόως τῶν φύλλων καὶ τῶν καρπῶν βριθομένων, μαραινομένων καὶ ἀφανιζομένων. Ὁρῶν οὖν ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος Τρύφων οὕτω τηκομένους τοὺς καρποὺς, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν δαπανωμένους τοὺς ἀνθρώπους, τῷ παντελεῖ ἀφανισμῷ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τῶν τε χωραφίων, ἀμπέλων, κήπων καὶ λαχάνων, καὶ παντοίων δένδρων τῷ τοιούτῳ ὀλέθρῳ παραδιδομένων, διαπονηθεὶς, ἐδεήθην πρὸς τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου, τοῦ γενέσθαι ἀφανῆ πάντα τὰ θηρία, τὰ πρὸς ἀδικίαν καὶ φθορὰν ὑπάρχοντα τῶν τε κήπων, καὶ χωραφίων, καὶ ἀμπέλων, καὶ παντοίων δένδρων τε καὶ λαχάνων, καὶ μάλιστα τῶν τὴν κώμην ἐκείνην οἰκούντων τῆς παρακειμένης λίμνης, καὶ πρὸς ὑπόκλησιν καὶ πρόσκλησίν μου παραγενομένων. Καὶ δὴ εἰς προσευχὴν κλίναντός μου τὸ γόνυ, καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Θεὸν ἐκπετάσαντος, ὁ εἰσακούων τῶν εἰς αὐτὸν πεποιθότων Θεὸς, αὐτὸς ἐξαπέστειλεν ἐξ ἑτοίμου κατοικητηρίου αὐτοῦ Ἄγγελον, τοῦ πατάξαι πᾶν φῦλον καὶ πᾶν γένος κακούργων θηρίων, τῶν ἀδικούντων τὴν ἀμπε-

(1) Τὴν Εὐχὴν ταύτην, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν τὸν Ἐξορκισμὸν τοῦ Ἁγ. Τρύφωνος εὑρίσκει παρακατιὼν ὁ ἀναγνώστης κατακεχωρημένον, διότι ἐνομίσαμεν κατάλληλον τὴν ἐνταῦθα καταχώρησίν του. Σ. Ε.

λον, τὴν χώραν τε καὶ τὸν κῆπον τῶν δούλων αὐτοῦ, ὁ καὶ τῶν θηρίων τούτων τὰ ὀνόματα σαφῶς ἐπιστάμενος· οἷα Κάμπη, Σκώληξ, Σκωληκοκάμπη, Σκάνθαρος, Βροῦχος, Ἀκρίς, Ἐπίμαλος, Καλιγάρις, Μακρόπους, Μύρμηξ, Φθείρ, Ῥυγίτης, Ψυλλίτης, Καυσοκόπος, Ἐρυσίβη, Κοχλοί, Ψαλίτης, καὶ εἴτι ἄλλο προςφυσοῦν καὶ μαραῖνον τὸν καρπὸν τῆς σταφυλῆς καὶ τῶν λοιπῶν εἰδῶν καὶ λαχάνων· οὐ μὴν δὲ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ ὅρκῳ ταῦτα ἐδέσμουν, τοῦ μηκέτι τοὺς τόπους τῶν ἐμὲ προσκαλουμένων ἐπιβαίνειν τούτους καὶ διατρίβειν, ἀλλ᾽ ἐπὶ ἀβάτων τόπων ἐπέταξα ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὅρκος τοιοῦτός ἐστιν· Ὁρκίζω ὑμᾶς κατὰ τῶν ἁγίων πολυομμάτων Χερουβίμ, καὶ τῶν ἑξαπτερύγων Σεραφὶμ, τῶν ἱπταμένων κύκλῳ τοῦ θρόνου, καὶ κραζόντων τό· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαὼθ, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν. Ὁρκίζω ὑμᾶς κατὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ πάσης Δυνάμεως, καὶ τῶν μυρίων μυριάδων, καὶ χιλίων χιλιάδων, τῶν φόβῳ πολλῷ ἱσταμένων κατενώπιον τῆς δόξης Κυρίου· μὴ ἀδικήσητε τὴν ἄμπελον, μήτε τὴν χώραν, μήτε τὸν κῆπον τῶν δένδρων τε καὶ λαχάνων τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δεῖνος), ἀλλὰ ἀπέλθετε εἰς τὰ ἄγρια ὄρη, εἰς τὰ ἄκαρπα ξύλα, εἰς ἃ ἐχαρίσατο ὑμῖν ὁ Θεὸς τὴν καθημερινὴν τροφήν. Ὁρκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ τιμίου Σώματος καὶ Αἵματος Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, δι᾽ οὗ καὶ ἡ σωτηρία ἐδόθη ἡμῖν καὶ ἀπολύτρωσις, καὶ ὑπὲρ οὗ μέλλομεν ἀποθνήσκειν· μὴ ἀδικήσητε μήτε τὴν χώραν, μήτε τὴν ἄμπελον, μήτε τὸν κῆπον, μήτε πᾶν δένδρον κάρπιμόν τε καὶ ἄκαρπον, ἢ φύλλον λαχάνων ἀδικήσητε, ἐκ τοῦ περιορισμοῦ καὶ τόπου τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δεῖνος)· εἰδὲ παρακούσητέ μου, καὶ παραβῆτε τὸν ὅρκον, ὃν ὥρκισα ὑμᾶς, οὐκ ἔχετε πρὸς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν καὶ ἐλάχιστον Τρύφωνα, ἀλλὰ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαακ καὶ Ἰακὼβ τὸν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Διὸ, καθὼς προεῖπον ὑμῖν, ὑπάγετε εἰς τὰ ἄγρια ὄρη, εἰς τὰ ἄκαρπα ξύλα· εἰδὲ μὴ ἀκούσητέ μου, ἱκετεύειν μέλλω τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν τοῦ ἀποστεῖλαι τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ τὸν ἐπὶ τῶν θηρίων, καὶ σιδήρῳ καὶ μολύβδῳ δήσει ὑμᾶς καὶ ἀποκτενεῖ, ἀνθ᾽ ὧν τοὺς ὅρκους καὶ τὴν προσευχὴν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἠθετήσατε Τρύφωνος· ἀλλὰ καὶ οἱ στρουθοὶ, πεμπόμενοι δι᾽ ἐμῆς προσευχῆς, καταφάγονται ὑμᾶς. Ἔτι ὁρκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ μεγάλου Ὀνόματος, τοῦ ἐπὶ τῆς πέτρας ἐπιγραφέντος, καὶ μὴ βαστασάσης, ἀλλὰ διαῤῥαγείσης, ὡσεὶ κηρὸς προσώπου πυρός. Ἐξέλθετε ἐκ τῶν καθ᾽ ἡμᾶς εἰς οὓς προεῖπον ὑμῖν τόπους ἀβάτους, καὶ ἀνύδρους, καὶ ἀκάρπους· ἐξέλθετε ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ περιορισμοῦ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῶν κἀμὲ προσκαλουμένων εἰς βοήθειαν αὐτῶν, καὶ ἀντίληψιν, καὶ σωτηρίαν· ἵνα καὶ ἐν τούτοις δοξασθῇ τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ αἱ προσευχαὶ καὶ αἱ αἰτήσεις τοῦ ταπεινοῦ Τρύφωνος ἐκπληρωθῶσιν. Ὅτι τῷ Θεῷ πρέπει δόξα καὶ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Bayerische Staatsbibliothek München

ΠΙΝΑΞ

Κατ' ἀλφάβητον

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΔΕΥΤΕΡΩ ΤΟΥΤΩ ΤΟΜΩ

ΤΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΩΝ.

Α

Ἀγαθῶν τῶν Οὐρανίων διὰ τὴν στέρησιν, ποῖος ἔκλαιε πάντοτε, εἰς τὴν 6'. ὑποσημ. Σελ. 139
Ἄγγελος τίνας Ἁγίους ἔλυσε καὶ ἐποίησεν ὑγιεῖς. 155
Τὶς ἔλεγεν ὑποκριτικῶς, ὅτι εἶναι Ἄγγελος Θεοῦ. 160
Ἄγγελοι ποίαν δὲν ἄφησαν νὰ ἐκδύσουν. 167
Ποῖον ἐφύλαττον, καὶ δὲν ἄφιναν νὰ τὸν ἐγγίσουν. 171
Ποίους ἔλυσαν καὶ ἐχόρτασαν πεινασμένους. 174
Ἄγγελος ἐτύφλωσε τοὺς διαφθείρειν μέλλοντας τὴν Ἰουλιανήν, αὐτόθι.
Δι' Ἀγγέλων πρέπει νὰ στέλλωμεν τὰ ζητήματά μας εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν ὑποσημ. 198
Ἄγγελος εἰς ποίους ἔφερε τροφὴν 219 καὶ 258
Ἄγγελοι ἤξευραν τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς ἠγνόουν, εἰς τὴν ὑπ. 224
Ἅγιοι πολλοὶ ἀποβάλλοντες τὴν βαρύτητα τοῦ σώματος, ἡρπάζοντο καὶ ἐν στιγμῇ διέβαινον διαστήματα πάμπολλα, εἰς τὴν δ'. ὑποσημείωσιν. 194
Τὸ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἀξίωμα, ἀπὸ ἐδῶ ἔλαβον, αὐτόθι.
Ἅγιοι προϋπαντῶσι τοὺς τιμῶντας αὐτοὺς μὲ ἐγκώμια. 246
Ἀδριανὸς τί ἦτον. 44
Ἄθω Ὄρος ὑπὸ τίνος φυλάττεται, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 283
Αἰλείμ τί θέλει νὰ εἰπῇ, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 12
Αἱρετικοὶ πρέπει μὲ Βασιλικὴν προσταγὴν νὰ διώκωνται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ὁποῦ ἔχουν. 152
Ἀκρίδας ποῖοι Ἅγιοι ἔλαβον χάριν νὰ διώκουν ἀπὸ τὰ χωράφια, εἰς τὴν ὑποσ. 202 καὶ 295
Ἁμαρτίαν του τὶς ὁμολογήσας εἰς τὸν Κριτήν, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν παρὰ τῶν πολιτικῶν νόμων παιδείαν. 264
Ἀμυγδαλίαν τὶς ἔκοψε, διὰ νὰ μὴ ἀπολαμβάνῃ τὸν ἴσκιόν της. 146
Ἀνανὶ ὁ Προφήτης τί ἐπροφήτευσεν, εἰς τὴν γ'. ὑποσημείωσιν. 230
Ἀναργύρων θαύματα τὶς συνέγραψε. 192
Ἀναστάσιοι δύω εἶναι, οἱ αὐτοὶ καὶ Σιναΐται, καὶ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοποι, καὶ Ἱερομάρτυρες, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. Σελ. 281
Αἱ τετυπωμέναι ἐρωταποκρίσεις τίνος ἐκ τῶν δύω εἶναι, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 296
Ποῦ αὗται εὑρίσκονται πλουσιώτεραι, αὐτόθι.
Ἀνδρείου στρατιώτου ποία εἶνε ἡ φυσιογνωμία. 287
Ἀνδρόγυνα ποῖα ἐφύλαξαν παρθενίαν. 210
Ἀνθύπατος ποῖος εἶναι. 145
Ἀντωνίου θαυμαστὸς ἔπαινος ποῖος εἶναι, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 40
Διατί ἐμεγαλύνθη τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνίου. 40
Δὲν ἐφοβεῖτο τὸν Θεόν, ἀλλ' ἠγάπα αὐτόν. 40
Ἀπὸ τῆς ἑορτῆς αὐτοῦ ἀνεχώρουν οἱ Πατέρες εἰς τὴν ἔρημον, αὐτόθι.
Ἀπόστολοι οἱ μετὰ τοὺς Δώδεκα, διατὶ λέγονται πάντες ἑβδομήκοντα, εἰς τὴν 6'. ὑποσημείωσιν. 12
Καὶ περισσότεροι εἶναι ἀπὸ τοὺς ἑβδομήκοντα, αὐτόθι.
Ἀπρίλλιος τὶ ὄνομα εἶναι, εἰς τὴν ὑποσημ. 242
Ἄργους Ἐπίσκοπος ποῖος ἦτον. 230
Ἀρετὴν τῶν Ἀσκητῶν τὶς μετεχειρίζετο κατοικῶν εἰς τὴν πόλιν. 192
Ἀρνησίχριστοι παιδεύονται ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ πολλὰ κακά. 257
Ἀρνησίχριστος Μάρτυς. 269
Ἄρτους τὶς ἐλάμβανε παρὰ θείου Ἀγγέλου ὅταν ἡσύχαζε. 16
Οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἐκάθητο μετὰ ἀδελφῶν. 16
Ἄρτον τὶς οὐκ ἔφαγεν ἐπὶ τριάκοντα χρόνους. 29
Ἀσκηταὶ καὶ ἄλλοι ἦτο σύγχρονοι τοῦ Ἀντωνίου καὶ Παύλου τοῦ Θηβαίου ἐν τῷ Σινᾷ, εἰς τὴν ὑποσημ. 34

Β

Βάκλα εἶναι τὰ ξύλα δι' ὧν κτυποῦσι τὰ τύμπανα· μεσαῖος στῖχος ἀποστ. Τιμοθέου. 58
Βαπτισθεὶς ὁ Χριστὸς διατὶ ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 18
Ὅλην τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων ἡγίασεν. 18

Σελ.

Βάπτισμα ὁ Κύριος τὸ τοῦ Ἰωάννου, διὰ ποίας αἰτίας ἔλαβεν, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 18
Τὸ τοῦ Ἰωάννου εἰς μίαν κατάδυσιν ἐγίνετο. 18
Γέφυρα ἦτο μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ τοῦ ἡμετέρου, αὐτόθι.
Βάπτισμα τὸ ἡμέτερον χρεωστοῦμεν νὰ φυλάττωμεν καθαρόν. 19
Τὶς αὐτὸ διαπαῖξαι κελευσθεὶς, ἐβαπτίσθη. 157
Βαρθολομαίου Ἀποστόλου Ναὸν τὶς ἔκτισεν, ἔχων μέρος τοῦ Λειψάνου του. 246
Εἰς ποῖον ἐχάρισε τὸ νὰ συνθέτῃ εὐκόλως Τροπάρια, αὐτόθι.
Βαρύτητα σώματος πολλοὶ Ἅγιοι ἀπέβαλλον, εἰς τὴν δ'. ὑποσημείωσιν. 194
Βασιλεὺς τὶς τίνος Λείψανον ἐσήκωσεν εἰς τοὺς ὤμους του. 200
Τὶς τίνος ἐσκέπαζε τὸ Λείψανον μὲ τὴν χλαμύδα του 78
Βενεδικτινῶν τάγμα εἰς ἕνα τύπον μένον, ὕστερον ἐμοιράσθη, εἰς τὴν β'. ὑποσημείωσιν. 201
Βενέδικτος τὶ θέλει νὰ εἰπῇ. 201
Πρῶτος ὁ Ὅσιος Βενέδικτος ἔδειξε τὴν Μοναχικὴν ζωὴν ἐν τῇ Δύσει, εἰς τὴν β'. ὑποσ. 201
Τὶ Κανόνα ἐξέδωκεν, αὐτόθι.
Βιβλίον ποῖος Προφήτης εἶχε, τὸ ὁποῖον τώρα οὐχ εὑρίσκεται, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 24
Βιβλία τὰ περιέχοντα τῶν Μαρτύρων τὰ μαρτύρια, παρακινοῦσι νὰ μαρτυρῇ τίς. 59
Βιβλία Χριστιανῶν ποῖοι δὲν ἔδωκαν εἰς τὸ κατακαῆναι. 267
Βούλγαροι πολλοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Χριστιανοὺς ἐθανάτωσαν. 60
Βύσσος τί εἶναι, εἰς τὴν ὑποσημ. 79

Γ

Γαβριὴλ τὶ θέλει νὰ εἰπῇ εἰς τὴν ὑποσ. 225
Γένειον τὶς δὲν εἶχε διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀσκητικῶν κόπων. 48
Γεράσιμος Ὅσιος ἠπατήθη, εἰς τὴν ὑποσημ. 173
Πάλιν ἐδιωρθώθη, αὐτόθι.
Γέροντες ποῖοι ὄντες, μετεχειρίζοντο τοὺς τῶν νέων ἀγῶνας. 147
Γεώργιος ὁ Μεγαλομάρτυς ποίους ἐποίησε Μάρτυρας διὰ τοῦ μαρτυρίου του. 277 καὶ 280
Εἰς ποῖον μαζὺ εὑρίσκετο πάντοτε, διδάσκων καὶ αὐτὸν παντοίως προνοούμενος. 282
Ποῖον ἐπῆρε μαζύ του, ὅταν ἔμελλε νὰ τελευτήσῃ, αὐτόθι.
Τοῦ Ὄρους τοῦ Ἄθω εἶναι ὀροφύλαξ, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 284

Σελ.

Τίνες ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. 280. 284 καὶ 288.
Γεωργοὺς ὁ τυραννικῶς ζημιῶν καὶ πέρνων ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς καρποὺς, πῶς παιδεύεται, εἰς τὴν β'. ὑποσημείωσιν. 63
Γρηγόριος διατὶ λέγεται Διάλογος, εἰς τὴν ὑποσημ. 198
Μέγας ἐπωνομάσθη, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 199
Οὐδεὶς τῶν διαδόχων του ἔγινεν ὅμοιος αὐτοῦ. 199
Ταπεινὸς ἦτον, αὐτόθι.
Πόσα βιβλία συνέγραψεν, αὐτόθι.
Τίς ταῦτα μετέφρασεν, αὐτόθι.
Γυναῖκες αἱ πλύνουσαι μὲ ἀδιάντροπα σχήματα, πῶς παιδεύονται 32
Γυνὴ ἀκάθαρτος, πόσον φαίνεται βρωμερὰ εἰς τὰς Ἁγίας. 55
Ποία ἐφόρεσεν ἀνδρικὰ φορέματα, καὶ ἔμεινεν ἔγκλειστος. 190
Ποίαν ἐλύτρωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν βίαν ἀνδρός. 206
Γυνὴ ποία τὴν Σωμανίτιδα μιμουμένη, ἔγινεν αἰτία νὰ ἀναστηθῇ ὁ υἱός της. 279
Γυναῖκες Ὅσιαι ποῖαι ἐφόρουν βαρέα σίδηρα. 161
Μεγαλώτατα φορέματα πρέπει νὰ ἔχουν, ὥστε νὰ σκεπάζουν καὶ τοὺς πόδας των. 161
Γυναῖκα Μάρτυρα τὶς ἐξήρπασεν ἀπὸ τὸ χαμαιτυπεῖον. 249
Γυναῖκές τινες ἀθλήτριαι, ποίαν ᾠδὴν ἔψαλλον. 268

Δ

Δαιμόνων τάγματα δύω εἶναι, καὶ ποῖα. 46
Δαίμων πότε εὑρίσκει χώραν καὶ ἐνεργεῖ, εἰς τὴν β'. ὑποσημείωσιν 47
Δαίμονες ποῖον πειράζοντες ἐξεῤῥίζωσαν πεντακόσια δένδρα. 158
Δαίμονες ἀπὸ ποῖον ἐστέλλοντο εἰς τὸ νὰ γεωργῶσι καὶ νὰ φυλάττωσι τοὺς καρπούς. 175
Ἐκλείσθησαν εἰς ἀγγεῖα πήλινα, αὐτόθι.
Ἀπὸ ποῖον Ἅγιον ἐδιώκοντο 260
Δαιμόνων τελώνια διάφορα, ἐξετάζουν τὴν ψυχὴν ὅταν ἀναβαίνει εἰς τὰ Οὐράνια. 295
Δάκρυα ποία Ὁσία ἔχυνεν, ὁσάκις ὡμίλει. 166
Καὶ τὴν χεῖρα φιλοῦσα, ἔβρεχεν αὐτὴν μὲ δάκρυα, αὐτόθι.
Τίς ἐγέννα ταῦτα, αὐτόθι.
Διάβολος εἰς τὰ μικρὰ νικῶν, ἢ νικώμενος τὶ γίνεται. 63
Καὶ τοὺς μεγάλους Ὁσίους γελᾷ. 236
Μετασχηματίζεται εἰς διαφόρων προσώπων σχήματα, αὐτόθι.
Διδάσκειν πότε χρὴ, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 82

Δικαιοσύνη ποία ὀνομάζεται. Σελ. 18
Δονάτος ποῦ ἦτον Ἐπίσκοπος. 299
Ποῦ εὑρίσκεται τὸ λείψανόν του, εἰς τὴν δ'. ὑποσημείωσιν. 299
Δουλεῦτραι ποῖαι βλέπουσαι τὰς κυρίας αὐτῶν, ἐμιμήθησαν τὴν ὁσιακὴν ζωήν των. 161
Δοῦλος Θεοῦ τίς εἶναι, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 82
Ἀπὸ τοὺς δούλους του ποῖος ἐμπαίζετο. 207
Δράκοντας ποῖοι ἐθανάτωσαν. 134 καὶ 137
Δράκοντας ὀγδοήκοντα πηχῶν εἰς τὸ μάκρος, ποῖοι ἠφάνησαν. 221
Δράκων ἑξήκοντα πηχῶν ἀπὸ ποῖον ἐθανατώθη 238

E

Ἑβδομήκοντα Ἀπόστολοι διατὶ λέγονται οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα, καὶ οὐχὶ περισσότεροι, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 12
Εἰς τί ἀλληγοροῦνται, αὐτόθι.
Ἑβραῖοι ὠνομάζοντο μὲ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὴν ὑποσημ. 289
Ἐγκώμια εἰς τοὺς Τεσσαράκοντα, εἰς τὴν ὑπ. 188
Εἰς τὸν Μέγαν Γεώργιον, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 283
Εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον, εἰς τὴν γ'. ὑποσημ. 6
Εἰς τὸν Γόρδιον, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 11
Εἰς τὴν Παραμονὴν τῶν Φώτων, εἰς τὴν γ'. ὑπ. 14
Εἰς τὰ Θεοφάνεια, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 18
Εἰς τὰ Μεθέορτα τῶν Φώτων, εἰς τὴν ὑπ. 20
Εἰς τὸν Νύσσης Γρηγόριον, εἰς τὴν ὑποσ. 27
Εἰς τὴν Ἅλυσιν τοῦ Πέτρου, εἰς τὴν ά. ὑποσ. 38
Εἰς τὸν Ἀθανάσιον, εἰς τὴν β'. ὑποσ. 43
Εἰς τὴν Ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου τοῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 78
Εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας, εἰς τὴν β'. ὑπ. 91
Εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν, εἰς τὴν ε. ὑποσ. 98
Εἰς τὸν Ἀντιοχείας Μελέτιον, εἰς τὴν ὑποσ. 120
Εἰς τὸν Ἱερομάρτυρα Θεόδοτον, εἰς τὴν ὑπ. 168
Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν, εἰς τὴν δ'. ὑποσ. 223
Εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον, εἰς τὴν ὑπ. 289
Εἰς τὸν Βασιλέα Ἀμασείας, εἰς τὴν β'. ὑπ. 291
Εἰς τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 298
Εἰς τὸν Λουκᾶν τὸν ἐν τῷ Στειρίῳ, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 109
Εἰς τὸν Θεόδωρον τὸν Τήρωνα, εἰς τὴν ά. ὑπ. 132
Εἰκὼν τίνος συναρμοσθεῖσα εἰς τὰ μέλη τοῦ νεκροῦ, ἀνέστησεν αὐτόν. 279
Ἐκδίκησιν δὲν πρέπει νὰ κάμνῃ τις. 206
Ἐκκλησίας ἔνδον πρέπει νὰ προσευχώμεθα προτιμώτερον, παρὰ εἰς ἄλλον τόπον. 164
Ἐλάφια εἰς ποῖον ἠκολούθουν. 221
Ἐστάλθησαν, καὶ ἀνθρωπίνως ἕνα ἐλάλησεν, αὐτόθ.
Ἐλεημοσύνη πλουσία ἱλαρὰ καὶ ἀνεπίδεικτος, Σελ. ποῖον ἀνεβίβασεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης. 197
Ἐλεημοσύνην τὶς ἔδωκε τὰ ζῶα ὁποῦ τοῦ ἔφερνον τὸ νερόν. 205
Τὶς ἔδωκε τὸ ἀργυροῦν τρυβλίον τῆς Μονῆς. 198
Ἑπτὰ ἀριθμὸς διατὶ παρθένος καλεῖται, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 214
Ἐργόχειρον τὶς ἐπροστάχθη ὑπὸ Θεοῦ νὰ δουλεύῃ, καὶ παρ' ἄλλων νὰ μὴ λαμβάνῃ τὰ πρὸς τὴν χρείαν. 17
Ἐρήμου εἰς τὰ βαθύτερα ποῖος πρῶτος ἐπροχώρησεν. 36
Εὐαγγελισμοῦ εἰς τὴν ἑορτὴν τυχοῦσαν τῇ Μεγάλῃ Ἑβδομάδι, οὐ καταλύονται ὀψάρια, εἰς τὴν β'. ὑποσ. 224
Οὐ μετατίθεται αὕτη, αὐτόθι.
Ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο, αὐτόθι.
Εὐαγγέλιον μικρὸν τὶς μόνον εἶχεν, εἰς τὴν ὑπ. 216
Εὐχὰς πάντων τῶν προσερχομένων, ποῖος Ὅσιος ἐζήτει νὰ λαμβάνῃ, εἰς τὴν ά. ὑποσ. 148
Εὐχὴ εἰς τὸν Ἅγιον Τρύφωνα. 310
Εὐωδίαν τὶς εὔγανεν ἀπὸ τὰς σάρκας του κατακαιόμενος. 189

Z

Ζάκυνθος ποίους Ἁγίους ἐβλάστησεν, ἴδε 17 Δεκεμβρίου καὶ 24 Ἰουλίου.
Ζώων ἀλόγων ἀσθενείας ποῖος Ἅγιος ἰάτρευε. 134
Ζῶα ὁποῦ τοῦ ἔφερνον τὸ νερὸν, ποῖος ἔδωκεν ἐλεημοσύνην. 206

H

Ἥλιον ποῖος ἔστησε. 139
Κύκλοι αὐτοῦ πόθεν ἄρχονται, εἰς τὴν ὑπ. 164

Θ

Θανάτου ὥραν ἐνθυμούμενος; τὶς κατεφρόνησε Βασιλείαν ἐπίγειον. 190
Θανάτου ἐν τῇ ὥρᾳ τὶς ἐσιώπα, εἰς τὴν ὑποσ. 223
Θεοδόσιος ὁ μέγας θαῦμα ἐνήργησε. 42
Διὰ ποῖα πράγματα εὐτύχησεν, αὐτόθι.
Ἔγραψεν ἰδιοχείρως τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, αὐτ.
Τίνα λόγον συχνάκις ἔλεγεν, αὐτόθι.
Θεόδωρος ὁ Τήρων διατὶ ὠνομάσθη φανερωτής. 247
Θεὸς ἐπίγειος σκέπων τὰ ἐλαττώματα ἅπερ ἔβλεπε ποῖος ἔγινε, εἰς τὴν β'. ὑποσ. 47
Θηρία τὰ τρώγοντα τὰ λάχανα, ποῖος Ἅγιος ἐδίωκε. 202
Θηρία οὐ βλάπτουσι τοὺς μέλλοντας σωθῆναι 229
Θλίψεις μικραὶ ὀλιγωστεύουσι τὰς μεγάλας. 158

I

σελ.
Ἰησοῦς ὄνομα πότε ἔλαβεν ὁ Κύριος. 6
Αὐτὸ ἐκάλεσεν ὁ Γαβριὴλ, ὅταν εὐηγγέλισε τὴν Θεοτόκον πρὸ τῆς Συλλήψεως, αὐτόθι.
Ἱμάτιον τίνος ἐφύλαξεν ἐν τῷ πολέμῳ ἄτρωτον τὸν φοροῦντα. 29
Ἰουλιανὸς ὁ θεῖος τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ, τύραννος κατέστη κατὰ τῶν Χριστιανῶν. 171
Κατὰ τούτου καὶ κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του τὶς ἐπροφήτευσεν, αὐτόθι.
Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν εἰς πόσους τίτλους διήρεσε τοὺς Κανόνας, εἰς τὴν ὑπ. 142
Τὸ Νομοκάνονον αὐτοῦ ποῦ σώζεται. 142
Ἰωάννου τοῦ Βαπτιςοῦ τὴν δεξιὰν χεῖρα τὶς ἐπῆρε. 20
Τὶ θαῦμα ἔγινε διὰ τοῦ δακτύλου αὐτῆς 20
Ὑψώνετο αὐτη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, αὐτόθι.
Πότε ἐφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν. 20
Πότε ἐδήλου εὐτυχίαν καὶ πότε δυστυχίαν. 20
Ποῦ τώρα εὑρίσκεται, εἰς τὴν ὑποσημ. 20
Ἰωσὴφ ὁ Ὑμνογράφος πόθεν ἔλαβε τὴν χάριν νὰ σενθέτῃ εὐκόλως Τροπάρια. 246
Ποιήματα αὐτοῦ, εἰς τὴν δ΄. ὑποσημ. 247
Ἰωσὴφ ὁ Ἀριμαθαῖος καταίβασε τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν Σταυρὸν, καὶ οὐχὶ οἱ στρατιῶται, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 80
Ἰωσὴφ ὁ Μνήστωρ τίνος ἦτον ἀδελφὸς, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 292

K

Καισάριος ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐρωταποκρίσεις συνέγραψεν, εἰς τὴν ὑπ. 189
Κακὸν στανικὸν εἶναι πολλὰ λυπηρὸν, τὸ δὲ θεληματικὸν εἶναι κατώτερον 158
Κανδήλας τῶν Ἁγίων λάδι, θαύματα ποιεῖ. 265
Καρφία τοῦ Κυρίου καὶ τῶν λῃστῶν εὑρεθέντα, τίνα διαφορὰν εἶχον, εἰς τὴν ὑποσημ. 180
Καταλαλεῖν ἀδελφοῦ, χεῖρον τοῦ φαγεῖν κρέας, εἰς τὴν γ΄. ὑποσημ. 261
Κλειδίον σου ἀνοίγει τὴν θύραν, τὶ θέλει νὰ εἰπῇ, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 82
Κλέπτων τὶς τὰ εἰς τοὺς πέννητας ἀργύρια, ποίαν ὀργὴν λαμβάνει 46
Κλεπτῶν ἀρχηγοὶ ἑπτὰ, πιςεύσαντες μαρτυροῦσι. 297
Κλήμης ὁ Ἀγκύρας εἰς πόσους Βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνας ἐμαρτύρησε, καὶ εἰς πόσους χρόνους, καὶ πόσα εἴδη βασάνων ὑπέμεινε. 61 καὶ 62
Κοινωνίας Μυστηρίων ἀργοπορινὴ ἀποχὴ, κακὸν προξενεῖ, εἰς τὴν β΄. ὑποσημ. 47
Κόλασις διττή ἐστι, καθολικὴ καὶ μερικὴ, εἰς τὴν ά. ὑπος. 47
Οἱ ἐν τῇ Κολάσει εὑρισκόμενοι, πότε ἐλαφρύνονται. 47
Κόμης τὶ ἀξίωμα ἦτον, εἰς τὴν ὑπος. 221
Κορίνθου Ἐπίσκοπος ποῖος ἦτον. 230
Κοσμικοὶ περιπαίζονται ἀπὸ τὸν Κόσμον. 49
Κρήτη ποίους Ἁγίους ἐβλάστησε. 15 καὶ 102
Κρίσις τοῦ Θεοῦ φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς μετάνοιαν. 212
Κρίσπον διατὶ ἐθανάτωσεν ὁ Κωνσταντῖνος, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 8
Κριτὴς ἄδικος σωφρονίζεται, εἰς τὴν β΄. ὑπος. 32
Κύριε ἐλέησον, τὶς ἔλεγεν εἰς ὅλην τὴν Ἀκολουθίαν ἱστάμενος. 26
Κύβος τὶ εἶναι, εἰς τὴν ά. ὑπος. 288
Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας ἡ κυρία μνήμη πότε εἶναι, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 43
Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας πότε ἐβαπτίσθη, καὶ παρὰ τίνων, εἰς τὴν ὑποσημ. 8
Εἰς τὸν Ἰορδάνην ἠγάπα νὰ βαπτισθῇ. 8
Οὐ βλάπτει τὴν αὐτοῦ ἁγιότητα τὸ ἐν τῷ τέλει βαπτισθῆναι, αὐτόθι.
Πρὸ τοῦ βαπτισθῆναι ἐφόνευσε τὴν Φαῦσταν καὶ τὸν Κρίσπον, αὐτόθι.
Κωνσταντῖνος ἐν τῷ τέλει ἐβαπτίσθη, αὐτόθι.
Μετὰ θάνατον αὐτοῦ Ἄγγελοι ἔψαλλον. 8
Κωνώπια ποίους πολεμίους δαγκάνοντα, τοὺς ἔκαμαν νὰ φύγουν ἄπρακτοι. 33

Λ

Λαύρας διατὶ τὰ μεγάλα Μοναστήρια ὀνομάζουσι, εἰς τὴν ὑποσημ. 213
Λειτουργία Προηγιασμένη καὶ πρὸ τοῦ Διαλόγου ἦτον, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 199
Λείψανα Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας ποῦ εὑρίσκοντο. 143
Λείψανον τίνος ἐσήκωσεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Σύγκλητος εἰς τοὺς ὤμους των. 200
Τίνος τὸ Λείψανον ἐσκέπαζεν ὁ Βασιλεὺς μὲ τὴν ὁλουργίδα του. 78
Λείψανα Μαρτύρων τίνες εἶχον ἔργον νὰ μυρίζουν. 217
Λείψανον τοῦ Θεοδόχου Συμεὼν ποῦ εὑρίσκετο, εἰς τὴν ὑποσημ. 100
Λείψανον τοῦ Προφήτου Ζαχαρίου ποῦ εὑρίσκετο, εἰς τὴν β΄. ὑποσημ. 111
Λειψάνων Μαρτυρικῶν ἀναμέσον διαπερᾶν, ἰατρείαν προξενεῖ. 249
Λέων εἰς ποῖον ὑπετάσσετο. 172
Διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του ἐξέπνευσεν, αὐτόθι.
Λέοντες δύω εἰς ποῖον ἠκολούθουν. 205

Λέων φέρει καὶ λαμβάνει ἐπιστολήν. Σελ. 206
Λέαινα, τοὺς μὲν κακοὺς θανατόνει, τοὺς δὲ μέλλοντας σωθῆναι, οὐ βλάπτει. 228
Λέοντος Πάπα ἐπιστολὴν πῶς ἐδέχθη ἡ τετάρτη Σύνοδος. 133
Λίτρα πόσον εἶναι, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 46
Λόγους ὁποῦ δὲν θέλει τὶς ἀπὸ ποίαν αἰτίαν τοὺς ἀκούει, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 82

Μ

Μαγείας δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πράττουν οἱ Χριστιανοί. 248
Μακεδονίου Ἁγίου Πατριάρχου ἡ καθαίρεσις, πολλὴν σύγχυσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν λαὸν, καὶ τὶ περὶ αὐτοῦ ἔλεγον, εἰς τὴν β'. ὑπ. 290
Μαλαχίας τὶ δηλοῖ καὶ διατὶ οὕτως ὠνομάσθη. 10
Πότε ἤκμασεν, αὐτόθι.
Διατὶ λέγεται προφήτης τοῦ δευτέρου Ναοῦ, εἰς τὴν ά. ὑποσημείωσιν. 11
Ὁ Ἔσδρας εἶναι, αὐτόθι.
Μανιχαῖοι ἔλεγον ὅτι δέν ἔλαβεν ὁ Κύριος σάρκα ἀληθινήν. 6
Μάξιμος τί θέλει νὰ εἰπῇ. 53
Μαρκιανὸς βασιλεὺς τὶ προτερήματα εἶχεν εἰς τὴν β'. ὑποσημείωσιν. 132
Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς πότε ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς τὴν ὑποσ. 289
Ἐπιτομεὺς εἶναι τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, αὐτόθι.
Τίνων τὰ λείψανα ἐσύναξεν, αὐτόθι.
Τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑβραϊκὸν εἶναι, καὶ τί σημαίνει, αὐτόθι.
Ἑλληνικὸν εἶναι, αὐτόθι.
Θαῦμα αὐτοῦ ἀξιόλογον, εἰς τὴν ά. ὑπ. 290
Μάρτιος διατὶ λέγεται. 165
Ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ αὐτοῦ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, εἰς τὴν ὑποσημ. 164
Καί τὸν ἄνθρωπον, αὐτόθι.
Ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ αὐτοῦ συνελήφθη καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη ὁ Κύριος. 165
Ἀρχὴ φυσικὴ εἶναι τῆς γεννήσεως τῶν καρπῶν, εἰς τὴν ὑποσ. 164
Ἐν τῷ Μαρτίῳ ἔχει νὰ γίνῃ ἡ κοινὴ Ἐξανάστασις καὶ ἡ τῶν κτισμάτων ἀποκατάστασις. 165
Πῶς ὀνομάζεται Ἑβραϊστὶ καὶ Ἰταλιστὶ. 165
Μάρτυρα γυναῖκα ποίαν ἐφύλαξεν ὁ Θεὸς ἀμόλυντον ἀπὸ τοὺς ζητοῦντας αὐτὴν μολῦναι. 56
Μάρτυς ποία δὲν κατεδέχθη νὰ τὴν πιάσουν οἱ στρατιῶται καὶ νὰ τὴν ἐκδάρουν, ἀλλὰ ἐστάθη μόνη. 156
Μάρτυς ἐτύφλωσε τὸν δοῦλον, ὅστις ἐζήτει νὰ τὴν ἀτιμάσῃ. Σελ. 169
Μαρτυρίου πόθος ἀνάπτει τὴν καρδίαν. 133
Μαρτύριον τῶν Χριστιανῶν τὶς καθ' ὑπόκρισιν μιμηθῆναι βουληθεὶς, ἐμαρτύρησε τῇ ἀληθείᾳ. 264
Μαρτύρων μαρτύρια ἰσορισμένα θεωρούμενα, ποῖον παρεκίνησαν νὰ μαρτυρήσῃ. 59
Μαρτύρων Λείψανα, τίνες εἶχον ἔργον νὰ πέρνουν καὶ νὰ μυρίζουν. 217
Μετεώρου Μονὴν τὶς ἔκτισε 279
Μηνῶν πρῶτος ποῖος εἶναι. 164
Μήτηρ φιλόθεος ποίους λόγους ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν της λειποθυμοῦντα ἐν τῷ μαρτυρίῳ. 187
Καὶ τὶ ἐποίησεν, αὐτόθι.
Μήτηρ ποίᾳ ἐπλήρωσε, διὰ νὰ τελειώσουν μὲ σταυρὸν τὸν υἱόν της. 254
Μιτυλήνης Ἐπίσκοπος ποῖος ἦτον, αὐτόθι.
Ποῖαι Κόραι ἀπὸ αὐτὴν ἐβλάστησαν. 251
Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον, ποῖος ὠδηγήθη εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν. 175
Καὶ ἐβαπτίσθη καὶ ἐκοινώνησε καὶ ἐβοηθεῖτο, αὐτόθι.
Μοιχεία πῶς παιδεύεται. 295
Μοναχὴ καὶ Καλογραία δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ πρόσωπόν τινος, οὔτε ἄλλος νὰ βλέπῃ τὸ ἐδικόν της. 166
Μοναχοὶ πρέπει νὰ ἐργοχειροῦν καὶ ἀργοὶ νὰ μὴ ἦναι. 16
Ἐκ τοῦ ἐργοχείρου των πρέπει νὰ δίδουν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὰ πρὸς τὴν χρείαν 16
Μακάριοι εἶναι ὡς περιπαίζοντες τὸν Κόσμον. 48
Μοναχὸς ὑποκριτὴς, ποίαν τιμωρίαν ἔλαβεν ἐν τῷ θανάτῳ. 51
Μίαν φορὰν πρέπει νὰ τρώγουν τὴν ἡμέραν, καὶ νὰ προσεύχωνται πάντοτε νοερῶς, εἰς τὴν β'. ὑποσημείωσιν. 62
Μετὰ μικρὰ κακοπαθήματα, πρέπει νὰ πολεμοῦν τὸν Διάβολον, καὶ διατί. 63
Μοναχὸς ποῖος ὠνόμαζεν αὐθέντας τοὺς ἄλλους Μοναχούς. 134
Μοναχοὶ ποῖοι ἁπλοϊκοὶ ὄντες, ἠπατήθησαν. 160
Μοναχὸς πῶς δύνανται νὰ γίνῃ τὶς, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 222 καὶ 223
Ἔργον αὐτοῦ ποῖον εἶναι, αὐτόθι.
Τὶς ἐκαίετο τὰ ἐντόσθια ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς χάριτος, εἰς τὴν ὑποσημ. 223
Μύλασσα ποία εἶναι. 65
Μῦρον εὐῶδες τίνος ὁ τάφος ἀναβρύει. 277
Μυστηρίων ἀγροπορινὴ κοινωνία, αἰτία γίνεται ὁ Διάβολος νὰ πειράζῃ τοὺς μὴ μεταλαμβάνοντας, εἰς τὴν β'. ὑποσ. 47

Ν

Σελ.
Ναυτιανοὶ τί ἦτον, εἰς τὴν ὑποσημ. 239
Νερὸν τίς ἔφερε μακρὰν ἀπὸ πέντε μίλια. 20
Νερὸν τίνος ἀνέβλυζον οἱ χεῖρες, αὐτόθι.
Νικόλαος ὁ μέγας χαρτίον ἔδωσεν εἰς τὸν Ὑμνογράφον Ἰωσήφ. 246
Νόθος τίς ὢν καὶ ἐκ πορνείας, ἔγινεν Ἅγιος. 281
Νόμον τελετουργικὸν εἰς τὸ πνευματικώτερον ὁ Κύριος ἀνεβίβασε. 19
Νύμφην αὐτοῦ τίς ἐβουλήθη νὰ σμίξῃ. 264

Ο

Ὀκτὼ ἀριθμὸς διατὶ λέγεται ἰσάκις ἴσος ἰσάκις, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 288
Ὀλδὰ εἰς τίνος καιρὸν ἐπροφήτευσε, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 259

Π

Πάθη ποῖος ἀντεπολέμει μὲ τὰ ῥητὰ τῆς Γραφῆς. 136
Παράδεισον χειρόγραφον τῶν Πατέρων τίς ἐσύναξεν, εἰς τὴν ὑποσημ. 227
Παρακλητικὴ τίνος ἐστὶ πόνημα, εἰς τὴν ά. ὑπ. 247
Παρίον ποῖον ἦτον, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 64
Παρακοὴ Μοναχῶν ποίαν τιμωρίαν λαμβάνει. [227 καὶ 229
Τίς ταύτην ἐμίσα. 243
Ποῖον Προφήτην ἐθανάτωσε. 235
Παρθενίας στέφανος, ποῖος, καὶ εἰς τίνα ἐδόθη παρὰ Θεοῦ. 65
Πάσχα Κύριον πότε λέγεται. 165
Πάσχειν διὰ τὸν Χριστὸν πρόξενον εἶναι εὐδαιμονίας. 265
Πατέρων τῶν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἀναιρεθέντων ἔπαινοι, εἰς τὴν β'. ὑποσ. 213
Πένθος πῶς εὑρίσκει ὁ ἄνθρωπος ὅταν τὸ θέλῃ εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 82
Πεῖνα ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀγάβου προφητευθεῖσα εἰς ποῖον χρόνον συνέβη, εἰς τὴν ά. ὑποσ. 255
Δι' αὐτὴν πολλὴ ταραχὴ ἐν Ῥώμῃ συνέβη, αὐτόθι.
Καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ αὐτὴν ἀναφέρουν, αὐτόθ.
Ἀπὸ τὴν πεῖναν τίνες ἀπέθανον. 280
Πελεκητὴς Μοναστήριον ποῦ εὑρίσκετο, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 243
Περιτομὴν ὁ Κύριος παρὰ τίνος, καὶ ποῦ ταύτην ἐδέξατο, εἰς τὴν β'. ὑποσ. 5
Τὸ περιτμηθὲν ἐκεῖνο μέρος τοῦ Κυρίου, τί ἔγινεν, αὐτόθι.
Σελ.
Ποῦ ἐδοξάζετο ματαίως, ὅτι εὑρίσκεται, αὐτόθι.
Προσέλαβεν αὐτὸ ὁ Κύριος ἐν τῇ Ἀναστάσει, αὐτόθι.
Διὰ ποῖα αἴτια ἔλαβε περιτομὴν, εἰς τὴν ά. ὑποσημείωσιν. 6
Περιστερὰ εἰς ποῖον ὡμίλησε. 57
Πίστις Χριστιανῶν δὲν εἶναι ἀτιμωτέρα τῆς τῶν Ἑλλήνων θρησκείας, διότι εἶναι νεωτέρα ἐκείνης. 260
Πλοῦτον πνευματικὸν τοῦ αὐθέντου του τίς ἔλεγε κλαίων, ὅτι ἔχασε, εἰς τὴν ὑποσημ. 216
Πόλεμος ὠφελεῖ περισσότερον τοὺς Χριστιανοὺς πάρεξ ἡ εἰρήνη, εἰς τὴν γ'. ὑποσημ. 241
Πόλεμον εἰς τὸν τῆς πορνείας, ποία Ἁγία εἶναι βοηθός. 265
Πνεῦμα Ἅγιον διατὶ ἦλθεν ὡς περιστερὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν βαπτιζόμενον. 18
Πνεύματος Θεολογίαν τίς προσέθηκεν ἐν τῷ Συμβόλῳ, εἰς τὴν ὑποσημ. 27
Πορνείας εἰς τὸν πόλεμον ποία Ἁγία εἶναι βοηθός. 265
Προδρόμου ἡ Κάρα, ποῦ πρῶτον καὶ δεύτερον εὑρέθη. 149
Πῶς ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 149
Ποῦ εὑρίσκετο μέρη αὐτῆς, αὐτόθι.
Προσευχόμενός τις, ἦτο φορτωμένος μὲ ῥίζαν δένδρου βαρυτάτην. 147
Πολυκάρπου ἔπαινοι τίνες, εἰς τὴν β'. ὑποσ. 146
Τί λόγιον ἔλεγεν, αὐτόθι.
Προφήτης, ὃν ὁ λέων ἔφαγε, πῶς ὠνομάζετο, εἰς τὴν ὑποσημ. 235 καὶ 236
Ὁ ἀπατήσας αὐτὸν ἵνα φάγῃ, δὲν ἦτο ψευδοπροφήτης, αὐτόθι.
Πτωχῶν ἀργύρια ὁ κλέπτων, ποίαν ὀργὴν λαμβάνει. 46
Ποῖος ἐπωλήθη, καὶ τὴν τιμὴν ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχούς. 52
Ποῖος ἔδωκεν τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ εἰς τοὺς πτωχούς.

Σ

Σάββατον τιμῶν τίνος αἱρέσεως ἦτον, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 7
Σαμοθράκης εἰς τὸ νησίον ποῖος ἐξωρίσθη. 197
Σαρκὸς πόλεμον ὁ ὑποφέρων, ἔχει καὶ μισθόν. 137
Καὶ στέφανον Μαρτυρίου λαμβάνει, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 137
Σὰρξ ἡ προσληφθεῖσα ἐκ τῆς Παρθένου ὑπὸ τοῦ Κυρίου, οὐκ ἦν ἄφθαρτος πρὸ τοῦ Πάθους. 252

Σελήνη εἰς πόσον διάστημα γίνεται τελεία, Σελ.
εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 164
Σεραφὶμ πέρι, ποῖος ἐλάλησε. 239
Σιγριανὴ ποία εἶναι, εἰς τὴν ὑποσημ. 196
Σοῦλι τὸ πολυθρύλλητον πῶς ἐλέγετο, εἰς τὴν δ'. ὑποσημείωσιν. 299
Σταυροῦ τύπος δράκοντα ἐθανάτωσε. 238
Σταυροῦ ξύλον ἐπήγαιναν διὰ νὰ προσκυνήσουν οἱ Χριστιανοί. 242
Τίς ἐμποδίζετο νὰ ἰδῇ αὐτόν, αὐτόθι.
Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ποῖος ἔγινε συγκοινωνός, οὐ μόνον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν καιρόν. 254
Σταυρὸν τὶς ἰδών, ποίους λόγους εἶπεν, εἰς τὴν ά. ὑποσημείωσιν. 276
Σμύρνης Ἱερομάρτυς πρεσβύτερος, ποῖος ἐχρημάτισε. 193
Συκοφάντριαν πῶς παιδεύει ὁ Θεός· εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 141
Σύμβολον Πίστεως τίς ἀνεπλήρωσε, εἰς τὴν ὑποσημ. 28 καὶ 29
Σῶμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τι ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὁποῦ θέλει ἡ ψυχή. 265
Ὑπὸ τῆς ψυχῆς κινεῖται, αὐτόθι.
Σῶμα μὲ τὸ ὁποῖον ἥμαρτεν ὁ ἄνθρωπος, μὲ αὐτὸ πρέπει καὶ νὰ μετανοῇ. 295
Συμεὼν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, ἄλλος ἦτον ἀπὸ τὸν Σίμωνα τὸν Ζηλωτήν, εἰς τὴν ὑπ. 292
Ἐκαταδικάσθη νὰ πίῃ φαρμάκι. 292
Τίνος ἦτον υἱός, αὐτόθι.
Δεύτερος ἦτον Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, αὐτ.

Τ

Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τὰ ὀνόματα, οὐ περιέχονται ὁλόκληρα ἐν τῷ Τροπαρίῳ αὐτῶν, καὶ ποῖον ὄνομα λείπει, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 186 καὶ 187
Τήρων τί θέλει νὰ εἰπῇ. 130
Τιμωρίαι μέτριαι, ἐλαφρύνουσι τὸ βάρος τῶν μελλουσῶν ἐκείνων τιμωριῶν. 158
Τρία πράγματα πρέπει νὰ φοβῆταί τις, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 31
Τροπάρια νέα εἰς τὸν Ὁμολογητὴν Μελέτιον, εἰς τὴν γ'. ὑποσημείωσιν 49
Εἰς τὸν Μάρκον τὸν Ἐφέσου, εἰς τὴν δ' ὑποσ. 49
Εἰς τὸν Ἀπόστολον Τιμόθεον, εἰς τὴν ὑποσ. 58
Εἰς τὸν Ἰωσὴφ τὸν Ὑμνογράφον, εἰς τὴν ά. ὑποσημείωσιν. 247
Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀντίπαν, εἰς τὴν ὑποσ. 260
Εἰς τὸν Μέγαν Γεώργιον, εἰς τὴν β'. ὑποσ. 283
Εἰς τὸν Τρύφωνα, εἰς τὴν γ'. ὑποσημ. 96
Εἰς τὸν Χαραλάμπην, εἰς τὴν γ'. ὑποσημ. Σελ. 115
Εἰς Ἀθανάσιον τὸν Κτίτορα τοῦ Μετεώρου, εἰς τὴν ά. ὑποσημείωσιν. 279
Τυφλοὺς ποῖος ἐσύναγε καὶ ἔτρεφε. 144
Τῷ Παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθῳ, ποῖος ψάλλων ἐφονεύθη. 185

Υ

Ὕδωρ τὸ ὑδρευόμενον κατὰ τὴν νύκτα τῶν Θεοφανείων, ἄφθορον διαμένει δύω καὶ τρία ἔτη, εἰς τὴν ὑποσημ. 18
Ὑπακοὴ καὶ εἰς τὰ παράλογα πρέπει νὰ γίνεται. 182 καὶ 183
Ὑπακοὴν τὶς ἠγάπα. 243
Ὑποκριτὴς Μοναχὸς σώφρων φαινόμενος, καὶ ἀκόλαστος ὢν κατὰ τὴν καρδίαν, ποίαν τιμωρίαν ἔλαβεν ἐν τῷ θανάτῳ. 50
Ὑπνῶν, τὶς δὲν ἐκοιμήθη ἀνάσκελα, ἢ εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος. 25
Ὑψισταρίων αἵρεσις τί ἦτον, εἰς τὴν ά. ὑποσημ. 7

Φ

Φαντασίαν Δαιμόνων οἱ καθαροὶ καὶ Ἅγιοι δὲν βλέπουσι. 47
Φαῦσταν διατί ἐθανάτωσεν ὁ Κωνσταντῖνος, εἰς τὴν ὑποσημ. 8
Φιλανθρωπία καὶ τοὺς ἀπίστους ποιεῖ Χριστιανούς. 125
Φιλοξενία γενομένη, πλουσίαν δόσιν τῶν ἀγαθῶν προξενεῖ. 63
Φιλοσοφία ἡ κατὰ Θεόν, πᾶσίν ἐστιν αἰδοῦς ἀξία, εἰς τὴν ὑποσημ. 126
Φόβος τοῦ Κυρίου φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς μετάνοιαν. 212
Φοῖνιξ ἐν τῷ ἅμα ἐποίησε καρπόν. 237
Φρόνησις πολιτικὴ ἡνωμένη μὲ ἀσκητικὴν ἀγωγήν, πολλοῖς αἴτιος σωτηρίας γίνεται. 27
Φοσιογνωμία ἀνδρείου ποία εἶναι. 287
Φῶς ἱλαρὸν τροπάριον, ποῖος ἐποίησεν, εἰς τὴν β'. ὑποσημ. 192

Χ

Χαρακτὴρ ὁ σωματικὸς Ταρασίου Πατριάρχου, τίνι ἦτον ὅμοιος. 150
Χερουβὶμ πέρι ποῖος ἐλάλησε. 239
Χίου εἰς τὸ βουνὸν τὶς Μάρτυς ἀνέβη. 219
Χριστιανοὶ πρέπει νὰ προτιμοῦν κάλλιον νὰ μὴ ἔχουν κάμμίαν ἐξωτερικὴν τιμήν, πάρεξ νὰ ἀπολλύουν μὲ αὐτὴν τὰς ψυχάς των. 168

Σελ.
Οἱ ἐν Χερσῶνι ὄντες, μὲ τί σημεῖον ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. 181
Τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας οὐδεὶς δύναται νὰ κυριεύσῃ. 209
Ὑπερασπίζεται αὐτοὺς ὁ Θεός, αὐτόθι.
Χριστιανοὶ μόνον ἔῤῥιπτον τὸν ἑαυτόν τους μέσα εἰς τὰς καμίνους. 218
Χριστιανοὺς περισσότερον ὠφελεῖ ὁ πόλεμος, πάρεξ ἡ εἰρήνη, εἰς τὴν β'. ὑποσημείωσιν. 241
Οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἦναι μάγοι. 275
Χριστιανοὶ ποῖοι ἔγιναν διὰ τὴν φιλανθρωπίαν ὁποῦ ἔλαβον. 125
Χριστὸς διὰ ποίας αἰτίας ἔλαβε τὸ τοῦ Ἰωάννου Βάπτισμα, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 18
Βαπτισθείς, διατὶ ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, αὐτόθι.
Ὅλην τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων ἡγίασεν. 18
Ἔλυσε πάντα νόμον τελετουργικόν, ἀναβιβάσας εἰς τὸ πνευματικώτερον. 18

Σελ.
Σῶμα αὐτοῦ τίς ἐκατέβασεν ἀπὸ τὸν Σταυρόν, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν. 80 καὶ 81
Ὄνομα Χριστοῦ, ὅπου ἐκφωνιθῇ, ἀπὸ ἐκεῖ πᾶσα μαγεία διώκεται. 274

Ψ

Ψαλτήριον ποία Ὁσία ἔμαθεν. 272
Καὶ ἐν τῷ τέλει αὐτῆς τοῦτο ἀνεγίνωσκε. 272
Ψεῦδος σοφὸν ποία Ἁγία μετεχειρίσθη διὰ τὴν σωφροσύνην 49
Ψυχὴ τὸ σῶμα κυβερνᾷ. 265
Ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὁποῦ αὐτὴ θέλει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ σῶμα, αὐτόθι.

Ω

Ὠδὴν ποίαν ἔψαλον τινὲς ἀθλήτριαι. 268

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β'. ΤΟΜΟΥ

BSB Bayerische StaatsBibliothek

MDZ Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Mauritius [Nichtlateinische Schriftzeichen]

Bd.: 2

1868

4 Liturg. 381 h-2
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10524763-6